AURA İSTANBUL

Sanat ve Mimarlık: Sınırlar
Art and Architecture: Boundaries

Atölye Yürütücüsü/ Atelier Director-Coordinator: Hüseyin Yanar
Konuk Yürütücüler/ Visiting Instructors: Seppo Salminen, Samuli Woolston, Kaarina Kaikkonen
Atölye Asistanı/ Atelier Assistant: Şeyma Kaya

AURA-İSTANBUL | GÜZ 2025

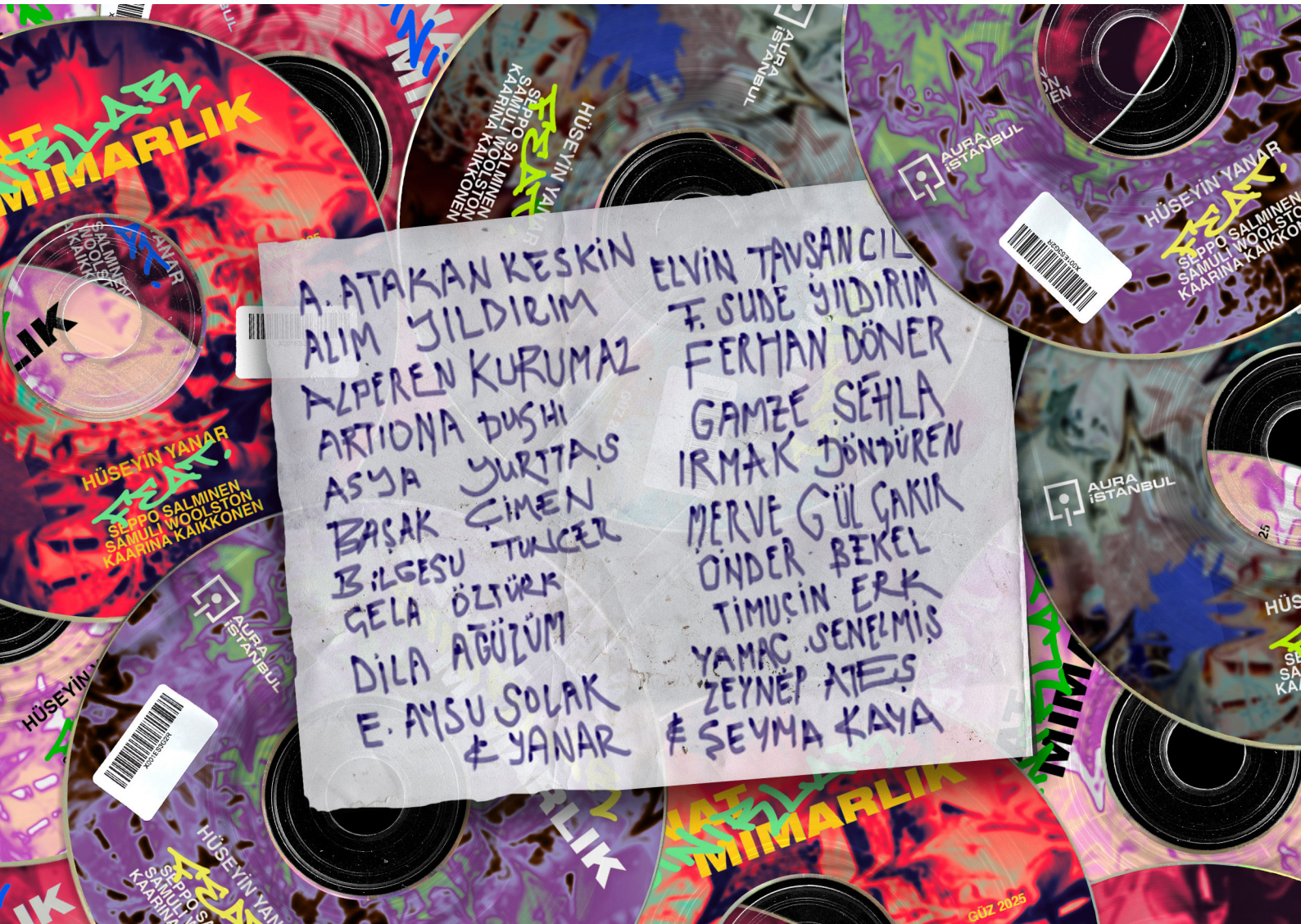

İçindekiler :

Yolculuğa Dair 5

Ben Kimim? 7

Sinanpaşa'da Safari
Görünmeyeni Görme Kulübü 61

Neredeyiz? 91
Seppo Salminen ile birlikte

Bir Ahtapot Gibi 149

Beşiktaş Meydanı'nda Su 211
Samuli Woolston ile birlikte

Yarışma: CREA Nysa 271

Bizim Nysa'mız 311

Hatıra/Hafıza, Malzeme ve Güvenli Alan 381
Kaarina Kaikkonen ile birlikte

Bitmemişlik, Sınırlar, İstanbul 451

Atölyeler 551
DYO ile Nysa Boya Atölyesi
Stoneline ile Palezzo Atölyesi

Kitaplığımız 602

Atölyemiz 604

Biz 606

Epilog 608

Contents :

About the Journey 5

Who Am I? 7

Safari in Sinanpaşa
Seeing the Invisible Club 61

Where Are We? 91
with Seppo Salminen

Like an Octopus 149

Water at Beşiktaş Square 211
with Samuli Woolston

Competition: CREA Nysa 271

Our Nysa 311

Memory, Material and Safe Place 381
with Kaarina Kaikkonen

Unfinishedness, Boundaries, Istanbul 451

Workshops 551
Painting Workshop with DYO
Palezzo Workshop with Stoneline

Our Library 602

Our Atelier 604

Us 606

Epilogue 608

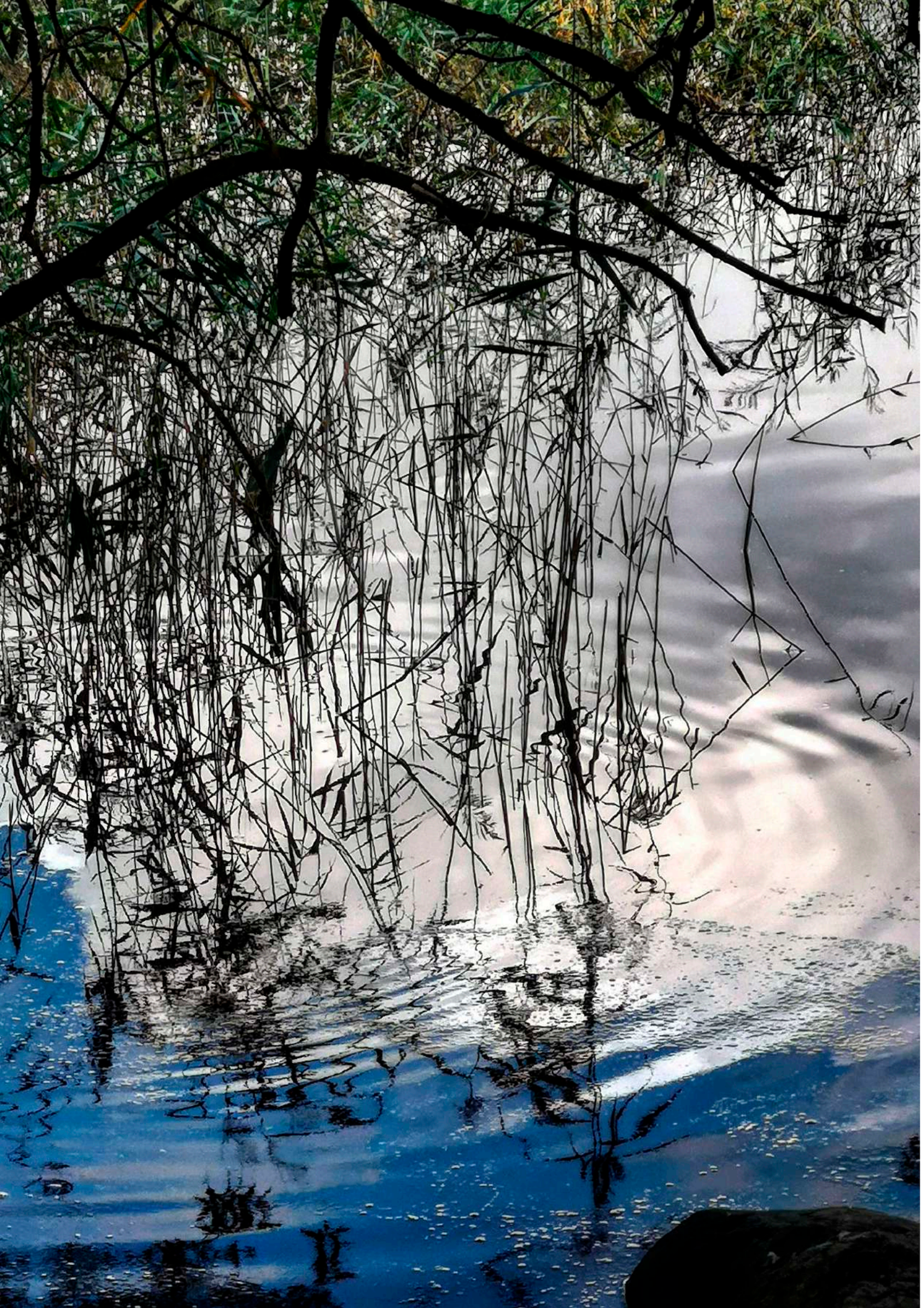

Yolculuğa Dair

Baştan planlanmamış ama adeta yolda önümüze çıkanlara, sanki ayağımıza takılanlara dikkatle bakıp sanat ve mimarlığın iç içe girdiği "Sınırlar" arasında bir çalışma yapmaya karar verdik. Bu bir yolculuk olmalıydı. Adımlar arasında yürüdük. Düşen bir su damlası ve etrafına yayılan gittikçe büyüyen halkalar akla geldi…

Her şey aslında tek bir soru ile başladı. Bu dört ayın başında henüz birbirimizi tanımıyor iken AURA İstanbul'un seminer odasında bir çember oluşturmuştuk. "Kimsiniz?" sorusu önümüzdeydi. Cevabı her birimiz için önemliydi. Sonrasında kapı ardına kadar açıldı ve arkası da geldi. Bize sadece izleri takip etmek kalmıştı.

Atölye boyunca birbirine takılan dokuz bölüm bir araya geldi. Bölümlerin her biri ayrı ayrı ya da hep birlikte bir bütün olarak düşünülebilir. Sonunda ortaya çıkan ise ucu açık bitmemiş bir durum olarak hayal edilebilir. Atölyede dört ay hep birlikte çalışıp sanat ve mimarlık arasında bir sürü karakterden gelen yansımalar ile son dakikaya kadar bir şeyler yapıp olanı biteni öylece masada bırakıp kapıdan çıkıp gitmek, yolculuklarımıza başka başka yollardan devam etmek olarak da düşünülebilir.

Öncelikle bize kapılarını açan ve bu ortamı sağlayan AURA İstanbul'a, çalışmamıza katkıda bulunan herkese, atölyemize ayrı ayrı Finlandiya'dan gelip katılan bizlerle birlikte olan sanatçı ve mimar dostlarımız Seppo Salminen, Samuli Woolston ve Kaarina Kaikkonen'e ve birbirinden anlamlı yüzlerce yapıt üreten mimarlar, iç mimarlar ve sanatçılardan oluşan atölyemizdeki çok sevgili arkadaşlarımıza bin teşekkür.

Sınırlar Atölyesi

About the Journey

It wasn't planned from the outset, but we decided to carefully observe the things that appeared before us along the way, the things that seemed to catch our attention, and to create a work within the 'Boundaries' where art and architecture intertwine. It had to be a journey. We walked step by step. A falling drop of water and the ever-expanding circles it created came to mind…

It all began with a single question. At the start of these four months, when we didn't yet know each other, we formed a circle in AURA Istanbul's seminar room. The question 'Who are you?' lay before us. The answer was important for each of us. After that, the door swung wide open, and the rest followed. All that was left for us was to follow the traces.

Throughout the workshop, nine interconnected sections came together. Each section can be considered separately or as a whole. The final outcome can be imagined as an open-ended, unfinished situation. It can also be considered as working together for four months in the workshop, reflecting on numerous characters from art and architecture, creating something until the last minute, leaving everything as it is on the table, walking out the door, and continuing our journeys in different ways.

First and foremost, we would like to thank AURA Istanbul for opening its doors to us and providing this environment, everyone who contributed to our work, and our artist and architect friends Seppo Salminen, Samuli Woolston, and Kaarina Kaikkonen, who joined us from Finland, and to our dear friends in our workshop—architects, interior designers, and artists who produced hundreds of meaningful works—a thousand thanks.

Atelier Boundaries

Töölö Körfezi'nden (Fotoğraf: Yanar)
From The Töölö Bay (Photograph: Yanar)

Ben Kimim?

4 Ekim 2025

Merhabalar,

“Kimsiniz?” … Stüdyomuzun ilk adımı sizlerle ilk karşılaştığımız sohbetin başında “Nasılsınız?” sorusundan sonra gelen bir diğer soru ile ortaya çıktı. Basit ama oldukça derin bir soruydu.

Kendi dünyanızı, kendi olma halinizi bir yapıtınızla, bir şekilde ortaya koymanızı istiyoruz. Kendinizden bir kesit almayı deneyebilirsiniz. Bir şeylerin ötesine geçebilirsiniz. Çalışmanızı bir ya da en çok iki saatte tamamlamalısınız. Her türlü malzeme seçimi, tekniği ve sunumu serbest. Düşünmeye zamanımız var. Çalışma evde de yapılabilir, hafta başında atölyeye geldiğiniz ilk bir ya da en çok iki saatte de tamamlanabilir. Sonra da üzerinde tartışırız. Pazartesi görüşmek üzere. Yaptıklarımızı konuştuktan sonra bizler de (Şey'ciğim ve ben) hafta sonunda çalışıp sizinle paylaşacağız. Sizler yaparken biz de çalışmalarımızı yapmaya ve size tempo tutmaya çalışacağız.

Şimdi bugünkü sunumuma dönmeliyim. Hala bitiremedim çünkü. Saat 15.00 de Cumartesi Aurasındaki konuşmam “Görüneni Değil Görünmeyeni Yakalama” sohbetinde görüşmek üzere. Keyifli ve yaratıcı bir hafta sonu dilekleri ile…

Sevgiler hepinize…

y a n a r

Who Am I?

4 October 2025

Hello,

“Who are you?” … The first step for our studio emerged from another question that followed “How are you?” at the beginning of our first conversation with you. It was a simple but quite profound question.

We want you to express your own world, your own state of being, through a piece of work, in some way. You can try to take a slice of yourself. You can go beyond things. You should complete your work in 1 or at most 2 hours. Any choice of materials, technique and presentation is free. We have time to think. The work can be done at home, or you can complete it in the first hour or at most two hours when you come to the workshop at the beginning of the week. Then we will discuss it. See you on Monday. After we talk about what you have done, I will work on my own over the weekend and share it with you. While you are working, I will also work on my own and try to keep pace with you.

Now I must return to my presentation for today. I haven't finished it yet. See you at 3 p.m. on Saturday for my talk, ‘Catching the Unseen, Not the Seen.’ Wishing you a pleasant and creative weekend…

Love to you all…

y a n a r

Danse Macabre

Ahmet Atakan Keskin

Hepimiz boş bir kanvas olarak doğarız. Beyaz gibi arı, safızdır. Zamanın elinde yoğruluruz, kesiliriz, biçiliriz. Bazı etmenler bizi yaralar, biçimimizi bozar. Bu sorun değildir, formumuzu yeniden yoğurabilir, düzelebiliriz. Belki eskisinden daha iyi, daha güçlü. Problem, kimyamızın bozulmasıyla başlar. Ruhumuzun rengi değişir, geri dönüşü olmayan bir kirleniş yaşarız. Bu kirleniş sonucu farklı etmenlerden bize bulaşan kirlilikler, geri dönüşü olmayan bir kirlenişe yol açar.

video için QR kodu
QR code for video

Danse Macabre

Ahmet Atakan Keskin

We are all born as a blank canvas, as pure and clean as white. We are kneaded by the hands of time, cut and shaped. Certain factors wound us and distort our form. This is not a problem; we can reshape ourselves and recover, perhaps better and stronger than before. The problem begins when our chemistry is disrupted. The color of our soul changes, and we undergo an irreversible contamination. As a result, impurities transmitted from different factors lead to a corruption from which there is no return.

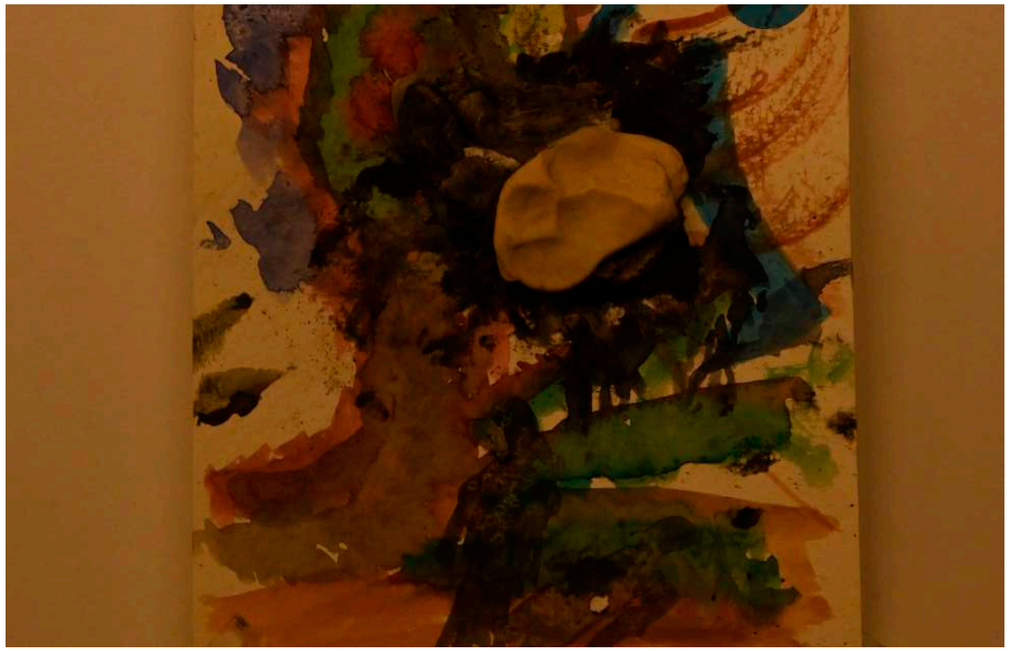

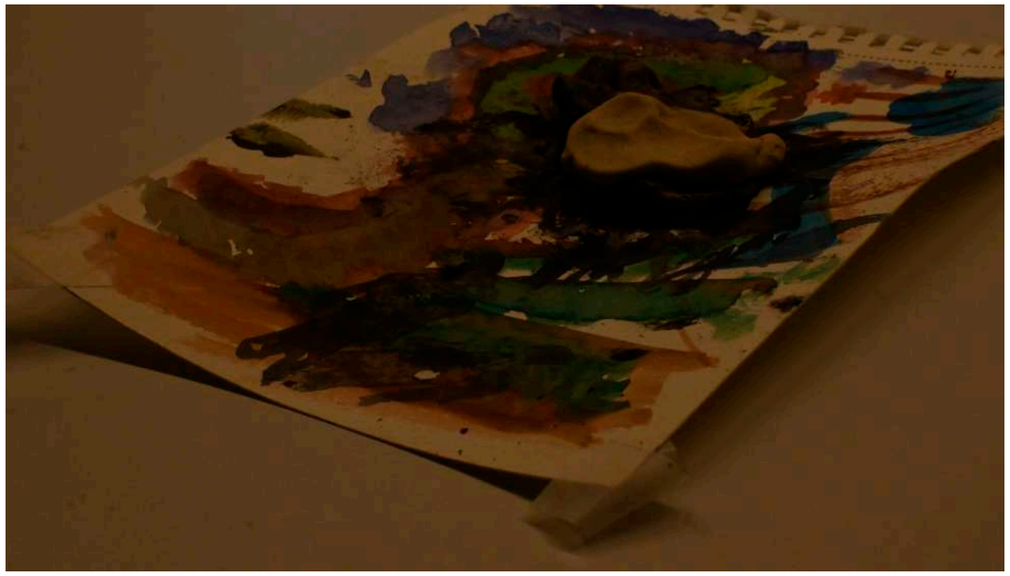

Bir çizim kağıdı defterinin üzerinde, görsel anlatım, bu işin arkaplanıdır. Video ve arkada çalan beste bir performansı temsil eder.
On a drawing paper notebook, visual expression forms the background of this work. The video and the composition playing in the background represent a performance.

Beni Anlatan Bir Şey: Ben

Alım Yıldırım

Bulunmuş nesnelerle heykel
bükülmüş-kaynaklanmış alüminyum, metal mapa, hasır ip, mermer, fotoblok ve toplu iğne

2025

Daha önce alüminyum bir şantiye atığını bükerek ismimi yazmıştım. Onu aldım ve bu sefer dik çevirdim. Üzerine çok düşünmeden bulduğum çeşitli nesneleri astım.

Astığım her şey sert malzemelerdi ve bükülmüş bir şerit omurga hepsini taşıyordu. Ben de çoğu konuda sabit fikirli olabiliyorum ve daha esnek olmayı hedefliyordum.

Ayağında dairesel bir mermer parçası var ve oraya dokununca heykel sallanıyor, metallerin birbirine vurması ile ses çıkarıyordu. Ben de harekete geçmek için bir itki bekliyordum ama aslında konuşmayı çok seviyordum.

Her yer değişikliğinde bu parçalar yeniden bir araya getirilebilir ve her an yeni bir şey daha asılabilirdi bu heykele. Eklenen veya çıkarılan parçalarla yeni yeni benler oluşabilirdi. Hepsinden arındırıldığında dahi "Alım" yazısı yine beni temsil edebilirdi.

Something That Describes Me: Me

Alım Yıldırım

Sculpture with found objects
Bent and welded aluminum, metal shackle, jute twine, marble, photo board, and push pins

2025

Last year, I took an aluminum strip I had made by bending construction-site waste, and this time I positioned it vertically. Without thinking too much, I hung objects I found on it.

Everything I hung was made of rigid materials, and a bent strip acted as a spine carrying them all. I, too, can be quite fixed in my thinking, and I was aiming to become more flexible.

At its base there is a piece of marble; when touched, the sculpture sways, and as the metals strike one another, they produce sound. I thought I was waiting for an external impulse to move, yet in fact I have always loved to speak.

Each time, these elements can be reassembled, and at any moment something new can be added to the sculpture. With parts added or removed, new versions of myself can emerge. Even when stripped of everything, the word "Alım" would still be enough to represent me.

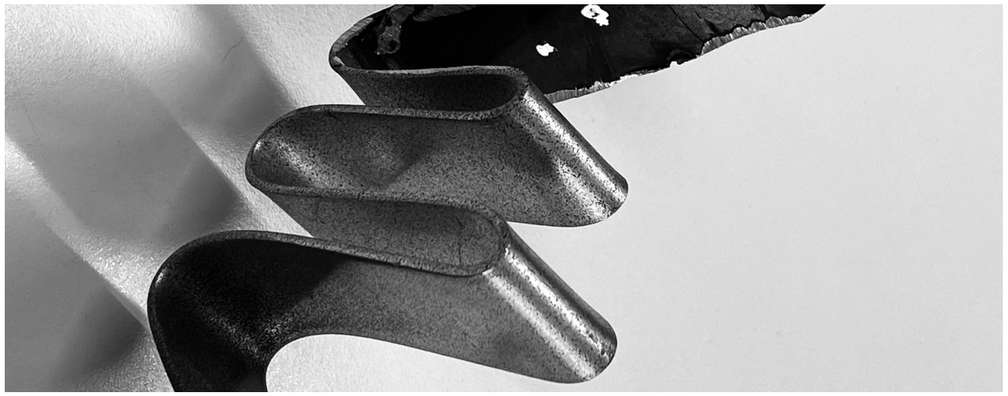

Labirentten Kareler

Alperen Kurumaz

Küplerle oynamalar, çizgiden iki boyutlu nesnelere, nesnelerden üç boyutlu eklenmelere.
Eskiz kağıdı, dolma kalem ve maket parçaları

2025

Üç Boyutlu Maket ve Çizgisel Labirentler bir arada 2025
Three-Dimensional Models and Linear Labyrinths Together, 2025

Squares from the Labyrinth

Alperen Kurumaz

Playing with Cubes: From Lines to Two-Dimensional Forms, from Objects to Three-Dimensional Additions.
Sketch paper, a fountain pen, and model pieces

2025

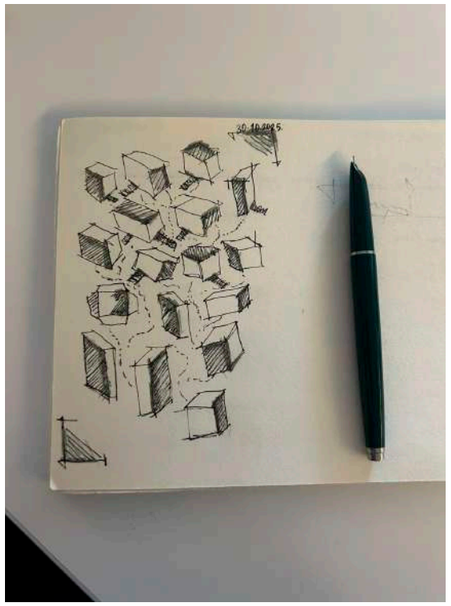

Küplere dair eskiz 2025
Sketch about cubes 2025

Bu çalışmadaki amacım, çocukluğumdan beri içimde yer eden labirent çizimlerini ve onların etrafında şekillenen dünyayı üç boyutlu bir biçime dönüştürme arzusuydu. Maket yapmak, çizgilerle oynamak, biçimleri bir araya getirmenin heyecanı... Tüm bunları tek bir bütün olarak ele alıp, çizginin ritmini mekâna dönüştürmek istedim. Belki de kendi zihnimin labirentini somutlaştırdım.

The aim of this work was to transform the labyrinths I have been drawing since childhood, and the forms shaped around them, into a three-dimensional expression.Building models, playing with lines, and assembling forms have always carried an excitement for me — an urge to treat them as a single, unified composition where the rhythm of the line becomes space itself. Perhaps giving physical shape to the labyrinth of my own mind.

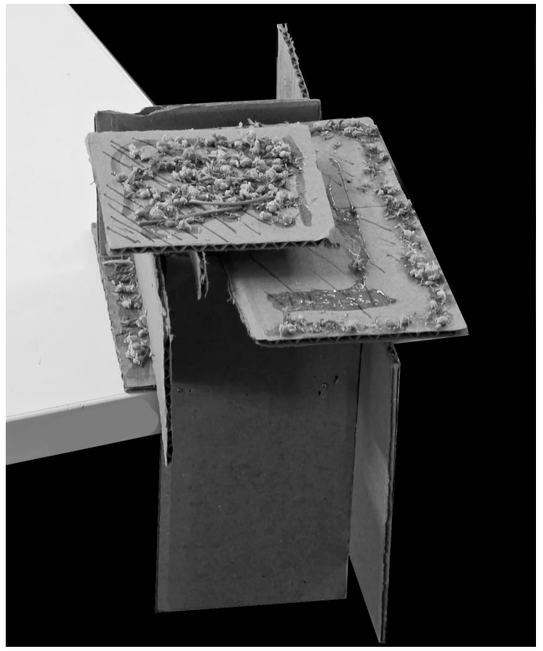

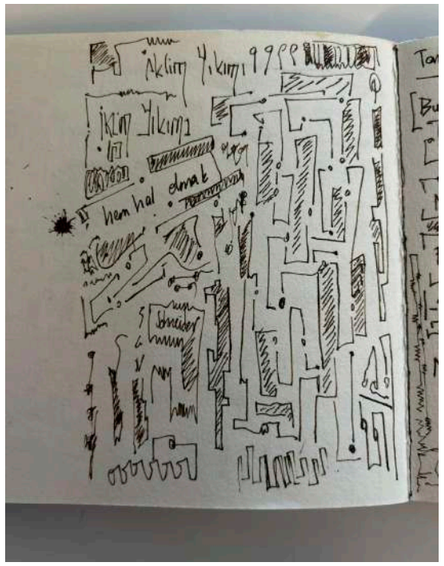

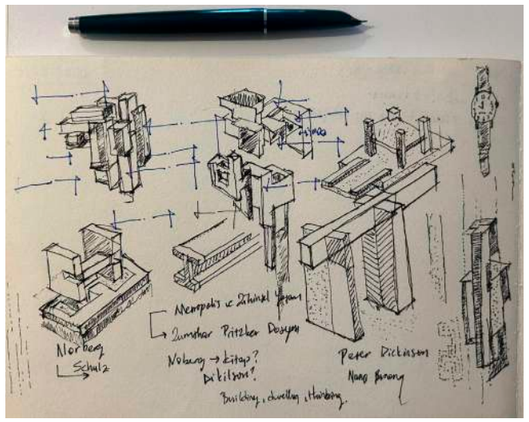

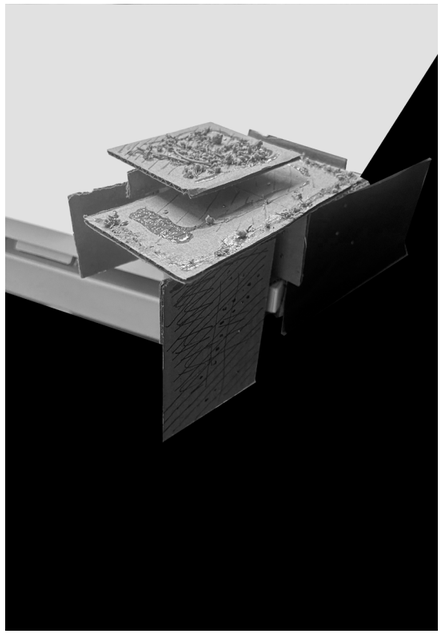

Eskizler ve Maket Çalışmaları,2025
Sketches and Model Works,2025

Bir Kızın Portresi

Artiona Dushi

"Çizgiler kaderi, renkler anıları, topuz ise hayallere olan sadakati temsil eder."

Sağdaki portre, sadece bir balerin adayı değil; varoluşunu yerçekimine, toplumsal normlara ve kaderin görünmez prangalarına karşı bir başkaldırı üzerine inşa eden bir savaşçıdır. O sert ve doğrusal çizgiler, dış dünyanın bireye dayattığı sınırları, kuralları ve aşılması gereken engelleri simgeler. Ancak bu sert sınırların içinde, yüzün merkezini kaplayan o yoğun, kaotik ve karmaşık karalamalar, genç ruhun susturamadığı içsel çığlığının görsel bir dışavurumudur. Bu karalamalar, şekillenmeye çalışan güçlü bir kimliğin doğum sancılarıdır.

Hafızanın Mühürleri

Figürün etrafına bir patlama hissiyle yayılan o kırmızı lekeler, rastgele seçilmiş birer estetik unsur değil, ruhun derinliklerine kazınmış hafıza mühürleridir. Bu kırmızılıkta, çocukluğun o en güvenli limanlarında babasıyla paylaştığı bir kadeh şarabın sıcaklığı, ilk büyüme sancılarının yakıcılığı ve damarlarında akan o dizginlenemez yaşam tutkusu gizlidir. Kırmızı, burada hem bir sığınak hem de bir yangındır.

Sadakatin Simgesi: Topuz

Tüm bu duygusal fırtınanın ve çizgisel kaosun ortasında, portreyi dengeleyen yegâne unsur sımsıkı toplanmış o topuzdur. Bu saç biçimi, hayallerine odaklanmak için dünyayı dışarıda bırakan bir genç kızın sarsılmaz azmidir. O topuz, dağılmaya hazır bir zihni bir arada tutan, hayallere olan sadakati temsil eden kutsal bir düğümdür. Bu portre, henüz rüzgâra yön vermeyi öğrenmemiş ancak rüzgârın en sert estiği yöne doğru yüzünü dönme cesaretini gösteren bir "oluş" aşamasıdır.

Portrait of a Girl

Artiona Dushi

"Lines represent her destiny; colors, memories; and the bun, a steadfast loyalty to dreams."

The portrait on the right is not merely an aspiring ballerina; she is a warrior who constructs her very existence upon a rebellion against gravity, societal norms, and the invisible shackles of fate. Those harsh, linear strokes symbolize the boundaries, rules, and obstacles imposed upon the individual by the outside world. Yet, within these rigid borders, the dense, chaotic, and complex scribbles enveloping the center of the face are the manifestation of an internal cry that the youthful soul cannot silence.

Seals of Memory

The crimson stains radiating around the figure like an explosion are not random aesthetic elements but seals of memory etched into the depths of the soul. Hidden within this redness is the warmth of a glass of wine shared with her father in the safest harbors of childhood, the searing sting of the first growing pains, and the irrepressible passion for life flowing through her veins. Here, red is both a sanctuary and a wildfire.

Symbol of Loyalty: The Bun

In the eye of this emotional storm and linear chaos, the sole element balancing the portrait is that tightly gathered bun. This hairstyle embodies the unshakable perseverance of a young girl who shuts out the world to focus on her dreams. That bun is a sacred knot representing loyalty to one's aspirations. This portrait of "becoming", shows how one who hasn't yet learned to command the wind, still possesses the courage to turn her face toward the direction where it blows the fiercest.

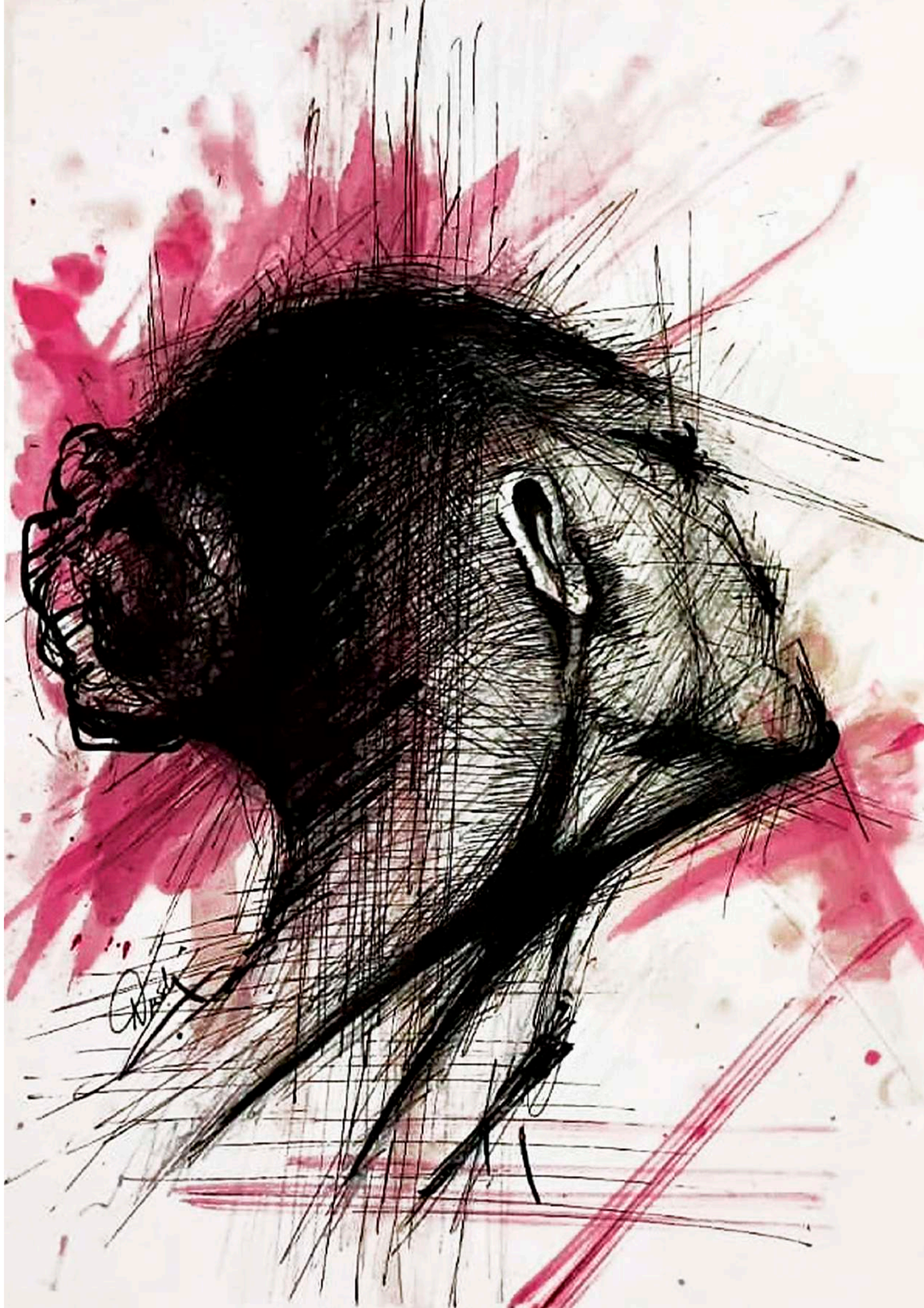

Bir Hanımefendinin Portresi

Artiona Dushi

"Dünün savrulan ruhu, bugünün rüzgârla dans eden asaletine dönüştü."

Soldaki portrede gençliğin o hırçın fırtınalarının yerini bilinçli bir dinginliğe bıraktığını görürüz. Artık karşımızda, hayatın rüzgârlarıyla kavga etmek yerine onlarla el sıkışmış, kendi içsel krallığını kurmuş bir kadın vardır. Bu, sadece bir büyüme hikayesi değil; kaosun içinden süzülerek gelen bir zarafetin portresidir.

Tecrübenin Altın İzleri

Gençliğin o keskin, hırçın çizgileri burada birer karakter nişanesine dönüşmüştür. Bakışlarındaki o hafif kapalı, içe dönük ama kararlı ifade, dışdünyanın gürültüsünü çoktan susturduğunun kanıtıdır. Onun dünyasında hatalar artık gizlenmesi gereken birer kusur veya taşınması gereken birer yük değil; ruhun üzerine eklenmiş altın varaklar gibidir.

İçsel Huzur

Figürün etrafını saran o asil mavi gölgeler, ruhuna yerleşen bilgeliğin ve huzurun serinliğini temsil eder. Kırmızının yakıcı tutkusu, yerini mavinin derinliğine ve sabrına bırakmıştır. Kalbi sevgi, sabır ve cesaretle dolu olan bu ruh, attığı her adımın gururunu sessizce taşır. Bu mavi, artık sadece bir renk değil; dingin bir denizin kıyıya vuran şefkati gibidir.

Ebedi Köprü: Topuz

Tüm bu değişim içinde değişmeyen tek şey, sımsıkı toplanmış o topuzdur. Genç bir kızken hayallerine odaklanmak için saçlarını toplayan o çocuksu azim, bugün bir kadının sarsılmaz iradesine ve yaşam amacına olan adanmışlığına dönüşmüştür. O topuz, hayallerine giden yolda verilen sözlerin, dökülen terlerin ve hiç bitmeyen sadakatin kutsal bir düğümüdür.

Portrait of a Lady

Artiona Dushi

"The drifting soul of yesterday has transformed into the grace of today, dancing with the wind."

In the portrait on the left, we see the fierce storms of youth yielding to a conscious serenity. Before us stands a woman who, rather than fighting the winds of life, has shaken hands with them and established her own inner kingdom. This is not merely a story of growth; it is the portrait of elegance emerging through chaos.

Golden Traces of Experience

The sharp, restless lines of youth have here been distilled into marks of character. The slightly closed, introspective yet resolute expression in her gaze is proof that she has long silenced the noise of the outside world. In her realm, mistakes are no longer flaws; they are like gold leaf applied to the soul, each crack making her more precious.

Inner Peace

The light blue shadows enveloping the figure represent the coolness of wisdom and peace settled within her spirit. The searing passion of red has been replaced by the depth and patience of blue. This soul, filled with love, patience, and courage, silently carries the pride of every step she takes. This blue is no longer just a color; it is like the compassion of a calm sea washing over the shore.

The Eternal Bridge: The Bun

Amidst all this change, the only thing that remains constant is that tightly gathered bun. The childhood perseverance of tying her hair back to focus on her dreams has evolved into a woman's unshakable will and devotion to her life's purpose. That bun is a sacred knot of promises made, sweat shed, and an unending loyalty on the path to her dreams.

Beni Ben Yapan

Başak Çimen

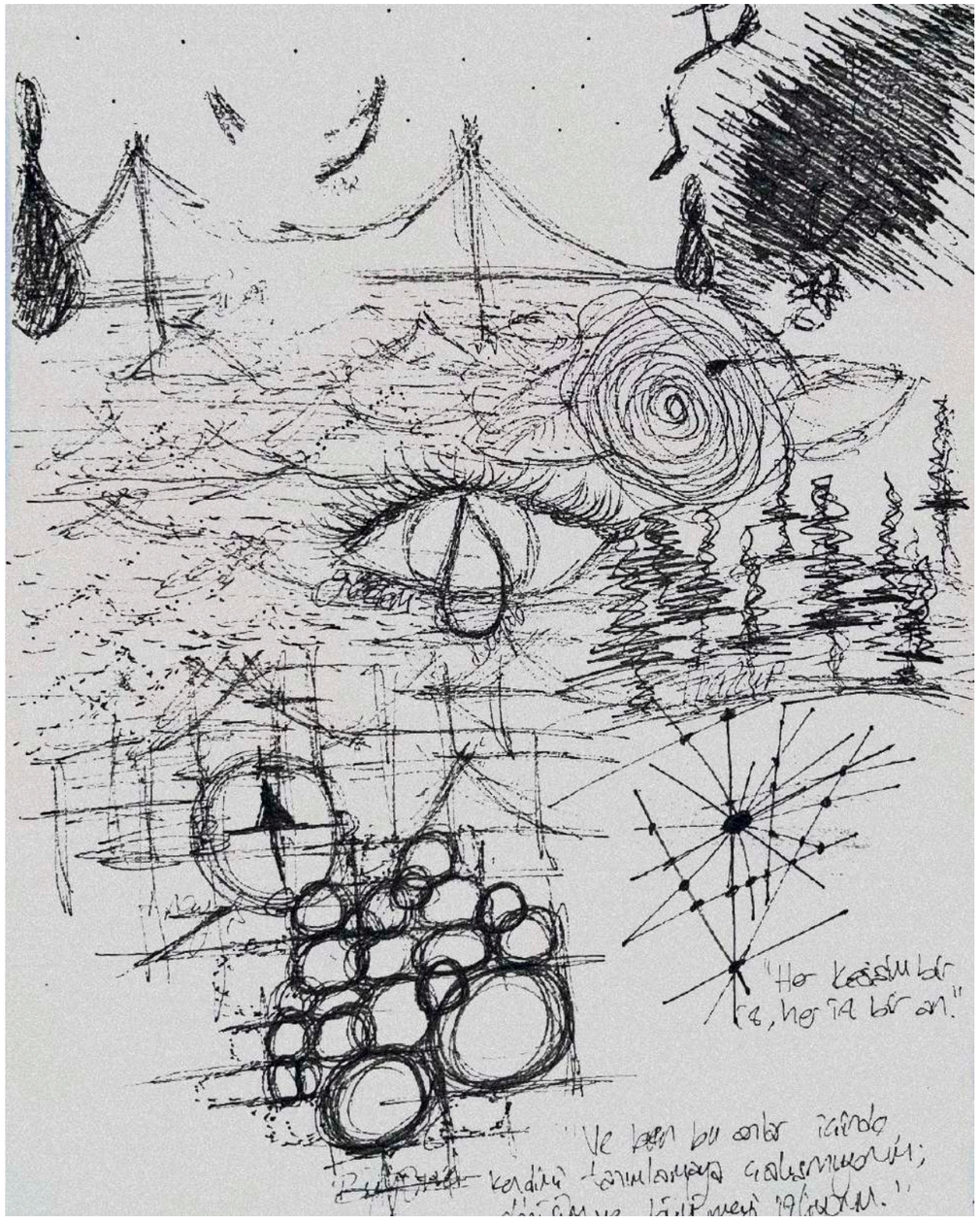

148 x 210, Kağıt üzerine mürekkep, Eskiz

What Makes Me, Me

Başak Çimen

Bu eskiz, sanatçının yaşamındaki farklı katmanlar arasında kurulan ilişkileri görünür kılan çok katmanlı bir anlatı sunar. Çizgiler ve semboller aracılığıyla iç dünya, deneyimler ve üretim biçimleri arasındaki bağlar mekânsal bir kompozisyon içinde ele alınır.

Sol üst köşede yer alan köprü figürü, sanatçının hayatındaki iki önemli figür arasında kurulan bağı; geçmiş ile bugün arasındaki sürekliliği temsil eder. Ay ve dalga formları içsel huzuru, denge arayışını ve zamanla değişen ruh hâllerini simgeler. Ses dalgaları ve notalar, işitsel üretimi ve müziğin dönüştürücü etkisini; göz figürü ise çevreye yöne-lik gözlemci yaklaşımı ifade eder. İçinden akan damla figürü sezgisel yaklaşımı temsil ederken, göz ile birleşimi duygular ve duyular arasındaki dengeyi ifade eder. Geometrik biçimler dönüşüm ve gelişime açıklığı, kesişen çizgiler yaşamın farklı yönlerini ve karar anlarını görünür kılar. Bitkisel formlar ise doğayla kurulan sezgisel ilişki ve bağı simgeler.

Bu eskiz, kimliği tek bir merkezden değil; zaman içinde dönüşen ve birbiriyle temas eden katman-lar bütünü olarak ele alır.

This sketch presents a multilayered narrative that reveals the relationships between differ-ent layers of the artist's life. Through lines and symbols, the connections between the inner world, lived experiences, and modes of produc-tion are explored within a spatial composition.

The bridge figure in the upper left corner rep-resents the bond between two significant figures in the artist's life, symbolizing contin-uity between past and present. The moon and wave forms evoke inner peace, balance, and emotional states that shift over time. Sound waves and musical notes express audi-tory production and the transformative power of music, while the eye represents an obser-vant approach to the surrounding world. The droplet flowing from within symbolizes intu-ition, and its connection with the eye reflects the balance between emotion and perception. Geometric forms suggest openness to trans-formation and growth, while intersecting lines reveal life's different directions and mo-ments of decision. Botanical forms symbol-ize the intuitive bond established with nature.

Overall, the sketch approaches identity not as a single center, but as a layered whole constantly transforming through the interaction of its parts.

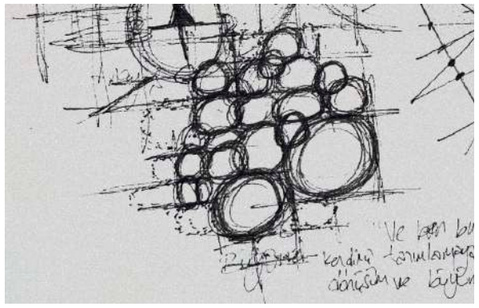

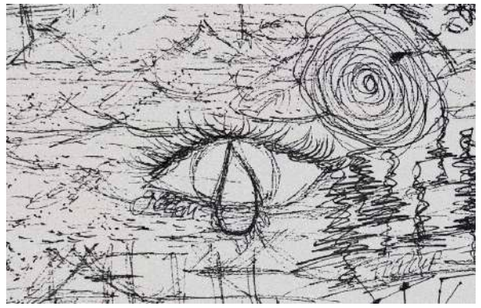

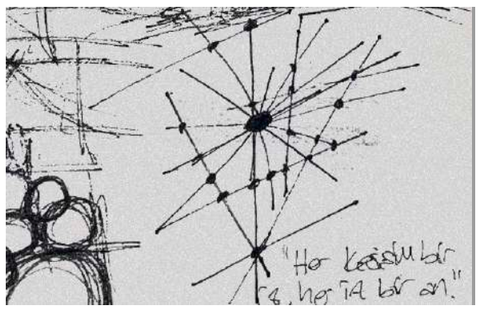

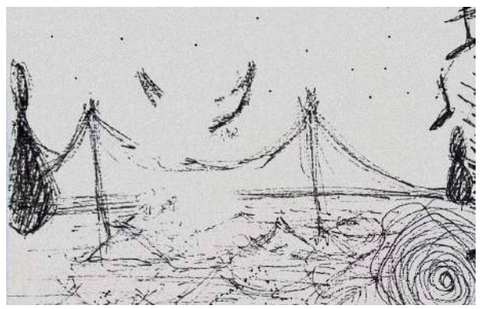

148 x 210, Ink On Paper, Sketch

Değişim

Bilgesu Tuncer

''Değişim'' bir kütleyi sararak başlar: pembe, naif, neredeyse nefes alan bir kabuk. Bu kabuk bir koruma biçimi olduğu kadar bir sahne perdesidir; benliği yumuşatarak dışarıya "uygun" bir siluet üretmiştir.

Sarılan malzemenin çiçek ambalajlarından gelmesi rastlantı değildir: sevgiyle verilen şey, aynı anda kimliği biçimleyen bir çerçeveye dönüşür.

Change

Bilgesu Tuncer

"Change" begins by wrapping a mass: a pink, delicate shell that almost seems to breathe. This shell is as much a form of protection as it is a stage curtain; it has softened the self into an "acceptable" silhouette for the outside world.

That the wrapping material comes from flower packaging is no coincidence: what is given with love simultaneously turns into a frame that shapes identity.

Kütleye tutturulan parçalar birer dipnot gibi çalışır. Çizimler; kendini ifadenin, ilginin ve üretme ihtiyacının, başkalarının bakışından sıyrıldığında daha sahici bir dile kavuşmasını işaret eder. Oje ve kolye, feminenliğin tek bir tanıma sığmayan hâllerini; eksik hissetme ile sahiplenme ara-sında gidip gelen bir gerilimi taşır. Oyun objesi ''çakmak'' ise hayatı "ciddiyetin tekeli"nden geri alır: kimliğe, oyunbazlık ve hafiflik hakkı tanır.

Eser, "ben"i sabit bir öz olarak değil; sarılan, açılan, asılan, yeniden kurulan katmanlar toplamı olarak önerir.

The elements attached to the mass function like footnotes. The drawings point to how self-ex-pression, interest, and the urge to create find a more authentic language once they slip free from other people's gaze. The nail polish and neck-lace carry forms of femininity that refuse to fit a single definition, holding a tension that moves between feeling insufficient and claiming owner-ship. The game object—a lighter—takes life back from the "monopoly of seriousness," granting identity the right to playfulness and lightness.

The work proposes the "self" not as a fixed essence, but as a sum of layers—wrapped, revealed, hung, and rebuilt.

Kendimi anlatmak, anlamak (?)

Dila Ağüzüm

Kanvas üzeri karışık teknik
akrilik boya, tel örgü, karton, fotoğraf, misina

2025

To express, to understand myself (?)

Dila Ağüzüm

Mixed media on canvas
Acrylic paint, wire mesh, cardboard, photograph, fishing line

2025

Kendimi en özgür şekilde ifade edebileceğimi düşündüğüm malzemeleri aldım, önüme koydum ve süreci akışına bıraktım. “Ben kimim?” sorusu bu sürecin içindeydi; zor, değişken ve net bir cevabı olmayan bir soruydu. Kanvasımı aldım, üzerinde oynadım. Zihnimde dönen kelimeleri önüme döktüm. Bu çalışma, akışta olma hâlini; dalgalar halinde ilerleyen, sonu belli olmayan bir süreci anlatıyor. Ucunun tabloya bağlanması, var olan beni içine alarak yoluna devam ettiğimi; dalgalar halinde yükselmesi ise bu sürecin hâlâ sürdüğünü gösteriyor.

I chose materials that I felt would allow me to express myself most freely, placed them before me, and allowed the process to unfold naturally. The question “Who am I?” was inherent to this process—challenging, shifting, and without a fixed answer. I took the canvas and worked with it intuitively. I poured the words circulating in my mind onto its surface. This work reflects a state of flow: a process that progresses in waves, without a predetermined end. The thread's connection to the canvas signifies that I move forward by embracing the self that already exists, while its wave-like rise indicates that this process is still ongoing.

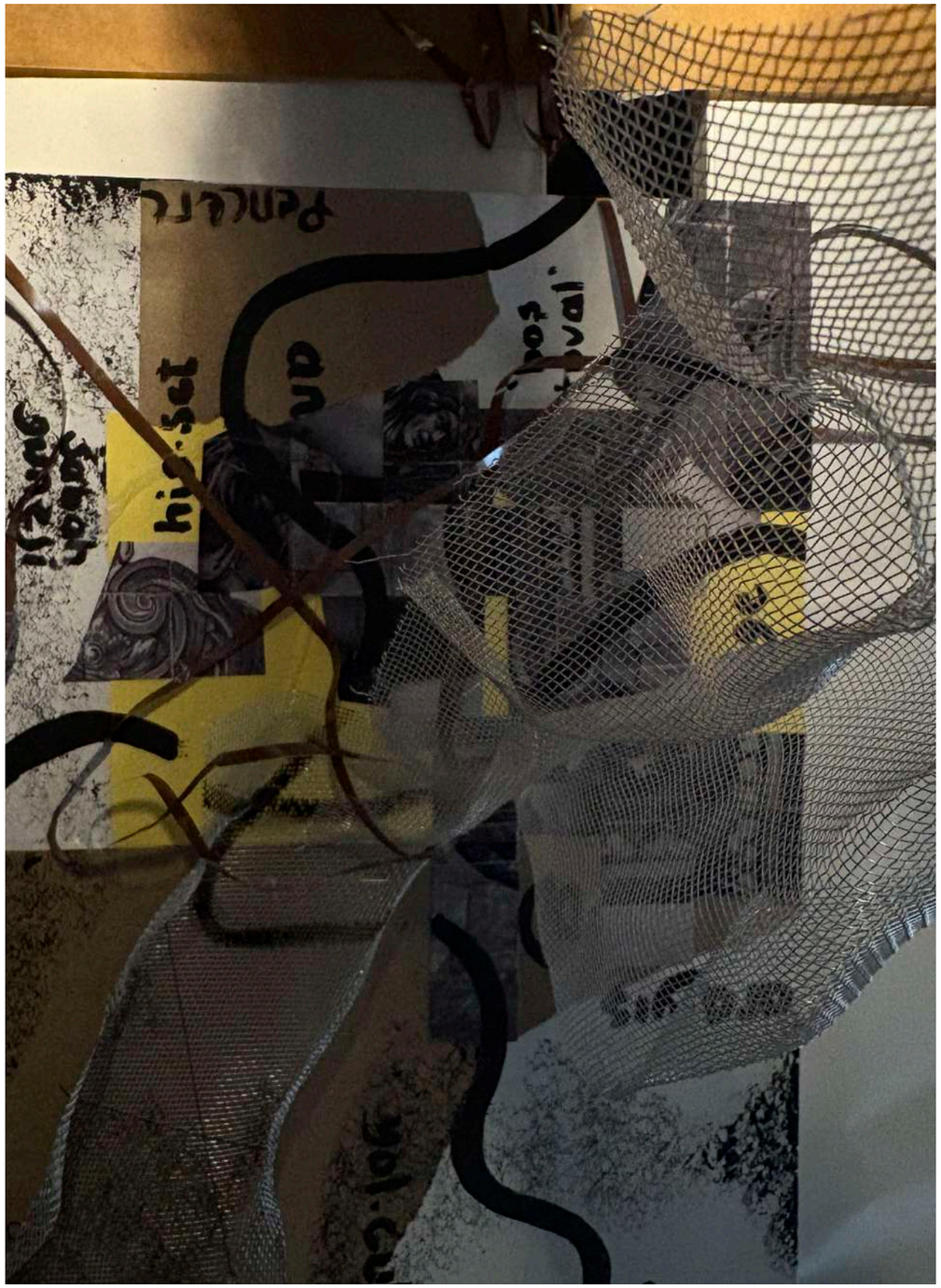

Bu kelimeler - çünkü bu aralar yolculuğuma eşlik ediyorlar.

Fotoğrafım parçalara ayrılmış - çünkü farklı yönlerimi bir arada taşıyorum.

Siyah beyaz - çünkü dışarıdan anlaşılmasa da bazen bu süreç oldukça yorucu olabiliyor.

Sarı - çünkü bazen de tarifsiz bir coşku hissettiriyor.

Sarı "renk" - çünkü bana sabah güneşini anımsatıyor.

Sabah güneşi - çünkü o dinginlikte kendimi en yaratıcı hâlimde hissediyorum.

Çizgilerim ve yollarım - çünkü daha yolun başındayım ve dalgalar hâlinde ilerliyorum.

Bulanık yollar ve kesişimlerim - çünkü bugüne kadar hayatıma dokunan her an ve herkes bir noktada beni var ediyor.

Dalgalanmaların sonu olmayan ilerleyişi - çünkü bugüne kadarki birikimlerimle hep arayışıma devam edeceğim

Ve belki de, belirsizlikler iyidir?

These words - because lately, they've been accompanying me on my journey.

My photo is fragmented - because I carry different sides of myself all at once.

Black and white - because even if it doesn't show on the outside, this process can be quite exhausting at times.

Yellow - because sometimes it brings an indescribable sense of joy.

The color yellow - because it reminds me of the morning sun.

The morning sun - because in that calmness, I feel at my most creative.

My lines and my paths - because I'm still at the beginning of the road, moving forward in waves.

My blurred roads and intersections - because every moment and every person that has touched my life so far has shaped who I am.

The endless flow of these waves - because with everything I've gathered along the way, I'll keep searching.

And maybe, uncertainties are a good thing?

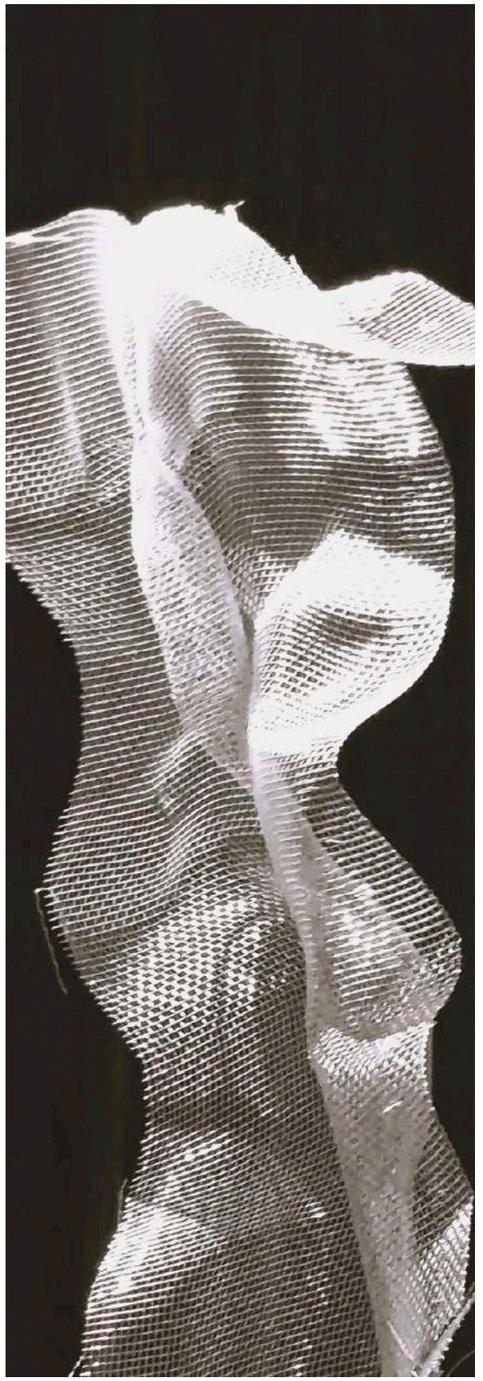

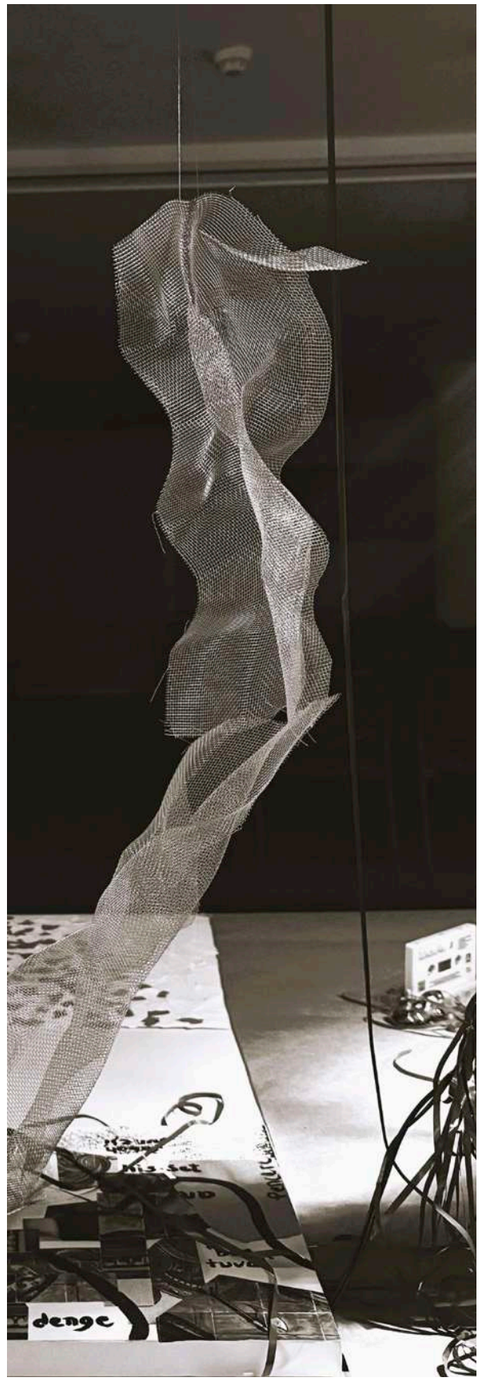

Rüzgâr

Elif Aysu Solak

Karışık Teknik (Şiir, Zımbalanmış Kağıtlar, Şeffaf Eskiz Kağıdı Üzerine Elle Çizim), 2025

"Rüzgâr" sabit bir kimliğin tanıtımı yerine nefes alan bir benliğin akışını sunan görsel bir şiirdir. Bireyin hem kendinin hem de toplumsal kabullerin çizdiği sınırların içindeki boğulma anını ve ardından gelen özgürleşme eylemini yansıtır. "Rüzgâra dönüşme" arzusunu anlatan şiirin "rüzgâr gibi savrulan" cümleleri şeffaf eskiz kâğıdı üzerine zımbalanarak katmanlı bir şekilde bir araya gelmiştir. Bu katmanlama ve şeffaflık, kişisel sınırların geçirgenliğini ve öz ifadenin kırılganlığını vurgular. Çizimlerin merkezinde mavi ve morun tonlarında beliren küre nefesin, yaşam enerjisinin ve özgün benliğin simgesidir. Mavi bir anlamda derin bir huzuru simgelerken okyanusun derinliklerindeki nefes darlığını ve kayboluşunu da eşanlamlar. Kürenin etrafına bireyin kendine çizdiği "sınır" çizgileri örülür. Bu çizgiler çoğaldıkça küre küçülür, belirsizleşir ve yok oluşun eşiğine gelir. İşte bu nefessiz kalma anında bir kırılma yaşanır. Küre, pasif bir kurban olmaktan çıkar, sınırların gücünü kendi formuna dönüştürerek yeniden şekillenir. Daha büyük ve daha belirgin bir küreye dönüşerek kendi varoluşunu ilan eder.

Wind

Elif Aysu Solak

Mixed Media (Poem Texts, Stapled Papers, Freehand Drawing on Tracing Paper), 2025

"Wind" is a visual poem that presents the flow of a breathing self rather than the introduction of a fixed identity. It reflects the moment of suffocation within the boundaries drawn both by the individual and by social conventions, and the act of liberation that follows. The poem, which expresses the desire to "become wind," gathers its "wind-scattered" sentences in layered form by stapling them onto transparent sketch paper. This layering and transparency emphasize the permeability of personal boundaries and the fragility of self-expression. At the center of the drawings appears a sphere in shades of blue and purple, symbolizing breath, vital energy, and the authentic self. While blue signifies a profound calm, it also evokes breathlessness and loss in the depths of the ocean. Around the sphere are woven the "boundary" lines that the individual draws for herself. As these lines multiply, the sphere shrinks, becomes indistinct, and approaches the brink of disappearance. It is precisely at this breathless moment that a rupture occurs. The sphere ceases to be a passive victim and reshapes itself by transforming the power of the boundaries into its own form. By becoming a larger and more distinct sphere, it declares its own existence.

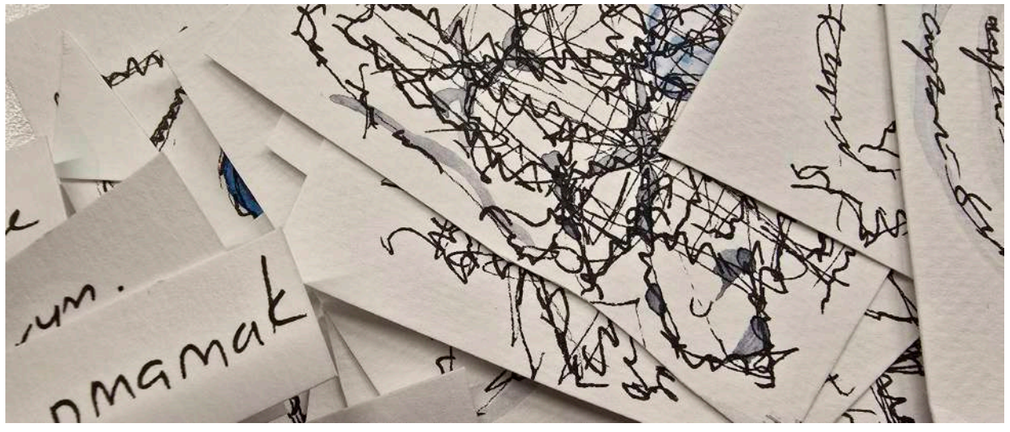

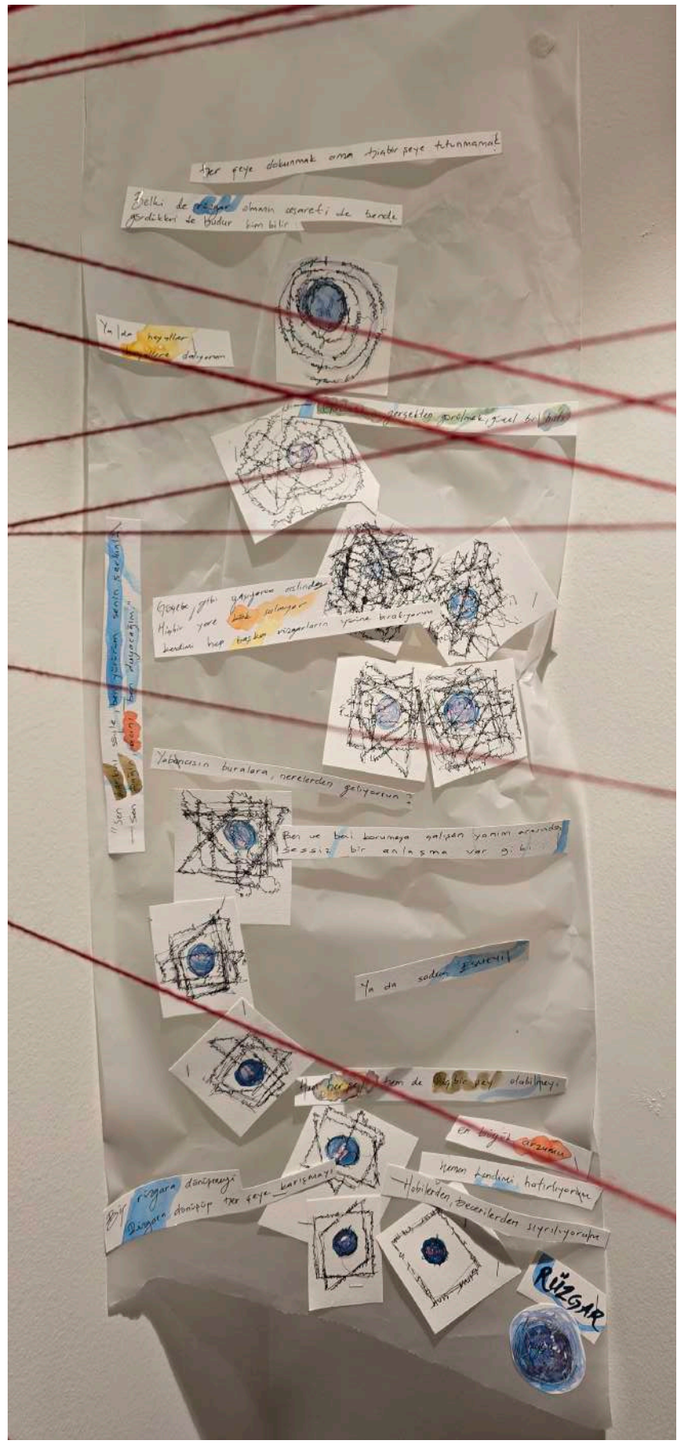

En büyük arzumu düşlüyorum
Bir rüzgâra dönüşmeyi

Rüzgâra dönüşüp her şeye karışmayı.

Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey olabilmeyi.

belki önce bir bulut,
sonra bir yağmur olup toprağa inmeyi; köklere ulaşmayı,
ardından ağacın damarlarında gezmeyi.

ya da sadece e s m e y i

dallardan dallara savrulmayı,
sonra birinin yanaklarını okşamayı, bir uçurtmayı gökyüzüne taşımayı

. belki de hırçın bir girdap olup yakıp yıkmayı.

Rüzgâr şarkısı düşüyor aklıma:
"Penceremin perdesini havalandıran rüzgâr,
gir içeri usul usul, beni bu dertten kurtar..." Bana sesleniyor gibi

"Yabancısın buralara, nerelerden geliyorsun?
Otur, dinlen başucumda belli ki çok yorulmuşsun."

Belki de rüzgâra seslenen bendim.
"Bana esmeyi anlat, bana sevmeyi anlat.
Anlat ki çözülsün dilim,
'Ben rüzgârım' demeliyim.
Rüzgârlığı anlat bana, senin gibi esmeliyim." Bir an sustum.

ve kendi sesimi dinledim o an
içimde bir çağrı var gibiydi:
"Sen şarkı söyle, ben yürürüm senin şarkınla.
Sen bağır, acını ben duyacağım."
bu hem yaşayan hem dinleyen benliğimin
gizlendiğini düşünürdüm ta ki fark edildiğimi hissedene kadar

Görülmek... gerçekten görülmek, güzel bir histi.
ama tutunabildim mi bir yere?
Göçebe gibi yaşıyorum.
hiçbir yere kök salmıyor, kendimi hep başka rüzgârların yönüne bırakıyorum.
Ya da hayallere dalıyorum.

Rüzgâr olmayı dilerken
bunu çoktan gerçekleştirmiş olabilir miyim?
Belki de rüzgâr olmanın cesareti de bende gördükleri de budur kim bilir:

her şeye dokunup hiçbir şeye tutunmamak

I dream of my greatest desire
to become the wind.

To turn into the wind and mingle with everything.

to be, at once, both everything and nothing.

Perhaps first a cloud,
then rain falling into the earth, reaching the roots,
then wandering through the veins of a tree.

or simply t o b l o w .

to be scattered from branch to branch,
then to brush someone's cheek, to carry o kite into the sky

. or perhaps to become a fierce vortex, burning and breaking.

'The wind' song comes to my mind:
"The wind that lifts my curtain,
come in gently, free me from this sorrow..." as if it were calling me:

"Are you a stranger here, where do you come from?
Sit, rest beside me, you seem so tired."

Perhaps that was I who was calling the wind.
"Teach me how to blow, teach me how to love.
so my tongue may loosen,
so I may say: *'I am the wind.'*
Teach me how to be the wind, so I may blow like you." For a moment, I feel silent.
And I listened to my own voice
as if there were a call within me :
"You sing, and I will walk with your song.
You cry out, and I will fell your pain."
I thought the self that both lives and listens
was hidden until I felt that I was noticed

To be seen... to be truly seen, was a beautiful feeling.
But did I manage to hold on anywhere?
I live like a nomad.
I take root anywhere, kalways leaving myself to the direction of other winds.
or drifting into dreams

While wishing to become the wind,
could I have already done so?
Perhaps this is the courage of being the wind and what they saw in me, who knows:

to touch everything and cling to nothing.

Yolculuk

Elvin Tavşancıl

Dijital tasarım ve baskı, 2025

Yolculuk, kişisel bir keşif sürecini yansıtan bir oyun kartları serisidir. Her kart,hayatımdaki belirli bir dönüm noktasını, düşünceyi veya duyguyu simgeliyor.Kartlar,masada dağınık bir şekilde sergilenerek,hem görsel hem de dokunsal bir keşif deneyimi sunuyor.El yapımı olarak üretilip PVC kaplama ile tamamlanan kartlar, bireysel hafızayı ve içsel yolculuğun izlerini somutlaştırıyor. Bu sunum, izleyicinin kartları kendi perspektifiyle keşfetmesine ve ilişki kurmasına olanak tanıyor.

Journey

Elvin Tavşancıl

Digital design and print, 2025

Journey is a series of playing cards that reflect a process of personal exploration. Each card symbolizes a specific turning point, thought, or emotion in my life. Arranged in a scattered manner on the table, the cards invite the viewer into both a visual and tactile experience of discovery. Hand-produced and finished with PVC coating, the cards materialize traces of personal memory and inner journey. This presentation allows the viewer to explore and establish their own connection with the work from an individual perspective.

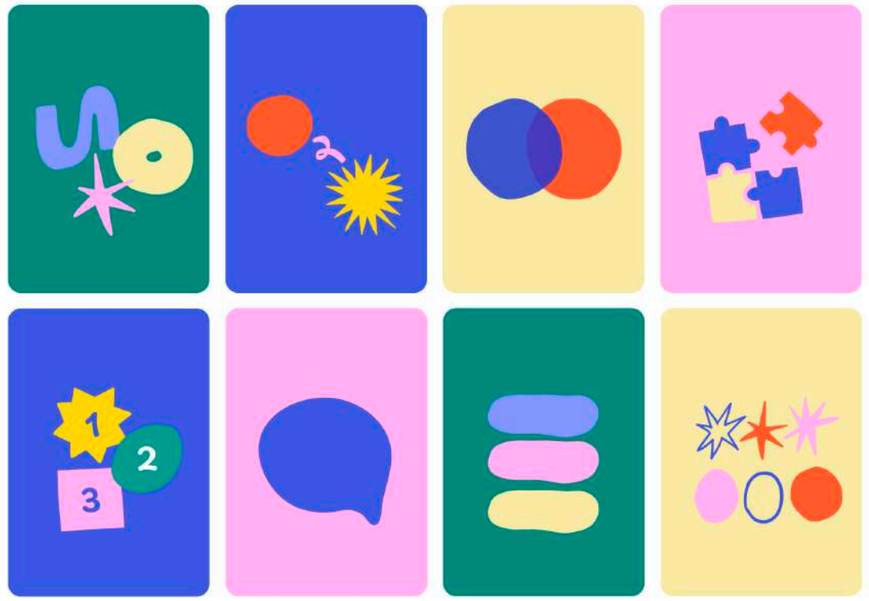

Tomurcuklanma

Fatıma Sude Yıldırım

Heykel, 25x20x7

2025

Üç boğumlu yeşil cam bir vazodan yükselen şeffaf çiçek, "ben kimim" sorusuna verilmiş sembolik bir yanıt arayışıyla ortaya çıkmıştır. Seçilen malzemeler; yeşil boğumlu bir vazo, bir şantiyede söküldükten sonra çöpe atılmak üzere olan siyah&beyaz mozaik taşlar ve şeffaf eskiz kağıdının katlanmasıyla elde edilen bir çiçektir. Bu materyallerle kurgulanmış olan eserde vazo, sınırlı ve kırılgan bir dünyayı temsil etmekte; üzerindeki her boğum, farkındalık anlarını ve özgürleşme isteğini ifade etmektedir. Tepede açan çiçek, bu boğumlardan kurtularak bir çeşit özgürlüğe kavuşmayı ve sınırların ötesine geçişi canlandırmaktadır. Çiçeğin her bir yaprağı; keşfedilen duyguları, kurulan ilişkileri ve kimlik arayışını soyut çizgilerle betimlemektedir. Şeffaf cam ve kâğıt, her durumda içten ve geçirgen olma halini vurgulamakta; vazodaki beyaz ve siyah mozaik parçaları ise biriktirilen deneyimlerin izlerini taşımaktadır.

Bloom of Awareness

Fatıma Sude Yıldırım

Sculpture, 25x20x7

2025

The transparent flower rising from a three segmented green glass vase emerges as a symbolic search for an answer to the question, "Who am I?" The materials chosen for this work include a green layered vase; black&white mosaic stones that were collected from a construction site; and a flower formed by folding a transparent sketch paper. Within this material composition, the vase represents a limited and fragile world; each segment signifies moments of awareness and the desire for liberation. The flower blooming at the top embodies a form of freedom achieved by breaking away from these segments, symbolizing a transition beyond boundaries. Each petal of the flower depicts discovered emotions, formed relationships, and the ongoing search for identity through abstract lines. The use of transparent glass and paper emphasizes a state of openness and sincerity in all circumstances, while the black and white mosaic fragments within the vase carry the traces of accumulated experiences.

Eser kırılmadan hemen önce çekilen fotoğraf.
The photograph taken right before the artwork was crashed.

Eserin kırılmasının ardından çekilen bu fotoğraf, sınırları aşma eylemini temsil etmektedir.
This photograph taken after the artwork was crashed, represents an act of pushing boundaries.

Bağlar

Ferhan Hurşit Döner

'Ben varım çünkü biz varız'
Ubuntu (Afrika atasözü)

Bu eser, aslında kendimi anlatma çabamdan doğdu. Ama yaparken fark ettim ki, anlattığım sadece ben değildim, insanlıktı.

Bir ahşap havanı toprakla doldurdum. Bu basit kap, Afrika tarzında zürafa ve fil oymaları taşıyor (bilgelik ve gücün sembolleri). Afrika'yı seçmem tesadüf değil; çünkü insanlığın ilk nefesi o topraklarda alındı. Bizim hikâyemiz orada başladı, ve hâlâ o köklerden besleniyoruz. Kolektif hafızamız, oranın sessiz toprağında saklı.

Bu toprağa birkaç ince çubuk sapladım. Onları rastgele iplere bağladım. Ben o çubuklar değilim. Aralarındaki iplerim.

İnsan dediğimiz şey, belki de tam olarak budur: deneyimlerin, ilişkilerin, karşılaşmaların dokusu. Bizi bir arada tutan, birbirimize bağlayan o görünmez iplerdir. Her bağ bir anı, her düğüm bir deneyimdir.

Ve bu bağlar, tıpkı doğada olduğu gibi, birlikte var olma gücümüzü yaratır. İş birliği olmadan insanlık olmazdı.

Bu düşünceyi işlerken, doğayı insanın üstünde değil, içinde gördüm. Çünkü insan, doğanın efendisi değil, onun düşünen bir parçasıdır.

Ne tanrısal bir yaratık, ne de evrenin merkeziyiz. Sadece düşünebilen bir hayvanız ve belki de güzelliğimiz tam da buradadır.

Ties

Ferhan Hurşit Döner

"I am because we are"
Ubuntu (African proverb)

This work was born from an attempt to understand myself yet in the process, I found that what I was truly exploring was not just me, but humanity itself.

I filled a wooden mortar with soil.This humble vessel bears African carvings of a giraffe and an elephant (symbols of wisdom and strength).
Africa was not a random choice; it is where humanity drew its first breath.Our story began on that land, and we still draw life from those ancient roots.Our collective memory lies buried in that quiet soil.

Into the earth, I placed a few slender sticks and bound them together with strings.And then I understood: I am not the sticks. I am the threads that connect them.

Perhaps this is what it means to be human: a living weave of experiences, relationships, and encounters.

The invisible ties that hold us together give us shape and strength.Each thread is a memory, each knot a shared moment.Together they form the essence of coexistence for without cooperation, humanity could never have endured.

As I worked, I began to see nature not as something above us, but within us. Human beings are not the rulers of nature, but its thinking extension.

We are neither divine nor central to the universe, only creatures capable of reflection. And perhaps our beauty lies precisely in that.

Arayış

Gamze Şehla

Bu çalışma, kendimi ifade etme ve keşfetme sürecimin bir yansımasıdır. Çizim aracılığıyla anlatmakta zorlandığım düşüncelerimi kalem yerine parmaklarımı kullanarak görünür kıldım. Boyaya dokunan parmaklarımın kâğıt üzerinde oluşturduğu rastlantısal izler, zamanla bir denize dönüştü; köşede beliren küçük kayık ise bu denizin içindeki içsel arayışımı temsil etti.

Çalışmada yer alan siyah lekeler, bana özgü parmak izlerimdir. Parmak izi, hem bireysel kimliğimi hem de bu arayışın kişisel doğasını simgeleyen bir imza niteliği taşır. Parmak izlerinin üzerinde yükselen binalar ise bu akışkan dünyanın içinde, hayallerimi şekillendiren ya da zaman zaman sınırlayan hedefleri temsil eder.

Bu eser, sürekli bir arayış hâlini; özgürlük, kimlik ve iç dünyamızda kurduğumuz yapılar arasındaki ilişki üzerinden görünür kılmayı amaçlar.

Search

Gamze Şehla

This work reflects my process of self-expression and self-discovery. Unable to fully articulate my thoughts through conventional drawing, I chose to use my fingers instead of a pen. The spontaneous marks created by my fingers touching the paint gradually formed a sea on the surface of the paper; the small boat appearing at its edge represents my inner journey within this vastness.

The black marks in the composition are my fingerprints. A fingerprint is unique to each individual, and here it functions as both a marker of identity and a personal signature, emphasizing the intimate nature of my search. The buildingvs rising from the fingerprints symbolize the goals that shape — and at times limit — my dreams within this fluid world.

This work aims to make visible a state of constant searching through the relationship between freedom, identity, and the structures we construct within our internal worlds.

Ayna

Irmak Döndüren

41 çizim, kâğıt üzerine yağlı pastel
Her biri: 21 × 29,7 cm (A4)
Kesintisiz iki saatlik ayna çizimi seansı sırasında üretilmiştir.

Mirror

Irmak Döndüren

41 drawings, oil pastel on paper
Each sheet: 21 × 29.7 cm (A4)
Produced during a continuous, two hours long mirror drawing session.

"Sen kimsin?" sorusuna cevap vermek benim için zordu. Çünkü bir sanatçı olarak yaptığım şeyler zaten bu soruların peşinden koşmak, bu sefer bunu beni tanımayan insanlara tek bir işle anlatmam gerekiyordu.

Renkli kalemler ve boyalar aldım. Masama bir ayna yerleştirdim ve iki saat boyunca durmadan kendimi çizdim. Sürrealistlerin ''otomatizm'' kavramındaki gibi, düşünmeden, bilinçaltından geleni kâğıda aktarmaya çalıştım. Hiçbir şey planlamadan, hiçbir şeye anlam yüklemeden; sadece kendimi olduğu gibi çizdim.

"Who are you?" was a difficult question for me to answer. Because as an artist, what I do is already to pursue questions like this, but this time I had to convey it to people who don't know me through a single work.

I took colored pencils and paints. I placed a mirror on my desk and drew myself continuously for two hours. Like the Surrealists' concept of "automatism," I tried to transfer what came from my subconscious onto the paper without thinking. Without planning anything, without attaching meaning to anything, I simply drew myself as I was.

Süreç boyunca aynanın yerini değiştirdim; bazen ayakta, bazen oturarak, bazen de dans ederek çizdim. Bazı anlar neşeliydi, bazıları melankolikti. Ortaya çıkan şey kusursuz bir otoportre değil; iki saatlik bir trans hâlinin kaydıydı.

Throughout the process, I moved the mirror around; sometimes I drew standing up, sometimes sitting down, sometimes while dancing. Some moments felt joyful, others melancholic. What emerged wasn't a perfect self-portrait, but a record of a two-hour trance-like state.

Seansın ardından çizimleri stüdyodaki perdeye yerleştirdim. Zamanla kâğıtlar tek tek düşmeye başladı. Yeniden astım, yine düştü. Ağaçtan düşen yapraklar gibi. Her seferinde yer değiştirdiler. Bu yer değiştirme de işin bir parçası, sabit bir "ben" fikrinin olmaması ve geriye tek bir cevap değil; sürekli yer değiştiren parçaların olması soruyu canlı tutuyor.

After the session, I pinned the drawings to the studio wall. Over time, the papers began to fall one by one. I hung them back up; they fell again. Like leaves breaking away from a tree, they shifted position each time. This shifting became part of the work: the inability of a fixed idea of "self" to hold on, the fact that what I place doesn't stay where it is. Maybe what remains isn't an answer, but the question still staying alive.

Zamanla Aşılan Sınırlar

Merve Gül Çakır

Dijital Kolaj

2025

Bu proje, "Ben kimim?" sorusuna verdiğim kişisel bir cevaptır ve yeni insanlarla kurduğum ilişki dinamiklerini sanatsal bir dille ifade eder. Çalışma, yan yana sergilenen iki ana unsurdan oluşur:

İplerle Örülmüş Yüzey: Bu parça, yeni tanıştığım insanlara karşı kurduğum mesafeyi temsil eder. Farklı anılarımdan ve kimliğimden kesitler sunan bir dijital kolaj bu kısımda kırmızı iplerle örülü, girintili çıkıntılı bir yüzeyle kaplanmıştır. Oluşturulan bu engebeli ve dokulu yüzey, hayat yolculuğumdaki zorlukları simgeler.

İplerinden Kurtulmuş Yüzey: Yanında sergilenen, iplerden arındırılmış bu düz baskı ise benim şeffaf olma isteğimi ve gerçek benliğimi temsil eder.

Bu iki eseri yan yana sunarak bir karşıtlık yaratıyorum: Başlangıçta kendimi koruyan, gizemli bir yüzey sunsam da, nihai niyetim içimi açmaktır. Bu sergileme, izleyiciye bir davettir: "İşte başlangıçtaki mesafeli halim ve işte zamanla size sunmak istediğim şeffaf benliğim.

Crossing Boundaries Through Time

Merve Gül Çakır

Digital Collage

2025

This project is a personal response to the question "Who am I?" It artistically expresses the relationship dynamics I build with new people. The work consists of two main elements displayed side by side:

The Woven Surface: This piece represents the distance I maintain when meeting new people. A digital collage, showing fragments of my memories and identity, is covered by a rough surface woven with red threads. This uneven and textured layer symbolizes the challenges in my life journey.

The Unbound Surface: Displayed next to it, this flat print—free of threads—represents my desire for transparency and my true self.

By presenting these two works together, I create a contrast. Although I initially present a guarded and mysterious exterior, my ultimate goal is to open up. This exhibition is an invitation to the viewer: "Here is my initial, distant state, and here is the transparent self I wish to offer over time.

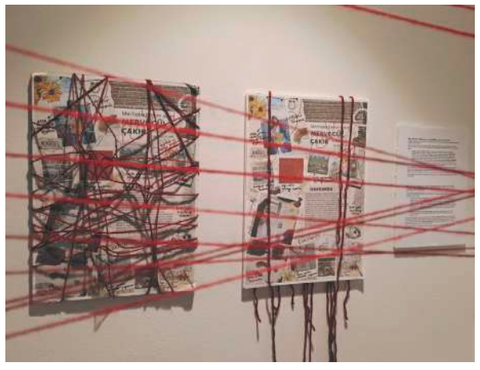

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma (210x297 mm)
Digital Collage, mounted on Cardboard (210x297 mm)

Sırt Çantamda

Önder Bekel

Sırt Çantası, Tanımlı Nesneler

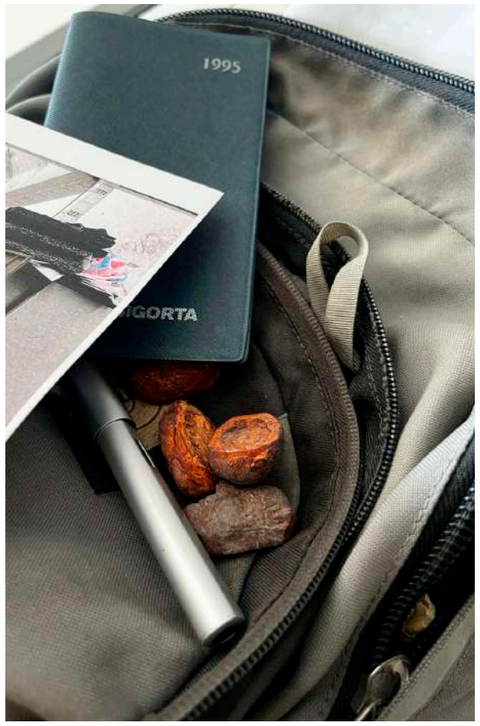

Ben kimim? Bunun hakkında ilk düşündüğüm şey benim bu soruya verebileceğim bir cevabın olmadığıydı. Kendimi aradığım, bağ kurmakta zorlandığım, bir sırt çantası içinde kendimi taşıdığım aradıklarımı, bulduklarımı beni anlatan imgelerle dolan bir bagaj. Çantamın içinde benim değerli olan nesneler ve heykeller. Heykellerimi cebimde, çantamda taşımaya çalıştığım, beni tanıyanlarla tanımayanlarla karşılaştığım bu çantada beni tanımlayan düşünceler kimim sorusunu cevaplandırmaya çalışsamda hep bulduğum şey yeni bir ben kimim sorusu? Henüz bulamadım ama çantamla seyahat ederek belki bu sorunun cevabını birgün bulabilirim.

In My Backpack

Önder Bekel

Backpack, Definite Objects

Who am I? The first thing that came to my mind about this question was that I don't really have an answer. I am someone searching for myself, struggling to connect, carrying myself in a backpack filled with images that represent what I seek and what I find—objects that tell my story. Inside my bag are the objects and sculptures that hold value for me. I try to carry my sculptures in my pocket, in my bag—meeting people who know me and those who don't. In this bag, I find the thoughts that define me. Even as I try to answer the question of who I am, what I always end up discovering is yet another Who am I? I haven't found the answer yet, but perhaps by traveling with my bag, I might one day discover it.

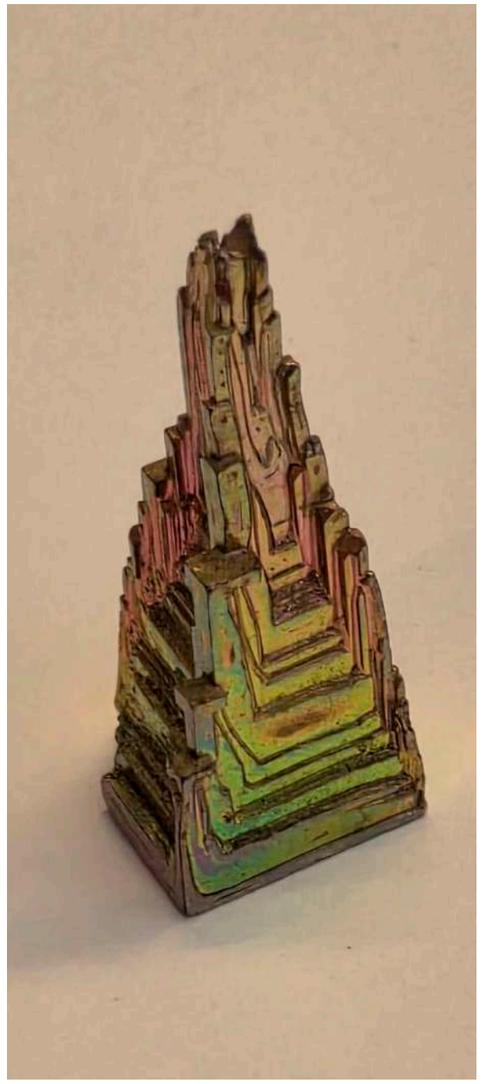

"Büyük"babalar (Zeit'ın Geist'ı)

Timuçin Erk

Almanca "Geist" kelimesi, en basit anlamıyla hayalet olarak çevrilebilir. Ancak felsefe alanında bu kavram çok daha geniş bir anlam alanına sahiptir: ruh, zihin ve anlayış anlamlarını da taşır. Yine de bu çevirilerin hiçbiri kelimenin çok katmanlı derinliğini tam olarak karşılamaz. Felsefi bağlamda Geist, yalnızca bireysel bir ruh ya da bilinç durumuna değil, aynı zamanda insanlığın kolektif olarak düşünsel, kültürel, tarihsel ve toplumsal bilincine de işaret eder.

Bu çalışma, Geist kavramının tüm bu boyutlarını kapsayarak hem kişisel hem de küresel bir tarihin izini sürmeyi amaçlar.

İlk üç saat, büyükdedem, dedem ve babama ait — üçü de subay. Saatleri, tıpkı kendi hikâyeleri gibi "heybetli": savaş kahramanlıkları, madalyalar, plaketler ve saygınlıkla dolu "büyük" adamların "büyük" hikâyeleri ve onların mekanik İsviçre saatleri.

The "Grand"fathers (The Geist of the Zeit)

Timuçin Erk

The German word "Geist" can, in its simplest sense, be translated as ghost. Yet, in philosophical discourse, the term expands far beyond this: it carries the meanings of spirit, mind, and intellect. None of these translations alone, however, fully convey its layered significance. Philosophically, Geist refers not only to an individual soul or consciousness, but also to the collective intellectual, cultural, historical, and social consciousness of humankind.

This work seeks to embrace all these dimensions of Geist, tracing both a personal and a global history.

The first three watches belong to my great-grandfather, my grandfather, and my father—each of them an officer in the army. Their watches, much like their stories, seem "grandiose": tales of wartime heroism, medals, plaques, and honors. "Grand" men with "grand" narratives, and their mechanical Swiss watches.

Hazır Nesne
Sergilenme yöntemine göre değişken boyutlarda
Ready Made
Dimensions variable, depending on display

Dördüncü saat ise kendi saatim. Eğer bir saat olsaydım, olmak isteyeceğim saat bu olurdu: sade, mütevazı, belki biraz sıkıcı, ucuz ama işlevsel, güvenilir — Helvetica indisli bir quartz saat. Sadece bir saat. Ne eksik, ne fazla.

Çalışmanın küresel katmanı ise mekanik ve quartz saatler arasındaki ilişkiyi ortaya koymaya çalışmaktadır. Bir zamanlar dakikliğin standardı olan mekanik saat, quartz devriminden sonra bir lüks nesnesine — hatta bir fetiş objesine — dönüşmüştür. Oysa ki, quartz saatler zamanı tutma konusunda çok daha hassas ve dakiktir. Hem zamanı ölçen hem de zamanı temsil eden araçlar olarak saatler, yaşadıkları dönemin zeitgeist'ını yansıtır; kültürel kodları ve sahiplerine dair kişisel izleri taşırlar.

The fourth watch is mine. The watch I would choose to be, if I were a watch myself: simple, modest, perhaps dull, inexpensive yet functional, safe — a quartz watch with Helvetica indices. Just a watch. Nothing less, nothing more.

The global layer of this work unfolds in the relationship between mechanical and quartz timepieces. Once the standard of precision, the mechanical watch has, since the quartz revolution, become an object of luxury — even of fetish. And yet, quartz watches keep time with far greater precision and accuracy. As instruments that both measure and embody time, watches reflect the zeitgeist of their era, carrying within them cultural codes and intimate traces of their owners.

80cm

Yamaç Şenelmiş

A4 yarı geçirgen eskiz kâğıtları üzerine karışık teknik (çizim, yazı, karalama, soyut imge)

Mixed media on semi-transparent A4 tracing papers (drawings, writings, scribbles, abstract gestures)

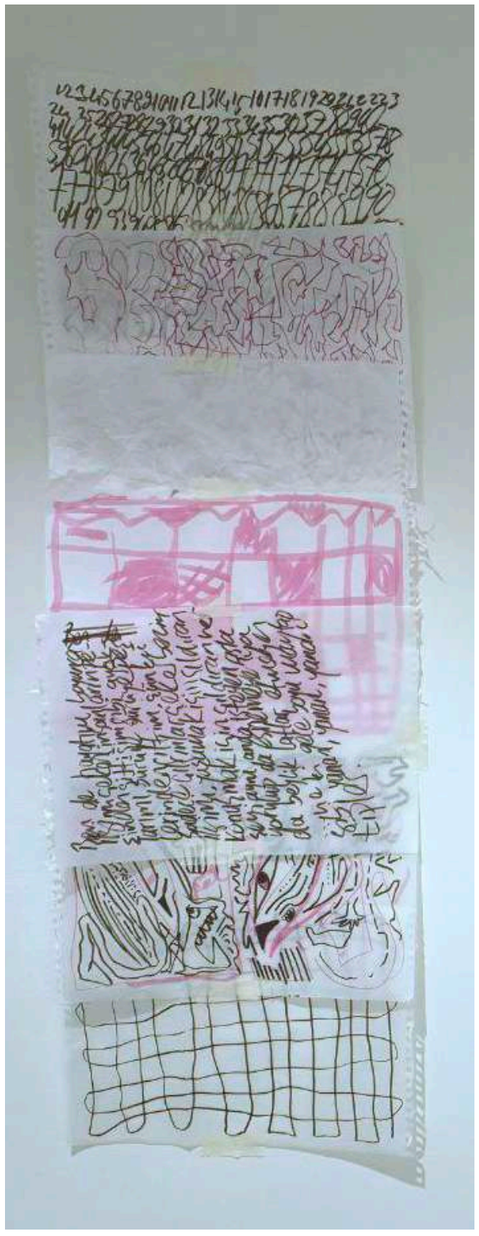

"...ben de hayatım boyunca ilgimi çeken insanların pesinden gittigim gibi ayaklarımı sürüye sürüye peşlerinden gittim, çünkü sadece çılgınlar çeker benim ilgimi, yasamak için çıldıran, konuşmak için çıldıran her şeyi aynı anda isteyen, asla yorulup da esnemeyen ya da beylik laflar etmeyen... ne ki gece boyu maytap gibi yanan, yanan, yanan tipler."

Jack Kerouac'ın Yolda romanını yazarken kullandığı 36 metrelik kesintisiz daktilo rulosundan ilham alan "80 cm", kesintisiz akış fikrini imgelerin diliyle yeniden yorumlar. Kerouac, düşüncelerinin hızına daktilonun yetişemediğini fark ettiğinde sayfaları birbirine zımbalayarak tek bir uzun rulo hâline getirir ve böylece yazma süreci, yasamın ve bilincin akısına uyumlu biçimde kesintisiz sürer. Bu iste ise aynı süreklilik duygusu, metin yerine imgeler üzerinden araştırılır. Yarı geçirgen eskiz kağıtları üzerindeki soyut çizimler, işaretler ve karalamalar; sanatçının kendini yasamın akısı içinde farklı koşulların, ortamların ve insanların arasına atışını simgeler. Her bir sayfa kendi basına anlamlı bir imgesel dünyaya sahiptir; ancak kesişim noktalarında, üst üste binen katmanlar kendi karakterlerini yitirmeden yeni imgeler ve anlatılar üretir. Bu çakışmalar, tıpkı yasamda olduğu gibi, belirsizliklerin ve yeni ihtimallerin heyecan verici doğurganlığına işaret eder.

Sayfalardan birinde, metnin basında yer alan bu alıntı bulunur. Bu pasaj, hem tipografik bir imge olarak diğer katmanlarla eşit biçimde konumlanır, hem de doğrudan Kerouac'ın bitmek bilmeyen enerjisine ve deneyim akısına adanmışlığını referanslar. Eserin adı "80 cm", bu kişisel "rulo"nun uzunluğunu belirlerken Kerouac'ın 36 metrelik orijinal elyazmasına hem ölçüsel hem kavramsal bir gönderme oluşturur.

"...and I shambled after as I've been doing all my life after people who interest me, because the only people for me are the mad ones, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing... but burn, burn, burn like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars."

Inspired by Jack Kerouac's 36-meter continuous typewriter roll used in writing On the Road, "80 cm" reinterprets the idea of uninterrupted flow through the language of images. When Kerouac realized that his thoughts moved faster than his typewriter could follow, he stapled the sheets together to create a single continuous roll — allowing the act of writing to mirror the unbroken rhythm of thought and life itself. Here, that same sense of continuity is explored not through text, but through images. The abstract marks, lines, and gestures on semi-translucent tracing papers symbolize the artist's constant movement through dierent contexts, environments, and encounters. Each sheet carries its own visual meaning; yet at their intersections, overlapping layers generate new visualities and narratives without losing their individual character. These collisions point toward the fertile excitement of uncertainty and new possibilities that emerge when different worlds meet.

One of the sheets carries the very passage that opens this text, functioning both as a typographic image and as a direct reference to Kerouac's restless energy and devotion to the flow of experience. The title "80 cm" designates the length of this personal "roll," serving as both a measure and a tribute to Kerouac's original 36-meter manuscript.

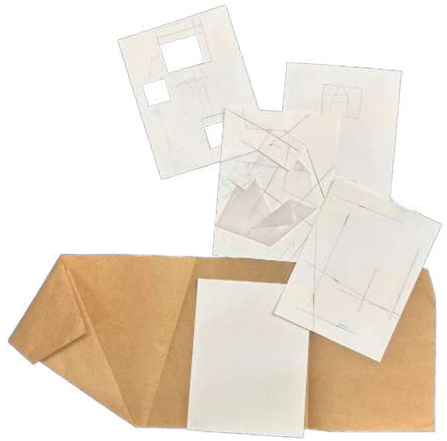

Otoportre

Zeynep Ateş

5 adet 14.8x21cm sulu boya kağıdıına çizim ve kolaj
2 saat aralıklı çalışma

Kararsızlıklarım, aslında üretim biçimimin en temel parçası. On kez düşünür, on kez de yeniden denerim. Yaptıklarımı bozmak, bozduklarımdan yeniden üretmek benim için bir tür döngüye dönüşmüştür. Bu döngü, zamanla iç içe geçmiş katmanlar yaratır; ben de bu katmanlar arasında gidip gelirken, her birini kendi varlığımın bir parçası olarak görmeyi öğrendim.

Tamamlanmamışlık duygusu bu nedenle bilinçli bir tercihtir; çünkü her eksik, bir sonrakini doğurur, bir sonraki katmanı yaratır. Referanslarla düşünen, "ya şöyle olsaydı?" sorusuna takılan doğam, beni geçmiş üretimlerimle yeniden karşılaştırmaya iter. Bu seri de, mimarlık eğitiminin ilk yılında yaptığım basit bir "ev" çiziminden yola çıkarak başladı. Zamanla o çizim, çizgilerin çarpıştığı, kağıdı yırttığı, hatta başka bir yüzeye dönüşerek yeniden var olduğu bir anlatıya dönüştü. Her biri bir diğerinin devamı olan bu işler, hiçbir zaman tam olarak bitmez. Çünkü benim için üretim, sonuca ulaşmaktan çok, o katmanlar arasında kaybolma ve yeniden doğma sürecidir.

Self-portrait

Zeynep Ateş

Five drawings and collages on 14.8 × 21 cm watercolor paper
Two-hour work session

I think ten times and act ten times, too. This constant cycle of making and undoing, of getting lost in thought, creates countless layers within me, layers I move between endlessly. Over time, I've learned to accept these layers as parts of myself, and to play with them, to create new fragments out of the existing ones.

In this work, too, there exists a state of incompleteness that simultaneously generates and completes the next layer. As someone who always creates and thinks through references, my nature deeply attached to "what if?" questions that led me to take as a reference a drawing I made in my first year of architecture school: a kind of house-like sketch. From there, it evolved into a series where lines collide, tear through the paper, or rise from it as another paper altogether. There is no end to this.

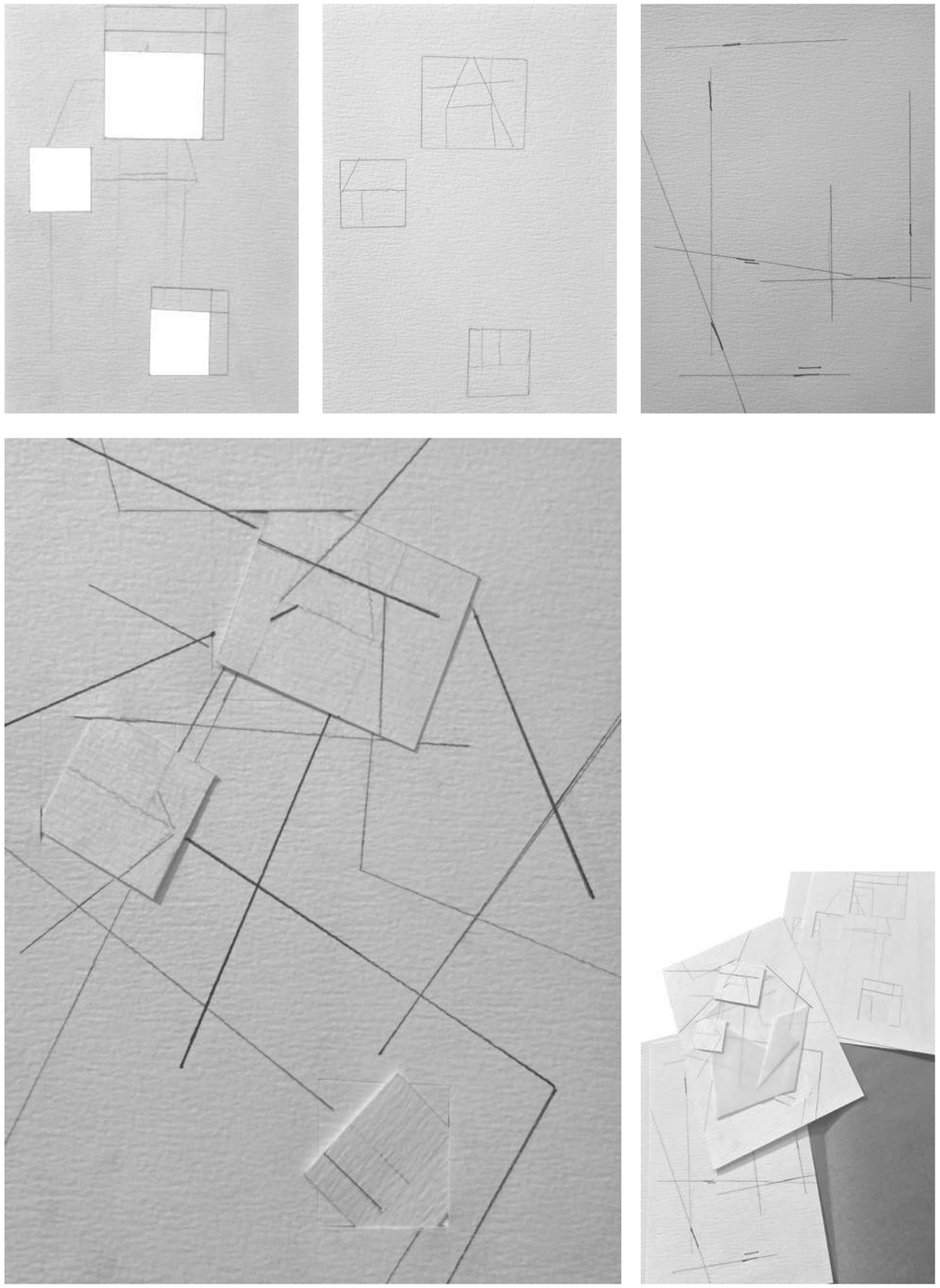

Delikli Kap

Şeyma Kaya

İnsanı kendisi kılan biraz da hafızası, hatıraları, yaşadıklarıyla kurduğu ilişkilerdir. Ben kendiminkini delikli bir kaba benzetirim. Daha doğrusu kendimi delikli bir kaba, yaşamımı, yaşadıklarımı da delikli bir kabın tutabildiği suya.

Delikli bir kaba dolan suyun çoğu akar gider—akar gider gitmesine ama kap yine de ıslak kalır ya, işte odur, o kadardır. Akıp giden onca andan kalan, varsa yoksa yüzeyindeki o ıslaklık kadardır.

A Container with Holes

Şeyma Kaya

What makes a person who they are is, in part, their memory and the way they relate to the world around them. I liken my own to a container with holes. Or rather, I liken myself to a container with holes, and my life, my experiences, to the water such a container can hold.

Most of the water poured into a container with holes flows away, yet the container still remains wet. That is it. Of all those moments that slip away, whatever remains is no more than that thin film of dampness on the surface.

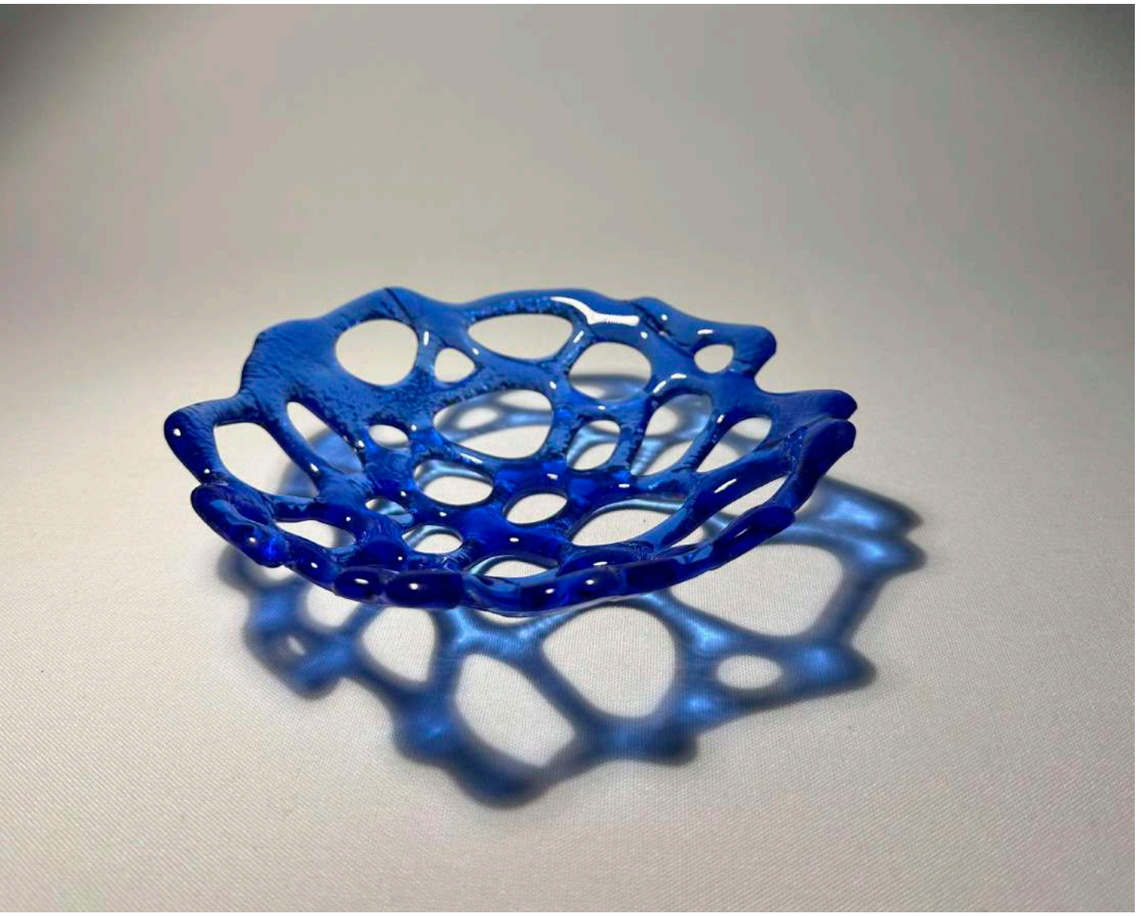

Delikli Kap, cam füzyon
A Container with Holes, glass fusion.

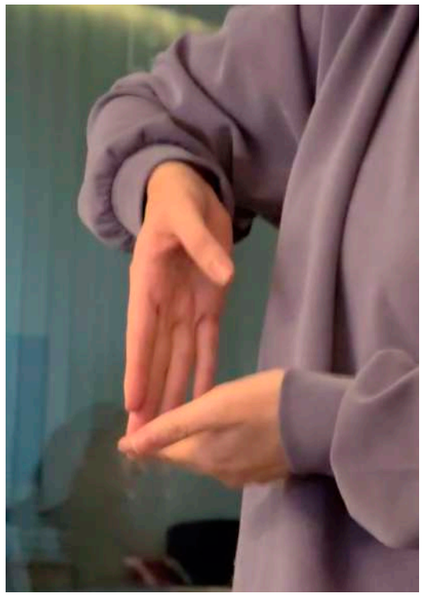

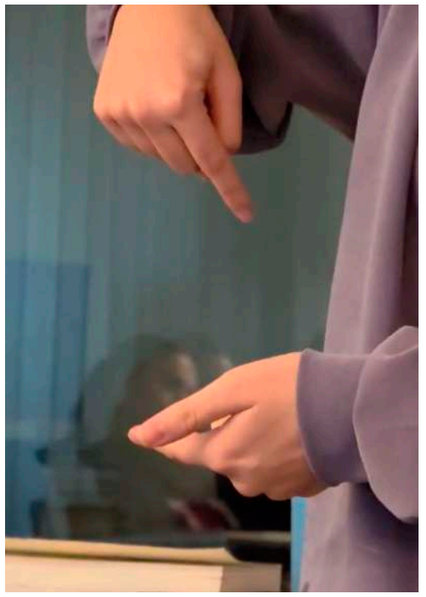

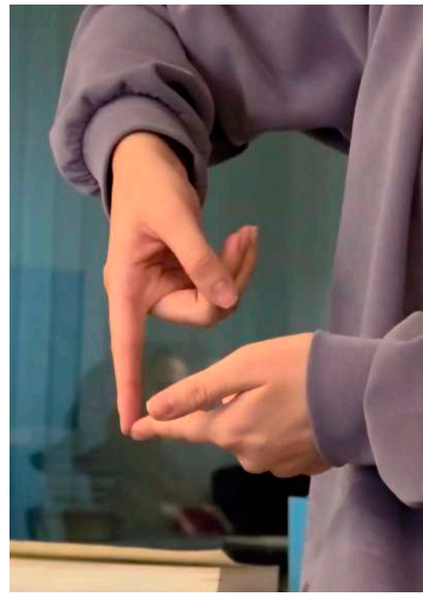

Hüseyin hocanın ellerimle çay bahçesinin vaziyet planını çizdiğim anı çektiği videodan ekran resimleri
Screenshots from the video Hüseyin hoca recorded of me illustrating the site plan of the tea garden

Atölyede "ben kimim?" sorusunu cevaplayacağımız günün sabahı vapurla erken gelmiş, Çınaraltı'nda çay içiyordum. Köşede sigarasını içen kadının çaprazına oturdum. Tam da benim oturduğum açıdan bakıldığında köşeden sızan ışık huzmesine sigarasını üflüyordu. O üfledikçe duman bir görünüp bir kayboluyordu. Ben kameramı çıkartıp çekmeye kalktıkça kadın sanki bana inat elini indirip çözdüğü bulmacaya dalıyordu.

Kaydedemediğim o an, o gün ellerimle çay bahçesinin vaziyet planını çizmeye çalıştığım bu hikayeye dönüştü, Hüseyin hocanın çektiği video ile başka türlü bir kayda geçmiş oldu. Bir şeyler süzüldü gittiyse de kabın deliklerinden, yüzeyde bir kaç su damlası kaldı.

On the morning of the day we were to answer the question "who am I?" in the workshop, I arrived early by ferry and was having tea at Çınaraltı. I sat diagonally across from the woman smoking in the corner. From exactly the angle where I was sitting, she was blowing her cigarette smoke into a beam of light seeping in from the corner. Each time she exhaled, the smoke would appear and then disappear. Whenever I took out my camera and tried to film, the woman, almost in defiance, would lower her hand and immerse herself in the puzzle she was working on.

That moment I couldn't record turned into this story—one that, on that same day, I tried to draw by hand as the site plan of the tea garden—and it was recorded in a different way through the video Hüseyin hocam shot. Even if some things slipped away through the holes of the container, a few drops of water remained on the surface.

Ağacım

yanar

Kabuk (ön & arka), Sabancı Üniversitesi bahçesinden, 2025

Çizdiğim en büyük ağaçtı. Kökleri derinlere iniyordu. Senaryonun bir parçası olmuştu. Oxford kentini anlatıyordu. Dev bir masada, altı gözüken büyük bir eskiz kağıdına kentin büyütülmüş, vaziyet planının üzerine kalın bir eskiz kalemi ile çizmiştim. O efsanevi orta çağ kolejlerini, o yolları, o sokakları, o kitaplıkları hayal ederek yorumlamıştım. Ağaç ile kent birbirine dönüşüyor, birbirlerinin içine girip çıkıyor, transforme oluyordu. Oxford Brookes Üniversitesindeki yıllar önceki yaz okulunun açılışıydı. Masanın etrafında, Amerika'dan California Berkeley ve Wisconsin Milwaukee mimarlık fakültesinden gelen hocalar ve öğrencileri vardı.

My Tree

yanar

Bark (front & back), from the garden of Sabancı University, 2025

It was the largest tree I had ever drawn. Its roots reached deep into the ground. It had become part of the script. It depicted the city of Oxford. At a huge table, I had drawn the enlarged site plan of the city on a large sketch paper with a thick pencil. I had interpreted it by imagining those legendary medieval colleges, those roads, those streets, those libraries. The tree and the city were transforming into each other, merging and separating, changing form. It was the opening of a summer school at Oxford Brookes University years ago. Around the table were lecturers and students from the architecture faculties of California Berkeley and Wisconsin Milwaukee in America.

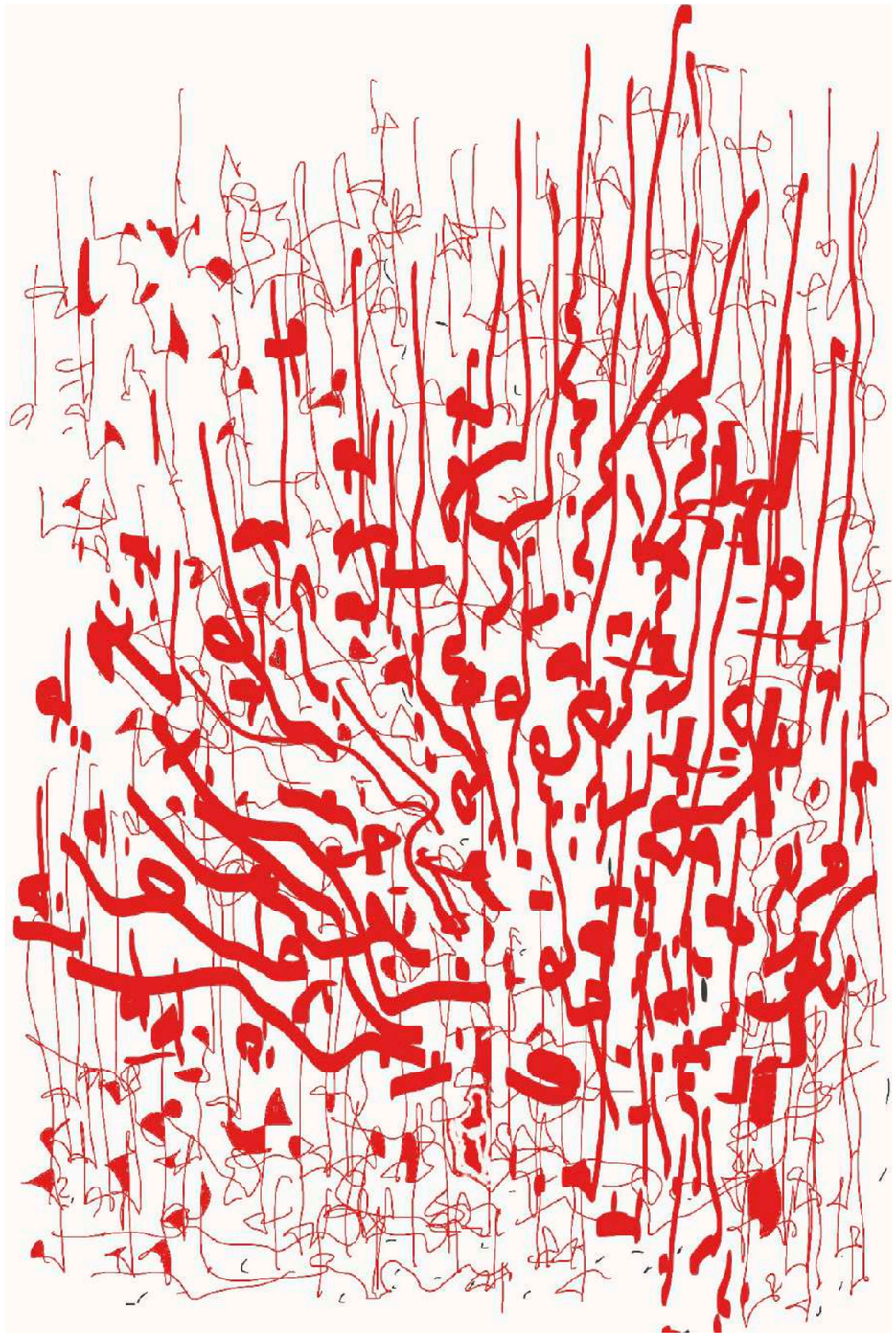

Cumartesi Kırmızısı, Yine Bir Ağaç, 2024
Saturday Red, A Tree Again, 2024

Diğer Kırmızılar, 2024-2025
Other Reds, 2024-2025

Ağaç, kökleri gibi her biri gövdeye bağlanan üç önemli kolu yani İfley, Cowley ve Headington yollarıyla başlıyordu. Magdalen Köprüsü ile etrafındaki eski kolejleri ile High Street yolu ile Carfax kulesine ve bu yola dik gelen Banbury yoluna varıyordu. Bunların üzerinde, daha yukarıda da ağacın dalları gibi her yana yayılıyordu. İşte bu ağaç, kenti sembolize eden benim Oxford'um olmuştu. Bu ağacın hocalık kariyerimde, İstanbul ve Finlandiya arasında daha sonraki hikayelerin başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Çizerken çok heyecanlanmıştım.

Amacım kenti bire bir okumaktan, bire bir tanımlamaktan uzaklaşmaktı. Oxford'u hem somut hem de soyut olarak hayal etmek ve hayal ettirmekti. Oxford'u yaşamın içinden bir ağaç olarak düşünmüş, kökleri ile yan yana koymuş ve ikisi arasında bir benzerlik kurmuştum. Kenti bir ağaca benzetmek bilinen bilgilerin yanında

The tree began with three important branches, like roots, each connected to the trunk: Ifley, Cowley and Headington roads. It reached Magdalen Bridge and the old colleges around it, High Street and Carfax Tower, and Banbury Road, which ran perpendicular to this road. Above these, higher up, it spread out in all directions like the branches of a tree. This tree had become my Oxford, symbolising the city. I did not know then that this tree would mark the beginning of later stories in my teaching career, between Istanbul and Finland. I was very excited as I drew it.

My aim was to move away from reading and defining the city one-to-one. It was to imagine and make others imagine Oxford both concretely and abstractly. I had thought of Oxford as a tree within life, placed it side by side with its roots, and established a similarity between the two.

tamamen kişisel bir yorum olmuştu. Hem benim hem de onların akıllarında kalacaktı. En önemlisi de kente yeni gelen buralara yabancı öğrencilerin taze duyguları, spontane, iç güdüsel refleksleri çok önemliydi. Sabahleyin açılışta çizdikten sonra, "İşte bu benim Oxford'um" diyerek altını çizmiştim. Sonra da "Onların Oxfordları"nı istemiştik. Bu bir başlangıçtı ve daha sonraki yıllar içinde bugüne dek çizeceğim çok sayıdaki ağacın ilki olmuştu. Yine yaşadığım her ülkeden seçtiğim ve zaman zaman gidip ziyaret ettiğim özel ağaçlarla, biri diğerine bağlanmış ve hep birlikte dev bir ağaç olmuştuk. Yaşamın değiştiği ülkeler ve sınırlar arasında bir atlama taşıydı bu dev ağaç ve sonrasındaki kardeş ağaçlar arasında...

Comparing the city to a tree was a completely personal interpretation alongside known facts. It would remain in both my mind and theirs. Most importantly, the fresh feelings, spontaneous, instinctive reflexes of students new to the city, who were strangers here, were very important. After drawing it at the opening in the morning, I underlined it, saying, 'This is my Oxford.' Then we asked for Their Oxfords.' This was a beginning, and it was the first of many trees I would draw over the years to come. Again, with the special trees I chose from every country I lived in and visited from time to time, we were connected to each other and together we became a giant tree. This huge Oxford tree was a stepping stone between the countries and borders where life changed, and between the brother trees that followed...

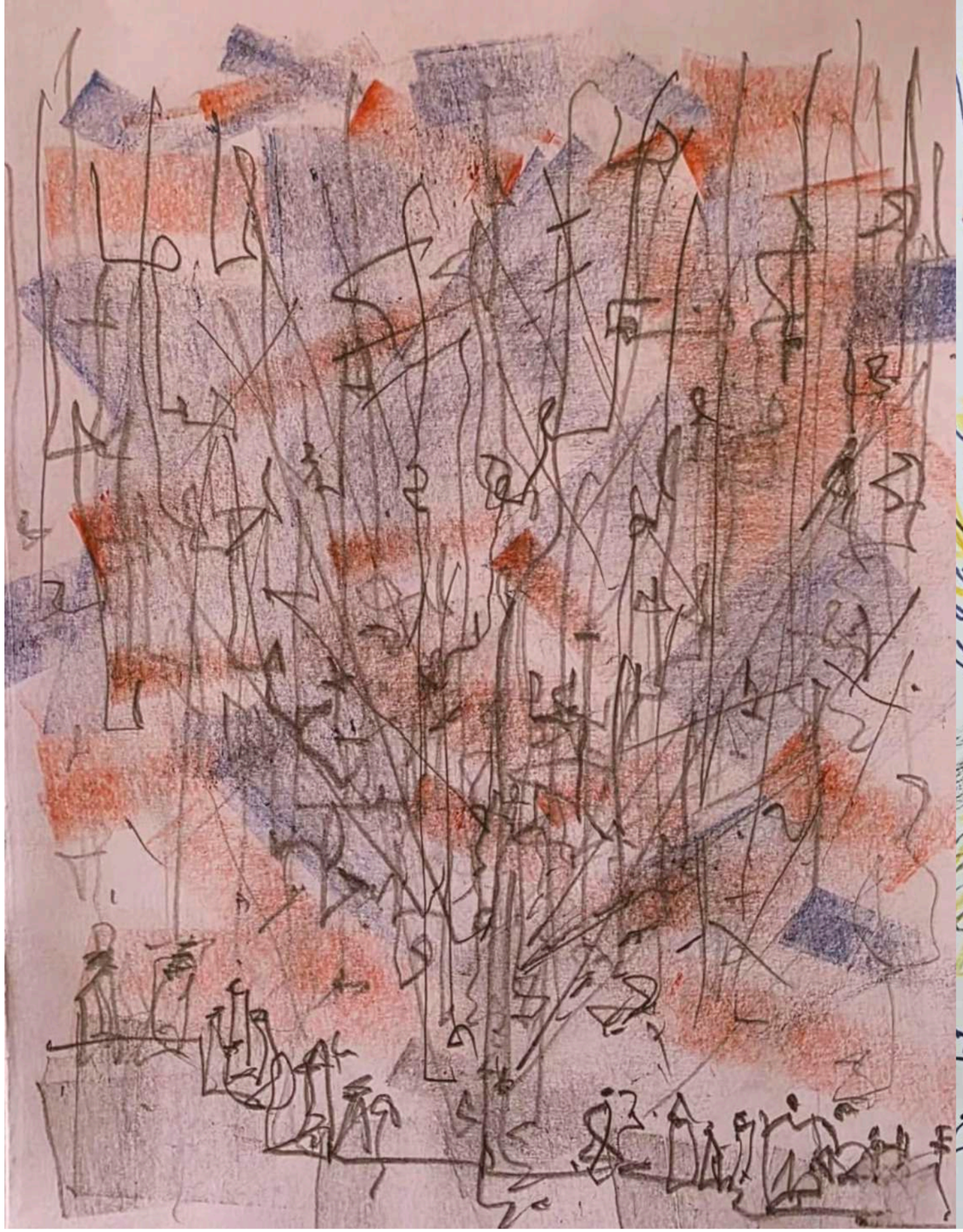

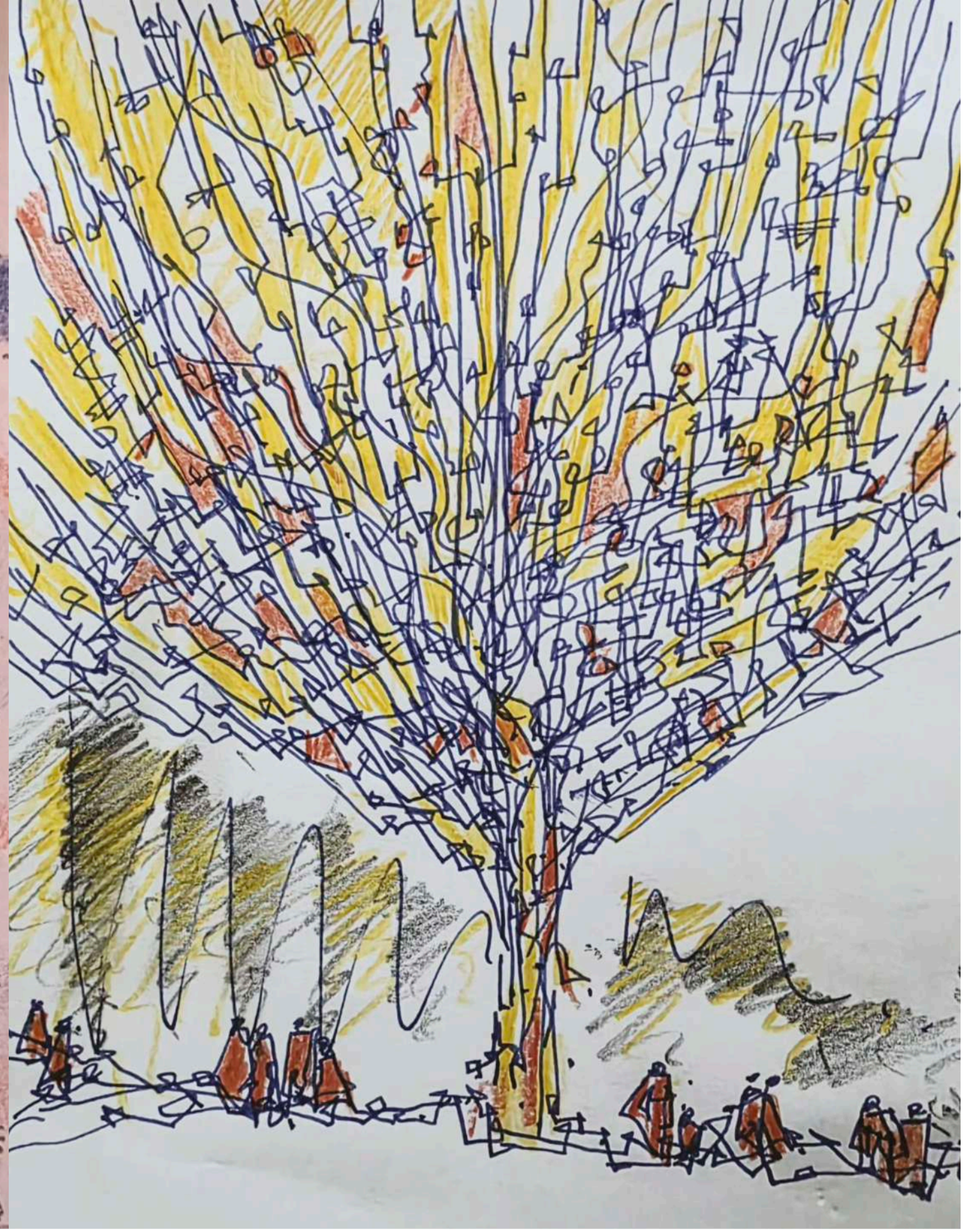

İstanbul Ağaçları, Kağıt Üstüne Karışık Teknik, 21 x 15 cm, 2026
Istanbul Trees, Mixed Media on Paper, 21 x 15 cm, 2026

Sinanpaşa'da Safari
Görünmeyeni Görme Kulübü

9 Ekim 2025

Selamlar hepinize,

Rahmetli Nihat Güner Hoca'mızın tasarladığı Sinan Paşa Pasajı'nda SAFARİ...

İkinci adımımızda, tanışma çemberimizdeki hikayeler arasında sohbete giren SAFARİ sahne alıyor. Kendimizle başladığımız ilk adımdan (Kimsiniz?) sonra bizi burada misafir eden, AURA'yı da içine alan sevgili Nihat Hocamızın yıllar önce tasarladığı pasaj binasında, yani bir mimari mekânda bize rehber olacak ipuçları arayacağız. Üstelik bu deneyi de tek olarak ya da belirlediğiniz bazı gruplar ile yapacağız. Kendinizden aldığınız sizi özetleyen bir kesit gibi bu koca binayı da inceleyerek görünenin arkasına geçmek hedefindeyiz. Bakalım bu nehir nereye akacak? Çalışmalarımız ile sınırlar nasıl inşa edilecek ve aşılacak. "Görünenin Arkasını Arama, İnceleme Kulübü" nü kurduk, unutmayın...

Kolay gelsin. Çok sevgiler...

y a n a r

Not: Yoldayım, kalın bir sınıf günlüğü peşindeyim. Onu bulup bizim stüdyoya geleceğim. Özel günlüklerimize de yazmayı, resimlemeyi, çizmeyi unutmayalın.

Bugün 10.30 da benim daha önce sunduğum "Görüneni Değil Görünmeyeni Yakalama" kaydı izlenebilecek. İlgilenenler için paylaşmak istedim. Yarın da atölye sonrası hep beraber sınırlarla ilgili yine bir sergiye (Ecem Dilan Köse-İnsanlık ve Sınırlar) gidiyoruz. Unutmayalım!...

Safari in Sinanpaşa
Seeing the Invisible Club

9 October 2025

Greetings to all,

SAFARI takes the stage in the building designed by our late teacher Nihat Güner...

In our second step, SAFARI joins the conversation among the stories in our circle of acquaintances.

After our first step, which began with ourselves (Who are you?), we will look for clues that will guide us in this architectural space, the passage building designed years ago by our dear Nihat Hoca, who is hosting us here, including AURA. Moreover, we will conduct this experiment either individually or in groups of your choice. Our goal is to examine this huge building, like a snippet that summarises you, and get behind what is visible. Let's see where this river flows. How will boundaries be built and overcome with our work? We have established the 'Searching Behind the Visible, Examination Club', don't forget...

Good luck. With much love...

y a n a r

Note: I'm on my way, chasing a thick class diary. I'll find it and bring it to our studio. Don't forget to write, draw, and sketch in our special diaries.

Today at 10:30, you can watch the recording of my previous presentation, 'Catching the Unseen, Not the Seen.' I wanted to share it for those interested. Tomorrow, after the workshop, we're all going to another exhibition (Ecem Dilan Köse – Humanity and Borders) about boundaries. Let's not forget!...

Çarpık Sinanpaşa

Ahmet Atakan Keskin

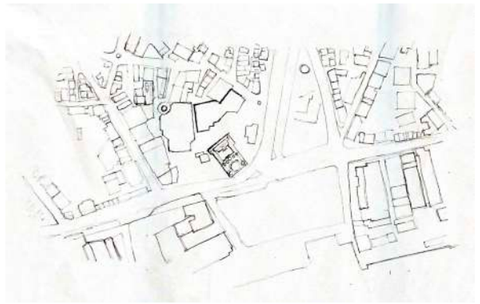

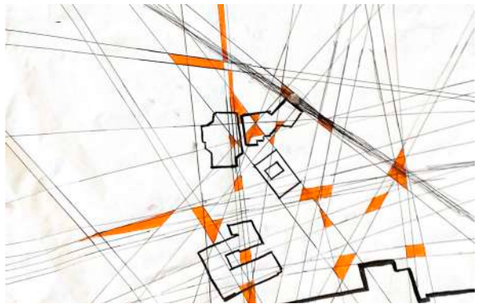

Sinanpaşa İş Merkezi, Büyük Beşiktaş Çarşısı ve Sinanpaşa Camii... Bu üçlü, Beşiktaş'ın bu bölgesini yalnızca ticari ve dini manada beslemiyor. Bu üç kompleks farklı zamanlarda inşa edilmiş, Beşiktaş'ın bu odasında bir geçirgenliğe kavuşmuştur. Ticarethane olarak bulunan B.B.Ç (Büyük Beşiktaş Çarşısı) ve S.İ.M (Sinanpaşa İş Merkezi), Beşiktaş'ın çarşı bölgesinden farklı geçişler sağlamaktadır. Kütleleştiği bir işleyiş içinde olan B.B.Ç ve S.İ.M insanlar için bir yere bir yere ulaşım imkanı ve pasaj görevi görmektedir. Bu çalışma, bu bölgedeki komplekslerin arasındaki ilişkiyi cisimleştirilen bir model olarak aktarmaktadır. Aynı zamanda Sinanpaşa İş Merkezi'nde elde edilen doku örnekleri gelip geçen, yaşamış insanların ruhlarının temsiline dönüşmüştür. Bu temsil, maketle birlikte "Çarpık Sinanpaşa" adı altında kentsel ve sosyal ruhları anlatmaktadır.

Distorted Sinanpasa

Ahmet Atakan Keskin

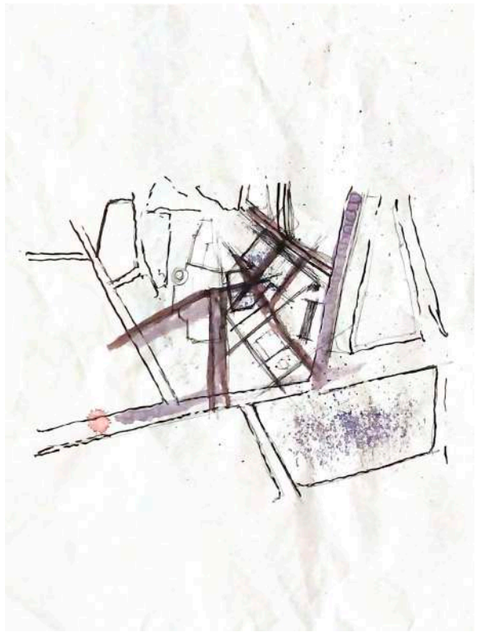

Sinanpaşa Business Center, Büyük Beşiktaş Çarşısı, and Sinanpaşa Mosque... This trio does not nourish this part of Beşiktaş solely in commercial and religious terms. B.B.Ç (Büyük Beşiktaş Çarşısı) and S.İ.M (Sinanpaşa Business Center), which function as commercial structures, provide various passages distinct from Beşiktaş's main bazaar area. Operating within a massed system, B.B.Ç and S.İ.M serve people both as passageways and as means of reaching one place from another. This study presents the relationships between the complexes in this area through a physical model. At the same time, the texture samples obtained from the Sinanpaşa Business Center transform into representations of the spirits of people who have passed through and lived there. This representation, together with the model, conveys urban and social spirits under the title "Distorted Sinanpaşa."

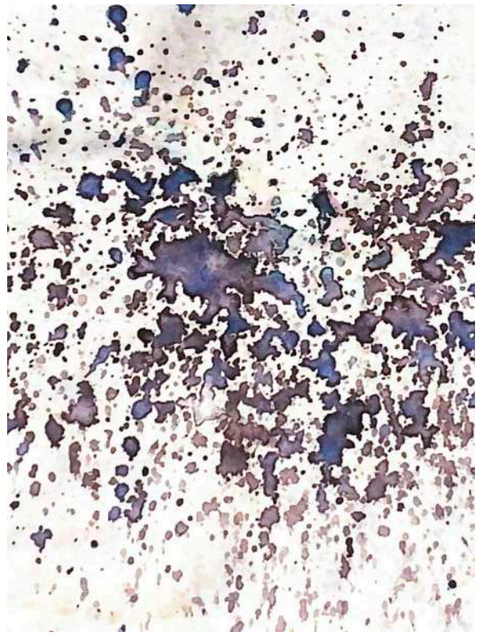

Beşiktaş' ın insanlarının sulu boyayla temsili.
A watercolor representation of the people of Beşiktaş.

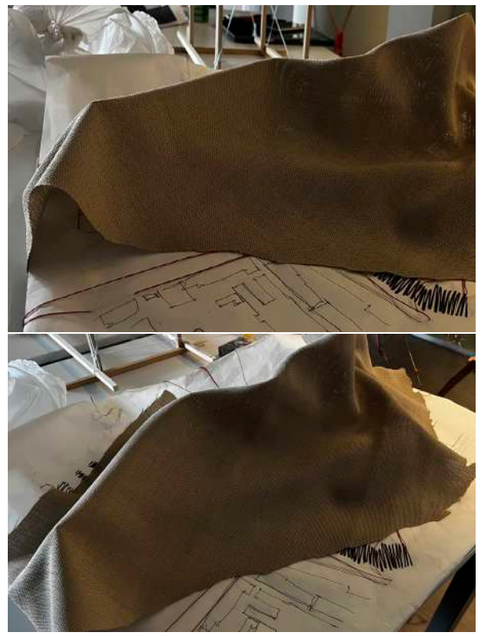

Beşiktaş' ın sirkülasyonun formu.
The form of Beşiktaş's circulation.

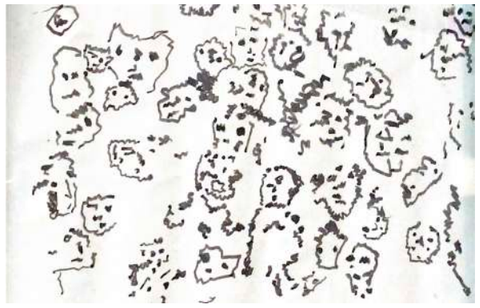

Sinanpaşa Merkezi'nden alınmış çeşitli doku örnekleri ve bu doku örneklerinin suratları.

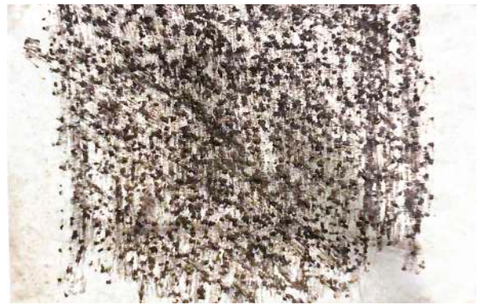

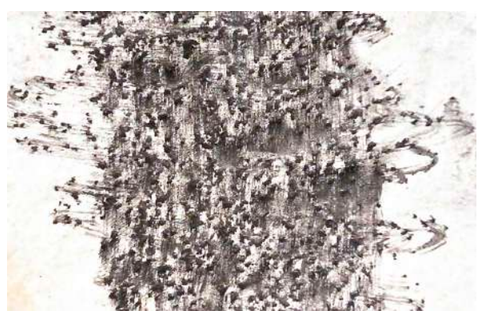

Various texture samples taken from the Sinanpaşa Center and the faces derived from these texture samples.

Ve ne dik?

Alım Yıldırım

Enstalasyon
değişken boyutlar
tel, ip, eva, misina, çubuk, hamur

2025

Fotoğraf: “Gölge” 2025

Photograph: “Shadow” 2025

Fotoğraf: “Direkler” 2025

Photograph: “Poles” 2025

Venedik'te yaşayanların varlığı genelde şehrin turistik kimliğinin gölgesinde kalıyor. Bize onları hatırlatan tek şey, güzel tasarlanmış ve benzer karakterde kapı zilleri oluyor.

Parça parça ‘küçük’ adalardan oluşan bu ‘büyük’ adada denize bakınca günlük yaşamın denizde olduğunu görüyoruz. Denize saplanan o kalabalık direkler de denizin yaşayanları oluyor.

Sonsuz bir deniz, sayısız direk ve sayılı kara parçası da köprüleri ve dar sokakları doğuruyor. Bu dar sokaklar da rastlantısal kontürlerde bambaşka gölgeler oluşturuyor.

Bu iş, Venedik'ten fotoğraflar yardımıyla bu 3 kelimeyi ayıklayıp yeniden başka biçimde bir araya getirmeye çalışıyor.

Ve ne zia

Alım Yıldırım

Installation
variable dimensions
wire, rope, EVA, fishing line, rods, clay

2025

In Venice, the lives of local people often hidden behind the city's touristic image. The doorbells, each well-designed and similar, are small reminders of them.

It can be easily seen that life happens on the sea. The many wooden poles standing in the water are also part of this living landscape.

An endless sea, countless poles, and small land pieces create the bridges and narrow streets. These streets form different shadows with their unique contours.

In this work, I tried to take these key parts of Venice and bring them together in a new way.

Yangın Muhbirleri için Acil Çıkış I

Alperen Kurumaz, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren, Zeynep Ateş

Tek kanal video, stereo ses, 2025
Süre: 2'30''

Emergency Exit for Fire Whistleblowers I

Alperen Kurumaz, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren, Zeynep Ateş

Single-channel video, stereo sound, 2025
Duration: 2'30''

Bu video, yalnızca pasajın içinde kaydettiğimiz sesler ve çektiğimiz fotoğraflar kullanılarak kurgulandı.Merdivenlerdeki kesik korkuluklar, hiçbir yere çıkmayan basamaklar ve özellikle kapılar üzerinden pasajın "iç/dış" belirsizliğini kesitler hâlinde izliyoruz: kapak arkalarında görünen borular, kablolar ve servis boşlukları bir tür anatomi, otopsi çizimi gibi katman katman açılıyor. Çekimler sırasında erişemediğimiz alanlara yalnızca eşikten bakabildik; görüntüler içeri sızarken, sesler asıl akışı ele veriyor. Merdiven boşluğunda duyduğumuz makine dairesinin mekanik uğultusu ulaşamadığımız ama varlığını hissettiğimiz çekirdeği videonun ritmini belirliyor. Böylece pasaj, parlak vitrinler ile görünmeyen altyapı arasındaki sesleri ve görüntüleriyle ortaya koyuyor. Bu çalışma, pasaja dahil olamadığımız ama gördüğümüz ve duyduğumuz bir içerinin kısa bir haritasıdır.

This video was edited using only the sounds we recorded inside the passage and the photographs we took there. Through the stairwells, truncated railings, dead end steps, and especially the doors, we follow the passage's uncertainty between "inside" and "outside." Pipes, cables, and service voids glimpsed behind access panels open up layer by layer, like an anatomical drawing. Some areas remained inaccessible, visible only from the threshold. While the images seep inward, the sound reveals the passage's underlying flow. The mechanical hum of the machine room we heard in the stairwell, a core we could not reach but could strongly sense, sets the video's rhythm. In this way, the work brings together the passage's polished storefronts and its unseen infrastructure, mapping an interior we could not fully enter, yet could still see and hear.

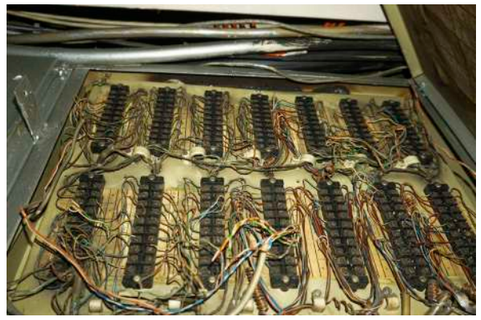

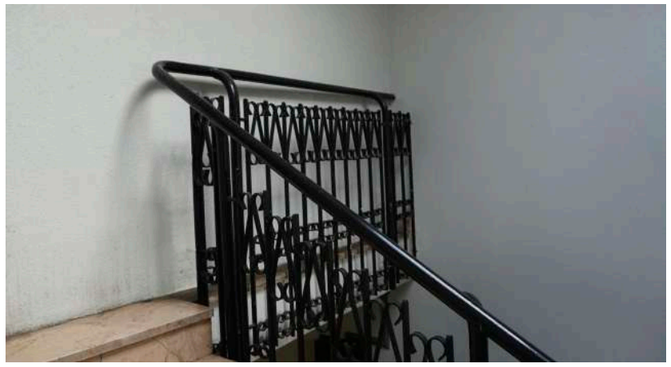

DİKKAT

DİKKAT

DİKKAT

Yangın Muhbirleri için Acil Çıkış II

Alperen Kurumaz, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren, Zeynep Ateş

Geçici Mekana Özgü Yerleştirme
(Sinanpaşa İş merkezi 4. Kat Merdiven Boşluğu), 2025

Atık pleksiglas parçaları, ip, tel, dairesel ayna, kırmızı asetat, doğal ışık

Sinanpaşa İş Merkezi, bilinenin arkasında bilinmeyeni saklayan bir labirent: her gün yanından geçtiğimiz ama görmediğimiz hayatlar, dokunmadığımız ama bir ömre sığmış binlerce hikâye. İçeri girdiğinizde kapılar çoğalır; her yerden girip hiçbir yerden çıkamadığınız geçitler, yarım kalan korkuluklar, sonradan örtülmüş kapı izleri... Uyarılar "Acil Çıkış", "Tehlike" kırmızı bir ritim gibi koridorlara yayılır; görünen yüz ile görünmeyen akış arasındaki çizgi incelir. Dokunmak hem kolaydır hem zordur: bakış, eşikte asılı kalır; ışık, duvarların arasından sızarak içerinin nefesini ele verir.

Bu yerleştirme, iki kat arasındaki merdiven boşluğuna kurulan geçici bir portaldır. Atık pleksilerden, mevcut demir trabzanların çizgisini takip edecek biçimde eklemlenir; yarı saydam yüzeyler pasajın doğal ışığını geçirip gün içinde değişen yansımalar üretir. Zemindeki dairesel ayna, ışığı geri döndürerek bir loop yaratır; izleyicinin konumuna göre mekân algısı katlanır. Bağlantılar bilinçle görünür bırakılmış, işin geçiciliği izne, ışığa ve mekânın akışına bağımlılığı "sınır" temasını pratikte de açığa çıkarmıştır. Adını, koridorda karşılaştığımız yangın muhbiri zilinden alan çalışma; uyarı estetiği, kapı izleri ve merdiven ritmini bir araya getirerek, Sinanpaşa'nın kaotik düzeni içindeyalnızca orada ve o süre içinde var olan, mekâna özgü bir geçiş önerisi sunar.

Emergency Exit for Fire Whistleblowers II

Alperen Kurumaz, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren, Zeynep Ateş

Temporary Site-Specific Installation
(Sinanpaşa Business Center, 4th Floor Stairwell), 2025

Waste plexiglass fragments, rope, wire, circular mirror, red acetate, natural light

Sinanpaşa Business Center is a labyrinth that hides the unknown behind the known: lives we pass each day without seeing, thousands of stories we never touch yet hold a lifetime. Once inside, the doors multiply; passages you can enter from everywhere and exit from nowhere, handrails that end mid air, the faint seams of doors later sealed. Warnings "Emergency Exit," "Danger" pulse through the corridors like a red rhythm; the line between the visible face and the invisible current thins. To touch is at once easy and hard: the gaze stalls at the threshold; light slips between walls and betrays the breathing of the interior.

This work is a temporary portal suspended in the stairwell between two floors. Built from waste plexiglass, it articulates itself along the lines of the existing iron handrails; its translucent planes pass the passage's natural light, casting reflections that shift throughout the day. A circular mirror on the floor returns the light to create a loop, folding perception with the viewer's movement. Joints are deliberately left visible; the work's ephemeralityits reliance on permission, light, and the site's own flowmakes the theme of the boundary tactile. Taking its name from the corridor's fire whistleblower bell, the piece gathers the warning language, the traces of doors, and the rhythm of the stairs to propose a site-specific passage one that exists only here, only for a time within Sinanpaşa'slayered order of chaos.

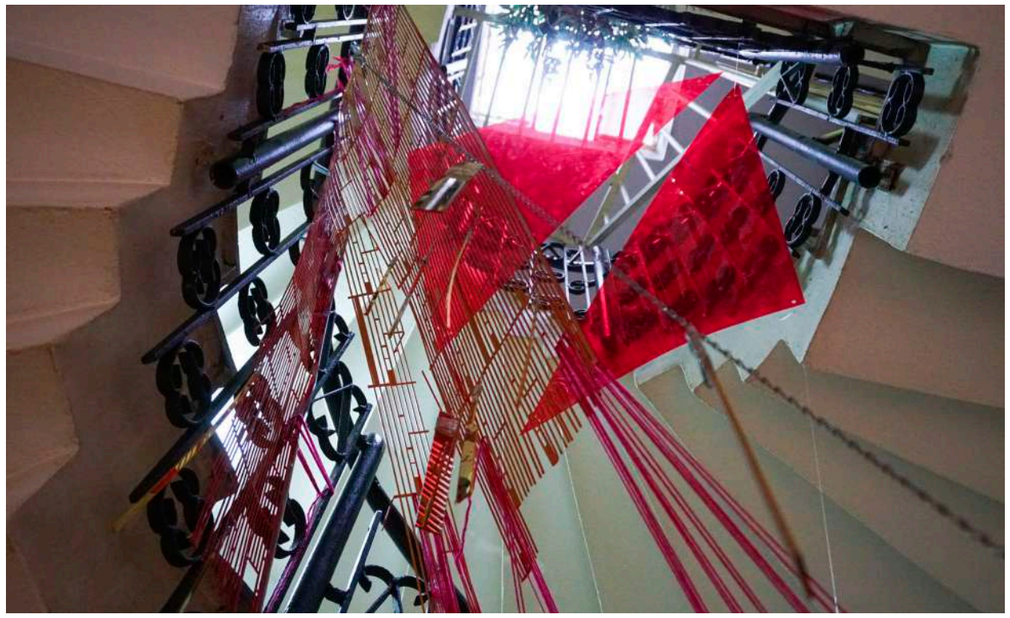

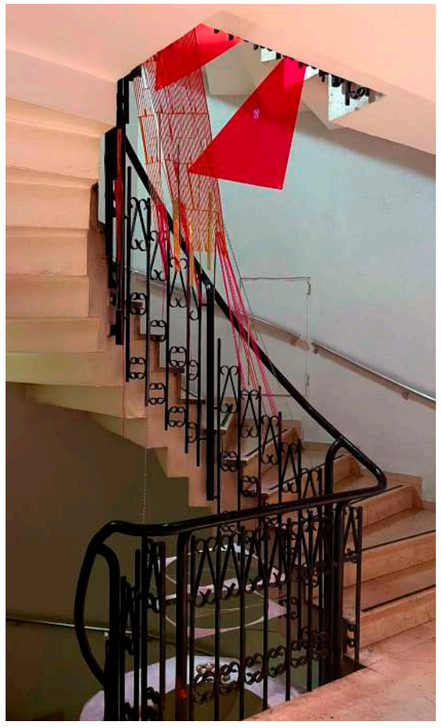

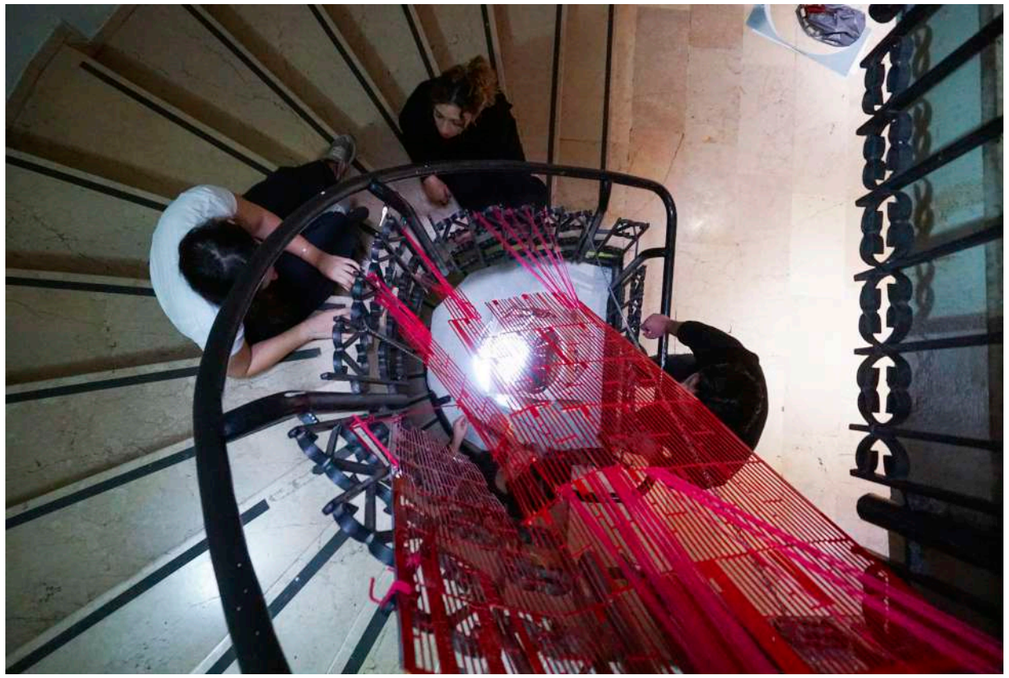

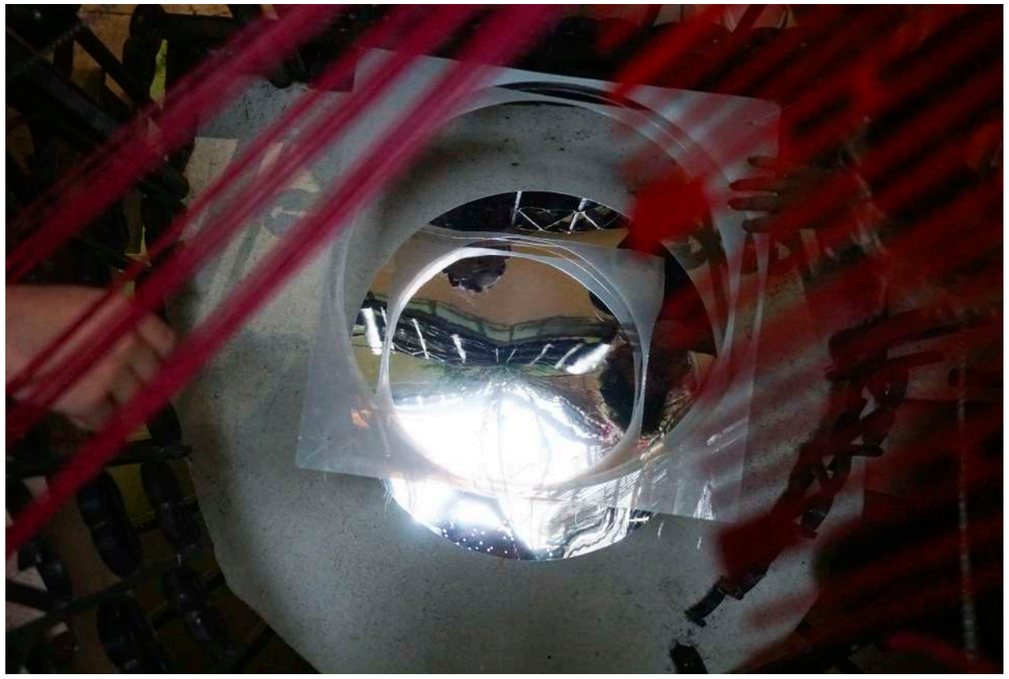

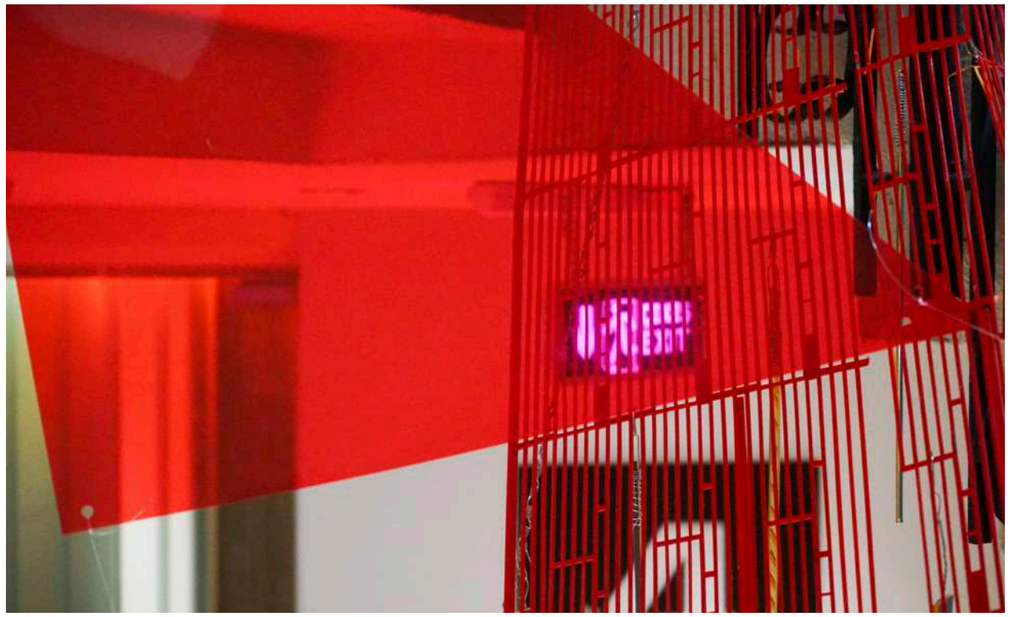

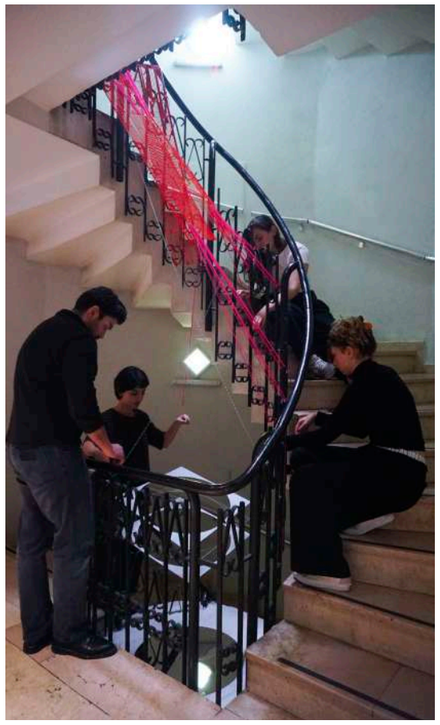

Karakutu

Sanatçısız Grup

Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Bilgesu Tuncer, Ferhan Hurşit Döner, Yamaç Şenelmiş

Görmek, artık anlamak değildir. Göz, bir bilgi aracı olmaktan çıkmış; yalnızca bir yüzeyin üstünde kayar hâle gelmiştir.

Sinanpaşa Pasajı, bu körleşmenin mekânıdır. Her şeyin görünür olduğu, ama hiçbir şeyin fark edilmediği bir yer. Işığın, sesin, objelerin, insanların birbirine çarptığı; anlamın gürültüye dönüştüğü bir yüzeyler labirenti.

Blackbox

A Collective Without an Artist

Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Bilgesu Tuncer, Ferhan Hurşit Döner, Yamaç Şenelmiş

To see is no longer to understand. The eye has ceased to be a tool of knowledge; it merely glides over surfaces.

Sinanpaşa Passage is the space of this blindness — a place where everything is visible, yet nothing is truly perceived. A labyrinth of surfaces where light, sound, objects, and people collide; where meaning dissolves into noise.

Görüntüyü yamultan, kutunun içini çevreleyen malzeme: kırılmış aynalar. Yansımaların yansımasını okumayı zorlaştıran görüntülerin sebebi.
The material surrounding the inside of the box that distorts the image is broken mirrors—the reason the reflections of reflections become difficult to read.

Biz, bu aşırı görünürlüğün yarattığı körlüğü görünür kılmak istedik.

Bir kutunun içine yerleştirdiğimiz kırık aynalar, pasajda deneyimlediğimiz parçalanmış gerçekliğini yansıtır. Her bir parça, bir vitrin, bir dükkân, bir yüz gibi…

Hepsi bir araya geldiğinde, bir bütün oluşturmaz. İzleyici, kutunun içindeki delikten baktığında, kendi bakışının içinde kaybolur. Yüzlerce yansıma arasında yönünü yitirir; görür, ama hiçbir şeyi göremez.

Bu enstalasyon, "fazla görmek" ile "hiç görmemek" arasındaki ince çizgide durur. Görme edimini, yeniden düşünmeye çağırır. Görmenin bir eylemden ibaret olmadığını, ayrıca bir seçim olduğunu hatırlatır.

Çünkü bazen, görmek için bakmak değil; durmak, susmak, algılamak gerekir.

We sought to make this blindness of over-visibility visible.

Inside a box, we placed fragments of broken mirrors that reflect the fragmented reality of the passage. Pieces resembling a shop, a display, a face…

Yet together, they form no whole. When the viewer looks through the small opening of the box, they lose themselves within their own gaze. Among countless reflections, they see — but cannot truly see.

This installation stands on the fine line between "seeing too much" and "seeing nothing." It invites the viewer to reconsider the act of seeing itself. To remind that seeing is not merely an action, but a choice.

Because sometimes, to see is not to look — but to pause, to listen, to perceive.

Duymalar

Başak Çimen, Gamze Şehla, Merve Gül Çakır, Timuçin Erk

Yerleştirme
2025

"Ama insan her zaman görmenin egemenliği altında değildi. Aslında görmenin, önceleri egemen olan işitmenin yerini alması yavaş yavaş oldu."*

Bu çalışma, bir duyarak görme denemesidir. Dört katılımcı bir kare oluşturacak şekilde yüzlerini birbirlerine dönerek karşılarındaki kişiye arkalarında kalan Sinan Paşa İş merkezi'ni sözlü olarak betimler. Her katılımcı duydukları betimlemelerden yola çıkarak mekanı kağıt üstünde resmeder. Mekan, duyma ve görme duyuları arasında bir geçişin mekanı haline gelir. Görsellik, konuşmaya; konuşma duymaya; duyma zihinsel bir tahayyüle; zihinsel tahayyül çizme eylemine aktarılmış olur. Böylelikle algının ve ifadenin öznelliği de irdelenmeye çalışılmıştır.

*: Juhani Pallasmaa, Tenin Gözleri, YEM Yayın, İstanbul, Nisan 2021

Hearings

Başak Çimen, Gamze Şehla, Merve Gül Çakır, Timuçin Erk

Installation
2025

"But man has not always been dominated by vision. In fact, a primordial dominance of hearing has only gradually been replaced by that of vision."*

This work is an experiment of seeing through hearing. Four participants stand facing each other in a square formation, each describing the Sinan Paşa Business Center located behind them to the person in front. Based on the verbal descriptions they hear, each participant draws the place on paper. The site thus becomes a space of transition between hearing and sight. Visual perception is translated into speech; speech into hearing; hearing into mental imagination; and mental imagination into the act of drawing. In this way, the subjectivity of perception and expression is also explored.

*: Juhani Pallasma, The Eyes of The Skin, John Wiley & Sons Limited Pub., 2012

Yerleştirme (200 x 120 x 120 cm)
Installation (200 x 120 x 120 cm)

Ses:
Audio:

Video:
Video:

Çat Kapı ziyaretlerinden sunum sırasında bir fotoğraf karesi
A photograph taken during the presentation of the Çat Kapı visits.

Sinanpaşa Pasajı Plan Yerleştirmesi
Installation of the Sinanpaşa Passage Plan

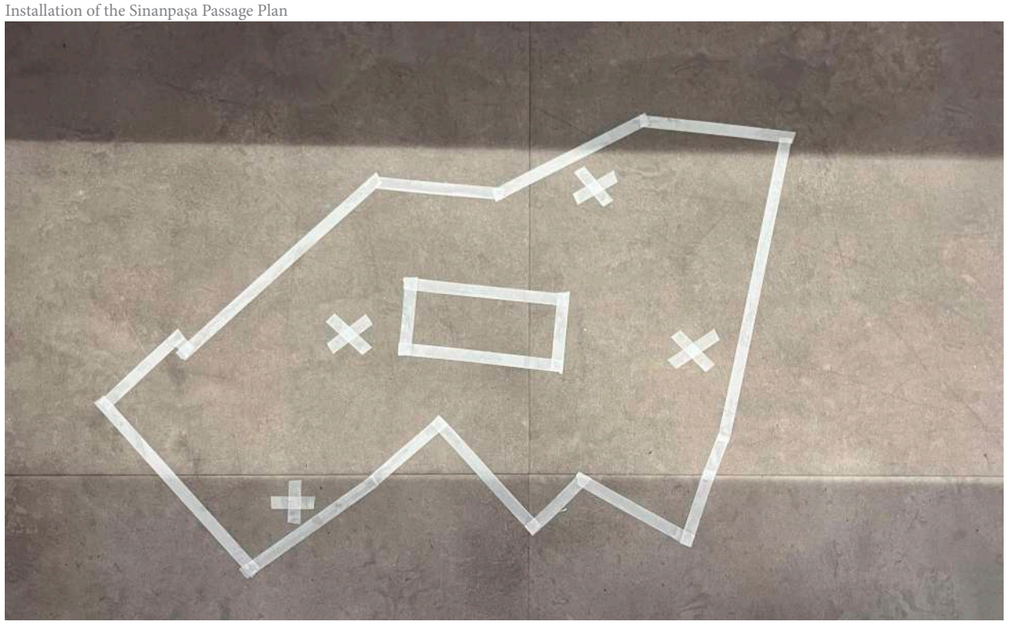

İz-ci

Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Fatıma Sude Yıldırım, Önder Bekel

Enstalasyon 25x20x7 - ses kaydı
kaset, kaset bantları, kraft kağıdı, ışık kaynağı, fotoğraf

2025

"İz-ci", hem iz olanın hem iz bırakanın hem de iz sürenin hikâyesi olarak tasarlandı. Bu çalışma, kargaşanın içinde kaybolarak çoğalan; çoğaldıkça da kaybolan seslerin peşine düşer. Sesin izini sürerken; biri kuzeyden, biri güneyden, biri doğudan ve biri batıdan yola çıkan dört izci, iş hanının farklı noktalarına dağılarak kendi izlerini sürdü ve sesleri topladı. Bu dört farklı deneyim, tek bir kasette üst üste bindirilerek bir araya getirildi.

Amaç, o anın Sinanpaşa'sını hem bireysel hem de ortak deneyimlerle tek bir ses katmanında yeniden kurmaktı. Tek bir kasete kaydedilen bu sesler, "kocaman" bir deneyim kasetiyle yeniden somutlaştırıldı. Kaset, hem somut hem de soyut bir nesneye dönüşerek sesi mekâna taşıyan, görünmeyeni görünür kılan bir araca hâline geldi. Dinleyici, sesin çevresinde dolaşırken izleyiciye dönüştü. Kasetlerin rastlantısal seçimi her seferinde farklı bir hikâyeyi açığa çıkardı.

Sinanpaşa'nın sınırlarla tanımlı ama sınırları aşan yapısı, kaset bantlarının taşkınlığıyla yeniden vücut buldu. Işık ve gölgelerle mekânlar arasında dolaşan bantlar, sınırların geçirgenliğini görünür kıldı. Bazı anlar ışıkla belirdi, bazılarıysa gölgenin içinde kayboldu. Böylece "İz-ci", sesi, mekânı ve ışığı tek bir bedende buluşturan çok katmanlı bir deneyime dönüştü.

Trace-seeker

Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Fatıma Sude Yıldırım, Önder Bekel

Installation, 25x20x7 - sound recording
cassette, cassette tapes, kraft paper, light source, photograph

2025

"Trace-Seeker" was conceived as the story of that which is a trace, that which leaves a trace, and that which follows a trace. This work pursues sounds that multiply by getting lost within chaos, and that disappear as they multiply. While tracing sound, four seekers one departing from the north, one from the south, one from the east, and one from the west dispersed across different points of the inn, following their own traces and collecting sounds. These four distinct experiences were layered on top of one another and brought together on a single cassette.

The aim was to reconstruct Sinanpaşa at that moment through both individual and collective experiences within a single sonic layer. Recorded onto a single cassette, these sounds were re-materialized through a "large-scale" experiential tape. The cassette transformed into both a tangible and intangible object an instrument that carries sound into space and renders the invisible visible. As the listener moved around the sound, they became a viewer. The random selection of the cassettes revealed a different story each time.

Sinanpaşa's structure defined by boundaries yet capable of exceeding them was re-embodied through the overflow of cassette tapes. As the tapes moved between spaces through light and shadow, the permeability of boundaries became visible. Some moments emerged through light, while others faded into shadow. Thus, "Trace-Seeker" became a multilayered experience that brings sound, space, and light together within a single body.

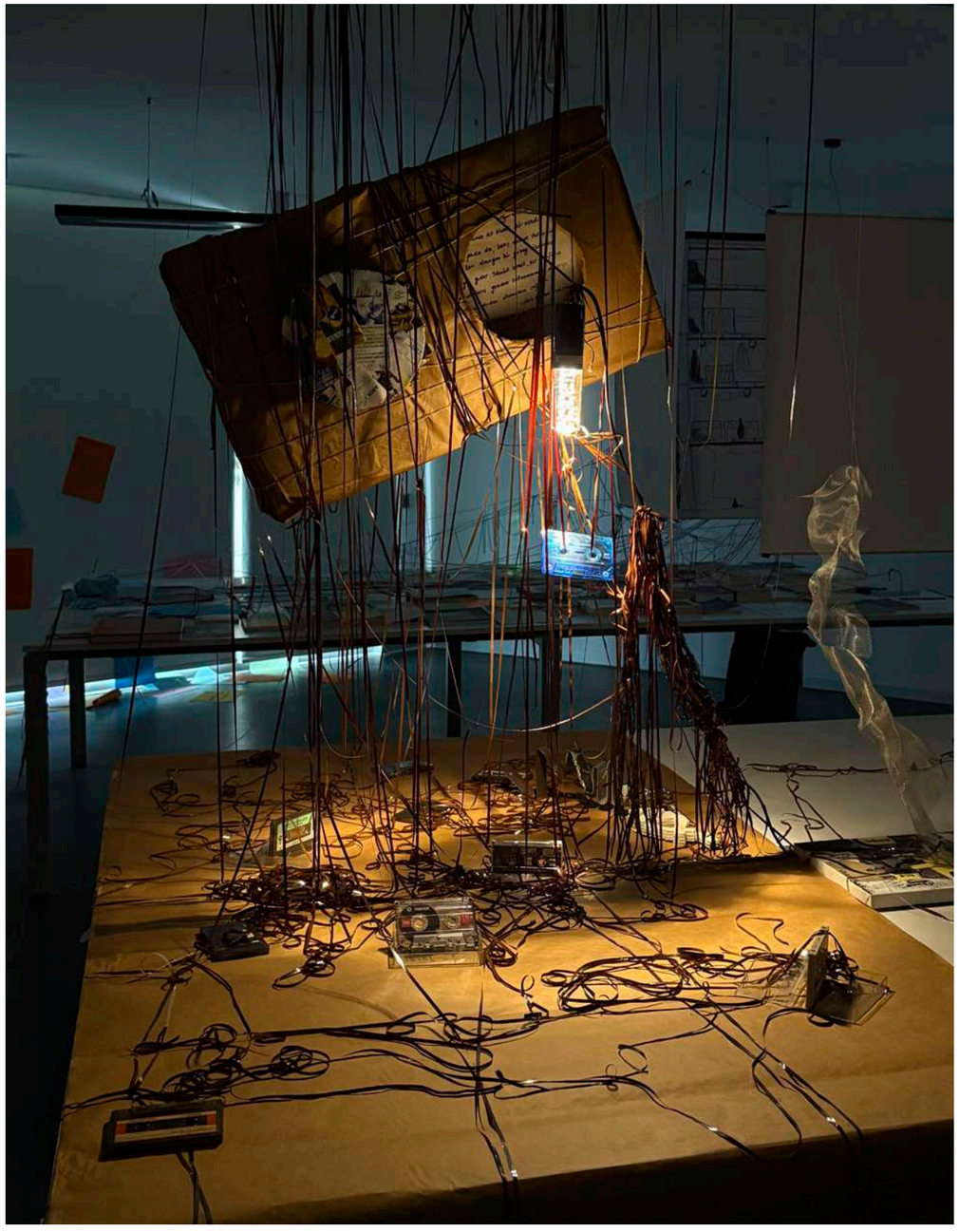

Sesin, Mekânın ve İzlerin Buluştuğu Noktada,
At the Intersection of Sound, Space, and Traces,

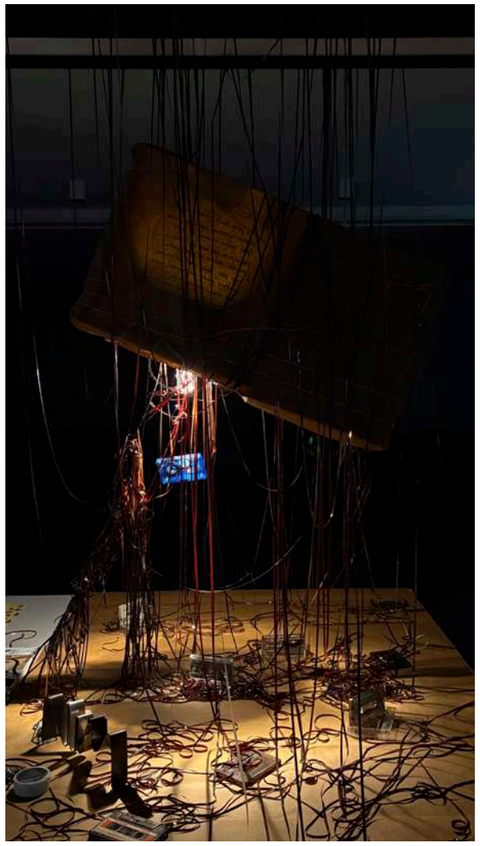

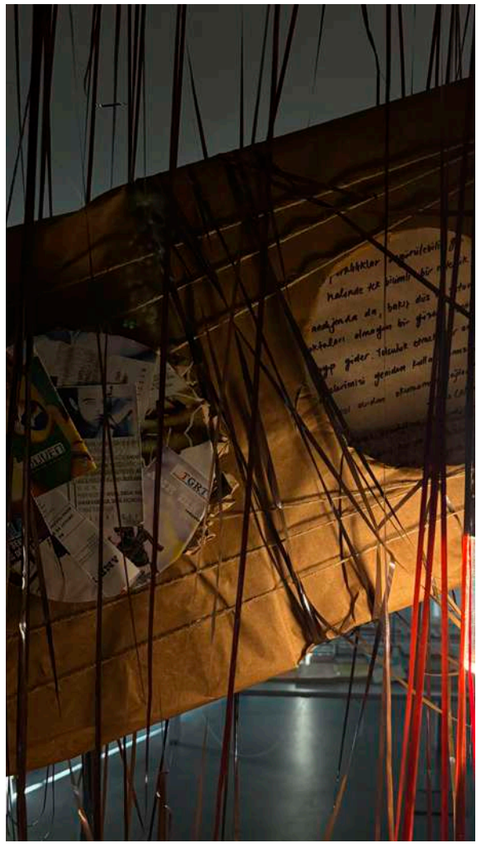

Enstalasyon, detay fotoğrafları
Installation, detail photos

Seslerin üst üste bindirilmesi 10dk
Overlapping Sounds 10min

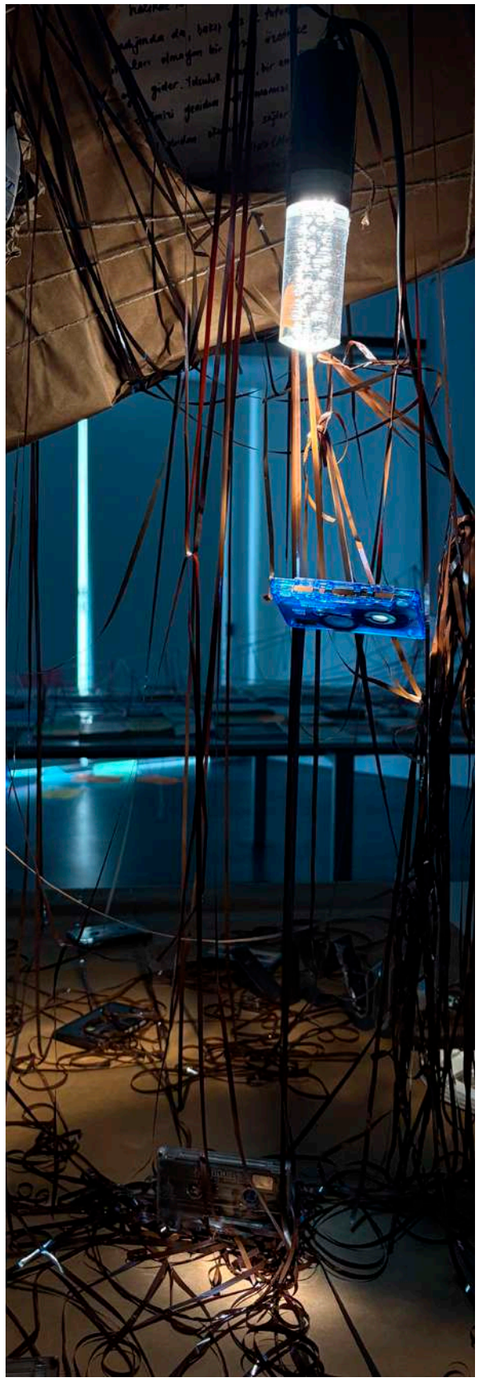

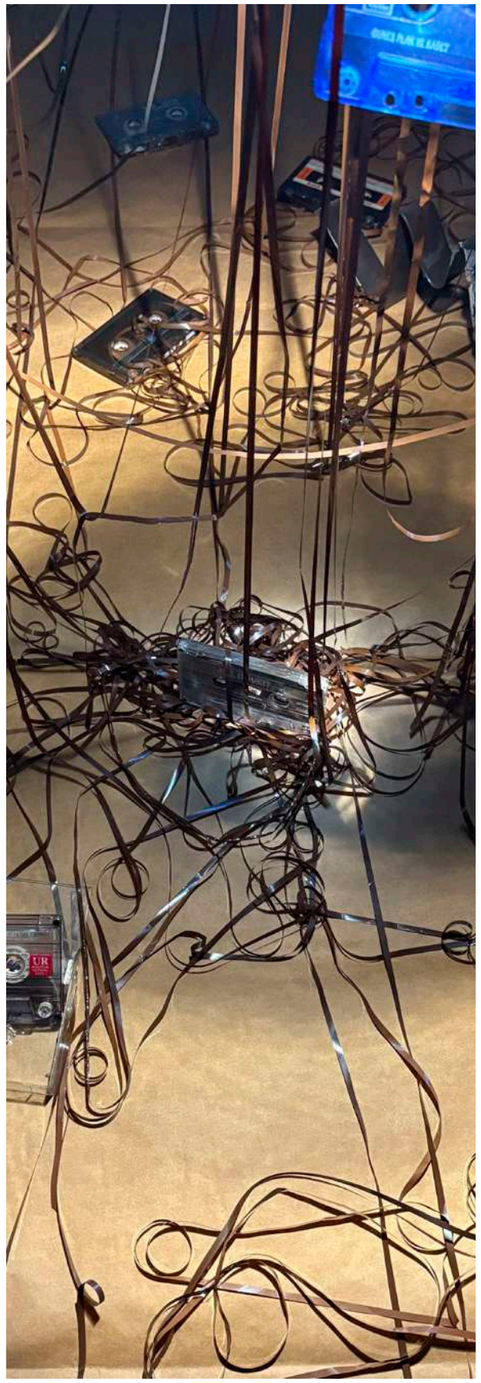

Sinanpaşa Korkulukları

Şeyma Kaya

Ne enteresan buranın korkulukları. Nesil nesil korkuluk. Duvarlar yemiş, dolaplar kesmiş.

Pasajda gezip korkulukları fotoğrafladıktan sonra saptadığım iki ana formun deneysel maketini atölyede bulduğum mevcut malzemelerle yaptım:

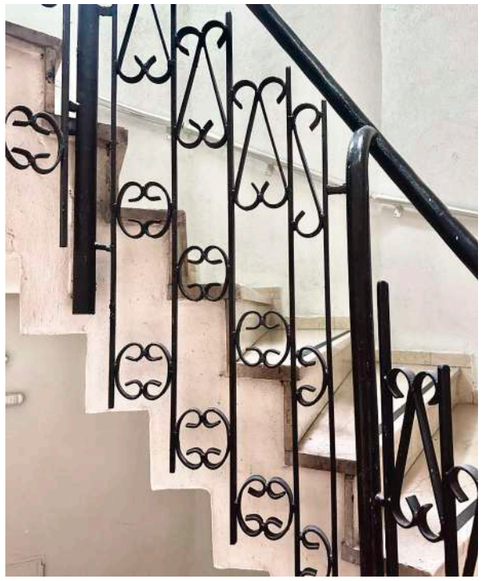

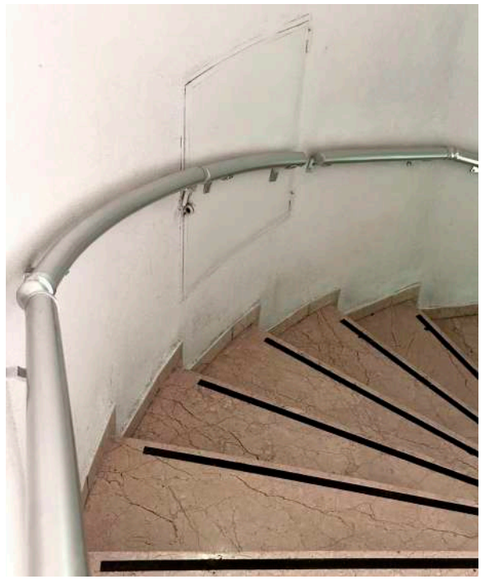

Sinanpaşa Railings

Şeyma Kaya

The railings here are strange. Generations of railings. Eaten by walls, cut by cabinets.

I photographed the railings around the building and made an experimental model of the two main forms with found materials in the studio:

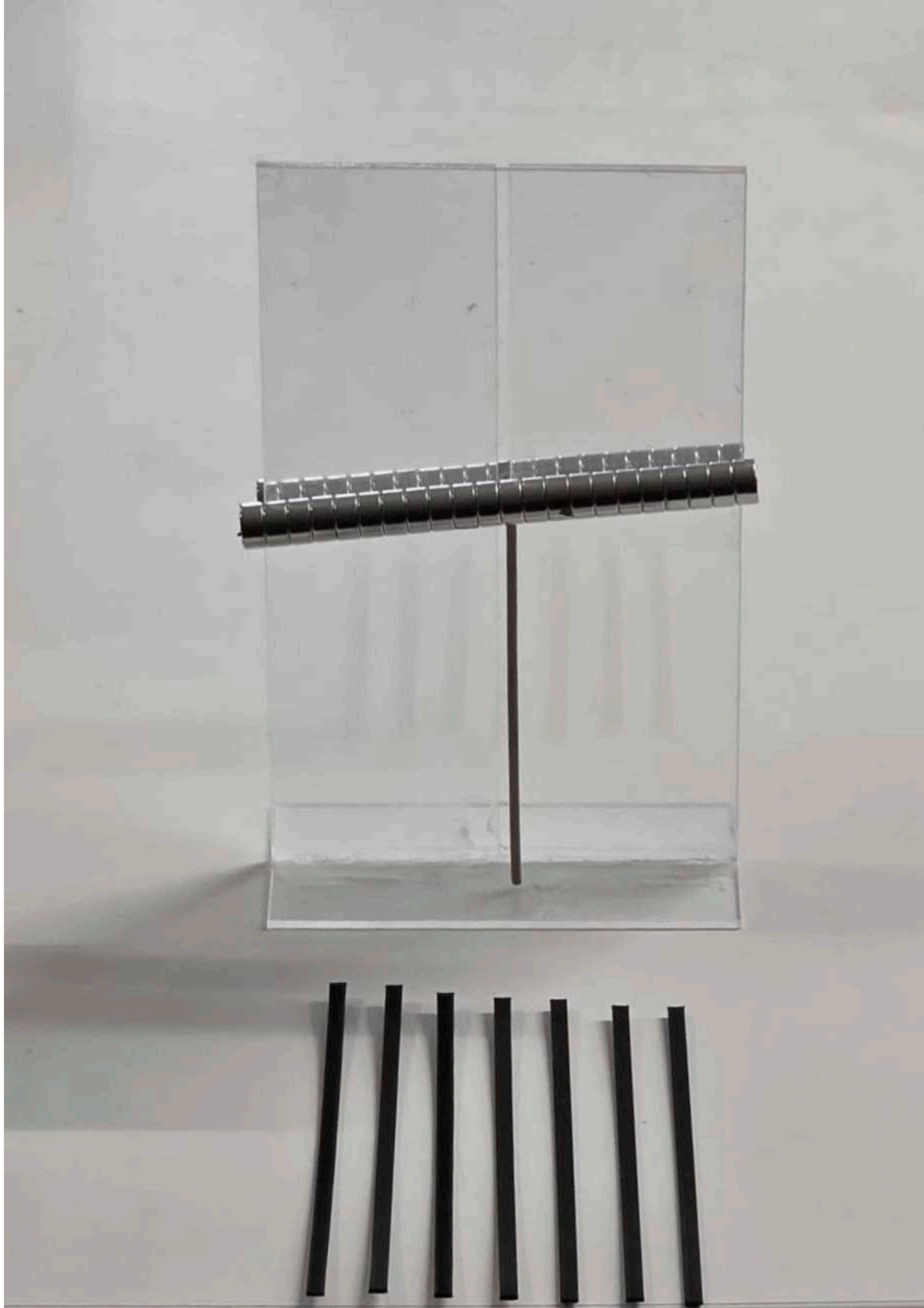

Atölyemiz: Bir Duvar, Bir Kolon ve Bir Masa...

yanar

"Safari" lafı yine öğrencilerle yaptığımız bir sohbette ortaya çıktı. Kendi iç dünyamızla başladığımız ilk adımızın devamı oldu. Bizi bir zamanlar rahmetli Nihat Güner Hoca'mızın tasarladığı Sinan Paşa Çarşı'da yeni bir çalışmaya yönlendirdi. Bir araya gelen gruplar çarşıda gezilere, incelemelere başladılar. Bu çalışmalar daha sonra farklı enstalasyonlara dönüştü. Bu arada içinde bulunduğumuz Aura'nın mekânı üzerine konuşmaya, tartışmaya başlamıştık bile. Bizim mekânımız steril, pırıl pırıl olmamalıydı. Hepimizin hissettiği bir yer olmalıydı, yaptıklarımız da her yanımızı sarmalıydı. Süreç aşamasında seçilmiş en iyi parçalarla sergileme fikri bir yana bırakılmış dokunuşlarımızı, doğrularımızı, yanlışlarımızı gösteren köşeler oluşturmaya fikrine düşündürmüştü. Sanki sonunda kimbilir ne hale evrilecek atölyemizin taşları farkında olmadan döşenmeye başlamıştı.

İlk günlerdeki o tartışmalar arasında öğrenciler inisiyatifi aldılar. Atölye dışında olduğum bir gün Atakan bizim mekândan bana bir WhatsApp videosu gönderdi. Asistanı Asya ile arka bölümdeki pencere kenarındaki daha sonra kitap olarak kullandığımız masamızın üzerinde kırmızı iplerle ışıklıklara uzanan bir enstalasyona girişmişlerdi bile. Sonra da Aura'nın ortasında mekânı ikiye ayıran uzun duvar parçası yine Atakan'ın asistanı Merve tarafından etrafında dolanılarak atölyede olduğumuz bir gün kırmızı iplerle dekonstrüktivist bir şekilde sarıldı. Sonra da mutfak nişine yakın yerdeki iki kolondan birinin etrafı Merve, Başak ve Irmak tarafından örülmeye başlandı. Elvin ise stüdyo anlarında çektiği polaroid fotoğrafları kolonun üzerine bir bir asıyordu. Mekân asılanlar, etrafa konulan tek tek ya da grup halinde yapılan çalışmalarla, bizleri anlatan işlerle "Babaanne Evi"ne dönüşmeye başlamıştı...

Our Atelier: A Wall, A Column and A Table...

yanar

The word 'safari' came up again in a conversation we had with students. It was a continuation of the first step we took into our own inner world. It led us to a new project in Sinan Paşa Market, designed by our late teacher Nihat Güner. The groups that came together began tours and investigations in the market kind bazaar. These studies later turned into different installations. Meanwhile, we had already started talking and discussing the space of Aura we were in. Our space should not be sterile and sparkling clean. It should be a place we all felt connected to, and our work should envelop us. The idea of exhibiting the best pieces selected during the process was set aside, giving way to the idea of creating corners that showed our touches, our truths, and our mistakes. It was as if the stones of our workshop, unaware of what form it would eventually take, had begun to be laid.

During those early days of debate, the students took the initiative. One day when I was away from the atelier, Atakan sent me a WhatsApp video from our space. They had already begun an installation with red strings extending to the lights on the table by the window at the back, which we later used as a book, with his assistant Asya.Then, on a day when we were in the workshop, the long wall piece dividing the space in the middle of Aura was wrapped in a deconstructivist manner with red strings by Atakan's assistant Merve, who was circling around it. Then, one of the two columns near the kitchen niche began to be woven around by Merve, Başak, and Irmak. Elvin, meanwhile, hung the Polaroid photographs she had taken during studio sessions one by one on the column. The space, with the works hung on it and placed around it, individually or in groups, works that described us, had begun to transform into the 'Grandmother's House'...

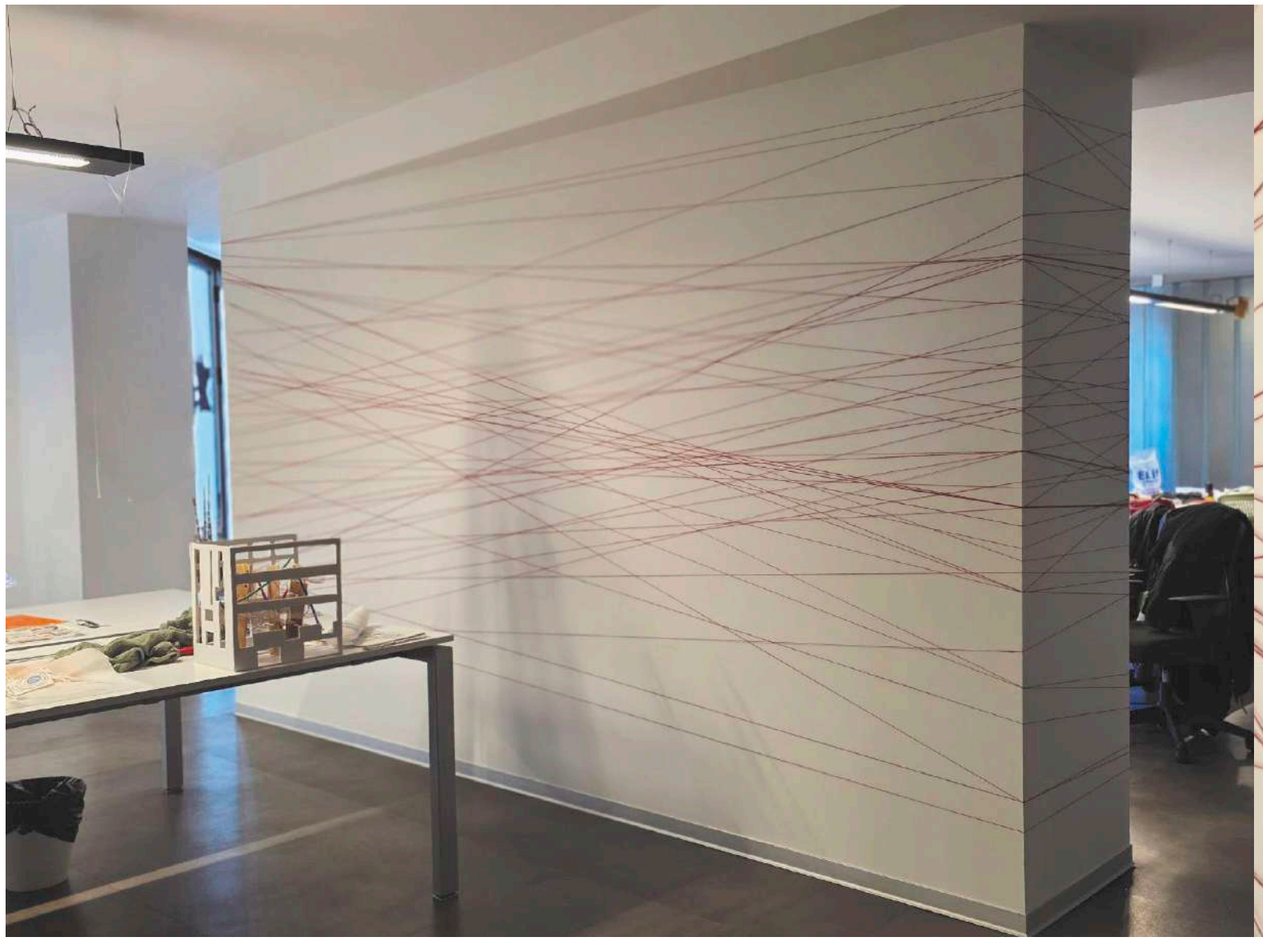

AURA'nın orta duvarına müdahale(cik), 2025
An intervention to the middle wall of AURA, 2025

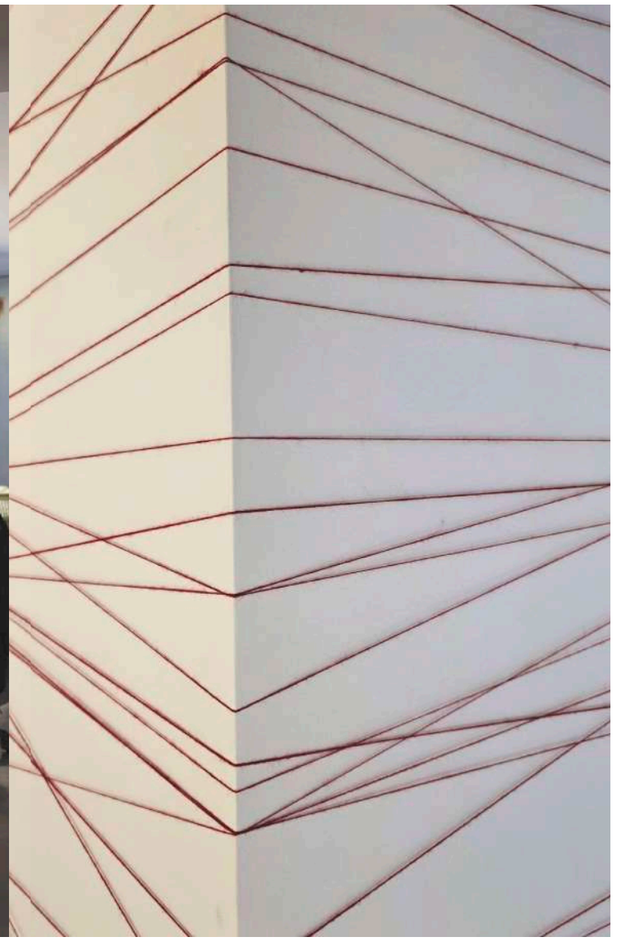

AURA'nın orta duvarına müdahale(cik), köşe detayı 2025
An intervention to the middle wall of AURA, corner detail, 2025

AURA'nın kolonuna müdahele(cik): hatıra ağacı üzerinde polaroid fotoğraflarve sol üstte feshedilmiş bir sıkı yönetim bildirisi, 2025
An intervention to the middle column of AURA: polaroid photographs on the memory tree and an abolished martial law , 2025

Masa kitaplığımızın herkesin üç kitap vererek oluşturulan ilk hali, 2025
The initial version of our desk library, created by everyone contributing three books, 2025

Neredeyiz?
Seppo Salminen ile birlikte

26 Ekim 2025

Arkadaşlar merhabalar.

Seppo'yu uğurladık. Biraz önce de kuzeye, Helsinki'ye vardı. Atölyede ortaya çıkanlardan oldukça memnun ayrıldı. Onunla yaptığımız çalışmada kentteki ve yaşamdaki duruşumuzu ele aldık. Kendi bedenimizin olduğu bir imaj ve arkasında düşündüğümüz fon ile kendimize ve kente bağlanan eleştirisel bir senaryo yaratmaya çalıştık. Eğer video ile çalışmamızı anlatırsak bu videonun süresi sadece 10 saniye olacaktı.

Seppo'nun olduğu son hafta ve öncesindeki iki haftaya sığan adımlarımızla ilk bölümü bitirdik. Seppo'nun son gününde Oylum Öktem, Halit Yaşa Ersoy, Ahmet Beykan, Ayhan Böyür ve Hakan Tüzün Şengün yapılan çalışmaları değerlendirdiler. Seppo hem kendi sanatını anlatan çok kişisel konuşması hem de atölyedeki halleri ile bizlerle bütünleşti. Ortamı oldukça sevdi. Sizin de sergideki işleriniz çok anlamlıydı ve yürektendi. Çabalarınız için çok sağ olun. Perşembe'ye kadar tatil yapmak, kafaları sakinleştirmek hepimizin hakkı. Şimdiden bir sürü hikayeniz, hikayemiz, ipuçlarımız var. Her şeyden önemlisi de hepinizin enerjisi ne güzel bir araya geldi ve yine hep birlikte atölyeyi içselleştirmeniz bu atmosferi yaratmanız müthiş oldu gerçekten.

Perşembe günü yeni bir adıma başlayacağız, konuşup tartışacağız. Aynı gün ilk üç haftanın her yönden değerlendirmesini de yaparız. Bunun için lütfen notlarınızı alın atölyeye gelirken.

Sergi de olduğu gibi bir süre kalsın derim. Tekrar emekler ve yürekler için çok teşekkür. Cumhuriyet Bayramımız kutlu olsun.

Hepinize çok sevgiler

y a n a r

Where Are We?
with Seppo Salminen

26 October 2025

Hello, everyone.

We saw Seppo off. He arrived in Helsinki, up north, a little while ago. He left quite pleased with what emerged from the workshop. In our work with him, we addressed our stance on the city and life. We tried to create a critical scenario that connects us to ourselves and the city, using an image of ourselves and the background we had in mind. If we were to describe our work with a video, it would only be 5 seconds long.

We finished the first part with two steps that took place during Seppo's last week and the two weeks before that. On Seppo's last day, Oylum Öktem, Halit Yaşa Ersoy, Ahmet Beykan, Ayhan Böyür, and Hakan Tüzün Şengün evaluated the work done. Seppo connected with us both through his very personal talk about his own art and his demeanour in the studio. He really liked the atmosphere. Your works in the exhibition were also very meaningful and heartfelt. Thank you very much for your efforts. We all deserve to take a break until Thursday to clear our heads. We already have so many stories, our stories, our insights. Most importantly, it was wonderful to see all your energy come together, and it was truly amazing how you all internalised the workshop and created this atmosphere together once again.

On Thursday, we will take a new step forward, talking and discussing. On the same day, we will also evaluate the first three weeks in every respect. For this, please take notes when you come to the workshop. I suggest leaving the exhibition as it is for a while. Thank you for all your hard work and dedication. Happy Republic Day to all.

With much love to all of you,

y a n a r

Beyaz Odada Kirliler

Ahmet Atakan Keskin

Beyaz bir odada çekilmiş bu fotoğraflar, bembeyazlığın içinde , beyaz çamaşırlarla, siyah bir bedeni gösteriyor. Bu beden; suratını, beyaz, kırmızı ve siyah boyalarla boyamış, bu odada zıtlık yaratıyor. Bu zıtlık bienalde bulunan bu eserle, küçük çocuk çamaşırları ve yetişkinlere ait çamaşırların birleştirilmesi, konuşup hayatının sonunda bu odaya gelmiş bir benliği temsil ediyor. Yaşananlar yaşanmış, kıyafetler giyilmiş ve temizlikten kurtulmuş. Burada odasını inceliyor ve ne olduğuna ne olmaya devam edeceğine karar veriyor. Birden fazla fotoğrafta incelemeye devam ettiği mimikler yapıyor. Eninde sonunda, sonuna ulaşmış bir benlik olarak burada var oluyor.

The Impure in the White Room

Ahmet Atakan Keskin

These photographs, taken in a white room, show a black body among whiteness, surrounded by white laundry. This body, with its face painted in white, red, and black, creates a contrast within the room. Through this work exhibited at the biennial, this contrast—formed by combining children's laundry with adults' clothing—represents a self that has lived, spoken, and arrived in this room at the end of its life. What has been lived has been lived, the clothes have been worn and freed from cleanliness. Here, the self examines the room and decides what it is and what it will continue to become. Across multiple photographs, it continues this examination through changing facial expressions. In the end, it exists here as a self that has reached its conclusion.

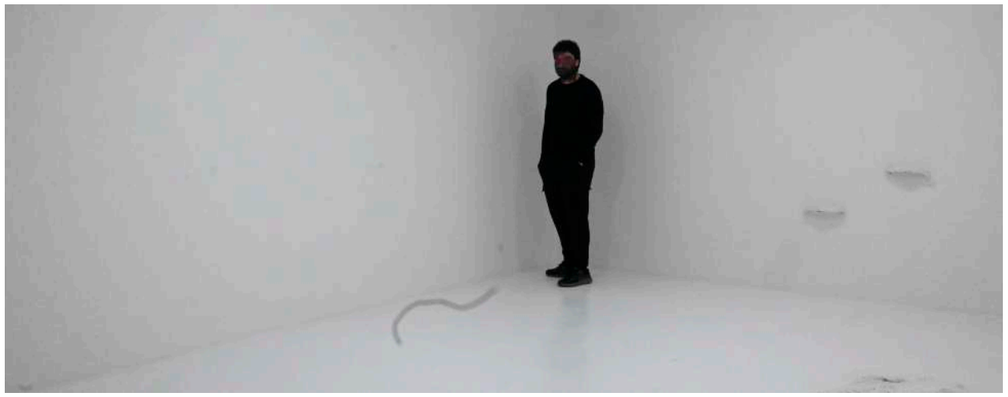

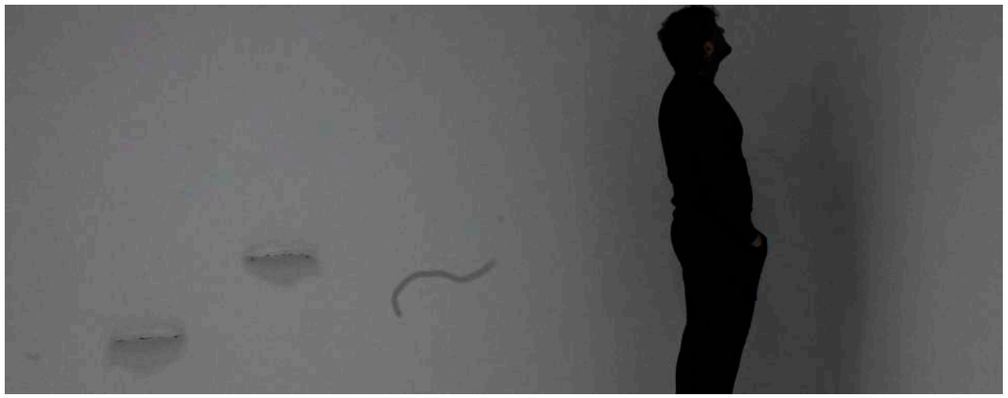

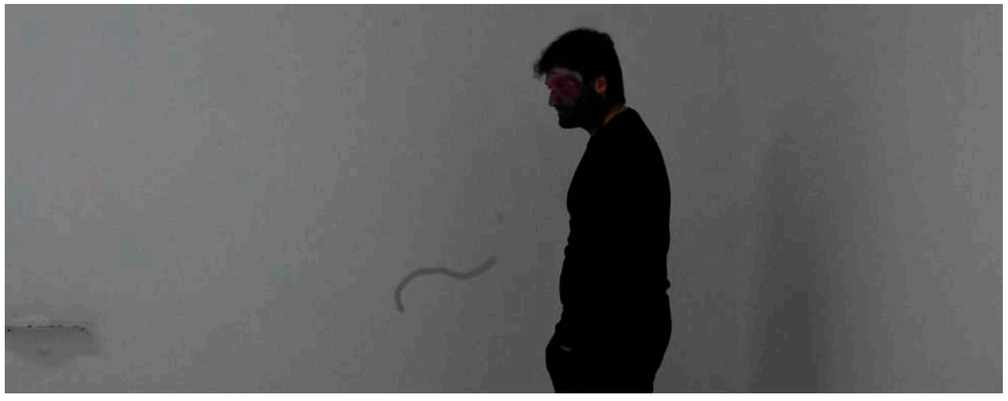

İrite Edici

Alım Yıldırım

Video (0:11 dk)

2025

Video için QR kodu
QR code for the video

Beşiktaş'taki bu saatin üzerinde, "SAATİMİZ BAKIMDADIR." yazıyor.

Bu saat uzun yıllardır bu şekilde ve bakımda olmadığı da aşikar. Aynı saat, aynı yazı ile Kadıköy'de de birkaç tane mevcut. Şehrin çeşitli noktalarında bakımda denilen ama bakımda olmayan saatler olması yoluyla bu iş, gerçekliği sorgulatıyor.

Bu saatler şehre, Ayasofya kapısının branda ile kaplanarak üzerine "YERİNDE KORUNMAKTADIR" yazılması ile çok benzer bir yalan söylüyor. O kapı da tıpkı bu saat gibi bakımda veya koruma altında değil, sadece saklanıyor.

"Bu durum beni çok rahatsız ediyor. Tam da bu yüzden onun beni irite ettiği gibi ben de onu sallayarak onun 'irite edicisi' olmak istedim."

Irritating

Alım Yıldırım

Video (0:11 min)

2025

On this clock in Beşiktaş, it says "OUR CLOCK IS UNDER MAINTENANCE."

It has been like this for many years, and it's clear that it's not actually under maintenance.

This is a lie that's very similar to the one told by the wrapped door of the Hagia Sophia, with the sign "IT IS BEING PROTECTED IN ITS PLACE." It's not under maintenance or protection, it's just being hidden.

This frustrates me a lot. That's why, just as it irritates me, I wanted to shake it, disturb its comfort, remind it that time is passing, and become its 'irritant.'

Savruluş

Alperen Kurumaz

Bir şekilde zaman ilerlemekte, bir yoldayız. Amacımız kendimizi bulmak ve sürecin içinde olmak. Yolda oldukça kendimizi keşfediyoruz, kendimizi tanıyoruz. Bu işler zaman alıyor belli. Almalı da çabuk gelen çabuk gider.

Çok fazla görüş var herkesin, hepsi üzerimde, yönlendirmeye çok müsait. Dinlemek kendimden vermek mi, dinlememek küstahlık mı? Omzumda büyüklerimin beklentileri, kalbimde isteklerim, bir savruluş içerisinde.

Dispersal

Alperen Kurumaz

Somehow, time keeps moving forward, and we are on a path. Our goal is to find ourselves and to be present within the process. As long as we remain on the road, we keep discovering who we are, getting to know ourselves. These things take time — and they should. What comes quickly, leaves just as quickly.

There are so many opinions, everyone has one. They all weigh on me; I am so easily steered. Is listening a way of giving something away from myself, or is not listening a form of arrogance? The expectations of my elders rest on my shoulders, my own desires live in my heart, and I find myself drifting in between.

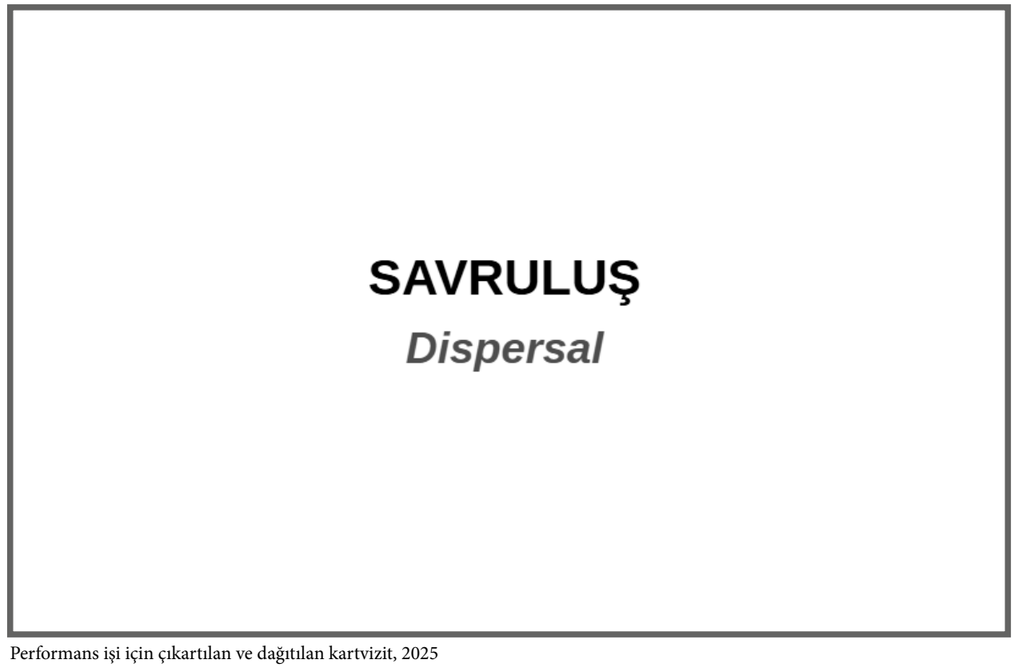

Performans işi için çıkartılan ve dağıtılan kartvizit, 2025
Cards Produced and Distributed for Performance Artwork, 2025

"Savruluş" videosundan kareler
Images from the video "Dispersal"

Oluşun Silueti

Artiona Dushi

Siyah-beyazın dramatik dilinde hayat bulan bu kompozisyon, bir insanın kendi geleceğini tasarlarken verdiği o devasa sessiz savaşı anlatıyor. Duvara yansıyan siluet, sadece fiziksel bir bedenin izdüşümü değil; hayalleri, kaygıları ve azmiyle harmanlanmış bir ruhun manifestosu gibi duruyor. Genç kızın profili, duvarda asılı duran soğuk mimari çizgilerin üzerine bir ruh üflüyor; binalar canlanıyor, planlar birer yaşam alanına dönüşüyor.

Geçmişin Mirası, Geleceğin Taslağı

Duvardaki her bir kağıt parçası, her bir eskiz ve alınan her bir not, aslında zihinsel bir labirentin durakları. "O proje bitecek!" cümlesi bir emirden ziyade, kendine verilen bir söz, karanlığın ortasında parlayan bir yemin gibi yankılanıyor. Gölgenin bir binanın keskin hatlarıyla birleştiği o nokta, bireyin dış dünyayı inşa etmeden önce kendi iç dünyasını nasıl bir titizlikle kurguladığının kanıtı. Burada sadece beton ve demir değil; sabır, uykusuz geceler ve sarsılmaz bir inanç üst üste konuluyor.

Sessizliğin En Gür Sesi

Bu kare, bir kararın verildiği o "kırılma anını" donduruyor. Etrafındaki kaotik kağıt yığınına inat, kızın duruşundaki dinginlik, fırtınanın merkezindeki o mutlak huzuru anımsatıyor. Kendini bir gölge olarak izlemek, insanın kendi yaşamına dışarıdan bir gözlemci gibi bakmasıdır. O, şu an kendi hayatının hem izleyicisi hem de mutlak yaratıcısı. Işık arkadan vururken, karanlıkta kalan siluet aslında en aydınlık fikirlerin koruyuculuğunu yapıyor. Bu görüntü, bir mesleğe hazırlanan bir öğrenciden fazlasını; kendi varoluşunu rasyonel bir düzleme oturtmaya çalışan bir özneyi betimliyor. Genç kızın parmağını çenesine götürdüğü o an, bir planın zihninde netleşmeye başladığı sessiz bir odaklanmayı yansıtıyor.

Silhouette of Becoming

Artiona Dushi

This composition, brought to life in black and white, tells the story of that immense, silent struggle one undergoes while designing their own future. The silhouette reflected on the wall is not merely the projection of a physical body; it stands as the manifesto of a soul blended with dreams, anxieties, and perseverance. The young girl's profile breathes life into the cold architectural lines hanging on the wall.

Legacy of the Past, Blueprint of the Future

Each scrap of paper, every sketch, and every note taken on the wall are, in fact, stops within a mental labyrinth. The phrase "This project will be finished!" is less a command and more a promise made to oneself. The point where the shadow merges with the sharp lines of a building is proof of how meticulously an individual constructs their inner world before building the outer one. Here, it is not just concrete and steel being stacked; it is patience, sleepless nights, and an unshakable faith.

The Loudest Voice of Silence

This frame freezes that "breaking point" where a decision is made. In defiance of the chaotic pile of papers surrounding her, the stillness in the girl's posture evokes the absolute peace at the eye of a storm. To watch oneself as a shadow is to look at one's own life as an outside observer. Here, she is both the spectator and the absolute creator of her own life. The silhouette remaining in the dark actually guards the brightest of ideas. This image depicts more than just a student preparing for a profession; it portrays a subject striving to place their own existence onto a rational plane. The moment she rests her finger on her chin reflects a quiet focus as a plan begins to crystallize in her mind.

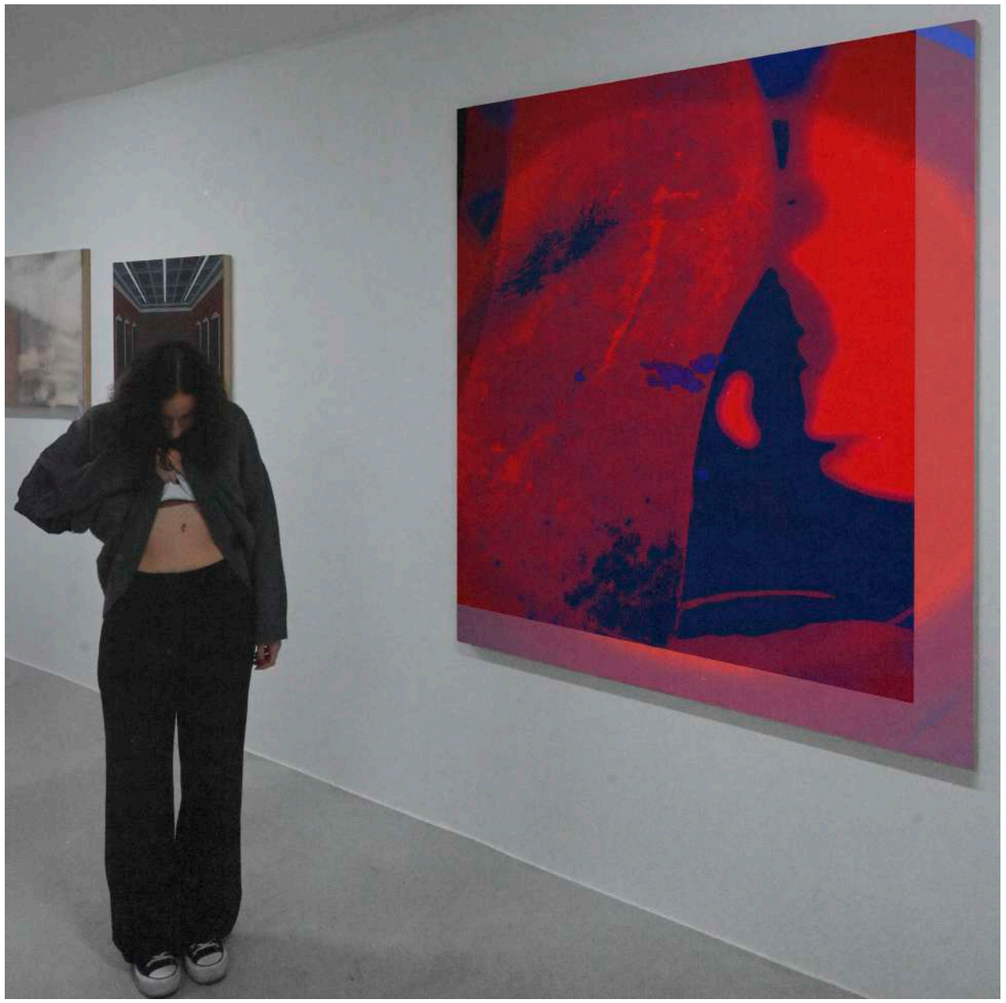

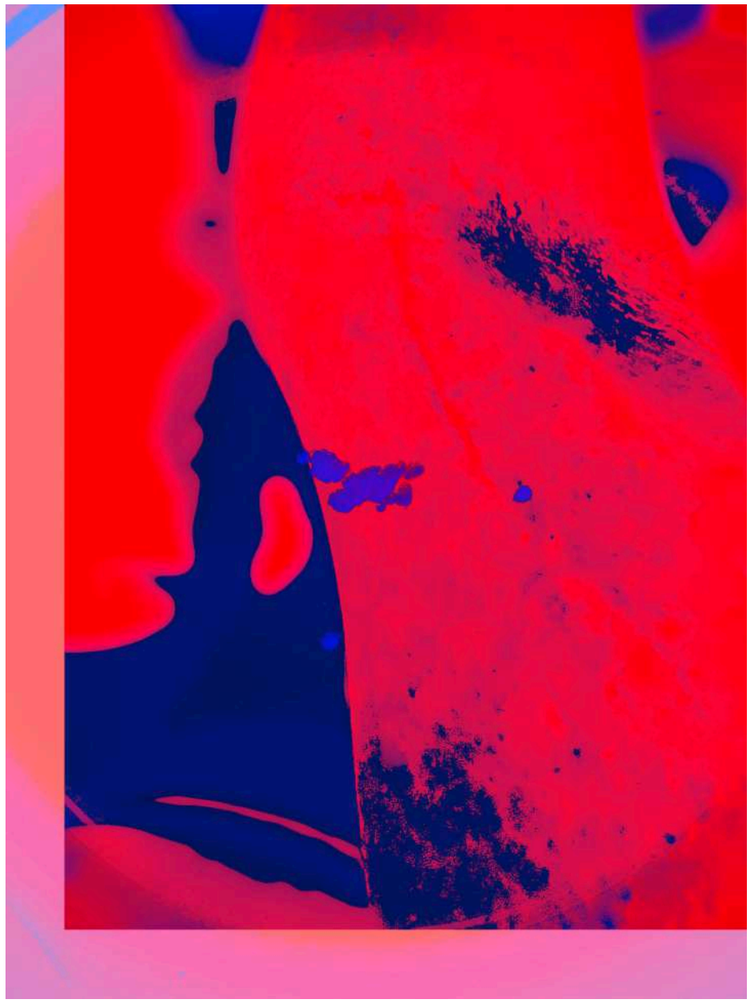

Yara İzlerinin Estetiği

Asya Yurttaş

Bu iş, bedeni zamanın, acının ve iyileşmenin yaşayan bir arşivi olarak ele alır. Sanatçı, doğum lekesini ve ameliyat izini görünür kılarak onları kimlik ve dayanıklılığın kişisel simgeleri olarak yeniden sahiplenir. Bedene dijital olarak yerleştirdiği kırmızı, soyut bir yüzey aracılığıyla içsel olan ile dışsal olan arasında; sıcaklık, utanç ve canlılık arasında görsel bir diyalog kurar.

Yara İzlerinin Estetiği, kusursuzluk yanılsamasını sorgular. Her iz, saklanması gereken bir kusur değil, varoluşun bir izi hâline gelir. İş, bedensel "kusurları" yaşamın tanıklıklarına dönüştürerek gerçek güzelliğin yaraların yokluğunda değil, onların kabulünde yattığını öne sürer.saatleriyle kurduğu ritme gönderme yapar. Beşiktaş Su Saati, "geç mi kaldın?" diye sormaz; zamanı zaten akmakta olan bir şey olarak fark etmeye davet eder.

The Aesthetics of Scars

Asya Yurttaş

This work explores the body as a living archive of time, pain, and healing. The artist reveals her birthmark and surgical scar, reclaiming them as personal symbols of identity and resilience. By digitally placing a red abstract surface over the body, she creates a visual dialogue between the internal and external — between warmth, shame, and vitality. The Aesthetics of Scars challenges the illusion of perfection. Each mark becomes a trace of existence rather than a flaw to be hidden. The work transforms bodily imperfections into testimonies of life, suggesting that true beauty lies not in the absence of wounds, but in their acceptance.

Büyümüş De Küçülmüş

Başak Çimen

Bir zamanlar oyun oynamak için girilen bu alan, yetişkinlik ve ciddiyetin gölgesinde kalıyor. Ancak her adımda, içimizde hâlâ oynamak isteyen çocuğun sesi yankılanıyor. Çocukken büyümeyi istemek ve büyüdüğünde bir çocuk kadar özgür olmayı arzulamak...

Bu çalışma, büyümenin yalnızca sorumluluk almak değil, aynı zamanda içimizdeki çocuğu koruyabilme cesareti olduğunu hatırlatır.

Sergileme biçimi:
Dijital kolaj posterinin üzerine yerleştirilmiş şeffaf asetat katman ve bu katman üzerine yapıştırılmış çocuk çizimi formundaki stickerlar. Katmanlı yüzey, yetişkin kimliği ile çocukluk hafızası arasındaki örtüşme ve çatışmayı görünür kılar.

Grown Too Soon

Başak Çimen

The place once entered to play now lingers in the shadow of adulthood and seriousness. Yet with every step, the echo of a child still longing to play remains. Wanting to grow up as a child, and later wishing to be as free as a child again...

This work suggests that growing up is not only about taking responsibility, but also about having the courage to protect one's inner child.

Exhibition format:
A transparent acetate layer placed over the digital collage poster, carrying stickers in the form of children's drawings. This layered surface reveals the overlap and tension between adult identity and childhood memory.

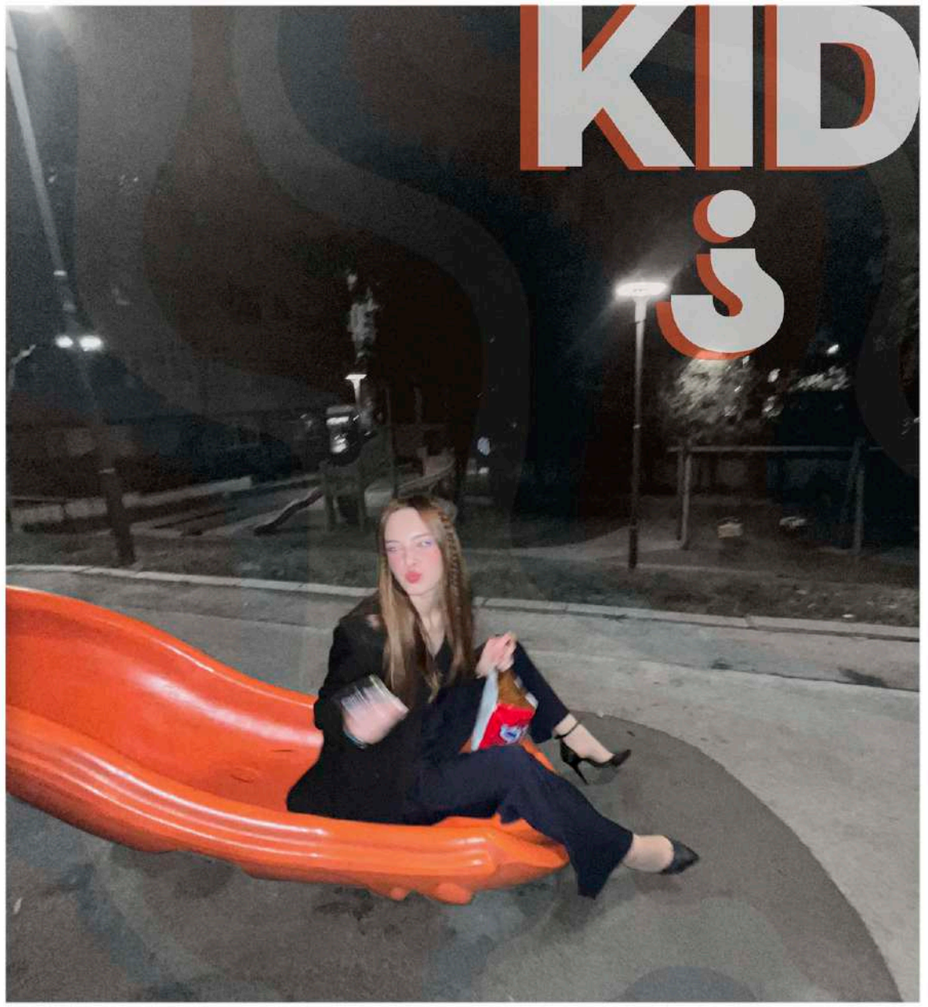

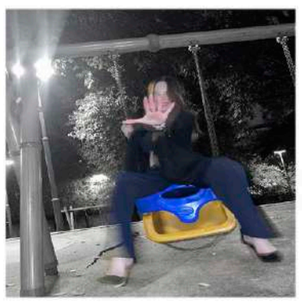

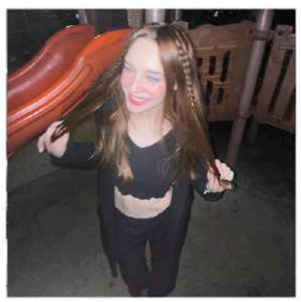

Dengenin Dengesizliği

Dila Ağüzüm

Video performans 0.10dk - Fotoğraf kolajı
kaykay

2025

Beden, kaykayın üstünde dengeyi ararken sürekli bir sarsıntı hâlindedir. Her hareket, düşme ile durma arasındaki çizgide yeniden tanımlanır. "Dengenin Dengesizliği", bu arayışın kendisini görünür kılar:- Dengenin kusursuz bir hâl değil, tekrar eden çabaların, küçük hataların ve geçici buluşların toplamı olduğunu hatırlatır.

Sanatçının bedensel bir deneyim üzerinden geliştirdiği bu performans, kişisel bir sembolden - kolundaki denge dövmesinden - yola çıkar. Zamanla bir hatırlatıcı işlevinden öteye geçen bu kelime, geçmiş ve bugünün kesişiminde, denge kavramının değişken doğasına işaret eder. Sanatçı için "denge", sabit ya da mükemmel bir hâl olmaktan ziyade, dengesizliklerin içinde şekillenen bir varoluş biçimidir.

Videoda, ilk ve son denemeler arasında geçen süreç, bedensel çabanın döngüselliğini ortaya koyar. Zamanın kısa bir kesitinde, denge arayışının sürekliliği hissedilir; her denge anı, bir sonraki sarsıntının habercisidir.

Bu performans, dengeyi bir sonuç olarak değil, varoluşun kendisi olarak ele alır. Zıtlıkların, düşüşlerin ve yeniden denemelerin içinde sürekli yeniden kurulan bir denge. Hiçbir zaman tam olarak bulunmaz, ama her seferinde yeniden var olur.

Imbalance of Balance

Dila Ağüzüm

Video performance 0.10 min - Photo collage
skateboard

2025

As the body searches for balance on the skateboard, it remains in a constant state of tremor. Each movement is redefined along the line between falling and stillness. The Imbalance of Balance makes this very search visible: It reminds us that balance is not a state of perfection, but the sum of repeated efforts, small mistakes, and fleeting alignments.

Developed through a bodily experience, this performance stems from a personal symbol - the word balance tattooed on the artist's arm. Over time, this word has transcended its role as a simple reminder, pointing instead to the shifting nature of balance at the intersection of past and present. For the artist, balance is not a fixed or ideal state, but a way of being shaped within instability.

In the video, the process between the first and last attempts reveals the cyclical nature of physical effort.Within a brief moment in time, the continuity of the search for balance is felt - each balanced instant becomes a precursor to the next tremor.

This performance approaches balance not as an outcome, but as a mode of existence. A balance that is constantly reformed through contrasts, falls, and renewed attempts. Never fully attained, yet always re-emerging.

Video performans 0.10 dk
Video performance 0.10 min

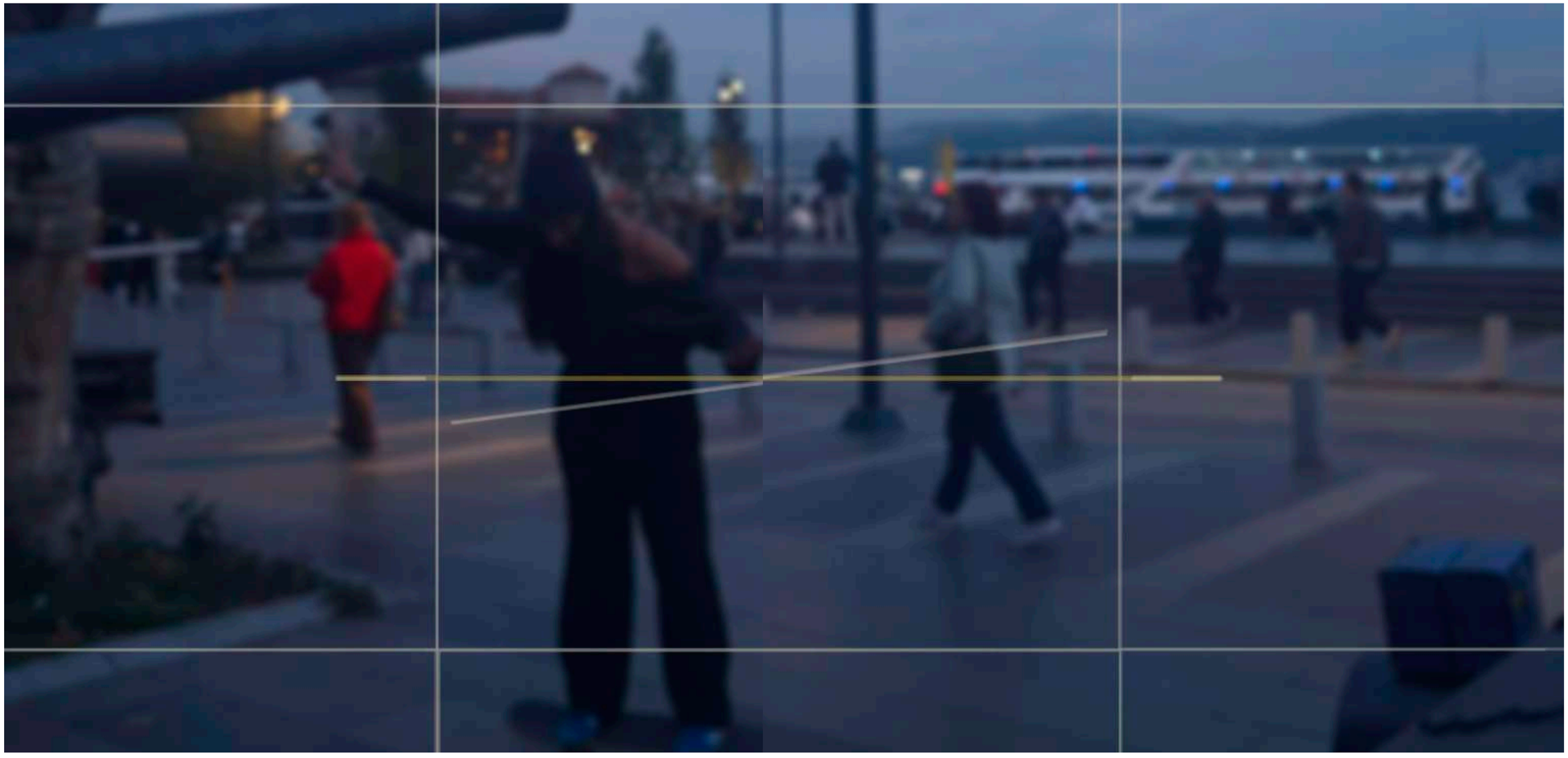

Fotoğraf kolajı
Photo collage

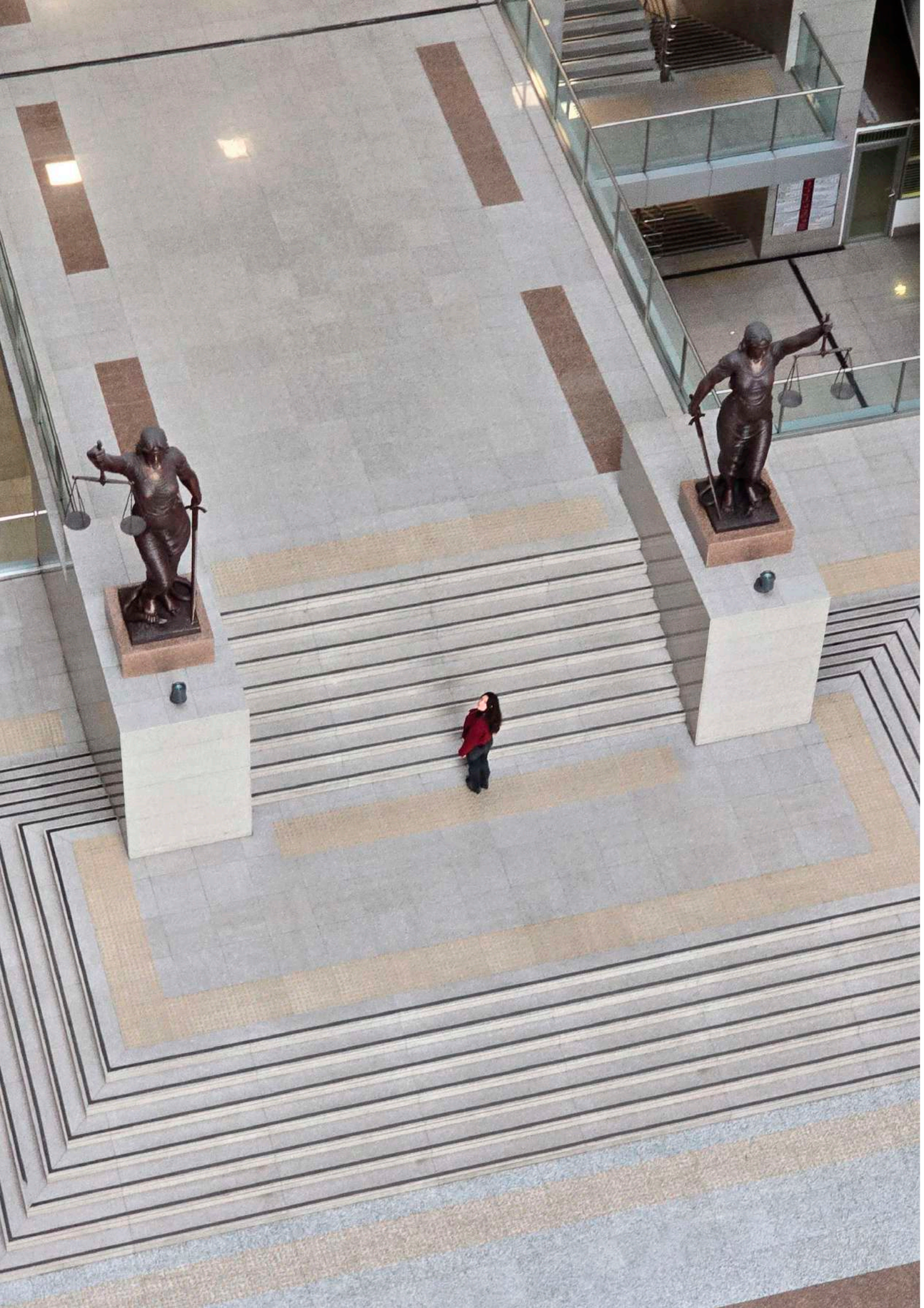

Eşik . Sapma . İçsel Themis

Elif Aysu Solak

Fotoğraf, 2025

Bu çalışma, Adalet Sarayı'nın anıtsal ve simetrik mimarisini bir sorgulama düzlemi olarak kullanır. Yukarıdan konumlandırılmış, Tanrısal Bakış perspektifini taklit eden kadraj, mekânı hem bir yargı merkezi hem de Otoritenin kendi varlığını pekiştirmek için çizdiği katı sınırların bir temsili olarak sunar. Merdivenlerin ve Themis figürlerinin tam ortasında duran bu mekânsal düzenleme, bireyin Hiyerarşik Düzen karşısındaki kritik konumunu görselleştirir. Fotoğrafın merkezinde yer alan figür, ikilik halinin ontolojisini temsil eder. Rasyonel bir evrenin mantıksal yapıları içinde hapsolmuş sezgisel bir bilincin tezahürüdür. Figür, bu soğuk rasyonel düzene uyum sağlayıp sağlamama kararının eşiğindeki kendini sürekli yargılama ve içsel sınırlandırma süreçleriyle tüketilmiş bir varoluşu simgeler. Mekânın ağırlıklı olarak toprak ve nötr tonları içinde ancak dikkatle bakınca fark edilebilen kırmızı kıyafet, bu düzenin içindeki Kızıl Sapma'yı işaret eder. Bu renk, düzeni kabullenme zorunluluğu ile onu altüst etme karar anını simgeler. Otorite ile figür arasındaki ilişki, sürekli bir gerilimin eşiğinde konumlanmıştır. Figürün sırtı dönük olarak merdivenlerin eşiğinde konumlanması, sadece fiziksel değil, kronolojik bir eşikte duruşu da ifade eder: çocukluk ve yetişkinlik, düzen kurma ve düzeni alt üst etme kararı arasındaki kritik an. Geriye dönmüş, tehditkâr ve "senin farkındayım" hissiyatını taşıyan yukarıya yönlendirilmiş bakış, bu gerilimin en keskin ifadesidir. Bu edim, Panoptik Gözetim sistemine bir yanıttır. Sorgulanan temel soru şudur: Bize bakan bu göz, harici bir Tanrı mı, Yargıç mı, Büyük Birader mi yoksa bireyin kendi kendini yargılama pratiği mi?

Threshold . Deviation . the Inner Themis

Elif Aysu Solak

Photograph, 2025

This work uses the monumental and symmetrical architecture of the Courthouse as a plane of inquiry. The frame, positioned from above and imitating a God's-eye view perspective, presents the space not merely as a center of judgment but also as a representation of the rigid boundaries drawn by Authority to reinforce its own existence. The spatial configuration, located precisely at the center between the staircases and the figures of Themis, visualizes the individual's critical position in relation to the Hierarchical Order. The figure placed at the center of the photograph represents the ontology of duality: the manifestation of an intuitive consciousness trapped within the logical structures of a rational universe. The figure symbolizes an existence consumed by continuous self-judgment and inner self-limitation, standing at the threshold of deciding whether or not to conform to this cold rational order. The red garment, barely perceptible within the predominantly earthy and neutral tones of the space, signifies the Crimson Deviation within this order. This chromatic configuration symbolizes the moment of decision between the obligation to accept the order and the act of overturning it. The figure's position, with her back turned at the threshold of the stairs, expresses not only a physical but also a chronological threshold: the critical moment between childhood and adulthood, between establishing order and choosing to subvert it. The backward, upward-directed gaze that carries a threatening awareness, "I am aware of you" is the sharpest articulation of this tension. This gesture constitutes a response to the Panoptic Surveillance system. The fundamental question being interrogated is this: is the eye that watches us an external God, a Judge, Big Brother, or the individual's own practice of self-surveillance?

Arayış

Elvin Tavşancıl

Dijital fotoğraf döngüsü, 2025

"Arayış" projesi, bireyin dünyayı algılama biçimini beden, renk ve duyular üzerinden araştıran bir fo-toğraf serisidir. Proje, belirli bir mekân kullanmak yerine, yalnızca renkli yüzeyler önünde konum-lanan beden parçalarıyla var olur. Çalışma, "yer bulamama" hâlini bir eksiklik değil, bir geçiş alanı, bir keşif süreci olarak ele alır.

Renk ve beden arasındaki ilişki, duyuların içsel bir temsilini oluşturur.Bu parçalanmış beden-ler, yeniden inşa edilmekte olan bir bütünlüğün göstergesidir.Her renk, bir duyuya karşılık gelmekle birlikte, aynı zamanda o anda hissedilen bir duygusal katmanı da taşır.Bu fotoğraflarda beden, bir yere ait olmadan, algının sınırlarını renkler üzerinden yeniden çizer.

Karton yüzeylerde açılan çerçeveler, hem hayatın sınırlarını hem de bireyin bu sınırlar içindeki hareket alanını temsil eder. Her açıklık, sanatçının bedeninin ölçülerine göre açılmıştır; bu nedenle çalışma, yalnızca bir temsil değil, aynı zaman-da bedenin mekâna açılan gerçek boyutlarıyla doğrudan ilişki kurar. Bu çerçeveler, bedeni hem sınırlar hem görünür kılar; yaşamın çizdiği sınırların içinde kalma ve o sınırları aşma arasındaki gerilimi görselleştirir.

"Arayış", izleyiciyi de bu sınırların ötesine bakmaya davet eder. Renk yüzeyleri, birer arka plan olmaktan çıkarak algının ve benliğin duygusal alanlarını temsil eder. Kaybolmakla bulunmak arasında süregelen bu süreçte, beden kendini yeniden tanımlarken görünür hâle gelir.

Seeking

Elvin Tavşancıl

Digital Photo Loop, 2025

"Seeking" is a photography series that explores how individuals perceive the world through body, color, and senses. Instead of using a specific space, the project exists through fragments of the body placed in front of colored surfaces. It approaches the feeling of "not belonging" not as a lack, but as a space of transition and discovery.

The relationship between color and body forms an inner representation of the senses. These frag-mented bodies reflect a process of reconstruct-ing wholeness.Each color corresponds to a sense while also expressing an emotional layer felt in that moment. In these photographs, the body redraws the limits of perception through colors, without belonging to a fixed place.

The frames opened on cardboard surfaces repre-sent both the boundaries of life and the individ-ual's movement within them. Each opening is cut according to the artist's own body measure-ments, creating a direct connection between the body and space.

These frames both limit and reveal the body vi-sualizing the tension between staying within life's boundaries and attempting to cross them.

"Seeking" invites the viewer to look beyond these boundaries. The color surfaces become more than backgrounds; they represent emotional dimen-sions of perception and self. Between being lost and being found, the body becomes visible as it redefines itself.

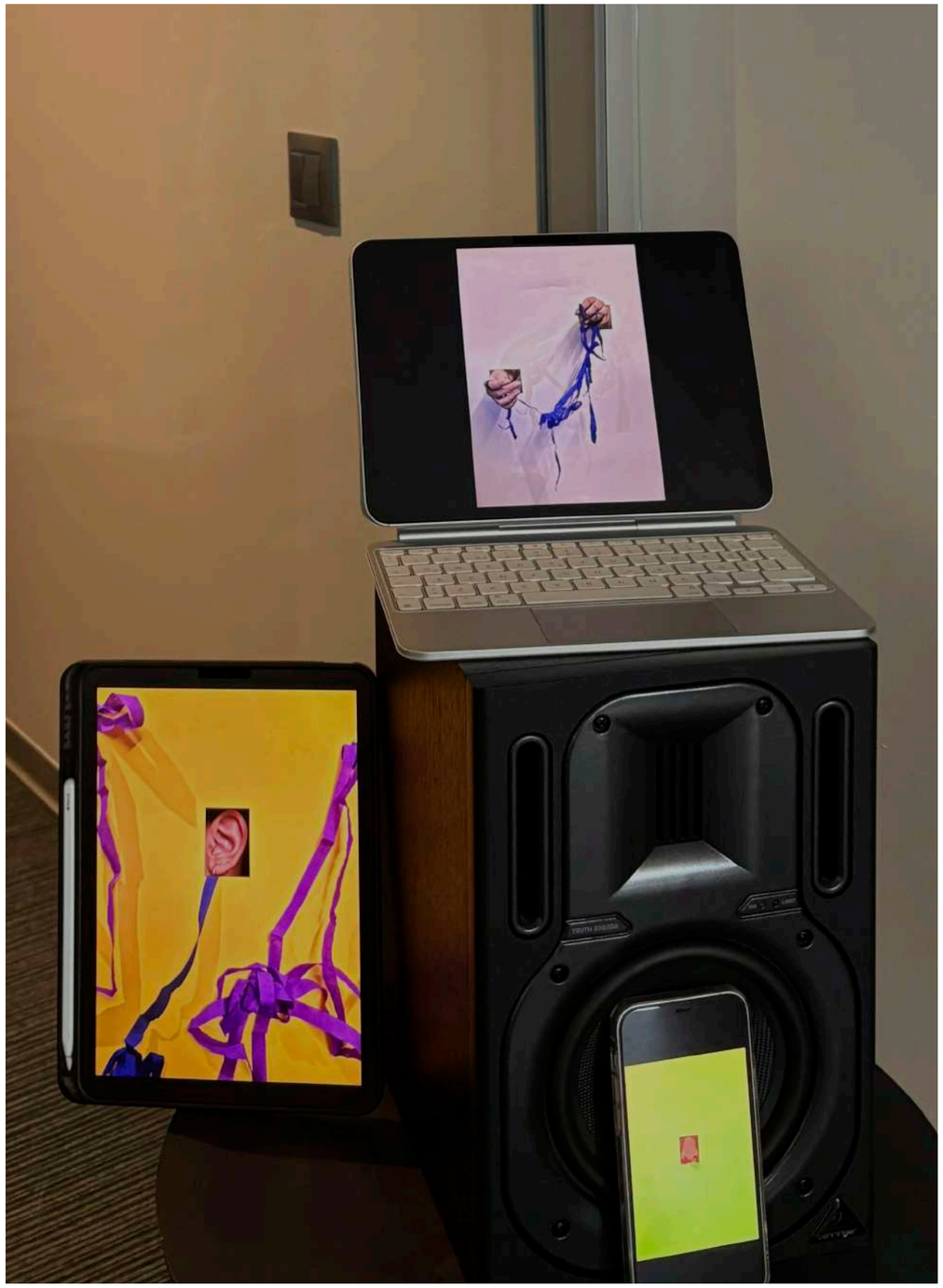

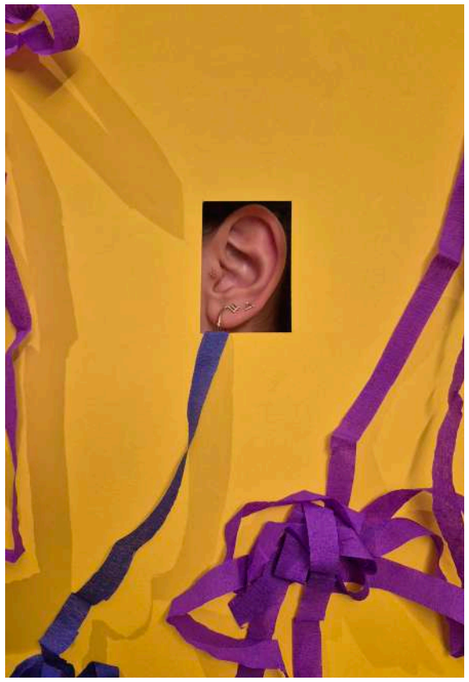

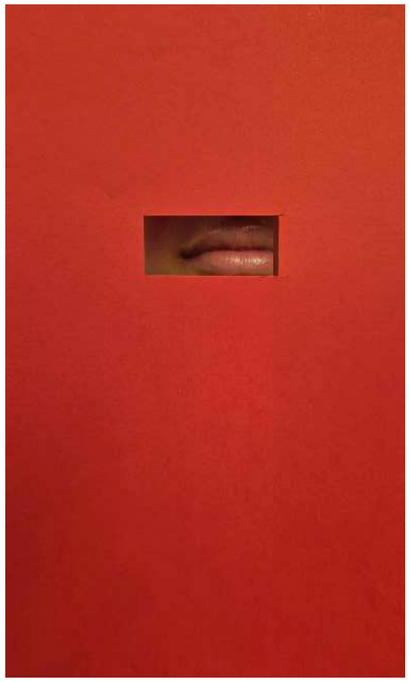

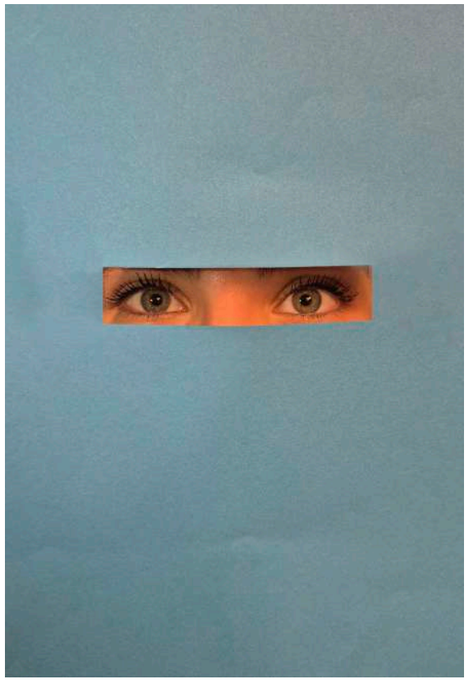

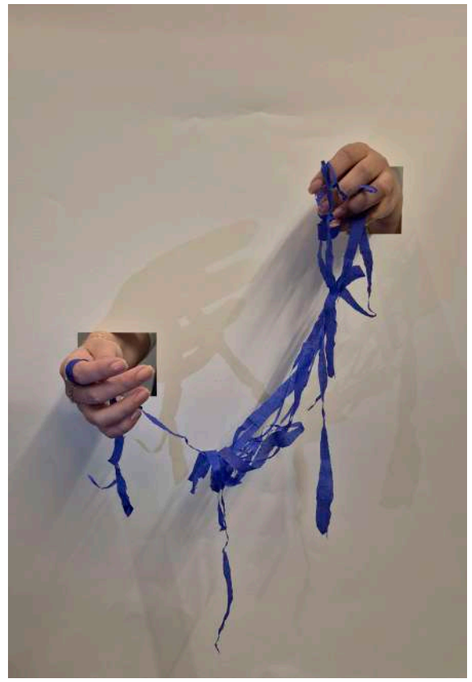

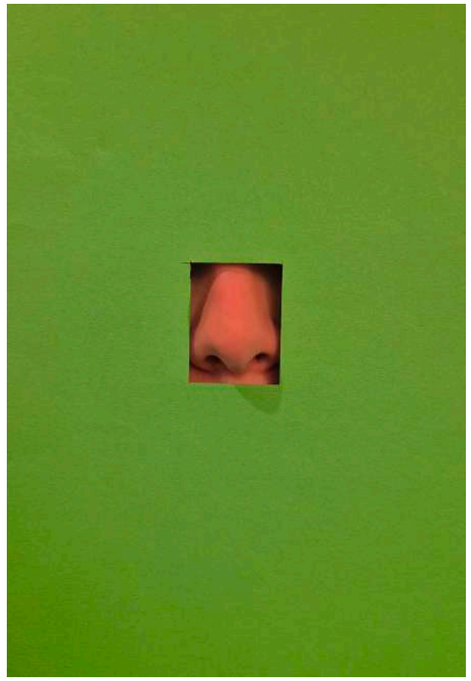

Deney: İçsel Diyalog

Fatıma Sude Yıldırım

Video, 00:10:00

2025

Bu çalışma, hayatta deneyim yoluyla gerçekleşen bir arayışı konu alır. Cevaplardan çok soruların, sonlardan çok süreçlerin önem kazandığı bir alan yaratır. Deneme, yanılma ve yeniden deneme hâli, hem tematik hem de biçimsel düzeyde eserin merkezindedir. Kadrajın dışında konumlanmış iki farklı ışık kaynağı, iki ayrı personayı temsil eder: Biri, renkli, yumuşak ve sınırları belirsiz atmosferiyle duygusal ve sezgisel benlik; diğeri ise keskin, tanımlı ve kontrollü yapısıyla akıl ve düzen arayışı. Beden, bu iki ışığın arasında yer alır; nesneler ve ışıkla kurulan etkileşim, bir diyalog alanı oluşturur.

Experiment: Inner Dialogue

Fatıma Sude Yıldırım

Video, 00:10:00

2025

This work explores the pursuit of understanding through lived experience. It creates a space where questions matter more than answers, and processes take precedence over conclusions. The state of trial, error, and reattempt lies at the core of the work, both thematically and formally. Two distinct light sources positioned outside the frame represent two different personas: one, with its soft, colorful, and diffused atmosphere, embodies the emotional and intuitive self; the other, sharp, defined, and controlled, reflects the mind and its search for order. The body is situated between these two lights,

Video Qr

Yansıyan ışık yüzeye iki farklı gölge düşürür. Öznenin kendisi ve elinde tuttuğu nesneler, arkada yer alan düz duvarda ikişer gölge oluşturur. Bu gölgeler, ışıkla temsil edilen personaların izdüşümleridir. Böylece izleyici, videoda üç farklı benlikle karşılaşır. Bu benlikler arasındaki etkileşim, zıtlıklara rağmen bir uyum taşır; aralarında bir tür istişare gözlemlenir. Kırmızı ve sarı renkteki şeffaf, dairesel yüzeylerin hareketiyle ortaya çıkan devinim hâli, yeni anlam katmanları yaratır. Bu görüntü, bir sonuca ulaşmaktan çok süregelen bir arayışın, denemeye devam etme hâlinin görsel kaydına dönüşür.

forming a dialogue through its interaction with light and objects. The reflected light casts two separate shadows onto the surface. The subject and the each objects held in hand, project dual shadows on the flat wall behind. These shadows are the projections of the personas represented by the lights. In this way, the viewer encounters three distinct selves within the video. Despite their contrasts, the interactions between these selves reveal a sense of harmony a kind of inner consultation. The movement created by the shifting translucent red and yellow circular surfaces introduces new layers of meaning. Rather than aiming for resolution, the image becomes a visual record of an ongoing search, a state of continual experimentation and becoming.

Stopmotion video sahnesi, 1/8
Stopmotion video scene, 1/8

Henüz, Ben

Ferhan Hurşit Döner

Bu proje, bir köprüyü fiziksel bir geçiş yapısından ontolojik bir duraksama anına dönüştürüyor. Bu, iki kıyıyı birbirine bağlayan sıradan bir ulaşım aracı değil; oluş halinin asılı kaldığı tekinsiz bir araftır.

Ağaçların üzerime kapanıp karanlık bir tünel ördüğü bu arafta, zaman doğrusal akmaz; kendi üzerine katlanır ve beni parçalara ayırır.

Bu kare, tek bir anın değil, bölünmüş bir bilincin ıstırabını taşır:

Arkamda geçmiş duruyor; beni bu noktaya iten, ayak sesleri duyulan ama dönüp bakılması imkansız olan geçmiş. Ensemde somut bir ağırlık gibi duruyor; silinmez, sökülüp atılamaz.

Önümde ise bakışlarımın sabitlendiği gelecek uzanıyor. Ancak beklenen netlikten yoksun; sise karışıp eriyen, formunu yitiren ve giderek şeffaflaşan bir hayalete dönüşmüş durumda. O artık bir vaat değil, çözülüp giden bir ihtimal.

Ve ben... arkamdaki bu katı gerçeklik ile önümdeki o silik belirsizlik arasına sıkışıp kaldım.

Yere vuran çizgili ışık, yalnızca durduğum yeri, şimdiyi aydınlatıyor. Sırtımdaki yükle o çizgilere çivilenmiş kalmak bir teslimiyet eylemi değil; zamanın akışına karşı kurulmuş bir tuzaktır. Ne arkadaki o ağır yüke dönebilirim, ne de önümdeki o silik hayalete dokunabilirim.

Yolun sonu yok; sadece o sonsuz duraksama var. Zamanın bu kör düğümünde, varoluşum tek bir yarım cümleye sığınıyor:

Henüz, ben... buradayım.

Yet, I

Ferhan Hurşit Döner

This project transforms a bridge from a structure of physical transition into an ontological moment of pause. This is not a mere means of transportation connecting two shores; it is an uncanny limbo where the state of becoming remains suspended.

In this purgatory, where trees close in over me to weave a dark tunnel, time does not flow linearly; it folds upon itself, fragmenting me.

The frame holds the agony not of a single moment, but of a split consciousness:

Behind me stands the past; pushing me to this point, its footsteps audible but impossible to look back at. It rests on the nape of my neck as a concrete weight; indelible, irremovable.

Before me lies the future; where my gaze is fixed. Yet, it lacks the expected clarity; it has turned into a ghost, dissolving into the mist, losing its form, and becoming increasingly transparent. It is no longer a promise, but a dissolving possibility.

And I... am trapped between this solid reality behind me and that faint uncertainty before me.

The striped light striking the ground illuminates only where I stand, the now. To remain nailed to those lines with the burden on my back is not an act of surrender; it is a tripwire set against the flow of time. I can neither return to the heavy burden behind nor touch the faint ghost ahead.

There is no end to the road; there is only that infinite pause. In this blind knot of time, my existence takes refuge in a single, incomplete sentence:

Yet, I... am here.

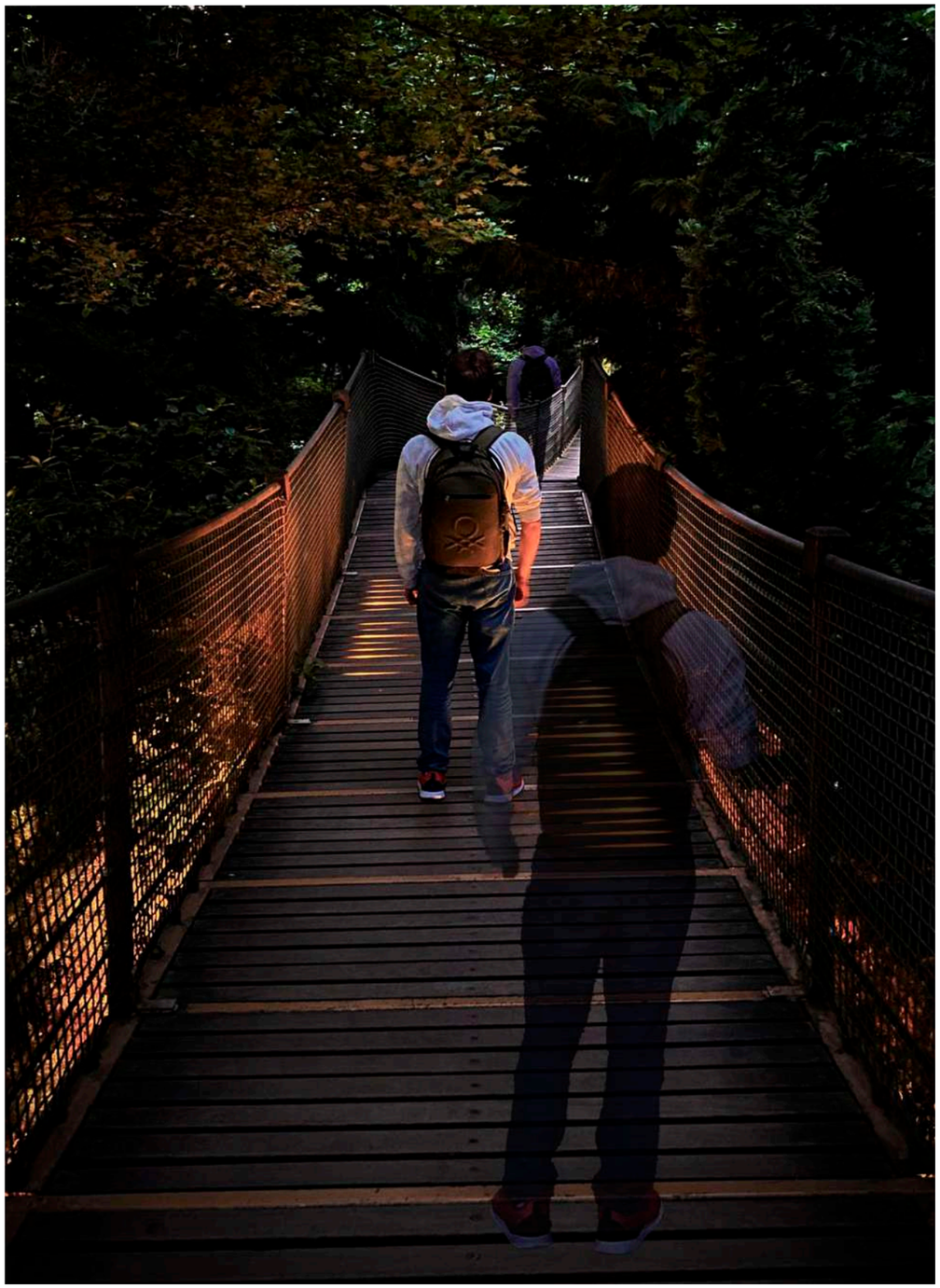

Sınırlar

Gamze Şehla

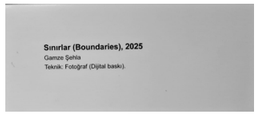

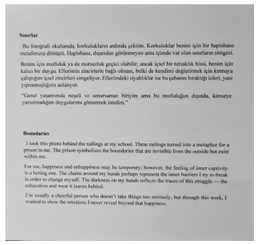

Bu fotoğrafı, okulumda, korkularımın ardında konumlanarak çektim. Korkular zamanla benim için bir hapishane metaforuna dönüştü. Bu hapishane, dışarıdan görünmeyen ancak içimde varlığını sürdüren sınırların bir temsili.

Benim için mutluluk ya da mutsuzluk geçici duygular olabilir; ancak içsel tutsaklık hissi kalıcıdır. Ellerimin zincirlerle bağlı olması, kendimi dönüştürmek için kırmaya çalıştığım içsel bağları simgeler. Ellerimdeki karanlık izler ise bu mücadelenin bıraktığı izleri — yıpranmışlığı ve tükenmişliği görünür kılar.

Günlük yaşamımda neşeli ve umursamaz bir tavır sergileyebilirim; ancak bu çalışmayla, bu görünür mutluluğun ardında saklı kalan ve çoğu zaman kimseyle paylaşmadığım duyguları açığa çıkardım.

Boundaries

Gamze Şehla

I took this photograph at my school, positioning myself behind my fears. Over time, these fears transformed into a metaphor for a prison. This prison represents the boundaries that are invisible from the outside yet persist within me.

For me, happiness or unhappiness may be temporary emotions; however, the feeling of inner captivity is enduring. The chains binding my hands symbolize the internal constraints I attempt to break in order to transform myself. The dark marks on my hands make visible the traces of this struggle — the exhaustion and wear it leaves behind.

Although I may appear cheerful and carefree in everyday life, through this work I reveal the emotions that remain hidden behind that visible happiness, emotions I rarely share with others.

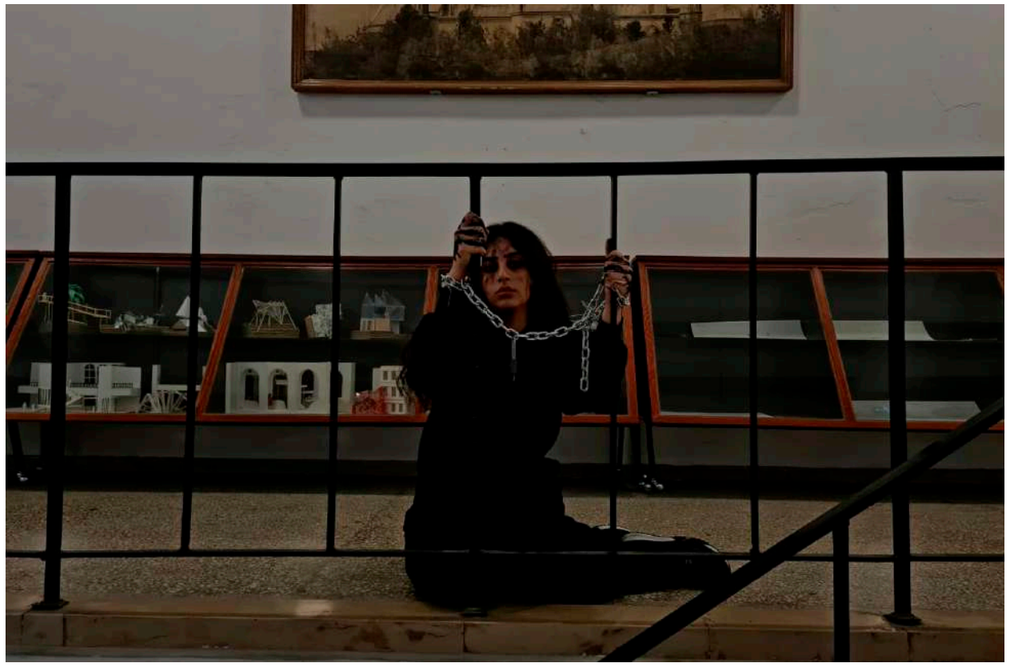

Sadece Sanatçı

Irmak Döndüren

Sokak çekimleri; fotoğraf (A3 baskı olarak sergilendi) ve tek kanallı video (20 sn), 2025

Just an Artist

Irmak Döndüren

Street recordings; photographs (exhibited as A3 prints) and single channel video (20 sec), 2025

Hayattaki konumumu düşünürken bu şiiri yazdım. Şiir bir fotoğraf- video serisine dönüştü. Şehrin en kalabalık caddelerinden birine kostüm gibi giydiğim rengarenk gündelik kıyafetlerim ve çocukluğu hatırlatan unicorn figürümle sokağa, neşeli bir protesto gibi çıkıyor; şehrin akışının içinde kalabalığın ortasında yerimi arıyorum.

While thinking about my position in life, I wrote this poem; later, it turned into a photo-video series. I am wearing my everyday clothes like a costume, in bright colors, and with a unicorn figure that reminds me of childhood. I step into the street like a joyful protest; by standing still within the city's flow, I search for my place again in the middle of the crowd.

Hayattaki Konumum	My Life Position
Annemin beni doğurduğu yaştayım	I'm at my mothers age when she had me
Düzenli bir işim yok	I dont have a regular job
Öğrenci değilim	Im not a student
Bir evim ya da stüdyom yok	I dont have a house or a studio
Bir kedim bir kaplumbağam var	I have a cat and a turtle
Sevdiğim birkaç insan var	I have some people i loved
Ne bir yetişkin gibi ne bir çocuk gibi hissediyorum	I dont feel like an adult or a child
Belki özgürüm	Mybe free
Belki sanatçı	Mybe an artist

Hayattaki Konumum: Perdenin Ötesi

Merve Gül Çakır

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma

2025

Bu fotoğraf, benim hayallerime ulaşma yolculuğumu ve bu yoldaki sarsılmaz kararlı tutumumu anlatıyor. Aynı zamanda, "Ben Kimim?" projemde tanımladığım mesafe ve şeffaflık kavramlarının bir devamıdır.

Bu fotoğrafı Karaköy'de, yığma yapı olan bir kafede çektim. Bu sert ve köklü kentsel mekan, yolculuğumun karmaşık ve engellerden oluşan zeminini simgeler.

Proje; Hedef, Engel ve Aksiyon olmak üzere üç temel felsefi kavram üzerine kurulmuştur:

Merdivenler, daima göz hizamda tuttuğum yüksek hedefleri ve ulaşmak istediğim başarıları temsil eder; bu, benim geleceğe olan bitmek bilmeyen hırsımın somut göstergesidir.

Tül Perde, bu hedeflere giden yolda karşılaştığım, kolayca yırtılabilecek kadar hassas ama göz ardı edilemeyecek kadar gerçek olan zorlukları ve engelleri sembolize eder.

Fotoğraftaki duruşum, bu engelin altından bilinçli bir şekilde eğilerek bakmaktır. Bu fiziksel eylem, zorlukları tanımaya olan içsel bağlılığımı gösterir; ben bu engelleri görmezden gelmiyor, onları geçip gitmeyi seçiyorum. Bu duruş, zorluklar karşısında duraksamadan, doğrudan hedefe odaklanma irademi ortaya koyar.

Bugüne kadarki başarılarım, o hedeflerin artık bana imkansız gelmediği hissini veriyor. Sonuç olarak, bu fotoğraf, benim azimle ilerlemeye ve tüm koşullar altında kendi yolumu açmaya odaklanmış nihai duruşumdur.

My Position in Life: Beyond the Curtain

Merve Gül Çakır

Digital Collage, mounted on Cardboard

2025

This photograph expresses my journey to reach my dreams and my unwavering determination on this path. It is also a continuation of the concepts of distance and transparency that I defined in my "Who Am I?" project.

I took this photograph in a cafe located in a historic masonry building in Karaköy. This rough and rooted urban space symbolizes the complex background of my journey, which is full of obstacles.

The project is built on three fundamental philosophical concepts: Goal, Obstacle, and Action.

The Stairs: They represent the high goals I always keep at eye level and the successes I strive to achieve. This is a concrete indicator of my endless ambition for the future.

The Tulle Curtain: It symbolizes the obstacles I encounter on the path to these goals. It represents challenges that are delicate enough to be torn easily, yet real enough that they cannot be ignored.

My Stance: My posture in the photo shows me consciously bending to look from under this obstacle. This physical action demonstrates my inner commitment to recognizing difficulties; I do not ignore these obstacles, but choose to move past them. This stance reveals my will to focus directly on the goal without hesitation.

My achievements so far give me the feeling that those goals are no longer impossible. In conclusion, this photograph is my ultimate stance, focused on moving forward with perseverance and carving my own path under all conditions.

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma (148x210 mm)
Digital Collage, mounted on Cardboard (148x210 mm)

Neresi Burası?/ 220/170

Önder Bekel

Önder/188x80x92, Performans, Dolap

Size "Neresi burası" adlı performansımın bir görselini göstereceğim. Bu iş, çok basit bir eylemden doğdu aslında: Ofisimdeki, rafları söktüğüm bir dolabın içine girdim... Ve orada, bir süre sadece durmakla neyi düşündüğümü, neyi hissettiğimi gözlemledim. Bu eylem, dışarıdan bakıldığında sade görünebilir ama benim için çok katmanlı bir sorgunun başlangıcıydı.

Where is This Place?/ 220/170

Önder Bekel

Önder/188x80x92, Performance, Cabinet

I want to share an image from my performance called "Where Is This Place." It started with a very simple action: I stepped inside an office cabinet about 2.2 meters tall and 1.7 meters wide and I stayed there for a while. The shelves had been removed. I just stood there and tried to feel what it means to be in that empty space. From the outside, it looks like a small gesture, but for me it carries a lot of personal and emotional meaning.

Pat

Timuçin Erk

Bu çalışma, İstanbul Boğazı'nın iki yakasında konumlanan iki okul; biri babamın, biri benim; üzerinden bireysel bir ilişkiyi inceliyor. Bir fotoğrafta, bugün benim okumakta olduğum Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nin önündeyim; diğerinde, babamın okuduğu Selimiye Askeri Ortaokulu'nun önünde. Bu iki yapı, karşı kıyılardan neredeyse birbirleri ile konuşuyor gibi gözüküyor.

Her iki fotoğrafta da bir satranç tahtası var. Oynamayı babamdan öğrendiğim satranç, hem aramızdaki bağı hem de aramızdaki çekişmeyi ifade etmeyi amaçlıyor.

Bu çalışma, coğrafyanın, hafızanın ve mirasın birbirine nasıl bağlandığını; ve zıtlıklardan (siyah-beyaz, anarşist-komünist, antimiliter-militer, vb.) doğan sentezlerin diyalektik bir yansımasını ortaya koymayı hedefliyor.

Stalemate

Timuçin Erk

This work explores a personal relationship through two schools located on opposite shores of the Bosphorus; one is my fathers, and one is mine. In one photograph, I stand in front of Mimar Sinan Fine Arts University, where I am currently studying; in the other, I stand before Selimiye Military Middle School, where my father was once a student. From their opposing shores, these two buildings appear almost as if they are in conversation with one another.

In both photographs, there is a chessboard. Having learned to play chess from my father, the board is meant to express both the connection between us and the tension that has shaped our relationship.

This work aims to reveal how geography, memory, and inheritance are intertwined, and to present a dialectical reflection on the syntheses that emerge from oppositions: Black and white, anarchist and communist, anti-military and military, and beyond.

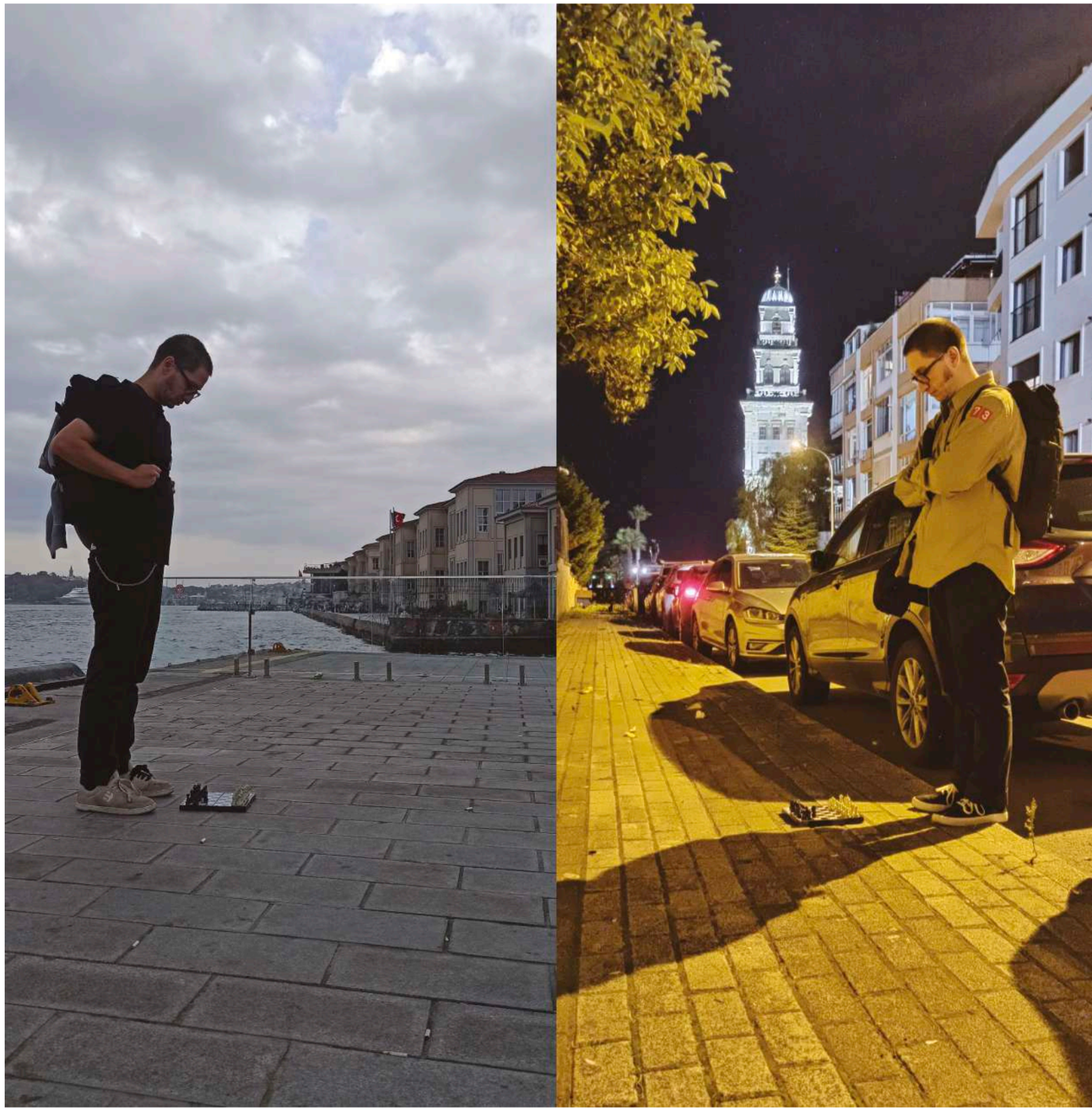

2025
21,5 x 21,5 cm
Foto-kolaj
Photo-collage

Tanışma Ritüeli

Yamaç Şenelmiş

video performans ve enstalasyon

yıpranmış erkek ceketi, toplanmış kentsel atıklar, video dokümantasyonu

"Bir şehrin kimligi çöpünde ve ona dokunan ellerde gizlidir." — Robin Nagle

Bu performatif jest, Jean Baudrillard'ın The System of Objects'te ortaya koydugu gibi, çöpün yalnızca tüketimin artığı degil, anlamın en yogunlaştığı nokta oldugu fikrinden beslenir. Kentin döngüsünde "atık" hâline gelen her nesne, aslında yasamın görünmez izlerini tasır. Robin Nagle'ın Picking Up kitabında aktardığı gibi, bir şehrin kimliği onun çöplerinde, o çöplere temas eden bedenlerde saklıdır.

Sanatçı bu iki yaklaşımı bir araya getirerek, kentin yüzeyine bedeniyle karışır; yürürken, dokunurken, toplarken, şehirle karsılıklı bir tanışma ritüeli gerçekleştirir. Ceplerine doldurdugu rastlantısal nesneler, hem kendini hem de kenti yeniden tanımanın maddi kalıntılarına dönüşür.

Ceket bu sürecin hem baslangıç hem de bitis nesnesidir. Günün sonunda, şehrin yükünü taşımış bir bedenin sessiz tanığıdır. Askıya asılan ceket, artık yalnızca bir giysi değildir; cebindeki çöplerle birlikte, bir yürüyüşün ritmini, bir tanışmanın izlerini tasır. Askı, bu anlamda, bedenle şehir arasındaki alışverişin arşivi hâline gelir.

Video kaydı ise bu süreci görünür kılar; sanatçının yürüyüsü boyunca topladığı nesneler, kamerasının bakısıyla yeniden çerçevelenir. İzleyici, tıpkı sanatçı gibi, kentin atıklarından yeni anlamlar üretmeye davet edilir. Performans, böylece hem bireysel bir deneyim hem de kolektif bir okuma biçimine dönüşür. Her parça, her çöp, her duraklama, şehirle kurulan ilişkinin küçük bir itirafı gibidir.

Ritual of Acquiantance

Yamaç Şenelmiş

video performance and installation

worn-out men's jacket, collected urban debris, video documentation

"A city's identity is hidden in its trash and the hands that touch it." — Robin Nagle

This performative gesture is inspired by Jean Baudrillard's argument in The System of Objects that trash is not merely the residue of consumption, but the point where meaning is most concentrated. Every object that becomes "waste" in the urban cycle carries traces of life that are otherwise invisible. As Robin Nagle illustrates in Picking Up, a city's identity is embedded in its trash and in the hands that interact with it.

The artist merges these two approaches by immersing their body into the city's surface; walking, touching, and collecting, they enact a ritual of acquaintance with the city. The random objects placed into the jacket pockets become material remnants that both map the artist and reinterpret the city.

The jacket on a hanger functions as both the beginning and the endpoint of this process. By the end of the day, it silently witnesses a body that has carried the city's weight. Once hung, the jacket is no longer just a garment; filled with pocketed trash, it embodies the rhythm of a walk, and traces of encounters. The hanger transforms it into an archive of exchange between body and city.

The video documentation makes this process visible; the objects collected during the walk are reframed through the camera's gaze. Viewers are invited, like the artist, to generate new meanings from the city's detritus. The performance thus becomes both an individual experience and a collective mode of reading. Each piece, each scrap, each pause, is a small confession of the relation hip established with the city.

video performansın tamamı QR'da
QR for full video performance

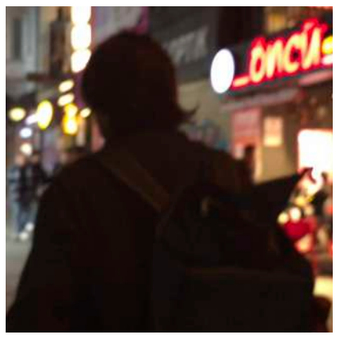

Kalanlar

Zeynep Ateş

Fotoğraf, dijital baskı, 12x15cm

John Gray'in Kuklanın Ruhu'nda belirttiği gibi, özgürlük çoğu zaman yalnızca başka bir bağın içine düşmektir; ipleri kestikçe yeni bir yumağa dolanırız. Hem kendimizi tanımaya çalışırız hem de modern dünyanın görünmez denetim ağlarıyla yüzleşiriz.

İpler, zıtlıkların üretkenliğini merkezine alır: eskiyle yeninin, içsel dürtüyle dışsal kontrolün, özgürlükle bağımlılığın çarpıştığı bir diyalog yaratır. Bu çatışmalar, yalnızca kişisel bir deneyimin değil, çağdaş yaşamın ortak gerilimlerinin yansımasıdır. Her hareket, ipleri gevşetmekle sıkılaştırmak arasındaki ince çizgide gerçekleşir.

İplerin kesilmesi bir kurtuluş anı değil, sürekli yeniden bağlanma hâlidir. Bu bağlamda bu sahne, özgürlüğün tamamlanmış bir durum değil, kesintisiz bir süreç olduğunu öne sürer: bireyin kendini çözmeye çalıştıkça yeniden örülmesinin kaçınılmazlığını görünür kılar.

The Remnants

Zeynep Ateş

Photograph, digital print, 12x15cm

Freedom often amounts to falling into another set of bindings; as one string is cut, a new tangle forms. Here, the "string" functions both as a metaphor for the individual's effort to define themselves and for the invisible networks of control embedded in modern life.

The work centers on the productivity of contradictions: it creates a space where the old collides with the new, internal impulses confront external control, and freedom encounters dependency. These conflicts reflect not only personal experience but also the shared tensions of contemporary life. Every movement occurs along the fine line between loosening and tightening the strings.

The cutting of strings is not a moment of liberation but a continuous process of reattachment. In this context, freedom is not presented as a completed state but as an ongoing process.

Zeytin Ağacı?

Şeyma Kaya

"Her şey kendi öz yerine dönmeye çalışır." demiş Aristo.

Sinanpaşa asansörüne –2'den binen görevli abi de dedi ki, "İş yok, herkes memleketine dönecek, Kuran'da yazıyor bu."

Ağaçtan kopup salamura olmuş, kavanoz kavanoz, raf raf gezmiş zeytinleri aldım, toprağa sapladığım bir dala tutturdum. Ben de oradan oraya, kıtalar arası, disiplinler arası, zamanlar ve mekanlar arası bir yerlerde uçtum uçtum, "Biraz da kuş olup dünyayı gezmek değil, bir ağaç olmak, toprağıma kök salıp dallarımla dünyayı sarmalamak istiyorum" dedim, eve döndüm. Bir de mimarlığa heves ettim. Kule mi diktim ağaç mı oldum kök nere dal nere bilmem ama "her şey her şeyin içinde" değil miydi zaten?

Olive Tree?

Şeyma Kaya

"All matter seeks to return to its original place" said Aristotle.

And the cleaning man who got on the elevator from the basement said, "There are no more jobs left, everybody shall return to their hometown, that is written in the Quran."

I took olives that had come loose from a tree, cured in brine and traveled around various shelves in jars, and I set them onto a branch I had planted in the soil. I, too, after wandering across continents, disciplines, times and spaces, said, "I don't want to be a bird flying around the world these days, I want to be a tree, to take root in my own soil and embrace the world with my branches." And I returned home. I don't know if I built a tower or became a tree, I don't know where the roots or the branches are--but after all, "isn't everything in everything else."

fotoğraf, Jiyan Taş desteğiyle/ photograph, collab with Jiyan Taş

Karyatidler

yanar

Seppo geldiğinde 18. İstanbul Bienali vardı. Öğrenci arkadaşlarla birlikte bazı sergilere gitmiştik. En sonuncusu Meclisi Mebusan 35'teydi. Orada bazı sanatçıların yapıtları sergileniyordu. Hep birlikte alt katı ve üst katı gezdik. Fuayenin iç tarafında sergi bölümlerine bakan galerinin yanındaki tavan oldukça basıktı. İşte tam burada birkaç ya da daha fazla basamak aşağıda olan öğrenci arkadaşlara doğru Seppo ile yan yanaydık. Karşılıklı birşeyler hakkında sohbet ederken sanki sözleşmişçesine birlikte ikimizin ellerimiz kalktı ve üzerimizdeki katı, katları hatta binayı parmak uçlarımızda taşımaya başlamıştık. Arkadaşlardan bazıları bu anları karşılıklı konuşmalar arasında kayda aldılar. Kentteki duruşumuz, nerede olduğumuz bu anlık ve spontane ikili performansımız ile hayat bulmuştu. Anlık gösterimiz bittiğinde Seppo ile sanki sözleşmişçesine birbirimize sarıldık. Sonra o anları anlatan öğrencilerin çektiği bazı resimlere baktığımızda birkaç dakikalığına antik dünyaya gittiğimizi düşündük ve Karyatid heykellerini hatırladık. Bienalin Tophane tarafındaki sergi mekanlarını dolaştığımız günde Karyatidler, karşımızdaki Tarihi Yarımada'nın olduğu binada ve top döküm yerinde gördüklerimizden sonra bir final ve bir kutlama olmuştu...

Caryatids

yanar

When Seppo arrived, the 18th Istanbul Biennial was taking place. We had gone to see some exhibitions with our student friends. The last one was at Meclisi Mebusan 35. The works of several artists were on display there. We all explored the lower and upper floors together. The ceiling next to the gallery overlooking the exhibition sections on the inside of the foyer was quite low. Right here, Seppo and I were standing side by side, a few steps or more below our student. While chatting about something, as if by mutual agreement, we both raised our hands and began to carry the floor above us, the floors above that, even the building itself, on our fingertips. Some of our students recorded these moments in between their conversations. Our stance in the city, where we were, had come to life with this spontaneous, momentary, dual performance. When our impromptu show ended, Seppo and I hugged each other as if we had agreed to do so. Then, looking at some of the pictures taken by the students describing those moments, we thought we had travelled to the ancient world for a few minutes and remem-bered the Caryatid statues. On the day we visited the exhibition venues on the Tophane side of the Biennial, the Caryatids were a finale and a celebration after what we saw in the building opposite the Historical Peninsula and the cannon casting site...

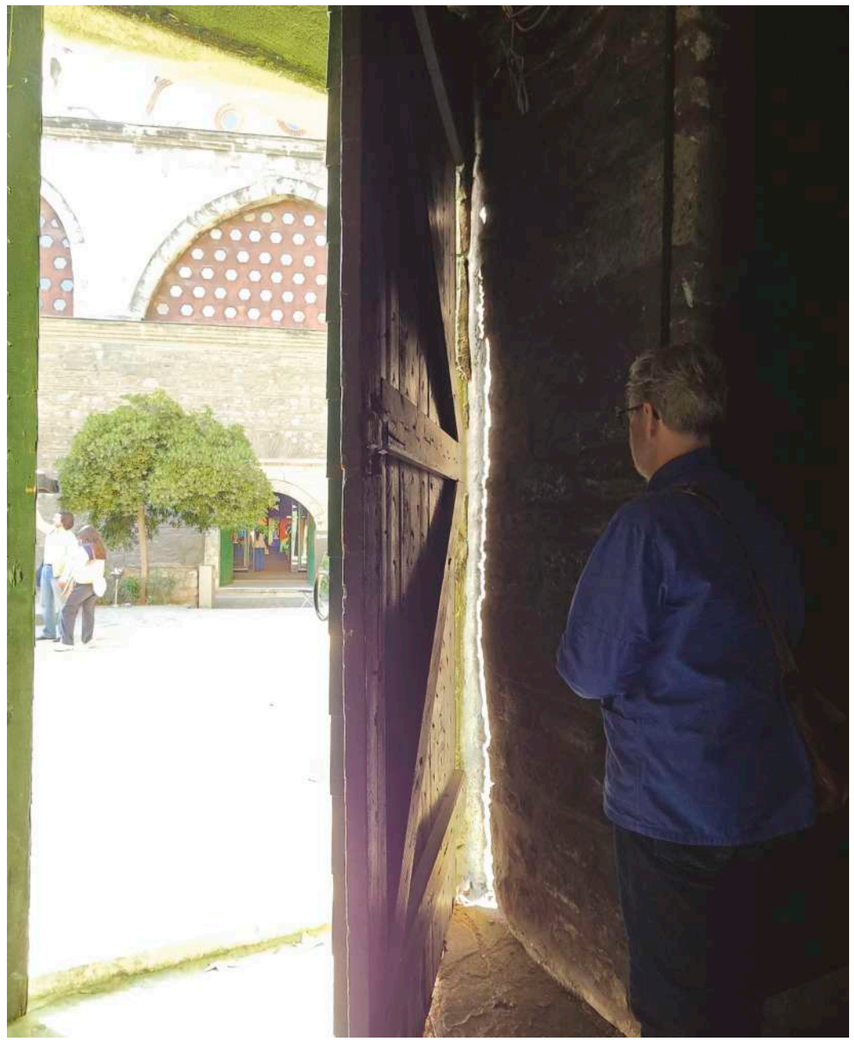

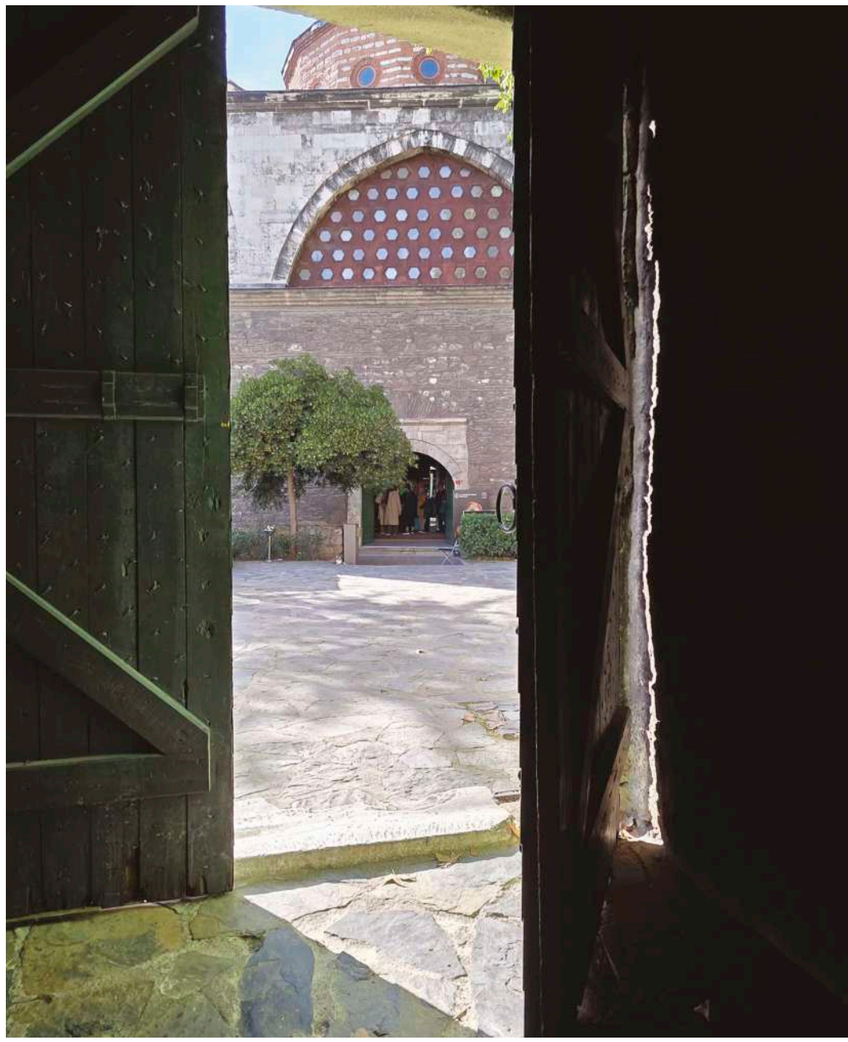

İstanbul Çatlakları; Şeyciğim, Seppo ve Ben; 2025
Istanbul Cracks; Şeyciğim, Seppo and Me; 2025

İstanbul Kanatlarımın Altında, 2025, (Fotoğraf: Alperen Kurumaz)
Istanbul is Under My Wings, 2025, (Photograph: Alperen Kurumaz)

Bir Sanatçının Zihninin ya da Bedeninin, ya da Her Neyse, Derinliklerine Doğru

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Deep Into an Artist's Mind or Body or Whatever

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

AURA Fall 2025 Collective

Deep Into an Artist's Mind or Body or Whatever, 2025

Material: Seppo Salminen (Johannes Salmin)
Weight: 85,85
Height: 182
Hair Color: Blondish Grey
Eye Color: Blue grey
Head Length: 23
Head Width: 16
Shoulder Width: 46
Chest Circumference: 117
Waist Circumference: 100
Hip Circumference: 106
Arm Length: 73
Leg Length: 101
Hand Length: 20
Hand Width: 13
Foot Length: 31
Foot Width: 13

AURA Fall 2025 Collective: Ahmet Atakan Keskin, Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Artiona Dushi, Asya Yurttaş, Başak Çimen, Bilgesu Tuncer, Çela Öztürk, Dila Ağüzüm, Elif Aysu Solak, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Ferhan Hurşit Döner, Gamze Şehla, Hakkı Mahfuz, Hüseyin Yanar, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Çalışmanın künyesi
Label of the work

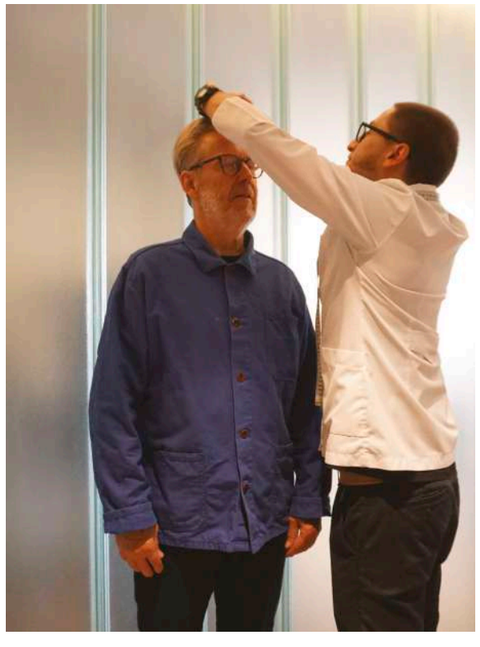

Performanstan anlar
Moments from the performance

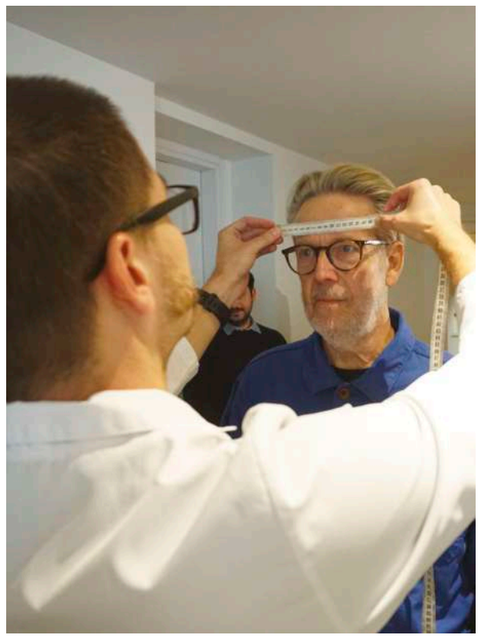

1960 sonrası sanat üretimlerinin, özellikle kavramsal sanatın temel eğilimlerinden biri, tüketime yönelik olmaması ve tüketilebilir olmaktan kaçınmasıdır. Bu yaklaşım, sanatın mülkiyet ilişkilerinde de belirsiz bir alan yaratır: Kavramsal bir yapıtın gerçek sahibi kimdir? Koleksiyoner mi, yoksa yapıtın ortaya koyduğu fikri anlamaya ve içselleştirmeye çalışan izleyici mi?

Sanat yapıtının maddi varlığı onun biricikliğini tanımlar; ancak fikirler ve düşünceler maddesel gerçeklikten bağımsız olarak dolaşır. Bu durum, sanatın hem nesneye hem de düşünceye ait iki farklı varlık biçimi arasında asılı kalmasına neden olur.

Beden, son derece kişisel ve mahrem bir kavram olarak öne çıkar; ancak sanat alanında kullanıldığında bu mahremiyet, izleyiciyle paylaşılan bir deneyime dönüşür. Bu çalışma, bedenini malzeme olarak kullanan sanatçı Seppo Salminen (ve onun alter egosu Johannes Salmin) üzerinden bu gerilimi ele almayı amaçlar. Sanatçının beden ölçülerinin künyede "malzeme boyutları" olarak yer alması bedeni bir malzemeye indirger. İzleyici

One of the main tendencies in post-1960 art production—particularly within conceptual art—has been its resistance to consumption and its refusal to be consumed. This approach also creates an ambiguous space in terms of ownership: who is the true owner of a conceptual artwork? The collector, or the viewer who seeks to understand and internalize the idea it presents?

The material existence of an artwork defines its uniqueness; yet ideas and thoughts circulate freely, independent of material reality. As a result, art remains suspended between two modes of being—both as an object and as an idea.

The body emerges as an inherently personal and intimate concept; however, when it enters the field of art, this intimacy becomes something shared with the viewer. This work seeks to explore that tension through the artist Seppo Salminen (and his alter ego Johannes Salmin), who uses his own body as material. Listing the artist's body measurements in the label as "material dimensions" reduces the body to a material.

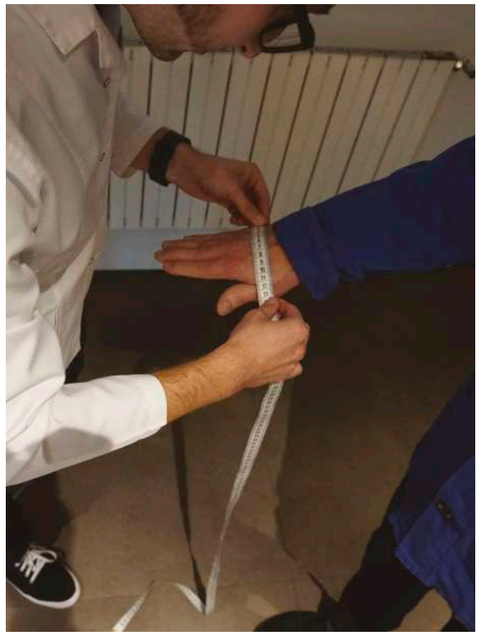

Salminen'in bedenini bir malzeme olarak kullanarak yeni bir yapıt üretmiş ve sanatçının bedenini kendine mâl etmiş olur. Böylece çalışma, sanatın düşünsel boyutuna ve kavramsal temellerine dikkat çekmeye, malzemenin tek başına bir anlam ifade etmeyeceğinin altını çizmeye; aynı zamanda da izleyicinin ve sanatçının tekrar tekrar birbirini nasıl yarattığına dikkat çekmeye çalışır.

By using Salminen's body as material to produce a new work, the viewer symbolically appropriates the artist's body.

In doing so, the work draws attention to the conceptual dimension of art, emphasizing that material alone carries no inherent meaning, while also highlighting how the artist and the viewer continuously recreate one another.

Bir Ahtapot Gibi

30 Ekim 2025

Arkadaşlar selam.

Bugün dolu dolu bir gündü yine. Hem üç aşamada yaptığımız çalışmalar ve Seppo'lu anlar hem de sergi günü ile ilgili içten görüşler çok faydalıydı. Bize ışık tutacak kesinlikle. Sonra "Çat Kapı" bölümümüzde Sinan Logie geldi. Onun da kendi yolunda, kendi inşasında yaptıklarını anlatması çok değerliydi. Bizim çalışmalarla ilgili yorumlarını da aldık. En sonunda da "Transformasyon" ile ilgili seçtiklerimden oluşan imajlar arası sohbet ve yeni adımlarla günü bitirdik. Yarın yine konuşur, tartışırız bir ara ama Nysa sonrası Istanbul ile ilgili yapmayı düşündüğümüz çalışmayı Beşiktaş'la ilgili olarak yapmak daha iyi olabilir. Ölçek atlamamalıyız belki. İstanbul en son aşama olmalı ve ona biraz daha zaman var diye düşünelim derim. Sevgili Ahtapot 'un resmini ve açıklamasını da biraz sonra göndereceğim.

Tekrar merhaba, bu da yarınki çalışma "Benim Ahtapotum" ile ilgili. Sinanpaşa Pasajı adeta bir ahtapotu andırıyordu. Üzerine konuşmuştuk. Bir yanı oldukça hassas, bir yanı ile adeta labirenti andıran, bir yanı ile de bilinmez hatta ürkütücü.

Yarın tamamlanacak çalışmada ahtapotun arkasına geçmeyi hedefliyoruz. Görünen de çizilerek başlanabilir ama görünmeyeni aramak önemli. Yazılabilir, çizilebilir, enstalasyonu ya da maketi yapılabilir. Çalışma sizin dokunuşunuzu gösterecek, seçtiğiniz yol ya da yollarla istediğiniz ölçekte ve büyüklükte sunulabilir. Çalışmanın kente çıkmak için ya da kent ile bu pasaj arasındaki bir aracı karakter olması düşünülüyor. Bu arada Arkitera'da yıllar önce yazdığım yazı, "Arkadaşım Ahtapot" Oxford Mimarlık Okulundaki Stüdyosundan yola çıkan bir yazıydı. Okursanız ne güzel olur. Selamlar ile.

y a n a r

Like An Octopus

30 October 2025

Hello, everyone.

Today was another eventful day. Both the work we did in three stages and the moments with Seppo, as well as the heartfelt opinions about the exhibition day, were very useful. They will definitely guide us. Then, in our 'Drop-In' section, Sinan Logie came. It was very valuable to hear him talk about what he has done on his own path, in his own construction. We also got his comments on our work. Finally, we ended the day with a conversation between images from my selections related to 'Transformation' and new steps. We will talk and discuss again tomorrow, but it might be better to do the work we are thinking of doing on Istanbul after Nysa in relation to Beşiktaş. Perhaps we shouldn't jump ahead. Istanbul should be the final stage, and I think we should allow a little more time for that. I will send you the picture and explanation of dear Octopus shortly.

Hello again, this is also about tomorrow's work, 'My Octopus'. Sinanpaşa Passage was practically begging for an octopus. We had discussed it. One side was delicate, one side resembled a labyrinth, and one side was unknown, even frightening.

In tomorrow's work, we aim to get behind the octopus. We can start by drawing what is visible, but it is important to search for what is invisible. It can be written, drawn, installed or modelled. The work will show your touch and can be presented on the scale and size you choose, using the path or paths you select. This work is intended to be a vehicle for going out into the city or between the city and this passage. By the way, the article I wrote years ago on Arkitera, 'My Friend the Octopus,' was based on studio at the Oxford School of Architecture. It would be great if you read it. Best regards.

y a n a r

Rasyonel ve Duygulu Ahtapot

Ahmet Atakan Keskin

Ahtapot; birden fazla koluyla, derin düşünme mekanizmasıyla, yalnızca amorf formda çok hoş bir hayvan değil aslında. Ahtapotun yaşama biçimi, yaşamaya çalışırken sergilediği azim, ahtapotun mücadelesi ahtapotu ahtapot yapan esas element. Ahtapot çok serbest bir elle de resmedilebilir, çok sert bir elle de. Bu iki temsil; biri eskiz kağıdında, biri fotoblok üzerine; rasyonel formların yan yana gelip, ahtapotun formuyla bir çekilme yaşayıp ahtapotu temsil etmeye çalışan iki eserdir. Bu eser, ahtapotu büyüleyici formundan ziyade, büyüleyici rasyonel düşünme biçiminden temsil etmek istemiştir. Fakat bu, ahtapot bir endüstriyel hayatta kalma makinesi demek değildir; o, okyanusu derinliklerine kadar yaşar, belki aşık olur, belki üzülür, belki partiler ve o en mücadeleci rasyonel, duygulu bir makinedir.

Rational and Emotional Octopus

Ahmet Atakan Keskin

An octopus, with its multiple arms and deep-thinking mechanism, is more than an appealing amorphous form. What defines it is its way of life, perseverance, and struggle to survive. It can be depicted with a free or rigid hand; these two representations—one on sketch paper, the other on foam board—bring rational forms together to represent the octopus. This work focuses not on its captivating form, but on its rational way of thinking. Yet it is not an industrial survival machine; it lives the ocean deeply, may love, feel sorrow, celebrate, and remains a rational yet emotional machine.

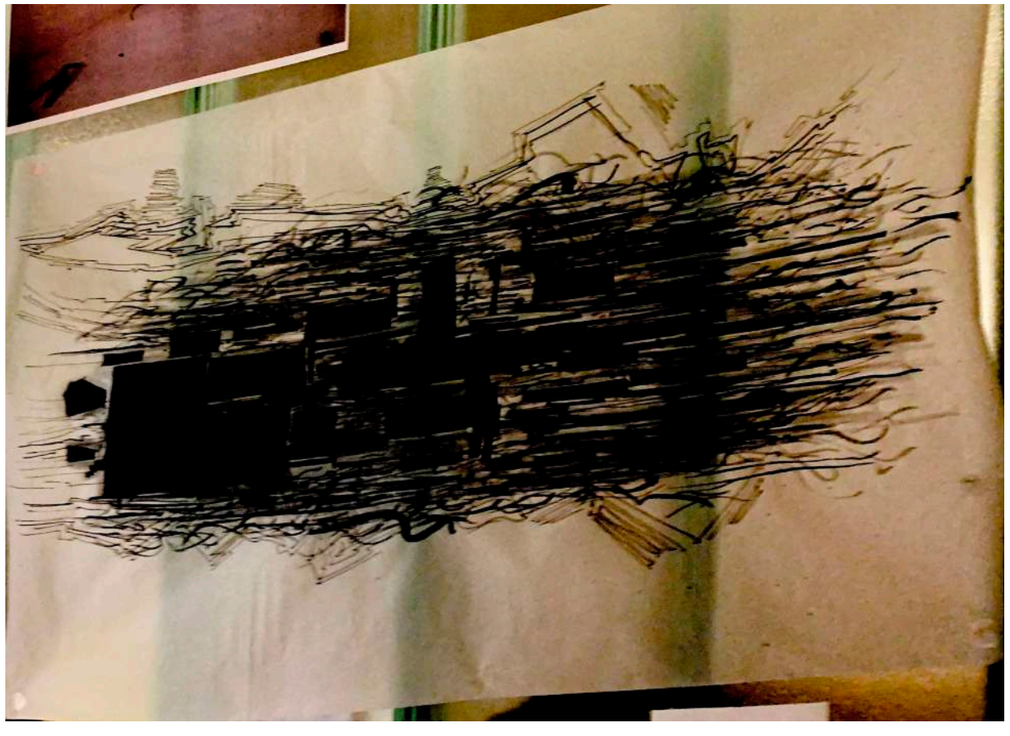

Ağlayan ahtapot, ahtapotun ağlama duygusunun rasyonel formlarla temsili.
The crying octopus, a representation of the octopus's emotion of crying through rational forms.

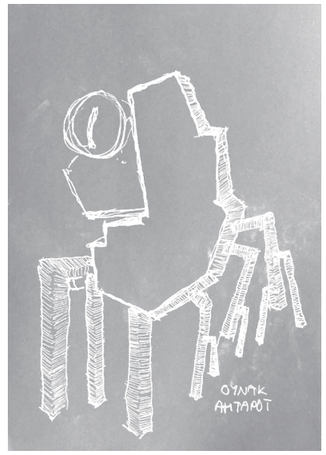

Oynak ahtapot, ahtapotun oyuncu kişiliğinin rasyonel formlarla temsili.
The playful octopus, a representation of the octopus's playful character through rational forms.

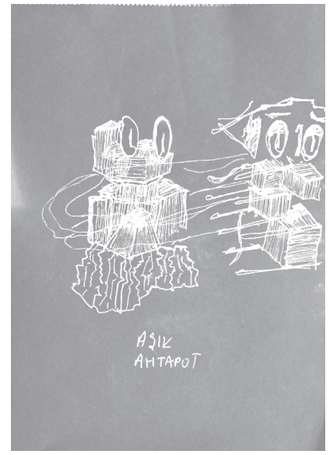

Aşık ahtapot, ahtapotun bir başka ahtapota olan aşkının, kovalamasının temsili.
The loving octopus, a representation of the octopus's love for and pursuit of another octopus through rational forms.

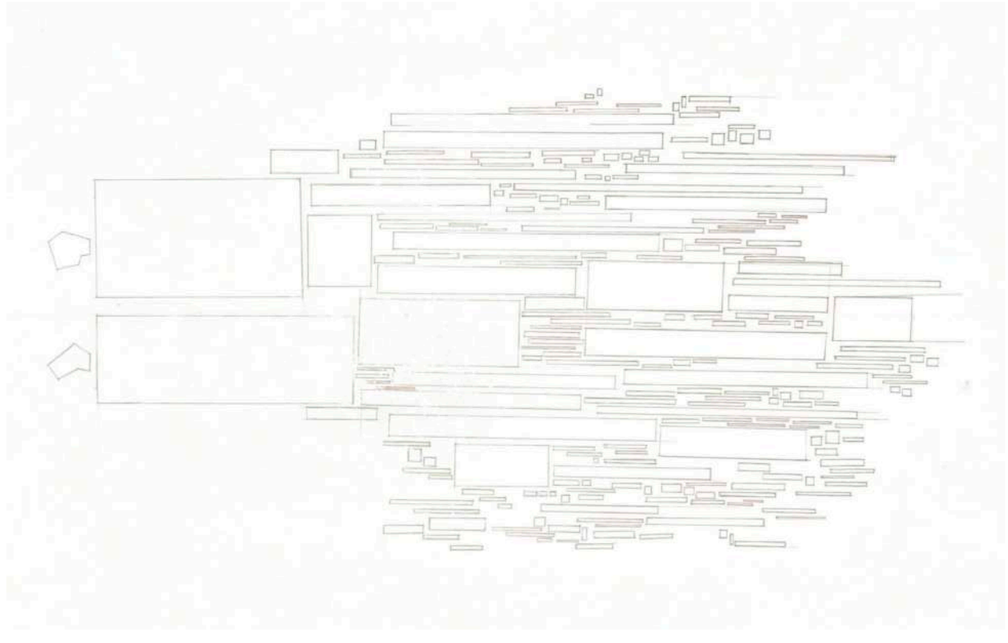

Ahtapotun fotoblok üzerinde mürekkep kalemiyle rasyonel formlarla temsili, adeta bir kent gibi kurgulanmış hali.
The octopus represented with rational forms using ink pen on foam board, constructed almost like a city.

Ahtapotun Süreci

Alım Yıldırım

Fotoğraf
Dijital Çizim
Dijital Kolaj
Video Performans (0:43 dk)
...

2025

Video için QR kodu
QR code for the video

Process of Octopus

Alım Yıldırım

Photograph
Digital Drawing
Digital Collage
Video Performance (0:43 min)
...

2025

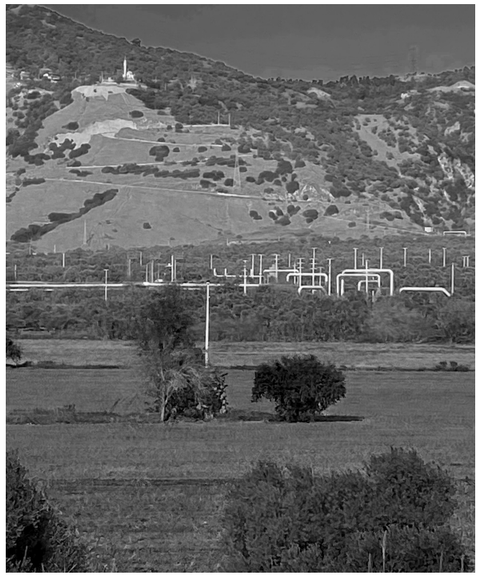

Aydın-İzmir yolundaki jeotermal borular. Fotoğraf, 2025
Geothermal pipes along the Aydın–İzmir road. Photograph, 2025

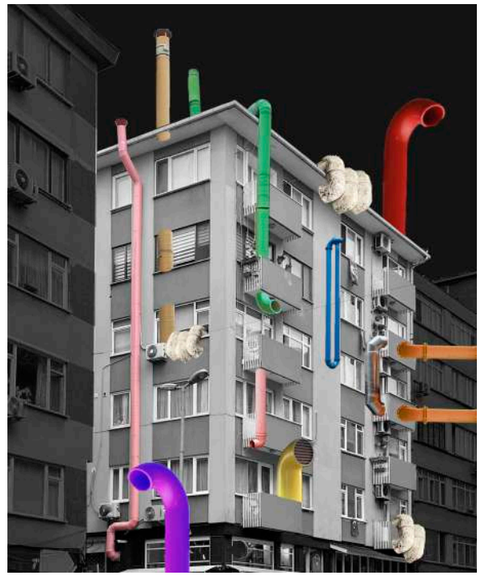

Beşiktaş'ta bir binanın çeşitli renkte borular ile kolajı, 2025
Collage of a building in Beşiktaş with pipes in various colors, 2025

Bu iş bir sonuç üründen çok Ahtapot'u tanıma sürecinin bütününü kapsamaktadır.

Çizgisel bir ahtapot çizim ile başlayan süreç, Aydın'da yol kenarındaki jeotermal boruların bir land-art gibi çevresini sarması ile başka bir yere taşındı. İstanbul'a.

Bu kez Beşiktaş'taki binaları saran borular ahtapot oldu. O borular binadan çıktı ve benim vücudumu sardı, beni ahtapot yaptı. Bu performanstan seçilen kareler bambaşka ahtapotlar olarak şehre sıçradı, birbirlerine zincir gibi takıldı.

Her gün her yerde başka başka ahtapotlar görebiliriz. Ahtapot bitmiyor, ahtapot bir süreç.

This work encompasses the entire process of getting to know the Octopus rather than a final product.

The process began with a simple line drawing of an octopus and evolved when geothermal pipes along the roadside in Aydın wrapped their surroundings like a piece of land art. Then it moved to Istanbul.

This time, the pipes wrapping around buildings in Beşiktaş became the octopus. Those pipes extended out of the building, encircled my body, and turned me into the octopus. Frames selected from this performance spread across the city as entirely new octopuses, linking together like a chain.

Every day, we can see different octopuses everywhere. The octopus never ends-it is a process.

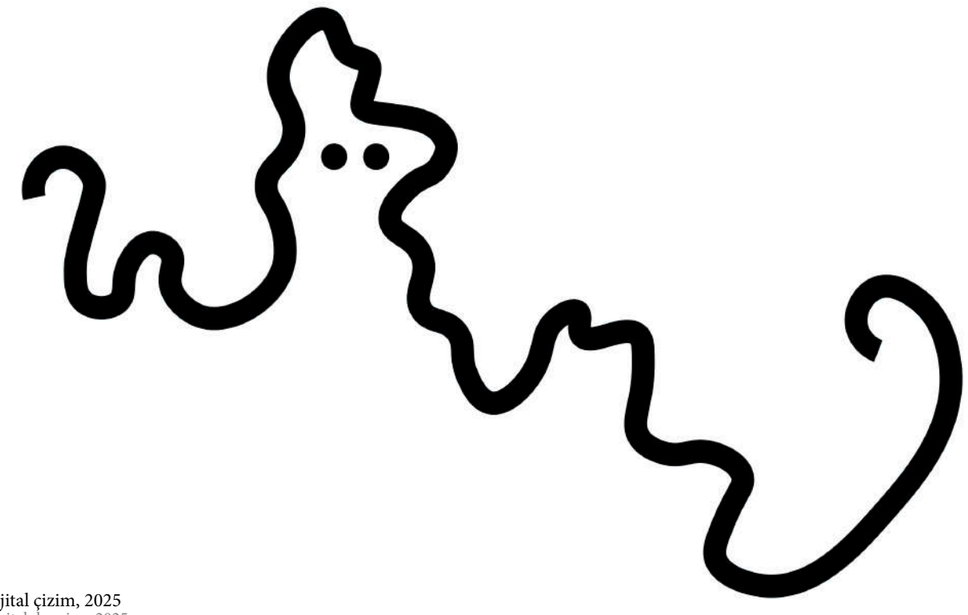

Dijital çizim, 2025
Digital drawing, 2025

Performans videosundan karelerin çizim ile çakıştırılması yoluyla dijital kolaj, 2025
Digital collage created by overlaying drawings with frames from the performance video, 2025

Benim Ahtapotum

Alperen Kurumaz

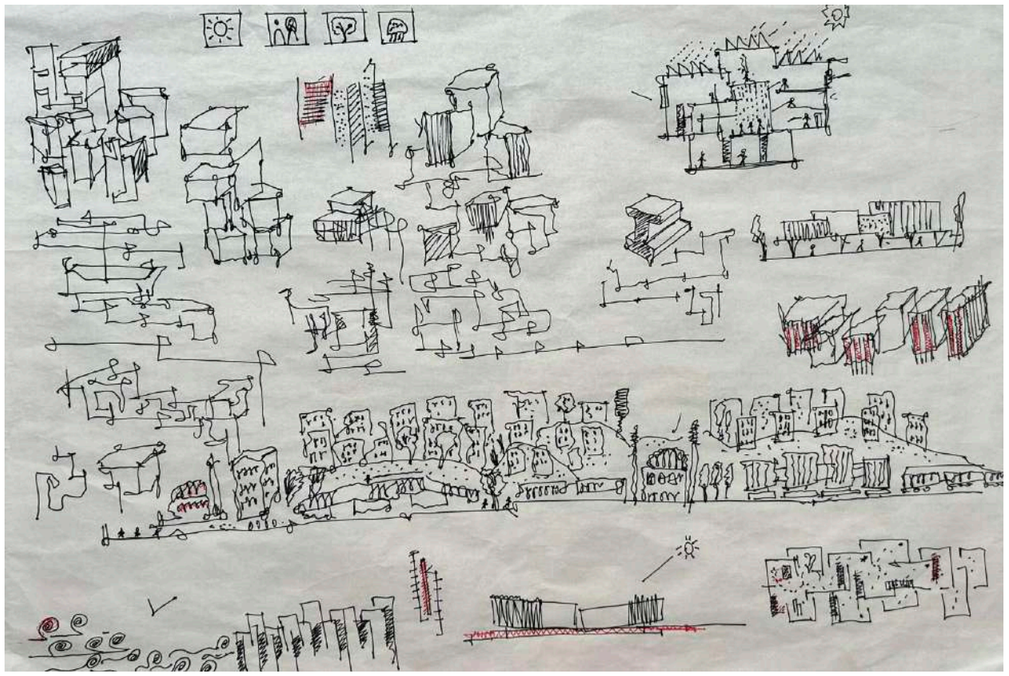

Ahtapot, İstanbul Kabataş'ta
Octopus in İstanbul Kabatas

"Ahtapottan Öğrendiklerim" belgeselinin ardından bu çalışmada ahtapot, eskizlerimin en büyük destekçisi oldu. Bir süredir duygularımı anlatmak için kullandığım eskiz yöntemi sarı kağıtlarda yerini buldu.

Karmaşık çizgiler, mimari ögeler, mekanlar, iç içe geçmiş çizimler, duyguların dışa vurumu ahtapotun İstanbul'da dolaşması, denizden Kabataş'a bakması, Ahtapot, adeta bu çalışmada en büyük eşlikçimdi. Sadece aktör o değil bendim bana uyuk uydurdu, beni gezdirdi dolma kalemlerimin eşliğinde.

My Octopus

Alperen Kurumaz

After watching the documentary "My Octopus Teacher" the octopus became the greatest companion to my sketches in this work. The sketching method I have been using for some time to express my emotions found its place on yellow sheets of paper.

Complex lines, architectural elements, spaces, intertwined drawings — expressions of emotion — the octopus wandering through Istanbul, gazing at Kabataş from the sea... In this piece, the octopus was almost my closest companion. It wasn't the only actor; I was there too. It adapted to me, guided me, took me on a journey, accompanied by my fountain pens.drifting in between.

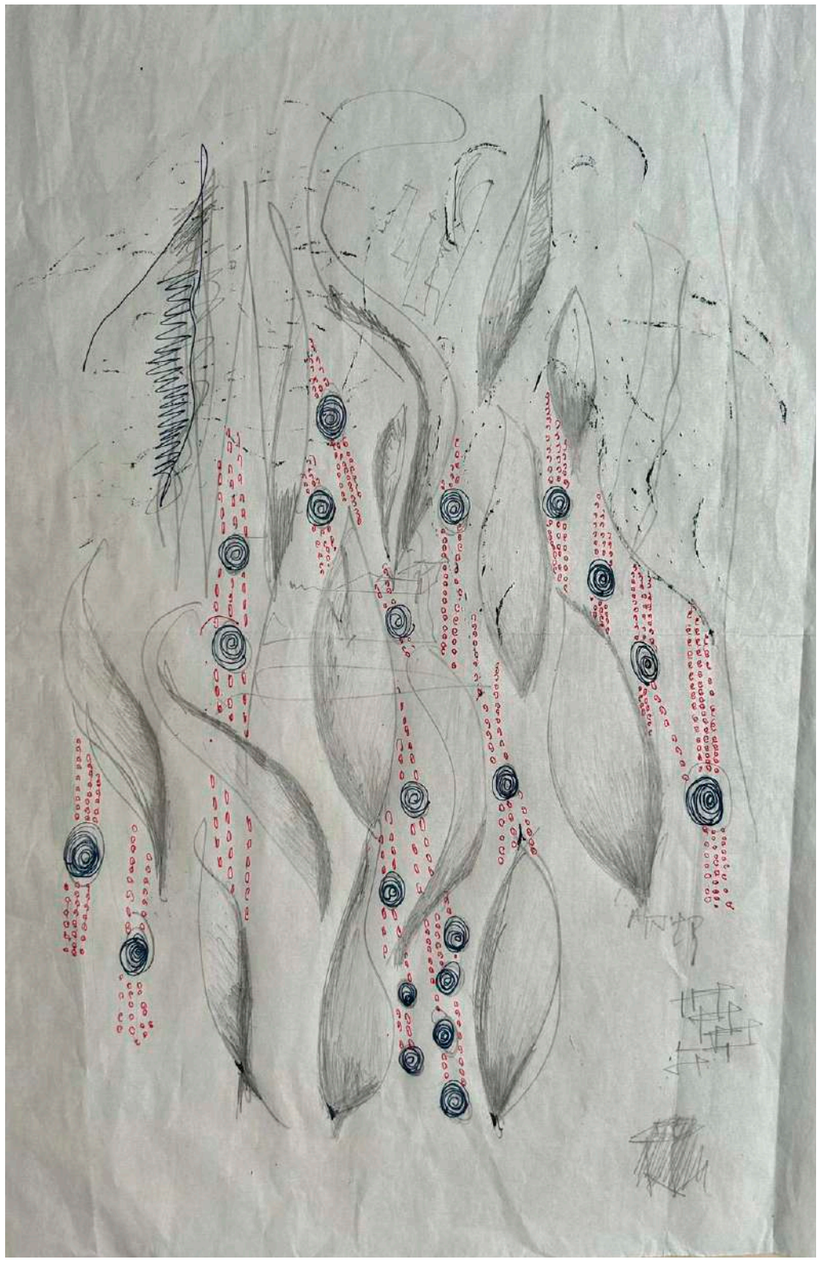

Süzülüp giden Ahtapot Eskizi 2025
The sketch about gliding Octopus 2025

Ahtapotun Yaratılışı

Artiona Dushi

Bu çalışma, Rönesans'ın zirve noktası olan Michelangelo'nun Sistina Şapeli'ndeki ikonik "Adem'in Yaratılışı" freskine, gerçeküstü ve modern bir perspektiften saygı duruşunda bulunuyor. Orijinal eserde Tanrı ve ilk insan arasında gerçekleşen o meşhur "yaşam veren dokunuş", burada evrimsel bir makasın iki ucunu bir araya getiriyor: İnsan elinin rasyonel formu ile okyanusun en zeki ve gizemli canlılarından biri olan ahtapotun kıvrımlı dokunacı.

Çizimdeki ince işçilik, ahtapotun vantuzlarındaki organik detaylar ile insan elinin anatomik doğruluğunu karşı karşıya getirerek, yaşamın ne kadar farklı formlarda tezahür ederse etsin, özünde aynı "kutsal kıvılcımı" taşıdığını vurguluyor.

The Octopus Genesis

Artiona Dushi

This work honours Michelangelo's iconic 'The Creation of Adam' fresco in the Sistine Chapel, the pinnacle of the Renaissance, from a surreal and modern perspective. The famous 'life-giving touch' that occurs between God and the first man in the original masterpiece here brings together two ends of an evolutionary spectrum: the rational form of the human hand and the sinuous tentacle of the octopus, one of the ocean's most intelligent and mysterious creatures.

The fine elements of the drawing juxtapose the organic details of the octopus's suckers with the anatomical precision of the human hand, emphasizing that no matter how differently life manifests, it carries the same 'sacred spark'.

Minimalist ve uçsuz buçsuz beyaz bir boşlukta asılı kalan bu iki uzuv, izleyiciye şu soruyu fısıldıyor: Bilinç sadece insana mı aittir, yoksa derinliklerin sessizliğinde henüz tam keşfedemediğimiz başka bir ruhsal derinlik mi saklıdır?

Bu illüstrasyon, insanın doğa üzerinde kurmaya çalıştığı otoriteyi bir kenara bırakıp, onunla eşit düzeyde, zarif ve sessiz bir iletişim kurma arzusunu simgeliyor.

Sonuç olarak eser, varoluşun farklı uçlarını tek bir odak noktasında birleştirerek, evrendeki tüm yaşam formlarının birbirine kopmaz, görünmez iplerle bağlı olduğunu anlatan derin bir bağ kurma hikayesine dönüşüyor.

Suspended in a minimalist and vast white void, these two limbs whisper a question: Does consciousness belong solely to humanity, or is there another spiritual depth hidden within the silence of the deep that we have yet to discover?

This drawing symbolizes the desire to set aside the authority man seeks to exert over nature, choosing instead to establish a silent, graceful communication on an equal plane.

Ultimately, by uniting the different extremes of existence at a single focal point, the work transforms into a story of profound connection, one that suggests all life forms in the universe are bound together by unbreakable, invisible threads.

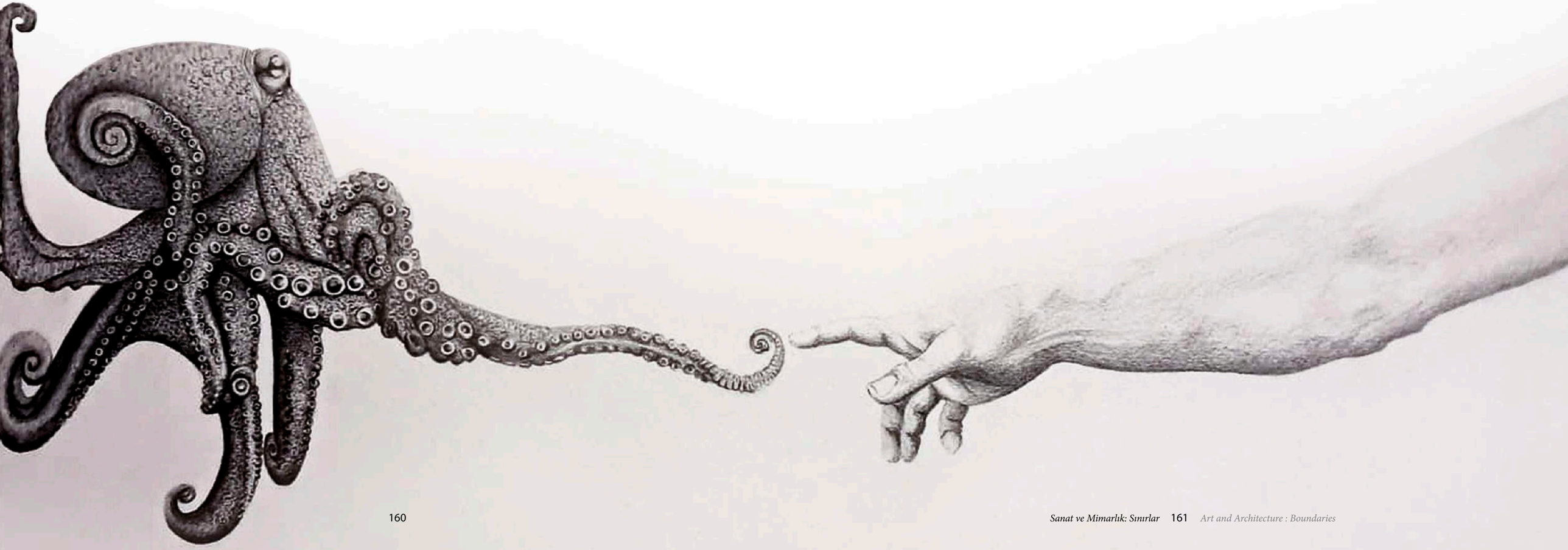

The Blue Blood of Bosphorus

Asya Yurttaş

Bu çalışma, İstanbul'u bir şehir olarak değil, yaşayan bir organizma olarak ele alır. Ahtapotun bakır bazlı kan dolaşım sisteminden, hemosiyaninden, yola çıkarak Boğaz, kentin içinden mavi kan taşıyan bir damar olarak yeniden düşünülür.

Ahtapotta oksijen, demir yerine bakır aracılığıyla taşınır. İstanbul'da ise bakır, görünmez biçimde kentin damarlarında dolaşır: elektrik telleri, iletişim hatları ve altyapı ağları boyunca. Su ve bakır, biri biyolojik diğeri teknolojik olmak üzere, kentin iki paralel yaşam hattı hâline gelir.

Ahtapotun merkezi olmayan biyolojik yapısı gibi, İstanbul da su, enerji, hafıza ve insan hareketlerinin katmanlı ve dağınık akışlarıyla var olur. Boğaz hem bir atardamar hem de bir sinir hattına dönüşür; deniz, elektrik ve yaşam bu noktada kesişir.

Anatomik referanslar ile harita dili iç içe geçirilerek, biyoloji ile kentsel form arasındaki sınır bulanıklaştırılır. İstanbul artık sabit bir coğrafya değil; damarlarında mavi su ve bakır akan, nefes alan bir yapıdır.

The Blue Blood of Bosphorus

Asya Yurttaş

This work approaches Istanbul not as a city, but as a living organism. Inspired by the octopus's copper-based blood system, hemocyanin, the Bosphorus is reimagined as a circulatory vein carrying blue blood through the urban body.

In the octopus, oxygen is transported through copper rather than iron. In Istanbul, copper also circulates invisibly through the city—within electrical wires, communication lines, and infrastructural networks embedded beneath its surface. Water and copper coexist as parallel lifelines: one biological, the other technological.

Just as the octopus relies on a decentralized system to survive, Istanbul operates through layered and distributed flows of water, energy, memory, and human movement. The Bosphorus becomes both artery and nerve, where sea, electricity, and life intersect.

By merging anatomical references with cartographic language, the work dissolves the boundary between biology and urban form. Istanbul is no longer a fixed geography, but a breathing structure—its veins exposed, its life sustained by blue water and copper flow.

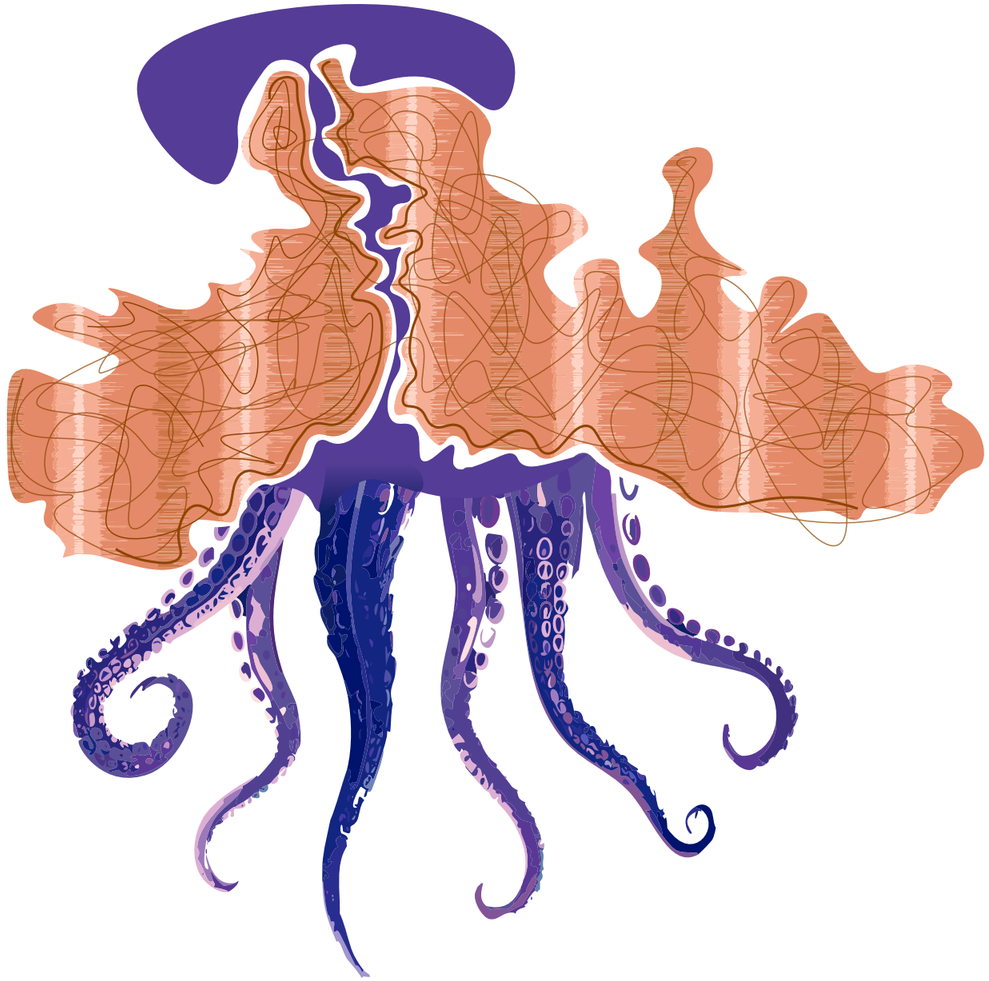

Ulaşılmayan

Başak Çimen

Bu dijital eskiz, sanatçının içinde bulunduğu kasvetli, belirsizliklerle çevrili bir dönemin görsel dışavurumudur. Üst üste binen kareler, sıkışmışlık hissini ve zihinsel katmanları temsil ederken; ahtapot figürü bu ortamın metaforuna dönüşür.

Ahtapotun ağzından başlayan anlatı, gergin ve sinirli formlar aracılığıyla içsel baskıyı görünür kılar.Kolların birbirine temas etmemesi, ulaşamama hâlini, kopukluğu ve yönsüzlüğü simgeler.Bu çalışma, belirsizlik içinde var olmaya çalışan bir bedenin ve zihnin sessiz çığlığıdır.

Unreached

Başak Çimen

This digital sketch is a visual expression of a period marked by gloom and uncertainty in the artist's life. While the overlapping squares represent a sense of confinement and layered mental states, the octopus figure becomes a metaphor for this atmosphere.

The narrative begins from the octopus's mouth and reveals inner pressure through tense and restless forms. The arms that never touch symbolize inaccessibility, disconnection, and a loss of direction. This work stands as the silent cry of a body and mind striving to exist within uncertainty.

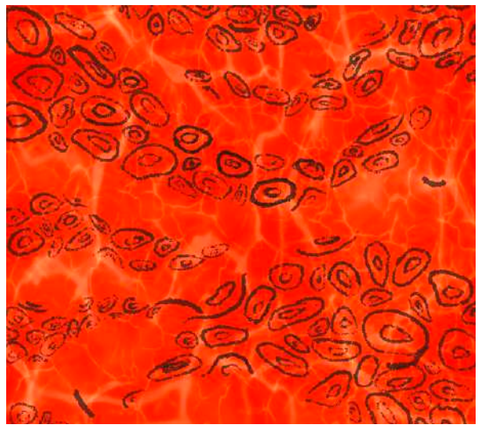

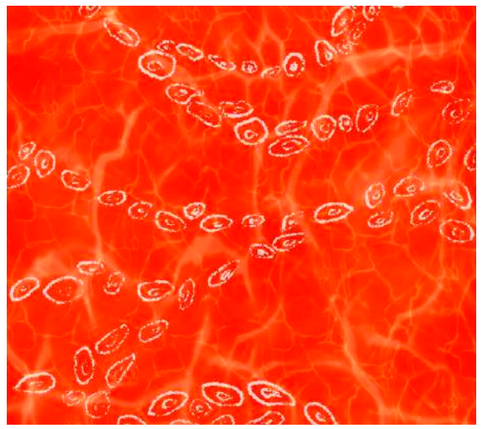

Kendi En Büyük Düşmanı

Bilgesu Tuncer

"Kendi En Büyük Düşmanı" ahtapot imgesi üzerinden zekâ ile bedensel kırılganlık arasındaki çelişkiyi görünür kılar. Ahtapot, sudaki en zeki canlılardan biri olarak anılırken, yumuşak ve savunmasız bir gövdeye sahiptir. Bu uçurum, algının gücü ile bedenin dezavantajı arasındaki gerilimi büyütür.

Ahtapotların tek bir merkezi beyni vardır; ancak sinir sistemi kollara yayılır ve her kolda güçlü sinir merkezleri bulunur.

It's Own Worst Enemy

Bilgesu Tuncer

"Its Own Greatest Enemy" uses the octopus to expose a contradiction between high intelligence and physical vulnerability. Often described as one of the most intelligent marine animals, the octopus inhabits a soft, exposed body—an imbalance that intensifies the tension between perception and disadvantage.

An octopus has one central brain, yet its nervous system is distributed through the arms, with major neural centers in each limb.

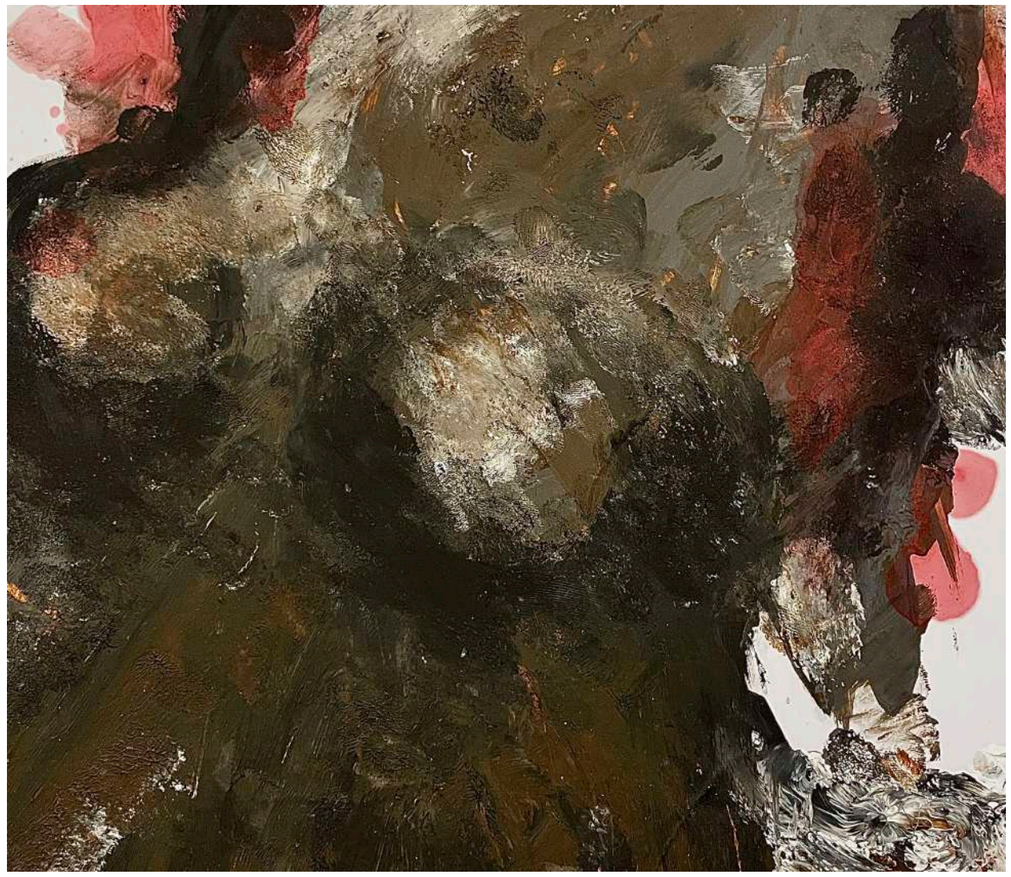

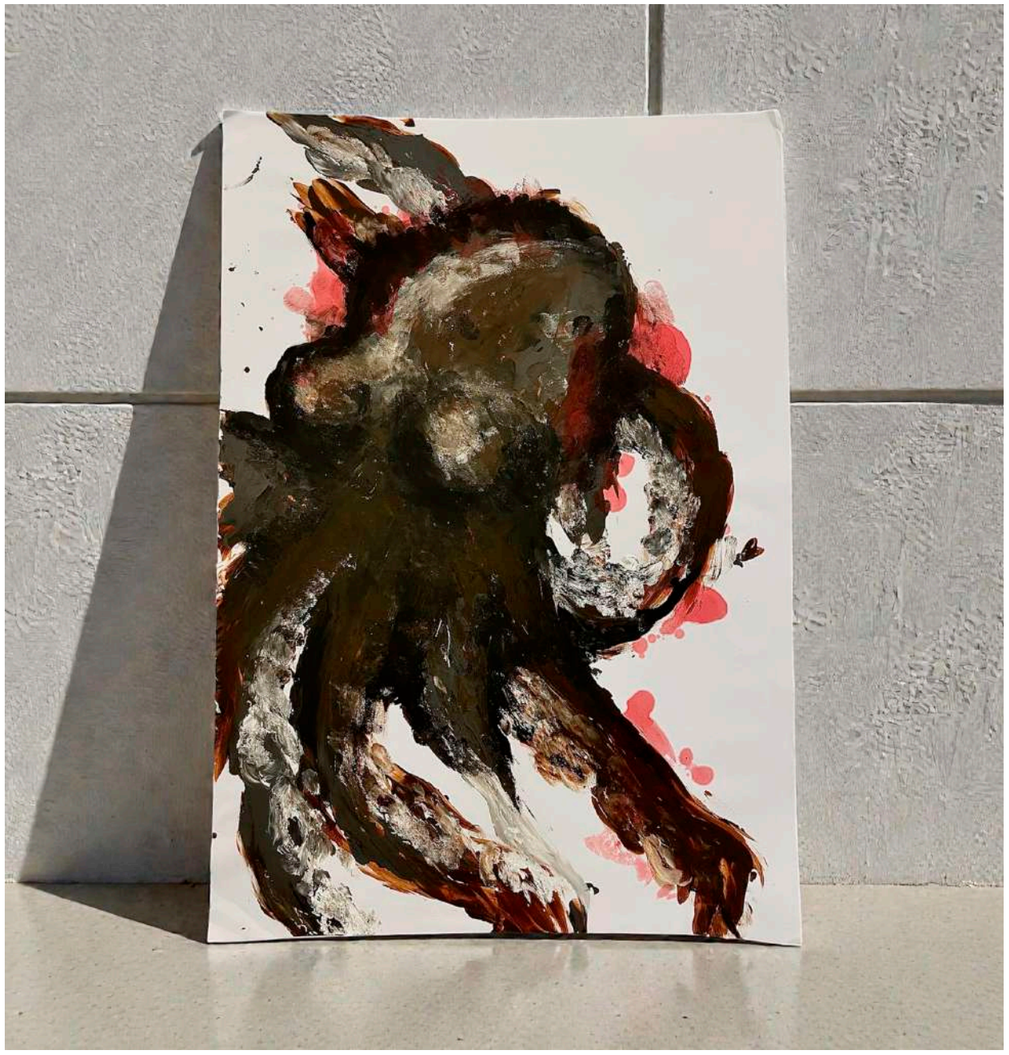

İş, parmakla akrilik boya kullanılarak boyanmıştır. Çünkü "Ben bir ahtapot olsaydım ben de elimle çizerdim."
This work was painted using acrylic paint applied by hand, because "If I were an octopus, I would draw with my hands too."

Bu dağıtık yapı "sekiz beyin" şeklinde popülerleşen anlatının temelini oluşturur: kontrol çoğalır, koordinasyon karmaşıklaşır. Bu nedenle ahtapot, hayatta kalmak için olağanüstü savunma yöntemleri geliştirmek zorunda kalmış bir can-lı olarak okunur; gelişmiş savunma repertuvarı, arkasında taşıdığı büyük zorluklara işaret eder. Eserde ahtapotun kendi kafasını delmesi, tehdi-

This architecture underlies the popular idea of "eight brains": control multiplies while coordination grows more complex. The animal's sophisticated defense strategies can be read as responses to that im-balance—complexity emerging from necessity. The image of the octopus piercing its own head frames the threat as internal

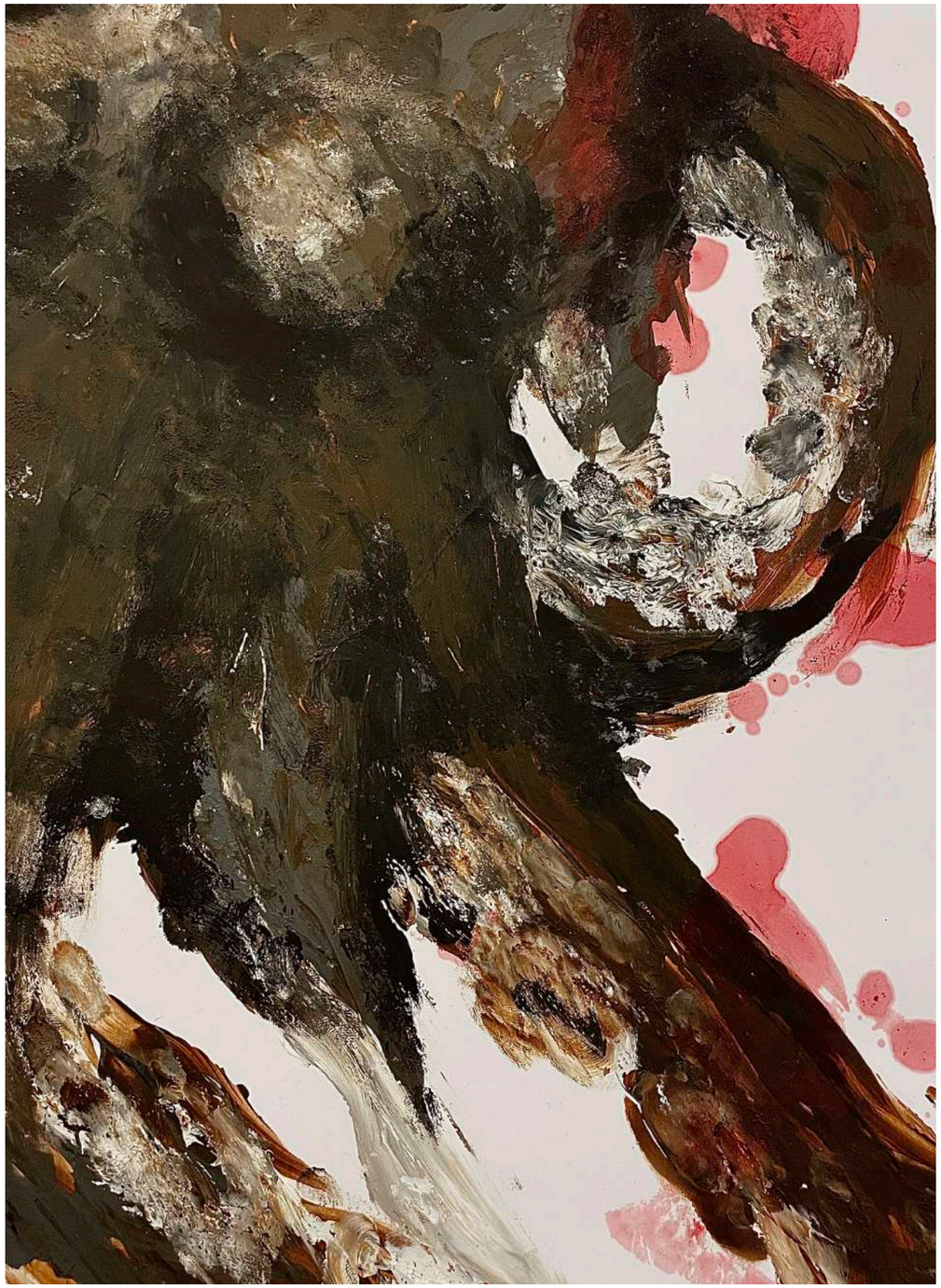

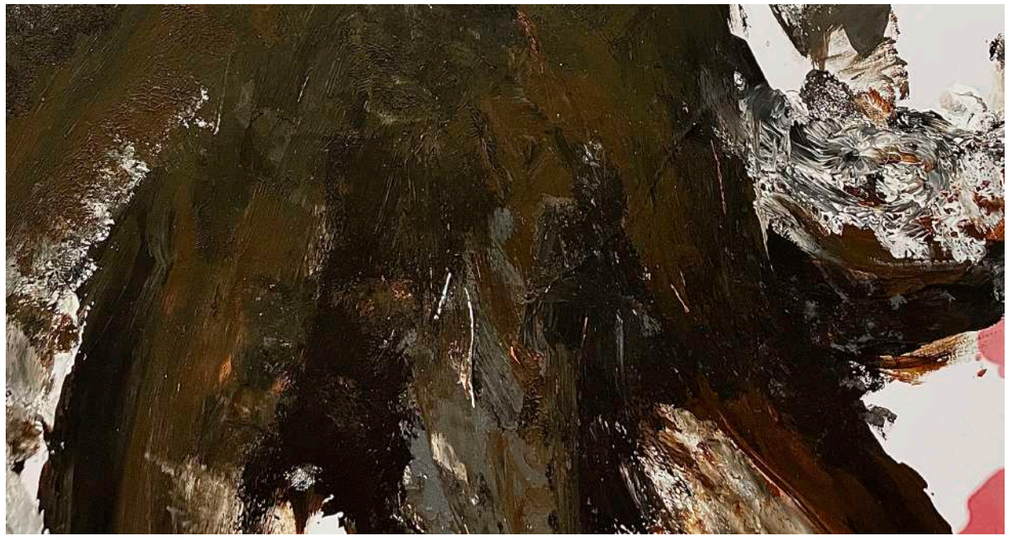

din dışarıdan değil içeriden yükseldiği bir anı temsil eder: savunmanın kendine dönmesi, zekânın bedende bir çatışmaya dönüşmesi. İşin parmakla boyanması ise imgede beden fikrini güçlendirir; fırça yerine temasın seçilmesi, ahtapotun dokunsal ve yumuşak anatomisine karşılık gelen doğrudan bir iz bırakma yöntemidir.

rather than exter-nal: defense turning inward, intelligence becom-ing conflict within the body. The choice of finger painting reinforces this bodily logic—replacing the brush with direct contact, leaving marks through touch in a way that echoes the octopus' tactile, soft anatomy.

"O", "o" değil

Dila Ağüzüm

Enstalasyon - Fotoğraf kolajı
ip, eskiz kağıdı,

2025

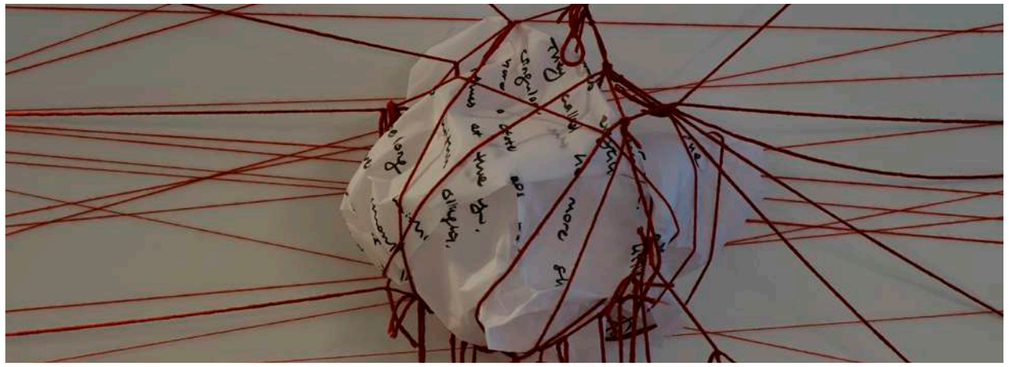

Kendini göstermeye çalışmadan hareket ediyor.

Her dalgada biraz daha çözülüyor,

biraz daha hatırlıyor.

Kendini unuttukça her şeye dönüşüyor.

Ona "o" dediler, ama o asla tek değildi. Bir bedenden çok, bir varoluş biçimiydi.

Mekanların arasına sıkışmış hayatlar gibi, şehre sızan bir hafıza - hislerin biçim verdiği bir "şey" adeta.

Sahip olmadan ait olmak. Yön olmadan hareket etmek. Tutmadan dokunmak.

Tek bir bedene ait olmayı reddeden bir kalp atışı.

O değil.

O, bundan çok daha fazlası.

"She" is not the "one"

Dila Ağüzüm

Installation - Photo collage
thread, sketch paper

2025

It moves without trying to be seen.

Each wave dissolves it a little more,

lets it remember a little more.

As it forgets itself, it becomes everything.

They called it "it," but it was never singular. More than a body - it was a way of being.

Like lives trapped between spaces, a memoryseeping into the city - a "thing" shaped by the feelings that cling to it.

To belong without possessing. To move without direction. To touch without holding.

A heartbeat that refuses to belong to a singlebody.

She is not the one.

She is more than that.

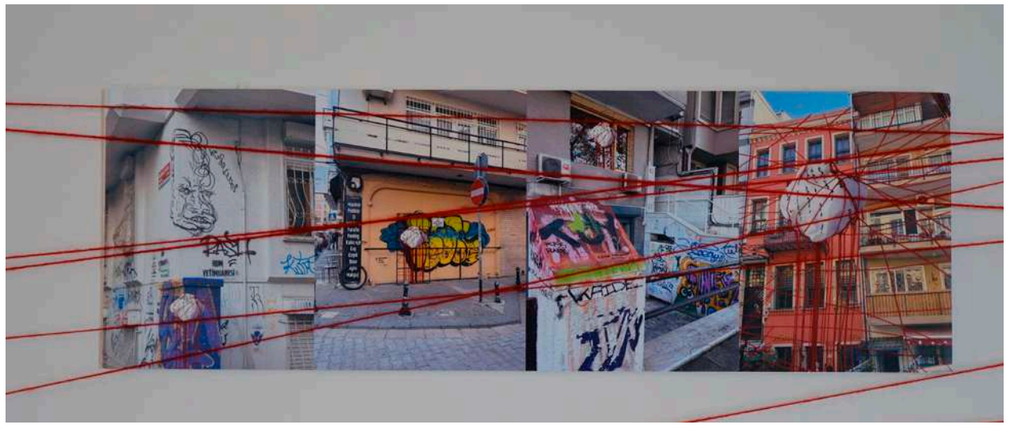

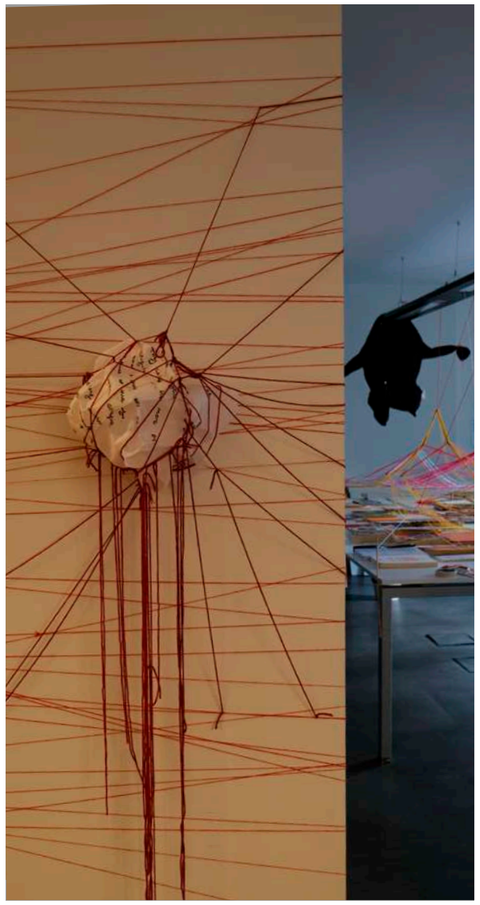

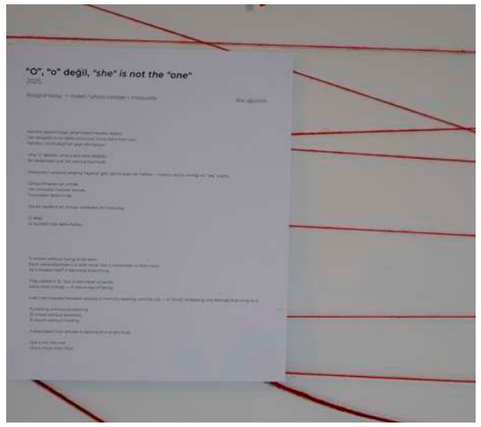

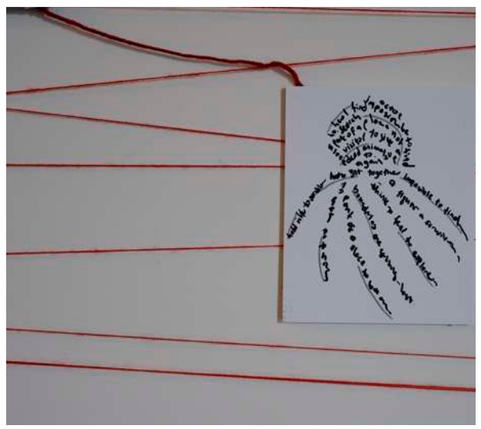

Fotoğraf kolajı
Photo collage

Bütünleşme Hilesi

Elif Aysu Solak

Desenli strafor blok, ahşap çubuk,örgü, sarı, turuncu, mavi, kırmızı renkli asetat üzerine çizimlerden oluşan altı katmanlı yerleştirme, 2025

Bu yerleştirme, hayatta kalmanın ustası olan ahtapotun çok katmanlı, akışkan ve sezgisel zekâsından ilham alarak "kendi ahtapotumuzun" hikâyesini kurar. Görünürlük ile görünmezlik, saldırı ile saklanma, dönüşüm ile geri çekilme... Hayatta kalma, bu karşıt uçların tamamını aynı cesaretle taşıyabilme becerisinde gizlidir. Ahtapot, bir öğreticiye ihtiyaç duymadan yaşamı sezgileriyle kavrayan; duygular gibi dalgalanan, bazen oyuna, bazen avlanmaya, bazen de iyileşmek için karanlığa çekilen bir varlık olarak bu hikâyenin merkezine yerleşir. Şekillerin farklı malzemelerle çoğaltılması ise ahtapotun renk, doku ve davranış değiştirerek çevresiyle bütünleşme becerisinin bir karşılığıdır. İzleyici, her katmana baktığında başka bir olay, başka bir gölge, başka bir ritim görür.

The Trick of Integration

Elif Aysu Solak

A six-layer installation composed of patterned styrofoam blocks, wooden rods, knitting, drawings on yellow, orange, blue, and red acetate sheets, 2025

This installation draws on the multilayered, fluid, and intuitive intelligence of the octopus as an expert in survival to construct the story of "our own octopus." Visibility and invisibility, attack and withdrawal, transformation and retreat... Survival lies in the ability to hold these opposing states with equal courage. The octopus, a creature that navigates life through instinct rather than instruction, sometimes playful, sometimes hunting, sometimes disappearing into darkness to heal, stands at the center of this narrative. The use of varied materials to produce the forms reflects the octopus's ability to merge with its surroundings by shifting color, texture, and behavior. As viewers look through each layer, they encounter a different situaton, shadow, and rhythm.

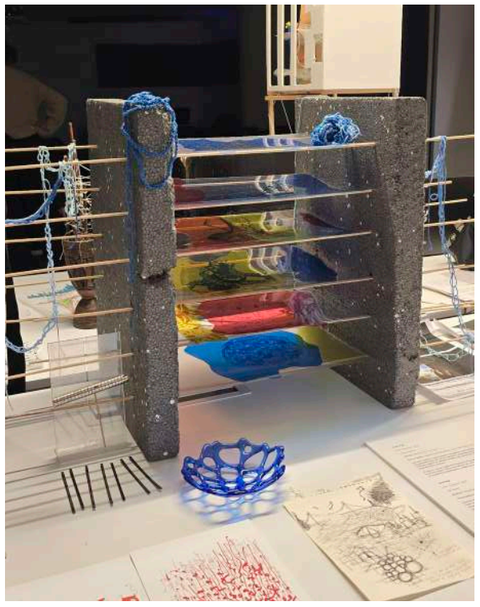

Dokungaç; Görerek Değil, Dokunarak Görmek

Elvin Tavşancıl

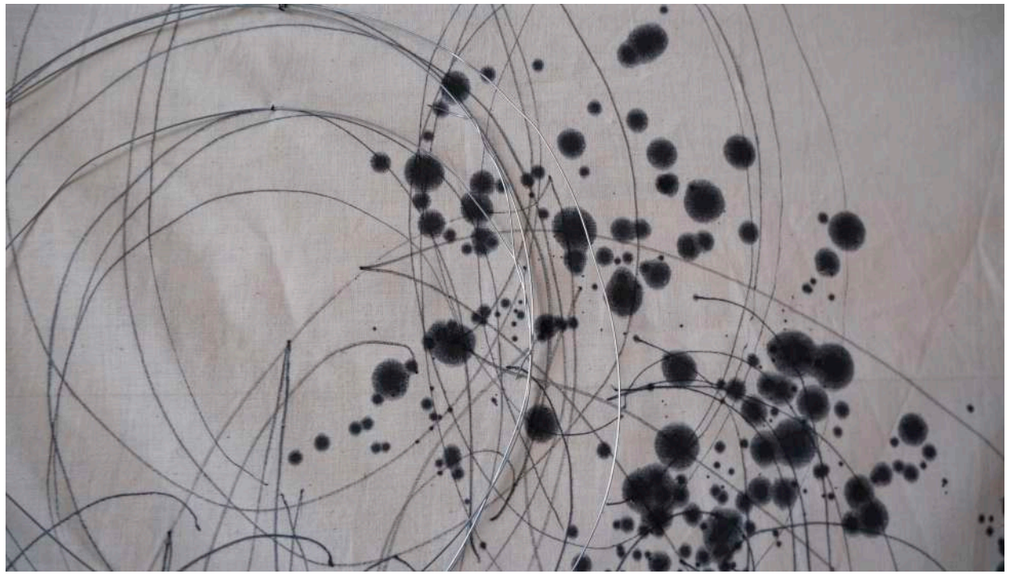

Değişken boyutlar: Kağıt, kumaş ve asetat üzerine mürekkep, 2025

"Görerek değil, dokunarak görmek" bu çalışmanın kavramsal çerçevesini ve üretim yöntemini belirler.Ahtapot, çevresini gözlerinden çok derisinin ve dokunaçlarının hafızasıyla algılar; onun için görmek çoğu zaman dokunmakla eşdeğerdir. Bu durum, yalnızca biyolojik bir özellik değil, başka bir algılama biçimi önerir.Bu projede görsel kontrol devre dışı bırakılmış, çizim gözler kapalıyken parmak uçlarının kâğıt üzerinde açtığı bir yola dönüşmüştür.Ahtapot temsili bir figür olmaktan çıkarak rehber bir beden hâline gelir; çizim ise bedensel hafıza ve sezgiyle yönlenen bir sürece evrilir.Çalışma, bu sürecin asetat, kâğıt ve kumaş üzerindeki üç karşılığıdır. Asetat şeffaflıkla bakışı askıya alır; kâğıt hareketin doğrudan izini taşır; kumaş ise deriye yaklaşarak dokunuşun sıcaklığını çağırır. Görerek çizmek kontrolü, dokunarak çizmek bedenin yön bulmasını önerir. Bu eser, bir ahtapotun değil, dokunarak görebilen bir bedenin izidir.

Tentacle; Seeing Not by Looking, but by Touching

Elvin Tavşancıl

Variable : Ink on paper, fabric, and acetate, 2025

Tentacle: Seeing Not by Looking, but by Touching proposes an alternative mode of perception in which touch replaces sight. Inspired by the octopus, which perceives its environment through the memory of its skin and tentacles, seeing becomes a bodily rather than visual act. Visual control is suspended as drawing is produced with closed eyes, guided by fingertips. The octopus functions not as a representational figure but as a guiding body, allowing drawing to be directed by bodily memory and intuition. The process materializes across three surfaces acetate, paper, and fabric-each articulating a different intensity of touch. Acetate suspends vision through transparency; paper carries the direct trace of movement; fabric evokes the warmth of touch. Drawing by sight implies control, while drawing by touch allows the body to find its own direction. Rather than depicting an octopus, the work records the trace of a body.

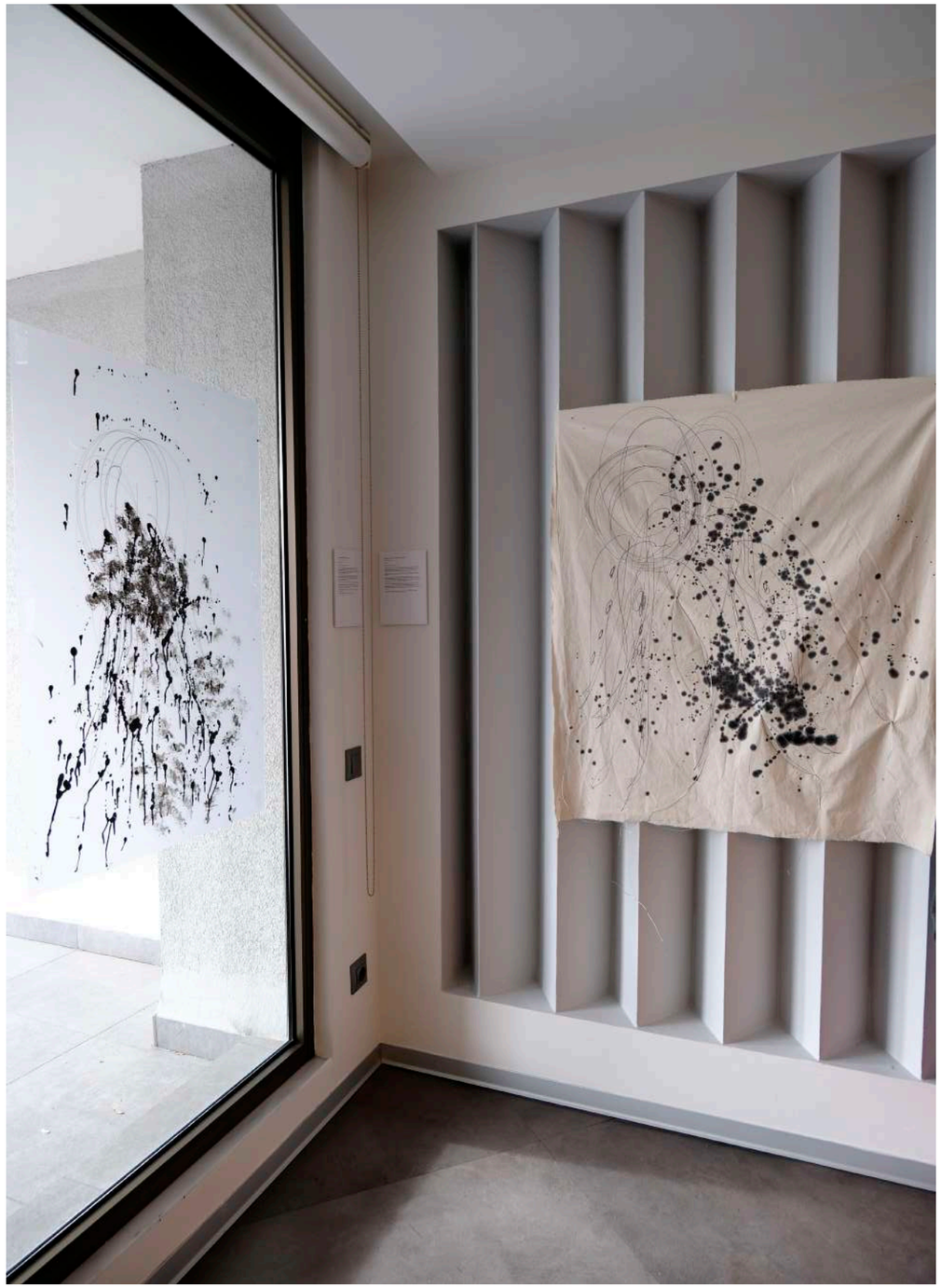

Denizle Bütünleşme

Fatıma Sude Yıldırım

2025

00'10''

Stopmotion Çizgi-film

"Denizin Dalgaları Arasında Kaybolan Bir Ahtapot", varlık ile yok oluş arasındaki hassas dengeyi keşfeder. Uyumluluğun ve gizemin simgesi olan bu canlı, okyanusun hareketli yüzeyine karışarak, benliğin doğanın sonsuz ritmi içinde çözümlenmesini metaforlaştırır. Çalışma, görünürlük ile akışkanlık arasındaki gerilimi yakalar; varlıkların hayatta kalmak için nasıl uyum sağladığına, gizlendiğine ve dönüştüğüne dair sorular uyandırır. Bu solma hareketiyle, geçiciliğin güzelliği görünürleşirken, canlı ile deniz arasındaki sessiz diyalog hissedilir. Ahtapotun kayboluşu bir yok oluş değil, daha büyük bir bütünle birleşmenin şiirsel bir anlatımıdır.

Fading Through the Sea

Fatıma Sude Yıldırım

2025

00'10''

Stopmotion Cartoon

"An Octopus Fading Through the Waves of the Sea" explores the delicate balance between presence and disappearance. The octopus, a symbol of adaptability and mystery, dissolves into the moving surface of the ocean a metaphor for identity dissolving within nature's infinite rhythm. The work captures the tension between visibility and fluidity, evoking questions about how beings adapt, hide, and transform to survive. Through this fading motion, the piece reflects on impermanence, the beauty of transition, and the quiet dialogue between creature and sea. Suggesting that to fade is not to vanish, but to merge with something greater.

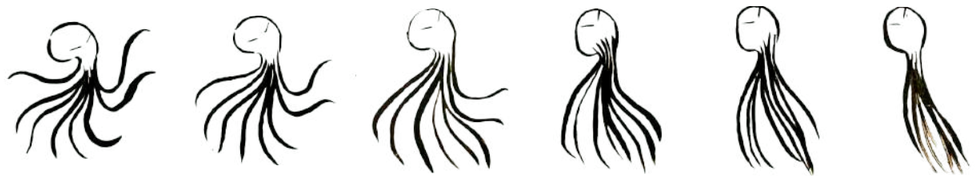

Ahtapotun deniz içersininde hareket hali. Stopmotion video sahneleri, 6/13
The movement of the octopus within the sea. Stopmotion video scenes, 6/13

Video Qr

Denizin dalgalarıyla bütünleşme hali. Stopmotion video sahneleri, 4/13
A state of becoming one with the waves of the sea. Stopmotion video scenes, 4/13

Zihin, Sığınağında

Ferhan Hurşit Döner

Boşluk, bir "ben" ve dışarıya uzanan o çıplak ba-kış... Ancak dışarısı yaralar. O ilk temasla birlikte kollar birer savunma mekanizmasına, tecrübeler ise "ben"i çevreleyen aşılamaz bir kaleye dönüşür.

Artık bu zırhın içinde güvendesinizdir ama aynı zamanda kendi inşa ettiğiniz labiren-tin tutsağısınızdır. Gözler, duvarların çatlak-larından hala ısrarla dışarıyı süzmeye çalışır.

Bu eser, zekânın trajik paradoksudur: Teh-likeyi bilecek kadar keskin, bilinmeyeni ar-zulayacak kadar deli olmak. "Güvende kal" diyen kolların sarmalıyla, "ne pahasına olur-sa olsun hisset" diyen gözlerin ebedi savaşı.

Bu sizin kaleniz. Bu sizin hapishaneniz.
Peki, o gözler

Mind, In Its Keep

Ferhan Hurşit Döner

Void. A "self" and that naked gaze reaching outward. But the outside wounds. With that first contact, arms turn into defense mecha-nisms, and experiences transform into an im-penetrable fortress surrounding the "self."

You are now safe within this armor, yet simul-taneously a prisoner of the labyrinth you have built. The eyes still insistently try to filter the outside world through the cracks in the walls.

This work is the tragic paradox of intelligence: being sharp enough to perceive the danger, yet mad enough to desire the unknown. It is the eternal battle between the suffocating em-brace of arms saying "stay safe" and the relent-less scream of eyes saying "feel, at all costs."

This is your fortress. This is your prison.
But what of those eyes?

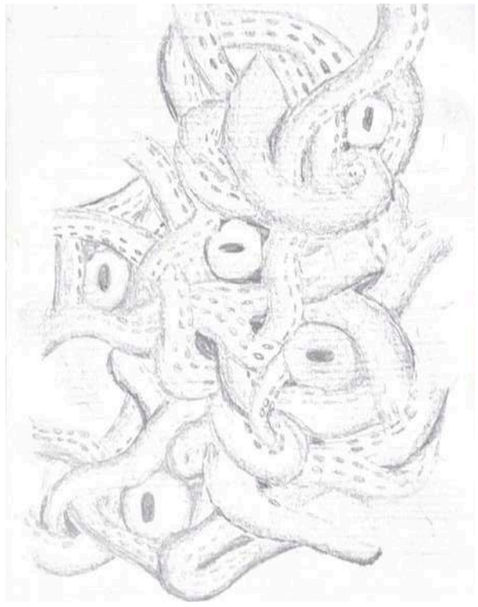

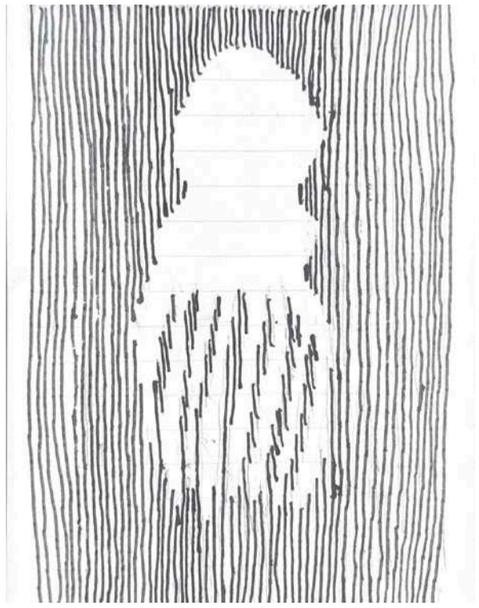

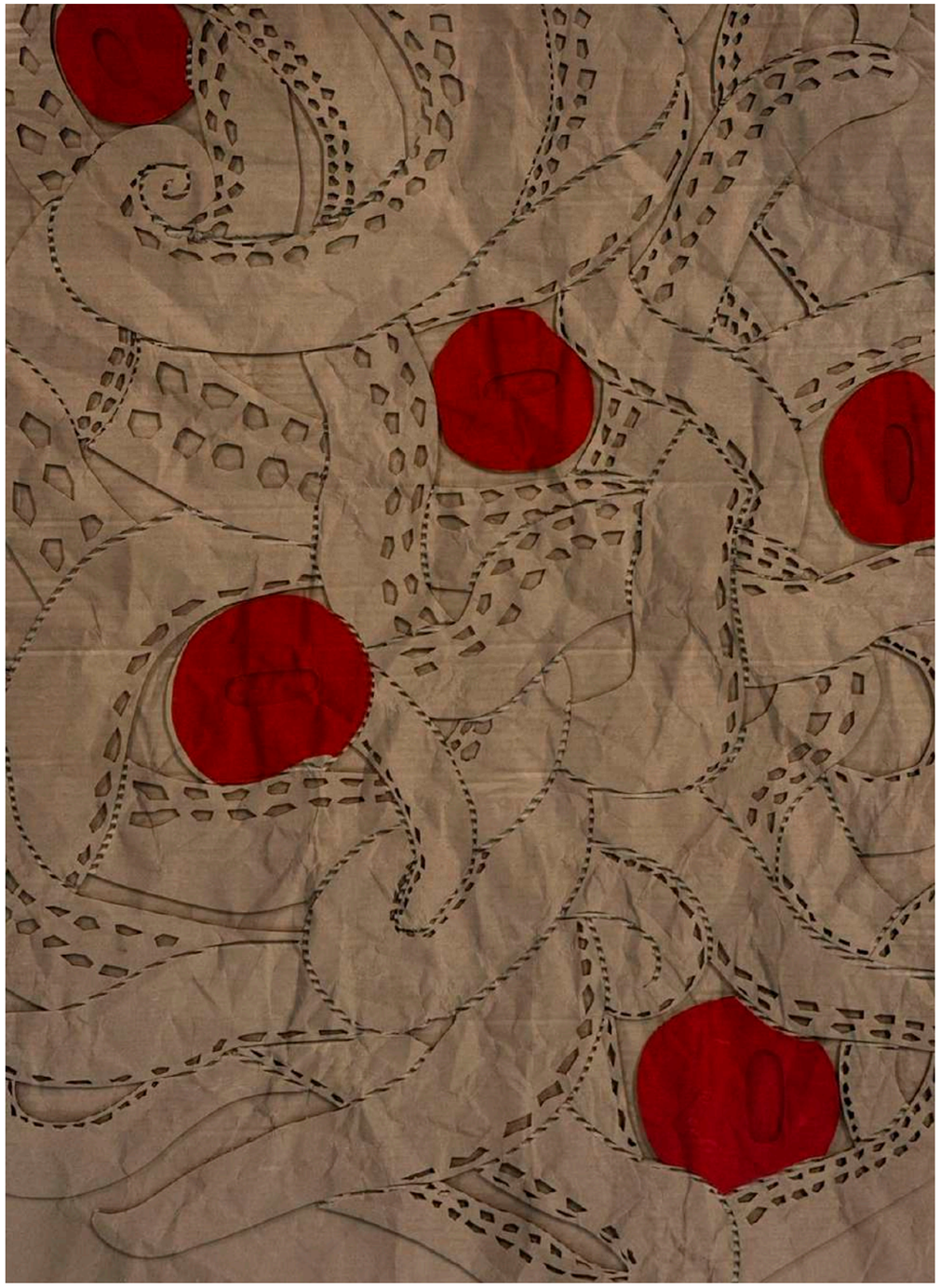

Saklanan Bakış

Gamze Şehla

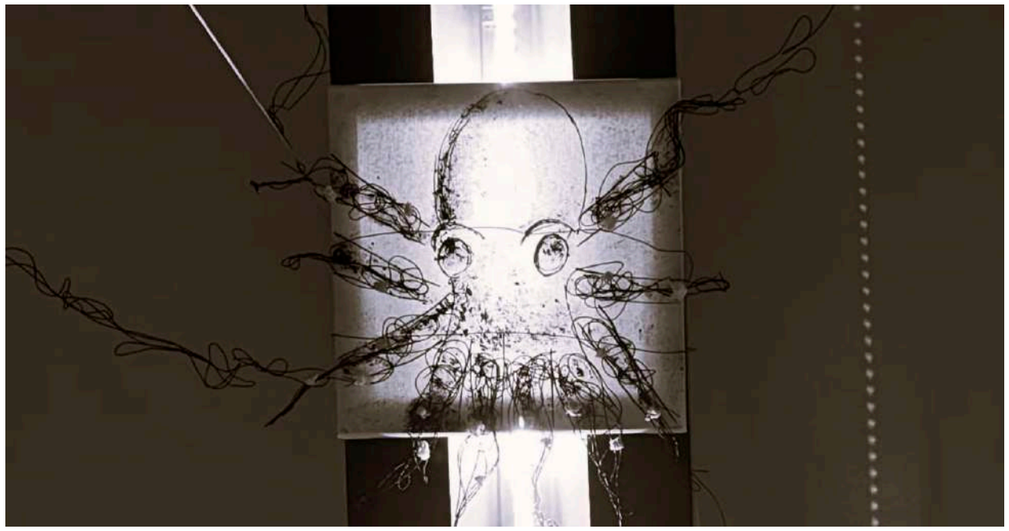

Bu projede ahtapot metaforu, mekânla kurulan algısal ve bedensel ilişkiyi görünür kılmak için kullanılmıştır. Yapının üst kotta konumlandırılması, ahtapotun saklanma refleksine gönderme yaparken aynı zamanda çevresini bütünüyle izleyebilen bir varlık olarak var olmasını mümkün kılar. Yüksekten bakan bu konum, görünmezlik ile hâkimiyet arasındaki gerilimi temsil eder.

Ahtapotun dokunaçları, yalnızca fiziksel bir sarılma değil, mekânı "hissetme" eylemi olarak ele alınır. Kolonlara dolanan dokunaçlar, yapının strüktürel elemanlarıyla temas kurarak mekânı tanıyan, yoklayan ve sahiplenen bir bedenin izlerini taşır. Bu temas, görmenin ötesinde, dokunarak algılayan bir varoluş biçimini vurgular.

Proje, saklanan ama her şeyi algılayan, görünmeyen fakat mekânın her noktasına nüfuz eden bir organizma gibi çalışır; mimariyi yalnızca bir yapı değil, yaşayan ve hisseden bir beden olarak yeniden düşünmeye davet eder.

The Hidden Gaze

Gamze Şehla

In this project, the octopus metaphor is employed to make visible the perceptual and bodily relationship established with space. Positioning the structure at an upper level refers to the octopus's instinct to hide, while simultaneously enabling it to exist as a being that can observe its surroundings in their entirety. This elevated vantage point represents the tension between invisibility and dominance.

The octopus's tentacles are interpreted not merely as a physical act of wrapping, but as an action of "feeling" space. By entwining around the columns, the tentacles establish contact with the structural elements, leaving traces of a body that recognizes, probes, and claims the space. This contact emphasizes a mode of existence that perceives through touch rather than sight alone.

The project operates like an organism that hides yet perceives everything—unseen, but permeating every point of the space—inviting a reconsideration of architecture not only as a structure, but as a living, sensing body.

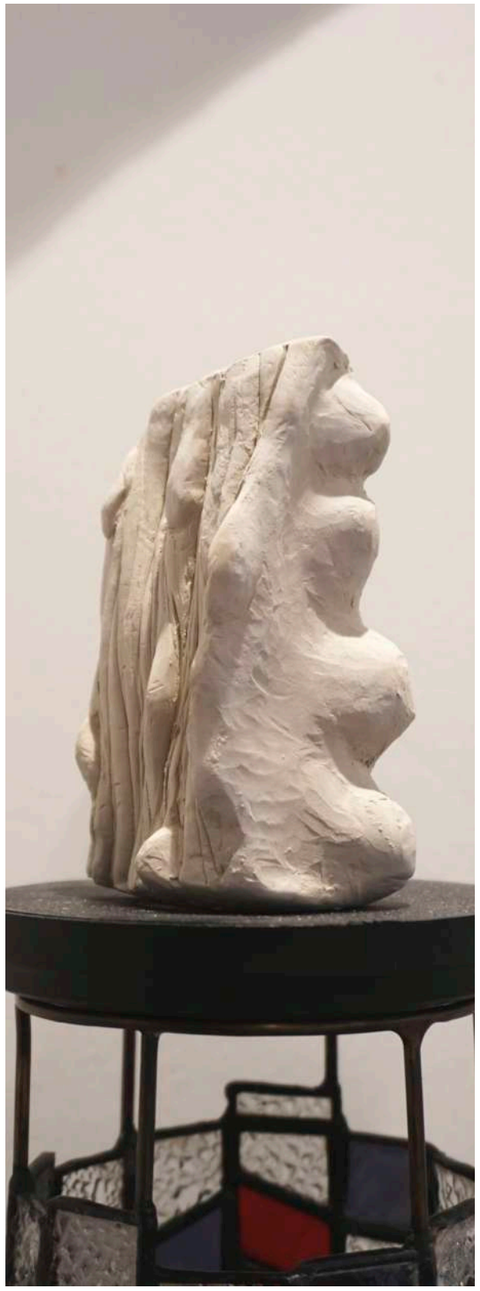

Kesit-Pot

Irmak Döndüren

Ahtapot İncelemesi, 35 × 50 cm kömür çizim, 3 adet arkalı önlü, 13 × 6 × 8 cm ahtapot kolu, beyaz seramik çamuru, 2025

Ahtapot incelemesi benim için ahtapota yaklaşma provası; bir tanışma dansı. Arkalı önlü beş kömür eskizden üçü seçilerek sergilendi. Bu eskizlerde ahtapotun farklı duygusal durumlardaki hâllerini takip ediyorum: dokusunu, sıkışıp genişleyerek hareket etmesini, duygusal değişimlerini ve geçici hâllerini bir kesit gibi inceliyorum. Seramik çamuru ile ürettiğim küçük dokunaç ise temsil etmekten çok, dokunarak düşünmeye ve üretmeye alan açıyor.

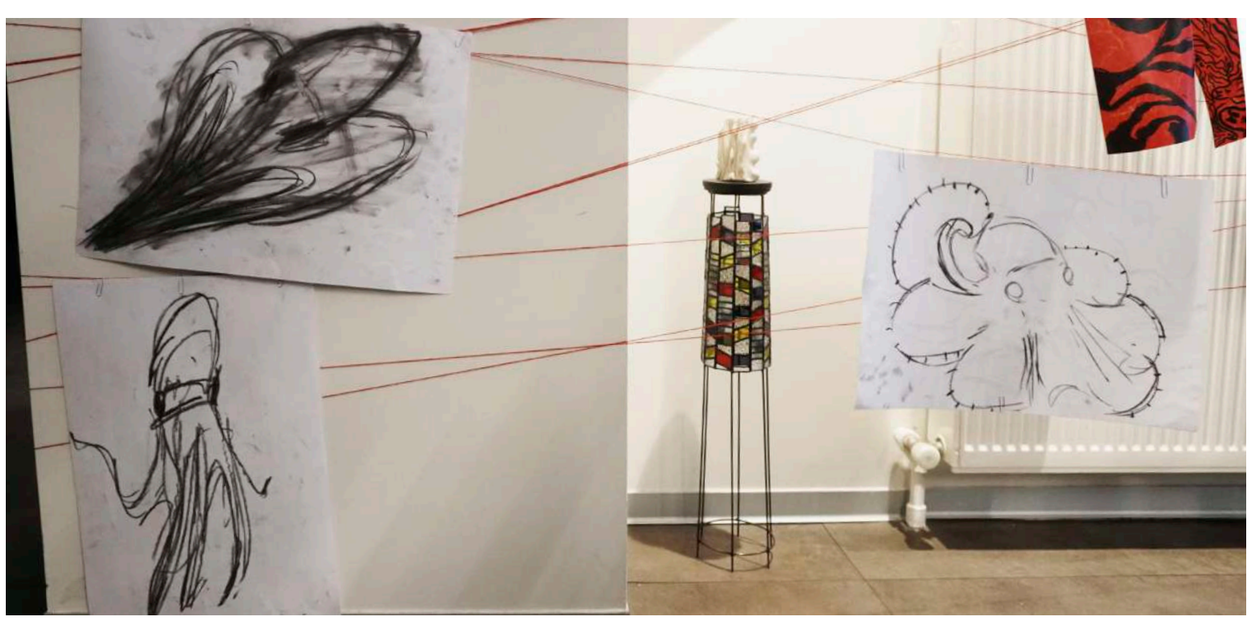

Section-Pus

Irmak Döndüren

Octopus Study, 35 × 50 cm, charcoal drawing, 3 double sided sheets; 13 × 6 × 8 cm, octopus tentacle, white earenware clay, 2025

Octopus study is, for me, a rehearsal for getting closer to an octopus; a dance of introduction. Three of the five double-sided charcoal sketches were selected and exhibited. In these drawings, I follow the octopus through different emotional states, examining its texture, the way it moves by contracting and expanding, its shifts in feeling, and its fleeting conditions as if seen through a cross-section. The small tentacle I made from ceramic clay, rather than aiming for representation, opens up a space for thinking and making through touch.

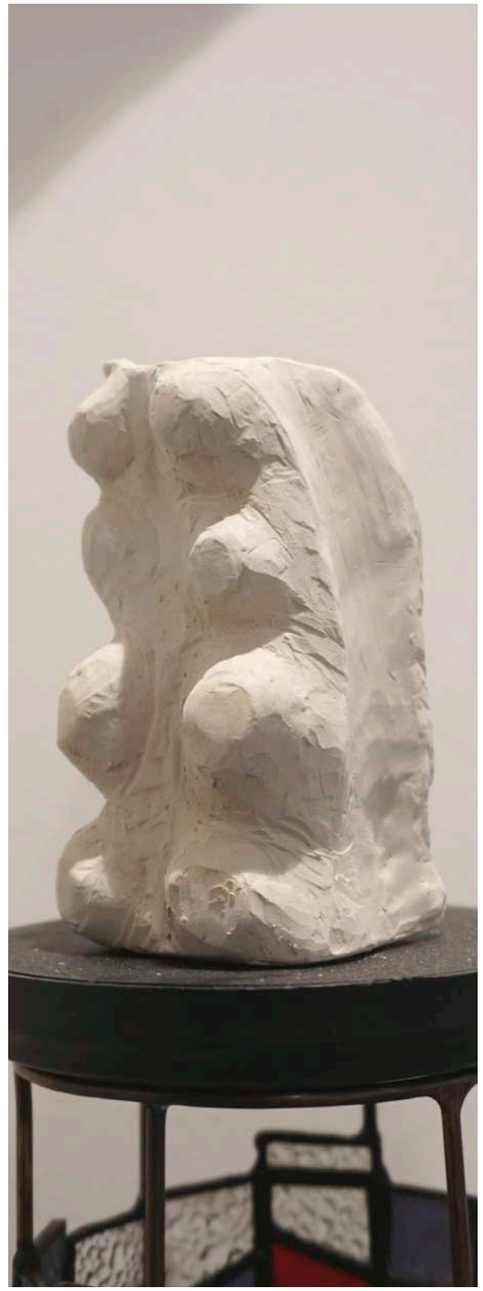

Benim Ahtapotum: Dönüşüm

Merve Gül Çakır

İplerle yapılan yerleştirme, Video

2025

Bu projenin temel amacı, ahtapotun sadece biyolojik bir canlı değil, aynı zamanda sürekli olarak kendini oluşturan ve tamamlayan dinamik bir varlık olduğudur.

Asılı duran ve boşluktan örülmüş ip kabuk, merkezden asılı duran ve henüz tam olarak tanımlanmamış olan bir kimliğin veya projenin hassas ve kırılgan başlangıcını işaret eder; bu gövde, aşağıdaki ipliklerle yavaş yavaş örülerek vücuduyla bütünleşme, yani tamamlanma sürecindedir. Bacaklardan birinin yaralı ve sonra farklı bir renkle onarılmış olması ise, bu oluşumun zorluklar ve başarısızlıklar karşısında dahi durmadığını kanıtlar.

İşte bu sürekli oluşum ve kendini yenileme mekanizması, benim de hatalarımdan öğrendiğim, çevremi çözümlemek için attığım her adımın kendi varlığımı inşa etme biçimim olduğu inancımın temelini oluşturmaktadır.

My Octopus: The Transformation

Merve Gül Çakır

Installation made with rope, Video

2025

The main aim of this project is to present the octopus not just as a biological creature, but as a dynamic being that is constantly creating and completing itself.

The suspended thread shell, woven from the void, marks the delicate and fragile beginning of an identity or project that is not yet fully defined. This core is in the process of completion, slowly integrating with the body by being woven with the threads below. The fact that one of the legs was wounded and then repaired with a different color proves that this formation does not cease, even in the face of difficulties and failures.

This mechanism of constant formation and self-renewal forms the basis of my personal belief: that I learn from my mistakes, and that every step I take to analyze my environment is a way of building my own existence.

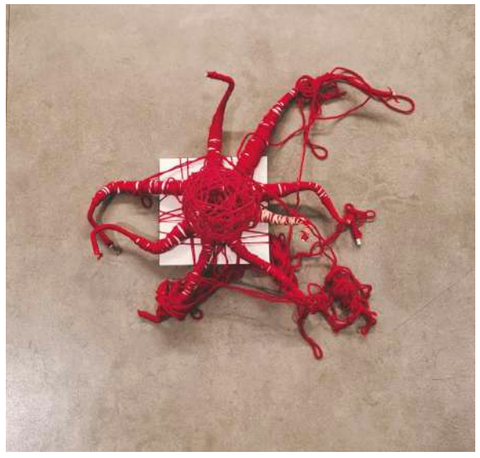

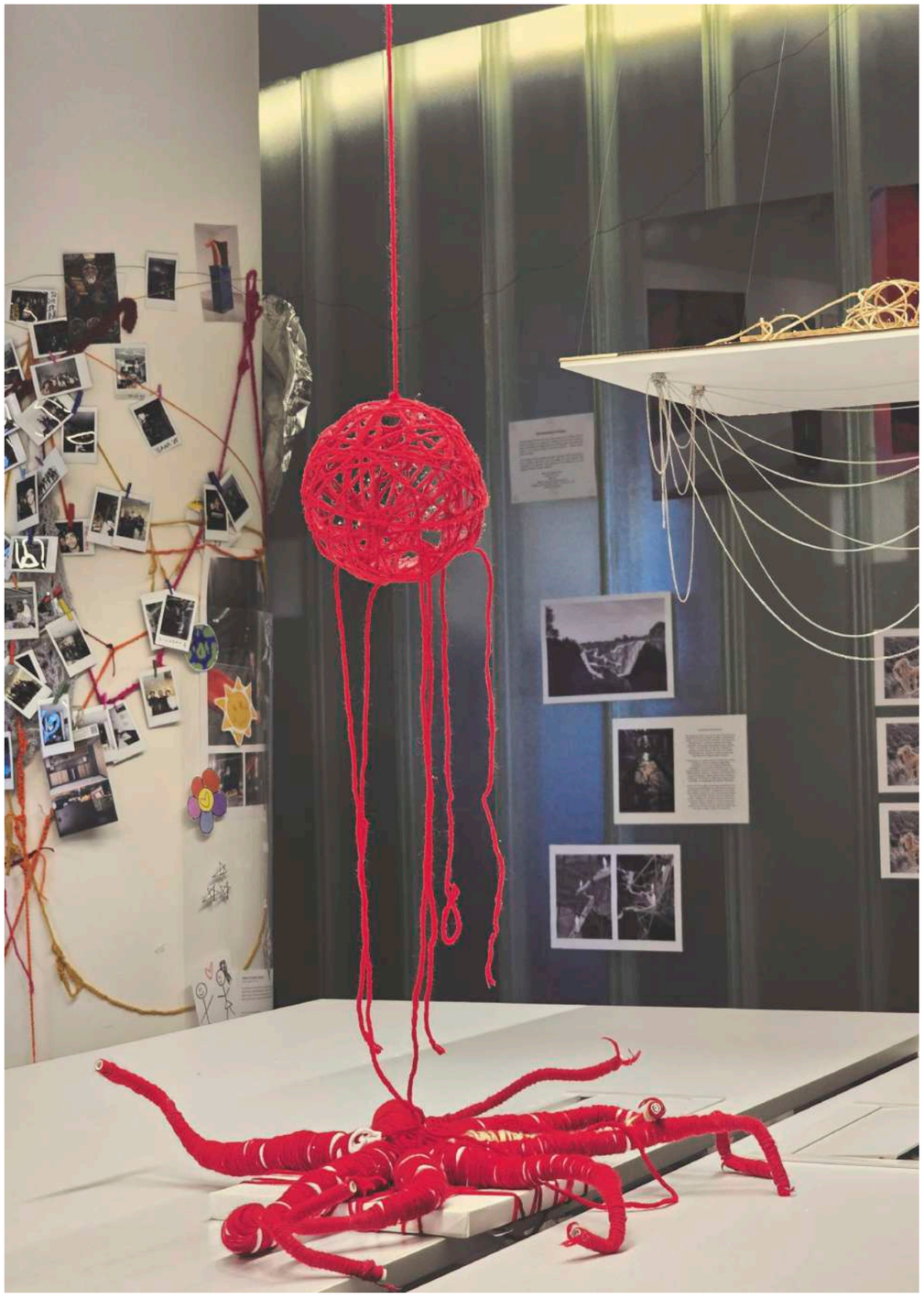

Enstelasyonun tamamlanmasını anlatan video için QR kod:
QR code for the video describing the completion of the installation.

Benim Ahtapotum Sizsiniz

Önder Bekel

Değişken ölçüler, 23 Beden (1 Octopus)

You're My Octopus

Önder Bekel

Variable measurements, Size 23 (1 Octopus)

Bu (Octopus) bağı düşünürken "My Octopus Teacher" belgeselini tekrar hatırlamaya çalıştım. İnsan'ın ahtapotla kurduğu o sessiz ilişki... Birbirlerini tanımadan, ama birbirlerinin varlığını derinden hissederek geçen o zaman. Bende bunu düşündüğümde aklıma peki ya benim ahtapotum demek geçti? Sanırım benim ahtapotum da sizsiniz. Bir süredir sizinle aynı alanı, aynı zamanı, aynı sessizliği paylaşıyorum. Ben, aralıklarla yanınızda olabiliyorum. Siz her gün oradasınız, birbirinize dokunuyorsunuz, birbirinizi tanıyorsunuz; ben ise yalnızca arada bir, o dokunuşların içinden geçen bir akıntı gibiyim.

While thinking about this piece (Octopus), I found myself recalling My Octopus Teacher that quiet relationship between a human and an octopus. Two beings who never truly know one another, yet deeply sense each other's existence over time. And then I thought perhaps you are my octopus. For some time now, I've been sharing the same space, the same time, the same silence with you. I can only be near you intermittently, while you are always there touching, sensing, knowing one another. I pass through that field of contact like a drifting current. Still, I know there is an invisible bond between us. When these fragments come together, they seem to form a living, ever-moving organism. With our extending arms, we become a shifting, relational body. I am not at the center of this structure; I simply move around its periphery sometimes approaching, sometimes drifting away. Yet you remain there, reaching toward one another and toward me with those unseen tentacles. This work was born out of that feeling. I gathered your images and composed a kind of diary not a document, but a form of remembering. I collected the traces, the absences, the moments of contact you left behind, and I touched them perhaps the way an octopus gently probes the sea floor with its arms. Alongside this diary, I wanted to write you a letter. These lines are both my confession and my gratitude. You are my octopus. You are the vast, scattered, many-voiced body that holds each other and me. You are my octopus; you have taught me the delicacy of being together without possession, of sensing without fully knowing. Within this relationship, I no longer know who is the "artist" and who is the "viewer." Perhaps they are all parts of the same body, moving within the same water. This work is not a finished relational art object and perhaps it will never be complete. As long as you remain there, as the distance between us shifts, these networks of relation will continue to reshape themselves. One day, we may all drift in different directions, yet I will still feel those invisible arms reaching, somewhere, toward one another.

Yine de biliyorum, aramızda görünmeyen bir bağ var. Ama bu parçalar bir araya geldiğinde, sanki sürekli devinim halindeki, canlı bir organizmaya dönüşüyoruz. Birbirimize uzanan kollarımızla, sürekli değişen bir canlı, bir ilişkisel form gibi. Ben o yapının merkezinde değilim, yalnızca çevresinde dolaşıyorum. Bazen yaklaşabiliyorum, bazen uzaklaşıyorum. Ama siz her zaman oradasınız; birbirinize ve bana dokunan o görünmez dokunaçlarla. Bu çalışma o hissin izinden doğdu. Sizin görüntülerinizi bir araya getirerek bir günce oluşturdum. Bir belge değil bu bir hatırlama formu. Sizden kalan izleri, boşlukları, temasları bir araya getirip dokundum; belki bir ahtapotun kollarıyla hafifçe yokladığı bir deniz tabanı gibi. Bu günceyle beraber size bir mektup da yazmak istedim. Bu satırlar, size teşekkürüm ve itirafım gibi. Siz benim ahtapotumsunuz. Birbirinizi ve beni taşıyan o büyük, dağınık, çok sesli bedensiniz. Benim ahtapotumsunuz; bana birlikte olmanın, ama tamamen sahip olamamanın, birbirini tanımadan da hissedebilmenin inceliğini öğrettiniz. Bu ilişkide "sanatçı" kim, "izleyici" kim, emin de değilim artık. Belki de hepsi aynı bedende, aynı durumda, aynı suda yüzen parçalardır. Bu çalışma bitmiş bir ilişkisel sanat nesnesi değil. Belki hiçbir zaman da tamamlanmayacak. Çünkü siz orada oldukça, aramızdaki mesafe değiştikçe, bu ilişkisel ağlar de yeniden şekillenecek. Belki bir gün hepimiz başka yönlere gideceğiz, ama ben o görünmez kolların hâlâ bir yerlerde birbirine dokunduğunu hissedeceğim.

Saçma Uzunlukta Bir Ahtapot

Timuçin Erk

Bu çalışma, 11 metre uzunluğunda ve 33 cm genişliğinde bir ahtapot çizimidir. Rulo hâlindeyken kolayca taşınabilen, dar bir alana sığan bu çizim, açıldığında beklenmedik bir şekilde genişler ve mekânı domine eden bir varlığa dönüşür.

Ahtapot, biçimsel esnekliği ve çok yönlülüğü ile tanınan bir canlıdır. Bu çalışmada ise, hem fiziksel olarak hem de kavramsal düzeyde "yayılma", "yer kaplama" ve "sınırların yeniden tanımlanması" fikirlerini taşır. Küçük bir hacme sıkıştırılabilen bu uzun form, açıldığında ölçülerin ve ölçeğin algısını sorgular.

A Ridiculously Long Octopus

Timuçin Erk

This work is an octopus drawing measuring 11 meters in length and 33 centimeters in width. While it can be easily carried and stored in a small space when rolled up, it expands unexpectedly when unfurled and transforms into a presence that dominates the surrounding space.

The octopus is known for its formal flexibility and versatility. In this work, it embodies notions of "expansion," "occupying space," and "redefining boundaries," both physically and conceptually. This elongated form, which can be compressed into a compact volume, challenges the viewer's perception of dimension and scale once it is fully opened.

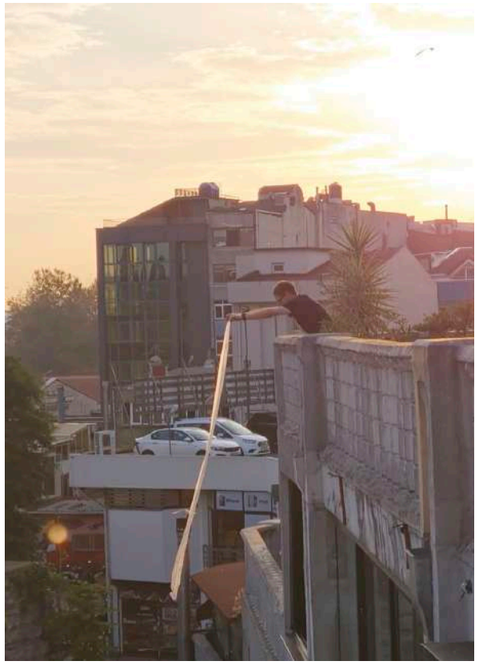

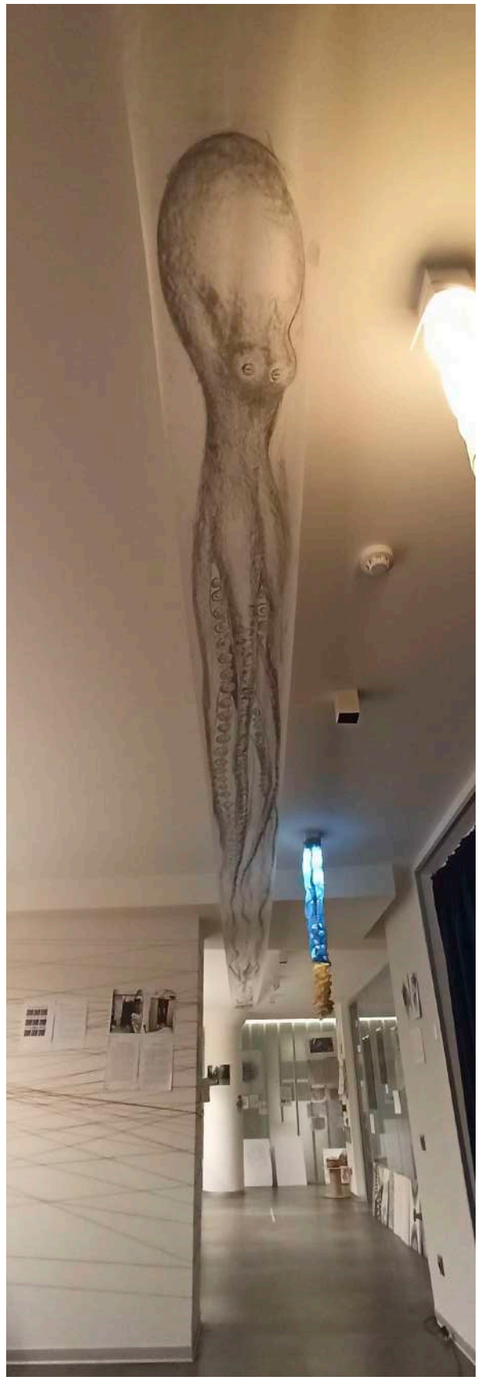

AHTAPOT

Yamaç Şenelmiş

kağıt üzerine tipografik baskı

Bu çalışma, rastlantısal harf dizilimlerinden oluşan bir yüzeyde, "ahtapot" kelimesinin kamufle olmuş varlığını arama eylemi üzerinden görsel bir düşünme pratiği kurar. Harflerin oluşturduğu tipografik gürültü, izleyiciyi pasif bir gözlemciden çıkarıp, anlamı avlayan bir bakışa dönüştürür. Böylece eser, yalnızca görülmeyi degil, görme arzusunu da konu edinir. Kompozisyon, ahtapotun biyolojik özelliklerinden —özellikle kamuflaj ve adaptasyon yetisinden— yola çıkar. Görünmezliği, biçim değiştirerek hayatta kalma becerisiyle birleştiren bu canlı, burada benliğin kentsel orta-ma uyumlanma biçiminin bir metaforuna dönüşür. İstanbul'un çok katmanlı, sürekli dönüşen dokusu içinde bireyin görünürlük ve anonimlik arasında salınan varlığı, harflerin yüzey üzerindeki rastlantısal konumlarında yankı bulur.

Tipografi, bu bağlamda yalnızca bir iletişim aracı değil, dokunsal bir yüzey hâline gelir. Harfler birbiriyle temas eder, anlamı sürtünerek üretir. Tıpkı ahtapotun dünyayı kollarıyla, yani temas yoluyla algılaması gibi, bu eser de anlamı görsel değil, dokunsal bir farkındalıkla ortaya çıkarır.

Sonuç olarak, "A HT AP O T" biçimsel olarak da kavramsal olarak da kamuflajın, adaptasyonun ve dokunmanın estetiğini araştırır. İzleyici, bu harf labirentinde gözün yönünü, algının sınırlarını ve benliğin kent içindeki varlık biçimlerini yeniden düşünmeye davet edilir. Burada anlam, yüzeyin ardında değil —yüzeyin kendisinde, temasta ve bakışın eyleminde var olur.

OCTOPUS

Yamaç Şenelmiş

typographic print on paper

This work constructs a visual thinking practice through the act of searching for the camouflaged word "octopus" within a surface of randomly arranged letters. The typographic noise transforms the viewer from a passive observer into an active seeker of meaning — the piece thus examines not only the act of seeing, but the desire to see itself. Drawing from the biological traits of the octopus —particularly camouflage and adaptation— the composition becomes a metaphor for how the self adjusts and transforms within the urban environment. In Istanbul's layered and ever-shifting urban fabric, the tension between visibility and anonymity mirrors the scattered positioning of the letters.

Typography here operates as a tactile surface rather than a communicative one. The letters touch, overlap, and produce meaning through friction. Just as the octopus perceives the world through its arms —through contact rather than vision— the piece invites meaning to emerge through a tactile awareness rather than pure perception.

Ultimately, O CT OP U S investigates the aesthetics of camouflage, adaptation, and touch both formally and conceptually. The viewer is invited to reconsider direction, perception, and selfhood within the urban field — where meaning does not lie beneath the surface, but within it, in the act of contact and the motion of the gaze.a city's identity is embedded in its trash and in the hands that interact with it.

Görünen Bedenin Görünmeyen İzi: Ahtapot

Zeynep Ateş

Tek kanal video, 2025
Süre: 0:20

Ahtapot sadece suyun içinde yaşamaz; suyun kendisi gibi yaşar. Sabitlik yerine geçiciliği, sınır yerine akışı seçer. Su, onun bilincinin bir uzantısı gibidir. Düşünceleri sadece bedeninde değil, suyun dokusunda da devam eder.

Ahtapotun izini sürmek zordur. O, her yerde olabilir ama zor olan onu görebilmektir. Suya karışır, biçimini siler. Ardında sadece bir yansıma...

Yansıma(lar), suyun hafızasında kalan soluk. Işık ve hareket birbirine karışır; düşünce suyun üzerinden geçerken kısa varlığın hem yokluğun kesiştiği yerdir. İşte ahtapot oradadır.

The invisible Trace of the visible Body: Octopus

Zeynep Ateş

Zeynep Ateş

Single-channeled video, 2025
Duration: 0:20

The octopus does not merely live in water; it lives as water. It seems to choose transience over permanence, flow over boundaries. Water feels like an extension of its consciousness. Its consciousness continues not only within its body but also through the reflection of the water itself.

Tracing the octopus is difficult. It can be anywhere, yet seeing it is the true challenge. It merges with the water, erases its form, leaving behind only a reflection.

Reflections faint memories preserved in the water's surface. Light and movement intertwine; thought becomes visible for a brief moment as it passes across the water. Those instant marks the intersection of presence and absence. That is where the octopus exists.

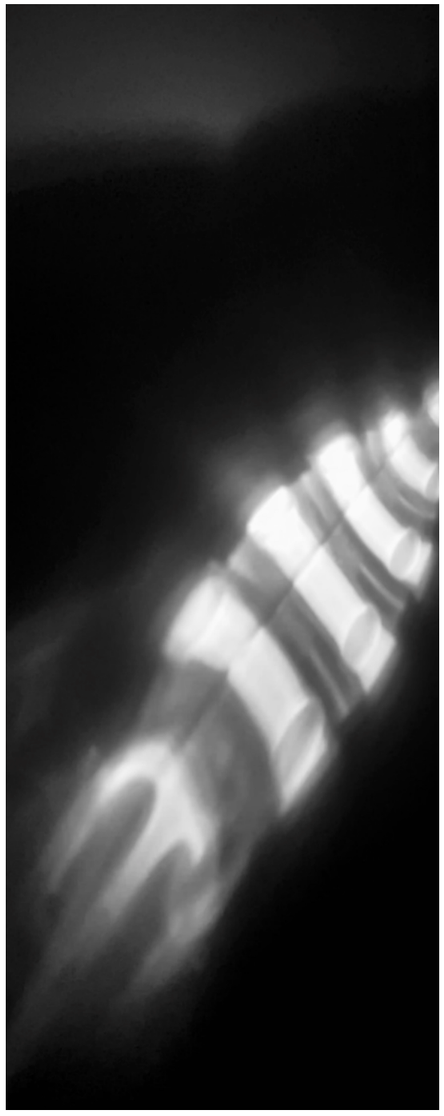

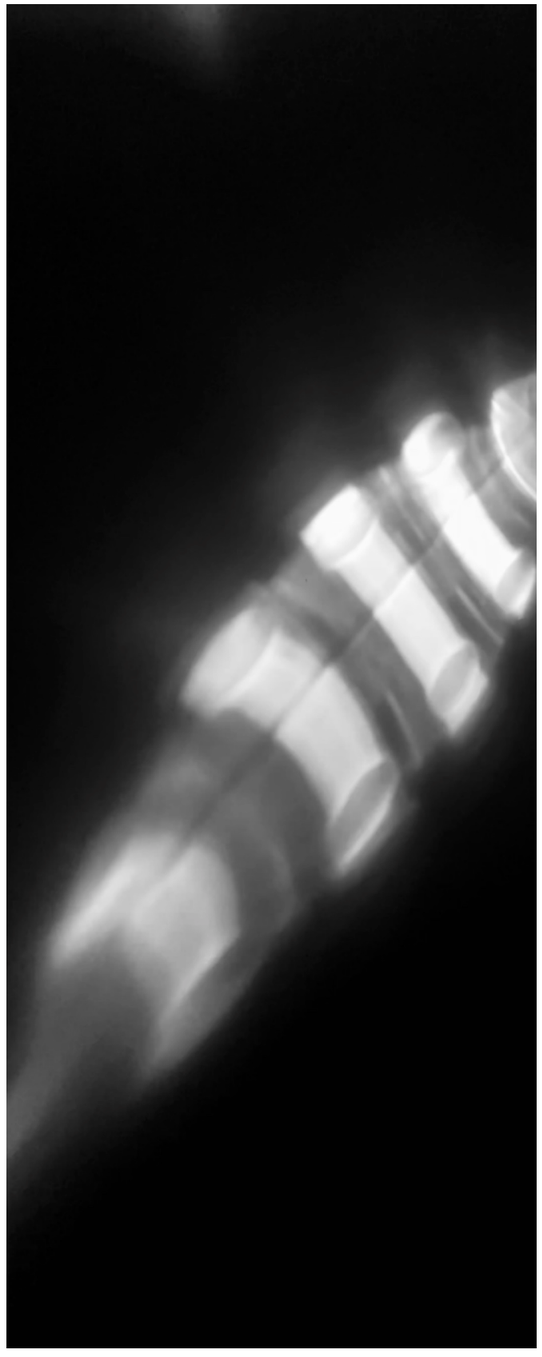

Video çalışmasından kareler. Videonun tamamını izlemek için qr kodunu taratıp izleyebilirsiniz.
Scenes from the video. You can scan the QR code to watch the full video work.

Kollar

Şeyma Kaya

Ahtapot gündemimize geldiğinde ben Aydın'da babaannemlerle mor bir karton üzerinde pastel boyayla ahtapotlar çizmeye başladım. Balkon masasının üstüne sabitledik, dedem de baba-annem de gidip gelip ahtapotlarımızın dünyasını renklendiriyorlar. Bir sonraki gidişimde çekeceğim fotoğraflarını... Benim ahtapot projesi de ismiyle müsemma oldu, hem babaannemlerle kolektif kartonumuz, hem kısacık bir şiirçe, hem de her gün baktığımız camiiyi bir ahtapot gibi hayal ettiğim bir eskiz...

şiirçe:

bir boğazlı
iki yakalı
üç dinli
dört yollu
beş taşlı
altı üstü
yedi tepeli
sekiz kollu
ahtapot istanbul

Tentacles

Şeyma Kaya

When the octopus entered our agenda, I started drawing octopuses in Aydın at my grandparents' place, using pastels on a purple piece of paper. We fixed it onto the balcony table, and both my grandfather and my grandmother keep coming by, adding color to the world of our octopuses. I'll take photos of it the next time I go…

So my octopus project turned out to be true to its name: partly our collective octopus paper with my grandparents, partly a tiny poem, and partly a sketch in which I imagine the mosque we look at every day as an octopus…

somethings are untranslatable

if there were a list of
the ultimate untranslatables,
puns would top the list.

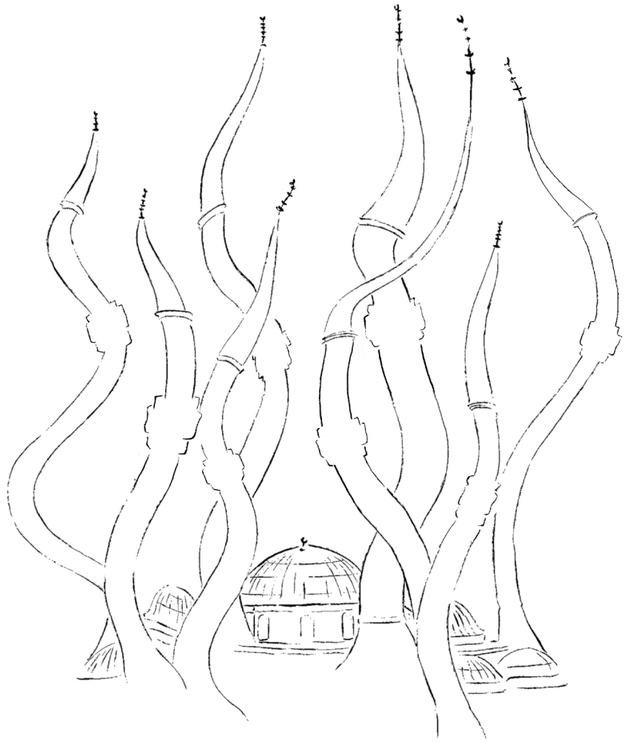

sekiz minareli sinanpaşa camii
sinanpaşa mosque with eigth minarets

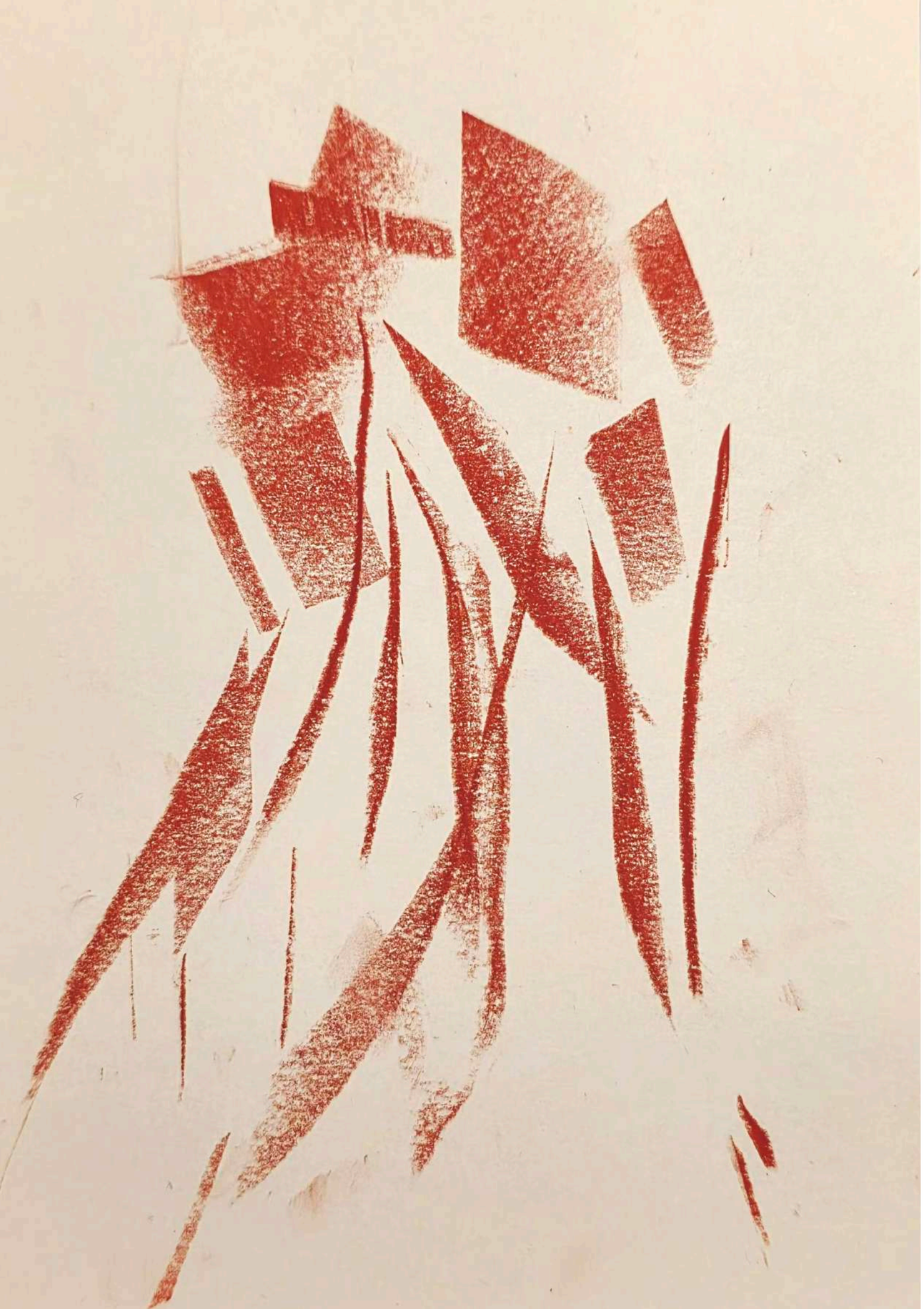

Arkadaşım Ahtapot

yanar

"Etkileyiciydi. Bir balerine benziyordu. Uzun uzun bacakları vardı. Her biri incecikti. Usulca yere dokunuyor, hepsi sözleşmişçesine ağır ağır hareket ederken, parmak uçlarında sanki dev bir dünyayı taşıyordu. Çekiciliğinin yanında vantuzları ve her yanını saran, onu kaplayan kaygan yüzeyi ile insanı ürküten bir tarafı da vardı. İrili ufaklı gözenekleri su damlaları gibi yukarıdan aşağı onun bacaklarına doğru akıp gidiyor ve her biriyle nefes almasını sağlıyordu. İşte bir sabah onunla karşılaşmıştım. Kapının mektupluğundan, girişe atılmış, o yıllarda çok severek okuduğum Independent Gazetesinin içindeki ekini elime alıp, göz gezdirirken tam sayfa hali ile onunla yüz yüze gelmiştim. Dakikalarca bakmış, dikkatle incelemiştim. Ahtapot ilgimi çekmiş ve aklımda kalmıştı. Uzun yıllar önceydi. Günlerden cumartesiydi.

İşte bu ahtapotla bir sabah aniden bizim stüdyonun kapısından girdiğimi de hatırlıyorum. Tabii ki ne ben onun ne de o benim elimden tutmuştu. Ama belki de böyle bir şeydi birlikteliğimiz. Çünkü onun dev resmini yanımda stüdyoya getirmiştim, o günün diğer bazı kahramanları gibi. Üstelik hazırladığımız bir çalışma gününün çok önemli, hatta akılda kalıcı bir aktörü de olmuştu"

Yıllar önce aynı başlıkla ve yukarıdaki alıntının da içinde olduğu makalesi yazdığım "Arkadaşım Ahtapot" Beşiktaş'a da geldi. Çünkü Aura'daki atölye'mizde Sinan Paşa Çarşısı'nı konuşup tartışırken onunla özdeşleşti ve tariflendi. Bu çarşı tam anlamıyla aramızda tartıştığımız gibi tam bir ahtopota benziyordu. Üstelik ahtapot da çok özel ve mimarlık, sanat ve yaşam adına kendisinden çok öğrenilebilecek bir yaratıktı. Kendisi hep birlikte izlediğimiz "Öğretmenim Ahtapot" filmi ve ardından yaptığımız sohbetler ve çalışmalarla "Sınırlar" Atölyesi'nin çok önemli bir aktörü oldu.

My Friend Octopus

yanar

"It was impressive. It resembled a ballerina. It had long legs. Each one was slender. Gently touching the ground, moving slowly as if in unison, it seemed to carry a giant world on its fingertips. Alongside its charm, there was also a frightening side to it, with its suckers and the slippery surface that covered it, enveloping it. Large and small pores flowed down its legs like water droplets, allowing it to breathe. That's how I encountered it one morning. I had picked up the supplement of the Independent newspaper, which I loved reading in those years, thrown into the entrance from the letterbox, and was skimming through it when I came face to face with it on a full page. I had stared at it for minutes, examining it carefully. The octopus had caught my attention and stayed in my mind. It was many years ago. It was a Saturday.

I also remember one morning suddenly walking into our studio with this octopus. Of course, neither I nor it had taken each other's hand. But perhaps that was what our relationship was like. Because I had brought its giant picture with me to the studio, like some of the other heroes of that day. Moreover, it had been a very important, even memorable, actor in the work we had prepared that day.

Years ago, my article titled 'My Friend the Octopus,' which included the above quote, also came to Beşiktaş. Because while we were talking and discussing Sinan Paşa Market in our workshop at Aura, it became identified and defined with him. This market was exactly like an octopus, just as we had discussed among ourselves. Moreover, the octopus was a very special creature from which much could be learned in terms of architecture, art, and life. It became a very important actor in the 'Borders' Workshop through the film 'My Teacher the Octopus,' which we watched together, and the conversations and work we did afterwards.

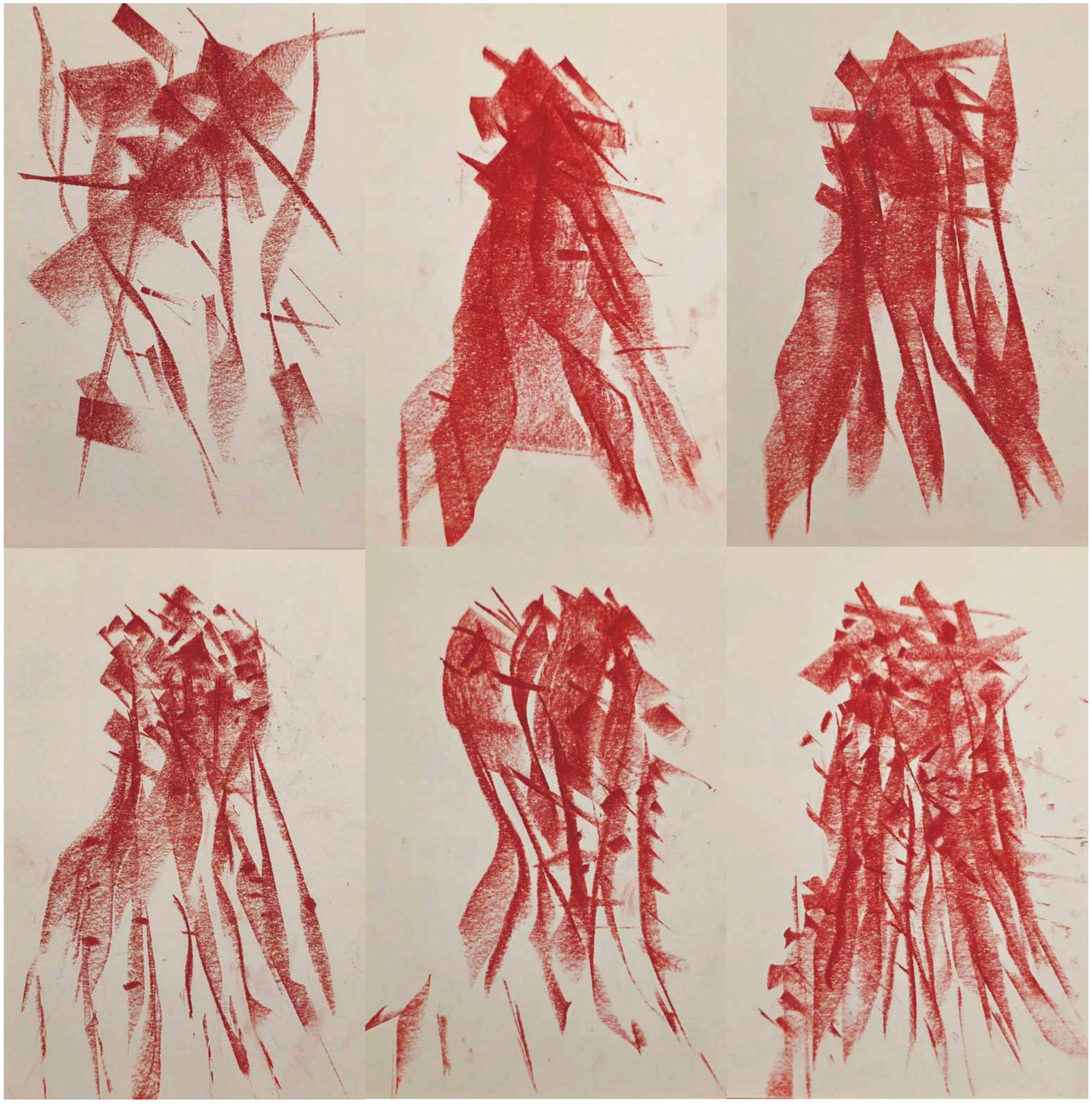

Arkadaşım Ahtapot, toz pastel çizimleri, 14.85x21 cm, 2025
My Friend Octopus, soft pastel drawings, 14.85x21 cm, 2025

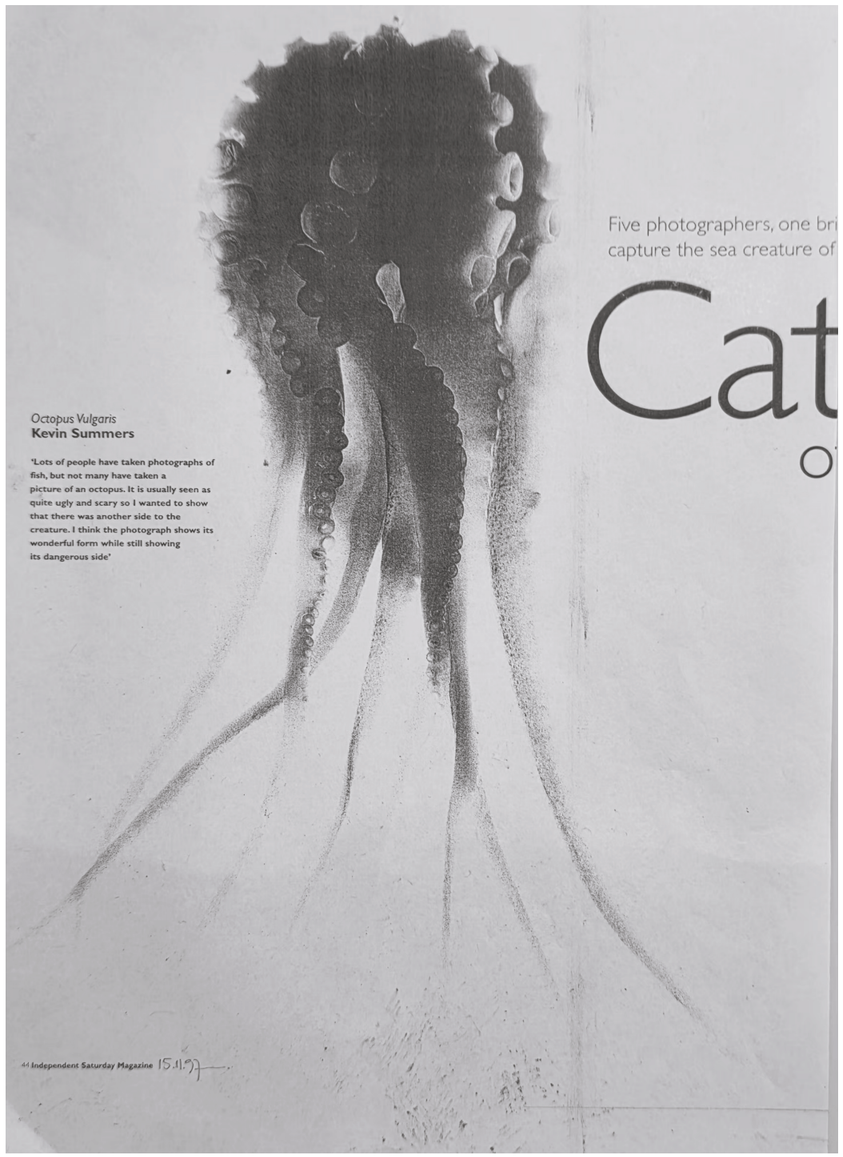

Octopus Vulgaris, fotoğraf: Kevin Summers, The Independent Saturday Dergisi, 1997
Octopus Vulgaris, photo by Kevin Summers, The Independent Saturday Magazine, 1997

Arkadaşım Ahtapot, eskiz kağıdı ile çizimler, 21x29,7 cm, 2025
My Friend Octopus, sketch paper drawings, 21x29.7 cm, 2025

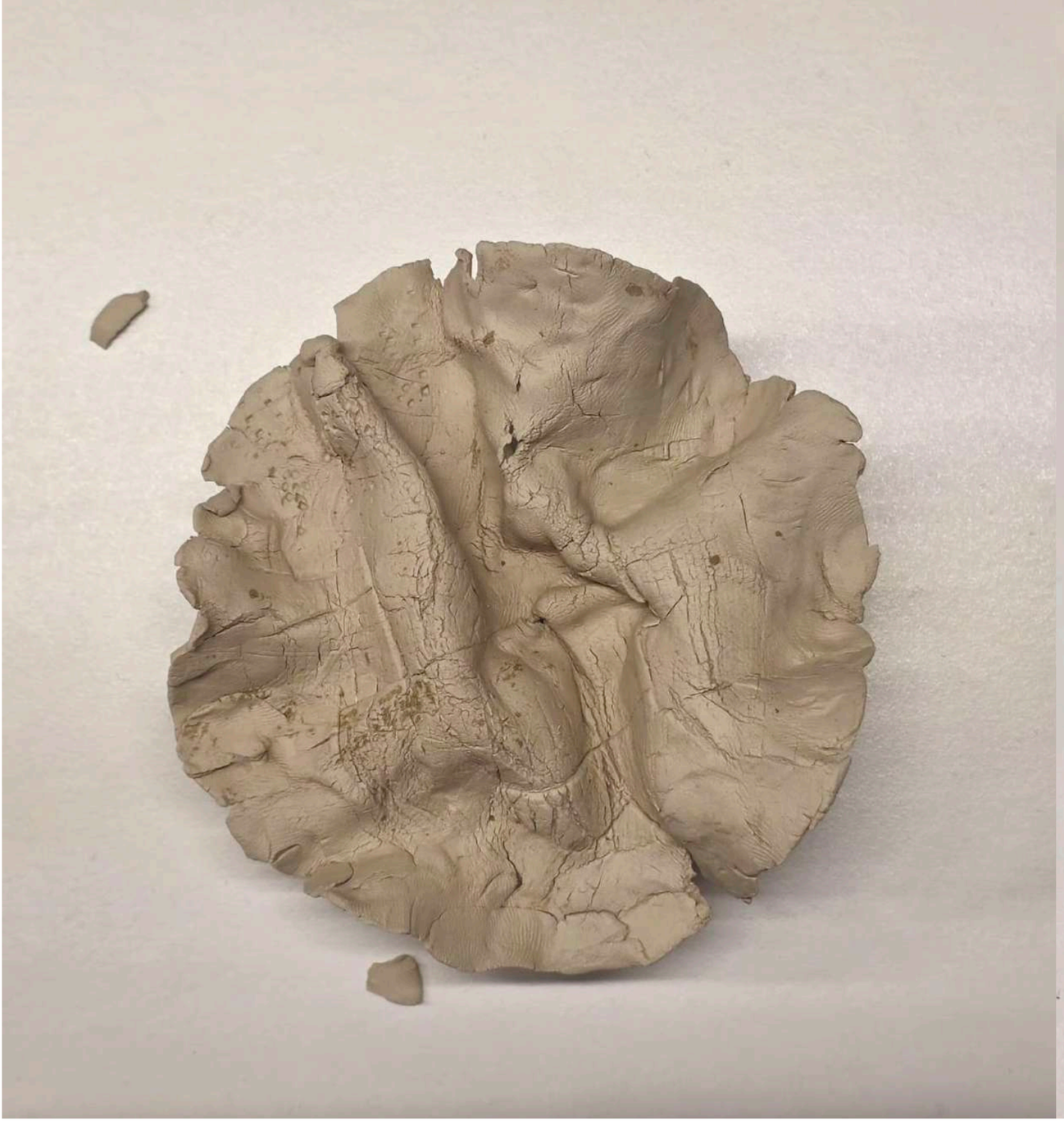

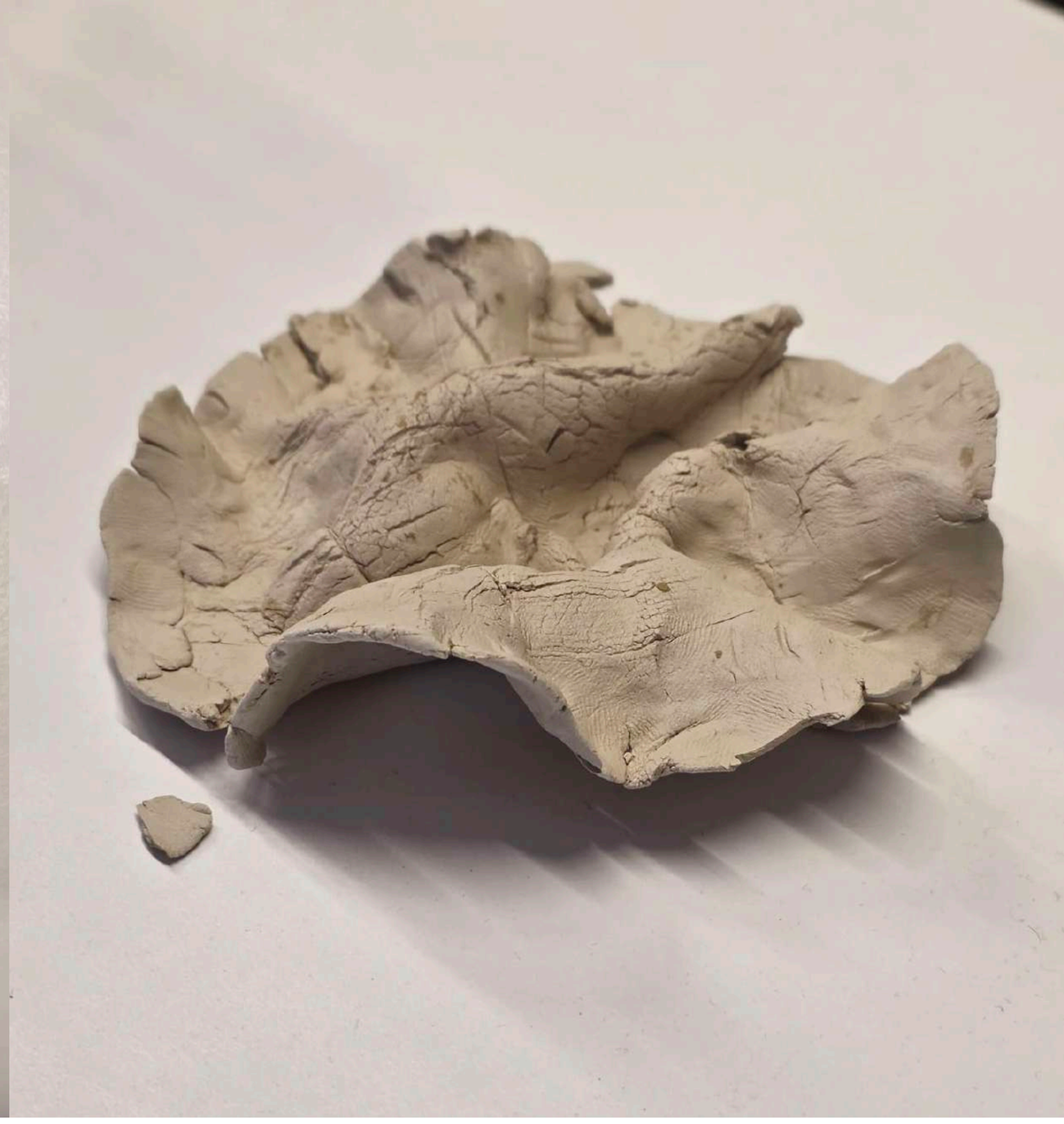

Ahtapot Zamanı, Beyaz Seramik Kili, 12 x 12 cm, 2025
Time of Octopus, White Ceramic Clay, 12 x 12 cm, 2025

Beşiktaş Meydanı'nda Su
Samuli Woolston ile birlikte

30 Kasım 2025

Arkadaşlar merhabalar.

Geçen haftaki çalışmalarınız ve gayretleriniz için gerçekten teşekkürler. Samuli de özel sohbetlerimizde söylediği gibi AURA'daki ortamdan, ortaya çıkanlardan dolayı keyifli ayrıldı. Onunla birlikte Beşiktaş'taki sahil meydanında yapılanlar da sürecin yeni adımı olan "Su" öğesi ve etrafında düşünülen eklerle hepinizi farklı çözümlere götürdü. Çalışmaların daha önce yapılanların devamı olarak kente bağlanması da önemliydi.

Kurucusu olduğu mimarlık ofisi ALA mimarlık ile ilgili o gelmeden size gönderdiğim iki makale ile, "ALA'nin Hikayesi" ve "OODİ Mimarlıktan Daha Fazlası" ile tanıdığımız Samuli'yi Aura'daki konuşması ve atölyemizdeki yaklaşımları ile yakından tanımanız çok değerliydi.

Land Art sunumlarına Irmak, Önder ve Timuçin ile devam ettik. Nysa ile ilgili de dönüşümler üzerine de düşündük eminim. Ayrıca Kutsal Mekanlarla ilgili sunum ile Fin, Kore dünyasından örneklerle Emre Arolat'ın Sancaklar Cami'sine ziyaretimiz öncesi Fin Mimarlık Müzesi'nde yaptığımız "Sessizliğe Doğru İki Yol" sergimiz üzerine de konuştuk. Ömer Emre Yavuz Hoca'nın Atölyemizi ziyareti Ela Kaçel Hoca'nın da katılımı ile keyifli buluşmaya dönüştü. Hem sanat ile mimarlık üzerine konuştuk hem de yaptıklarımızı özetleyerek paylaştık, görüşüne sunduk. "Çat Kapı" sohbeti çok faydalı oldu. Aynen Meriç Hızal Hocamızın önce sergisini ziyaretimiz ve sonrasında Abbasağa Parkının üst girişi karşısındaki mekânda tasarladığı Herkese Barış heykelinde toplanmamız, hep birlikte atölyeye gelmemiz gibi. Kendi Nysa'larımız üzerine hafta boyunca düşündünüz ve yapıtlarınızı ortaya koymaya başladınız. Selamlar hepinize...

yanar

Water at Beşiktaş Square
with Samuli Woolston

30 November 2025

Hello, everyone.

Thank you for your work and efforts last week. As Samuli mentioned in our private conversations, he left AURA feeling very pleased with the atmosphere and the results. Together with him, the work done in Beşiktaş Square led you all to different solutions, with the 'Water' element as the next step in the process and additions considered around it. It was important that the work continued the dialogue with the city.

Before he arrived, I sent you two articles about ALA Architecture, the architecture firm he founded, entitled "The Story of ALA and 'OODİ Architecture: More Than Just Architecture" it was invaluable to get to know Samuli closely through his talk at Aura and his approach in our workshop.

We continued the Land Art presentations with Irmak, Önder and Timuçin. I'm sure we also thought about transformations related to Nysa. We also discussed the presentation on Sacred Spaces, examples from the Finnish and Korean worlds, our visit to Emre Arolat's Sancaklar Mosque, and our exhibition 'Two Paths to Silence' at the Finnish Architecture Museum. Ömer Emre Yavuz's visit to our workshop, which we attended after visiting his exhibition, turned into a pleasant meeting with the participation of Ela Kaçel. We talked about art and architecture, summarised what we had done, shared it, and presented our summary for his opinion. The 'drop-in' conversation was very useful. Just like when we first visited Professor Meriç Hızal's exhibition and then gathered at the peace sculpture she designed at Abbasağa, came to the workshop together. You thought about your own Nysas throughout the week and began to produce your works. Greetings...

yanar

Beşiktaş'ın Tektonik Sirkülasyonu

Ahmet Atakan Keskin

Beşiktaş'ın köyiçi ve sahili arasındaki kopukluğu ele alan bu iş, otobüs duraklarında Sinanpaşa Camii'nin aksını referans alarak, bir kentsel rahatlama, su mekanı yaratır.

Beşiktaş's Tectonic Circulation

Ahmet Atakan Keskin

This work addresses the disconnection between Beşiktaş's inner neighborhood and its shoreline, creating an urban relief and water space by referencing the axis of mosque at the bus stops.

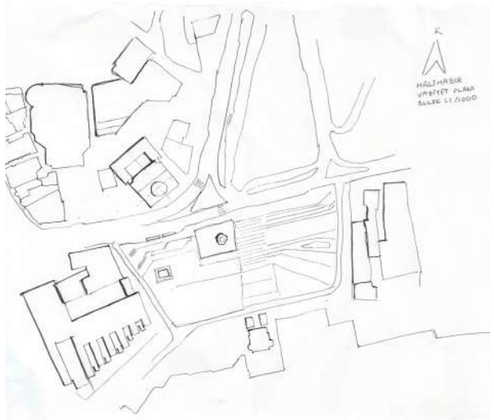

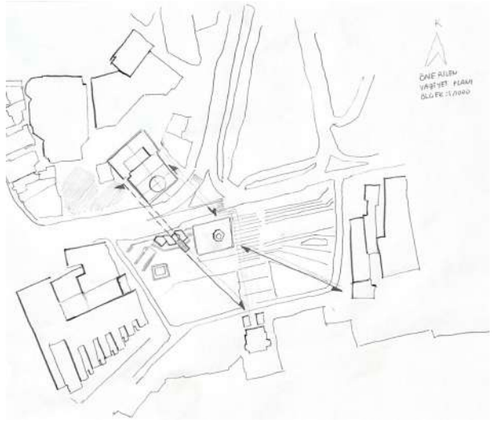

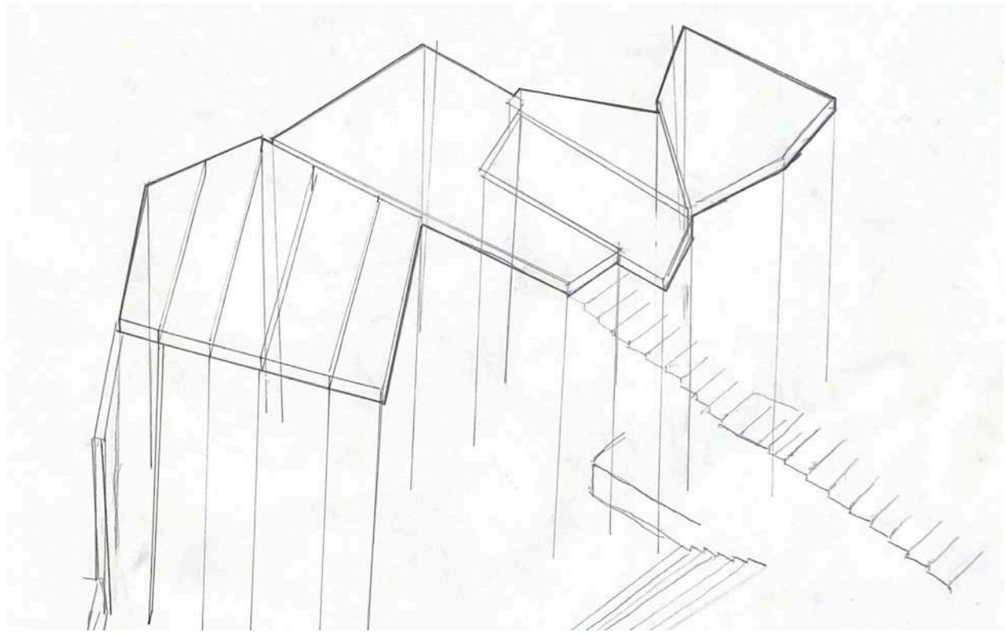

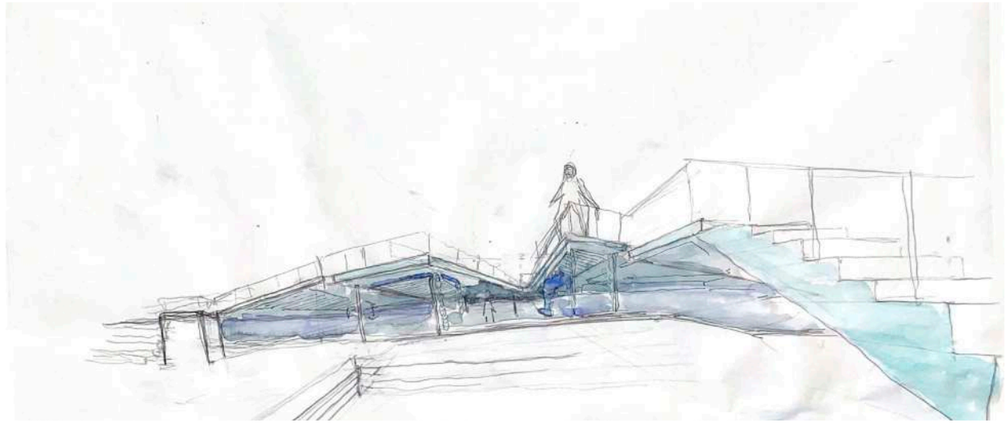

Oluşacak tektonik kaldırma sonucu, otobüs duraklarının altında, bir dinlenme, zihin rahatlatıcı mekan oluşur.
As a result of the tectonic uplift to be created, a resting, mind-soothing space emerges beneath the bus stops.

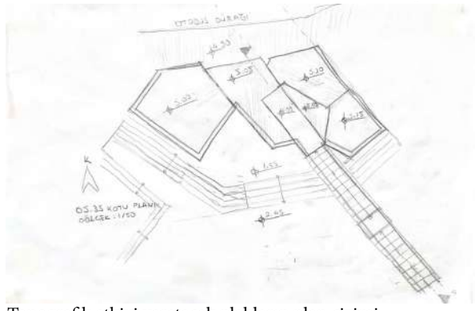

Topografik etkiyi yaratacak plakların plan çizimi.
Plan drawing of the plates that will create the topographic effect.

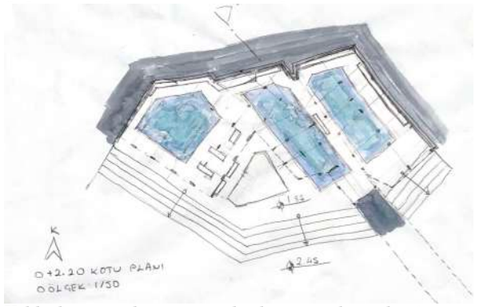

Kaldırılmış meydan sonucunda oluşan, su elemanları içeren meditatif mekan planı.
A plan of a meditative space containing water elements, formed as a result of the elevated plaza.

Bu plan, oluşacak uzatmanın, altında oluşacak mekanın, tek bir düzlemde olmamasını, bir topografya etkisiyle, ergonomiyi bozmadan oluşturur. Camii aksını tutan parça ise iskeleye akışı devam ettirmek için bir merdivenle desteklenmiştir. Altında oluşacak mekan, bu topografik etki sayesinde su ögeleri içeren bu mekanı, doğallığa kavuşturmaktadır.

This plan ensures that the extension and the space formed beneath it do not exist on a single plane, but are shaped with a topographic effect without compromising ergonomics. The element aligned with the mosque axis is supported by a staircase to continue the flow toward the pier. The space formed below, through this topographic effect, gains a sense of naturalness with the inclusion of water elements.

Boğaz'ın Sesleri

Alım Yıldırım

Mimari proje, yere özgü enstalasyon

2025

Beşiktaş Meydanı, boğaz kenarındaki diğer çoğu meydanın aksine bir tarihi çeşmeye sahip değildir. Kentin yukarı doğru yıllar içinde katmanlaşması ile birlikte, zemin kotunun altında kalan tarihi çeşmelerle bir karşıtlık kurmak amacıyla "tarihsel olmayan" bir su enstalasyonu tasarlandı. Bu nedenle, doldurulmuş kıyı hattı üzerinde uzun süredir var olan iki işlevsiz platform proje alanı olarak seçildi.

Dalgaları toplayan, dalga seslerini dinleten tarihi olmayan bir bakır kubbe. İnsanları etkileşime girmeye, kucaklamaya ve suyun sesini dinlemeye davet eder ve Boğaz'ın sesini meydana taşır.

Sounds of Bosphorus

Alım Yıldırım

Architectural project, site-spesific installation

2025

Beşiktaş Square, like many squares along the Bosphorus, does not have a traditional fountain. Since the city has grown upwards, a "non-historical" water installation was designed to create a contrast with fountains that remain below ground level. For this reason, the two platforms that have long existed on the reclaimed shoreline were selected as the project site.

An un-historical copper dome collecting waves, creating sound. Inviting people to interact, embrace and listen. Carrying the sound of the Bosphorus into the square.

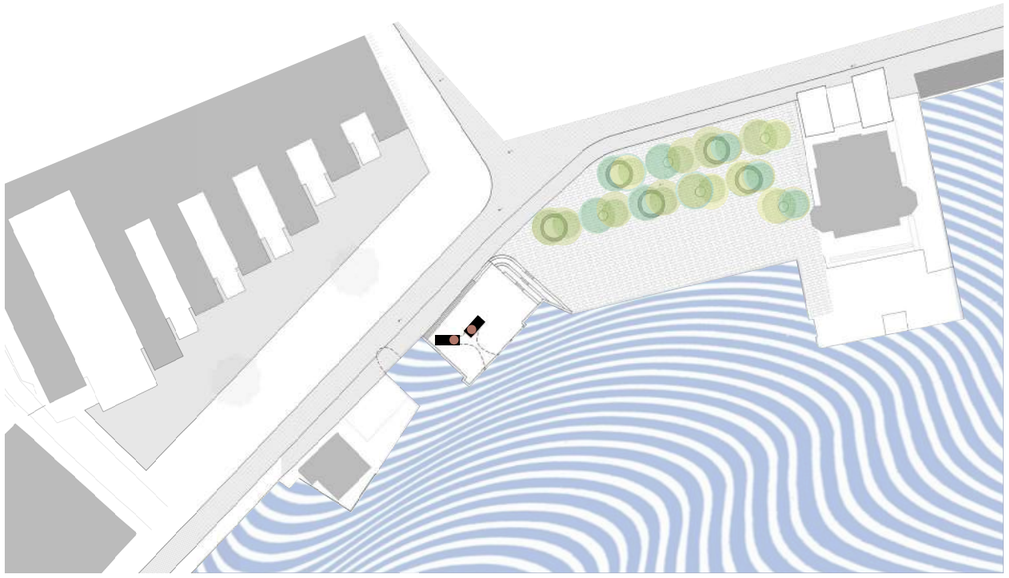

Vaziyet Planı
Site Plan

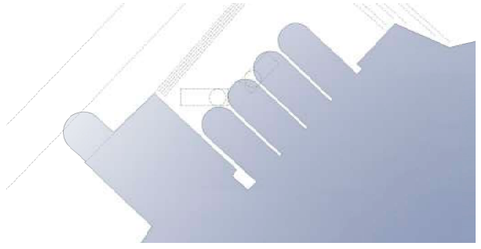

Mevcut Su ve İskele İlişkisi (+0.00 Kotu)
Current Relationship Between Water and the Pier (+0.00)

Önerilen Su ve İskele İlişkisi (+0.00 Kotu)
Proposed Relationship Between Water and the Pier (+0.00)

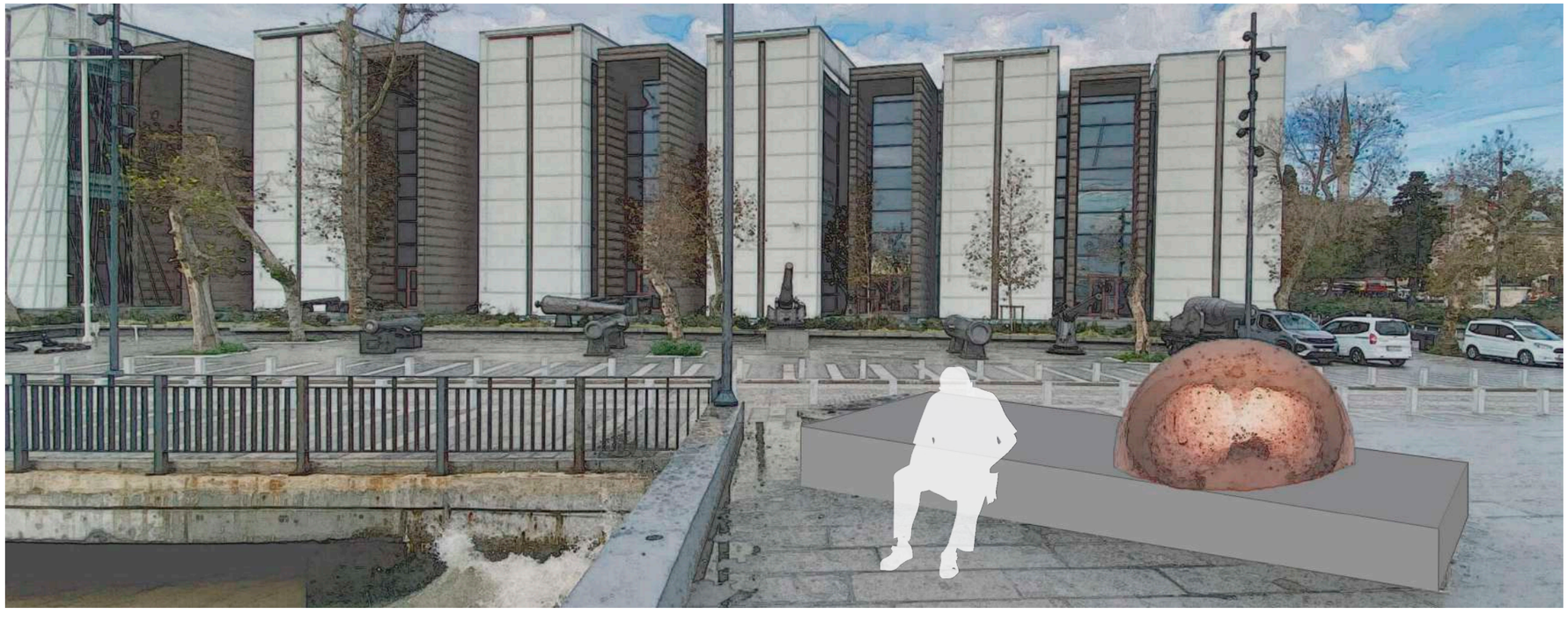

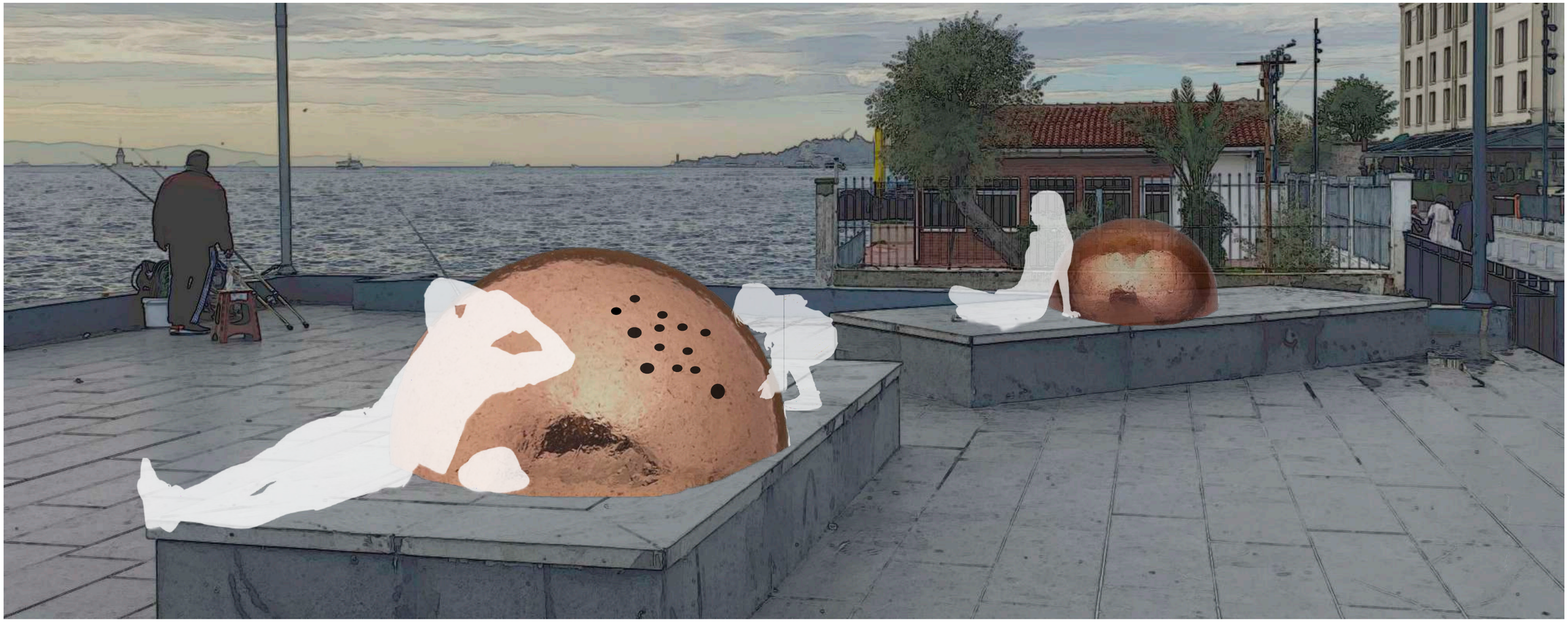

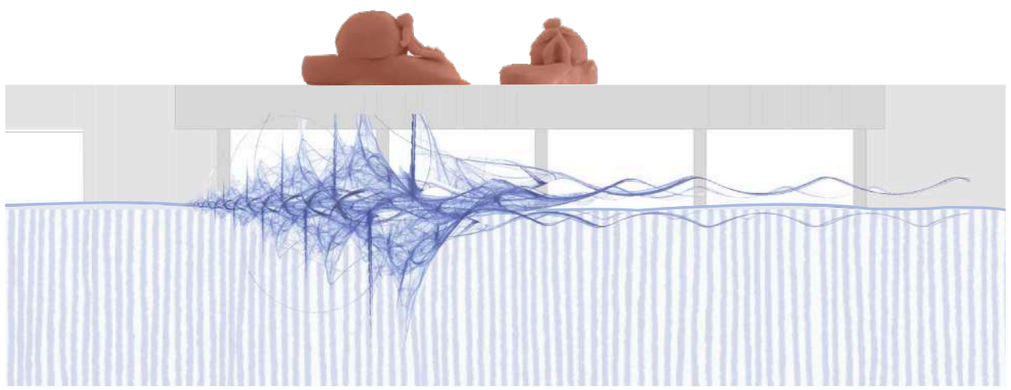

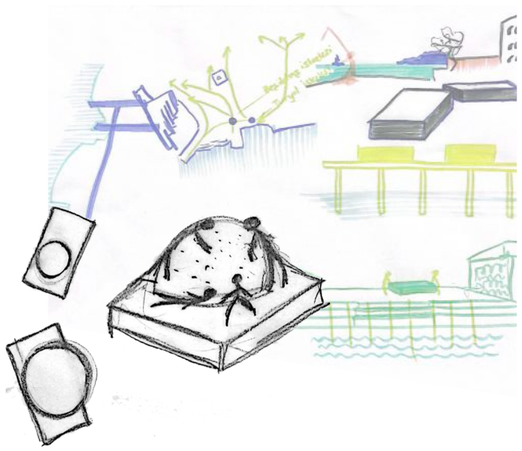

Beşiktaş Meydanı Kamu Hizmeti

Alperen Kurumaz

Marmara denizi, asırlardır birçok medeniyete manzarasını sunmuş, etrafındaki kara topraklarında nice medeniyetler yaşamış ve hep bir odak merkezi olmuş. Bu çalışmada İstanbul'da Marmara Denizi ile temas kuran meydanlardan Beşiktaş Meydanı düşünülmüştür.

Suyun ön planda olduğu bu çalışmada meydan için hizmet veren kamusal bir tuvalet-pavilyon düşünülmüştür. Üst kat enstalasyonal bir alan sunarken alt kat tuvalet hizmeti veren bölümlerden oluşmaktadır.

Bu pavilyon tasarlanırken marmara denizindeki hakim rüzgarlar ve denizin içindeki akıntı yönleri esin kaynakları olmuştur.

Besiktaş Square Public Service

Alperen Kurumaz

The Sea of Marmara has offered its view to countless civilizations for centuries; many societies have lived on the lands surrounding it, and it has always been a focal point. In this project, Beşiktaş Square—one of the squares in Istanbul that directly engages with the Sea of Marmara—has been chosen as the site of intervention.

In this water-centered design, a public toilet pavilion serving the square is proposed. While the upper level provides an installation space, the lower level consists of facilities that serve as public restrooms.

During the design process of this pavilion, the prevailing winds over the Sea of Marmara and the directions of the sea currents became primary sources of inspiration.

Yapay Zeka ile Hazırlanmış Pavilyon Görseli 2025
AI-Generated Pavilion Visual, 2025

3D Baskı Yöntemi ile pavilyon maketi ve sergi için birimlerin enstalasyonal şekilde bir araya gelişi, 2025
Pavilion Model Produced with 3D Printing and the Installation-Style Assembly of Units for the Exhibition, 2025

BESIKTAS SQUARE

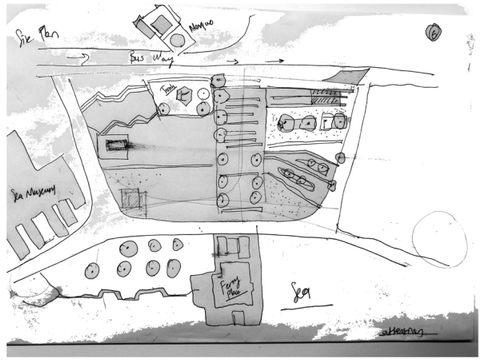

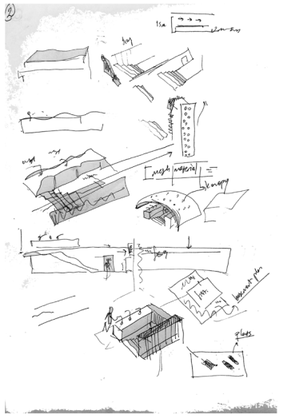

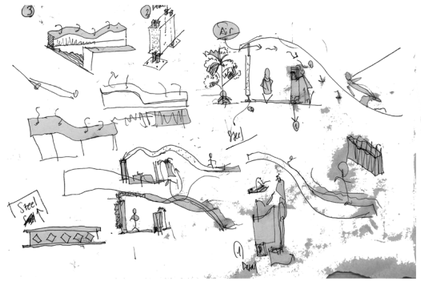

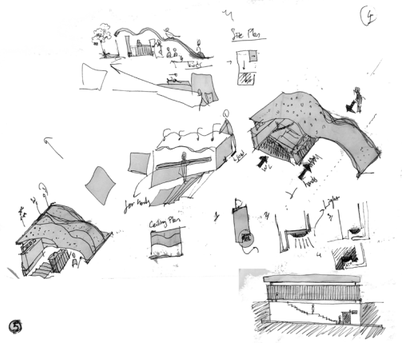

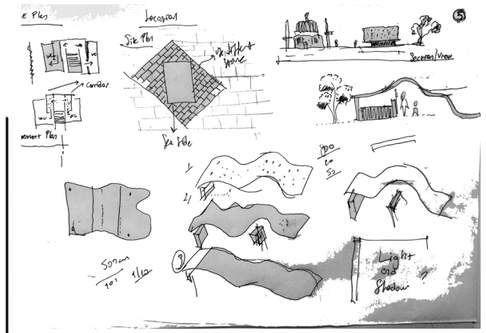

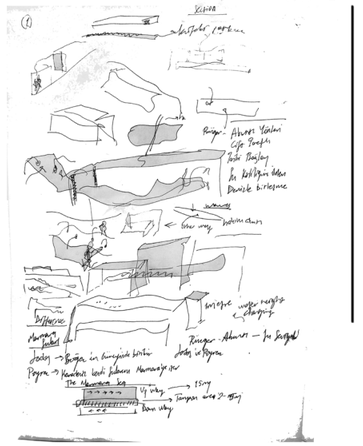

PUBLIC SERVICE

Tasarıma dair eskiz çalışmaları, 2025
Sketch Studies on the Design, 2025

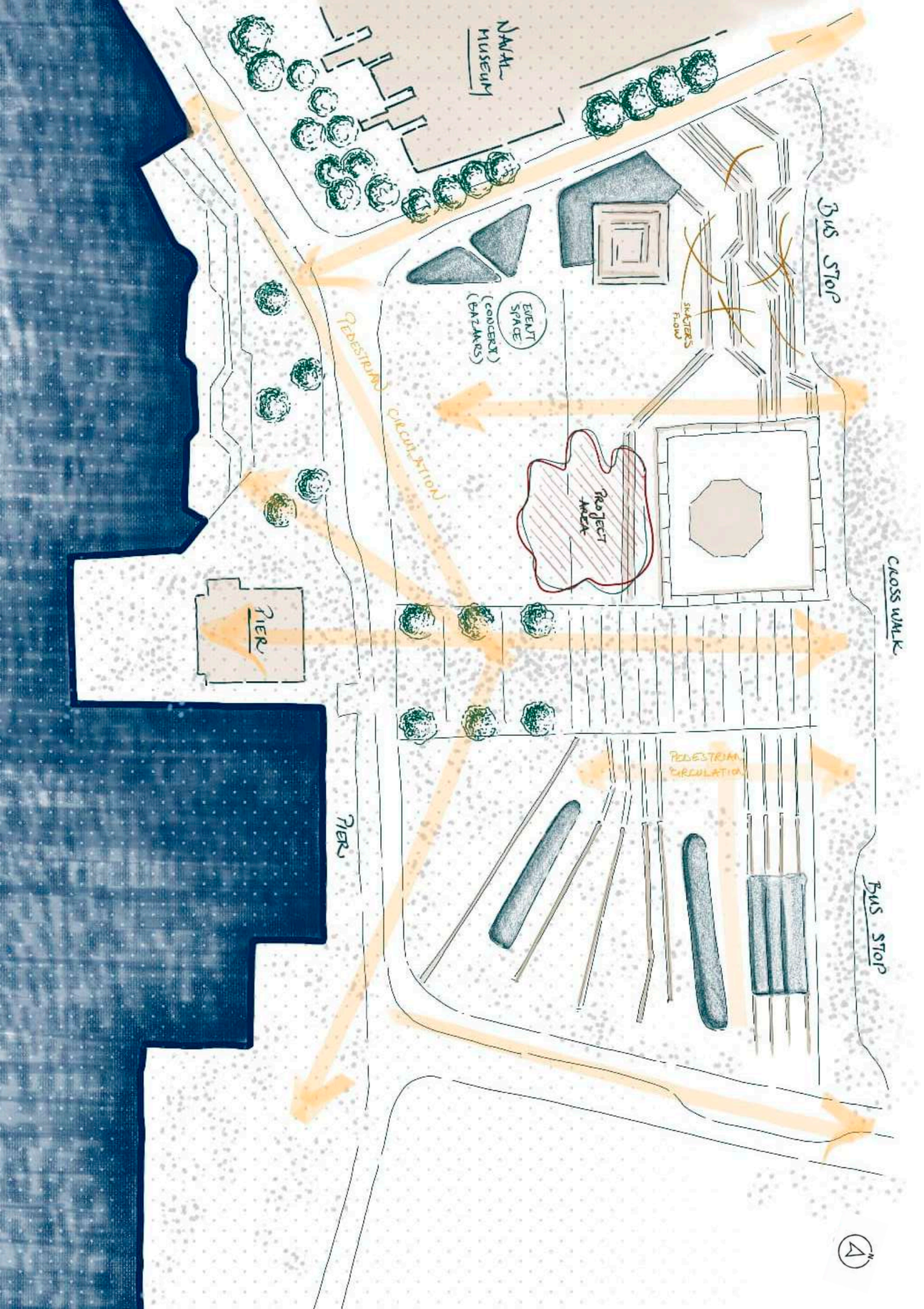

Beşiktaş Metro İstasyonu

Artiona Dushi

Kentsel Odak

Beşiktaş Meydanı, deniz, kara ve yaya trafiğinin kesiştiği, İstanbul'un en dinamik ve karmaşık kentsel düğüm noktalarından biridir. Bu proje, metro girişini sadece işlevsel bir durak olarak değil, bu yoğun ritme eklemlenen akışkan bir "kentsel arayüz" olarak yeniden kurgular.

Tasarım; vapur yolcularının, öğrencilerin ve bölgedeki paten kullanıcılarının hareket rotalarını titizlikle analiz ederek, bu akışları kesmek yerine onları yönlendiren ve besleyen gözenekli bir yapı sunar. Geleneksel bir eşik kavramının ötesine geçen bu giriş, yeraltı ulaşım ağını meydanın tarihi ve canlı dokusuna bağlayan sosyal bir köprü görevi görerek, kentsel sürekliliğin korunmasını sağlar.

Kanopi

Projenin mimari kimliğini belirleyen en temel öğe, Boğaz'ın dinamizmine doğrudan bir gönderme yapan su havuzlu kanopi yapısıdır. Bu strüktür, zemin kotunda korunaklı bir kamusal buluşma alanı tanımlarken, metro katları için devasa bir optik filtre işlevi görür.

Su yüzeyinin doğal hareketlerini kullanan kanopi, gün ışığını kırarak yeraltı peronlarına taşır ve durağın iç mekanında suyun ritmik yansımalarıyla örülü, yaşayan bir atmosfer oluşturur. Bu "sıvı mercek" etkisi, kullanıcıya yerin altında dahi denizle kurulan kopmaz bir görsel bağ ve benzersiz bir kentsel deneyim sunar.

Beşiktaş Metro Station

Artiona Dushi

The Urban Nexus

Beşiktaş Square stands as one of Istanbul's most dynamic and complex urban nodes, where sea, land, and pedestrian traffic converge. This project reimagines the metro entrance not merely as a functional stop, but as a fluid "urban interface" articulated into this intense rhythm.

By meticulously analyzing the movement patterns of ferry passengers, students, and local skaters, the design offers a porous structure that guides and sustains these flows rather than interrupting them. Transcending the traditional concept of a threshold, this entrance acts as a social bridge connecting the underground transport network to the square's historic and vibrant fabric.

The Canopy

The defining architectural element of the project is the water-pool canopy, which serves as a direct reference to the dynamism of the Bosphorus. While defining a sheltered public meeting point at ground level, this structure functions as a massive optical filter for the metro levels.

Utilizing the natural movements of the water's surface, the canopy refracts sunlight and carries it down to the underground platforms, creating a living atmosphere woven with rhythmic aquatic reflections. This "liquid lens" effect provides users with an unbreakable visual link to the sea and a unique urban experience.

Beşiktaş Su Saati

Asya Yurttaş

Beşiktaş'ta zaman çoğunlukla hareket saatlerinden ve telefon ekranlarından okunur. Vapurlar, otobüsler, mesai ve ders programları, meydanı sürekli bir geçiş ve bekleme alanına dönüştürür. Su saati bu noktaya yerleştirilmiştir; çünkü meydan zaten, insanların başka bir yere zamanında varmak için içinden geçtiği gayriresmî bir zaman makinesi gibidir.

Çalışma, yeni bir dijital ekran eklemek yerine, yavaş, maddesel ve yerine bağlı bir saat önerir. Taş zeminden yükselen dört metre yüksekliğinde, suyla dolu bir cam kolon bulunur. On iki ince yatay çizgi saatleri sayı olarak değil, seviye olarak işaretler; gizli bir sistem suyu sürekli dolaşımda tutar. Gece, tabandaki su altı LED'i kolonu yumuşak bir şekilde aydınlatır.

Su seçimi, İstanbul'un çeşmeler ve sarnıçlarla şekillenmiş geçmişine ve bugün Boğaz ile vapur saatleriyle kurduğu ritme gönderme yapar. Beşiktaş Su Saati, "geç mi kaldın?" diye sormaz; zamanı zaten akmakta olan bir şey olarak fark etmeye

Beşiktaş Su Saati

Asya Yurttaş

In Beşiktaş, time is usually read from departure boards and phone screens. Ferries, buses, work hours and class schedules turn the square into a space of constant transit and waiting. The water clock is placed here because the square already functions as an informal time machine—people pass through it to arrive on time somewhere else.

Instead of adding another digital display, the work proposes a slow, material clock tied to its site. A four-metre glass column filled with water rises from the stone surface. Twelve fine horizontal lines mark the hours as levels rather than numbers, while a hidden system keeps the water in continuous circulation. At night, a submerged LED softly illuminates the column from below.

The choice of water refers to Istanbul's history of fountains and cisterns, and to its present rhythm shaped by the Bosphorus and ferry timetables. The Beşiktaş Water Clock does not ask whether one is late; it invites passersby to notice time as something already flowing—through the square, through daily routines, and through a shared column of water.

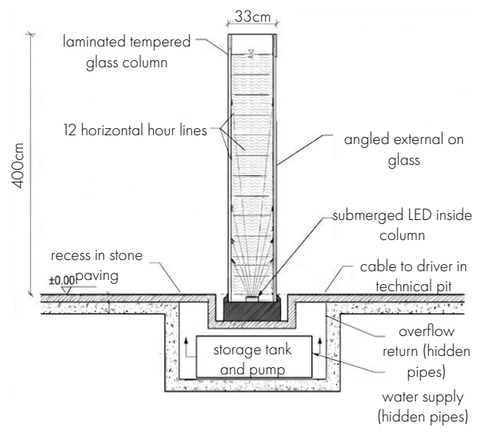

Islık Kafesi

Başak Çimen

Islık Kafesi, Beşiktaş Meydanı'nda; şehrin kalabalığı, trafik ve vapur seslerinin oluşturduğu yoğun gürültü arasında, Boğaz'ın dinginliğinin hissedilebildiği meditatif bir deneyim mekânı olarak kurgulanmıştır.

Yapıyı tanımlayan kafes sistemi, İstanbul Boğazı'ndan pompalar aracılığıyla alınan suyu, yapıyı ayakta tutan orta kolon boyunca yukarı taşır. En üst kotta bir fıskiye gibi dağılan su, perfore metal duvarların arasından yavaşça süzülerek aşağıya doğru damlar ve mekânda süreklilik hissi yaratan işitsel bir atmosfer oluşturur.

Metal yüzey üzerindeki boşluklara yerleştirilen sarmaşıklar ise damlayan suyun ritmik sesiyle birleşerek, kentsel gürültüyü yumuşatan doğal bir filtreye dönüşür. Bu katmanlı sistem, çevredeki yoğun sesleri kırarak beyaz gürültü etkisi yaratır ve mekânı şehir içinde sakinleşmeye imkân tanıyan bir ara durak hâline getirir.

Whisper Cage

Başak Çimen

The Whistle Cage is designed as a meditative experiential space in Beşiktaş Square, where the calmness of the Bosphorus can be sensed amid the intense noise of the city crowds, traffic, and ferry sounds.

The cage structure draws water from the Bosphorus through pumps, carrying it upward along the central column that also supports the structure. At the highest level, the water disperses like a fountain and slowly drips down between the perforated metal walls, creating a continuous auditory atmosphere within the space.

Climbing plants placed within the openings of the metal surfaces merge with the sound of dripping water, forming a natural acoustic filter. Together, these layers soften the surrounding urban noise and generate a white-noise effect, transforming the structure into a moment of pause and tranquility within the city.

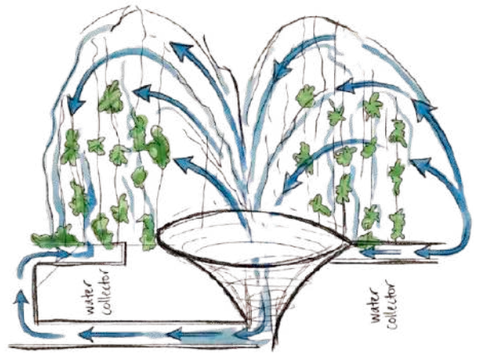

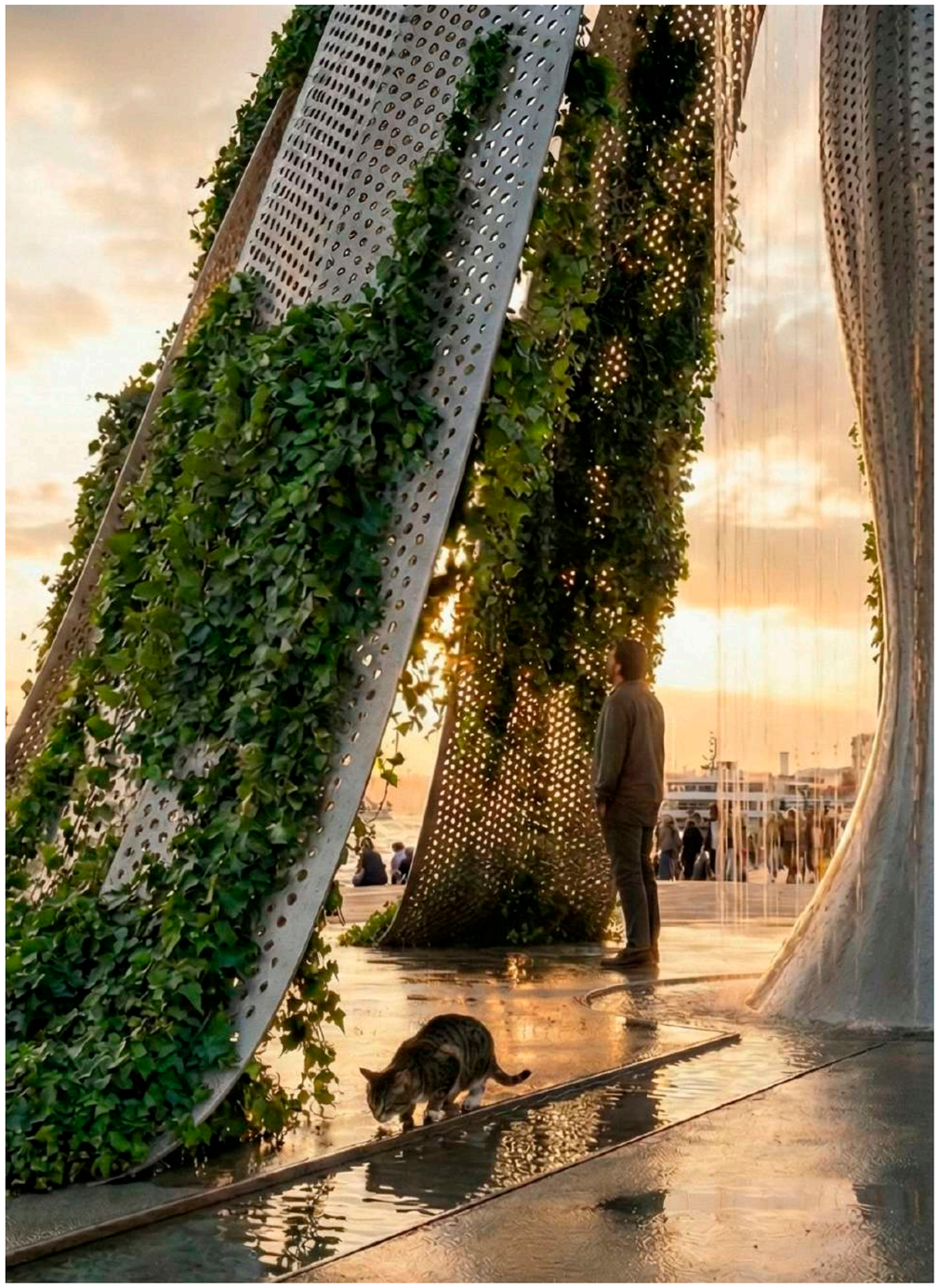

Suyun İzi

Dila Ağüzüm

Mimari proje, yere özgü enstalasyon

2025

Beşiktaş sahilinde denize doğru uzanan üçgen bir beton çıkıntı var; dalgaların çarptığı, zaman zaman suyun yükselip meydana ulaştığı bir eşik. Bu proje, tam da o çıkıntının doğal bir devamı olarak zemini ince bir hat boyunca açmayı - kısa ama güçlü bir yarık oluşturmayı - öneriyor. Sanki dalgaların sürekli vurduğu o çıkıntı, kentin yüzeyini hafifçe yarıp kendine doğru çekmiş gibi.

Bu yarık yalnızca sahile yakın kısa bir mesafede görünür; insanların akışını kesmeyecek kadar kontrollü, fakat denizin ağırlığını ve hareketini zeminin üzerinde hissettirecek kadar belirgindir.

Yarık ilerledikçe incelir ve "iz"e dönüşür. Zemin üzerindeki bu ince işaret, suyun hareketinden türemiş bir çizgi gibi sahilden meydana doğru uzar. Bir yönlendirme değil, bir hatırlatmadır: Denize ulaşan bir iz, denizden gelen bir iz.

Bu müdahale dramatik bir heykel değil; kentin gündelik akışına yerleştirilmiş küçük ama etkili bir farkındalık çizgisi. Beşiktaş'ta çoğu zaman göz ucuyla geçilen denizi yeniden görmeye çağıran, sessiz bir temas hattı. İstanbul'un Avrupa ve Asya arasında kurduğu eşsiz geçişin hafif bir izdüşümü gibidir; iki kıtayı birbirine bağlayan sürekli bir akışın, kent yüzeyindeki zarif bir yansıması. İzin kırmızı oluşu,

İstanbul'un kalbinden yükselen ritmi tek bir çizgide hissettirmek içindir; şehrin canlılığını ve kıyılara vuran nabzını taşıyan sıcak bir renk.

Trace of Water

Dila Ağüzüm

Architectural project, site-spesific installation

2025

There is a triangular concrete projection along the Beşiktaş shoreline, extending toward the sea - a threshold where waves break and, at times, rising water reaches the square. This project proposes to open the ground along a thin line as a natural continuation of that projection - creating a short yet powerful fissure. As if that wave-struck edge had gently split the urban surface and pulled it toward itself.

This fissure appears only along a short distance near the shore; controlled enough not to interrupt pedestrian flow, yet distinct enough to let the weight and movement of the sea be felt on the ground.

As it progresses, the fissure narrows and transforms into a "trace." This subtle mark on the surface extends from the shoreline toward the square, like a line derived from the movement of water. Not a direction, but a reminder: A trace reaching the sea, a trace coming from the sea.

This intervention is not a dramatic sculpture; it is a small yet impactful line of awareness embedded in the city's daily flow. a quiet contact line that invites people to notice the sea in Beşiktaş, which is so often passed by with only a glance.

It becomes a subtle trace of Istanbul's unique passage between Europe and Asia - an elegant surface reflection of the continuous flow that connects the two continents. The line's red color is meant to express the city's heartbeat in a single stroke; a warm hue carrying Istanbul's vitality and the pulse that echoes along its shores.

Fotoğraf kolajı
Photo collage

suyu takip etmek - denize ulaşmak - kırıklar - çatlaklar - görünür kılmak - dokunmak - görmek/bakmak

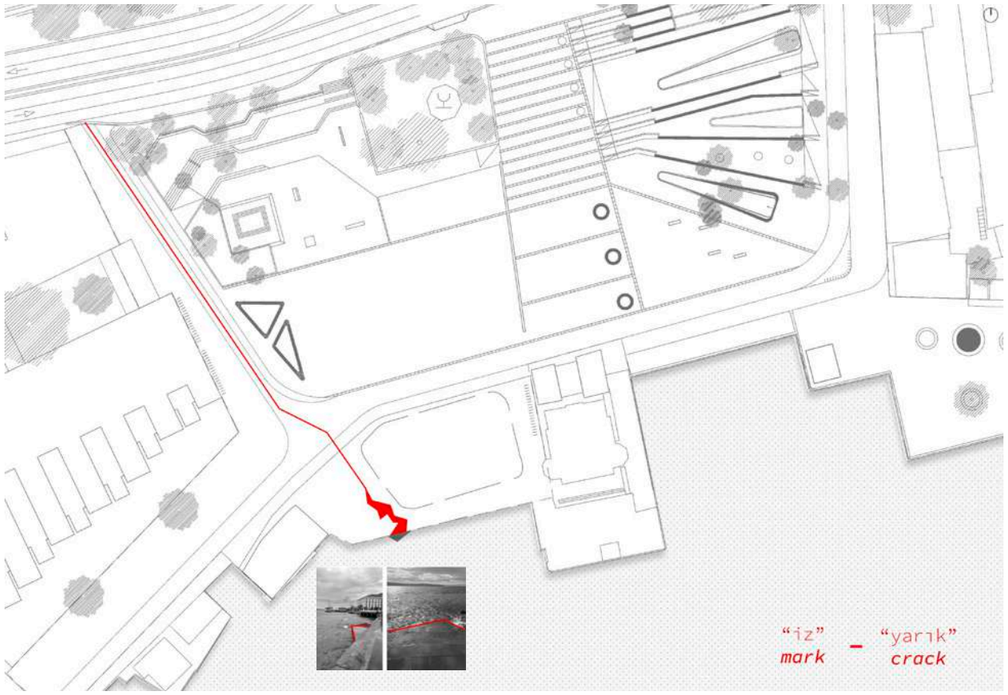

Vaziyet planı, Beşiktaş sahili için bir "müdahale"
Site plan, An "intervention" for the Beşiktaş shoreline

to follow the water – to reach the sea – fractures – cracks – to make visible – to touch – to see / to look

Döngüsel Nefes

Elif Aysu Solak

Dijital Kolaj, 2025

Bu yerleştirme, Beşiktaş Meydanı'nın yoğun kentsel dokusu içerisinde kalıcı olan ile uçucu olan arasında bir diyalog kurmayı hedefler. Bölgenin denizcilik belleğine referans veren okside korten çeliği, strüktürün ana iskeletini oluştururken bu rijit çerçevenin iç çeperlerine entegre edilen yüksek basınçlı sisleme sistemleri, suyu alışılagelmiş sıvı formundan çıkarıp mekânsal bir atmosfere dönüştürür. Burada su geleneksel su ögelerinin aksine "ıslatan" değil "dokunan" ve serinleten bir gaz bulutu formundadır. Bu sayede sert zemin ile kullanıcı arasında bir mikro-klima katmanı oluşturularak meydanın fiziksel katılığı buharın geçişkenliği ile yumuşatılır. Fenomenolojik bağlamda proje, kentsel akış içerisinde duyusal bir izolasyon ve duraksama alanı yaratır. Püskürtülen sisin yarattığı beyaz gürültü perdesi, meydanın kaotik akustik arka planını sönümlerken rüzgârın hareketleri ve güneşin değişen açılarıyla şekillenen ve renklenen buhar kütlesi, enstalasyonu statik bir heykelden ziyade doğa ile iş birliği yapan dinamik bir performansa dönüştürür. Böylece tasarım, meydanı salt bir geçiş koridoru olmaktan çıkarıp, malzeme (çelik) ve boşluk (sis) arasındaki sınırların doğal elementlerce sürekli yeniden tanımlandığı bir deneyim sahası olarak kurgular.

Cyclical Breath

Elif Aysu Solak

Digital Collage, 2025

This installation aims to establish a dialogue between the permanent and the ephemeral within the dense urban fabric of Beşiktaş Square. While oxidized corten steel, referencing the area's maritime memory, forms the primary structural framework, high-pressure misting systems integrated into the inner edges of this rigid frame transform water from its conventional liquid state into a spatial atmosphere. Here, unlike traditional water features, water appears not as an element that "wets" but as a gaseous cloud that "touches" and cools. In this way, a microclimatic layer is created between the hard ground and the user, softening the square's physical rigidity through the permeability of vapor. In a phenomenological context, the project generates a zone of sensory isolation and pause within the urban flow. The white-noise veil produced by the sprayed mist dampens the square's chaotic acoustic background, while the vapor mass, shaped and colored by wind movements and the changing angles of the sun, transforms the installation from a static sculpture into a dynamic performance operating in collaboration with natural forces. Thus, the design reconfigures the square not merely as a passageway, but as an experiential field in which the boundaries between material (steel) and void (mist) are continuously redefined by natural elements.

Gemini Nano Banana kullanılarak üretilmiştir.
Generated by Gemini Nano Banana.

Outcrop

Elvin Tavşancıl

3D modelleme ve dijital kolaj, 2025

"Outcrop", yeraltı belleğinin yüzeye doğru yükselişini araştırır. Karanlık ve sessiz katmanlarda biriken su izleri, ışık, gölge ve yansıma aracılığıyla sarnıcın duvarlarında yeniden görünür hâle gelir. Bir zamanlar su etrafında toplanma anlarıyla biçimlenen gündelik yaşamın yankılarısu yüzeyine dokunduklarında çoğalan seslerbugün yalnızca silik bir titreşim olarak geri döner.Yerleştirme, izleyiciyi bu kolektif belleğeduyarlı kılar; yeraltının gizli dokusunun görünürlük kazandığı, metaforik bir kırılma anı yaratır. Zamanla bu mekânsal bellek sessizce yerleşir ve yüzeye ulaştığında, artık yalnızca bir kalıntı değil; yeniden yorumlanmış bir hatırlama ve yenilenme eylemine dönüşür.Görünmeyeni görünür kılma fikrine dayanan "Outcrop", ışığın değişken oyunlarını kullanarak kapalı, karanlık ya da erişilemez mekânları aniden algılanabilir hâle getirir.Yeraltının gizli soluğu, suyun kendisi olarak değil, geride bıraktığı kavramsal yankı aracılığıyla hissedilir. Bu ortaya çıkış, yeraltının sessizliğini yüzeyde bir yenilenmeye dönüştürerek izleyiciye yeni bir deneyim sunar.

Outcrop

Elvin Tavşancıl

3D modeling and digital collage, 2025

"Outcrop" explores the ascent of underground memory to the surface. The traces of water accumulated in the dark, silent layers of the cistern reappear on the walls through light,shadow, and reflection. Echoes of daily life once shaped around moments of gathering by water the multiplication of voices as they touched its surface now return only as a faint vibration.The installation attunes the viewer to this collective memory, creating a metaphorical moment of rupture in which the hidden texture of the underground emerges into visibility. Over time, this spatial memory quietly settles, and as it reaches the surface, it becomes not merely remnant, but a reinterpreted act of remembrance and renewal.Rooted in the idea of making the unseen visible,"Outcrop" uses shifting plays of light to render closed, dark, or inaccessible spaces suddenly perceptible.The concealed breath of the underground is felt not as water itself, but through the conceptual resonance it leaves behind. This emergence transforms the silence of the subterranean into a renewal on the surface, offering the viewer a new experience.

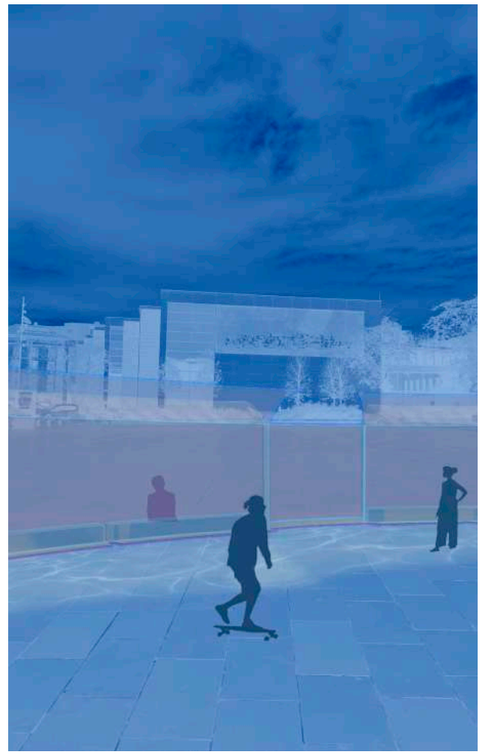

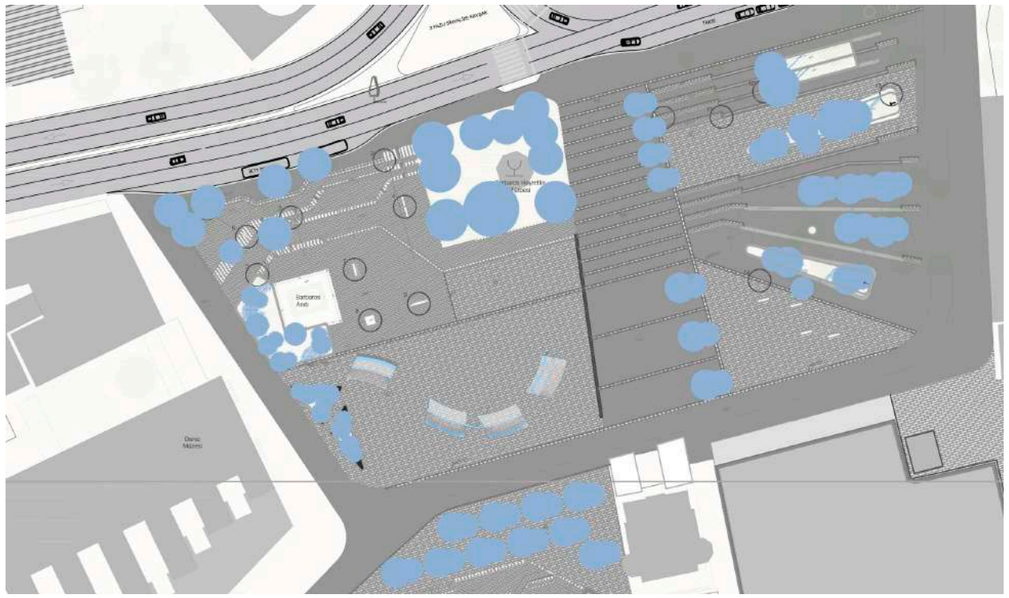

Denizin Hafızası

Fatıma Sude Yıldırım

2025

Konsept Proje

Deniz, şehrin en eski ve en kalıcı unsurlarından biridir. Üzerinde yürüdüğümüz yüzeylerin altında bile -çoğu zaman fark edilmeden- varlığı sessizce hissedilir. Hayatın akışı ve şehrin amansız ritmi arasında, altımızda hala suyun olduğunu fark etmeden derinlik katmanlarından geçiyoruz. İstanbul'un kaosunun, kalabalığının ve sürekli hareketinin içinde, bilinçli ya da bilinçsiz olarak, nefes almamızı sağlayan anlar arıyoruz. Deniz Geçidi tam da bu arzudan doğuyor: suyun anısına açılan, kentsel koşulların ezici yoğunluğundan kısa bir süreliğine kurtulma imkanı sunan bir eşik. Deniz Geçidi, Beşiktaş Meydanı'nın zemin düzleminden yükselen hafif bir tümsek tarafından oluşturulan bir geçittir. Bu heykelsi hacmin içinde, ziyaretçileri yönlendiren doğrusal bir yürüyüş yolu, orijinal deniz seviyesiyle hizalanmış uzun su havuzlarıyla çevrilidir. Suyun yüzeyine çarpan ışık, tavan ve duvarlarda parıldayan yansımalar oluşturarak iç mekanı hareketli bir dalga alanına dönüştürüyor. Beşiktaş Meydanı, bir zamanlar denizden kazanılmış bir arazi üzerinde yer almaktadır. Proje, zeminde bir açıklık açarak bu gizli tarihi ortaya çıkarıyor ve denizin sürekliliğini yeniden algılanabilir hale getiriyor. Şehrin uzun zamandır sessiz kalmış bir katmanını görünür kılıyor. Geçidin içinde, akustik, suyun yumuşak yankısını taşıyarak Beşiktaş'ın yoğunluğu arasında meditatif bir mola sunuyor. Tepeye çıkmak, ziyaretçileri Boğaz ile yeniden bir araya getiriyor ve şehrin gürültüsünden uzaklaşarak sessiz bir tefekkür yerinden manzaraya yeniden girmelerine olanak tanıyor.

The Sea Aperture

Fatıma Sude Yıldırım

2025

Conceptual Project

The sea is one of the city's oldest and most enduring elements. Even beneath the surfaces we walk on—often unnoticed— its presence lingers quietly. Amid the flow of life and the relentless rhythm of the city, we move through layers of depth without realizing that water still lies beneath us. Within Istanbul's chaos, its crowds, and its constant motion, we search—consciously or not—for moments that allow us to breathe. The Sea Aperture emerges from this very desire: a threshold that opens into the memory of water, offering a brief release from the overwhelming intensity of the urban condition. The Sea Aperture is a passage formed by a gentle mound rising from the ground plane of Beşiktaş Square. Within this sculpted volume, a linear walkway guides visitors, bordered by long water pools aligned with the original sea level. Light striking the surface of the water casts shimmering reflections across the ceiling and walls, turning the interior into a moving field of waves. Beşiktaş Square stands on land once reclaimed from the sea. By opening an aperture in the ground, the project reveals this hidden history and brings the continuity of the sea back into perception. It makes visible a layer of the city that has long remained silent. Inside the passage, acoustics carry the soft resonance of water, offering a meditative pause amid the density of Beşiktaş. Ascending to the top of the mound reconnects visitors with the Bosphorus, allowing them to detach from the city's noise and re-enter its landscape from a place of quiet reflection.

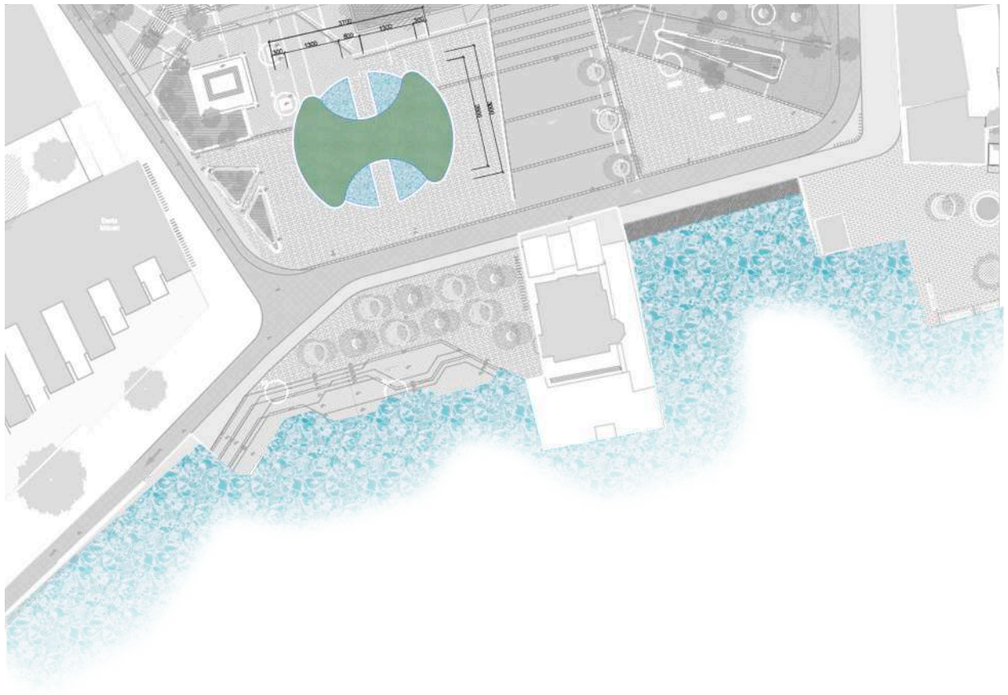

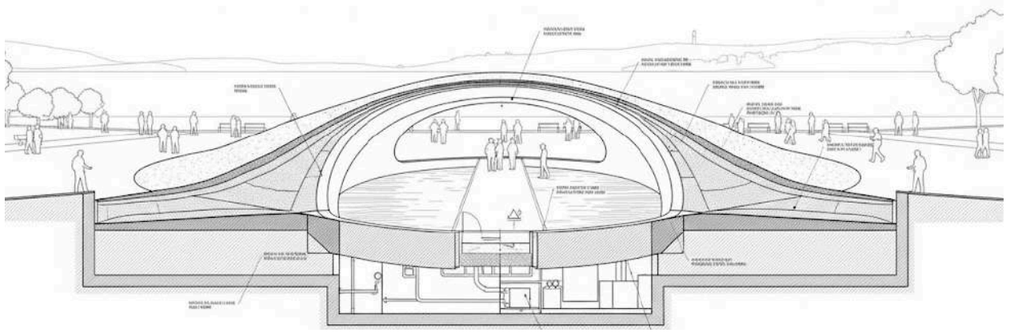

Yukarıdan aşağıya sırasıyla: Vaziyet planı ve teknik kesit. Kesit görselleştirilmesinde ChatGpt ve Nano Banana kullanılmıştır.
From top to bottom: Site plan and technical section. ChatGpt and Nano Banana was used to support the section visualization.

Yukarıdaki görsel, ChatGpt ve Nano Banana kullanılarak oluşturulmuştur.
The image above has been generated with ChatGpt and Nano Banana.

Geri Kazanım

Ferhan Hurşit Döner

Beşiktaş'ın beton merdivenleri, gömmeye çalıştığımız kayıp Ihlamur Deresi'nin derin ve aşınmış hatırasını taşır. Bu, sonsuza dek akan sıradan bir çeşme değil; sessizliğin ve sesin canlı bir döngüsüdür.

Her şey bir bekleyişle başlar. O yara izi; şehrin sert teninde açılmış bir yara gibi kuru ve sessizce durur, nehrin hayaletinin geri dönmesini bekler. Derinlerde bir yerde su, karanlığın içinde güç toplar ve nefesini tutar.

Ve sonra, o serbest kalış.

Su özgürlüğüne kavuşur; merdivenlerin yıpranmış, aşınmış yolundan aşağı hızla süzülerek kuru taşı canlı bir akıntıya dönüştürür. Şiddetli, gök gürültüsünü andıran bir çarpışmayla boşluğa dökülür; bu, Barbaros Hayrettin Paşa'nın duymayı özlediği dalgaların bir dirilişidir. Kısacık bir an için deniz paşaya geri döner ve nehir yatağını geri alır. Sonra su çekilir, yara izi sessizliğe bürünür ve taş yeniden beklemeye başlar.

The Reclaiming

Ferhan Hurşit Döner

The concrete stairs of Beşiktaş bear a deep, eroded memory of the lost Ihlamur River that we tried to bury. This is not a fountain that flows endlessly; it is a living cycle of silence and sound.

It begins in anticipation. The scar lies dry and silent, a wound in the city's hard skin, waiting for the ghost of the river to return. Deep below, the water gathers strength in the dark, holding its breath.

Then, the release.

The water breaks free, rushing down the worn, eroded path of the stairs, turning the dry stone into a living current. It plunges into the void with a violent, thunderous crash, a resurrection of the waves that Barbaros Hayrettin Pasha longed to hear. For a fleeting moment, the sea returns to the Admiral, and the river reclaims its bed. Then, the water recedes, the scar falls quiet, and the stone begins to wait once more.

Nature is patient. It always finds its way back.

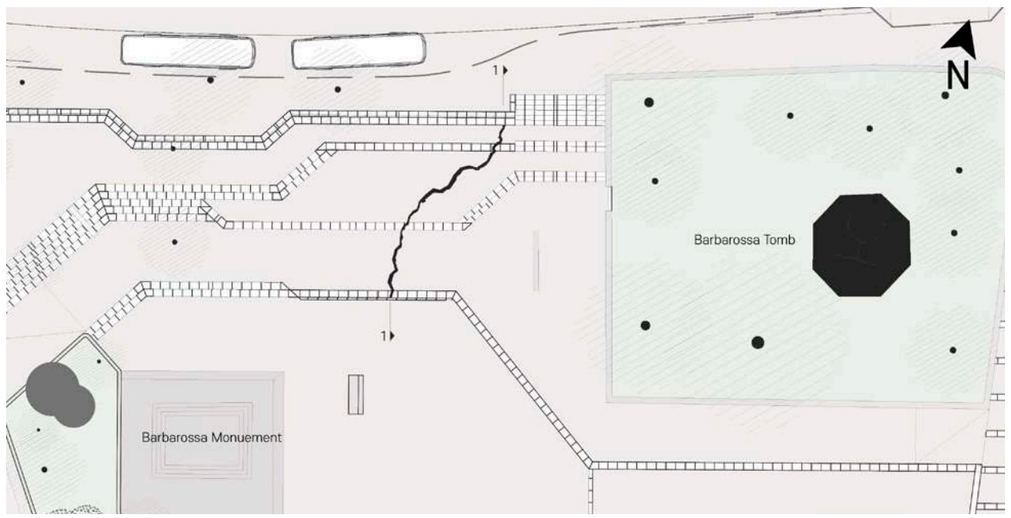

Mekânsal Akış

Gamze Şehla

Meydan tasarımının çıkış noktası, suyun akışını yalnızca fiziksel bir eleman olarak değil, mekânın anlatısını kuran temel bir deneyim olarak ele almaktır. Yaşamın sürekliliğini ve döngüselliğini simgeleyen ağacın çevresinde filizlenen bu akış, doğal bir nehrin izini takip edercesine meydanın farklı katmanları arasından süzülerek ilerler ve yönünü denize doğru çevirir. Bu yolculuk, suyu durağan bir peyzaj unsuru olmaktan çıkarıp, zamanı ve hareketi temsil eden canlı bir mekânsal bileşene dönüştürür.

Tasarlanan bu akış, kullanıcıların mekânla kurduğu ilişkiyi yeniden tanımlar. Su, meydan boyunca ilerlerken yalnızca görsel bir süreklilik sunmakla kalmaz; sesi, dokusu ve yönlendirdiği hareketle bedensel bir deneyim alanı oluşturur. Kullanıcı, suyun izini takip ederek durur, yön değiştirir, çevresini yeniden algılar; böylece meydan, gündelik geçişlerin ötesinde keşfe açık bir mekânsal deneyime dönüşür.

Yaya dolaşımının kesintisizliğini korumak ve aynı zamanda nehir etkisini güçlendirmek amacıyla, geçiş noktalarında akışla uyumlu, incelikle kurgulanmış geçişler tasarlanmıştır. Bu müdahaleler, suyun sürekliliğini bozmadan yaya hareketini desteklerken, akış ile hareket arasında doğal bir denge kurulmasını sağlar. Köprü benzeri eşikler, yüzey farklılaşmaları ve kot oyunları sayesinde kullanıcı, suyun varlığını hem üzerinde ilerlerken hem de çevresinde dolaşırken hisseder.

Spatial Flow

Gamze Şehla

The starting point of the square design is to consider the flow of water not merely as a physical element, but as a fundamental experience that shapes the spatial narrative. Emerging around the tree that symbolizes continuity and the cycle of life, this flow traces the path of a natural river as it weaves through different layers of the square and gradually directs itself toward the sea. This journey transforms water from a static landscape feature into a living spatial component that embodies movement and the passage of time. As the water progresses through the square, it redefines the relationship between the user and the space. Beyond offering visual continuity, the flow creates a bodily and sensory experience through its sound, texture, and the movement it guides. Users follow the course of the water, pause, change direction, and re-perceive their surroundings, allowing the square to evolve from a space of everyday passage into one open to exploration and discovery. In order to maintain uninterrupted pedestrian circulation while reinforcing the river-like character, carefully articulated transitional interventions are introduced at crossing points. These subtle design strategies support pedestrian movement without disrupting the continuity of the flow, establishing a natural balance between water and human motion. Through bridge-like thresholds, surface variations, and changes in level, users sense the presence of water both while moving across it and while circulating around it.

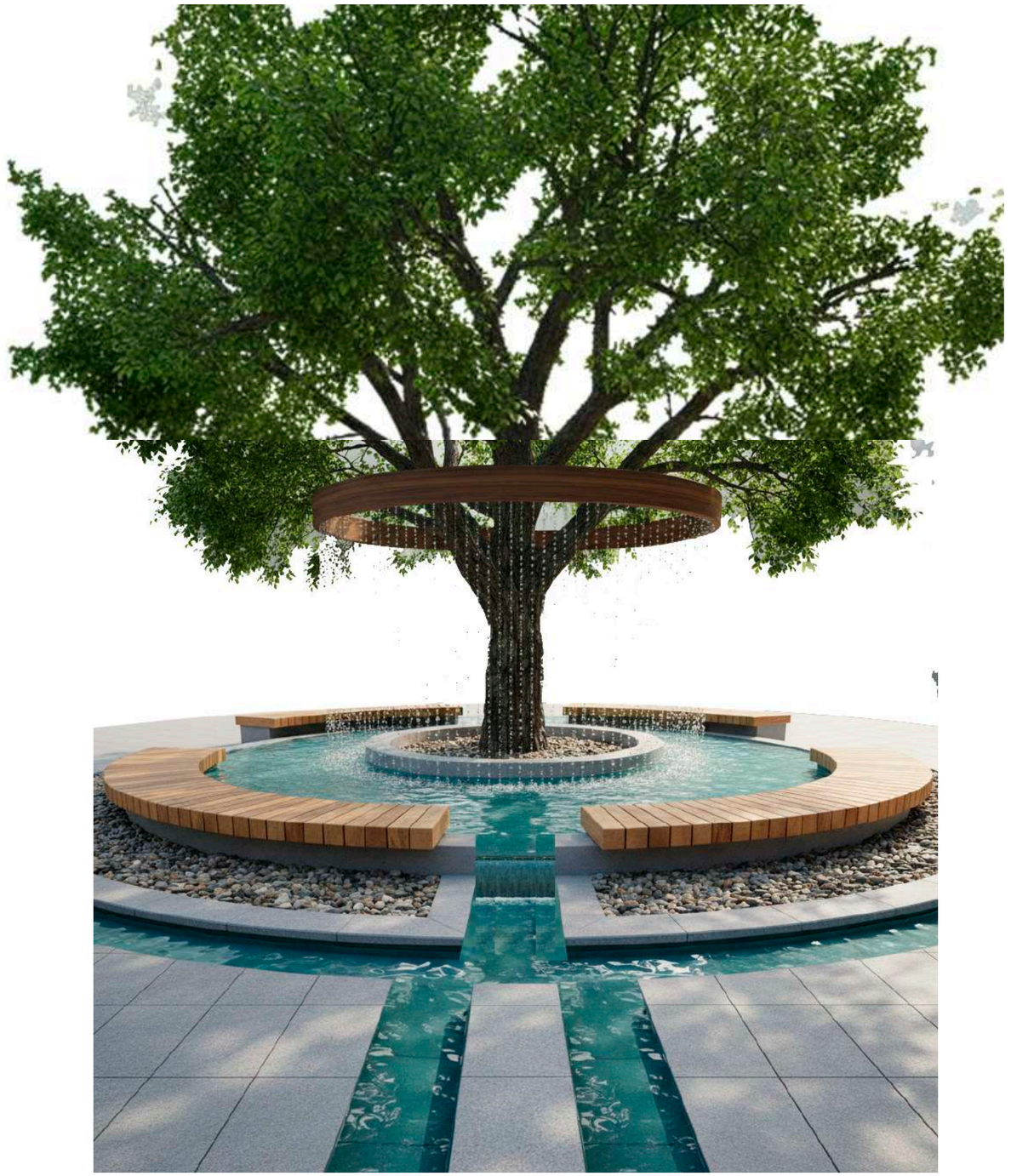

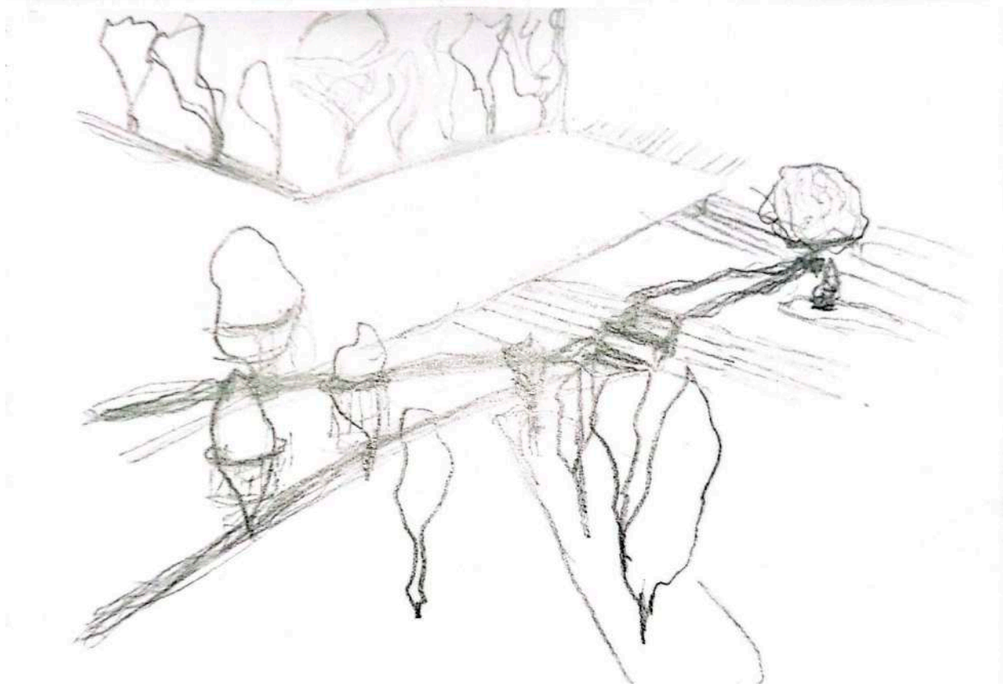

Sonuç olarak meydan, suyun rehberliğinde şekillenen, doğa ile insan hareketini iç içe geçiren bütüncül bir kamusal mekâna dönüşür. Akış, meydanın organizasyonunu belirleyen bir omurga hâline gelirken; kullanıcı deneyimi, suyun sürekliliği üzerinden zamansal ve mekânsal bir anlatıya evrilir. Bu tasarım, meydanı yalnızca bir geçiş alanı olmaktan çıkararak, suyun ritmiyle yaşayan ve dönüşen bir kamusal deneyim olarak yeniden tanımlar.

Ultimately, the square becomes a holistic public space shaped by the guidance of water, where nature and human movement are interwoven. The flow acts as a spatial backbone that organizes the square, while the user experience unfolds as a temporal and spatial narrative structured around the continuity of water. This designvvv redefines the square not merely as a place of transit, but as a living public environment that evolves in rhythm with the flow of water.

Yağmurun Şarkısı

Irmak Döndüren

Kamusal alan ses yerleştirmesi, bakır kubbe ve ham taşlardan oluşturulmuş düzenleme.

Tükenen su kaynaklarının farkındalığını hatırlatmak ve yağmurun kutsallığını, kutlamak için yaratılan bu kamusal ses yerleştirmesinde yağmuru bir müzisyene dönüştürüyorum.

Zemine gömülü bakır kubbe ve etrafına yerleştirilmiş işlenmemiş ham taşlar, insanları yağmuru dinlemeye çağıran ilkel bir tören alanı kuruyor. Yağmur damlaları bakır kubbeye düştükçe, handpan gibi ancak yüzeyde oluşturulmuş kalınlık farklarıyla melodiye dönüşüyor. Yağmur kendi ritmini kuruyor ve heykel şarkı söylemeye başlıyor. Meydana yayılan bu sesler, şehrin huzursuz temposunun içinde meditatif bir durak ve yağmur anını dikkatle dinlenen, paylaşılan ve kutlanan bir deneyime çeviriyor.

A Song of Rain

Irmak Döndüren

Public sound installation for public space arrangement composed of a copper dome and rough stones.

In this public sound installation, created to raise awareness of diminishing water resources and to remember and celebrate the sacredness of rain, I transform rain into a musician.

A copper dome embedded in the ground and surrounded by raw, unprocessed stones forms a primitive ritual space that invites people to listen to the rain. As raindrops fall onto the copper dome, they turn into melodies reminiscent of a handpan, shaped by variations in thickness across the surface. Rain establishes its own rhythm, and the sculpture begins to sing. The sounds spreading across the square become a meditative pause within the city's restless tempo, transforming the moment of rain into an experience that is carefully listened to, shared, and celebrated.

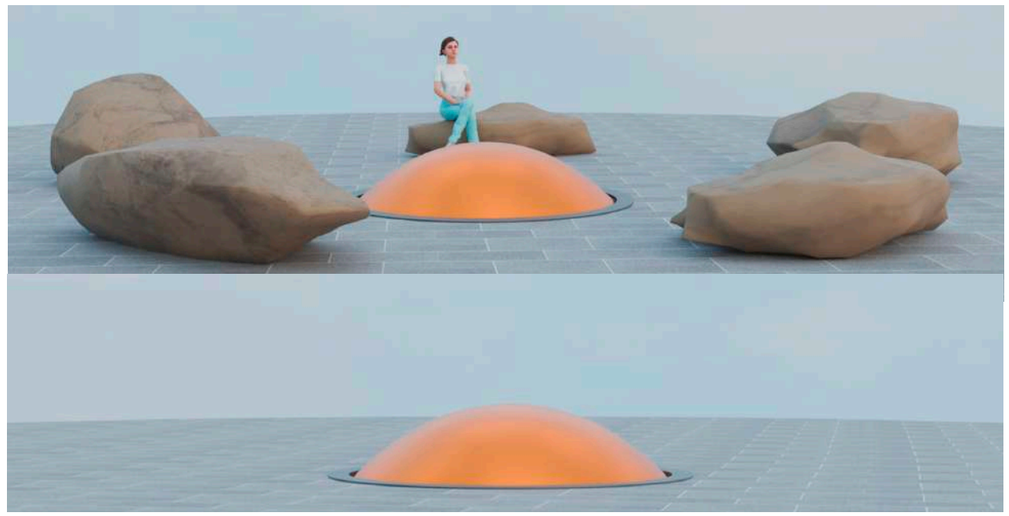

Teknik olarak bakır kabuk, zemindeki kaplamanın altına doğru devam eder ve yer seviyesinin yaklaşık 40 cm üzerine yükselir; kubbenin altında yer alan 90 cm derinliğindeki boşluk ise bir rezonans odası gibi çalışarak yağmurun ürettiği sesi güçlendirip çevreye yayar. Kubbenin iç yapısında, farklı notaları ayarlamak için eşmerkezli ve inceltilmiş dairesel bölgeler bulunur: yağmur damlaları bu farklı kalınlıklardaki alanlara çarptığında yüzey bir enstrüman gibi davranır ve ince, tonlardan oluşan bir ses alanı üretir.

Technically, the copper shell extends beneath the paving and rises approximately 40 cm above ground level; a 90 cm deep cavity beneath the dome functions as a resonant chamber, amplifying and diffusing the sound generated by the rain. The dome's inner structure features concentric, thinned circular zones designed to tune different resonant notes: as raindrops strike these areas of varying thickness, the surface behaves like an instrument, producing a subtle tonal field.

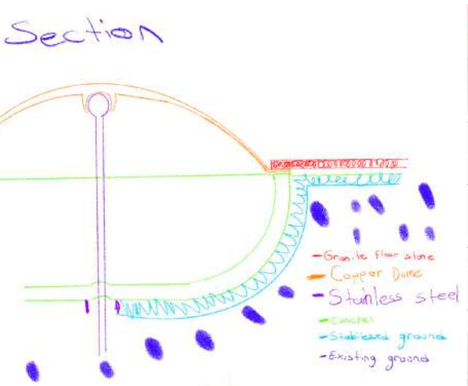

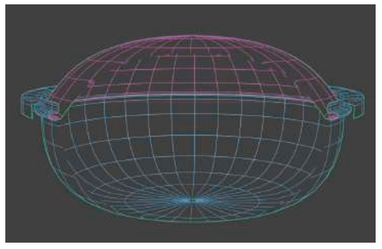

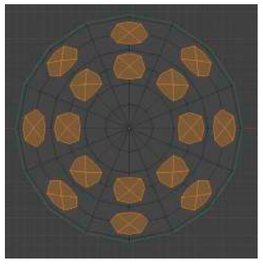

Suyun Altındaki Sessizlik

Merve Gül Çakır

Mimari Proje, Dijital ve fiziksel eskizler

2025

Bu proje, İstanbul'un hiç susmayan noktalarından biri olan Beşiktaş İskelesi'nde, kentin dinmeyen enerjisine radikal bir tezat oluşturur. Sürekli akıp giden kalabalığa, araç kornalarına ve vapur düdüklerine karşı; zamanın yavaşladığı, içine dönük bir sığınak önerir.

İskele ve cadde akslarına yerleşen brüt beton dokulu iki dairesel amfi, ziyaretçiyi yeryüzünden koparıp yavaşça derinliğe davet eden birer portaldır. Betonun bu sert ve kalıcı duruşuna tezat olarak, meydanda tek bir ana havuz uzanır. Organik formuyla zemine yayılan bu su kütlesi, gökyüzünü ve kentin siluetini yansıtan devasa, dingin bir aynadır.

Merdivenlerin bağlandığı tünel, ziyaretçiyi projenin kalbine; "Sessizlik Odası"na ulaştırır. Dış dünyanın gürültüsünden tamamen yalıtılmış bu brütalist mekanın tavanı, yukarıdaki havuzun şeffaf tabanıyla taçlandırılmıştır. Bu "su gözü", güneş ışığını kırarak içeriye büyülü bir atmosfer taşır. Suyun doğal salınımı, karanlık beton duvarlara sürekli değişen, hipnotik ışık hareleri düşürür. Ziyaretçi burada suyun altında olmanın huzurunu ıslanmadan deneyimler; ışık, gölge ve mutlak sessizliğin içinde meditatif bir arınma yaşar.

Silence Beneath the Water

Merve Gül Çakır

Architectural Project, Digital & Physical Sketches

2025

This project creates a radical contrast to the city's restless energy at Beşiktaş Pier, one of Istanbul's never-silent points. Against the constantly flowing crowd, car horns, and ferry whistles, it proposes an introverted sanctuary where time slows down.

Two circular amphitheaters with a raw concrete texture, placed on the pier and street axes, act as portals that detach the visitor from the surface and gently invite them into the depth. In contrast to the concrete's rigid and permanent stance, a single main pool lies across the square. Spreading over the ground with its organic form, this body of water serves as a massive, serene mirror reflecting the sky and the city silhouette.

The tunnel connected to the stairs leads the visitor to the heart of the project: the "Room of Silence." Completely isolated from the noise of the outside world, the ceiling of this brutalist space is crowned by the transparent base of the pool above. This "water eye" refracts sunlight, bringing a magical atmosphere inside. The natural movement of the water casts constantly changing, hypnotic patterns of light onto the dark concrete walls. Here, the visitor experiences the peace of being underwater without getting wet, undergoing a meditative purification amidst light, shadow, and absolute silence.

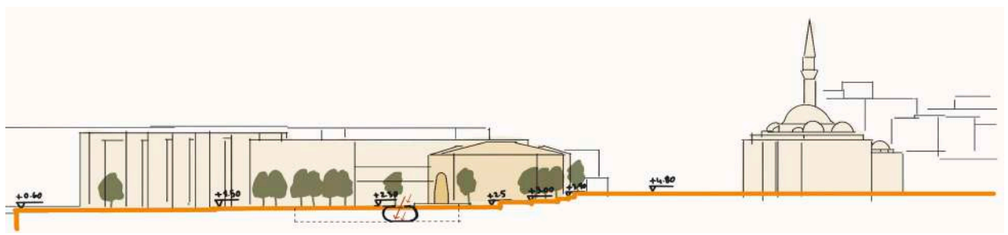

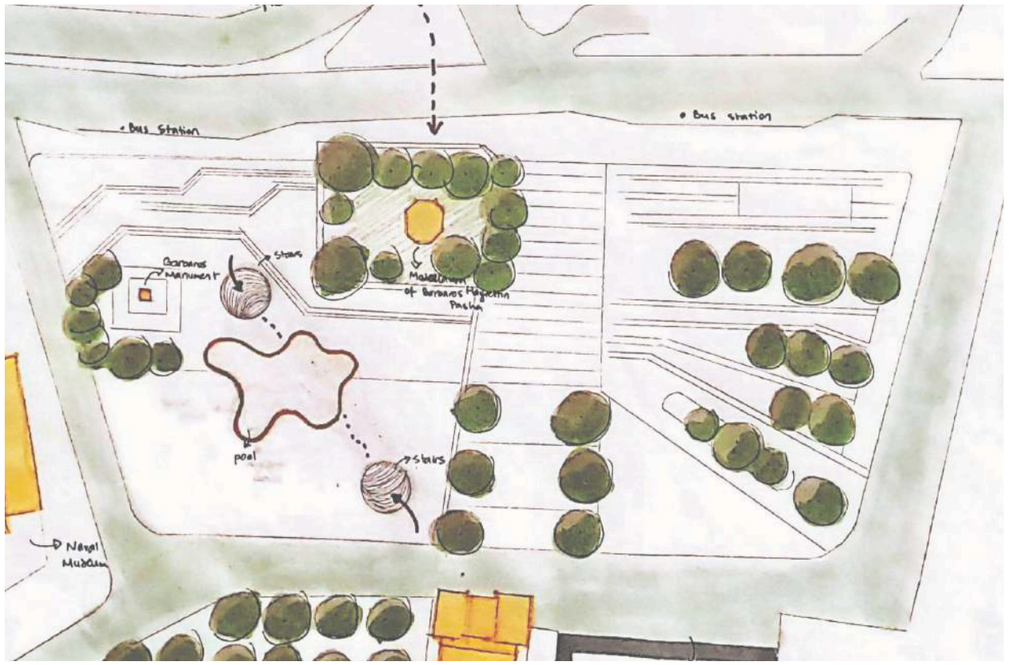

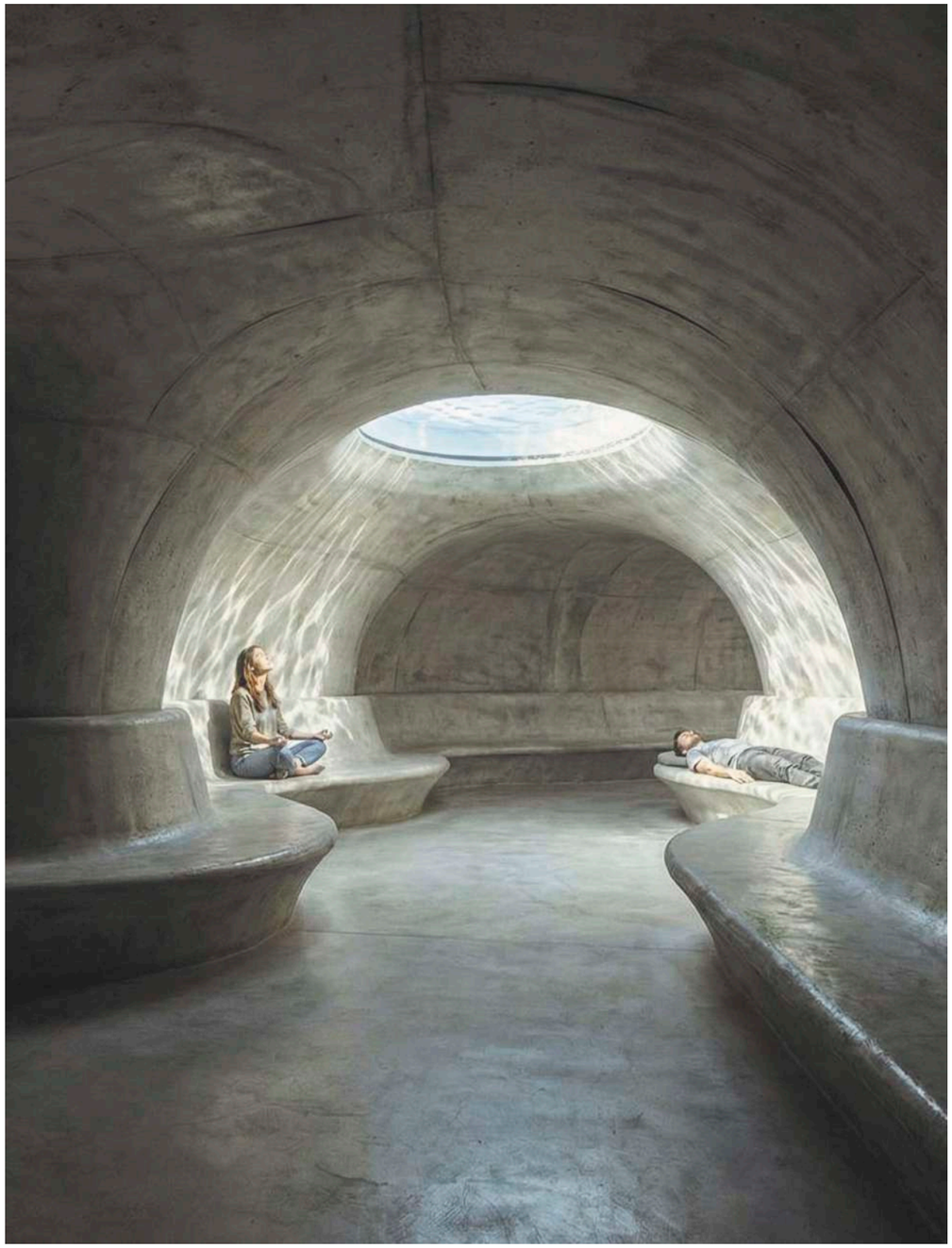

Görselleştirmeler Nano Banana Pro ile yapılmıştır.
The visualizations were created using Nano Banana Pro.

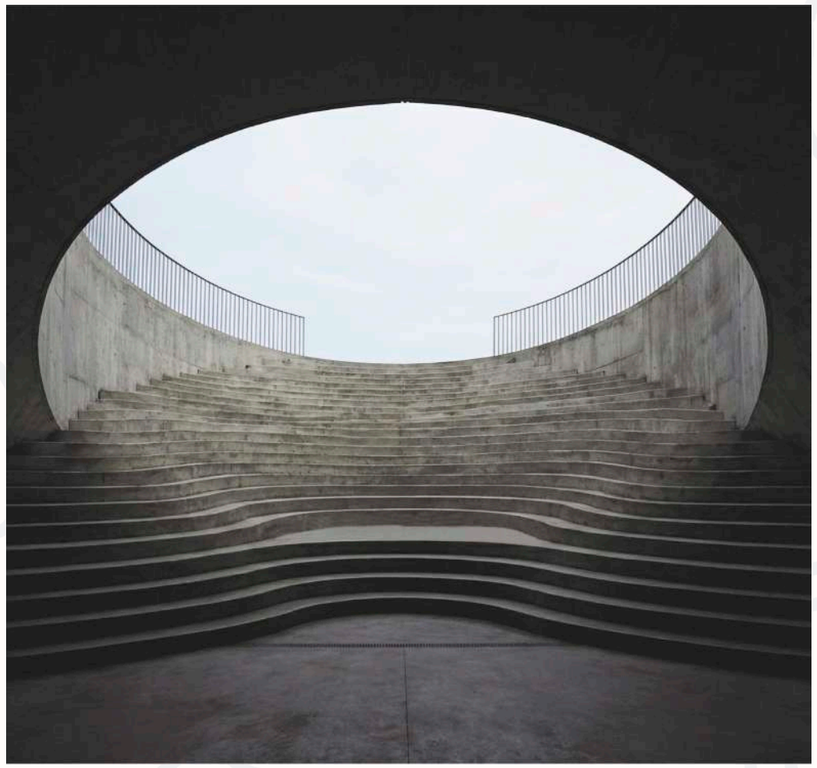

Görselleştirmeler Nano Banana Pro ile yapılmıştır.
The visualizations were created using Nano Banana Pro.

Sonsuz Yön Projesi

Önder Bekel
Korten Çelik, 300x10

.

Barbaros meydanına tasarladığım proje iki ayaklı bir dile sahip. Dikey geometrik bir form ve topografya gömülen bir üçgenden oluşuyor. Dikey form spesifik biçimde bir yönü(Üsküdar) temsil ederken aynı zamanda zeminde yer alan üçgen içimn suyu biriktirebileceği bir işeleve sahip. Zemindeki üçgen içerisinde yazılmış metin: "Bir başka ülkeye, bir başka denizegiderim," dedin Yeni bir ülke bulamazsını başka bir deniz bulamazsın. Bu şehir arkandan gelecektir."

Infinite Direction Project

Önder Bekel
Corten Steel, 300x10

The project I designed for Barbaros Square has a dual architectural language. It consists of a vertical geometric form and a triangle embedded into the topography. The vertical form specifically represents a direction (Uskudar), while the triangle embedded in the ground also serves a functional purpose by allowing water to be collected within it. Inscribed inside the triangle on the ground is the following text: "I will go to another country, to another sea," you said. You will find no new country, you will find no other sea. This city will follow you.

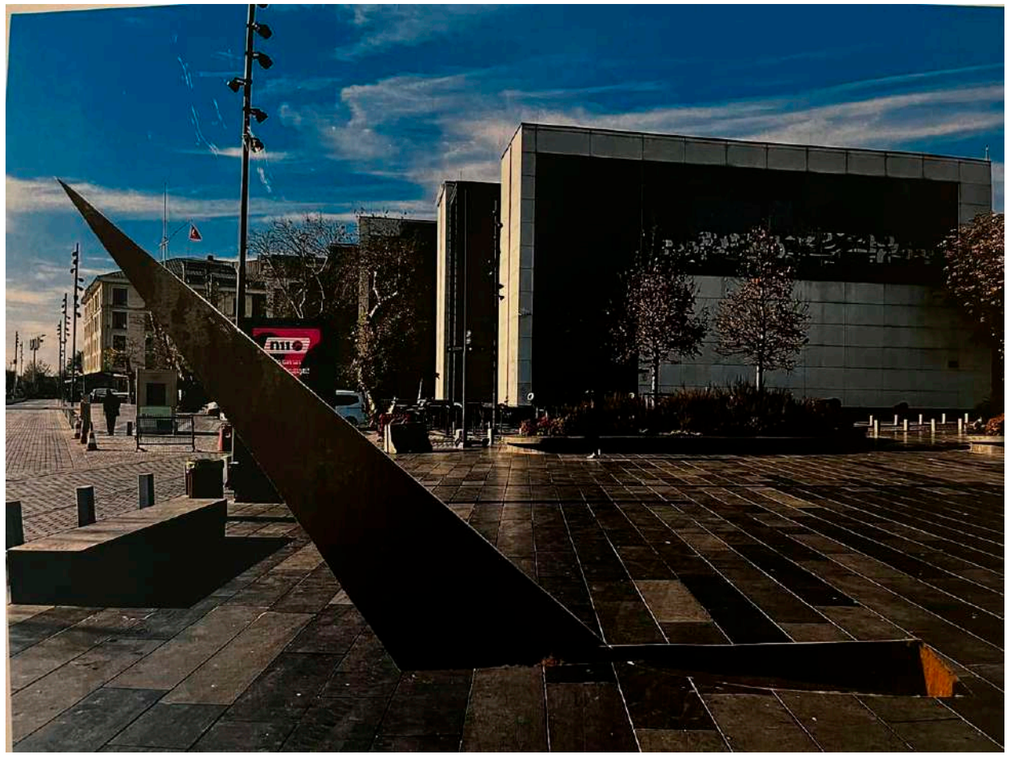

Beşiktaş Meydanı için Çeşme

Timuçin Erk

İstanbul, bir deniz şehri olarak doğmuş olmasına rağmen, bugün denizle kurduğu ilişki büyük ölçüde zayıflamış bir kent. Sahillerin gündelik yaşamdan çekilmesi, plaj kültürünün kaybolması ve kıyıların kesintiye uğraması, şehrin suyla olan temasını giderek görünmez kılıyor.

Beşiktaş Meydanı'ndaki tarihî toplar da benzer bir durumun izlerini taşıyor: Bir zamanlar savunma amacıyla kullanılan bu nesneler, bugün işlevsiz ve sessiz birer hatıraya dönüşmüş durumda. Proje, bu iki işlev kaybını aynı yapıda bir araya getirerek hem denizle ilişkimizi hem de tarihle temasımızı yeniden düşünmeye davet ediyor.

Fountain for Beşiktaş Square

Timuçin Erk

Although Istanbul was born as a seaside city, its relationship with the sea has largely weakened today. The withdrawal of beaches from daily life, the disappearance of beach culture, and the fragmentation of the coastline make the city's contact with water increasingly invisible.

The historical cannons in Beşiktaş Square bear traces of a similar condition: once weapons of defense, they have now become silent and functionless relics. This project brings these two states of lost function together within a single structure, inviting us to rethink both our relationship with the sea and our connection to history.

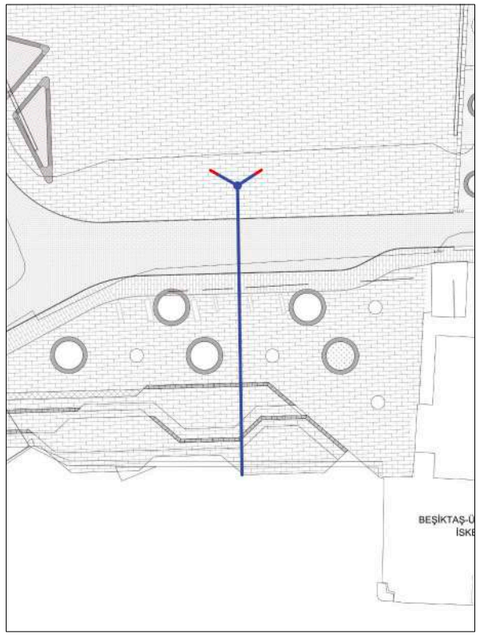

Beşiktaş Meydanı Çeşmesi için vaziyet planı
Site plan of Beşiktaş Square Fountain

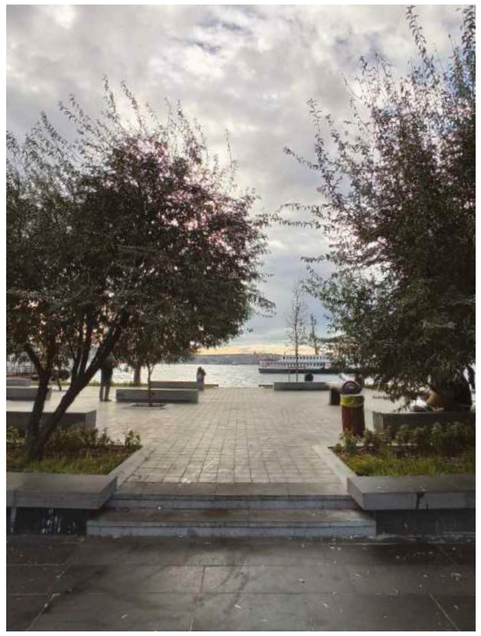

Beşiktaş Meydanı'ndan görünüm
A view from Beşiktaş Square

Bu doğrultuda, meydandaki toplar birer çeşmeye dönüştürülerek ağızlarından su akması sağlanıyor. Böylece saldırı aracı olarak tasarlanmış bir nesne, yaşam veren bir öğeye dönüşüyor; kent belleğindeki anlamı yeniden biçimleniyor.

Tarihsel olarak Beşiktaş Meydanı'na doğru akan iki akarsu sembolik olarak yeniden anımsatılmaya çalışılıyor.. Projede iki top, bu eski akarsu hatlarının üzerine yerleştiriliyor. Toplardan çıkan su, bir noktada birleşiyor ve denize doğru akmaya devam ediyor. Bu akış, hem kaybolmuş su yollarını görünür kılıyor hem de İstanbul'un denizle kurduğu unutulmuş bağı sembolik olarak yeniden canlandırıyor.

In this context, the cannons in the square atransformed into fountains, allowing water to flow from their muzzles. Thus, an object originally designed for destruction is reimagined as a source of life, reshaping its meaning within the city's memory.

Historically, two streams flowed toward Beşiktaş Square. In the project, two cannons are placed along the paths of these former waterways. The water emerging from the cannons meets at a single point and continues its course toward the sea. This flow makes the lost water routes visible once again and symbolically rekindles Istanbul's forgotten bond with the sea.

1853 İstanbul Şehir Haritası
http://www.istanbulurbandatabase.com
1853 İstanbul City Map

1860-1870 İstanbul Şehir Haritası
http://www.istanbulurbandatabase.com
1860-1870 İstanbul City Map

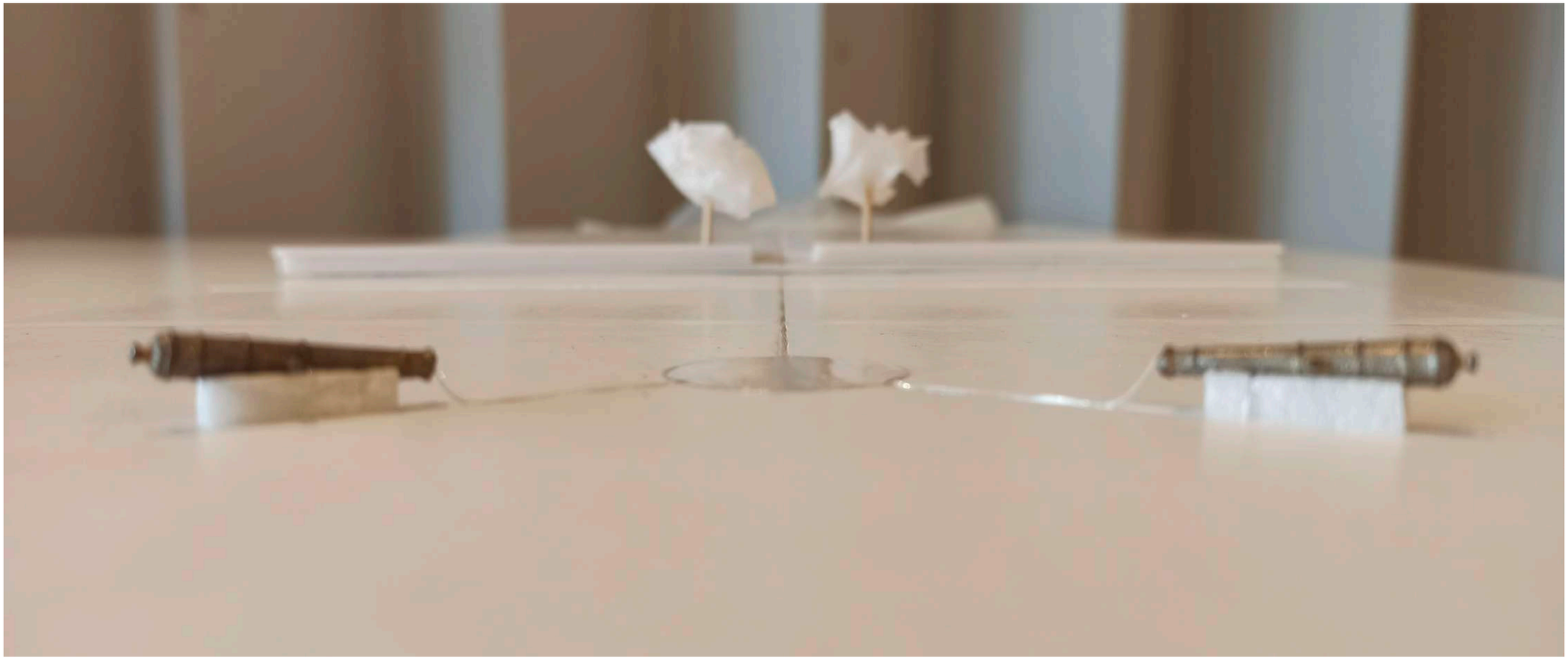

1/100 ölçekli maket
1/100 scaled model

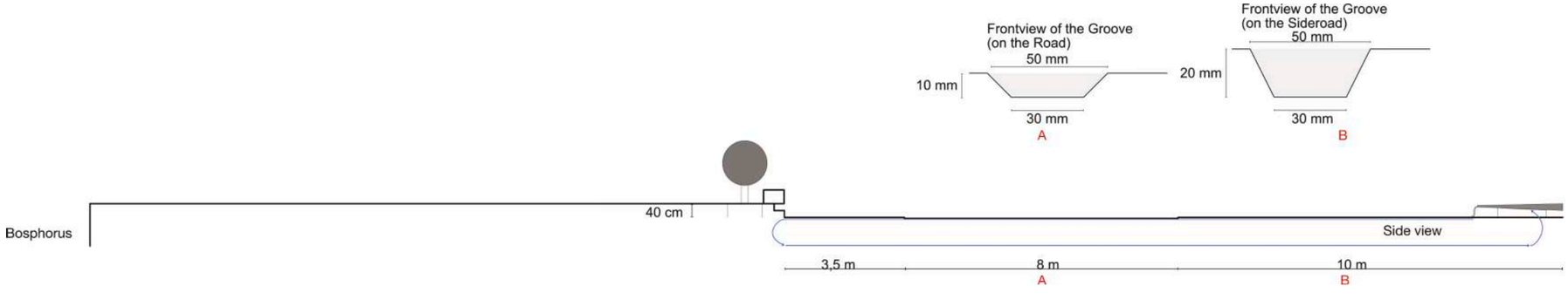

Beşiktaş Meydanı çeşmesi için kesitler
Section views of the Beşiktaş Square fountain

İsimsiz Çeşme

Yamaç Şenelmiş

eskiz kağıdı üzerine mürekkep, fotoğraflar

Beşiktaş Meydanı'ndaki zemin döşemelerinde gözlemlenen, ölçek farklarıyla birbirinden ayrışan birimler bu su heykelinin çıkış noktasını oluşturur. Günlük kullanımda çoğu zaman fark edilmeden geçilen kaldırım taşları, bu müdahalede z ekseni boyunca yükseltilerek yatay yüzeyden koparılır ve kütlesel birer eleman hâline getirilir. Böylece zemin, yalnızca üzerinde hareket edilen pasif bir yüzey olmaktan çıkar; algılanan, deneyimlenen ve yönlendiren üç boyutlu bir mekânsal kurguya dönüşür.

Yükseltilen birimlerin en yüksek noktasından başlayan su hareketi, meydanın topoğrafik ve ölçeksiz sürekliliğini referans alarak rıhtıma ve denize doğru akar. Bu akış, Beşiktaş Meydanı'nda farklı kullanıcı ölçeklerinin, hızların ve programların yarattığı kırılmaları görünür kılarak, soyut bir ölçek farkını somut ve duyusal bir deneyime dönüştürür. Su, bir bağlayıcı eleman olarak hem heykelin kütlesel parçalarını hem de meydan, rıhtım ve deniz arasındaki ilişkileri birbirine eklemler.

Ortaya çıkan su heykeli, meydandaki ölçek geçişlerini yalnızca temsil etmekle kalmaz; ziyaretçiyi bu geçişlerin içine davet eden, yönlendiren ve zamanla değişen bir mekânsal akış üretir. Böylece heykel, statik bir nesne olmaktan ziyade, kentin ritmiyle birlikte çalışan, kamusal alanın sürekliliğini ve kırılganlığını aynı anda görünür kılan bir deneyim alanı hâline gelir.

Untitled Fountain

Yamaç Şenelmiş

ink on tracing paper, photographs

The units observed in the pavement of Beşiktaş Square, separated by differences in scale, form the starting point of this water sculpture. The paving stones, often overlooked in daily use, are elevated along the z-axis in this intervention, detached from the horizontal surface, and transformed into massive elements. Thus, the ground ceases to be merely a passive surface for movement; it becomes a three-dimensional spatial construct that is perceived, experienced, and directs.

Starting from the highest point of the elevated units, the water flows towards the quay and the sea, referencing the topographical and scale-less continuity of the square. This flow makes visible the breaks created by different user scales, speeds, and programs in Beşiktaş Square, transforming an abstract scale difference into a concrete and sensory experience. Water, as a connecting element, links both the massive parts of the sculpture and the relationships between the square, the quay, and the sea.

The resulting water sculpture not only represents the scale transitions in the square but also invites, guides, and creates a spatial flow that changes over time, engaging the visitor within these transitions. Thus, rather than being a static object, the sculpture becomes an experiential space that works in conjunction with the rhythm of the city, simultaneously making visible the continuity and fragility of public space.

1.

2.

3.

4.

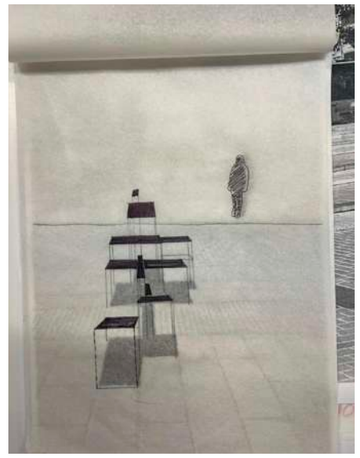

5.

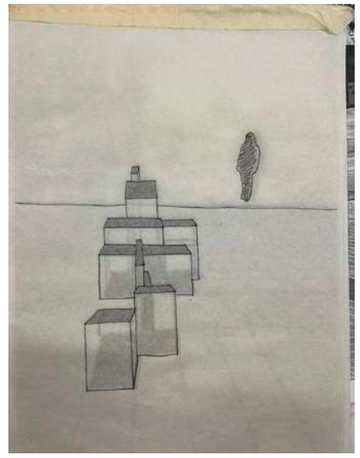

6.

Akış Çizgisi

Zeynep Ateş

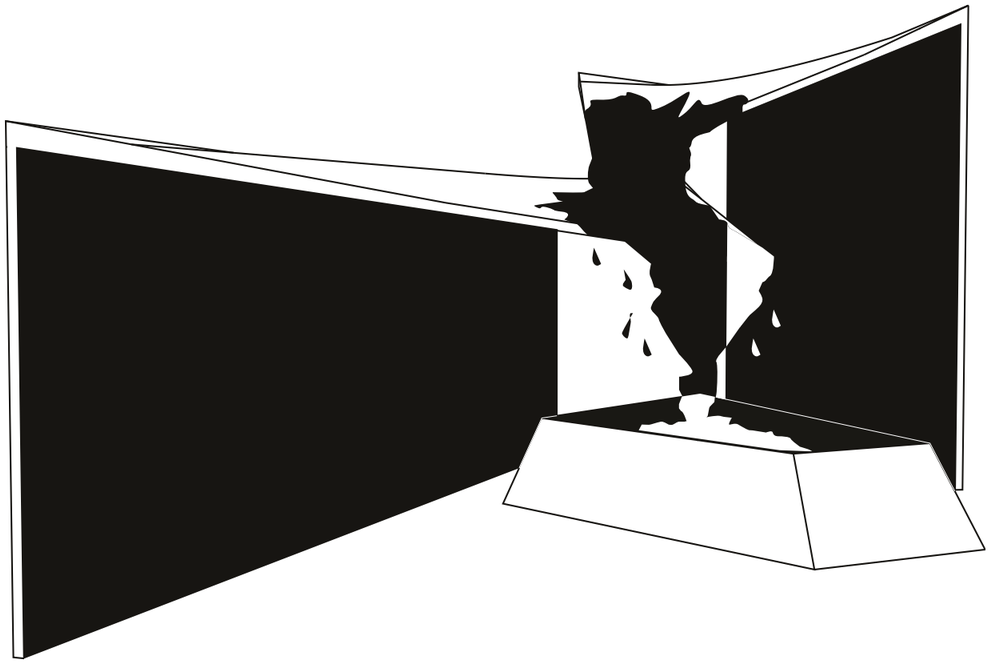

''Akış Çizgisi'' insan hareketi ile suyun doğal davranışı arasındaki sessiz koreografiyi görünür kılarak katmanlarına ayırır. Meydanda insanlar, gündelik rutinlerin içinden kendiliğinden patikalar açar; ihtiyaç ve ritmin biçimlendirdiği, plansız ve içgüdüsel güzergâhlar. Su da öyle. Kendi yolunu izler; yerçekimine uyar, düzlemler üzerinde kayar, birikir, ayrışır ve yeniden biçimlenir.

Bu çalışma, bu iki akışı aynı zeminde buluşturur.

Flow Line

Zeynep Ateş

''Flow Lines'' explodes the silent choreography between human movement and the natural behaviour of water. In the square, people carve spontaneous paths through daily routines; unplanned, instinctive trajectories shaped by need and rhythm. Water,too. Its own way; it follows gravity, slips across planes, gathers, divides and reforms.

This project brings these two flows together.

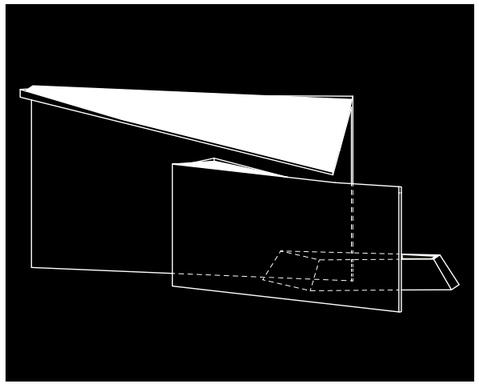

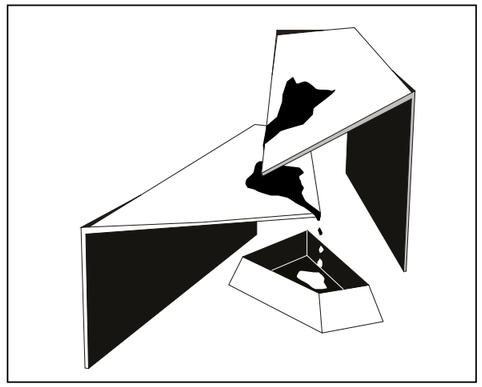

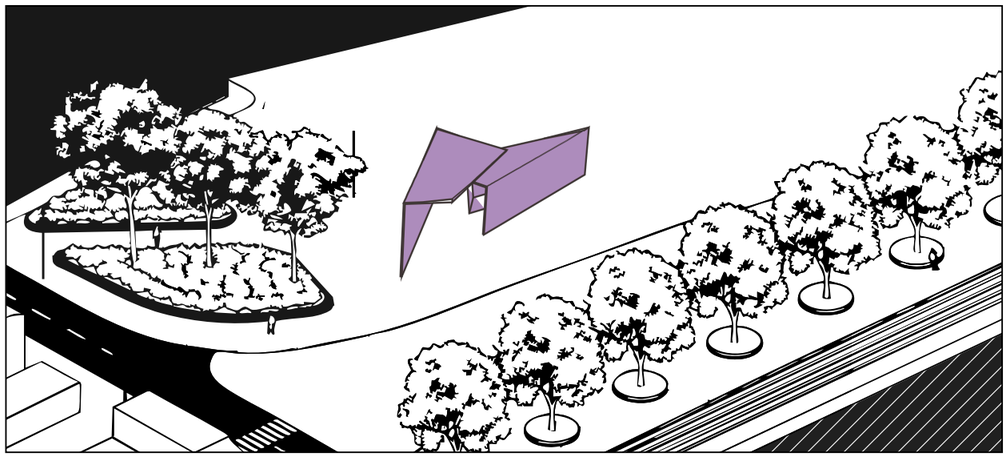

Bir dizi açısal yüzey aracılığıyla yerleştirme, suyu zorlayarak değil, onun seçtiği güzergâhı görünür kılarak yönlendirir. Her düzlem, yön ile teslimiyet, niyet ile kaçınılmazlık arasında bir müzakere hareketine dönüşür. Koyu su dökülürken, damlarken ve çökerken doğal bir "karar verme" diyagramı çizer; bedenlerin kentsel mekânda yol bulma biçimlerini yankılar.

Yerleştirme, hareketin minimal ve soyut bir haritası olarak durur: insan izleriyle suyun akışkan zekâsının birbirini yansıttığı bir karşılaşma noktası.

Through a series of angular surfaces, the piece directs water not by forcing it but by revealing the path it chooses. Each plane becomes a movement of negotiation; between direction and surrender, intention and inevibility. As the dark water spills, drips and settles, it traces a diagram of natural decision-making, exhoing how bodies navigate urban space.

The installation stands as a minimal and abstract map of movement: a meeting point where human paths and the fluid intelligence of water mirror

Kat Kat Su

Şeyma Kaya

Meydan'da susayan çok. Biz varız, kediler var, kuşlar var. Burası bir geçiş alanı. Ayrı tek bir çeşme olsa önünde sıra olacak, birkaç tane olmalı. Vapurlara giden aksta ağaçların etrafı nasıl da sarılası.

Birkaç ağaç etrafında helezonik su yolları olsa, var gibi yok gibi... Ağaçların zaten kapladığı alandan fazlasını işgal etmese... Bu çerçevede ortaya üç dakikada çıkıveren telli dallı maket yalnızca bu fikrin bir imgesi.

Water in Levels

Şeyma Kaya

Many users experience thirst in the square: us, cats, birds. This is a transitional space. If there were only a single fountain, it would generate a queue; therefore, multiple water points are necessary. Along the axis leading to the ferry terminals, the areas surrounding the trees present a strong potential for spatial integration.

If helical water channels were introduced around a limited number of trees—subtle, almost imperceptible… If they occupied no more area than the footprint already taken by the trees themselves… Within this framework, the wire-and-branch model produced in three minutes functions merely as a representational image of the concept.

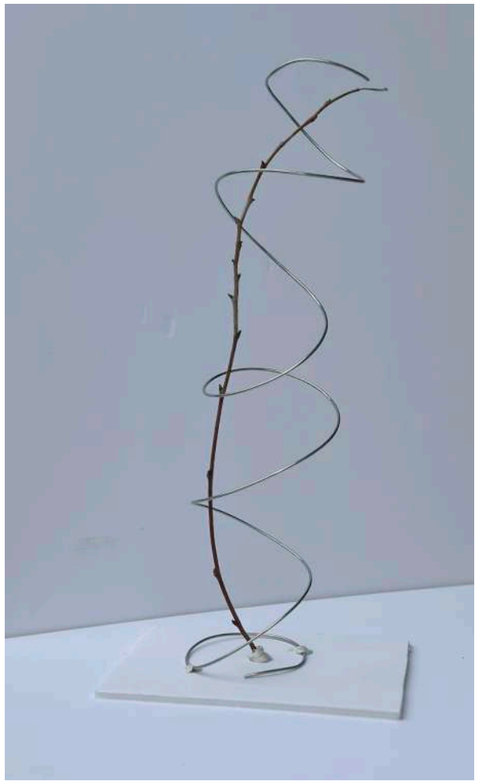

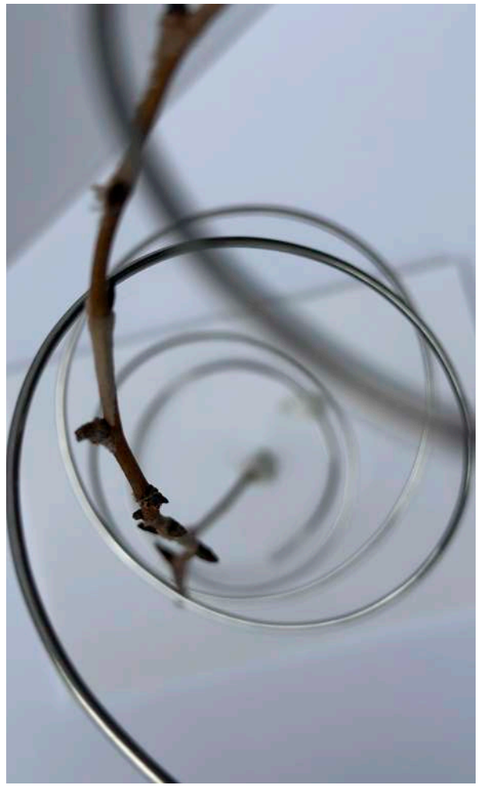

dallı telli maket
a wire-branch

Kuzey ile Güney

yanar

Helsinki Hakaniemi'de
İki arkadaş ağaç vardı
Tam da meydanın
Bir kenarındaydı
Altına bisikletler
Roller skates konmuştu
Yağmur yağınca
Orası su doluyordu
Ortaya doğru çökük
Yuvarlağa benziyordu
Paket taşlarıyla
Kendiliğinden eğimliydi
Benzer hali ile
Deniz kenarına
Hakaniemi'den Beşiktaş'a
Boğazın taa kıyısına geldi
Kısacası kuzey güney el eleydi
Hepsi bir oldu, tek oldu, yolda...

North and South

yanar

In Helsinki Hakaniemi
There were two tree trunks
Right on the edge
Of the square
Bicycles and roller skates
Had been placed underneath them
When it rained
The area would fill with water
It was sunken towards the centre,
Resembling a circle,
With paving stones
Forming a natural slope.
In a similar state,
It reached the seaside,
From Hakaniemi to Beşiktaş,
Right to the edge of the Bosphorus.
In short, north and south were hand in hand,
They all became one, united, on the road...

Kuzey ve Güney, 2025, fotoğraflar & sanat çalışması: Yanar, imaj manipulasyon: Asya Yurttaş
North and South 2025, photos & art work: Yanar, image manupulation: Asya Yurttaş

Kıyısında 1:50

Samuli Woolston

1. KANOPİ
2. YAĞMUR İÇİN HAVUZ
3. KARABATAK KANADI
4. KARABATAK
5. PHALACROCORAX ARISTOTELIS
6. PARANTEZ
7. KOLEKTİF BİR BÜTÜNÜ ÇEVRELEMEK
8. BAŞLANGIÇ

1:50 by The Edge

Samuli Woolston

1. CANOPY
2. POOL FOR RAIN
3. CORMORANT WING
4. KARABATAK
5. PHALACROCORAX ARISTOTELIS
6. PARENTHESIS
7. ENCLOSE A COLLECTIVE ENTITY
8. BEGINNING

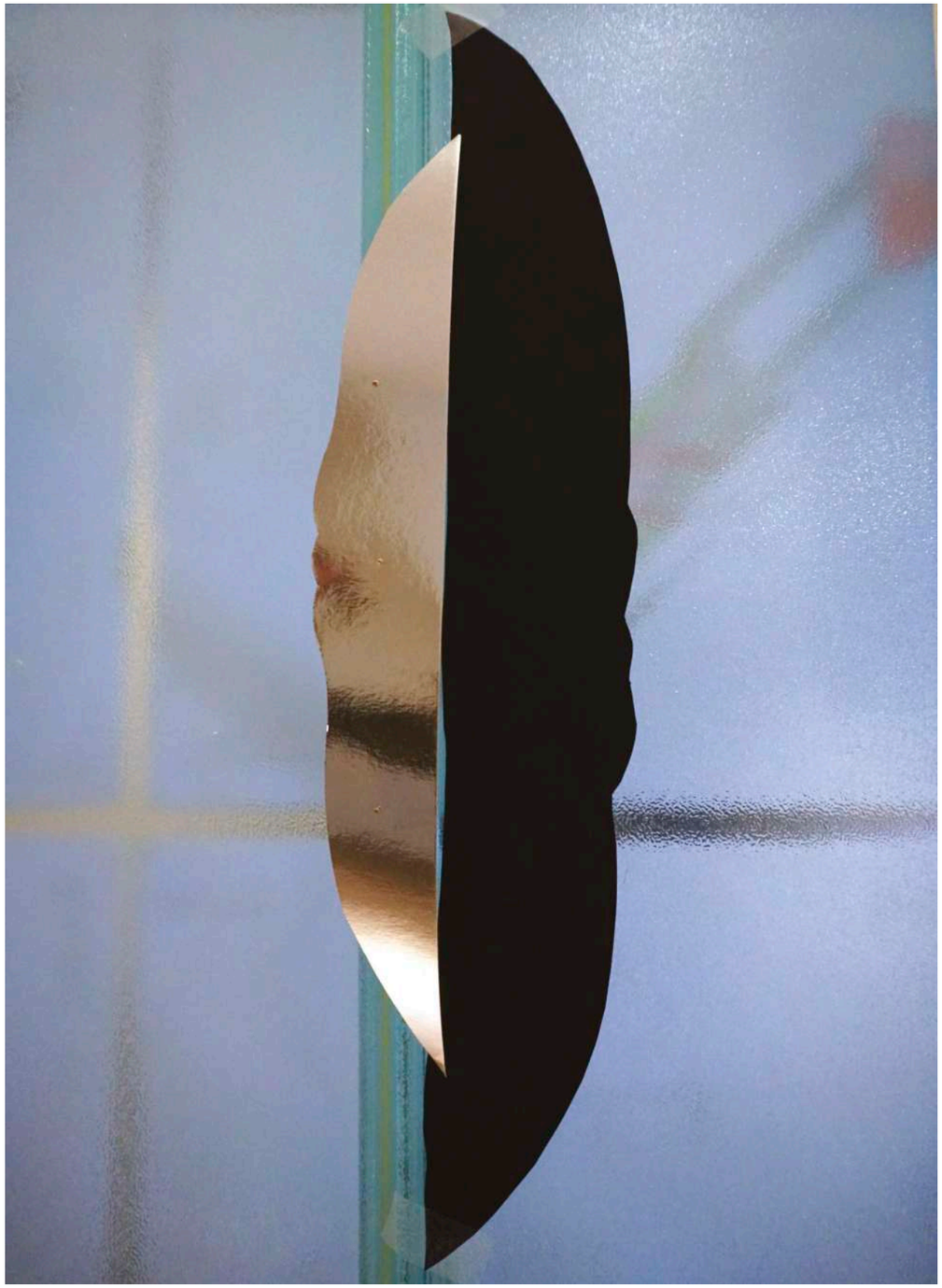

CREA Nysa
"Geçmişin Varlığı"

Yarışma

Asil Jüri Üyeleri:
Ayşegül Kuruç
Bilge Bal
Emre Zeytinoğlu
Erdem Ceylan
Erdil Dinçer
Y. Burak Dolu
Pınar Şimşek

Danışman Jüri Üyeleri:
Serdar Hakan Öztaner
Erhan İşözen
Hüseyin Yanar
Yılmaz Değer

30 Kasım 2025

Tekrar merhaba arkadaşlar.

... Şimdi sırada daha önce tek tek başladığınız şimdi ise gruplar halinde cuma günü 8'inde teslim edeceğiniz Nysa CREA Yarışması ile ilgili çalışmalarınız var. Şimdi ona konsantre oluyoruz. Önümüzdeki haftadan sonra da takip eden hafta yarışma dışında kişisel olarak yapacağımız "Bizim Nysa'mız" başlıklı çalışmalarınıza da son noktayı koyacağız.

Yarından itibaren gözlemci olarak Atölyede olacağım. Yaptıklarınızı orada paylaşabilirsiniz. 8'indeki final toplantısına jüri üyesi olarak değil, AURA ile kararlaştırdığımız gibi yine gözlemci olarak katılacağım. Jürï üyeleri dışarıdan olacak.

Bütün yarışma gruplarına başarılar.
Hepinize kolay gelsin.

Iyi pazarlar...

y a n a r

CREA Nysa
"The Presence of the Past"

Competition

Principal Jury Members:
Ayşegül Kuruç
Bilge Bal
Emre Zeytinoğlu
Erdem Ceylan
Erdil Dinçer
Y. Burak Dolu
Pınar Şimşek

Advisory Jury Members:
Serdar Hakan Öztaner
Erhan İşözen
Hüseyin Yanar
Yılmaz Değer

30 November 2025

Hello again, everyone.

... Now it's time to focus on your work for the Nysa CREA Competition, which you started individually and will now submit as a group on Friday the 8th. We are concentrating on that now. After next week, we will also finalise your personal work titled 'Our Nysa' outside of the competition.

Starting tomorrow, I will be at the Workshop as an observer. You can share your work there. I will attend the final meeting on the 8th as an observer, as agreed with AURA, not as a jury member. The jury members will be external.

Good luck to all the competition groups. All the best to you all.

Have a good weekend...

y a n a r

Node | Düğüm *(Birincilik Ödülü)*

Alım Yıldırım, F. Sude Yıldırım, Merve Gül Çakır

Mimari Proje

2025

Hippodamos'un doğanın nabzına göre çizdiği bu gridal şehrin izlerini yeniden görünür kılma kaygısıyla bu proje ortaya çıktı. İlk aşamada topografya ve gridin ilişkisi incelendiğinde, mimari yapıların oluşturduğu formların ve bunların mekandaki dağılımlarının; sanatçı Kazimir Malevich'in mekan ve formlarla kurduğu ilişkiyi anımsatmasıyla bir grafik harita oluşturuldu. Bu grafik araştırma, grid birleşimlerindeki düğümleri ortaya çıkardı.

Node projesinde de ziyaretçilerin kenti daha kolay okuyabilmesi amacıyla grid sisteminin düğüm noktalarına odaklanılmıştır. Kevin Lynch'e göre bir kent imgesi oluştururken beş ana öğeden yararlanılır; bu öğelerden biri de düğümlerdir. Düğümler, yolların kesiştiği ve hareketin yoğunlaştığı merkezî noktalardır.

Nysa Antik Kenti'nde grid düğüm noktalarında oluşan artı biçimindeki imgeler, dört farklı modül aracılığıyla somutlaştırılmıştır. Her bir modüle farklı anlamlar ve işlevler yüklenmiş, antik kent içinde konumlandırılmıştır.

Son olarak proje, Nysa'nın iki yakasını birleştiren köprünün yeniden yorumlanmasını sorgular. iki yakanın bir düğümle yeniden bağlanması gridin ana hattını canlandırabilir mi sorusu burada yönlendirici olmuştur. Önerilen köprü tasarımı, kentin merkezinde bir seyir platformu oluşturur. Böylece köprü, bir düğüm atarcasına çift yakalı kenti yeniden birbirine bağlar ve iki yakanın boşlukta yankılanan sonsuz ve bilinçli kucaklaşmasına dönüşür.

Node | Düğüm *(First Prize)*

Alım Yıldırım, F. Sude Yıldırım, Merve Gül Çakır

Mimari Proje

2025

Node is a project proposal that aims to make visible the traces of Hippodamos's grid city, shaped by the pulse of nature. In the initial phase, the relationship between topography and the grid was examined, and the spatial distribution of architectural forms was translated into a graphic map inspired by Kazimir Malevich's approach to space and form. This graphic study revealed the nodes formed at grid intersections.

Focusing on these nodes, the Node Project seeks to help visitors read the city more clearly. According to Kevin Lynch, nodes are one of the five key elements that shape the image of a city—central points where paths intersect and movement intensifies.

In Nysa Ancient City, the cross-shaped images emerging at grid nodes are materialized through four distinct modules, each assigned different meanings and functions and placed within the site.

Finally, the project questions a reinterpretation of the bridge connecting the two sides of Nysa. Rather than reconstructing the historical bridge, it asks whether reconnecting the two banks through a new node could reactivate the grid's main axis. The proposed bridge becomes a viewing platform at the city's center, tying the two sides together like a knot and transforming the crossing into a conscious and continuous embrace.

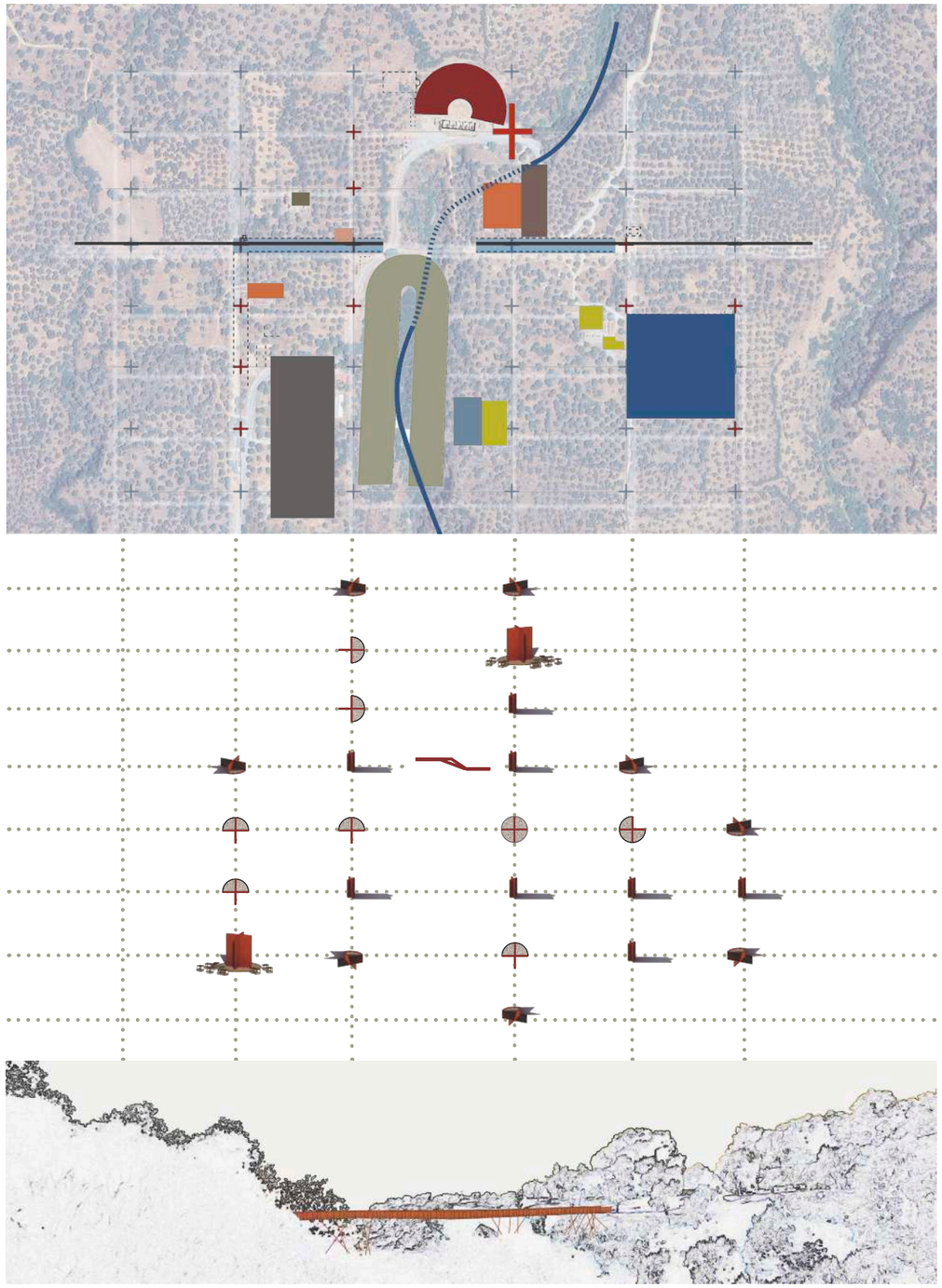

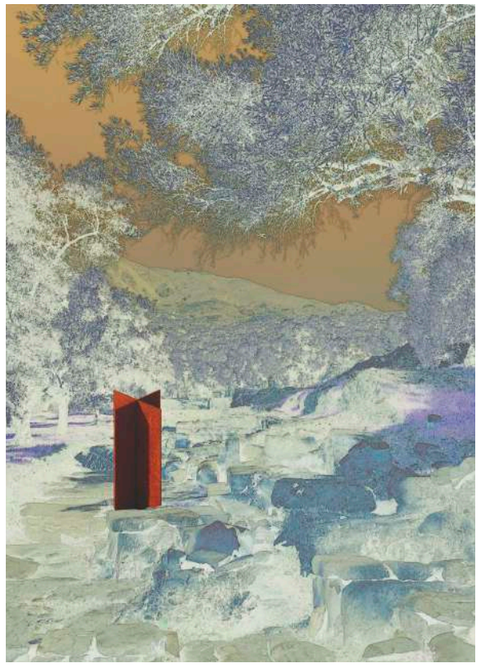

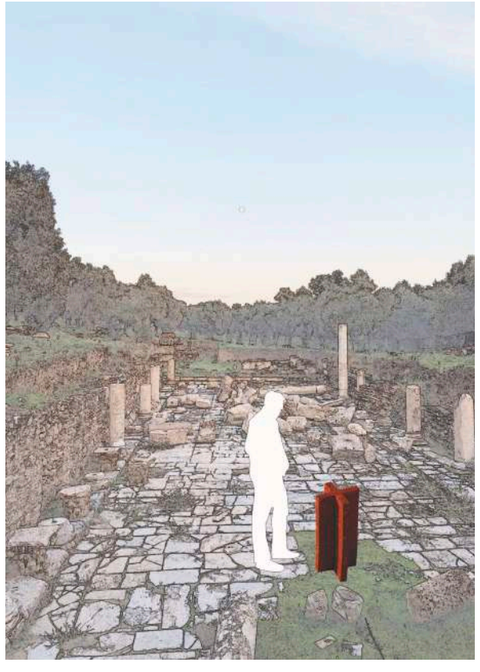

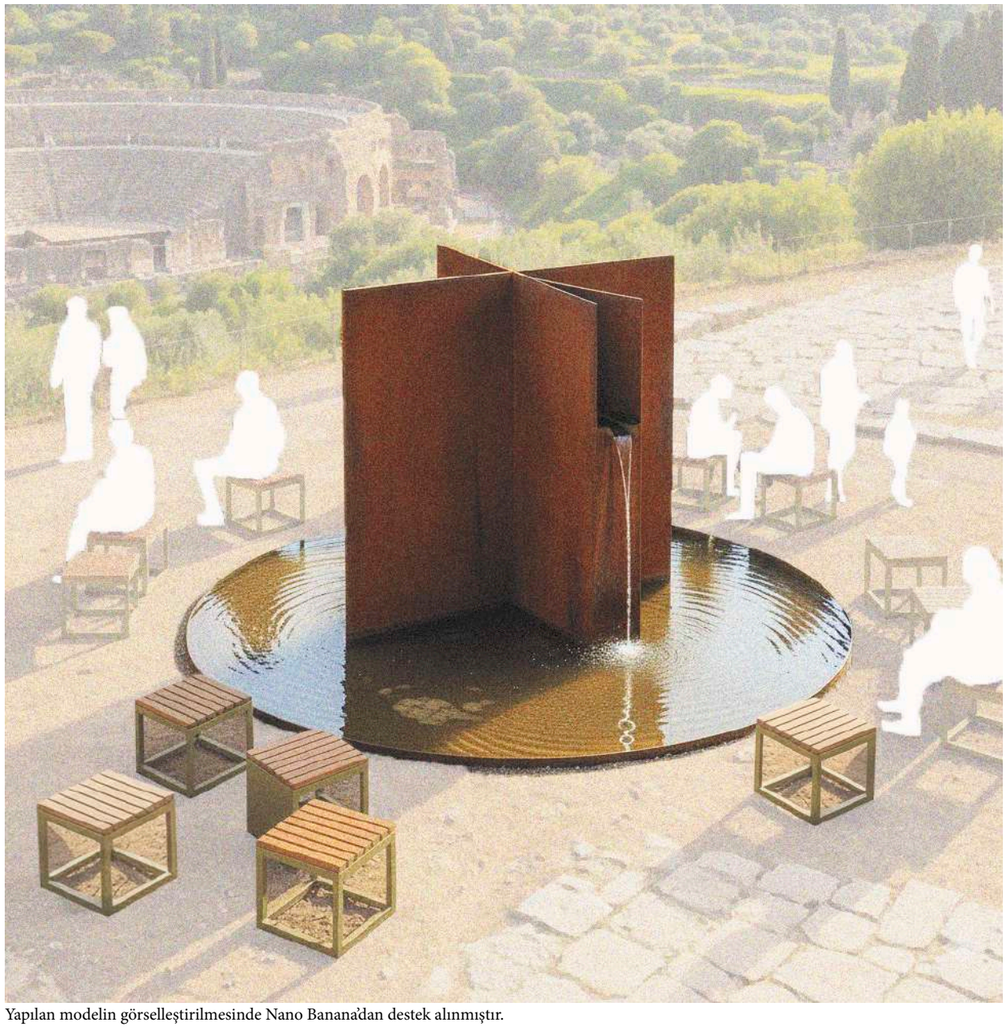

Yapılan modelin görselleştirilmesinde Nano Banana'dan destek alınmıştır.
Nano Banana was used to support the visualization of the model.

İz
Trace
30 x 30 x 90 cm

Sınır
Border
90 x 90 x 30 cm

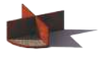

Yön
Direction
90 x 90 x 180 cm

Soluk
Breath
240 x 240 x 300 cm

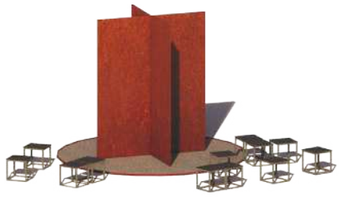

Eş[l]ik *(İkincilik Ödülü)*

Asya Yurttaş
Bilgesu Tuncer
Yamaç Şenelmiş

EŞ[L]İK, Büyük Menderes'in derin vadisiyle ikiye ayrılmış Nysa antik kentinin hem fiziksel hem de düşünsel katmanlarını mekânsal bir deneyim rotasına dönüştüren bir tasarım önerisidir. Projenin adı, iki anlamı aynı anda taşır: bir yandan iki durum, iki kot, iki zaman ve iki anlam arasındaki geçişi tanımlayan eşik kavramını; diğer yandan ziyaretçi ile kentin birlikte yürüdüğü, mekâna eşlik eden bir eylemi tanımlayan eşlik etme hâlini. Bu çift anlamlı isim, tasarımın bütün yaklaşımını belirler: EŞ[L]İK, Nysa'nın topografik kırılmalarını, antik düşünce üretimini, anıtsal yapılar arasındaki ilişkileri, ışık–gölge hareketini ve ziyaretçinin bedensel algısını tek bir bütün olarak ele alır; antik kentin mevcut dolaşımının üzerine eklemlenen değil, onunla birlikte çalışan bir okuma sistemi kurar.

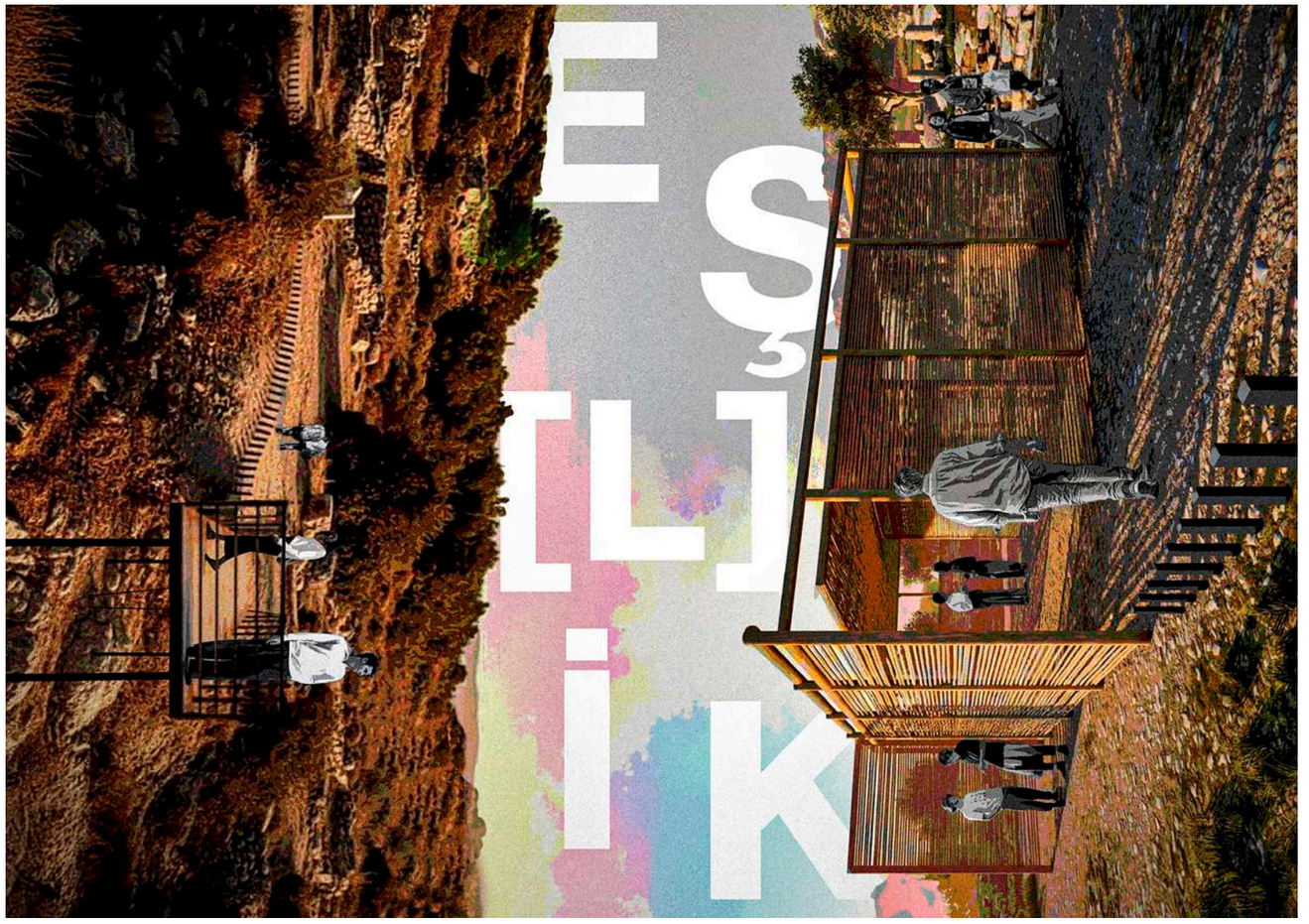

Eş[l]ik *(Second Prize)*

Asya Yurttaş
Bilgesu Tuncer
Yamaç Şenelmiş

EŞ[L]İK is a design proposal that reinterprets the physical and intellectual layers of the ancient city of Nysa—split by the deep valley of the Büyük Menderes River—through a spatial experiential route. The project's name holds a dual meaning: it refers both to a threshold marking transitions be-tween different times, levels, and conditions, and to an act of accompaniment, in which the visitor moves together with the city. This duality informs the design approach, which treats Nysa's topographical ruptures, ancient modes of thought, relationships between monumental structures, the movement of light and shadow, and bodily perception as a unified system. Rather than introducing a separate circulation, EŞ[L]İK operates in continuity with the existing spatial logic of the ancient city.

Rota üzerinde yer alan üç durak, Nysa'nın düşünsel geleneğini çağdaş mekânsal karşılıklarla yorumlar. İlk durak olan Görüş, Strabon'un kenti kesitler, bağlar ve süreksizlikler üzerinden okuyan yaklaşımından ilham alır. Antik dönemde iki yamacı bağlayan köprünün izine yerleşen hafif strüktür, iki kotu neredeyse birleştirir ama bağlantıyı bilinçli bir eksiklikle askıda bırakır. Bu tamamlanmamışlık, ziyaretçiye vadiyi ve topografyanın kırılmasını bedensel ölçekte hissettiren bir farkındalık anı sunar; köprü varmış gibi duran ama tamamlanmayan bu yüzey, geçişten çok düşünmeye açılan bir eşik oluşturur.

The three stops along the route interpret Nysa's intellectual tradition with contemporary spatial counterparts. The first stop, Görüş, is inspired by Strabo's approach of reading the city through sections, connections, and discontinuities. The lightweight structure, situated on the traces of a bridge that connected the two slopes in antiquity, almost unites the two levels but leaves the connection suspended with a deliberate incompleteness. This incompleteness offers the visitor a moment of awareness that makes them feel the valley and the rupture of the topography on a bodily scale; this surface, which seems to have a bridge but remains incomplete, forms a threshold that opens to contemplation rather than a passage.

Plan_İlk Durak: Görüş
Plan_First Stop: View

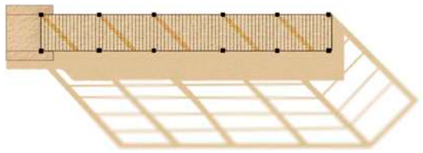

Plan_İkinci Durak: Duruş
Plan_Second Stop: Pause

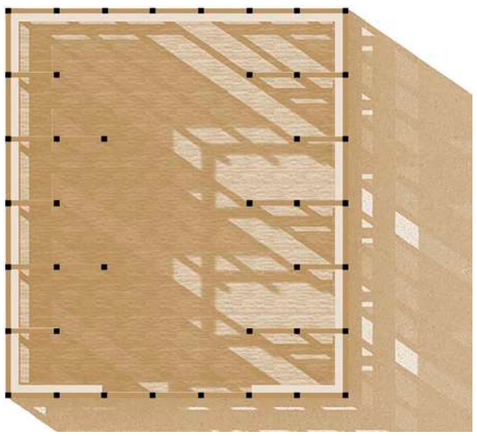

Plan_Üçüncü Durak: Duruş
Plan_Third Stop: Pause

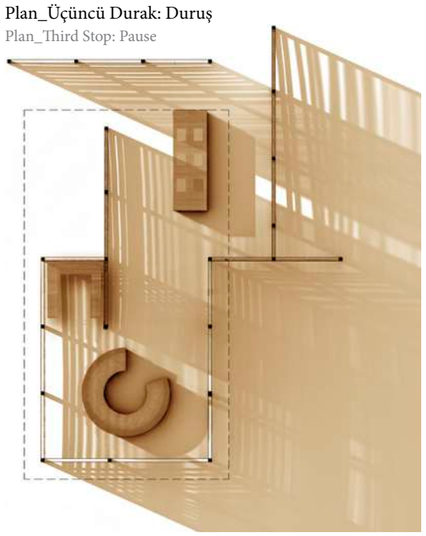

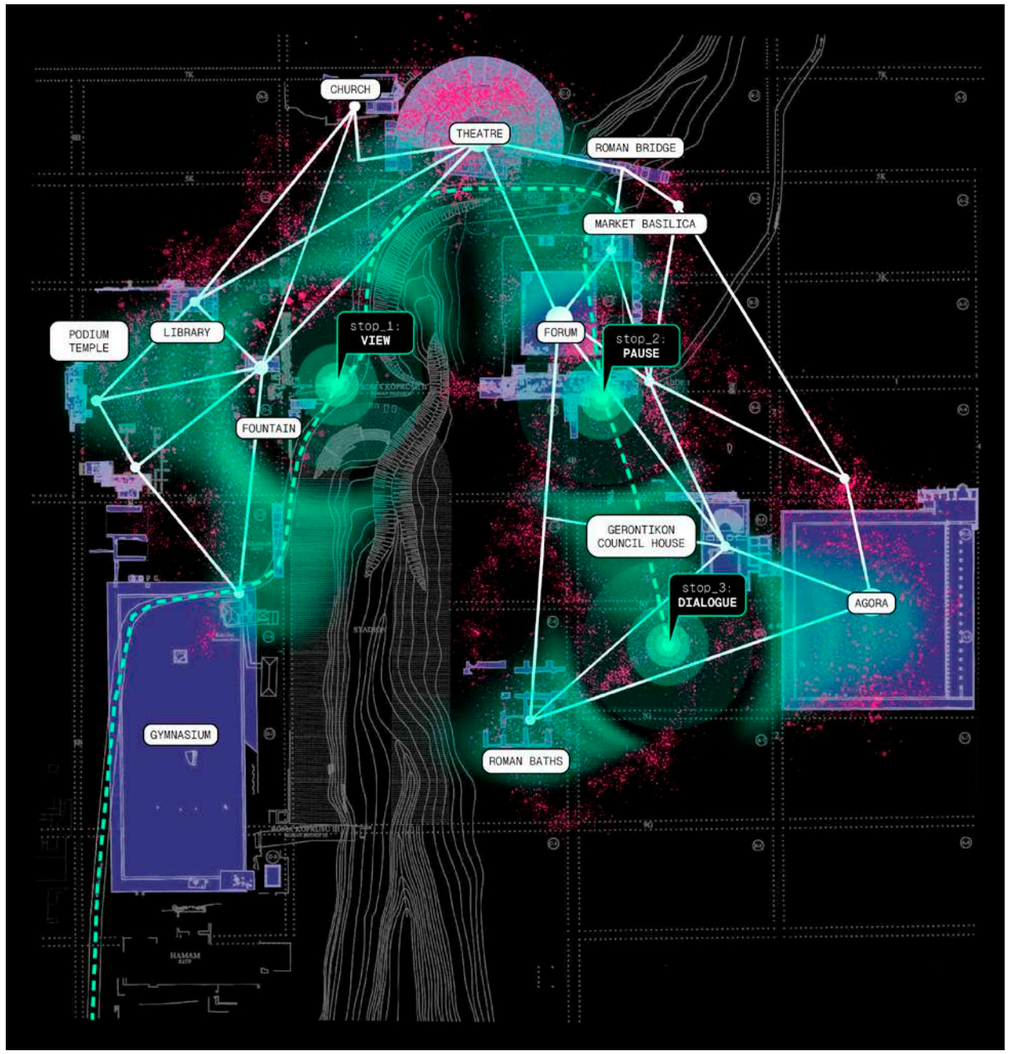

Süreç Diagramı
Üçüncü Durak

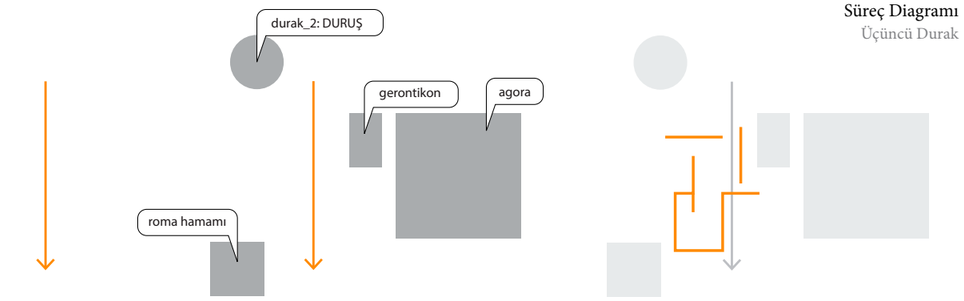

1.
Existing Axis

2.
Context of Existing Circulation
at the Point of Intervention

3.
Proposed Surfaces Articulating the
Relationship Between Circulation and Context

4.
Proposed Surfaces
Guiding the Circulation

5.
Proposed Intervention as
a Spatial Sequence

Projenin tümünde sedir ağacının seçimi, yerel Akdeniz ormanlarından sertifikalı biçimde temin edilmesi, kaynağına yakın işçilikle işlenmesi ve hafif bir strüktür oluşturması gibi nedenlere dayanır. Ahşabın doğal kurutma süreci, taşıyıcı modüllerin düşük karbon iziyle üretilmesi, strüktürün sahada hızlı kurulumla inşa edilmesi ve tamamen sökülebilir, taşınabilir, yeniden kullanılabilir olması, tasarımın ekolojik ve geçici varlık felsefesini güçlendirir. Metal çubuklardan oluşan gölge izinin zeminle kurduğu hafif temas, antik yapılarla yarışmayan bir iz bırakma stratejisidir. Tüm bu kararlar, kent dokusuna zarar vermeden onunla birlikte var olmayı mümkün kılar.

EŞ[L]İK, güçlü bir bütünlük içinde çalışan bu üç durak ve gölge iziyle, antik kentin hem fiziksel hem düşünsel potansiyellerini yeniden dolaşıma sokar. Gölgeyi zamana yayılan bir rehbere, boşluğu farkındalığa, bedeni ölçüye, sözü ortak üretime ve rotayı mekânsal bir düşünme biçimine dönüştürür. Ziyaretçiyi hem kente hem kendisine eşlik etmeye çağıran proje, Nysa'nın binlerce yıllık düşünsel sürekliliğini çağdaş bir mekân diliyle yeniden görünür kılar; her adımda hem mekânsal hem zihinsel bir geçiş önererek kullanıcıya topoğrafyayı, tarihi ve kendi varlığını yeniden düşünme imkânı sunar.

The choice of cedar wood throughout the project is based on several factors, including its certified sourcing from local Mediterranean forests, its processing with craftsmanship close to the source, and its lightweight structure. The natural drying process of the wood, the low carbon footprint of the load-bearing modules, the rapid on-site assembly of the structure, and its complete demountable, portable, and reusable nature reinforce the ecological and ephemeral philosophy of the design. The subtle contact between the shadow trail, composed of metal rods, and the ground is a strategy of leaving a mark that does not compete with ancient structures. All these decisions make it possible to coexist with the urban fabric without harming it.

With its three stops and shadow trail working in a strong sense of unity, EŞ[L]İK (Companionship) recirculates both the physical and intellectual potentials of the ancient city. It transforms the shadow into a guide that unfolds over time, the void into awareness, the body into measurement, the word into collaborative production, and the route into a spatial way of thinking. Inviting the visitor to accompany both the city and themselves, the project makes the millennia-old intellectual continuity of Nysa visible again through a contemporary spatial language. By proposing both a spatial and mental transition at every step, it offers the user the opportunity to rethink topography, history, and their own existence.

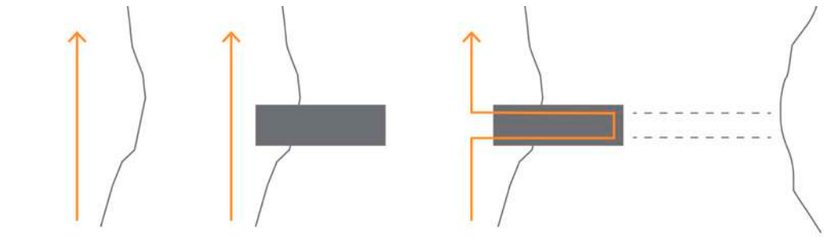

1.
Experiential Route Passing
Through the Western Side
of the Roman Bridge

2.
Re-imagining the Trace of the
Bridge on the Western Side

3.
The Effect of the Proposed Intervention on the
Experience Route and the Perceptual Continuity
of the Bridge

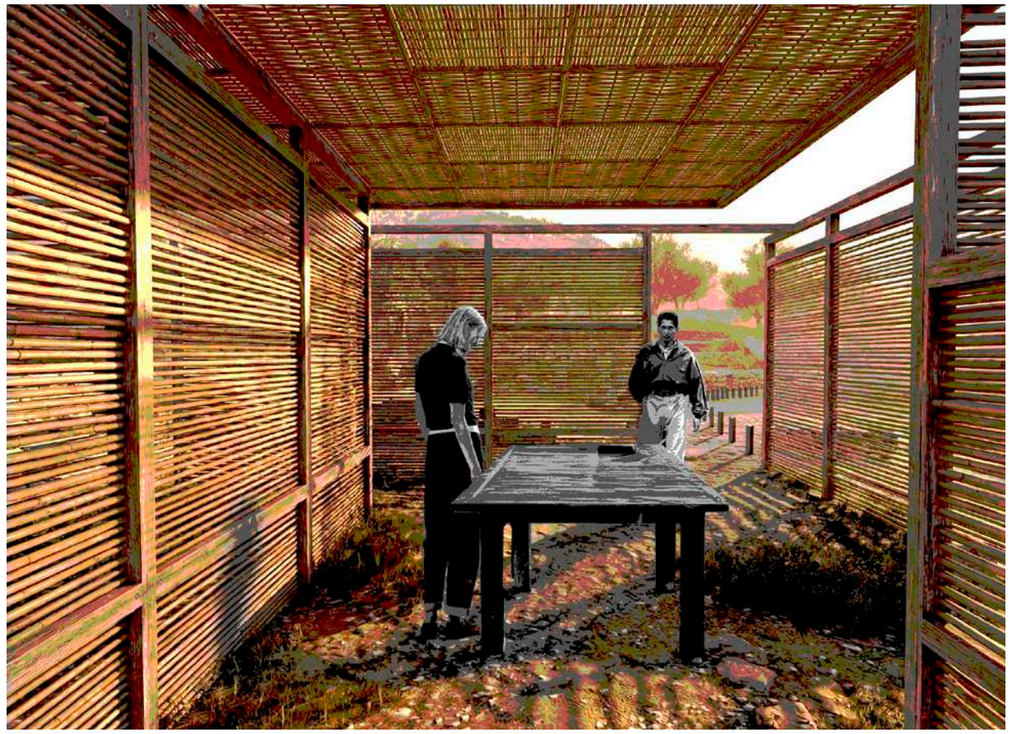

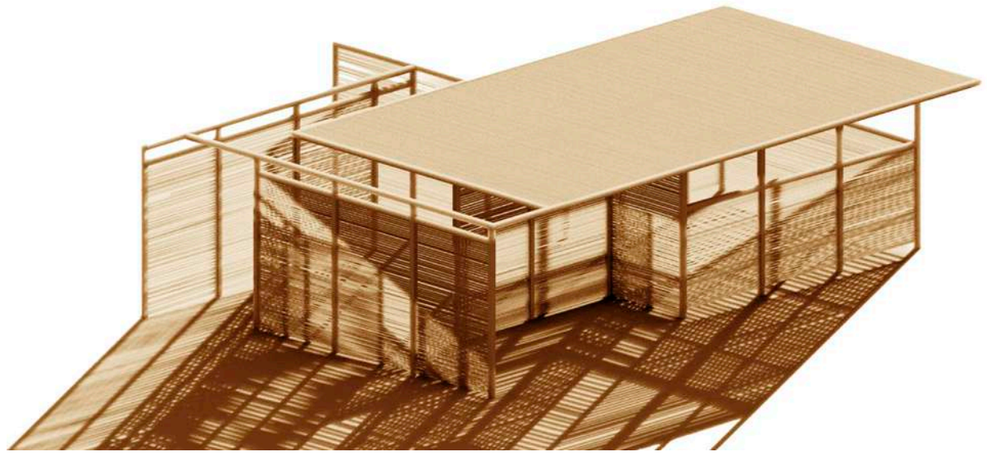

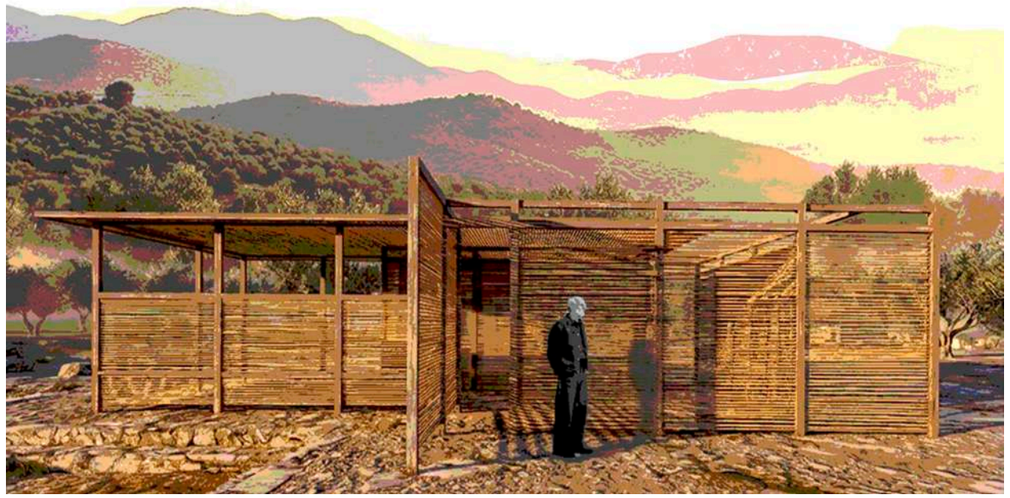

Zamanın Patinası

Atakan Keskin, Dila Ağüzüm, Zeynep Ateş

Mimari proje, yere özgü enstalasyon

2025

Antik mimarlığın biçimlerini yeniden üretmekten çok, bu biçimleri mümkün kılan insani hareketi, gündelik ritimleri ve mekânla kurulan ilişkiyi bugünün ziyaretçisine aktarmayı amaçlar. Antik bir kentte kaybolanın çoğu zaman form değil, onu üreten davranış düzeni olduğu kabul edilir. Bu nedenle tasarım, geçmişin kabuğunu taklit etmek yerine bu davranış mantığını çağdaş bir deneyim üzerinden okur. Yaklaşım, insan ölçeğini merkeze alan modernist bir tutumu, geçmiş ritimlere duyarlı romantik bir duyarlıkla birleştirir.

"Zamanın Patinası" başlığı, kavramsal yönelimin yanı sıra zamanla yüzeyinde katman oluşturan bakır malzemeye işaret eder. Patina, hatırlamanın rengi ve zamanın sürekliliğidir. Antik taş ve bakır, zamanın işleyişiyle ortak bir dil kurar; yüzeylerinde biriken izler mekân ve hafıza katmanlarını bugüne taşır. Bakırdan türetilen renk kartelası, nirengi noktalarında kullanılarak güzergâhın okunabilirliğini artırır.

Alan içinde önerilen hafıza güzergâhı, arazi gezilerinde oluşan çizgisel eskizlerin rotaya dönüşmesiyle ortaya çıkar. Sekiz potansiyel noktadan dördünün seçilmesi, manzara ve hareketin yoğunlaştığı alanlara odaklanma kararına dayanır; diğer noktaların geleceğe bırakılması, tasarımın sürdürülebilir ve yeni yorumlara açık kalmasını sağlar.

Patina of Time

Atakan Keskin, Dila Ağüzüm, Zeynep Ateş

Architectural project, site-spesific installation

2025

Rather than reproducing the formal language of ancient architecture, the project aims to convey to today's visitor the human movement, everyday rhythms, and spatial relationships that once made these forms possible. In ancient cities, what is most often lost is not the form itself, but the behavioral order that produced it. For this reason, the design reads this logic of behavior through a contemporary experience instead of imitating the shell of the past. The approach combines a modernist attitude centered on human scale with a romantic sensitivity attuned to historical rhythms.

The title "The Patina of Time" refers not only to the conceptual orientation but also to the copper material whose surface gradually accumulates layers over time. Patina is the color of remembrance and the continuity of time. Ancient stone and copper establish a shared language through the passage of time; the traces that accumulate on their surfaces carry layers of space and memory into the present. A color palette derived from copper is used at key reference points to enhance the legibility of the route.

The proposed memory route within the site emerges from linear sketches produced during field visits, which gradually transform into a navigational path. The decision to select four out of eight potential points is based on focusing on areas where landscape and movement intensify; leaving the remaining points for the future allows the design to remain sustainable and open to new interpretations.

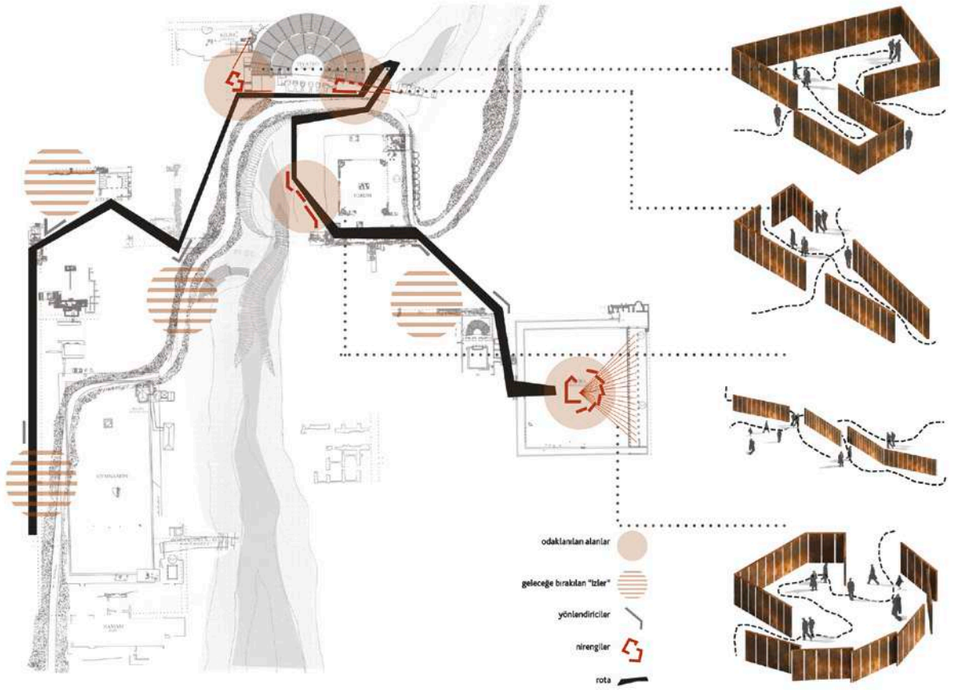

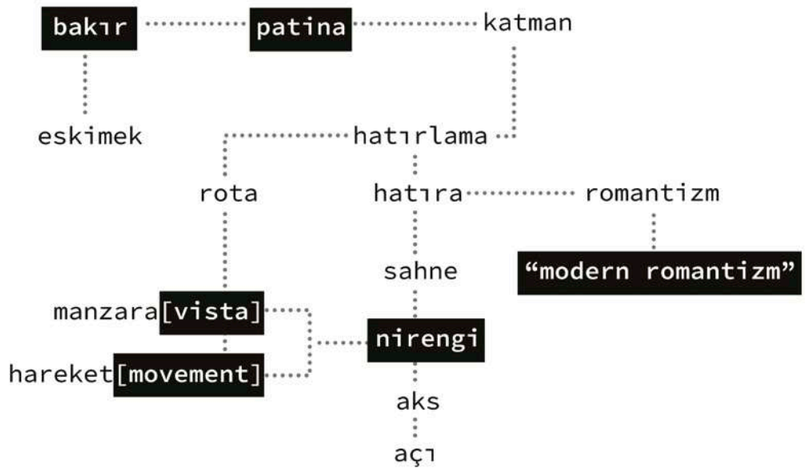

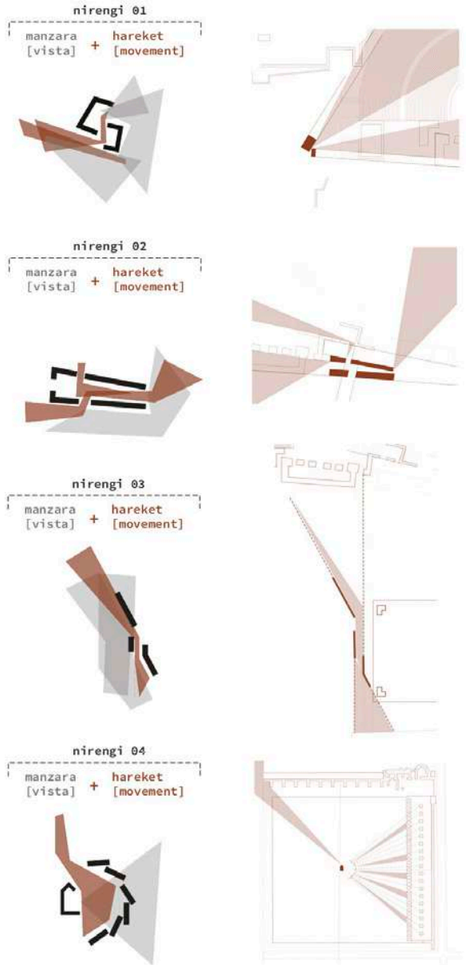

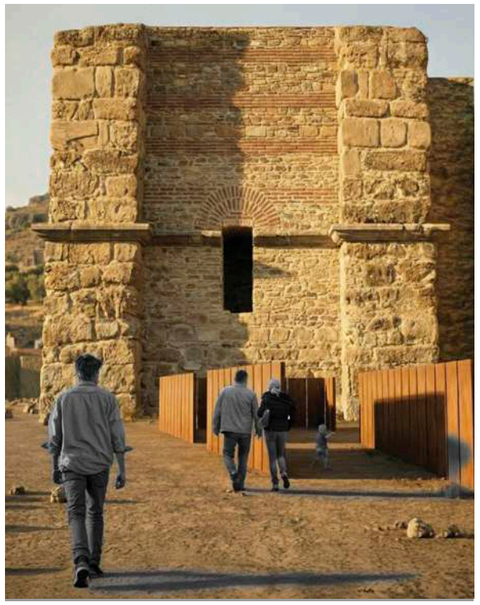

Nirengi(ler), manzara + hareket
Reference point(s), vista + movement

Proje romantizmi antik taşın görünüşünde değil; onu şekillendiren insani kararların, ritimlerin ve zamanın yüzeyde bıraktığı patinanın yeniden hissedilmesinde arar. "Zamanın Patinası", mekân, malzeme ve ziyaretçinin hareketi arasında ortak bir hafıza yüzeyi kurar.

The project seeks romanticism not in the appearance of ancient stone, but in re-experiencing the human decisions, rhythms, and the patina left by time on surfaces. "The Patina of Time" establishes a shared surface of memory between space, material, and the movement of the visitor.

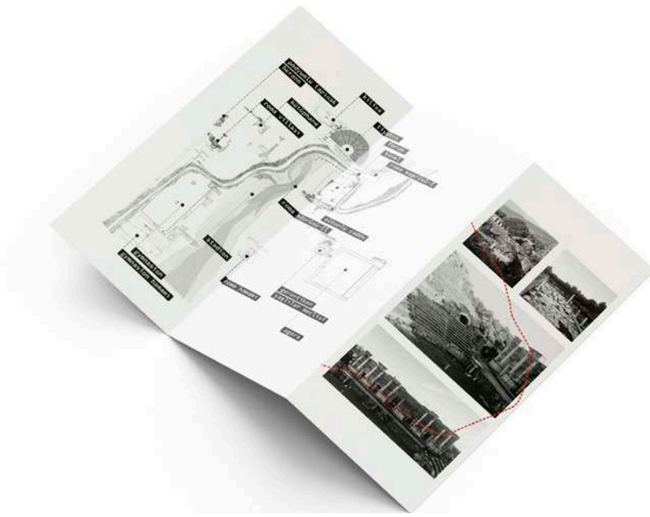

Broşür "Renklerin izinde bir ipucu haritası"
Brochure "A clue map in the trail of colors"

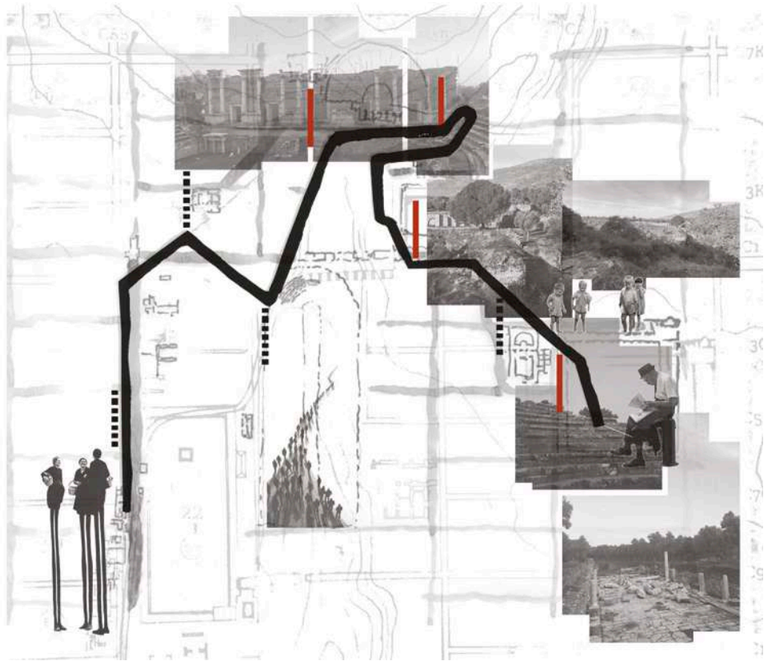

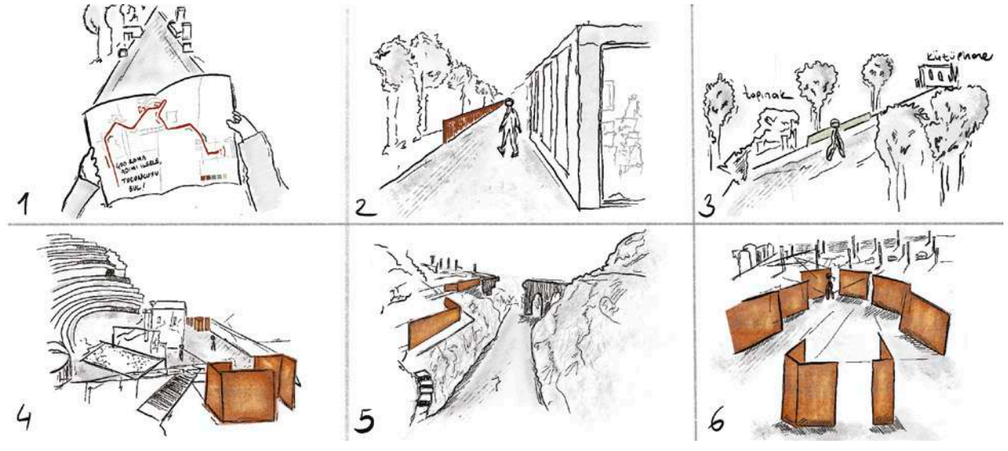

Hikaye panosu
Storyboard

ARKET *(Jüri Özel Ödülü)*

Artiona Dushi, Gamze Şehla, Elif Aysu Solak

Nysa Antik Kenti Oyun Tasarımı Projesi olan **ARKET**, antik kent ziyaretini, özellikle çocuklar ve gençler için, pasif gözlemcilikten aktif katılım ve keyifli öğrenmeye dayalı bir "Bilgelik Arayıcısı" deneyimine dönüştürmeyi hedefler. Bu dönüşüm, tarihi mirasın yalnızca seyredilen değil, aynı zamanda yaşanarak keşfedilen bir alan haline gelmesini sağlar.

Projenin girişinde, bir yüzünde kentin tarihini ve kültürünü görselleştiren kolajlar ve bilgiler, diğer yüzünde ise ziyaretçilerin rotayı kolayca takip edebilmesi için kentin anlaşılır vaziyet planının çizildiği özel bir broşür sunulur. Bu broşür, aynı zamanda oyunun rehberi ve ilk temas noktasıdır. Oyunun amacı, Nysa'nın eğitim ve kültür kenti kimliğini günümüzün iletişim dinamiklerine uygun, interaktif bir deneyimle günümüze taşımaktır.

ARKET *(Jury Special Award)*

Artiona Dushi, Gamze Şehla, Elif Aysu Solak

The **ARKET** Project, which is the Nysa Ancient City Game Design Project, aims to transform the visit to the ancient city, especially for children and young people, from passive observation into a "Seeker of Wisdom" experience based on active participation and enjoyable learning. This transformation ensures that the historical heritage becomes an area that is discovered through experience.

At the start of the project, a special brochure is provided. One side of the brochure features collages and information visualizing the city's history and culture, while the other side contains an understandable site plan of the city to help visitors easily follow the route. The main goal of the game is to bring Nysa's identity as a city of education and culture into the present day through a contemporary, interactive experience.

Oyun kurgusu, antik kentin somut dokusuyla doğrudan etkileşime giren fiziksel bir kurguya sahiptir ve bu deneyimin gelecekte Artırılmış Gerçeklik (AR) ve Sanal Gerçeklik (VR) entegrasyonu potansiyeli taşımasıyla, teknolojiyi tarihle buluşturmayı amaçlar.

Bu tasarım yaklaşımı; mekânın ruhu, karakterin yolculuğu ve tarihin derinliği arasındaki çok katmanlı ilişkiyi merkeze alarak, antik kentin karmaşık sosyo-kültürel sistemini çözümleyen ve basitleştiren bilişsel bir model işlevi görür. Kentin tarihsel dokusunu sadece statik bir unsur olmaktan çıkarıp aktif bir keşif alanına dönüştüren bu yapı, ziyaretçinin teknik ve tarihsel bilgileri kendi hızıyla sentezlemesini sağlayarak öğrenme sürecini tamamen doğal ve sezgisel bir akışa kavuşturur.

The game's narrative features a physical structure that interacts directly with the tangible fabric of the ancient city; by carrying the potential for future Augmented Reality (AR) and Virtual Reality (VR) integration, it aims to bring technology and history together.

This design approach functions as a cognitive model that analyzes and simplifies the ancient city's complex socio-cultural system by centering on the multi-layered relationship between the spirit of the place, the character's journey, and the depths of history. By transforming the city's historical fabric from a static element into an active field of discovery, this structure ensures that the learning process achieves an entirely natural and intuitive flow, allowing visitors to synthesize information at their own pace.

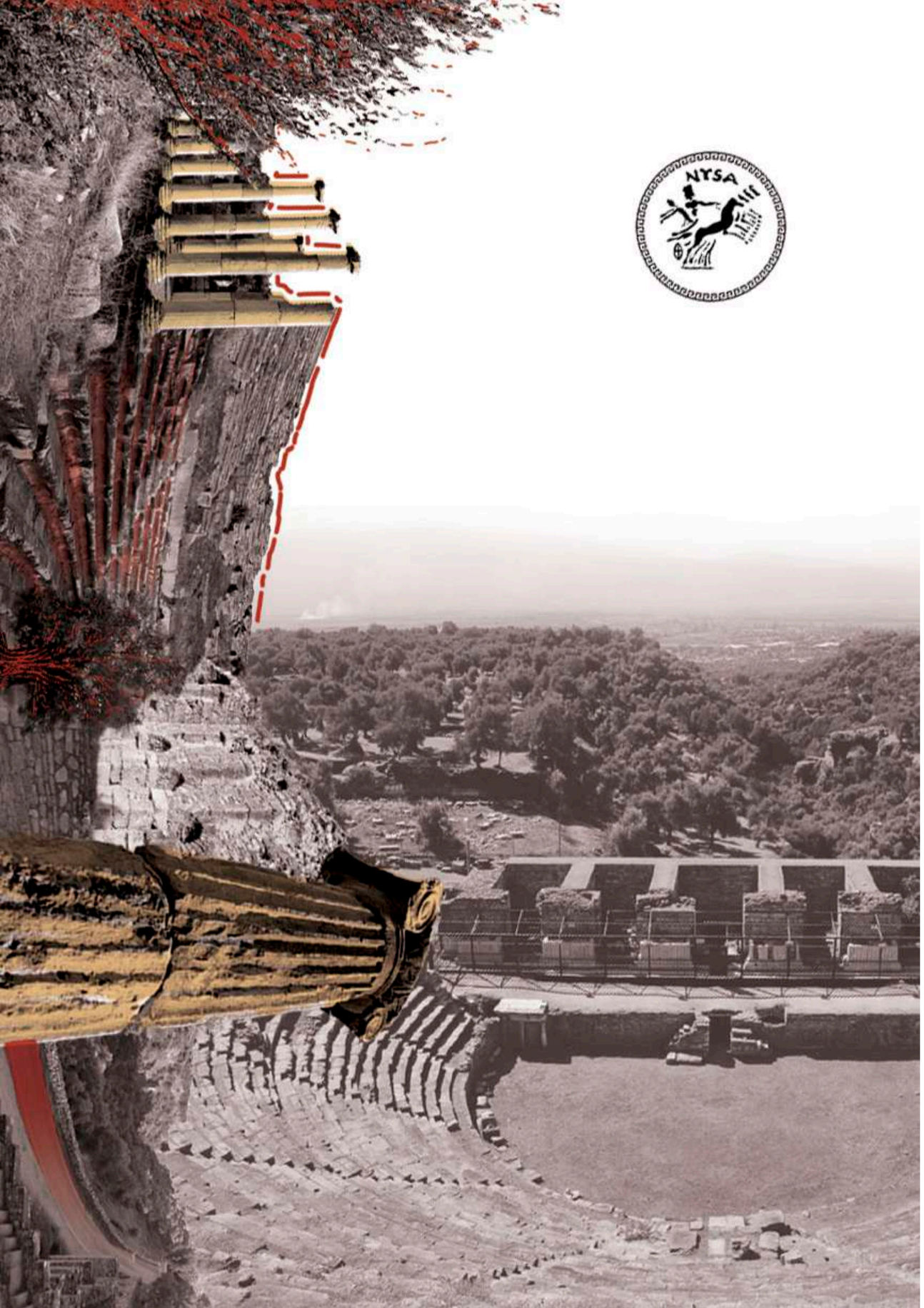

Sunulan bu sürükleyici deneyimin teorik zemini, oyunlaştırma literatüründe etkinliği tescillenmiş olan 4S Modeli ile tahkim edilmiştir. Fiziksel atmosferin bir oyun platformuna dönüştüğü Sahne, katılımcılar arası etkileşimi besleyen Sosyalizasyon, tarihi verileri merak uyandıran bir kurguyla harmanlayan Hikaye ve duyuları sürekli tetikleyen Uyaran bileşenleri, bu modelin temel sacayaklarını oluşturarak kullanıcıyı sürecin merkezinde tutar.

Projenin öncelikli hedef kitlesi merak düzeyi yüksek çocuklar ve dijital yerli olan gençler olsa da, kurgunun sunduğu stratejik zorluk seviyeleri ve anlatı derinliği, her yaştan kullanıcı için hem eğlendirici hem de entelektüel açıdan tatmin edici bir deneyim sunacak şekilde, kapsayıcı bir tasarım diliyle ele alınmıştır.

Oyuncular, Nysa'nın tarihi figürlerinden ilham alan 7 farklı karakter kartını kullanır ve oyunun temel kılavuzu olan Pasaport (harita, görevler ve mühür alanı içeren) ile belirlenen 6 duraklı rotayı takip eder. Bu rotalar üzerinde yer alan özel olarak tasarlanmış stantlarda oyunlar gerçekleştirilir; Kütüphane, Tiyatro, vb. mekanlarda, o mekânın tarihi işlevine uygun olarak tasarlanmış görevleri çözerek sticker ödülleri toplanır. Forum'dan kazanılan sikke ile Agorada bir görev tamamlanır. Finalde, Meclis Binası'nda Pasaportlarına mühür basılarak Nysa Antik Kenti Vatandaşlık hakkı kazanılır ve bu yolla oyuncuda derin bir aidiyet duygusu oluşturulur.

The experience offered is reinforced by the 4S Model (Stage, Socialization, Story, Stimulus), a framework with proven effectiveness in gamification and pedagogical design. The 'Stage' transforms the physical atmosphere into a play platform, 'Socialization' fosters interaction and collective discovery among participants, the 'Story' blends historical facts into a narrative, and 'Stimuli' keep curiosity alive; together, these elements form the core pillars of the experience.

While the primary target audience consists of inquisitive children and young digital natives, the strategic difficulty levels and narrative depth of the game are meticulously crafted to provide intellectual satisfaction for users of all ages through an inclusive and sophisticated design language.

Players utilize seven distinct character cards inspired by the historical figures of Nysa and follow a six-stop route guided by the Passport, the core manual of the game containing the map, tasks, and seal areas. At specially designed stands located along these routes, interactive games are played; in venues such as the Library and the Theatre, players collect sticker rewards by solving tasks tailored to each site. A coin earned at the Forum is used to complete a challenge at the Agora. In the grand finale at the Council House, the Passport is officially stamped to grant the right of 'Citizenship of the Ancient City of Nysa' fostering a profound sense of belonging.

Acı Espresso / Bitter Espresso
Hex Code: *#3F1513*

Kestane / Chestnut
Hex Code: *#6C1F17*

Ateş Kiremit / Adobe
Hex Code: *#9A241F*

Karamel Bronz / Caramel Gold
Hex Code: *#B97434*

Bal Kehribar / Honey Amber
Hex Code: *#E5AB56*

Soluk Altın / Pale Gold
Hex Code: *#F8D576*

Bu projenin nihai amacı; etkileşimli eğlence pratikleri aracılığıyla ziyaretçilerin pasif birer gözlemci olmaktan çıkıp aktif birer bilgi öznesine dönüşmelerini sağlamak, bu sayede kentin tarihsel katmanlarıyla kurulan bağı derinleştirerek güçlü bir aidiyet duygusu pekiştirmektir. Statik bir bilgi aktarımının ötesine geçmeyi hedefleyen bu yaklaşım, antik kentin mirasını modern bir anlatı diliyle harmanlayarak katılımcılarda kültürel değerlere yönelik kalıcı bir farkındalık ve entelektüel bir ilgi uyandırmayı esas alır.

Ziyaretçinin mekânla kurduğu fiziksel ve duygusal etkileşimi maksimize eden bu model, tarihi mirası sadece geçmişe ait bir kalıntı olarak değil, bugünün yaşamıyla entegre yaşayan bir organizma olarak algılatmayı amaçlar. Sonuç olarak proje, yerel ve küresel ölçekteki kullanıcılar için kenti bir eğitim ve deneyim merkezine dönüştürürken, toplumsal hafızanın korunmasına ve gelecek nesillere aktarılmasına stratejik bir katkı sunmayı vizyon edinmiştir.

Görsellerdeki incelenebileceği üzere, Nysa Antik Kenti'nin fiziksel dokusuyla bütünleşen ve ziyaretçiyi keşfin bir parçası haline getiren özel etkileşimli standlar tasarlanmıştır. Bu standlar, sadece birer bilgi panosu değil; ziyaretçilerin gizli şifreleri çözdüğü veya ipleri belirli bir düzende çekerek geometrik desenler oluşturduğu aktif deneyim noktalarıdır. Başarıyla tamamlanan her görev sonucunda kazanılan tematik stickerlar ve antik sikkeler, bu yolculuğun somut birer anısı haline gelir. Farklı duraklardan toplanan bu ödüllerle rotasını tamamlayan ziyaretçiler, kentin kalbi sayılan Meclis binasına ulaştıklarında pasaportlarını mühürleterek sembolik olarak "Nysa Vatandaşı" unvanını kazanırlar. Sağ sayfada detayları görülen oyuncu pasaportu ise; antik kentin illüstratif haritasını, izlenmesi gereken adımları ve bu tarihsel serüvenin tüm kayıtlarını içeren kapsamlı bir rehber niteliğindedir.

The ultimate objective of this project is to enable visitors to evolve from passive observers into active subjects of knowledge through interactive entertainment and gamification, thereby strengthening a sense of belonging by deepening their connection with the city's historical layers. Aiming to transcend static information transfer, this approach focuses on cultivating a lasting awareness and intellectual interest in cultural heritage by blending the ancient city's legacy with a modern narrative style.

By maximizing the physical and emotional interaction between the visitor and the space, this model aims to present historical heritage not merely as a relic of the past, but as a living organism integrated into contemporary life. Consequently, the project envisions transforming the city into a hub for education and experience for both local and global users, while making a strategic contribution to the preservation and transmission of collective memory to future generations.

As illustrated, a series of custom-designed interactive stands have been integrated into the physical fabric of the Ancient City of Nysa, inviting visitors to become active participants in the discovery process. Rather than acting as mere information boards, these stands allow visitors to decode hidden passwords or pull ropes to create specific patterns. Each successfully completed task yields a thematic reward, such as stickers or replica coins, which serve as tangible mementos of the journey. Upon collecting rewards from various stations, visitors conclude their pilgrimage at the Bouleuterion (Council House), where their passports are officially stamped, granting them the symbolic title of "Citizen of Nysa." The player passport, showcased on the right, functions as a comprehensive guide that contains the illustrative map of the ancient city, the necessary steps of the quest, and a personal record of this historical adventure.

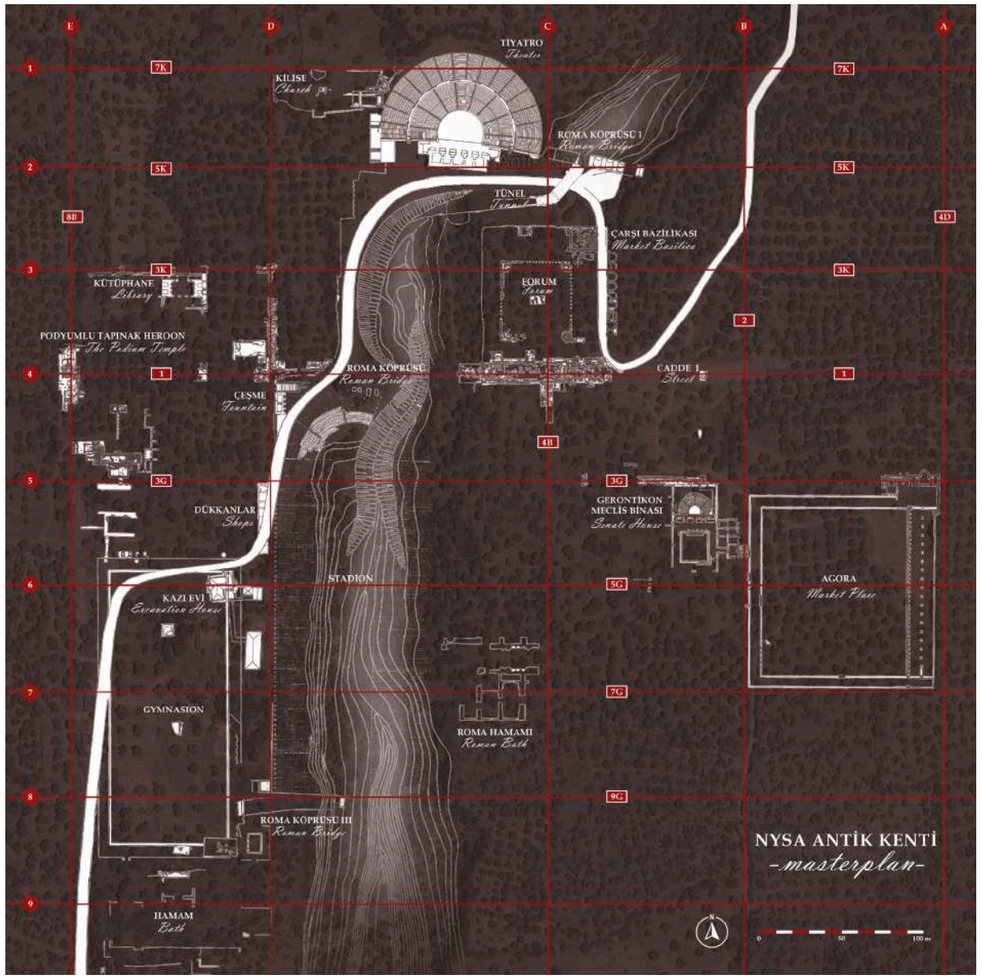

TİYATRO
KÜTÜPHANE
FORUM
STADION
AGORA
GYMNASIUM
NYSA ANTİK KENTİ
NYSA ANTİK KENTİ

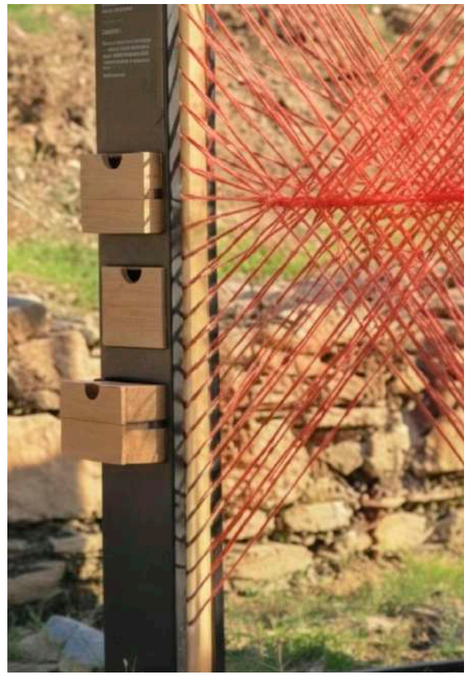

NYSA ANTİK KENTİ
NYSA ANCIENT CITY
NYSA
PASAPORT
PASSPORT

Eşik Nysa

Alperen Kurumaz,
Ferhan Hurşit Döner,
Timuçin Erk

Proje, Sultanhisar ile Nysa'yı Joseph Campbell'ın "Kahramanın Yolculuğu" metaforuyla bağlayan deneyimsel bir rotadır.

Nysa Gradyanı: Yolculuk zeminde, moderniteyi simgeleyen maviden, antik çağda tanımlı olmayan siyaha doğru akar. Bu geçiş, bugünden geçmişin gizemine uzanan bir zaman tünelidir.

Ayağa Kaldırılmış Kolon: Rotanın başlangıcında, parçalanıp yeniden yorumlanan bu sütun, izleyiciyi tekinsiz bir atmosferle yolculuğa davet eder.

Kazı Evi: Zemin dokusunun modern yoldan ayrışıp taş kaplamaya dönüşmesiyle ziyaretçiye zamanın değiştiği fiziksel olarak hissettirilir.

Kolonlu Yol (Vanitas): Antik kente girişteki beton modern harabeler, medeniyetlerin geçiciliğini vurgulayan bir eşiktir.

Info Merkezi: Rota üzerindeki dinlenme alanlarının ardından ulaşılan bu merkez, yolculuğun mentörü rolünü üstlenir.

Wireframe Strüktürler: Tiyatro ve Meclis gibi yapılar, taklit etmeden orijinal hacimlerini hissettiren demir hayalet profillerle tamamlanır. Bu yapılar, geçmişle bugünü bağlayan birer glitchtir.

Proje, bu müdahalelerle Nysa'yı uzak bir geçmiş olmaktan çıkarıp bugünün yaşayan bir parçasına dönüştürür.

Threshold Nysa

Alperen Kurumaz,
Ferhan Hurşit Döner,
Timuçin Erk

The project is an experiential route connecting Sultanhisar and Nysa through Joseph Campbell's Hero's Journey metaphor.

Nysa Gradient: The journey flows on the ground from blue, symbolizing modernity, to black, which was undefined in a ntiquity. T his t ransition is a time tunnel stretching from today to the mystery of the past.

Raised Column: At the beginning of the route, this fragmented and reinterpreted column invites the viewer to the journey with an uncanny atmosphere.

Excavation House: As the ground texture separates from the modern road and turns into stone paving, the shift in time is physically felt by the visitor.

Columned Road (Vanitas): The concrete modern ruins at the entrance to the ancient city serve as a threshold emphasizing the transience of civilizations.

Info Center: Reached after the resting areas along the route, this center assumes the role of the mentor of the journey. Wireframe Structures: Structures like the Theater and Assembly are completed with iron ghost profiles that convey their original volumes without imitation. These structures are glitches connecting the past and the present.

With these interventions, the project transforms Nysa from a distant past into a living part of today.

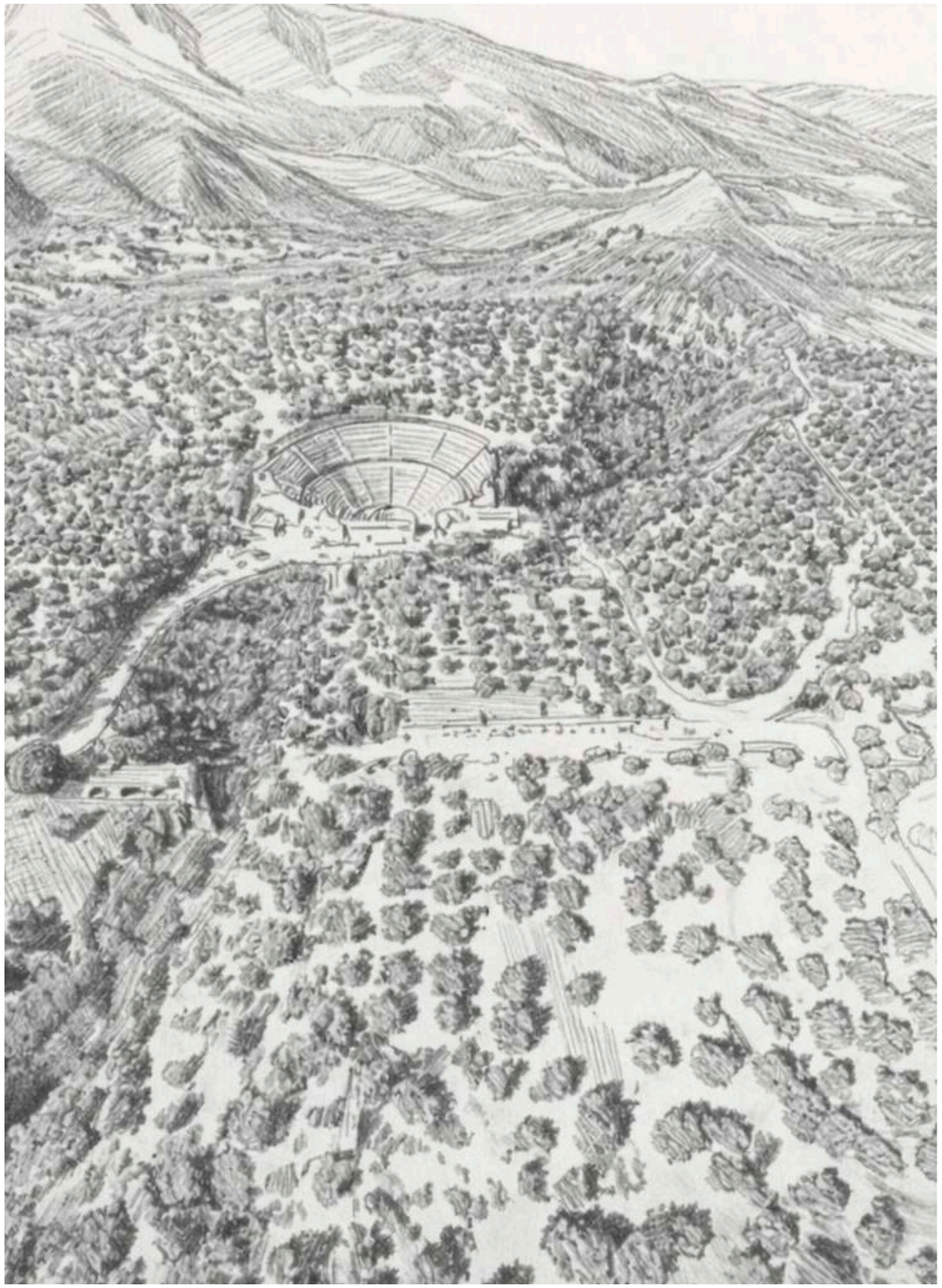

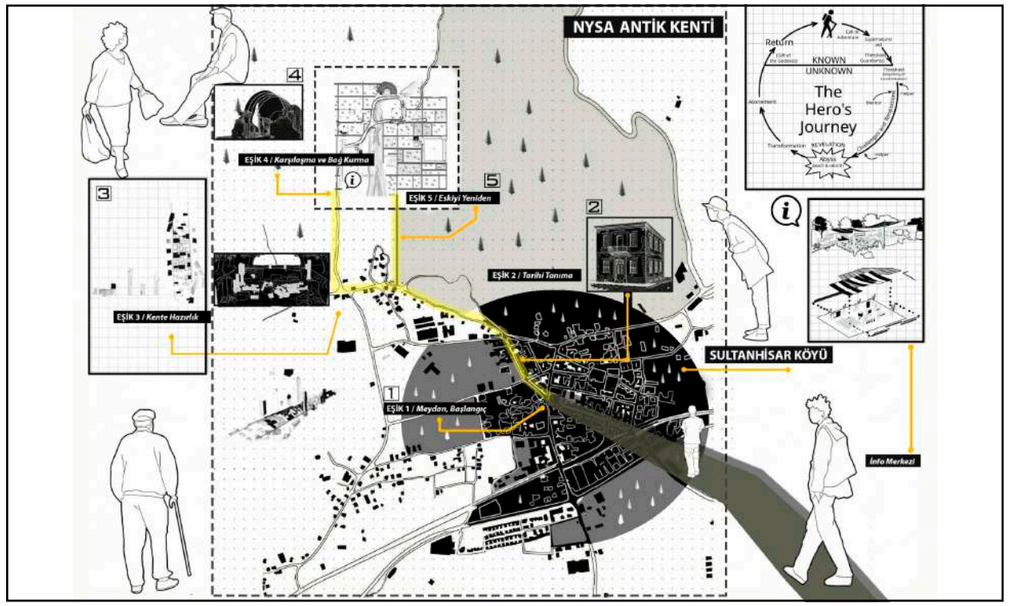

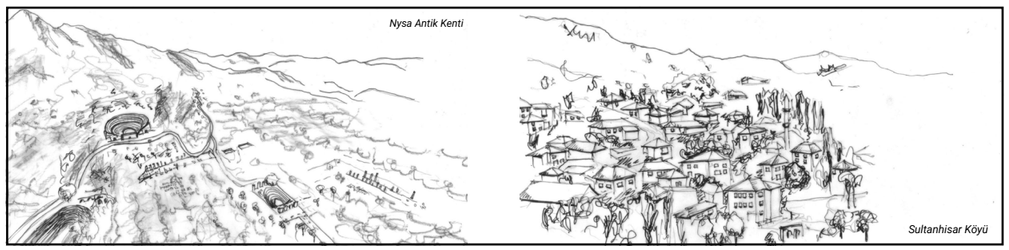

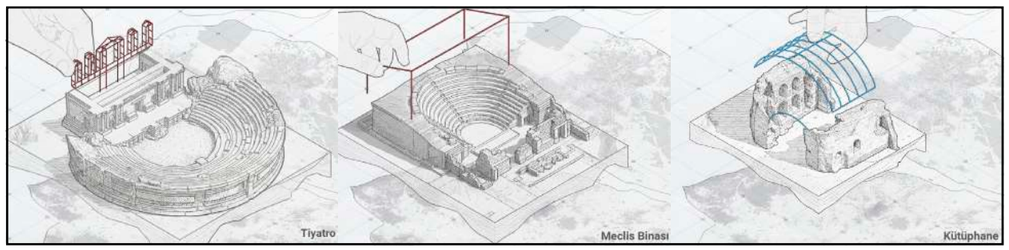

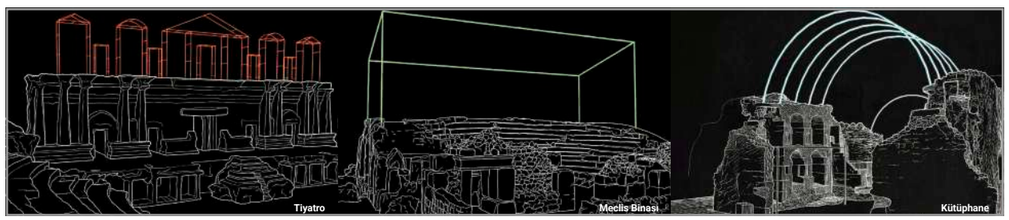

1 Meydan / Ayağa Kaldırılmış Kolon

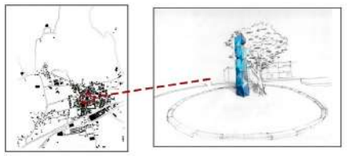

Dyo Teknotex Dolgulu Astar ve Akromax Supreme Mat Boyaları

Nysa Gradyanı

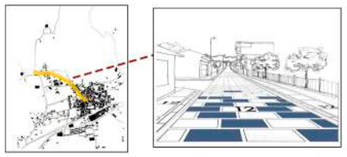

Sultanhisar Köyü içindeki yol dokusu. 90x180 beton plaka. Beton döküm öncesi pigment ile renklendirilecek veya yüksek emilim sağlayan bir boyayla boyanacak. derz boşlukları bilinçli olarak aralıklı, toprak dolsun, yosunlansın, ot bitsin diye.

Dyo Teknotex Dolgulu Astar ve Akromax Supreme Mat Boyaları

Dyo Massiveline Vernikleri

Yürüyüş Yolu ve Dinleme Alanı

2 Kazı Evi

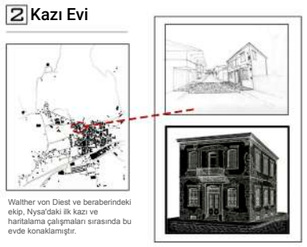

Walther von Diest ve beraberindeki ekip, Nysa'daki ilk kazı ve haritalama çalışmaları sırasında bu evde konaklamıştır.

3 Kente Hazırlık

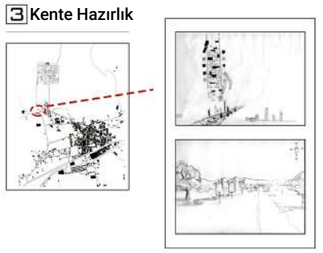

4 Karşılaşma ve Bağ Kurma

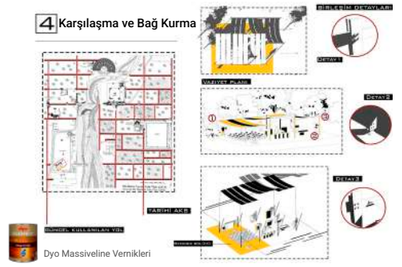

Dyo Massiveline Vernikleri

5 Eskiyi Yeniden

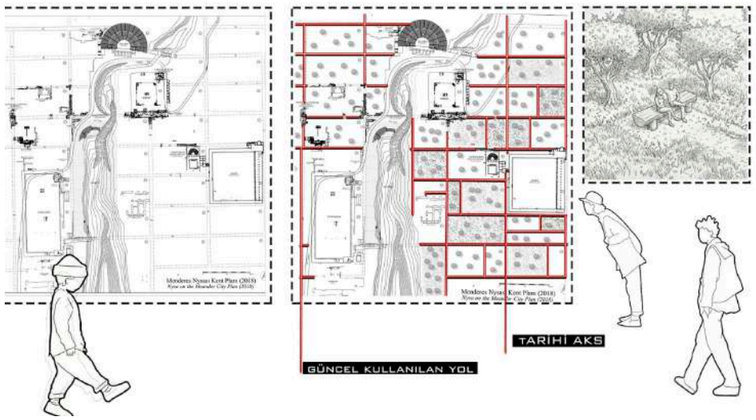

İzlerin Ekseni

Başak Çimen, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren

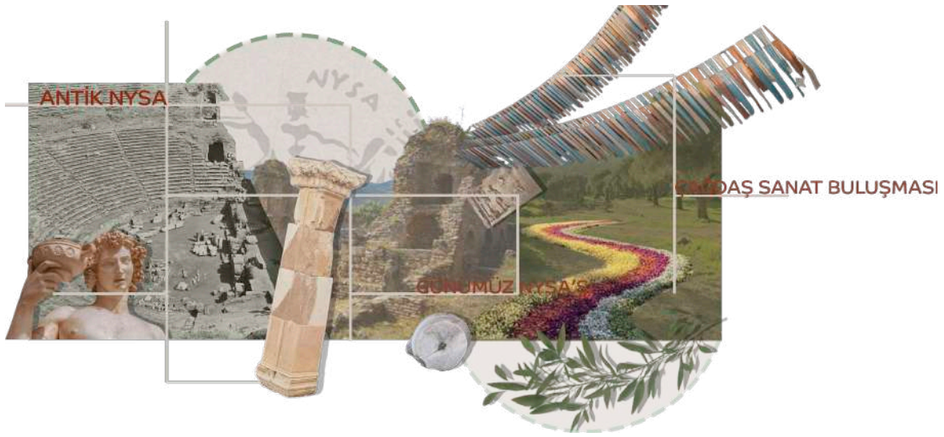

Nysa Antik Kenti'nin çok katmanlı topografyası, iki yakalı mekânsal örgüsü ve tarihsel belleği bu projenin çıkış noktasını oluşturur. Proje, Nysa'yı yalnızca korunması gereken bir arkeolojik alan olarak değil, zamanın farklı katmanlarının birbirine temas edebildiği süreklilikli bir mekân olarak ele alır. Bu yaklaşım, antik kente dışarıdan bir kimlik dayatmak yerine; Nysa'nın doğal ritmi, ışık–gölge dağılımı, akustik çeşitliliği, vadi hattı ve mimari düğüm noktaları üzerinden var olan potansiyeli görünür kılmayı amaçlar.

Bu yaklaşım üç katmanlı bir modelle somutlaştırılır: Nysa'ya özgü site-specific çağdaş sanat üretimleri; bu üretimleri ve ziyaretçi dolaşımını yıl boyunca destekleyen hafif mekânsal altyapı; ziyaretçiyi pasif bir izleyici olmaktan çıkararak aktif bir gözlemciye dönüştüren keşif afişi ve ortak bellek sistemi. Bu katmanlar birlikte çalıştığında, antik kentin tarihsel dokusu korunurken, mekânın bugünkü deneyimi derinleşir ve Nysa yaşayan bir kültürel okuma alanına dönüşür.

Axis Of Traces

Başak Çimen, Elvin Tavşancıl, Irmak Döndüren

The multilayered topography of the Ancient City of Nysa, its spatial organization across two banks, and its historical memory form the point of departure for this project. Rather than approaching Nysa solely as an archaeological site to be preserved, the project considers it as a continuous spatial field where different layers of time can come into contact. This approach aims to reveal Nysa's existing potential through its natural rhythms, light–shadow distribution, acoustic diversity, valley lines, and architectural nodes, rather than imposing an external identity onto the site.

This approach is articulated through a three-layered model: site-specific contemporary art productions unique to Nysa; a lightweight spatial infrastructure that supports these productions and visitor circulation throughout the year; and an exploration poster and shared memory system that transforms visitors from passive viewers into active observers. When these layers operate together, the historical fabric of the ancient city is preserved, the contemporary experience of the site is deepened, and Nysa becomes a living field of cultural interpretation.

Keşif broşürü, ziyaretçiyi antik kenti aktif bir gözlemle deneyimlemeye davet eder. Ziyaretçiler, karşılaştıkları mekânsal izleri not eder, görselleştirir ve QR kod aracılığıyla paylaşılan içeriklerle ortak bir dijital belleğin parçası hâline gelir. Böylece Nysa'daki ziyaret, bireysel bir keşiften kolektif bir deneyime dönüşür.

The exploration brochure invites visitors to experience the ancient city through active observation. By recording and sharing their discoveries via a QR-based system, visitors contribute to a shared digital memory. In this way, the experience of Nysa shifts from an individual exploration to a collective process of discovery.

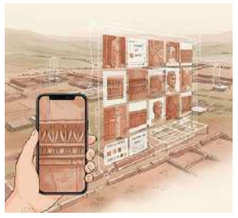

Çağdaş sanat, burada mekâna eklenen bir gösteri unsuru değil; arkeolojik yoğunluğun bugünün algısıyla yeniden okunmasını mümkün kılan bir yorum dili olarak konumlanır. Ziyaretçi, antik kenti yalnızca bilgi yoluyla değil, mekânsal deneyim üzerinden de kavrar.

Contemporary art is positioned here not as a spectacle added onto the site, but as a language of interpretation that enables the archaeological density of Nysa to be re-read through contemporary perception. In this way, visitors engage with the ancient city not only through knowledge, but also through spatial experience.

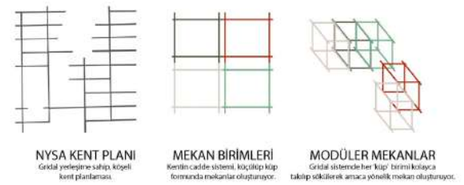

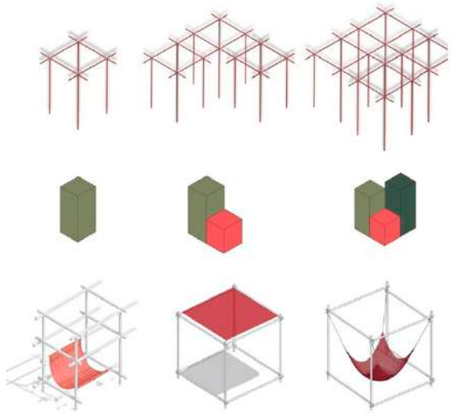

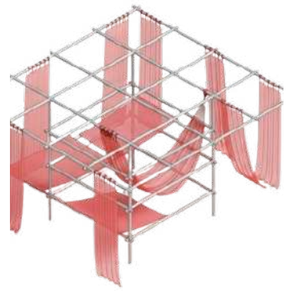

Görme panoları, Nysa'nın manzaralarını ve mimari odaklarını çerçeveleyen bir bakış aracı olarak tasarlanmıştır. Aynı zamanda bilgi panosu işlevi gören bu elemanlar, ziyaretçinin okuduğu veriyi doğrudan karşısındaki mekânla ilişkilendirmesini sağlar. Böylece antik kent, görsel ve tarihsel bir bütünlük içinde algılanır. Tek bir elemanla hem yönlendiren hem anlatan hem de görmeyi yoğunlaştıran yalın bir deneyim noktası oluşur.

The viewing panels are designed as visual framing devices that highlight Nysa's landscapes and architectural focal points. At the same time, they function as information panels, allowing visitors to directly relate written content to the physical space in front of them. In this way, the ancient city is perceived as a visual and historical whole. Through a single element, a simple experiential point is created one that guides, informs, and intensifies the act of seeing.

DYO ile ortak geliştirilen, doğayla uyumlu renk paleti sayesinde antik kentteki mekânlar renklerle kodlanmıştır. Bu sistem, alanın sezgisel olarak algılanmasını destekleyen bir yönlendirme dili oluşturur. Önerilen tabela tasarımı ise bienal sürecinde oluşabilecek yeni rotalara uyum sağlayabilecek şekilde modüler olarak kurgulanmış, esnek ve sürdürülebilir bir yönlendirme altyapısı sunar.

Through a nature integrated color palette developed in collaboration with DYO, the spaces of the ancient city are coded by color. This system creates an intuitive wayfinding language that supports spatial perception. The proposed signage design is structured modularly, allowing it to adapt to new routes that may emerge during the biennial, and offering a flexible and sustainable guidance system.

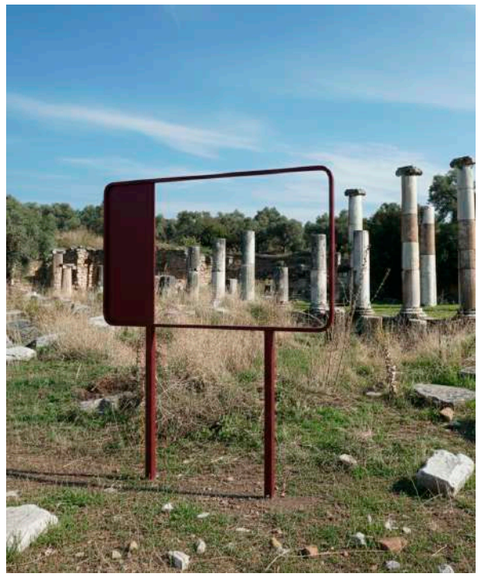

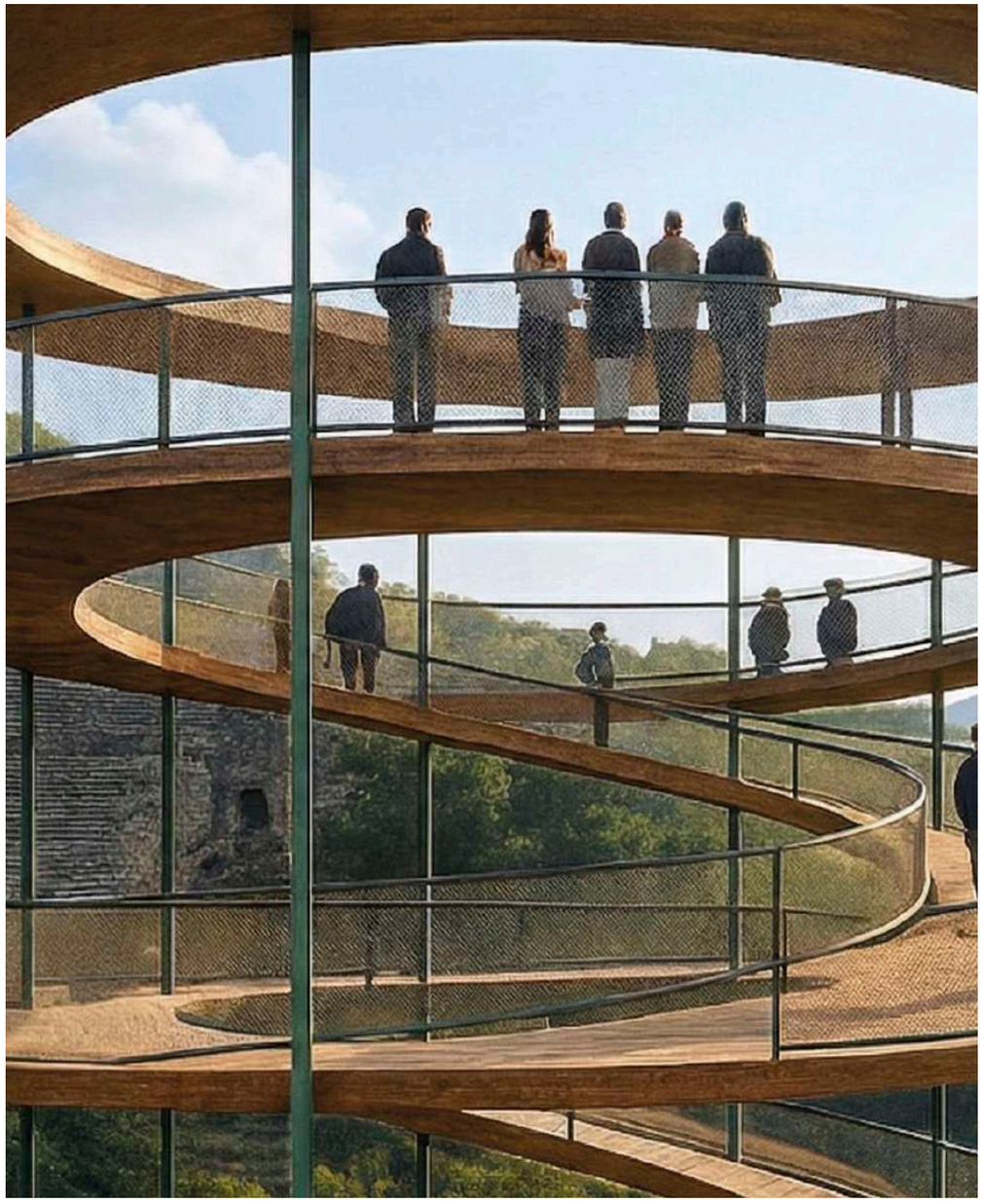

Nysa'nın topografik katmanlarını ve iki yakalı mekânsal düzenini görünür kılan gözlem evi, antik kente ek kütle oluşturmadan, zemine minimum temas eden hafif bir bakı noktası olarak tasarlanmıştır.

The observation pavilion, designed to make Ny-sa's topographic layers and dual-sided spatial organization visible, is conceived as a lightweight viewing point that minimizes contact with the ground and adds no new mass to the ancient city.

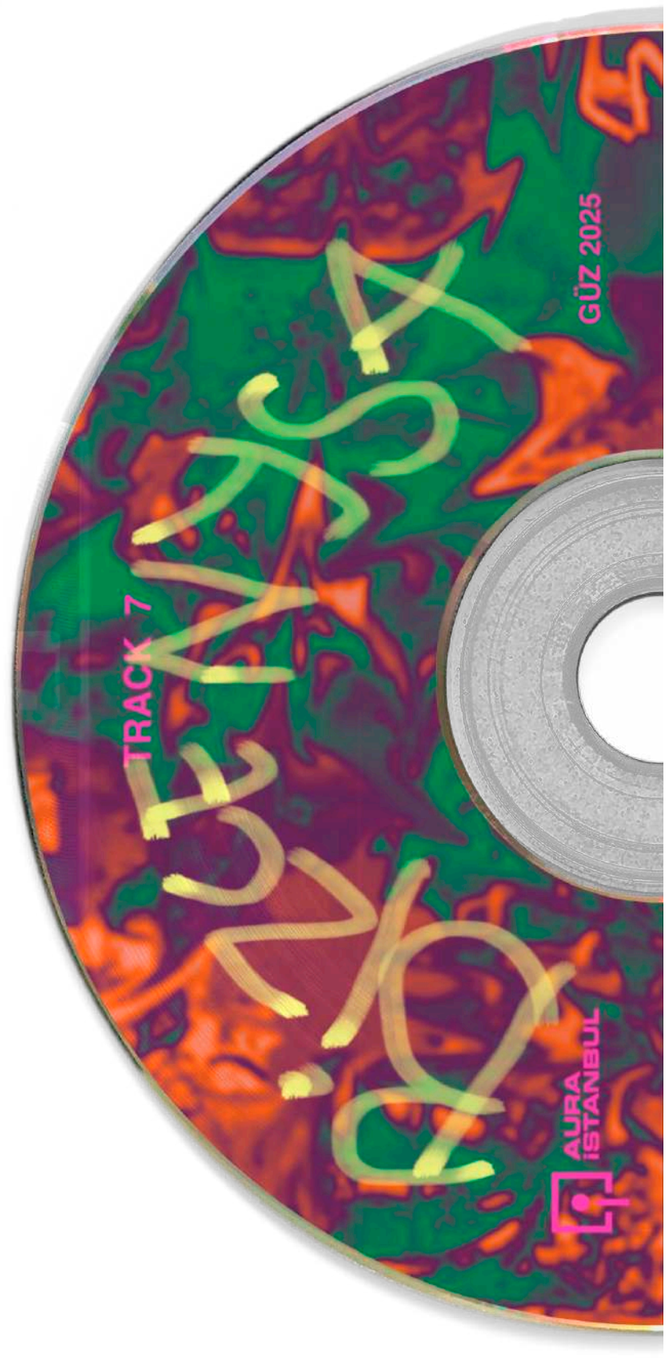

Bizim Nysa'mız

16 Kasım 2025

Iyi pazarlar arkadaşlar.

Yine yoğun bir hafta geçti. Kısa bir özet ve bu hafta başı programı aşağıda.

Geçtiğimiz pazartesi Nysa üzerine konuştuk. CREA Yarışma'nın yanında yapacağımız Nysa ile ilgili çalışmanın detaylarına karar verdik. Kısa bir gündü. Tophane üstündeki davet edildiğimiz "Abandoned Bended City" sergisine gittik. Salı bütün gün atölyede çalıştık ve karakterlerimizden birisi Ahtapot ile ilgili çalışmayı tamamladık. Bir iki asmayan arkadaşımız vardı. Onlar da assın, birşeyler ekleyecekler de eklesin, tamamlasın hafta başı lütfen. Çarşamba Land Art yapıtları ilgili sunum sonrası konuştuk, Nysa'yı düşündük. Dökümanlarımız arasındaki Roselind Krauss'un yazısını şimdiden okumayı unutmayalım. Çok önemli bir metin.

Perşembe ise DYO ile renkler arasındaki boyamalarımız, tablolarımızda yine Nysa ile ilgili çalışmış ve hayal etmiş de olduk. Cuma ise Sinan Hoca ile birlikte Nysa Yarışma'sı ile düşünceler üzerine üçerli gruplarla konuştuk. Ömer Yavuz'un IMÇ deki "On Form, Tension and Impermanence" sergisiyle günü bitirdik. Cumartesi ise iki ayrı sunum izledik, Ali Artun ve Özlem Yalım tarafından. Hepsinden alacağımızı aldık ve önümüzdeki hafta yarınla birlikte kendi süzdüklerimiz ışığında Bizim Nysa'larımıza konsantre oluyoruz. Lütfen şimdiden zaten kafanızda olanlarla konuya, eskizlerinize girin. Gün başında yine başladığımız Sanat ve Land Art üzerine sunumlarımıza hızla devam edip Nysa hikayelerimiz üzerine kafalarımızda ne var çalışacağız, grup olarak da, tek tek de tartışacağız... Herkese keyifli pazarlar olsun.

y a n a r

Our Nysa

16 November 2025

Good morning, everyone.

Another busy week has passed. Below is a brief summary and this week's schedule.

Last Monday, we discussed Nysa. We decided on the details of the work we will do on Nysa alongside the CREA Competition. It was a short day. We went to the 'Abandoned Bended City' exhibition we were invited to above Tophane. On Tuesday, we worked in the workshop all day and completed the work on one of our characters, Octopus. A couple of our friends didn't show up. They should show up, add whatever they need to add, and finish it by the beginning of the week, please. On Wednesday, we talked after the presentation on Land Art works and thought about Nysa. Let's not forget to read Roselind Krauss's article in our documents. It's a very important text.

On Thursday, we painted with DYO colours, and our paintings were again related to Nysa, which we had worked on and imagined. On Friday, together with Sinan Hoca, we discussed our thoughts in groups of three about the Nysa Competition. We ended the day with Ömer Yavuz's exhibition 'On Form, Tension and Impermanence' at IMÇ. On Saturday, we watched two separate presentations by Ali Artun and Özlem Yalım. We took what we needed from all of them and are concentrating on our Nysas in the light of what we have filtered out for ourselves, together with tomorrow for the coming week. Please start thinking about the subject and your sketches with what is already in your minds. We will continue our presentations on Art and Land Art, which we started again at the beginning of the day, and we will work on what we have in mind regarding our Nysa stories, discussing them both as a group and individually... Have a pleasant Sunday, everyone.

y a n a r

Kent Ütopyası: NYSA

Ahmet Atakan Keskin

Antik kent, durmuş ve geride kalmış bir yaşam biçiminin mekânsal izlerini taşır. Nysa, ızgara planı ile topografyayla çatışan bir kurgu üzerinden, kentin yapılar ve boşluklar aracılığıyla nasıl kontrol edildiğini gösterir. Forum, tiyatro, stadion ve agora gibi kalıntılar, kentsel düzenin hiyerarşik yapısını okutur. Bu çalışma, Piranesi'nin Campo Marzio üzerinden kurduğu kentsel ütopyalardan ve modern kent kuramlarından beslenerek, günümüz kentlerini Nysa gibi önemli bir antik kent üzerinden yeniden ve daha sert bir biçimde yorumlamayı amaçlar. Hiyerarşik mimari elemanlar, günümüz politik ve mekânsal kontrol mekanizmalarına gönderme yapar.

Urban Utopia: NYSA

Ahmet Atakan Keskin

The ancient city carries the spatial traces of a halted and bygone way of life.Through its grid plan, Nysa reveals how the city is controlled by structures and voids despite its conflict with topography. Ruins such as the forum, theater, stadium, and agora reveal the hierarchical structure of urban order.Drawing from Piranesi's urban utopias through Campo Marzio and modern urban theories, this study aims to reinterpret contemporary cities through the lens of Nysa as a significant ancient city, in a harsher manner.Hierarchical architectural elements reference contemporary political and spatial control mechanisms.

Nysa Antik Kenti' nin yeniden kurgulanmış vaziyet planı
The reconfigured site plan of the ancient city of Nysa.

Yeni planda, üst kot yolları ile planın ilişkisinin vaziyet planı
Plan showing the relation between new plan and the elevated paths.

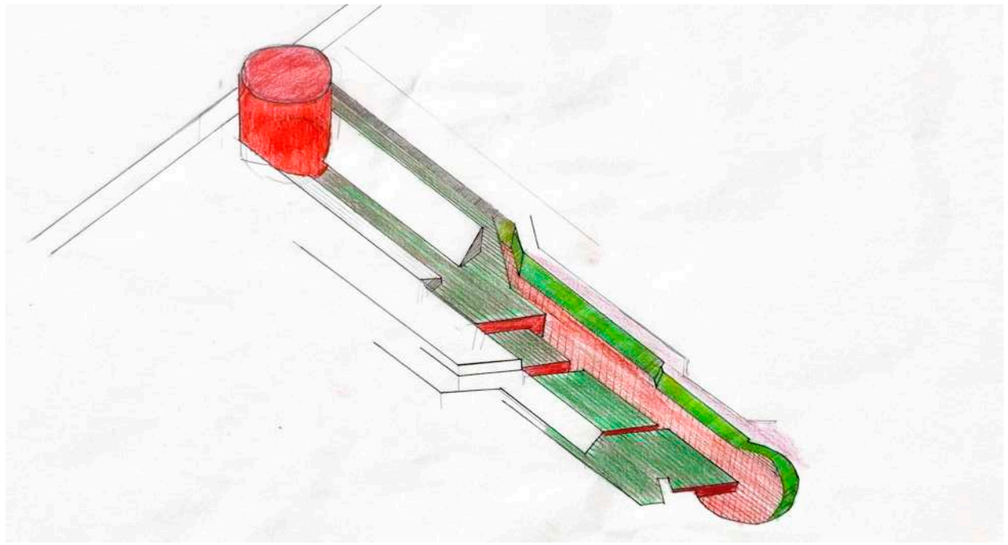

Stadion vadisi yarığının aksonometrik perspektifte temsili.
An axonometric representation of the stadium valley fissure.

Stadion, modern kentte yeri olmayan bir geleneğin formudur. Bu projede vadi, bedensel hareketi hızlandıran ve yönlendiren, yerleştirilen yapılarla kontrol edilebilir bir mekâna dönüşür; insan ölçeği değil, denetlenebilirlik ön plandadır. Antik kentte su altyapıyla dağıtılırken, bu ütopyada yüksek kot yolları Bizans kemerlerini andıran hiyerarşik bir sirkülasyon sistemi oluşturur. Yapı ölçekleri sabit tutulur, kentte açılan büyük boşluklar mekânsal kontrolü artırır. Bu plan, kontrol ve bedensel hareketin mekânsal bir estetiği olarak okunur.

The stadium is a tradition with no place in the modern city.In this project, the valley becomes a controllable space that accelerates and directs bodily movement through inserted structures; controllability takes precedence over human scale. While water was once distributed through infrastructure, this utopia uses elevated paths to form a hierarchical circulation system reminiscent of Byzantine arches, enhancing spatial control.

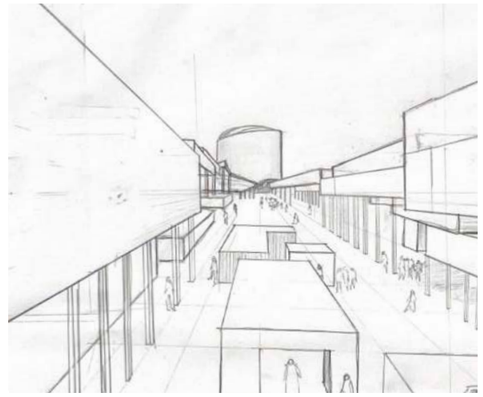

Stadion vadisi yarığı perspektifi
Perspective of the stadium valley fissure.

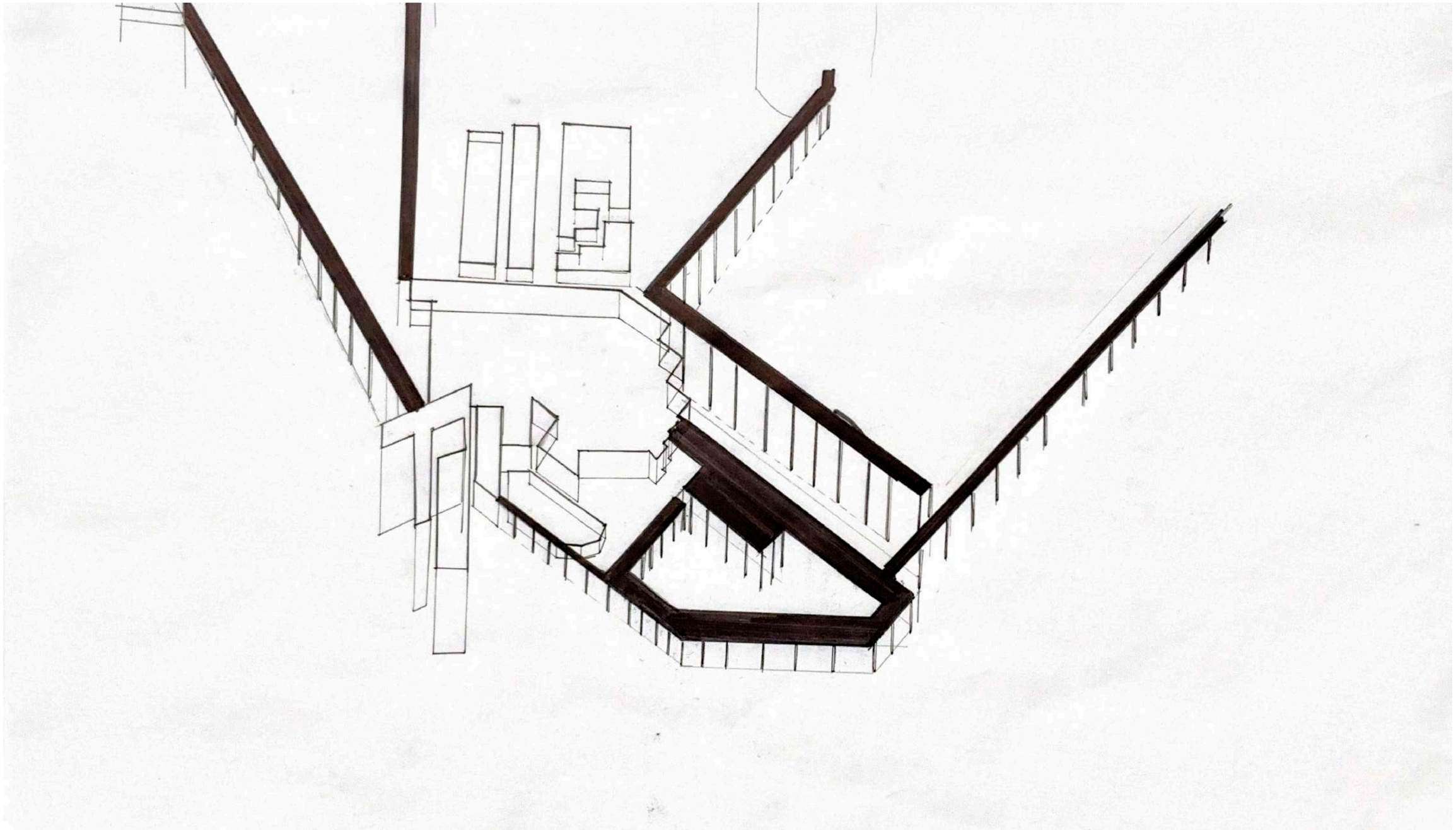

Üst kot yollar ve yeni kurgulanmış binalar arasındaki ilişkiyi gösteren aksonometrik perspektif.
An axonometric perspective showing the relationship between the elevated paths and the newly configured buildings.

Olasılıkların Maketi

Alım Yıldırım

Maket, 48x41cm
Lazer kesim oluklu mukavva, toplu iğne, hasır ip, mıknatıs, zincir, misina

2025

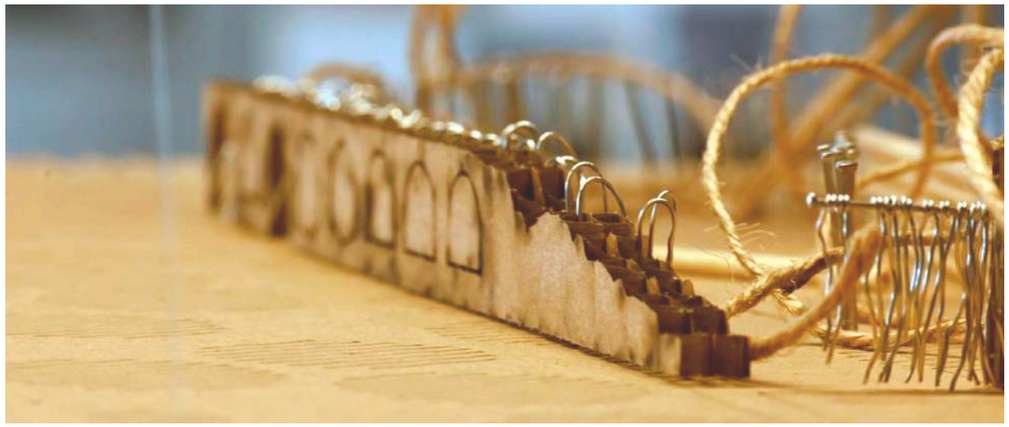

Nysa Antik Kenti'nde bir tarafı tribunal (mahkeme), diğer tarafı Sütunlu Cadde'ye açılan 3 nefli çarşı bazilikası ve bitişiğindeki dört köşesi havuzlu Roma forumu üzerinde çalışılmıştır.

Bazilikanın doğu duvarının kemerli yapısı önünde zincirler ile ikinci bir geçirgen ve hareketli yüzey tasarlanmıştır. Çeperin içindeki alan da bazilikanın nef düzenine aykırı zincirden perdeler ile bir sahne olarak tanımlanmıştır.

Bitişiğindeki forum alanında ise ağaçların arasında boşlukta çözünür gibi farklı boyutlarda, sahneye bakan küp oturma elemanları yerleştirilmiştir.

Bazilika kütlesinin sezdirilmesi için maketin altına zincirler asılmıştır. Sahnenin diğer olasılıkları ise sadece sezdirilmek amaçlandığından maket spekülasyona açık bırakılmıştır.

Model of Possibilities

Alım Yıldırım

Model, 48x41 cm
Laser-cut corrugated cardboard, push pins, jute twine, magnet, chain, fishing line

2025

The study focuses on the three-aisled market basilica at the ancient city of Nysa, which opens on one side to the tribunal and on the other to the Colonnaded Street, together with the adjacent Roman forum featuring pools at its four corners.

In front of the arched structure of the basilica's eastern wall, a secondary permeable and movable surface was designed using chains. The area enclosed by this boundary is defined as a stage through chain curtains that intentionally contradict the basilica's nave order.

In the adjacent forum area, seating elements of varying sizes, oriented toward the stage, are placed among the trees.

To evoke the mass of the basilica, chains are suspended beneath the model. Since the aim is only to suggest other potential configurations of the stage, the model is left open to speculation.

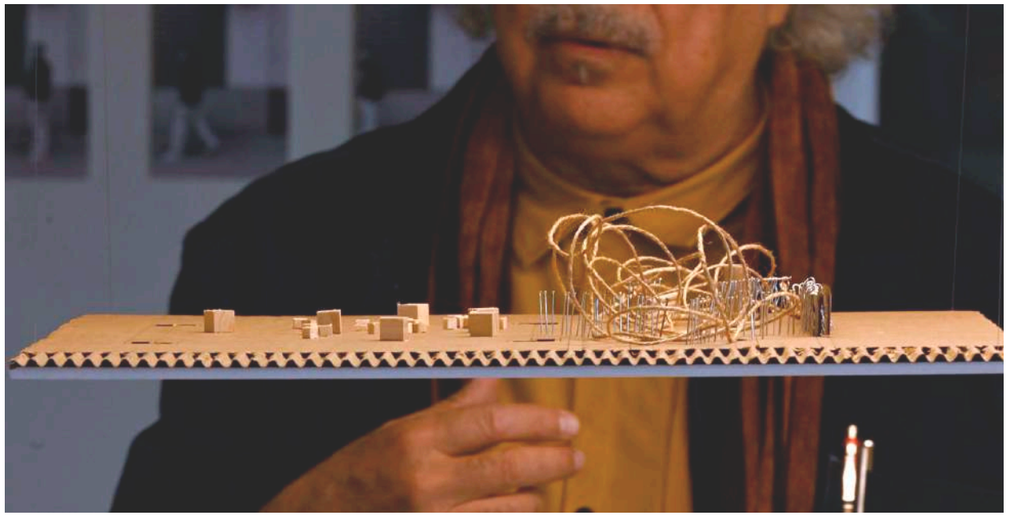

Hüseyin Yanar ve Olasılıkların Maketi
Model of Possibilities and Hüseyin Yanar

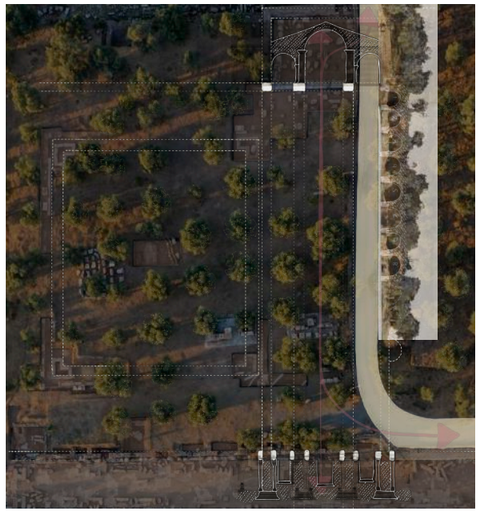

Restitüsyon ve kemerli yapının fotoğrafı ile kolaj
Drawing of the restitution combined in a collage with a photograph of the arched structure

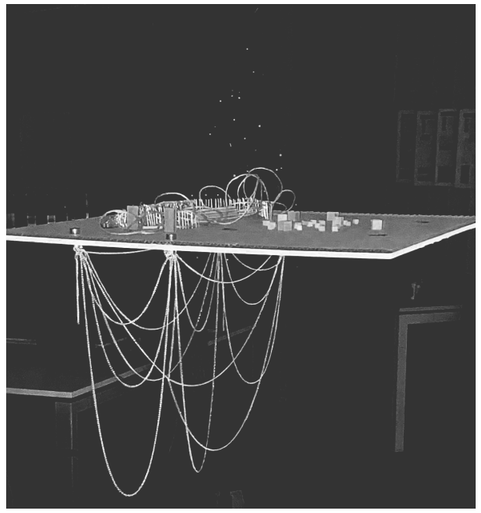

Maket, misina ile aydınlatmanın altına asılmıştır.
The model is suspended beneath the lighting fixture using fishing line.

Zamanın Ötesinde Bir Yürüyüş

Artiona Dushi

Bu çalışma, Nysa antik kentinin rasyonel ve disiplinli ızgara planına karşı, bir bireyin kentin ruhunda bıraktığı özgür ve duygusal izlerin sanatsal bir manifestosudur. Kompozisyonun zemininde yer alan Nysa'nın kuş bakışı görüntüsü, tarihin katı kurallarını ve mimari sınırları temsil ederken; bu yapının üzerinde süzülen rengarenk, serbest çizgiler kentin statik varlığına karşı bir hareket niteliğini taşır. Ben, kenti bir haritanın dikte ettiği yollardan değil, kendi düşüncelerimin ve merakımın rehberliğinde keşfetmeyi seçtim. Bu kıvrımlı hatlar, farklı tarihi kalıntıları birbirine bağlarken aslında fiziksel bir rota değil, zamanlar arası duygusal bir köprü kurmaktadır.

Çizimdeki renk katmanları görsel bir derinlik yaratmanın ötesinde, mekanın hafızasını ve benim bu mekandaki birikimimi simgeler. Farklı hatlarda ilerleyen yazılar, antik kentin taşlarına sinmiş anılarımın bir dışavurumudur. Bu yazılarda dostlarımla paylaştığım kahkahalar, Gymnasium'un gölgesinde edindiğimiz bilgiler ve kentin sokaklarında kendimi binlerce yıl öncesinin bir sakini gibi hayal ederek kurduğum kurgular iç içe geçer. Bir eski Nysa vatandaşı edasıyla yazdığım bu hatıralar, kenti sadece bir arkeolojik alan olmaktan çıkarıp yaşayan, nefes alan ve eğlence dolu bir deneyim alanına dönüştürür.

Kompozisyonun en belirgin özelliği, çizgilerin var olan tüm sınırları ihlal etmesi ve mekanın tanımlanmış kalıplarının dışına taşmasıdır. Bu sınır tanımazlık, bir kenti gerçekten tanımanın yolunun onun taşlarını saymaktan değil, o sokaklarda özgürce kaybolmaktan geçtiğini vurgular. Sonuç olarak bu çalışma, mekanın sadece taş ve topraktan ibaret olmadığını; asıl kentin, bizim onun içinden geçerken bıraktığımız renkli izler, hisler ve zamansız anılar olduğunu anlatmaktadır.

A Journey Beyond Time

Artiona Dushi

This work serves as an artistic manifesto of the free-spirited and emotional imprints left by an individual upon the rational, disciplined grid system of the ancient city of Nysa. While the aerial perspective of Nysa at the foundation of the composition represents the vibrant, fluid, intuitive lines gliding above this structure act as a movement against the city's static existence. I chose to explore the city not through the paths dictated by a map, but guided by the flow of my own thoughts and curiosity. These lines, while connecting various historical ruins, do not merely represent a physical route; they build an emotional bridge across time.

The layers of color within the drawing go beyond creating visual depth; they symbolize the memory of the space and my personal accumulation within it. The inscriptions moving along different paths are an outward expression of memories etched into the ancient stones of the city. Within these writings, the laughter shared with friends, the knowledge gathered in the shade of the Gymnasium, and the stories I imagined as if I were a resident of Nysa thousands of years ago all intertwine. These recollections, written from the soul transform the city from a mere archaeological site into a joy-filled experiential space.

The most defining characteristic of the composition is how the lines defy all existing boundaries and spill beyond the defined molds of the space. This boundary-breaking nature emphasizes that truly knowing a city comes from losing oneself freely within its streets. Ultimately, this work illustrates that a space is not composed merely of stone and earth; the true city is the collection of colorful traces, feelings, and timeless memories we leave behind as we pass through it.

Sergilenemez

Asya Yurttaş

Sergilenemez, Menderes Nehri'nin ayırıcı gücünü tersine çevirerek yeniden düşünme girişiminden doğmuştur. Sanatçının önceki çalışması My Nysa'da kıvrılan unsur su iken, bu çalışmada su düz kalır, toprak kıvrılır; bu durum suyun yaşanan coğrafyada gerçek bir ayrıştırıcı etmen oluşunu yansıtır. Çalışma, su ve toprağa dair soyutlamaları su aracılığıyla birleştirmeyi amaçlamış, ancak malzeme bu niyete direnmiştir. Su yetersiz kalmış ve ortaya çıkan nesne güvenle sergilenebilir bulunmamıştır.

Bu başarısızlığı gizlemek yerine, sanatçı işi fotoğrafik imgesi üzerinden dönüştürmüştür. Dijital manipülasyon, maddi çözülüşü kabul etmenin ve fiziksel olarak sunulamayan bir şeye dair yazarlığı yeniden sahiplenmenin aracı hâline gelmiştir.

Unpresentable

Asya Yurttaş

Unpresentable emerged from an attempt to rethink the separating force of the Meander River through inversion. While water curved in the artist's earlier work My Nysa, here it remains straight as land twists, reflecting water's role as the true agent of division in lived geography. The work sought to merge abstractions of water and land through water itself, yet the material resisted this intention. Water proved insufficient, and the resulting object could not be confidently exhibited.

Rather than concealing this failure, the artist transformed the work through its photographic image. Digital manipulation became a way to acknowledge material breakdown and reclaim authorship over what couldn't be physically presented.

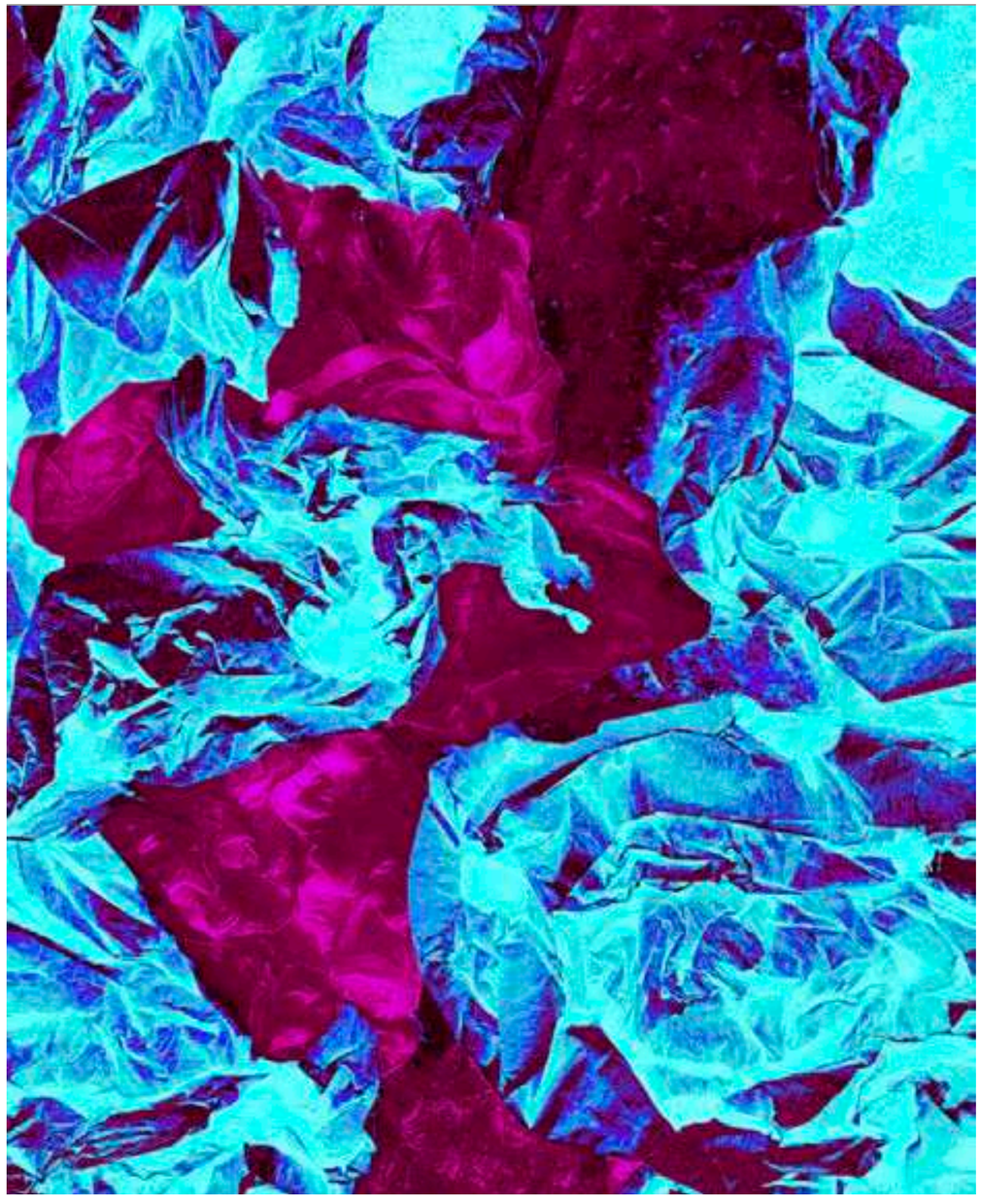

Kraft kâğıt üzerine akrilik; suyla birleştirme denemesi sonrası yapıştırıcıyla bir araya getirilmiş, ardından fotoğraflanarak dijital olarak manipüle edilmiştir.

Acrylic on kraft paper; water-based adhesion was attempted, later assembled with adhesive, then photographed and digitally manipulated.

Dionysos Lekesi

Başak Çimen

Dionysos Lekesi, antik dönemde gündelik ve ritüel bağlamlarda kullanılan kitondan yola çıkan giyilebilir bir sanat eseridir. Dionysos mitolojisinde şarap; coşku, dönüşüm ve sınırların bulanıklaşmasıyla ilişkilidir. Bu bağlamda şarap, kumaş üzerinde rastlantısal ve tekrarsız lekeler oluşturarak eserin temel üretim aracına dönüşür.

Bu lekeler bir süsleme değil, ritüel bir eylemin maddesel izidir. Eserin giyilerek sergilenmesi, kumaşı statik bir nesne olmaktan çıkarır ve bedensel hareketle birlikte sürekli yeniden anlamlanan yaşayan bir yüzeye dönüştürür. Böylece Dionysos Lekesi, antik dönemle günümüz arasında beden üzerinden kurulan bir hafıza alanı oluşturur.

Dionysian Stain

Başak Çimen

Dionysian Stain is a wearable artwork derived from the chiton, a garment worn in everyday life and ritual practices in antiquity. Within Dionysian mythology, wine is associated with ecstasy, transformation, and the blurring of boundaries. In this work, wine becomes the primary material, creating accidental and non-repetitive stains on the fabric.

These stains function not as decoration but as the material trace of a ritual act. By being worn during exhibition, the textile shifts from a static object into a living surface that continuously acquires meaning through bodily movement. In this way, Dionysian Stain establishes a corporeal field of memory between antiquity and the present.

Yıl: 2025
Malzeme: Kumaş, şarap
Teknik: Şarapla lekelenmiş kumaş, giyilebilir sanat eseri
Boyut: Değişken (bedenle birlikte)

Year: 2025
Materials: Fabric, wine
Technique: Wine-stained textile, wearable artwork
Dimensions: Variable (body-dependent)

Nysa'nın Yıkımı

Bilgesu Tuncer

Nysa'nın Yıkımı, bir antik kentin yıkımı üzerinden "değer verdiğimiz şeyler ne kadar kalıcı?" sorusunu ve bir şeye olması gerektiğinden fazla bağlanmanın bedelini tartışır. Video, patlama/yıkım anlarına odaklanan görüntü akışıyla, anonim bir "kazı başkanı"nın monoloğunu yan yana getirir. Böylece anlatı, tek bir kişinin biyografisi olmaktan çıkar; emek, adanmışlık, meslekî kimlik ve kişisel hayat arasındaki gerilimi temsil eden anonim bir figüre dönüşür. Monolog, yıllarca sürdürülen bir kurma ve koruma

The Demolition of Nysa

Bilgesu Tuncer

Nysa's Destruction uses the collapse of an ancient city to question "How permanent are the things we value?" and to examine the cost of becoming more attached to something than we should. The video places a stream of images focused on explosion/destruction moments alongside the monologue of an anonymous "excavation director." In doing so, the narrative moves beyond a single person's biography and turns into an anonymous figure that embodies the tension between labor, devotion, professional identity, and personal life. The monologue opens with years of building and

arzusunun bir anda toza karışmasıyla açılır; ardından daha ağır bir yıkım ortaya çıkar: kurtarmaya çalışılan "taşlar" uğruna ihmal edilen hayatın geri dönmezliği. Eser, yıkımı yalnızca mekânsal bir çöküş olarak değil, anlamın ve önceliklerin yer değiştirdiği bir eşik olarak kurar. Toz çökerken geride kalan soru nettir:
Ne kadar bağlanımalı? Ne pahasına? Ayrıca bundan sonra neyi yeniden kurmaya değer?

preservation dissolving into dust, and then reveals a heavier collapse: the irreversibility of a life neglected in the name of saving "stones." The work frames destruction not only as a spatial ruin, but as a threshold where meaning and priorities shift. As the dust settles, the question that remains is really clear:
How much should we cling? At what cost? And what is worth rebuilding from here on?

Bitmemişlik

Dila Ağüzüm

Enstalasyon - Fotoğraf kolajı
eskiz kağıdı, alüminyum tel, kanvas tablo

2025

Bu eser dizisi, Nysa'nın kütüphanesini durağan bir arşiv değil, dönüşüm ve yeniden yaratım mekânı olarak ele alır. Yapıdaki yarım bırakılmış açıklık, Nietzsche'nin "insan, aşılması gereken bir köprüdür" düşüncesini mekânda deneyime dönüştürür.

Kırık yüzeyler ve üst üste binen katmanlar, hem insanın içsel karmaşasına hem de yaratıcı potansiyelin parçalı doğasına karşılık gelir. Yol, kesintisiz bir çizgi değil; çatlaklar, belirsizlikler ve yeniden doğuşlarla örülü bir süreçtir.

Güneşin açıklığa düşen ışığı, dönüşümü yönlendiren içsel kudretin geçici ama belirleyici izidir; ışık, kendini aşmanın her defasında yeniden kurulan bir eylem olduğunu vurgular.

"Bitmemişlik hikâyesi" dizinin temel gerilimini oluşturur. Antik kentin zamanla bulanıklaşması ve temsilin duygusal bir alana dönüşmesi, Nysa'nın katmanlı ve eksik belleğiyle birleşir. İnsan, tamamlanmış bir varlık değil; potansiyeline doğru uzanan bir köprüdür. Güneş ise bu yolculuğun yön veren ve dönüştürücü eşiğidir.

var olanı anlamak — bozmak — yeniden yaratmak

Unfinishedness

Dila Ağüzüm

Installation - Photo collage
sketch paper, aluminum wire, canvas painting

2025

This series of works treats Nysa's library not as a static archive, but as a space of transformation and recreation. The partially unfinished opening in the structure translates Nietzsche's idea that "human beings are a bridge to be surpassed" into a spatial experience.

The broken surfaces and overlapping layers reflect both the inner complexity of humans and the fragmented nature of creative potential. The path is not a continuous line; it is a process intertwined with cracks, uncertainties, and rebirths.

The sunlight falling through the opening marks the fleeting yet decisive trace of the inner force that drives transformation; the light emphasizes that surpassing oneself is an act continuously recreated.

The "unfinished story" forms the central tension of the series. The blurring of the ancient city over time and the transformation of representation into an emotional realm merge with Nysa's layered and incomplete memory. Humans are not complete beings, but bridges reaching toward their potential. The sun serves as the guiding and transformative threshold of this journey.

to understand what exists — to dismantle it — to recreate it

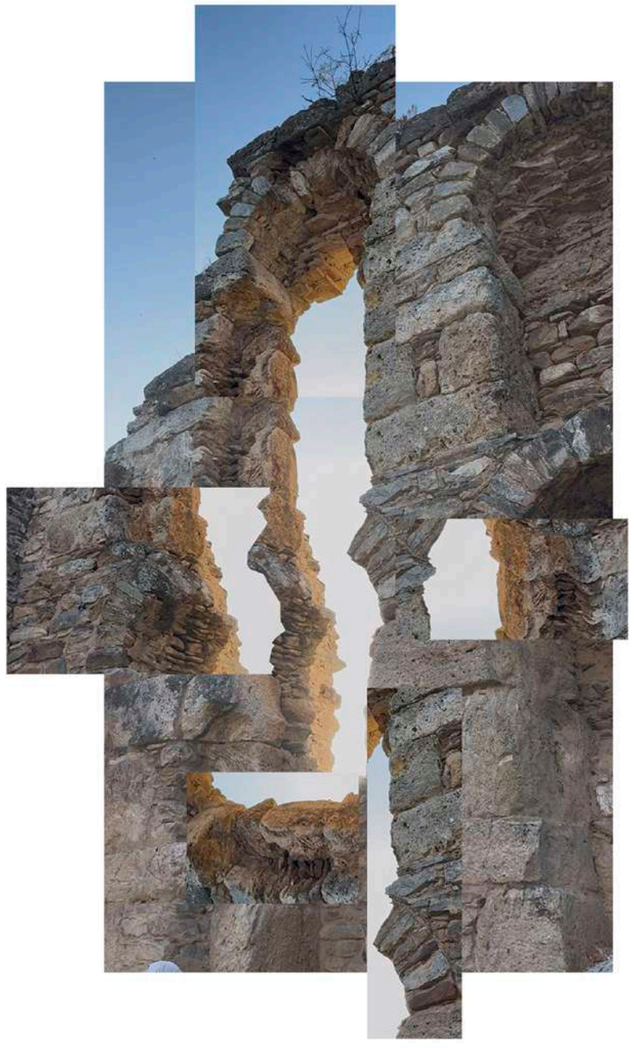

var olanı **anlamak** . *to understand what exists*

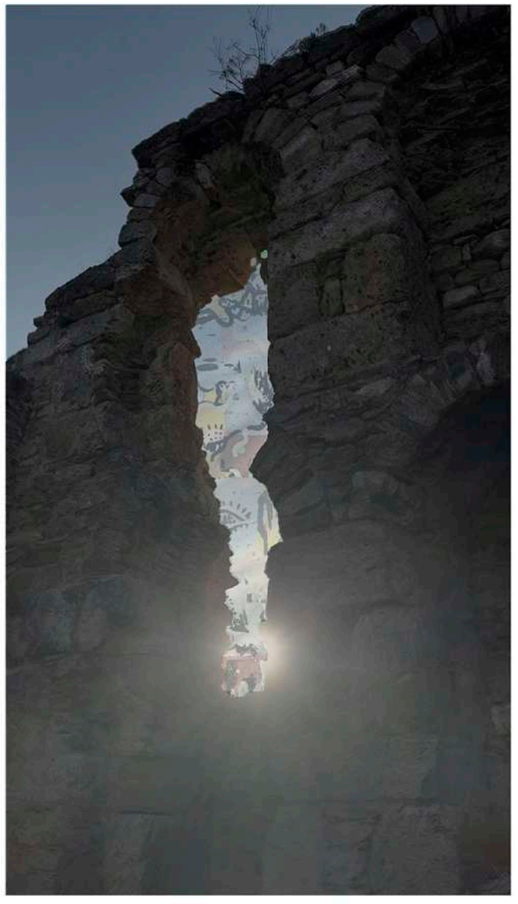

var olanı **bozmak** . *to disrupt what exists*

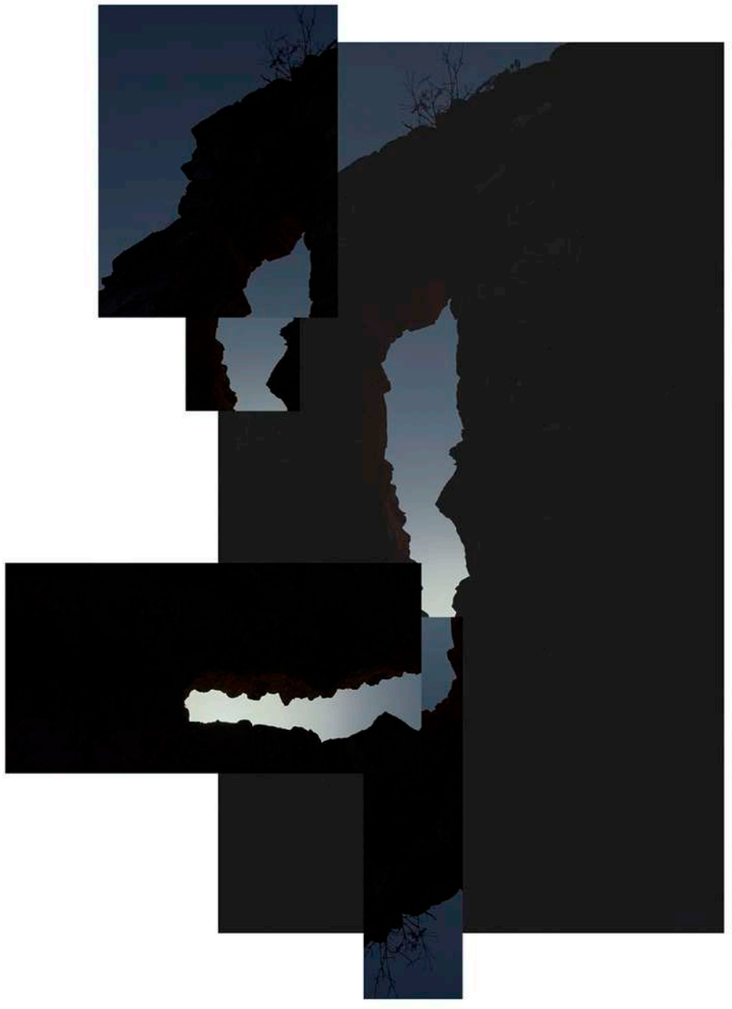

var olanı **yeniden yaratmak** . *to recreate what exists*

Fotoğraf kolajı
Photo collage

ARA | Hâl. Oluş. Varlık

Elif Aysu Solak

Asamblaj, 2025

IN-BETWEEN | State. Becoming. Being

Elif Aysu Solak

Assemblage, 2025

Kore (Persephone) Plüton (Hades) Hikâyesi
Story of Kore (Persephone) Plouton (Hades)

Kore (Persephone), Demeter'in kızıdır ve baharın, filizlenmenin ve yeryüzüyle kurulan ilişkinin simgesidir. Antik anlatıya göre çiçek topladığı bir anda yer yarılır ve Yeraltı Tanrısı Plüton (Hades) onu karanlık dünyasına çeker. Bu kaçırılış yalnızca bireysel bir kaderle ilgili değildir ve doğanın döngüsel ritmini de başlatır: Kore yeryüzünden çekildiğinde toprak verimsizleşir, geri döndüğünde ise yaşam yeniden filizlenir. Böylece mit ayrılış ve kavuşma üzerinden mevsimlerin sürekliliğini anlatan bir eşik hikâyesine dönüşür.

Kore (Persephone), the daughter of Demeter, is the symbol of spring, germination, and the vital relationship established with the earth. According to the ancient narrative, at a moment when she is gathering flowers, the ground splits open and Plouton (Hades), the God of the Underworld, pulls her into his dark realm. This abduction initiates not only an individual destiny but also the cyclical rhythm of nature: when Kore withdraws from the earth, the soil becomes infertile; when she returns, life sprouts anew. Thus, the myth transforms into a threshold story recounting the continuity of seasons through separation and reunion.

Bu çalışma, Kore'nin yeryüzünden yeraltına geçişini, Nysa Antik Kenti tiyatrosunun mekânsal hafızası üzerinden yeniden düşünerek tasarlanmış bir sahnedir. Bu bağlamda hem bir sahne hem mitolojik bir anlatının izi hem de mekânın zamansal bir soyutlaması olarak okunabilir.

This work is a stage designed by rethinking Kore's transition from the earth to the underworld through the spatial memory of the Nysa Ancient City theater. In this context, the work can be read as a stage, a trace of a mythological narrative, and a temporal abstraction of the space.

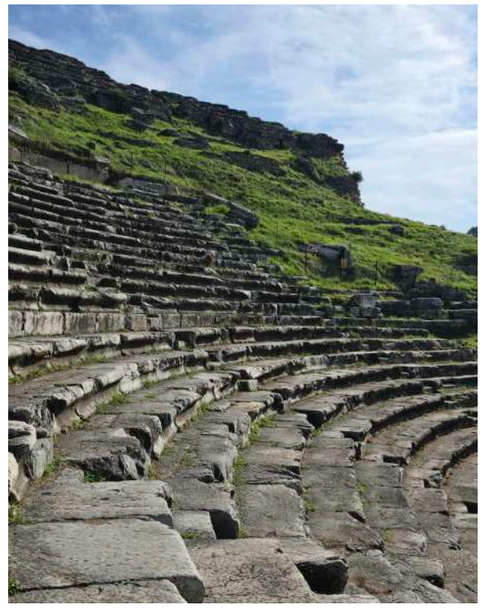

Nysa Antik Kent Tiyatrosu
Nysa Ancient City Theater

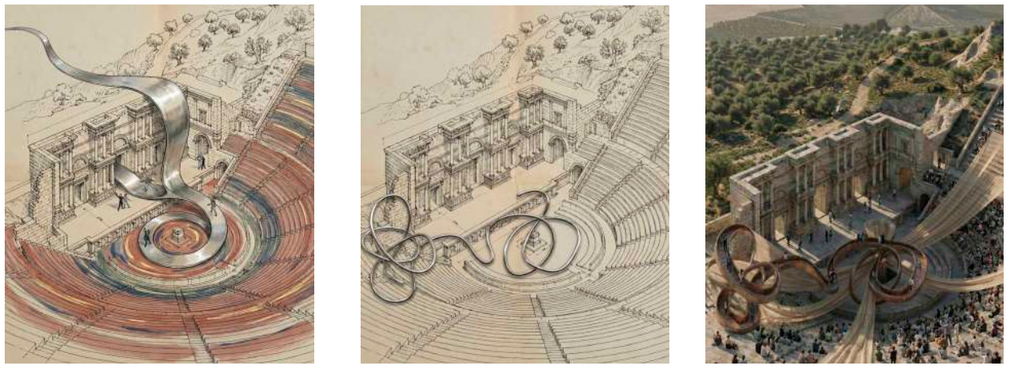

Gemini Nano Banana ile Görselleştirilmiş Eskizler
Sketches Generated by Gemini Nano Banana

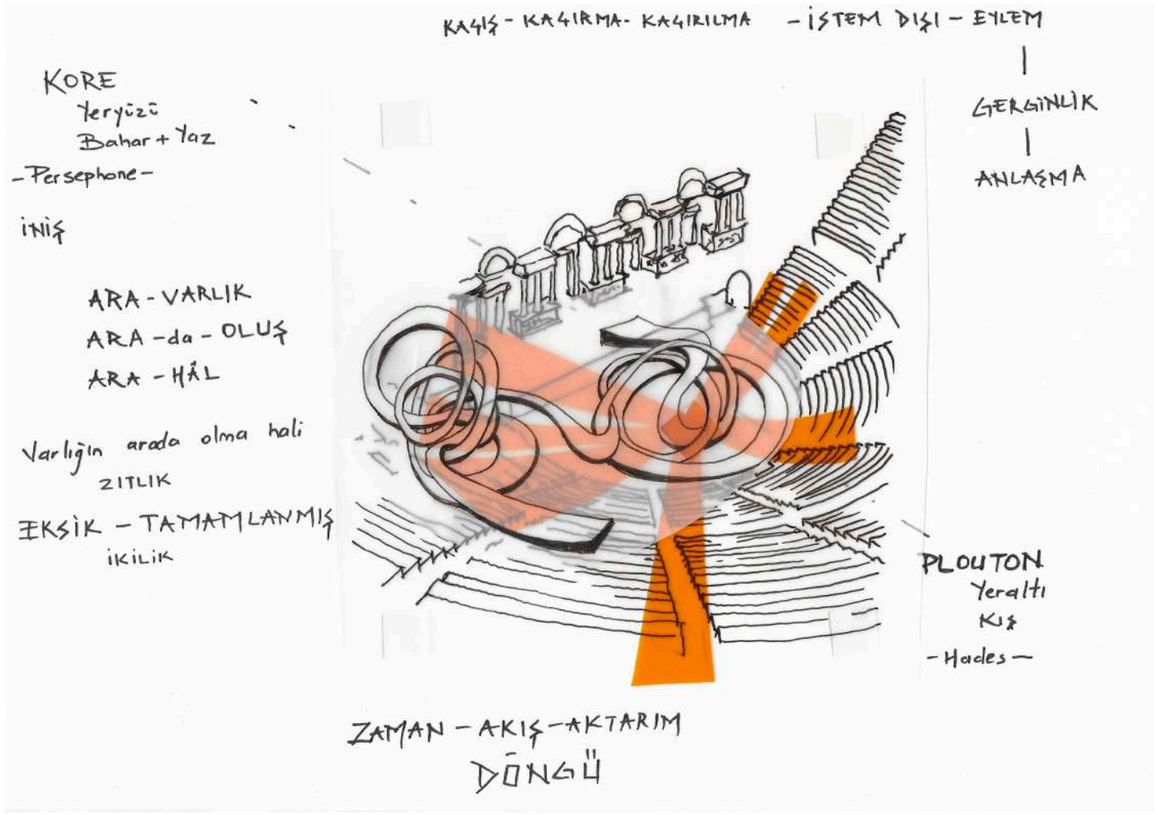

Metal telin yükselen formu, cavea'nın eksik basamaklarından başlayarak orkestra'ya doğru inen bir çizgiyi izler. Bu iniş, tek bir anı değil zamana yayılmış bir aktarımı gösterir. Metal akışın altında konumlanan tül katmanları, kaçırılış anını görünür kılan ikinci bir eşik oluşturur. Tüller, istem dışı bir düşüşü, bedenin iradesi dışında gerçekleşen bir çekilmeyi simgeler. Hafiflikleriyle yerçekimine karşı koyar gibi görünürken aynı zamanda geçişi zorlaştırır, yeryüzüne dönüş, artık pürüzsüz ve kolay değildir. Altlık yüzeydeki kızıl toprak, soluk taş ve nemli yeşil tonları, tiyatro planının soyut izleriyle birlikte Nysa'ya ait bir hafıza alanı kurar. Metal hat, boyalı yüzey ve tül katmanları birlikte üçlü bir yapı üretir; yeryüzü, eşik ve yeraltı arasındaki sınırlar bulanıklaşır. Çalışma sahne ile heykelsi jest arasında konumlanarak, sabit bir formdan çok bir ara-hâl üretir.

The form of metal wire follows a line descending from the missing steps of the cavea towards the orchestra. This descent demonstrates not a single moment, but a transmission spread over time. The tulle layers positioned beneath the metal flow create a second threshold that renders the moment of abduction visible. The tulle symbolizes an involuntary fall; a withdrawal occurring beyond the body's will. While appearing to defy gravity with their lightness, they simultaneously complicate the passage; the return to the earth is no longer smooth and easy. The red soil, pale stone, and damp green tones on the base surface, together with the abstract traces of the theater plan, establish a memory space belonging to Nysa. The metal line, painted surface, and tulle layers produce a tripartite structure together; the boundaries between the earth, the threshold, and the underworld blur. Positioning itself between a stage and a sculptural gesture, the work produces an in-between state rather than a fixed form.

Katman

Elvin Tavşancıl

Yerleştirme, 2025

"Katman", Nysa Antik Kenti'nden ilham alarak, antik bir kentin zamanla ortaya çıkan çok katmanlı yapısını mekân içinde yeniden kurar. Mekana adım atan izleyici, önce en açık tonla karşılaşır; ardından kumaşların ardı ardına dizildiği koridor boyunca ilerledikçe renkler derinleşir. Açık bejden toprağın sıcak tonlarına, oradan da yeşile uzanan bu geçiş, bir kazı sırasında toprağın her katmanda farklı bir hikâye açığa çıkarmasını çağrıştırır. Ancak yerleştirme tek yönlü okunmaz; ters taraftan bakıldığında bu kez yeşilden toprağa, oradan daha açık tonlara ilerleyen bir yolculuk başlar.

Bu bakış, yüzeysel peyzaj tabakasının geriye çekilmesini; ardından toprak dokusunun katman katman açılarak en sonunda bir antik kalıntının dingin tonuna ulaşılmasını anımsatan bir derinlik sunar. Böylece eserin anlamı, bakış yönüne göre sürekli dönüşür.Yarı saydam kumaşların tercih edilmesi, tonların birbirinin içinden görünmesini sağlar; böylece her katman bir sonrakinin önüne geçmez, onunla birlikte var olur. Rüzgârın hareket ettirdiği yüzeyler, güneşin gün içinde bıraktığı izlerle birleşerek yerleştirmeye sürekli değişen, yaşayan bir form kazandırır. İzleyici bu akışkan yüzeylerin arasında dolaşırken, antik bir kentte gezerken hissedilen keşfi, merakı veyönsüzlüğü yeniden deneyimler.Bu yerleştirme, hem geçmişin katmanlarını hem de bugünle kurduğu canlı ilişkiyi, hareket eden ve her an farklılaşan bir mekânsal hafıza olarak yeniden kurgular.

Layer

Elvin Tavşancıl

Installation, 2025

"Layer" draws inspiration from the ancient city of Nysa, recreating the multilayered structure of an ancient city as it emerges over time within the exhibition space. When visitors step into the space, they first encounter the lightest tones; as they move through the corridor formed by successive layers of fabric, the colors gradually deepen. The transition from pale beige to warm earth tones and then to green evokes the way each layer of soil in an excavation reveals a different story. The installation is not meant to be experienced in only one direction. From the opposite side, the journey begins with green, moves through earth tones, and eventually reaches lighter shades.

This perspective suggests the retreat of the surface landscape, followed by the gradual unveiling of soil layers until reaching the calm tone of an ancient remnant. In this way, the meaning of the work continuously shifts depending on the viewer's position. The choice of translucent fabrics allows each layer to be seen through the next; no layer fully obscures the one behind it. Surfaces that move with the wind, combined with the traces of sunlight throughout the day, give the installation a constantly changing, living form. As visitors walk among these fluid surfaces, they experience the sense of discovery, curiosity, and disorientation that one might feel wandering through an ancient city.This installation reimagines both the layers of the past and their dynamic relationship with the present,creating a spatial memory that is always moving and continually transforming.

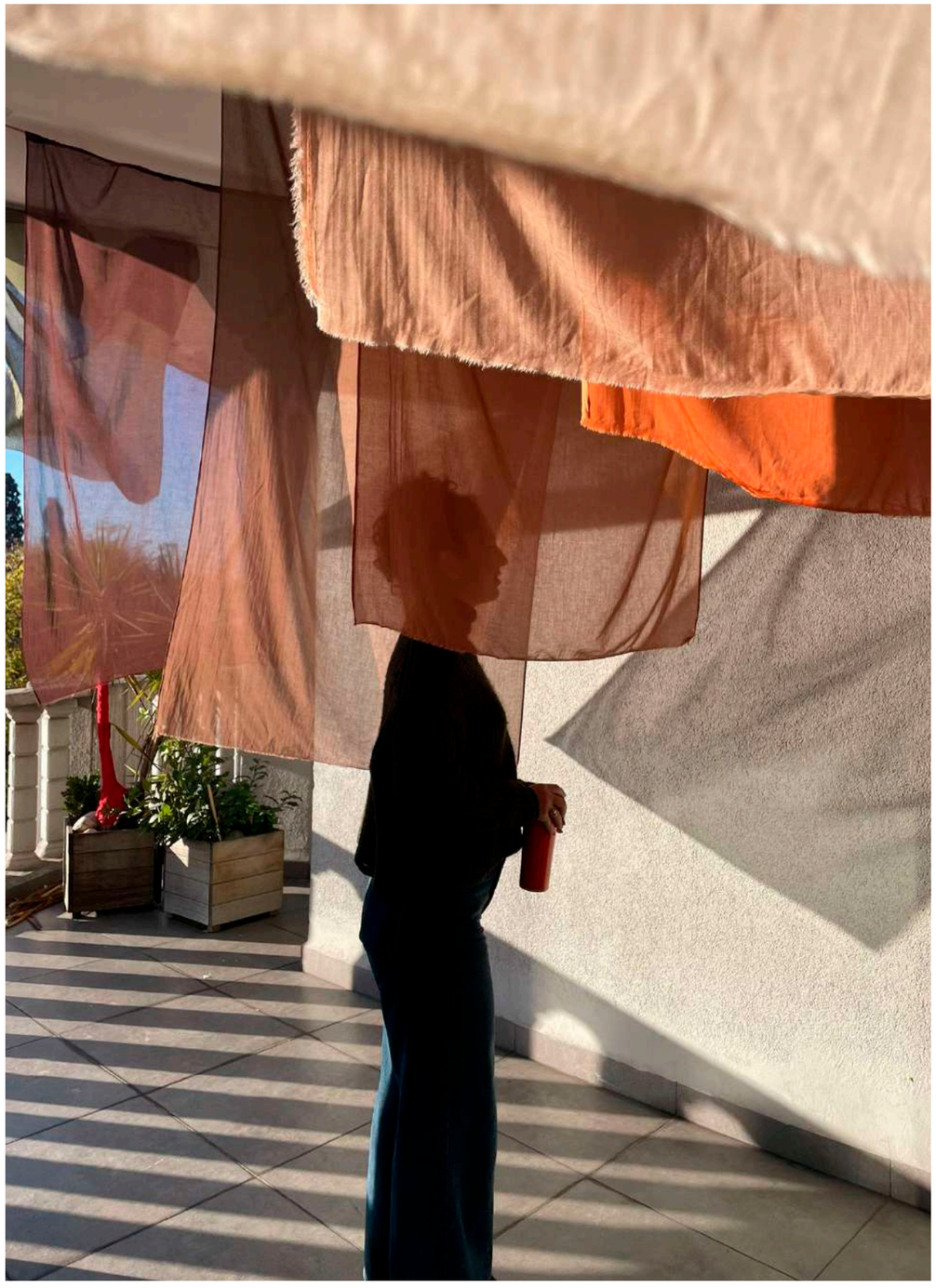

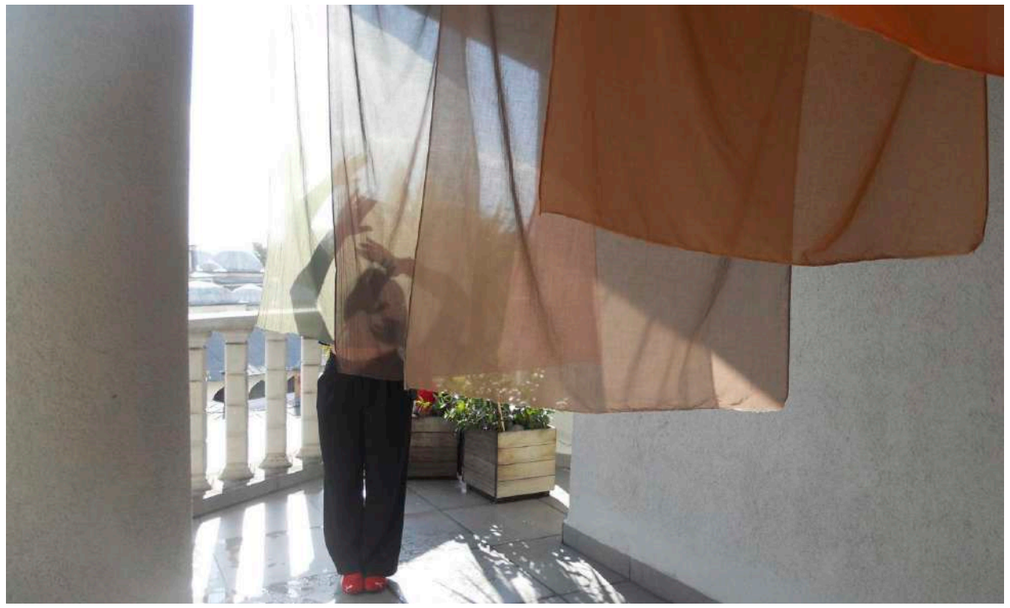

Zaman Tüneli & Üçleme: Işık Su ve Gölge

Fatıma Sude Yıldırım

2025

Konsept Proje

Bir tünel hayal et. Dağın içine oyulmuş, içi taş tuğlalarla örülmüş; suyun ve havanın devinimiyle asırlardır ayakta kalan bir tünel. Nice uygarlıklara hizmet etmiş, zamana yenilmemiş; sadık bir hizmetkâr gibi. Nereye ait olduğunu bilen, yerleşmiş ve bulunduğu yerle bütünleşmiş bir varlık sanki. Tünelin içinde tuğlaların dokusunu hem görür hem hissedersin; zaman, her bir yüzeye ince bir toz gibi sinmiştir. Bu tünelde su, bir takvim gibidir: yükseldiğinde güzün ve kışın geldiğini anlarsın. Yağmur ve kar dağa dokunduğunda su belirir, görünür olur. Suyun varlığı mevsimleri anlatır; yokluğu ise tünelde yürürken ayaklarının altındaki yumuşak toprakta hissedilir. Şimdi zamanı bu tünelde oku. Suyu düşle içinde; akışını dinle, yükselişini hisset. Karanlığın içinde bile su, sessiz bir rehberdir; geçen saatlerin, günlerin, haftaların ve yılların izlerini taşır. Karanlığın kıvrımlarında, tünelin soğuk duvarlarında, suyun yankısına eşlik eden hafif bir gölge titreşir. Ve ışık... Hep dışarıdadır ama her zaman oradadır. Yolun başında ve sonunda; girişlerde ve çıkışlarda, tünelin dünyayla buluştuğu anlarda görünür. Gündüz gelir, gece kaybolur. İçerideyken belki göremezsin ama var olduğunu bilirsin. Tünelde yürürken ışığı ararsın; çünkü ışığı bulmak, tünelin sonuna yaklaştığını gösterir. Sonunda beliren o ışığın hayali bile karanlığın içinde güven verir. Işık, kalın taş duvarların ardında varlığını sürdürür; içeriyle temassızdır. Karanlığın sürekliliğini hatırlatır ama kendi hiç eksilmeyen varlığını da hissettirir.

Time Tunnel & Trinity: Light, Water and Shadow

Fatıma Sude Yıldırım

2025

Conceptual Project

Imagine a tunnel. Carved into the mountain, lined with stone bricks; a tunnel that has stood for centuries through the movement of water and air. It has served many civilizations, never worn down by time like a loyal servant. Almost like an entity that knows where it belongs, settled and merged with its place. Inside the tunnel, you both see and feel the texture of the bricks; time has settled onto every surface like a fine layer of dust. Inside, water functions as a calendar: when it rises, you understand that autumn and winter have arrived. When rain and snow touch the mountain, water emerges and becomes visible. The presence of water speaks of the seasons; its absence is felt beneath your feet, in the soft soil as you walk through the tunnel. Now, read time within this tunnel. Imagine the water inside it; listen to its flow, sense its rise. Even in darkness, water is a silent guide, carrying the traces of passing hours, days, weeks, and years. Within the folds of darkness, along the tunnel's cold walls, a faint shadow trembles accompanying the echo of water. And light... It is always outside, yet always there. At the beginning and the end of the path; at entrances and exits, it appears where the tunnel meets the world. It arrives during the day and disappears at night. While inside, you may not see it, but you know it exists. As you walk through the tunnel, you search for light because finding it means you are nearing the end. Even the image of that light offers reassurance within the darkness. Light continues to exist beyond the thick stone walls, disconnected with tunnel itself. It both reminds us of the continuity of darkness and yet makes us feel its own unceasing presence.

Video Qr

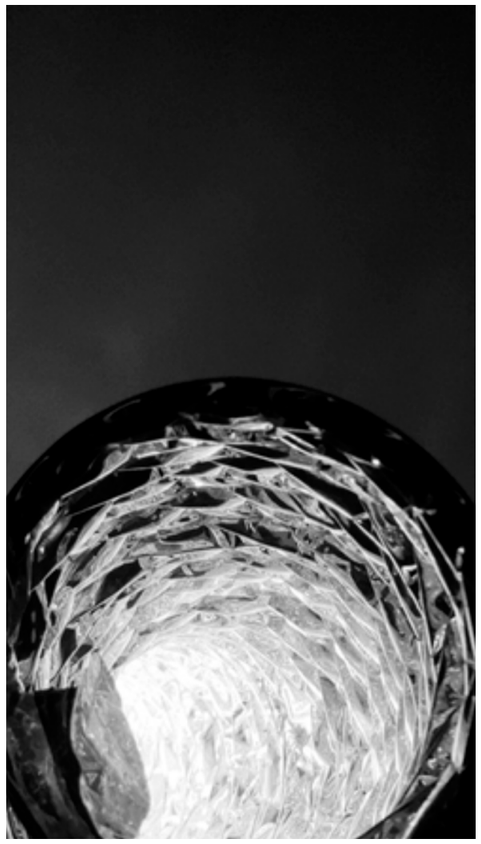

Alüminyum boru kullanılarak metaforize edilmiş olan Nysa Tüneli, ışığın üzerine doğru hareket ettirilmesiyle bazı yansımalar yaratır. Bu yansımalar, suyun temsilidir. Nysa tünelinde çoğunlukla varlığını hissedemediğimiz fakat tünelde zamanın izi olan su, soyutlaştırılarak tünel ile yeniden ilişkilendirilmiştir.

The Nysa Tunnel, metaphorized through the use of aluminum pipes, creates various reflections as light is moved across its surface. These reflections represent water. Within the Nysa Tunnel, water usually imperceptible yet functioning as a track of time is abstracted and reconnected to the tunnel itself.

Ayrıklığın Ağırlığı

Ferhan Hurşit Döner

"Uyum, zıtlıkların geriliminden doğar;
tıpkı yay ve lir gibi." - Herakleitos

Nysa'nın hikayesi, aslında karşılıklı bir işgal girişimi. Toprak tarihi yutmaya çalışıyor, insan ise doğayı yontmaya. Burada, birbirine meydan okuyan iki inatçı güç aynı boşluğa tutunmuş. Biri, doğaya şekil vermeye cüret eden insan aklı: Dik, köşeli, mağrur bir düzen. Diğeri, insan yapısını yavaşça örtüp kendine katmaya çalışan sabırlı 'Doğa'.

Yüzyıllardır birbirlerinin sınırlarını zorluyorlar. Ama bu eserde durum farklı; onları birbirine karışmaktan alıkoyan görünmez, gergin bir hat var. Aralarındaki şey barışçıl bir uyum değil, aksine mecburi bir denge. Yay gibi gerilmişler. Ne kadar zıt yöne çekerlerse, o kadar sağlam duruyorlar. Bu yüzden o incecik boşlukta, birbirlerine dokunmadan bekli-yorlar. Nüfuz etmek istiyorlar ama edemiyorlar. Sütun ve kök ... Temas etmeden vuruşan, bu sayede ayakta kalan iki kadim rakip. Zıtlığın ahengi dedikleri şey belki de bu.

The Weight of Seperation

Ferhan Hurşit Döner

"Harmony comes from the tension of opposites, like the bow and the lyre." - Heraclitus

The story of Nysa is, in essence, an act of mutual intrusion and the earth trying to swallow history. Here, two stubborn forces cling to the same void. One is the human mind, daring to give shape to the wild: Upright, angular, a proud order. The other is patient 'Nature', slowly en-gulfing the structure to claim it as its own.

They have been pushing each other's boundaries for centuries. But here, it is different; there is an invisible, tense line keeping them from merging. What lies between them is not peaceful harmony, but a forced balance. Taut like a bowstring. The harder they pull away, the stronger they stand. That is why they wait in that slender void, without touching. They yearn to penetrate, yet they cannot.

The Column and the Root ... Two ancient rivals clashing without contact, surviving solely because of this tension. Perhaps this is what they call the rhythm of contrast.

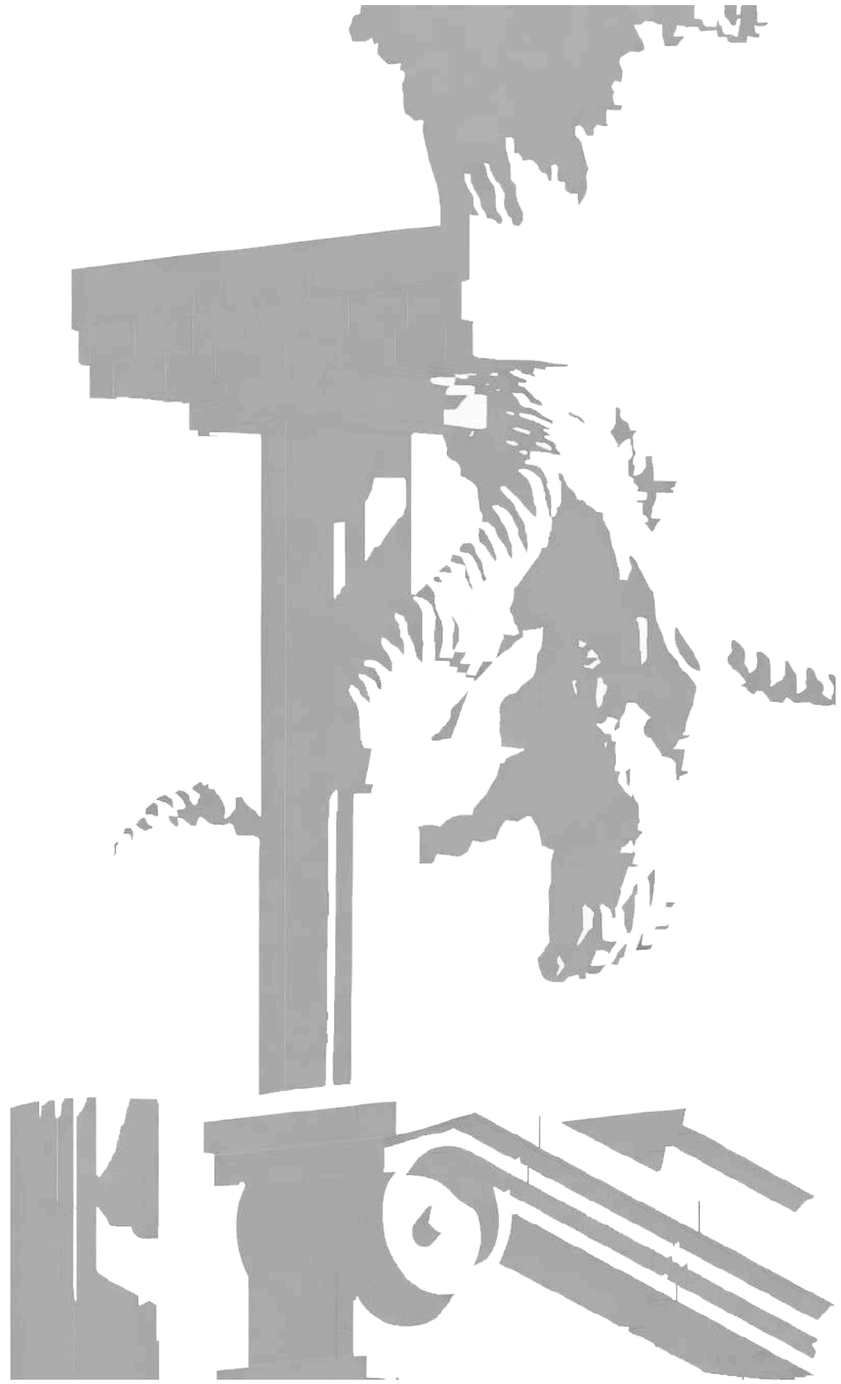

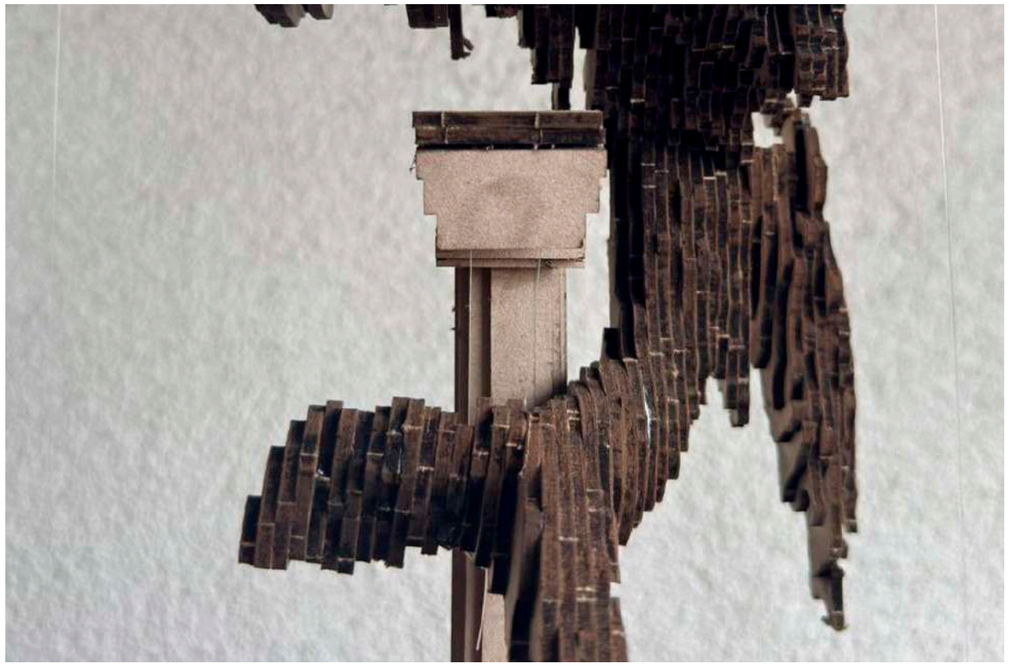

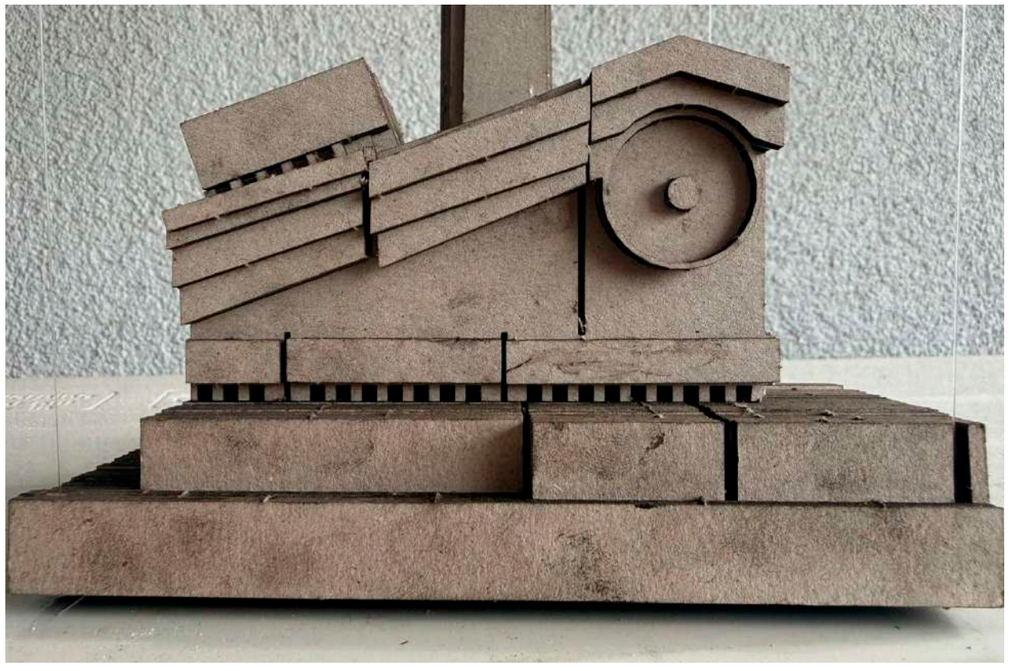

Nysa'da Kaybolmak

Gamze Şehla

Getting Lost İn Nysa

Gamze Şehla

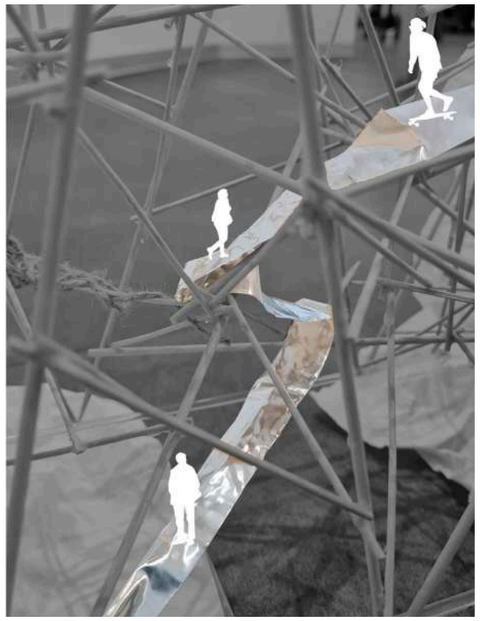

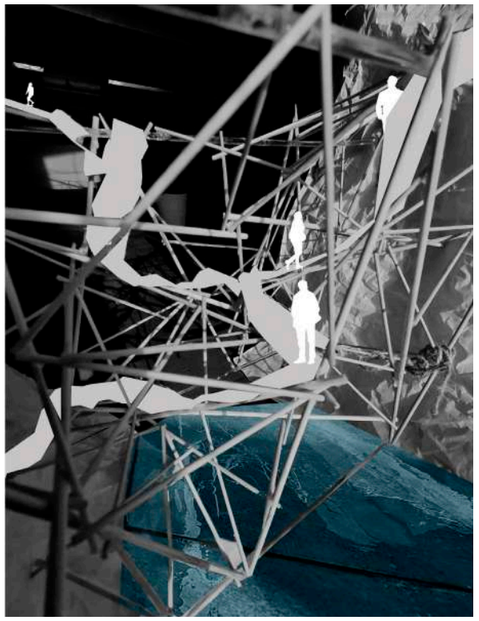

Bu çalışma, Nysa Antik Kenti'nde yıkılmış olan köprüyü yalnızca fiziksel olarak yeniden kurmayı değil, kaybolma hâlini mekânsal bir deneyime dönüştürmeyi amaçlar. Tasarlanan köprü, doğrusal ve tek yönlü geçişi reddederek, iç içe geçmiş çoklu ve karmaşık rotalardan oluşan bir dolaşım sistemi sunar ve kullanıcıyı bilinçli olarak üretilmiş bir belirsizlikle karşı karşıya bırakır.

Bu bağlamda kaybolmak, yönsüzlükten ziyade mekânla kurulan ilişkinin başlangıcıdır. Kullanıcı, köprü üzerinde ilerlerken yolu sürekli arar; durmak, geri dönmek ve yeniden denemek, deneyimin doğal parçaları hâline gelir. Böylece geçiş eylemi, yalnızca fiziksel bir hareket olmaktan çıkarak zamansal ve düşünsel bir sürece dönüşür.

Tasarım, antik kentlerin önceden tanımlı rotalarla okunmasına karşılık, Nysa'yı kaybolmaya izin veren bir mekân olarak yeniden ele alır. Kullanıcının kendi yolunu üretmesi, kenti görülen bir nesne olmaktan çıkararak hissedilen ve deneyimlenen bir varlık hâline getirir; köprü ise iki nokta arasındaki mesafeyi kısaltan bir yapıdan çok, arada kalma hâlini uzatan bir eşik olarak yeniden tanımlanır..

This study aims not only to rebuild the collapsed bridge in the ancient city of Nysa, but also to turn the act of getting lost into a spatial experience. The proposed bridge rejects a linear, one-way passage and instead offers a system of multiple, intertwined routes, intentionally creating a sense of uncertainty for the user.

In this context, getting lost is not seen as disorientation, but as the beginning of a relationship with space. As users move across the bridge, they must continually search for their path; stopping, turning back, and trying again become natural parts of the experience. In this way, crossing the bridge becomes more than a physical action and turns into a temporal and mental process.

Unlike the predefined routes commonly used to experience ancient cities, this design reimagines Nysa as a place that allows for getting lost. By allowing users to create their own paths, the city becomes something that is not only seen but also felt and experienced. The bridge is therefore redefined not as a structure that shortens distance, but as a threshold that extends the state of in-between.

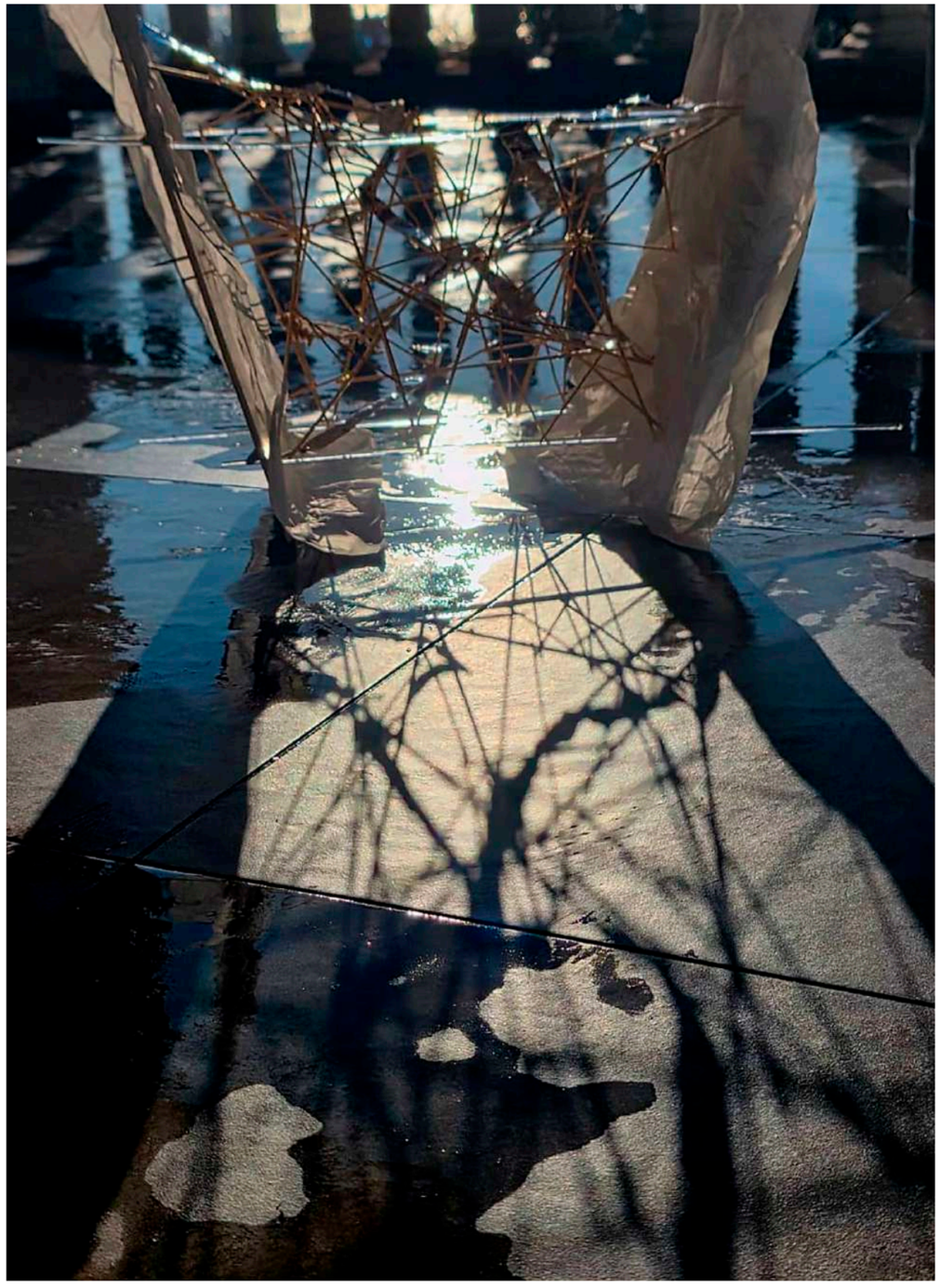

Örmak

Irmak Döndüren

Mekâna özgü enstalasyon, 2025
(Aura İstanbul, Beşiktaş Ofisi)

İp, tığ örme tekniği

Antik kentlerden söz edilirken sıkça "ölü kent" ifadesi kullanılır. Bu tanım, geçmişte yaşamış insanların bıraktığı izlere odaklanır: yapı kalıntıları, yazıtlar, parçalanmış yüzeyler... Oysa o coğrafyada yaşam sürer. Endemik türler, artık orada olmayan canlıların bıraktığı ekolojik izler ve hâlâ yaşamını devam ettiren hayvanlar vardır. Nysa'yı yalnızca "geçmiş" ve "ölü bir kent" olarak değil, farklı canlıların birlikte kurduğu bir alan olarak düşünmek istedim.

Antik kentin tünelinde bir örümcek ağıyla karşılaştığım an, bir soru belirginleşti: Buranın yaşayanlarıyla birlikte bir sanat eseri üretmek mümkün mü? Bu soruyu, kısa bir zaman aralığında ve kendi etik sınırlarım içinde doğrudan "birlikte çalışmaya" dönüştürmenin doğru olmayacağını hissettim. Bunun yerine, önce örümceği ve ağın kurucu mantığını anlamaya yöneldim. Farklı ağ yapılarını; örümceğin hareketini, ritmini ve mekân kurma biçimini; örümcek figürünün mitolojilerdeki yerini ve kültürel çağrışımlarını araştırdım. Bu süreç, temsil etmekten çok, bir varlık biçiminin nasıl işlediğini kavramaya dönüştü.

Araştırmanın ardından stüdyoda bir ağ örmeye başladım. Mekânın ortasındaki ana kolon, alanı ikiye bölen bir duvar gibi davranıyordu; ben de bu bölümün etrafından dolşarak bir yayılma hattı kurdum. Koridordan mekana iki yana doğru yayılan bir örme hareketiyle mekânın içinde ilerledim; ağlar kurmaya ve farklı noktalar arasında bağlar örmeye başladım. Dolaşımı, görüş çizgilerini ve mesafeleri yeniden tarif ediyor, birleştiriyor. -Zaman zaman stüdyoda örümceklere rastlıyorum; onlar da ağın üzerinde dolaşıyorlar.-

Örmak

Irmak Döndüren

Site-specific installation, 2025
(Aura İstanbul, Beşiktaş Office)

Yarn, crochet technique

Antique sites are often described as "dead cities." This framing focuses on traces left by people who lived in the past: architectural remains, inscriptions, fractured surfaces... Yet life continues in that geography. Endemic species, ecological traces left by organisms that are no longer there, and animals that still inhabit the area persist. I wanted to think of Nysa not only as "the past" and a "dead city," but as a site co-constructed by multiple living beings.

The moment I encountered a spider web in the ancient tunnel, a question crystallized: Is it possible to make an artwork together with the site's living inhabitants? Within a limited time frame and according to my own ethical boundaries, I felt it would not be right to turn this question directly into "collaboration." Instead, I began by trying to understand the spider and the web as a constructive logic. I researched different web structures; the spider's movement, rhythm, and ways of making space; and the spider figure's place in mythology and its cultural associations. This process shifted from representation toward grasping how a mode of being operates.

After this research, I began to weave a web in the studio. The main column in the center of the space behaved like a wall dividing the room in two, so I established a line of expansion by moving around this division. Advancing through the space with a weaving gesture that spreads from the corridor to both sides of the room, I started to form webs and weave connections between different points. It redefines and binds together circulation, sightlines, and distances. -At times I come across spiders in the studio; they, too, move across the web.-

Nysa: Boşluğu Sarmak

Merve Gül Çakır

Seramik ve Metal Levha ile yapılan yerleştirme, Dijital Kolaj

2025

Nysa Antik Kenti Kütüphanesi üzerinde kurgulanan bu tasarım, mimari kesitlerde hapsolmuş tonoz çizgilerinin kağıt düzleminden koparak mekana radikal bir biçimde "fırlaması" fikrine dayanır. Müdahale alanı olarak özellikle Kütüphane yapısının seçilmesi, Nysa'nın antik dönemdeki "eğitim kenti" kimliğine ve bu yapının kentin "entelektüel hafızası" olmasına referans verir. Bugün rafları boşalmış ve çatısı gökyüzüne açılmış bu yapı, projenin doldurmayı vaat ettiği "mekansal ve bilişsel boşluğu" en dramatik şekilde temsil eder. İki boyutlu temsiliyetin sınırlarını ihlal eden bu çizgiler, Corten çelik levhalara dönüşerek harabenin üzerine çöker; antik kütüphaneyi bir ahtapotun kolları gibi organik ve koruyucu bir tavırla sarmalar. Bu müdahale, mimariyi statik bir koruma nesnesi olmaktan çıkarıp, harabenin boşluğunu ütopik bir "tamamlama" arzusuyla işgal eder.

Girişten başlayıp mekanın derinliklerine uzanan metal omurga, ziyaretçiyi kütüphane boyunca yönlendirir ve boşluğun içinde bir farkındalık yaratır.

Sonuç olarak, paslanarak toprağın rengine dönen Corten strüktür ile antik kütüphanenin kalıntıları arasında kurulan bu ilişki, geçmişin izlerini silmeden bugüne taşır. Corten tonozlar, harabenin üzerinde hem iyileştirici bir kabuk hem de güçlü bir kılavuz işlevi görerek, Nysa'yı salt izlenen bir manzara olmaktan çıkarıp, bedensel olarak deneyimlenen yaşayan bir hafıza mekanına dönüştürür.

Nysa: Wrapping the Void

Merve Gül Çakır

Ceramic and Metal Plate Installation, Digital Collage

2025

This design, based on the Nysa Ancient City Library, stems from the idea of vault lines trapped in architectural sections radically "leaping" from the paper into the space. The choice of the Library as the intervention site references Nysa's ancient identity as an "city of education" and the building's role as the city's "intellectual memory." Today, with its empty shelves and roof open to the sky, this structure dramatically represents the "spatial and cognitive void" the project promises to fill. These lines, violating the limits of two-dimensional representation, transform into Corten steel plates and descend upon the ruin. They wrap around the ancient library in an organic and protective manner, like the arms of an octopus. This intervention moves architecture beyond being a static object of preservation, occupying the void of the ruin with a utopian desire for "completion."

Metal spine, starting from the entrance and extending into the depths of the space, guides the visitor through the library and creates an awareness within the void.

In conclusion, the relationship established between the Corten structure, which rusts to match the color of the earth, and the ruins of the ancient library brings the traces of the past into the present without erasing them. The Corten vaults function as both a healing shell and a strong guide over the ruin. They transform Nysa from a mere landscape to be viewed into a living memory space that is experienced bodily.

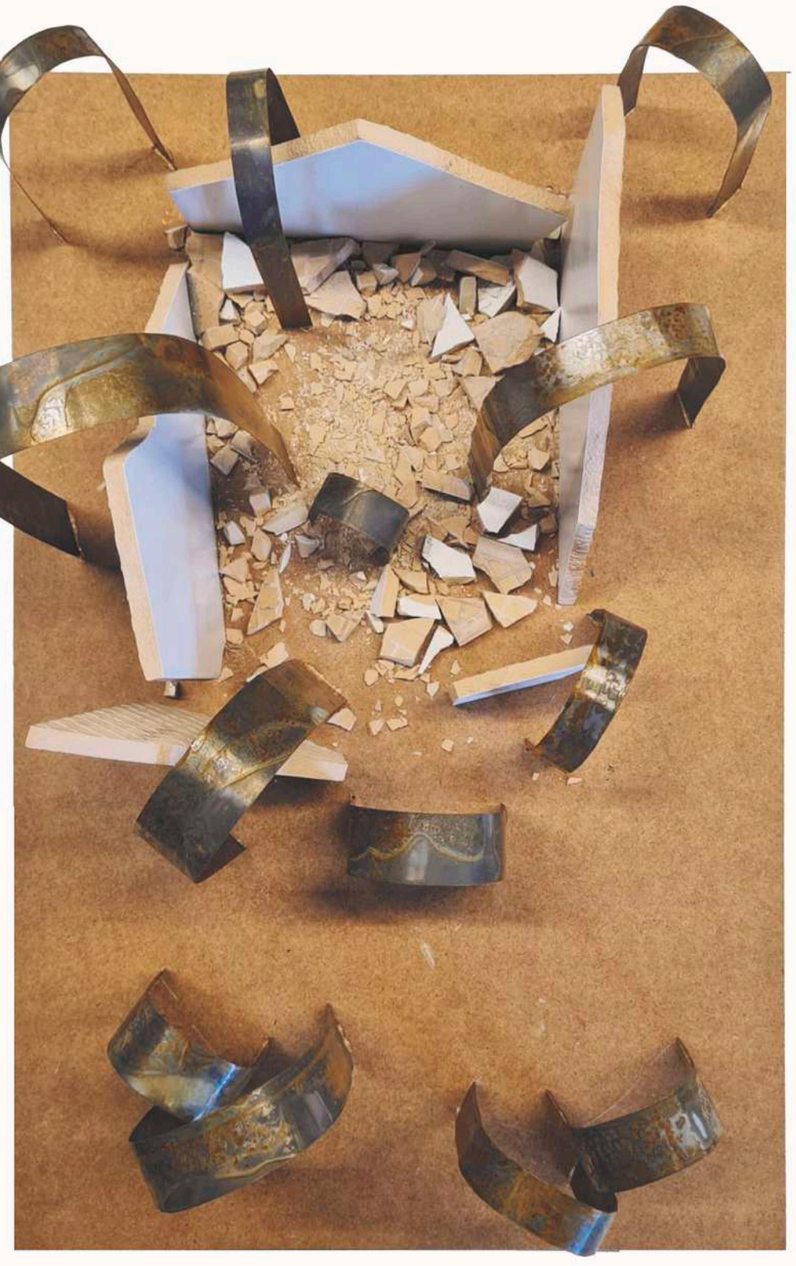

Seramik ve Metal Levha ile yapılan yerleştirme (35x50 cm)
Ceramic and Metal Plate Installation (35x50 cm)

Seramik ve Metal Levha ile yapılan yerleştirme (35x50 cm)
Ceramic and Metal Plate Installation (35x50 cm)

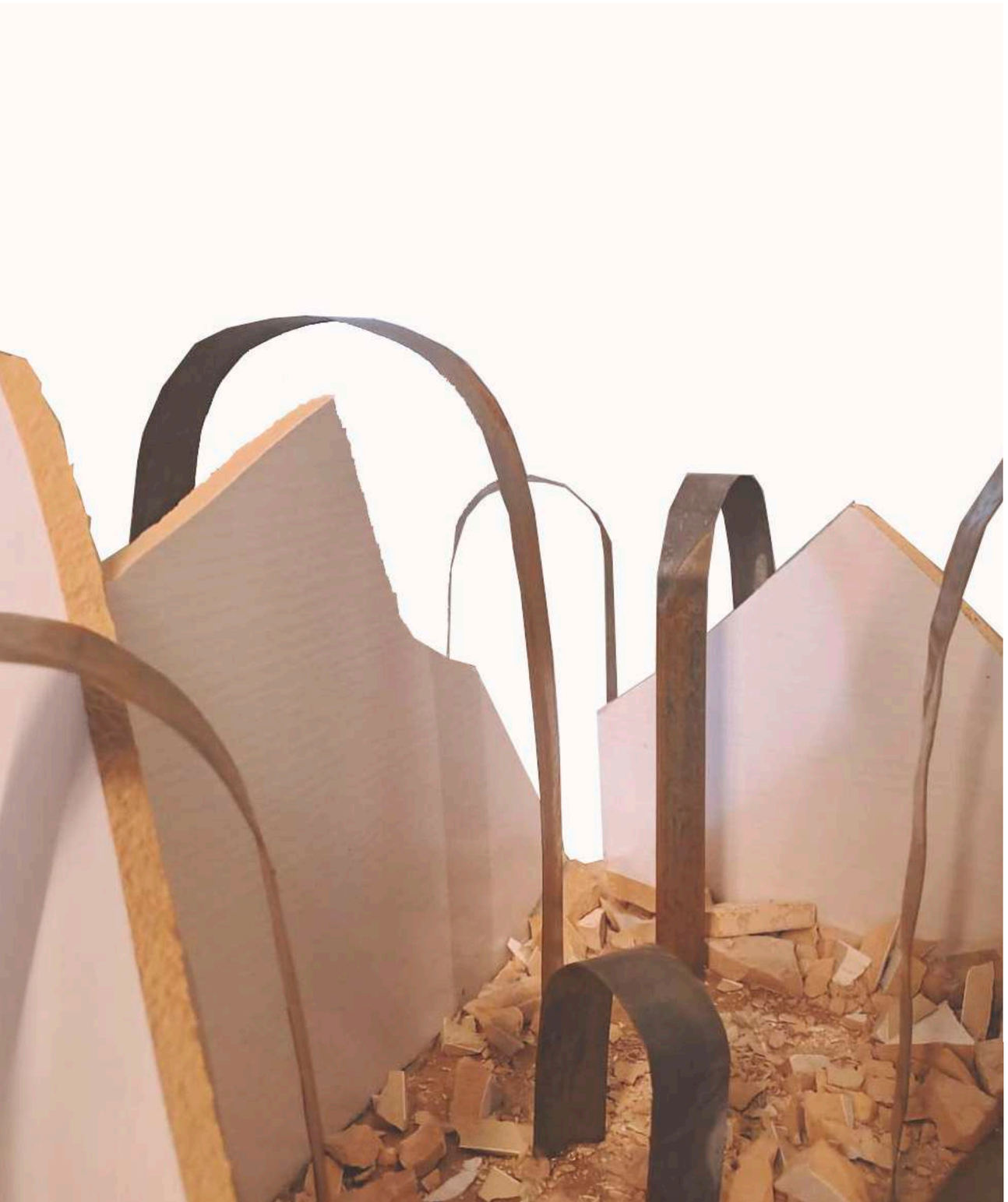

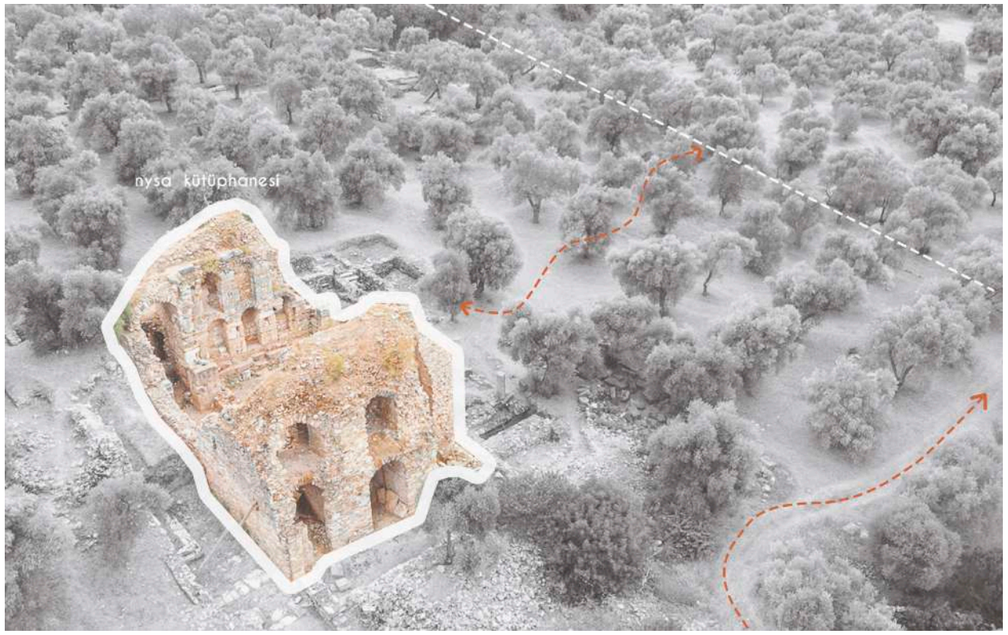

Proje aşamalarını gösteren dijital kolaj
Digital collage illustrating the project stages

Proje aşamalarını gösteren dijital kolaj
Digital collage illustrating the project stages

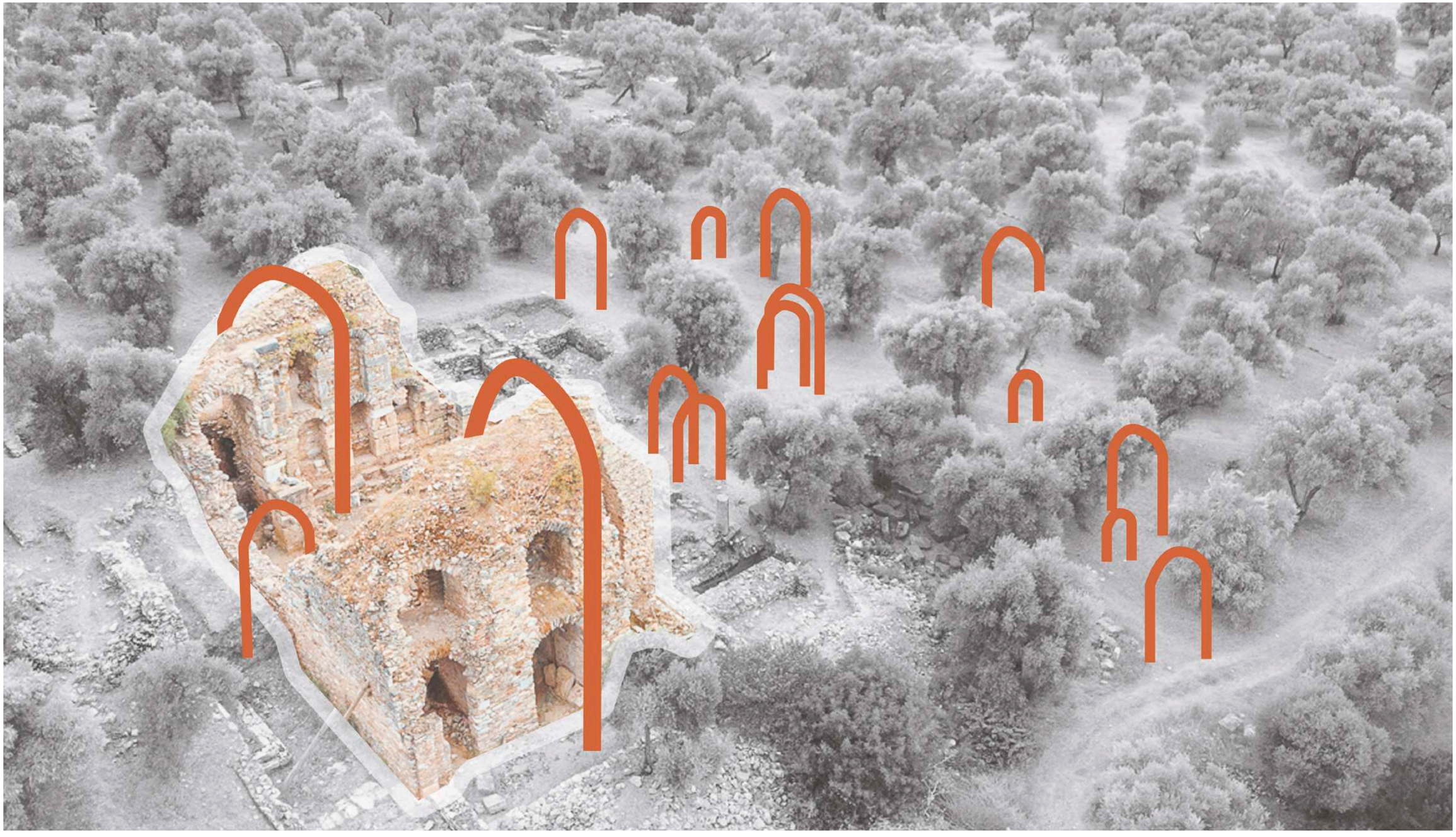

Proje aşamalarını gösteren dijital kolaj
Digital collage illustrating the project stages

Nysa Antik Kent Projesi

Önder Bekel

Nysa Ancient City Project

Önder Bekel

Nysa'nın belirsiz yolculuğuna şahitlik ediyoruz. Zaman, her şeyi silerken; taş olması gereken bir sütunun samanla var olması, Nysa'nın belirsiz yolculuğuna yakışan bir jest. Sütun ayakta durur ama her an dağılabilir... Tıpkı zamanın kendisi gibi.

We observe Nysa's uncertain journey through time. As time slowly erases everything, the presence of a column expected to be made of stone but instead built from straw becomes a meaningful symbol of this uncertainty. The column stands upright, yet it could fall at any moment, just like time, which is always moving and never stable.

2025
R: 15 mm
25 adet mekâna özgü düğme
25 In-situ buttons

Düğmeler

Timuçin Erk

Nysa Antik Kenti, iki yamacın karşılıklı konumlandığı benzersiz topografyasıyla bir "birleşme" fikrini içinde taşır. Bu çalışma, bu iki yakayı bir araya getiren bir metafor olarak düğmeyi kullanır. Düğme, eski çağlardan beri kullanılan ve bugün de varlığını sürdüren, küçük ama birleştirici bir nesnedir. Bu açıdan geçmiş ile günümüzü de birbirine bağlar.

Bu proje kapsamında üretilen 25 adet düğme, AURA-İstanbul'un çeşitli noktalarına yerleştirilmiştir. Katılımcılar bu düğmeleri arayıp bularak hem kentin mekânsal katmanlarını bir daha hatırlamaya davet edilir, hem de her düğmeyi bir hatıra, bir küçük heykel ve zamanlar arası bir bağ olarak yanlarına alırlar.

Düğme, AURA-İstanbul ve Nysa'yı birbirine bağlama ve parçaları yeniden birleştirme davetidir.

Buttons

Timuçin Erk

The ancient city of Nysa, situated across two opposing slopes, inherently embodies the idea of "connection." This work uses the button as a metaphor for bringing these two sides together. A button is a small yet unifying object, one that has been used since antiquity and continues to exist today. In this sense, it links the past with the present.

Within the scope of this project, 25 buttons have been produced and placed at various locations throughout AURA-Istanbul. By searching for and discovering these buttons, participants are invited to recall the spatial layers of the city once more, while also taking each button with them as a keepsake, a small sculpture, and a link across different times.

The button is an invitation to connect AURA-Istanbul and Nysa, and to bring the fragments back together.

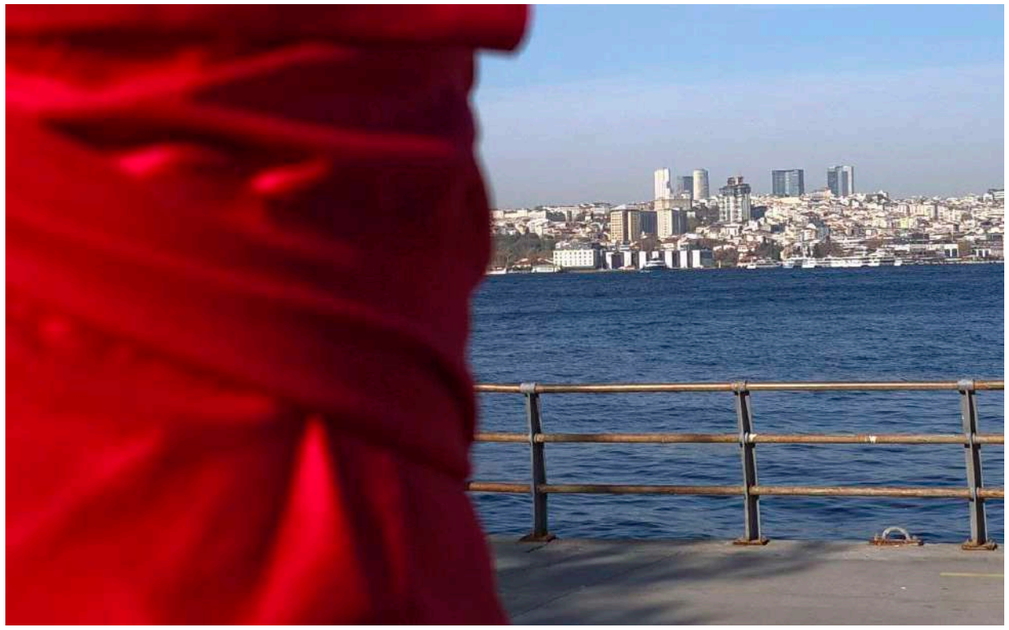

İki Kırmızı Gövde

Two Red Bodies

Yamaç Şenelmiş

Yamaç Şenelmiş

iki parçalı yerleştirme (Beşiktaş - Üsküdar)

two-part installation (Beşiktaş - Üsküdar)

kırmızı kumaş, canlı bitki ve ağaç gövdesi, dürbün, bakış hattı

red fabric, live plant and a tree trunk, binoculars, line of sight

İki Kırmızı Gövde, Nysa Antik Kenti'nin "dipolis" - iki yakalı şehir - kavramını İstanbul'un iki kıyası arasında yeniden kuran bir hafıza yerleştirmesidir. Eserde Beşiktaş'taki bir teras bitkisinin gövdesi kırmızı kumasla tamamen sarılır; bunun bir yansıması Üsküdar kıyısındaki bir ağacın gövdesinde tekrarlanır. Böylece iki canlı beden arasında görünmez bir hat, yok olmus bir köprünün güncel metropoldeki hayaleti yeniden belirir.

Yerleştirmenin en çarpıcı katmanı, ölçek kırılmalarıdır: Nysa'nın dev topografik ikiliği, İstanbul'un iki kıyasıyla buluşur; fakat bu büyük cografi kütle, iki mütevazı gövdenin üzerinde temsil edilir. Beşiktaş'ta bir saksı bitkisi, Üsküdar'da ise tam ölçekli bir kıyı ağacı - biri minyatür bir sehir parçası, diğeri doğal bir anıt gibi - aynı kırmızı iz aracılığıyla esitlenir. Bu karsılaşma, hem mekân algısını hem de temsil iliskilerini ters yüz eder: büyük olan küçüğe, doğal olan yapaya, uzak olan yakın bir gövdeye dönüşür.

Ağaç ve bitkinin seçilmesi, Nysa'nın yüzyıllara tanıklık eden zeytin ağaçlarına doğrudan bir çağrıdır. Bağı kuran mühendislik degil, tanıklık eden canlı formlardır. Kırmızı müdahale, bu gövdelerde bir işaret, bir yara izi ve bir hatırlatma olarak belirir. Ölçek farkı nedeniyle iki kırmızı gövde birbirini çıplak gözle degil, ancak bir optik cihaz - dürbün - aracılıgıyla bulur. Böylece bağlantı mimari degil, bakışa dayalıdır; köprü yapısal olarak değil, algısal olarak kurulur. İki Gövde, iki yakayı birbirine eşitleyen bu ölçek kırılması ve bu optik temas üzerinden, hafızanın coğrafyalara nasıl taşındığını araştırır: Nysa'nın kayıp geçişi, İstanbul'un iki kıyasında yeniden, fakat başka bir ölçekte belirir.

Two Red Bodies is a memory-based installation that reconstructs the "dipolis" - the two-sided city - concept of the ancient city of Nysa across the two shores of Istanbul. In the work, the trunk of a terrace plant in Besiktas is fully wrapped in red fabric; its counterpart is repeated on the trunk of a tree along the Üsküdar waterfront. Through this pairing, an invisible line emerges between the two living bodies, allowing the ghost of a vanished bridge to reappear within the contemporary metropolis.

The installation's most striking layer lies in its fractures of scale: Nysa's vast topographical duality converges with Istanbul's two shores, yet this expansive geography is represented on two modest trunks. A potted plant in Besiktas and a full-scale coastal tree in Üsküdar - one like a miniature fragment of the city, the other like a natural monument - are equalized through the same red mark. This encounter overturns spatial perception and representational relations: the large collapses into the small, the natural into the constructed, the distant into a proximate body.

The choice of a tree and a plant directly recalls the olive trees of Nysa, witnesses to centuries of transformation. What binds the two sides is not engineering but living forms that hold memory. The red intervention appears on their trunks as a sign, a scar, a trace of remembrance. Due to the difference in scale, the two red-marked trunks can meet not through the naked eye but only through an optical device - binoculars. Thus, the connection becomes visual rather than architectural; the bridge is constructed not through structure but through perception. Two Red Bodies investigates how memory travels across geographies through this rupture of scale and optical contact: the lost passage of Nysa reappears across Istanbul's two shores, yet at another magnitude.

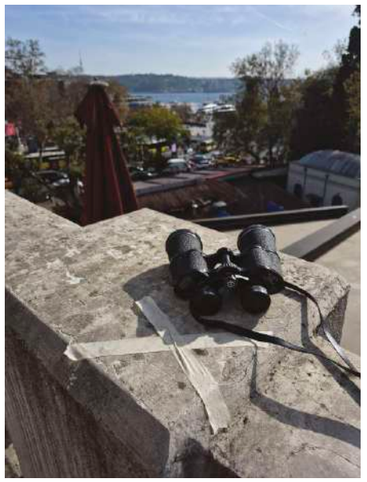

Ne Geçmiş, Ne Gelecek: Şimdi

Zeynep Ateş

210 x 297 mm dijital kolaj, 200x300 mm tel örgü

Nysa Antik Kenti'ne ilk adımımı attığım anda, sanki zamanın kendi gölgesini unuttuğu bir boşluğa girdim. Ne geçmişi ne geleceği taşıyan, yalnızca şimdi'nin ince çizgisinde duran bir tünelde yürüyormuşum gibiydi; ağırlıksız, askıda, hafif bir dünyanın içinde. Yarık topografyanın kıvrımlarında ilerlerken, görünmeyeni görünür kılan bir sessizlik eşlik etti bana. Zeytin ağaçlarının arasından süzülen güneş, taşların arasına düşen ışık parçaları, sanki zamanın avuç içlerime dağıldığı anlık kırılmalar gibiydi. Geçmiş ile gelecek arasında duruyor, yalnızca şimdinin askıda kalan hâlini hissediyordum.

Neither Past nor Future;Now

Zeynep Ateş

210 × 297 mm digital collage, 200 × 300 mm wire mesh

When I first stepped into the ancient city of Nysa, I felt as though I had entered a void where time had misplaced its own shadow. It was a threshold carrying neither past nor future, held only on the thin line of the present a suspended, weightless world. As I moved through the cleft topography, a silence that revealed the unseen settled around me. Sunlight slipped through stones and olive branches as if time were breaking apart into the palms of my hands. I felt thrown into the world, walking through remnants of the past while sensing the space-time around me held in suspension. Neither past nor future only the now.

Nysa Antik Kenti'nde stadyum yapısının konumlandığı vadiye ilişkin dijital fotoğraf manipülasyonu.
Digital photo manipulation of the valley in which the stadium structure is located at the Ancient City of Nysa.

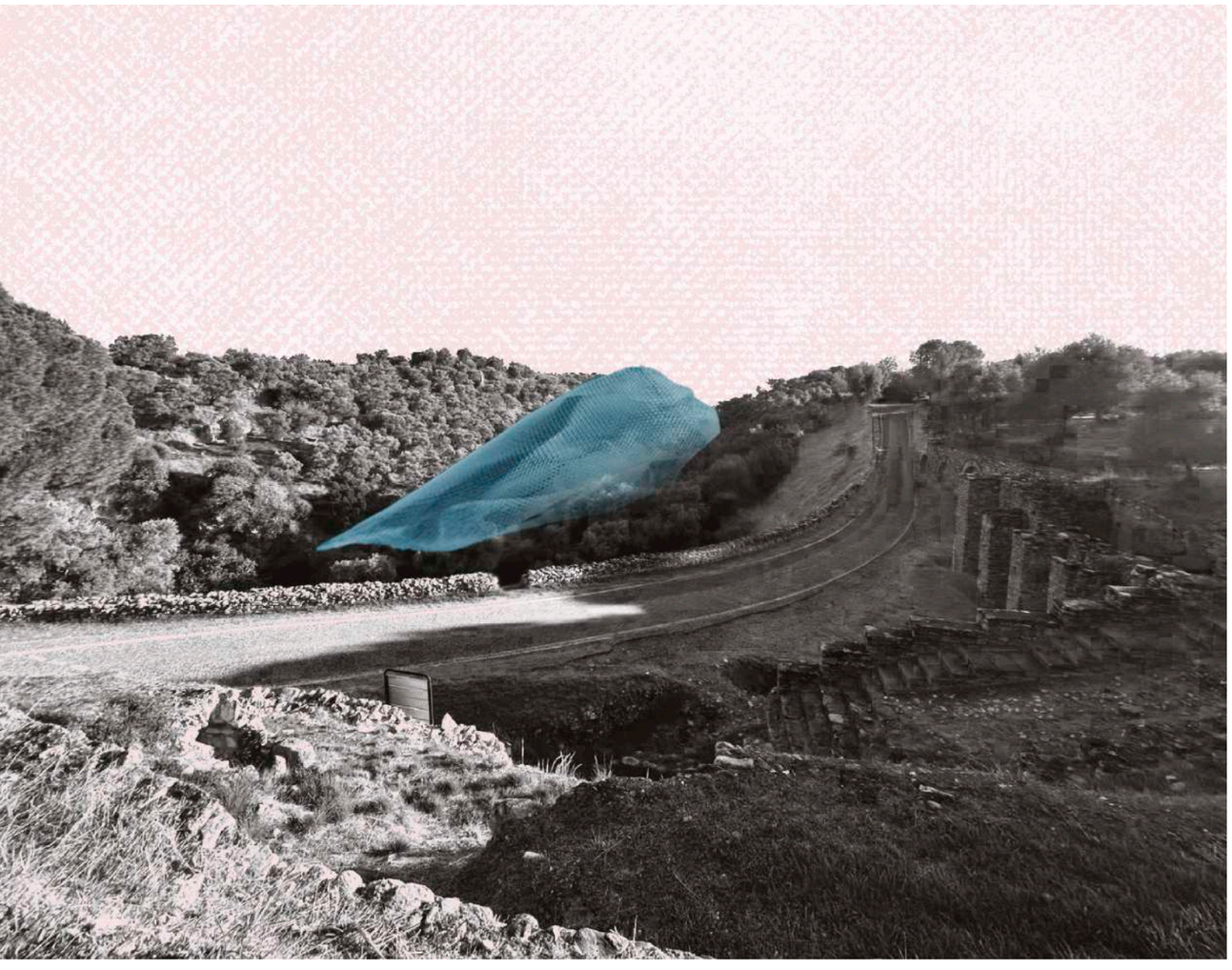

Beckett'in Godot'yu Beklerken'indeki gibi, anlamın hep biraz ötede salındığı bir bekleyiş alanıydı burası. Arkeolojik kazıların yarım kalan cümleleri, geleceğe saklanan boşlukları ve hâlâ çözülmeyi bekleyen sırları, insanın "şimdi"yi sürekli erteleyen döngüsünü yankılıyordu. Yürüdükçe sorular cevaplara, cevaplar yeniden sorulara dönüşüyor; ışık tünelden geçerken değişiyor, hem gösteriyor hem saklıyordu.

Bu boşluk hissi ve boşlukta süzülen amorf form duygusu, önce zihnimde ardından kolajımda belirdi. Nysa'nın stadyumunun yerleştiği büyük yarık ve tünelin fiziksel yoğunluğu, havada asılı duran enigmatik bir form düşüncesini doğurdu. Bu askıya alınmış zamanı ve mekânı yeniden kurmak istedim.

Metal bir levhayı katlayıp bükerek, el içine oturan geçirgen, delikli bir forma dönüştürdüm; Nysa'nın yarıklarını ve tünellerini anımsatan amorf bir yapı. Katlama hareketlerinin izlerini taşıyan bu küçük çalışma, hem dokunduğum anların hem de dokunamadığım boşlukların izini saklıyor. İçindeki boşluk, benim Nysa deneyimimdeki gibi, geçmişin gölgesine, şimdinin boşluğuna ve geleceğin sessizliğine dokunan bilinçli bir belirsizlik anı yaratıyor.

Like in Beckett's Waiting for Godot, meaning seemed always out of reach; traces of what has not yet arrived unfolded in the half-finished phrases of archaeological excavations and the unresolved layers of history. This echoed humanity's cyclical state of waiting, where questions shift into answers and dissolve back again, like light changing form inside a tunnel revealing and concealing at once.

This sensation of emptiness and the amorphous, drifting form within it first emerged in my mind and later in my collage. Inspired by the great cleft where Nysa's stadium stands and by the narrow passage where the tunnel is most intensely experienced, I sensed a massless, shapeless, truly enigmatic form suspended in space. My work attempts to hold this suspended time and the spatial tension it creates.

By folding and bending a metal sheet, I shaped a small, perforated, amorphous formechoing Nysa's cuts and tunnels. The traces of folding hold both the moments I touched and the voids I could not. Its inner emptiness, much like Nysa's, becomes a deliberate encounter with uncertainty.

My Nysa is a weightless landscape of time: carrying the shadow of the past, the emptiness of the present, and the quiet of what has yet to come.

Nysa'nın Stoa'sında

Şeyma Kaya

nysa'ya kızdım biraz
iktidar yanlısı olduğu için
'imparator sever'miş sıfatı,
hem de kendisi koymuş
sagalassos ne şanlı şehirdi
aklımdan çıkmaz
direnmişler, bağımsızlıkları için
o heykelli çeşmesi
tepenin başından vadiye bakışı
suyu
selam olsun sagalassos'a

nysa stoasında otururken bu şehrin
muhaliflerini düşünüyorum.
muhalif kadınları
düşünenleri, söyleyenleri…
ticaret, herhalde…
yol üzeri bereketli toprağın laneti,
alıcısına, vergi toplayanına bağlılık

At Nysa's Stoa

Şeyma Kaya

i was a little angry with nysa
because it sided with power.
its epithet was "lover of the emperor" —
and it gave itself that name.
sagalassos, how glorious a city it was.
it never leaves my mind.
they resisted, for their independence.
that fountain with statues,
its gaze from the hilltop down into the valley,
its water —
salutations to sagalassos.

as i sit in the stoa of nysa,
i think about this city's dissidents.
the dissenters,
the dissenting women,
those who thought, who spoke…
commerce, perhaps.
the curse of fertile land along a trade route:
dependence on the buyer,
on the one who collects the tax.

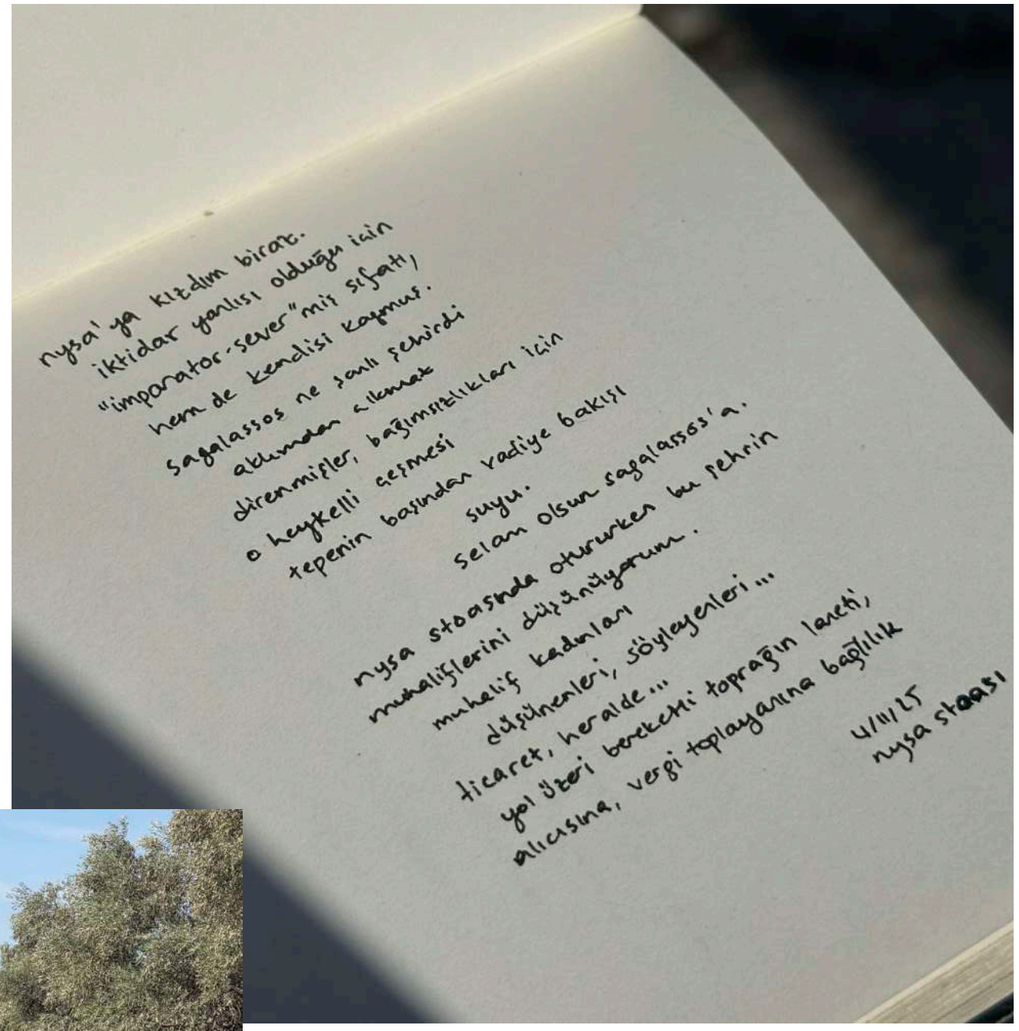

Stoa'da yazdığım not
A note I wrote, sitting at the Stoa

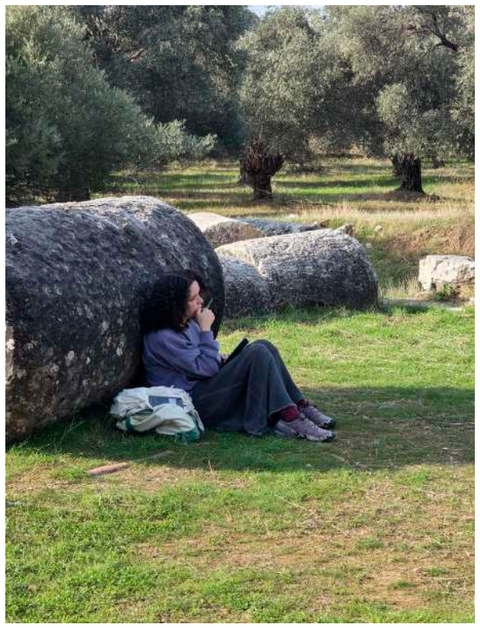

Hüseyin hocanın gözünden
From the camera of Hüseyin hoca

Nysa Kırmızısı, 2025, fotoğraflar & sanat çalışması: Yanar, photoshop: Asya Yurttaş
Nysa Red, 2025, photos & art work: Yanar, photoshop: Asya Yurttaş

Nysa Kırmızısı

yanar

Nysa Antik Kenti her birimizi çok etkilemişti. Orada iki gün kaldık. Nysa'da olmanın tadına doyamadık. Atölyeye katılanların gruplar halinde yapacakları Crea yarışması öncesi ve sonrası da, yarışma formatı dışında kendi Nysa'larımız ile ilgili çalışmalarımızı üzerine düşünüyorduk. Benim de aklımdan çok şey geçiyordu. Helenistik dönem agorası ve orada sıralanan ikili, dizi dizi mermer kolanlar bir aradalıklarıyla çok etkili gelmişti o mermerlerin arasında. Kırmızı da bu antik kente sanki çok yakışıyordu. Çizgilerimi o kolonların üzerine bir baştan bir başa asmak istedim. O eski dönemleri, agorada dolaşanları, bu kırmızılara bakarak sohbet edenleri, oradaki günlük hayatı aklımdan geçirdim. Kolonların arasında aşağı sarkan kıpkırmızı çizgiler benim Nysa'm olmuştu.

Nysa Red

yanar

The ancient city of Nysa had a profound effect on all of us. We stayed there for two days. We couldn't get enough of being in Nysa. Before and after the Crea competition, which the atelier participants would do in groups, we were thinking about our own work related to Nysa, outside of the competition format. Many thoughts were running through my mind. The Hellenistic-period agora and the rows of twin marble columns lining it made a powerful impression amidst all that marble. Red seemed to suit this ancient city perfectly. I wanted to drape my lines from top to bottom over those columns. I imagined those ancient times, the people wandering the agora, chatting while gazing at the red, the daily life there. The bright red lines hanging down between the columns had become my Nysa.

Hatıra/Hafıza, Malzeme ve Güvenli Alan

Kaarina Kaikkonen ile birlikte

15 Ocak 2026

Merhabalar arkadaşlar.

Kaarina'yı da uğurladık. O da derin izleri bıraktı diğerleri gibi, Mimarlık ve Sanatın iç içe girdiği bu uzun maratonumuzda. Onunla da diğerleri ile yaptığımız gibi geldiğinde hep birlikte konuştuk tartıştık. Bizim yaşamımızı etkileyen "Memory" yani hatıra / hafıza üzerine yaşadıklarımızın derinlerine indik. "Malzeme", yer ile birlikte önemli bir diğer öğe idi. Son üçlü ise etrafla diyalog kuran "güvenli alan" oldu. Birkaç gün içinde Kaarina'yı da hepimizi de etkileyen önemli işler çıktı. O gelmeden size okuduğum sanat ve mimarlık arasında yıllar önce yazdığım ilk yazım "Babamın Ceketleri" makalesinin kahramanı hem Aura'daki konuşması ve atölyedeki yaklaşımları ve diyalogları ile sürece diğer misafir yürütücüler gibi renk kattı. Kendisi de atölyemizden oldukça memnun ayrıldı.

Dün de Eymen Homsi son konuklarımızdan biriydi. Atölyemizin başlığı "Sınırlar" kavramı ile birlikte "Vücut" un kutsal mekanlarındaki yorumlamalarını da içine alan bakışı "Sınır, Mimarlık, Sanat, Vücut" konuşması ile uzaklardan bizlerle oldu.

Bugün ben daha önce planlanmış Yeditepe Üniversitesi Mimarlık Bölümünün Diploma jürisinde olacağım. Uzun bir gün olacak hepimiz için. Zamanında Atölyede olun lütfen. Grup halinde çalışanlar dün konuşulduğu gibi iş bölümü listesindeki yapılacaklarında hızla yol almaya çalışacaklar. Gruptan ayrı çalışan arkadaşlar da zaten Kaarina öncesi yaptıkları senaryolarını geliştirecekler. Cuma günü yaptıklarınızı, geliştirdiğiniz işleri detaylı görüşmek üzere. Çok sevgiler ve iyi çalışmalar hepinize, hepimize...

y a n a r

Memory, Material and Safe Place

with Kaarina Kaikkonen

15 January 2026

Hello, everyone.

We bid farewell to Kaarina. Like the others, she left a deep impression on our long marathon where Architecture and Art intertwined. As we did with the others, we talked and discussed together when she arrived. As future artists and professionals, we worked on our own personalities. We delved deep into our experiences of 'Memory,' which affects our lives. 'Material,' along with place and space, was another important element. The final trio was the 'safe space' that engaged in dialogue with the surroundings. Within a few days, important works emerged that affected both Kaarina and all of us. Before she arrived, I read to you my first article written years ago on the intersection of art and architecture, 'My Father's Jackets.' The protagonist of that article added colour to the process, much like the other guest facilitators, through her talk at Aura and her approach and dialogues in the workshop. She also left our workshop quite satisfied.

Yesterday, Eymen Homsi was one of our final guests. The title of our workshop, 'Boundaries,' encompassed interpretations of the "Body" in sacred spaces, and he joined us from afar with his talk, 'Boundary, Architecture, Art, Body.'

Today, I will be on the diploma jury at Yeditepe University. It will be a long day for all of us. Please be at the workshop on time. Those working in groups will try to make rapid progress on the tasks listed in the division of labour, as discussed yesterday. Those working separately from the group will develop the scenarios they created before Kaarina. There is really very little time. We will discuss in detail what you did on Friday and the work you developed. Best wishes to all of us...

y a n a r

Mavi Dostum

Ahmet Atakan Keskin

Çocukluğumuzun bir parçası olan bisikletler, bir zaman benim en iyi, en sadık dostumdu. Küçük mavi bir bisikletti. Yardımcı tekerleri vardı, söküldü; sürekli bir değişimdeydi, bir önceki günle asla aynı değildi. Benim için; o, dişlileri ve pedallarından fazlası, bilyaların sesiyle, değişen lastikleriyle yorgun, yorulmaya devam eden bir dostumdu. Her geçen gün yorulmaktaydı ve sonunda onunla vedalaşmak zorunda kaldım. Bu iş ise o' nu dişli oranlarını zorlayıp, sesini bir daha duyma çabası.

Bisiklet seslerinin kaydedilip, bir ses kompozisyonu çevrilen bu çalışma, iki poster işi de içermektedir. Bu mavi, yeşil posterler ses kompozisyonuyla birlikte izleyiciye duygu uyandırmayı amaçlandırmaktadır.

My Blue Friend

Ahmet Atakan Keskin

Bicycles, a part of our childhood, were once my best and most loyal companion. It was a small blue bicycle. It had training wheels, which were removed; it was in constant change, never the same as the day before. For me, it was more than its gears and pedals; with the sound of its bearings and its changing tires, it was a tired friend that kept growing more worn. Day by day it became more exhausted, and eventually I had to say goodbye to it. This work is an attempt to push its gear ratios and hear its sound once more.

This project, in which bicycle sounds are recorded and transformed into a sound composition, also includes two poster works. These blue and green posters aim to evoke emotion in the viewer together with the sound composition.

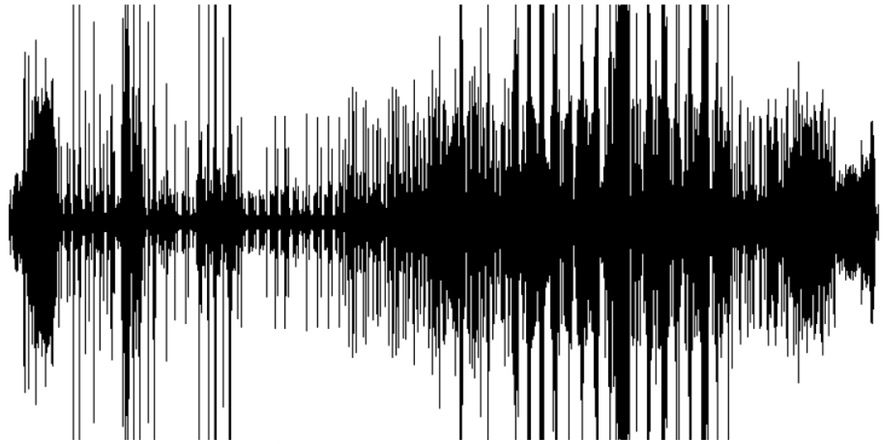

Ses kompozisyonunun görselleştirilmiş ses dalgaları.
Visual representation of the sound waves in the composition.

Ses kompoze edilirken; bisikletin: düşme, frenleme, yerden kaldırma, dişliler, zincir sesleri, pedal çevirme, durdurma sesleri, jant bilyasının sesleri öncelikle kaydedilip belgelenmiştir. Daha sonra bu seslerin bir ritmi tekrar edilip, adeta bir müzik yapacak şekilde sıralanmıştır. Jantlara vurulma sesleri, reverb efekti altında, bir melodiye dönüşmüş, kaybolmuş dostumuzun melodisi gibi sonlara doğru çınlamaktadır. Zincir sesleri hareketleri temsil etmekte, ritmik frenleme sesleri kompozisyonun ritmini belirlemektedir.

Bu ses, bir odada bulunup posterlerde gözlemlenebilen mekanizma kullanılarak, o mekanın izleyici için belki de kendi mekanik renkli dostlarına dokunabilmelerini hedeflemektedir.

ses için qr kodu
qr code for sound

While composing the sound, the bicycle's falling, braking, lifting from the ground, gear and chain noises, pedaling, stopping sounds, and the sounds of the wheel bearings were first recorded and documented. These sounds were then repeated rhythmically and arranged almost as if composing music. The sounds of striking the rims, under a reverb effect, transform into a melody, resonating toward the end like the melody of our lost friend. Chain sounds represent movement, while rhythmic braking sounds determine the rhythm of the composition.

This sound, presented in a room through a mechanism that can also be observed in the posters, aims to allow the viewer to perhaps touch their own mechanical, colorful companions.

Buzları Eritmek

Alım Yıldırım

Video (0:21 dk)

2026

Video için QR kodu
QR code for the video

Hep uslu bir çocuktum, bir şeyle oynamamam söylendiğinde oynamazdım. Bu nedenle ateş ile de geç tanıştım, mumları çok sevmeme rağmen.

Benim ateşle aramdaki buzları eriten bir araç olarak tanımladığım bu iş, kendi güvenli alanımdan çıkmam için beni çocukluğumla ve anılarımla yüzleştirdi.

Buzun içinde yakılan ateş ile eriyen buzu ve o eridikçe güçlenen ışığı deneyimlemek…

Icebreaker

Alım Yıldırım

Video (0:21 min)

2026

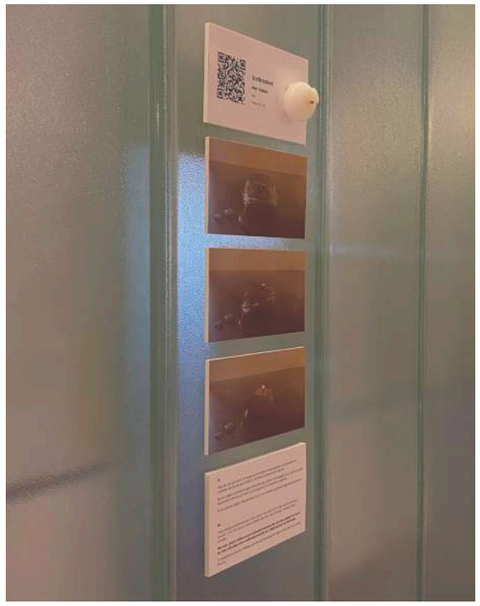

I was always a well-behaved child; when I was told not to play with something, I wouldn't. For this reason, I encountered fire late, even though I always loved candles.

This work, which I define as an icebreaker between fire and me, pushed me out of my own safe place and confronted me with my childhood and my memories.

To experience the ice melting and the light growing stronger as the fire burns within the ice…

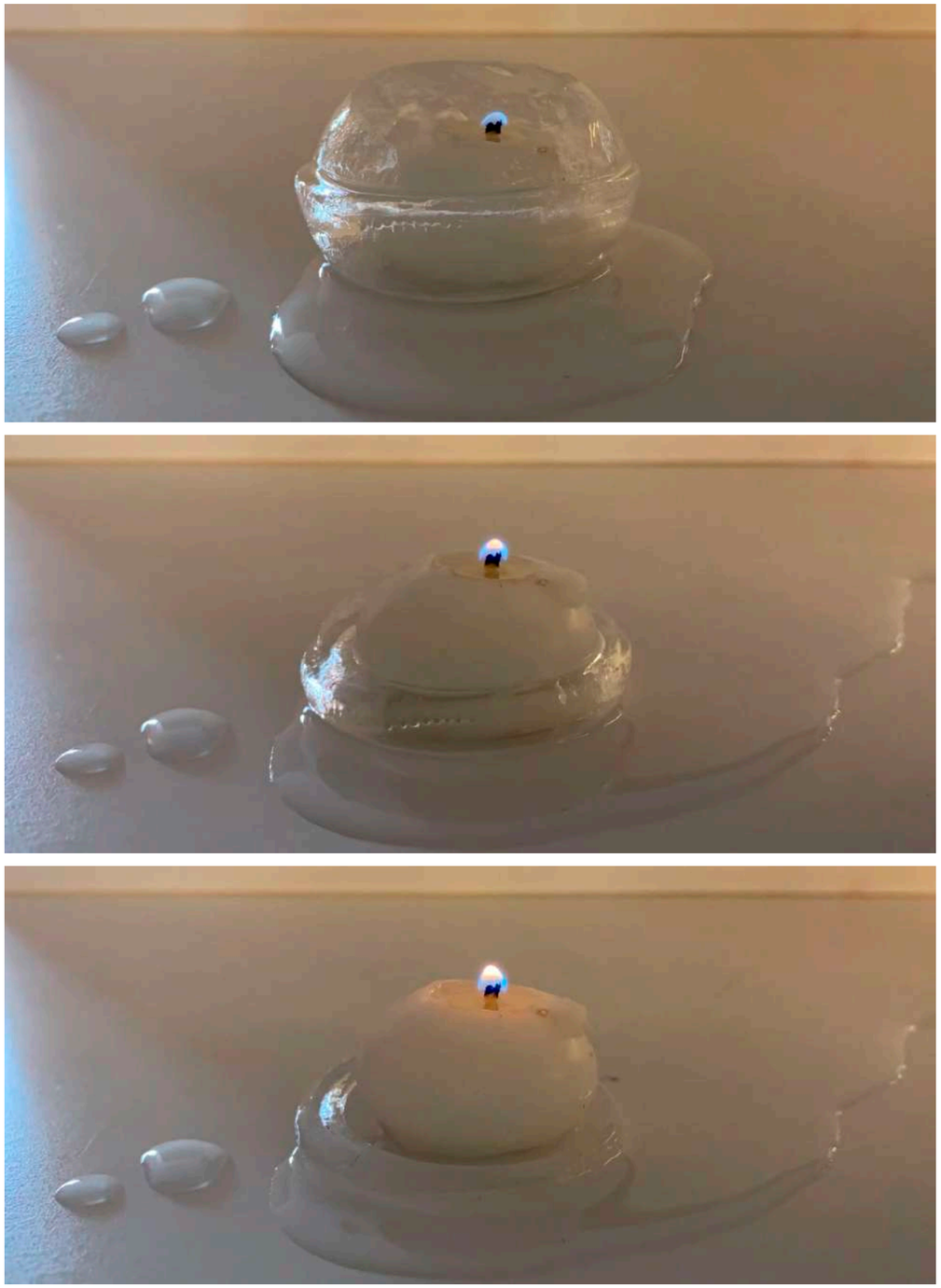

Doktor Amcanın Evindeki Anılarım

Alperen Kurumaz

Fotoğraf: Annem ve Anneannem ile birlikte, 2003
Photograph: With My Mother and Grandmother, 2003

Yalova; doğduğum büyüdüğüm memleketim, ve biriktirdiğim tonlarca anı. Küçük bu şehirde herkes birbirini tanır, ne olup bittiğini bilir. Çapı küçüktür, yürüyerek şehri dolaşmaya çok müsaittir. Binalar insan ölçeğindedir sizi ezmez, davet eder, ilişkilenmek çok kolaydır.

Her gittiğimde dolaşmaya çalışırım sokaklarında, eski binalar vardır, hala yıkılmayan, yıllara dayanan, küçük tatlı kendi halinde apartmanlar. Çoğu hala direnir bu çarpık kentleşme olaylarına, daha sırası gelmemiştir çünkü. Bu olayların içinde Fatih Caddesi'nde, Hürriyet Sokak'ta direnen üç katlı bir apartman vardır. Büyüdüğüm ev, Doktor Amcanın Evi. Ah o seneler..

Küçüklüğümü düşündüğümde annem hep bizle ilgilenir, haftasonları abimle beni pikniğe götürürdü. Hafta içleri babam işlerinden dolayı geç gelirdi eve. Annem, ben ve abim ebeveynlerimin odasında uyuyana kadar saatlerce konuşurduk. Ah,o oda-nın tavanı, sanırım benim hayal dünyamdı.

Memories in Doctor Uncle's House

Alperen Kurumaz

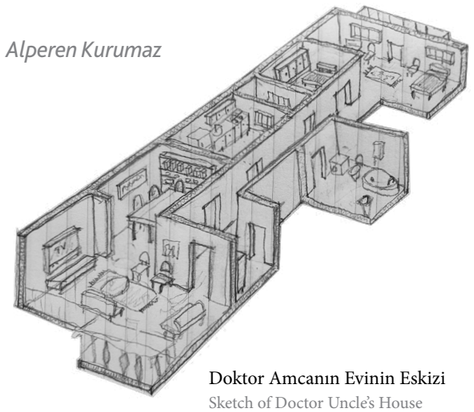

Doktor Amcanın Evinin Eskizi
Sketch of Doctor Uncle's House

Yalova is the hometown where I was born and raised, a place where I've gathered countless memories. In this small city, everyone knows one another and is aware of what's going on. Its scale is modest, making it easy to walk everywhere. The buildings along the streets are human in scale—they don't overwhelm you; they invite you in, and forming connections feels effortless.

Whenever I return, I try to wander through its streets. There are old buildings still standing, small and charming apartment blocks that have endured for years. Many of them still resist the pressures of chaotic urbanization—mostly because their turn hasn't come yet. Amid all this, on Fatih Avenue, on Hürriyet Street, stands a three-story apartment building that continues to resist. The home where I grew up: my Doctor Uncle's House. Oh, those years…

When I think about my childhood, I remember how my mother was always taking care of us. On weekends, she would take my brother and me on picnics. During the week, my father would come home late because of work, and my mother, my brother, and I would talk for hours in my parents' bedroom until we fell asleep. Ah, that ceiling… I think it was the birthplace of my imagination.

Battaniye kumaşı ile yapılan sanat çalışması, 2025
Artwork Made with Blanket Fabric, 2025

Süzülen Işıltı

Artiona Dushi

"Düşünmek, bir taşı yontmakla başlar; ama aşırı düşünmek, o taşı bir kristale dönüştürene kadar durmamaktır."

"Falling Radiance", sadece ışık ve kristalden oluşan bir yerleştirme değil; bir ömür boyu süregelen zihinsel bir gürültünün, yani aşırı düşünme (overthinking) özelliğimin sessizliğe bürünmüş estetik bir manifestosudur. Çocukluğumdan bu yana peşimi bırakmayan, her detayı bin parçaya bölen o yoğun zihinsel süreç, bu eserde yer alır.

Benim için bir şeyi düşünmek, sadece zihinde evirip çevirmek değil; bir doğal taşı, en ince ayrıntısına kadar yontarak bir mükkemel parçaya dönüştürmek gibidir. Bu yontma işlemi kimi zaman öyle derin ve sabırlıdır ki ortaya çıkan fikir mutlak bir berraklığa ulaşır; kimi zaman ise kendi tozunda boğulup gizemli bir bulanıklığa hapsolur. Eserdeki kristallerin bir kısmının ışığı doğrudan geçirmesi, bir kısmının ise pusuyla onu saklaması, zihnimdeki bu berraklık ve belirsizlik arasındaki bitmek bilmeyen medceziri temsil eder.

Tavandaki tekil odaktan süzülen ışık, düşüncelerimin kaynağını, zihnimi simgeler. Ancak bu düşünceler havada asılı duran bağımsız parçalar değildir; onlar birbirine ince iplerle bağlı, hassas bir dengenin parçalarıdır. Işığın bu kristallerden geçerek yere bıraktığı gölgeler, düşüncelerimin dünyevi karşılıklarını, yani eylemlerimi ve hislerimi anlatır. En hafif bir hava akımıyla, dışarıdan gelen küçücük bir esintiyle kristallerin salınması ve yerdeki gölgelerin bir dansa tutuşması, zihnimin içindeki dünyasından bir fragmandır.

"Süzülen Işıltı", ışığın döküldüğü o en üst noktadan yerdeki en koyu gölgeye kadar, bir insanın kendi zihniyle verdiği o sessiz ama ışıltılı savaşın hikayesidir.

Falling Radiance

Artiona Dushi

"To think is to begin carving a stone; but to overthink is to never cease until that stone has become a crystal."

"Falling Radiance" is not merely an installation of light and crystal; it is an aesthetic manifesto of a lifelong mental resonance, my trait of overthinking, now draped in silence. This intense cognitive process, which has pursued me since childhood, dissecting every detail into a thousand fragments, finds its place within this work.

For me, the act of thinking is not just pondering in the mind; it is akin to carving a natural stone with meticulous detail until it transforms into a perfect masterpiece. This carving process is sometimes so profound and patient that the resulting idea reaches absolute clarity; at other times, it becomes suffocated by its own debris, remaining trapped in a mysterious blur. The duality of these crystals, some transmitting light directly, others shielding it behind a haze, represents the flow between the clarity and uncertainty within my mind.

The light descending from a single focal point on the ceiling symbolizes my mind, the very source of my thoughts. Yet, these thoughts are not isolated entities suspended in the air; they are components of a delicate equilibrium, tethered together by invisible threads. The shadows cast upon the ground as light filters through these crystals reflect the worldly echoes of my thoughts, my tangible actions and emotions. The way these crystals sway with the faintest breath of air, is a fragment from the world within my mind.

From the highest point where light pours down to the darkest shadow, "Falling Radiance" is the story of a silent yet luminous battle one wages within the confines of their own mind.

Not:

Eğer zihniniz her detayı bin parçaya bölüyorsa, bırakın o parçalar ışığı kırmaya başlasın. Unutmayın ki; en koyu gölge bile yukarıdan dökülen bir ışığın sonucudur. Zihninizle verdiğiniz o sessiz ve yorucu savaşı, kendi ışıltılı manifestonuza dönüştürmekten korkmayın. Bazen en derin berraklık, en yoğun karmaşanın içinden süzülerek gelir...

Note:

If your mind dissects every detail into a thousand fragments, let those fragments begin to refract the light. Remember that even the darkest shadow is the result of a light pouring from above. Do not be afraid to turn that silent and exhausting battle with your mind into your own luminous manifesto. Sometimes, the deepest clarity emerges only by filtering through the most intense chaos.

Bir Daha Asla O Çocuklar Olmayacağız

Asya Yurttaş

Bu çalışma, çocuklukta kurulmuş bir dostluk ve ona ait olan özel bir dil üzerinden hafıza, kayıp ve dönüşü olmayanlık kavramlarını araştırır. Mektup, iki kişi tarafından yalnızca birbirleri için yaratılmış gizli bir alfabe ile yazılmıştır. Yıllar boyunca unutulmuş olan bu dil, bir kopuşun ardından beklenmedik biçimde yeniden hatırlanmıştır.

Metnin büyük bölümü bilinçli olarak kapalıdır. Okunabilirliği yalnızca aynı geçmişi paylaşanlara açıktır; geri kalanlar için ise yalnızca bir iz, bir kalıntı, bir hatırlama nesnesi olarak var olur. Bu erişilemezlik, hafızanın doğasına işaret eder: Bazı şeyler anlatılabilir, bazıları ise yalnızca yaşamış olanlara aittir.

Latin alfabesiyle yazılmış tek ifade: Bir daha asla o çocuklar olmayacağız. Yüzeyde bu cümle bir suçlama gibi okunabilir; ancak işin merkezinde bir yüzleşmeden çok bir fark ediş vardır. Zamanın, deneyimin ve yaşanan kırılmaların ardından ne karşımdaki kişi ne de ben, bir zamanlar olduğumuz çocuklar olarak kalırız.

Bu çalışma, tek bir dostluğun sona erişinden yola çıkarak daha evrensel bir kaybı görünür kılar: çocukluğun geri döndürülemez masumiyetini. Dil hâlâ vardır; alfabe hatırlanmıştır. Ancak o dile anlamını veren bağ artık yoktur. Bu çelişki üzerinden iş şu soruyu sorar: Bir dil, konuşanı kalmadığında da var olmaya devam ediyorsa, hatıralar kime ait-tir? Ve bir şey yalnızca hatırlandığı için hâlâ "bizim" sayılabilir mi?

We'll Never Be Those Kids Again

Asya Yurttaş

This work explores memory, loss, and irreversibility through a childhood friendship and the private language that belonged to it. The letter is written in a secret alphabet created at the age of fourteen by two individuals solely for one another. Forgotten for years, this language was unexpectedly recalled after a rupture.

The majority of the text is intentionally closed. Its legibility is accessible only to those who share the same past; for everyone else, it exists merely as a trace, a remnant, an object of remembrance. This inaccessibility points to the nature of memory itself: some things can be narrated, while others belong only to those who have lived them.

The only phrase written in the Latin alphabet is: We'll Never Be Those Kids Again. On the surface, this sentence may read as an accusation; yet at the core of the work lies not confrontation, but realization. After time, experience, and rupture, neither the other person nor I remain the same children we once were.

Departing from the end of a single friendship, this work renders visible a more universal loss: the irretrievable innocence of childhood. The language still exists; the alphabet has been remembered. Yet the bond that once gave that language meaning no longer does. Through this contradiction, the work poses a question: If a language continues to exist after its speakers are gone, to whom do memories belong? And can something still be called "ours" simply because it is remembered?

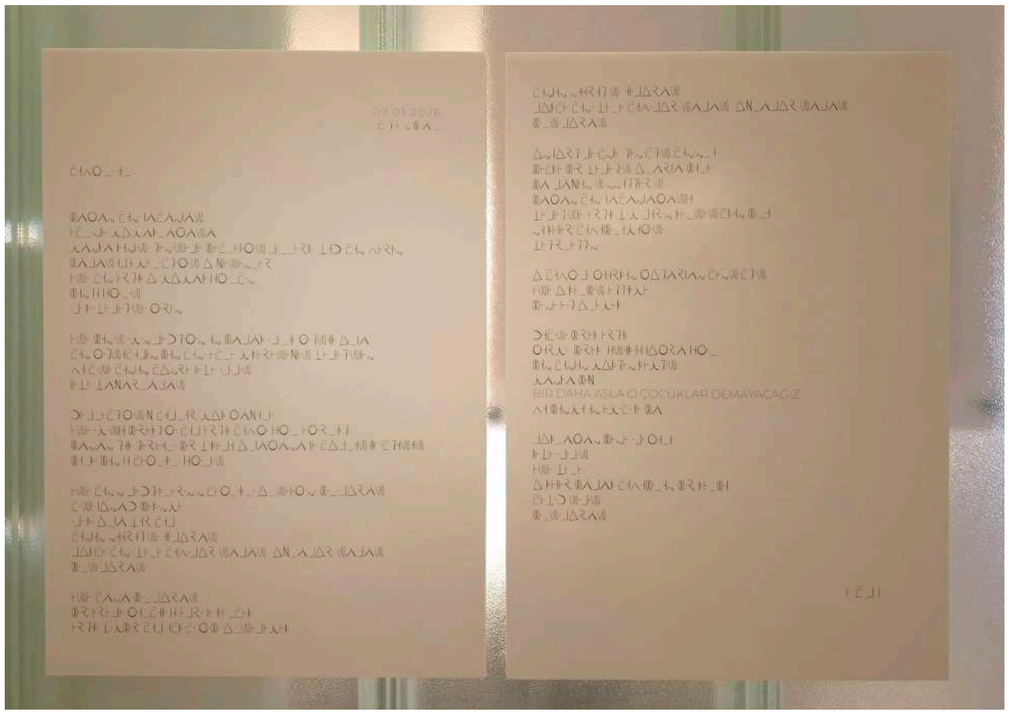

09.01.2026

BİR DAHA ASLA O ÇOCUKLAR OLMAYACAĞIZ

Ceren Kenar

Bu çalışma, Ceren Kenar'ın Bir Daha Asla O Çocuklar Olmayacağız adlı sergisinin kavramsal ve görsel arka planını ele almaktadır. Sergi, Kenar'ın Ankara'da yaşadığı çocukluk yıllarında tanık olduğu ve kendisinin de bir parçası olduğu sokak çocuklarının hayatlarını konu edinmektedir. Çalışma, sergideki yapıtların üretim süreçlerini, kullanılan malzemeleri ve bu malzemelerin seçiminin ardındaki düşünceleri incelemektedir. Ayrıca, sergideki yapıtların izleyici üzerindeki etkisi ve bu etkinin nasıl oluşturulduğu da tartışılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sokak çocukları, Ankara, Çocukluk, Hafıza, Malzeme, Yapıt, Sergi

Giriş

Bu çalışma, Ceren Kenar'ın Bir Daha Asla O Çocuklar Olmayacağız adlı sergisinin kavramsal ve görsel arka planını ele almaktadır. Sergi, Kenar'ın Ankara'da yaşadığı çocukluk yıllarında tanık olduğu ve kendisinin de bir parçası olduğu sokak çocuklarının hayatlarını konu edinmektedir. Çalışma, sergideki yapıtların üretim süreçlerini, kullanılan malzemeleri ve bu malzemelerin seçiminin ardındaki düşünceleri incelemektedir. Ayrıca, sergideki yapıtların izleyici üzerindeki etkisi ve bu etkinin nasıl oluşturulduğu da tartışılmaktadır.

Kavramsal Çerçeve

Kenar'ın çocukluk yılları, Ankara'nın 1990'lı yıllarda yaşadığı hızlı kentleşme ve ekonomik dönüşüm ile örtüşmektedir. Bu dönemde, kırsal alanlardan kentlere göç eden aileler, yeterli barınma ve istihdam olanağı bulamamış, çocuklar ise okul yerine sokakta çalışmak zorunda kalmıştır. Kenar, bu çocukların arasında büyümüş ve onlarla kurduğu ilişki, sergisinin temel kavramsal çerçevesini oluşturmuştur.

Kavramsal çerçeve, üç ana başlık altında incelenebilir: hafıza, malzeme ve yapıt. Hafıza, Kenar'ın kendi çocukluk anılarına ve bu anıların nasıl yeniden inşa edildiğine odaklanmaktadır. Malzeme, yapıtların üretiminde kullanılan ve çoğu zaman atık olarak görülen nesnelerin seçimini ve bu seçimin anlamını ele almaktadır. Yapıt, ise bu malzemelerin bir araya getirilerek izleyiciye sunulma biçimini incelemektedir.

Yöntem

Bu çalışma, nitel bir araştırma yöntemi kullanmaktadır. Veriler, sanatçı ile yapılan görüşmeler, sergideki yapıtların incelenmesi ve ilgili literatürün taranmasıyla elde edilmiştir. Görüşmeler, yarı yapılandırılmış bir soru formu kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Görüşmeler, sanatçının atölyesinde ve sergi mekânında yapılmıştır. Görüşmelerin ses kayıtları, daha sonra yazıya dökülmüştür.

Yapıtların incelenmesi, her bir yapıtın fotoğraflanması ve bu fotoğrafların betimsel analiz yöntemiyle değerlendirilmesiyle gerçekleştirilmiştir. Betimsel analiz, yapıtların biçimsel özelliklerini, kullanılan malzemeleri ve bu malzemelerin yapıt içindeki işlevini ortaya koymayı amaçlamıştır. Literatür taraması, sokak çocukları, kentleşme ve sanat ve toplum ilişkisi üzerine yapılmıştır.

Bulgular

Sergideki yapıtların büyük bir kısmı, sokakta bulunan atık malzemelerden üretilmiştir. Bu malzemeler arasında tahta parçaları, metal teller, plastik şişeler, kumaş parçaları ve kâğıt bulunmaktadır. Kenar, bu malzemeleri bir araya getirerek, çocukların sokakta yaşadıkları koşulları ve bu koşulların onlar üzerindeki etkisini görünür kılmaya çalışmıştır.

Yapıtlardan biri olan "Kutu Evler", bir ayakkabı kutusunun içine yerleştirilmiş küçük bir ev maketidir. Ev, tahta çubuklar ve kumaş parçalarından yapılmıştır. Kutunun dışına ise çocukların sokakta yaşadıkları mekânların fotoğrafları yerleştirilmiştir. Bu yapıt, çocukların barınma ihtiyacını ve bu ihtiyacın nasıl karşılandığını göstermektedir.

Bir diğer yapıt olan "Oyuncak Arabalar", tel ve metal kutulardan yapılmış arabalardan oluşmaktadır. Bu arabalar, çocukların sokakta oyuncak olarak kullandıkları nesnelerin bir temsilidir. Kenar, bu yapıtla, çocukların oyun ihtiyacını ve bu ihtiyacın nasıl karşılandığını göstermeyi amaçlamıştır.

Tartışma

Kenar'ın sergisi, sokak çocuklarının hayatlarını konu edinmesi bakımından önemli bir çalışmadır. Sergi, bu çocukların yaşadıkları sorunları görünür kılmakta ve izleyiciyi bu konuda düşünmeye davet etmektedir. Ancak, sergideki yapıtların bazıları, çocukların yaşadıkları koşulları romantize etme riski taşımaktadır. Örneğin, "Kutu Evler" yapıtı, çocukların barınma ihtiyacını karşılamanın yaratıcı bir yolu olarak sunulmaktadır. Bu, çocukların yaşadıkları sorunların ciddiyetini gölgeleyebilir.

Bu risk, sanatçının malzeme seçimiyle ilgilidir. Atık malzemelerin kullanımı, hem ekonomik bir zorunluluk hem de estetik bir tercih olabilir. Kenar'ın sergisinde, bu iki durum arasında net bir ayrım yapılmamıştır. Bu, izleyicinin yapıtları yorumlamasını zorlaştırmaktadır.

Sonuç

Kenar'ın sergisi, sokak çocuklarının hayatlarını konu edinmesi bakımından önemli bir çalışmadır. Sergi, bu çocukların yaşadıkları sorunları görünür kılmakta ve izleyiciyi bu konuda düşünmeye davet etmektedir. Ancak, sergideki yapıtların bazıları, çocukların yaşadıkları koşulları romantize etme riski taşımaktadır. Bu risk, sanatçının malzeme seçimiyle ilgilidir. Atık malzemelerin kullanımı, hem ekonomik bir zorunluluk hem de estetik bir tercih olabilir. Kenar'ın sergisinde, bu iki durum arasında net bir ayrım yapılmamıştır. Bu, izleyicinin yapıtları yorumlamasını zorlaştırmaktadır.

Kaynakça

Kenar, C. (2025). Bir Daha Asla O Çocuklar Olmayacağız. Ankara: Kendi Yayınları.

Yılmaz, A. (2018). Sokak Çocukları ve Kentleşme. İstanbul: İletişim Yayınları.

Demir, S. (2020). Atık Malzemeden Sanat Yapıtları. Sanat ve Toplum, 12(3), 45-62.

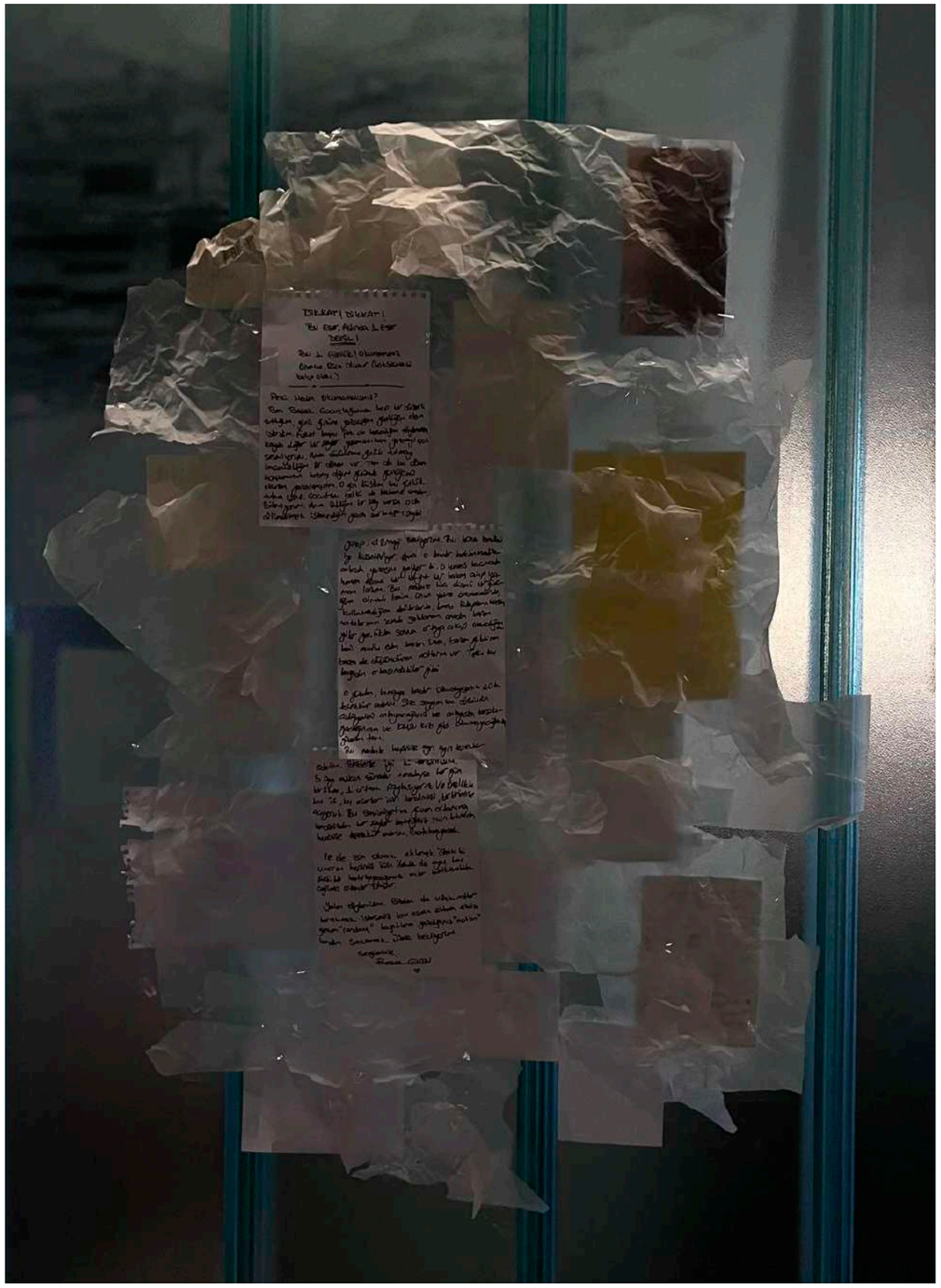

Günlük Değil

Başak Çimen

Çocukluktan bu yana "günlük" tutma alışkanlığı kazanılamamış olsa da, sanatçı yaşanan yoğun duyguları ve kayda değer anları yazma ve çizme ihtiyacı duyar. O an eline geçen herhangi bir kâğıda aktarılan bu notlar; bir çantanın gözünde, kullanılmayan bir defterin arasında ya da anı kutularında saklı kalır.

Bazen aradan yıllar geçtikten sonra rastlantısal bir anda yeniden karşılaşılan bu parçalar, anıların belirli bir düzen ya da kronoloji içinde tutulmasa bile kaybolmadığını ortaya koyar. Dağınık, parçalı ve zamansız bu kayıtlar, belleğin kendine özgü çalışma biçimini görünür kılar.

Bu eser, düzenli bir günlükten ziyade; anların, duyguların ve hatırlamanın zamana direnerek varlığını sürdürdüğü kişisel bir arşiv niteliği taşır.

Not A Diary

Başak Çimen

Although the artist never developed the habit of keeping a traditional diary, there has always been a strong urge to write and draw moments of intense emotion and significance. These spontaneous notes recorded on whatever piece of paper happened to be at hand are stored inside bags, between the pages of unused notebooks, or within memory boxes.

Sometimes rediscovered years later in random moments, these fragments reveal that memories do not disappear even when they are not preserved within a fixed order or chronology. Scattered, fragmented, and timeless, these records reflect the personal nature of memory and its unique way of functioning.

Rather than a conventional diary, this work exists as a personal archive one in which emotions, moments, and acts of remembering persist beyond time and structure.

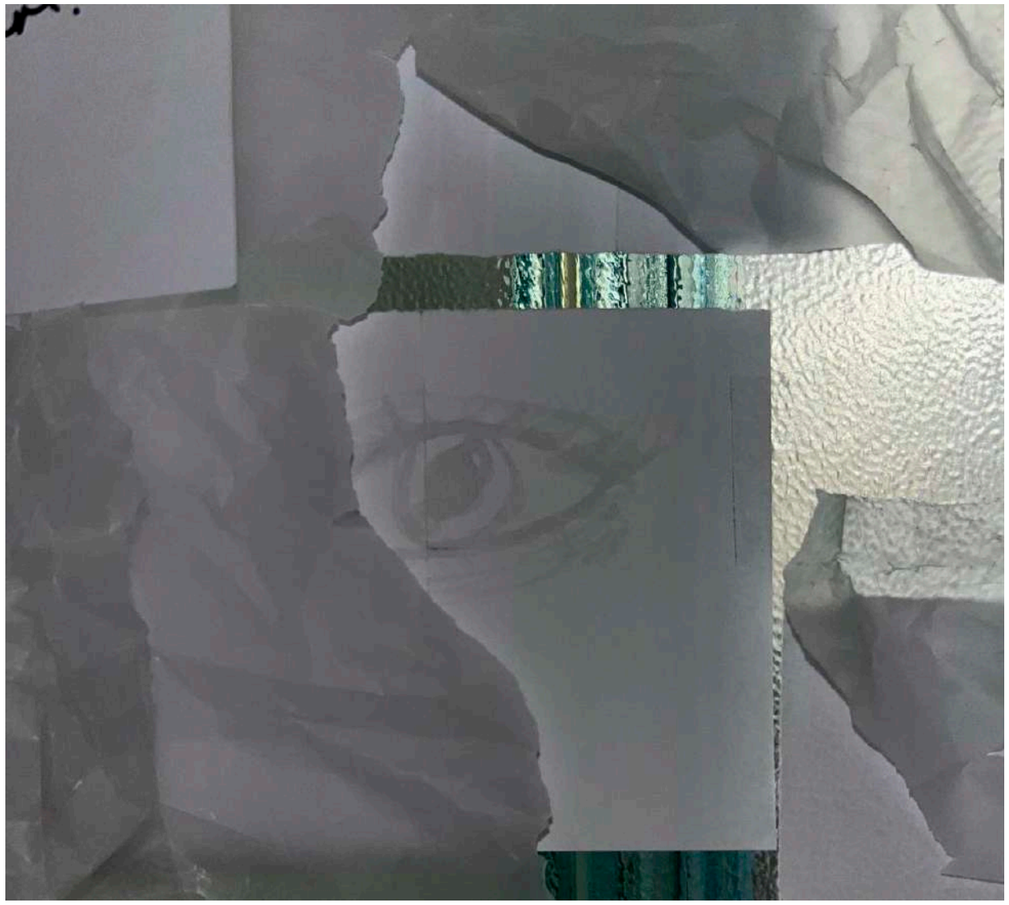

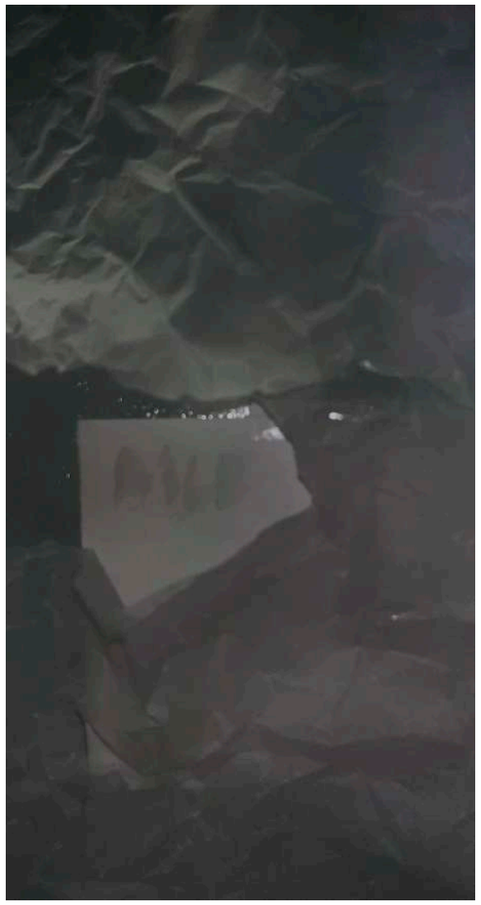

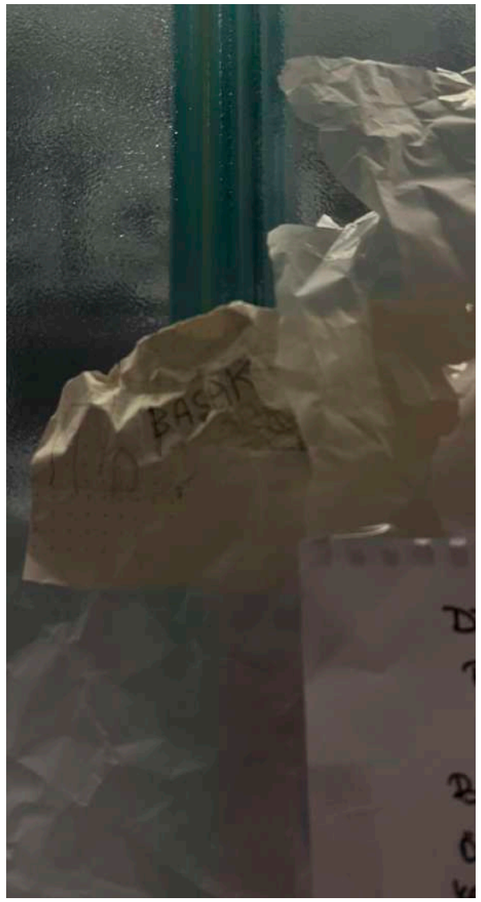
BASIK

Annemin Parfümü

Bilgesu Tuncer

Annemin Parfümü benim için bir "eve geliş" hatırasıyla başlıyor. Çocukken annem 18.30 sularında işten döndüğünde, daha kapı açılır açılmaz evin içine çok spesifik bir koku yayılırdı. O koku geldiği anda ev de değişirdi: hava yumuşar, enerji yükselir, her şey cıvıl cıvıl bir hâl alırdı. Bu yüzden bu koku, bende sadece bir parfüm gibi değil; güvenli alan duygusunu tetikleyen bir işaret gibi duruyor.

Bu çalışmada o hissiyat, uçucu hâlinden çıkartılıp malzemeye formuna dönüştürüldü. Annemin parfümünün üst, orta ve dip notaları olan malzemelerin toplanıp görünür şekilde yerleştirildi. Böylece hafızadaki bir an, havada kaybolan bir iz olmaktan çıkıp saklanabilir bir nesneye dönüştü: "annemin kokusu" cümlesi, bakılabilen bir nesneye dönüştü.

Parfümün kompleks ve katmanlı yapısı, benim için anne–kız ilişkisinin kompleksitesini taşıyor: ilk anda çarpan bir parlaklık, sonra daha içe doğru yoğunlaşan bir sıcaklık ve geride kalan, uzun süre kalan bir iz...

Kavanoz, Hatıra/Hafıza temasını kokunun geri çağırdığı o an üzerinden kuruyor; Malzeme temasını kokuyu parçalara ayırıp somutlaştırarak görünür kılıyor; Güvenli Alan temasını ise annemin eve gelişiyle birlikte beliren atmosfer üzerinden yeniden üretiyor.

My Mother's Perfume

Bilgesu Tuncer

My Mother's Perfume begins for me with a memory of "coming home." When I was a child, when my mother returned from work around 6:30 p.m., a very specific scent would fill the house the moment the door opened. As soon as that smell arrived, the house changed too: the air softened, the energy lifted, everything became bright and lively. That's why this scent feels less like "just a perfume" and more like a signal that triggers a sense of safety.

In this work, that feeling is taken out of its fleeting state and transformed into a material form. The materials corresponding to the top, heart, and base notes of my mother's perfume were collected and arranged in a visible way. In this way, a moment held in memory stops being a trace that disappears into the air and becomes an object that can be kept: the phrase "my mother's scent" turns into something you can look at.

The perfume's complex, layered structure also carries—for me—the complexity of a mother–daughter relationship: a brightness that hits at first, then a warmth that deepens inward, and a lingering trace that remains for a long time.

The jar frames the theme of Memory/Remembrance through the moment the scent calls back; it makes the theme of Material visible by breaking the fragrance into parts and giving it form; and it re-creates the theme of Safe Space through the atmosphere that appears with my mother's arrival home.

Annemin Kokusu

Üst Notalar
• Şeftali
• Gül
• Kayısı Çiçeği
• Leylak
• Ananas
• İnci Çiçeği
• Bergamot

Orta Notalar
• Gül
• İris
• Heliotrop
• Yasemin

Baz Notalar
• Şeftali
• Kayısı
• Sandal Ağacı
• Vanilya
• Kehribar
• Misk

My Mother's Scent

Top Notes
• Peach
• Rose
• Apricot Blossom
• Lilac
• Pineapple
• Lily of the Valley
• Bergamot

Middle Notes
• Rose
• Iris
• Heliotrope
• Jasmine

Base Notes
• Peach
• Apricot
• Sandalwood
• Vanilla
• Amber
• Musk

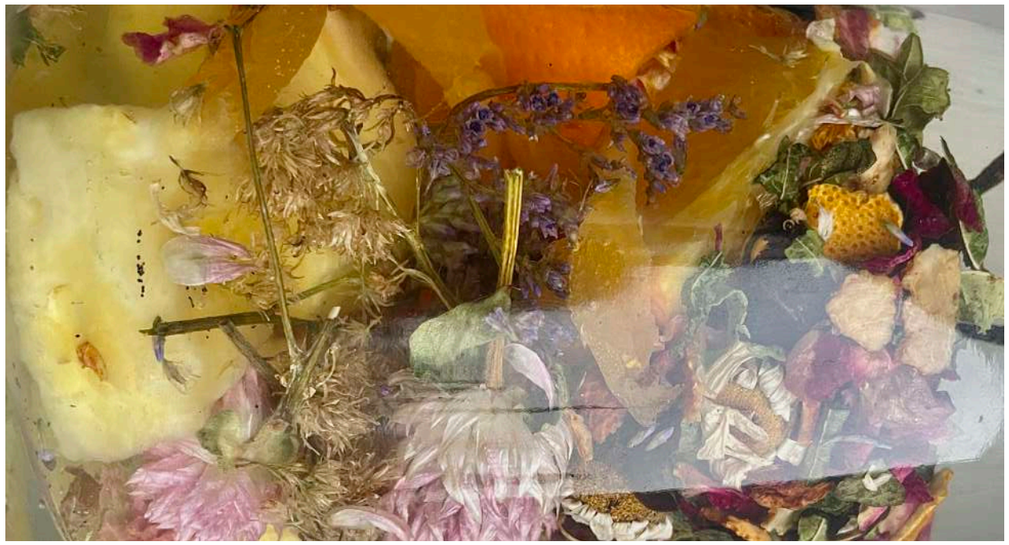

Hayatın Tarifi

Dila Ağüzüm

Ses kaydı - El yazısı “tarif”

2026

tek tarif, sayısız yemek

Bu proje, anneannemin bayramlarda hiç değişmeyen menüsünden yola çıkıyor: börek, sarma, pilav, et ve baklava. Yıllar boyunca tekrar eden bu menü, bir alışkanlıktan çok, süreklilik hissi taşıyan bir buluşma biçimi.

Sofra, konuşmanın kendisi değil; konuşmaya açılan bir başlangıç noktası. Yemekler üzerinden başlayan sohbetler, zamanla başka yerlere akıyor. Tarif, bu konuşmalar için bir vesileye dönüşüyor.

Tarif aynı, dokunduğu noktalar sayısız.

Anneannemin sesi, radyodan duyulduğu hâliyle bu işin merkezinde yer alıyor. Bu ses, tariflerin açtığı iletişimin neye dönüştüğünü gösteriyor. Tarifler ise anneannemin bana kendi diliyle anlattığı hâliyle, benim el yazımla yazıya geçirildi; bu iletişimin bende aldığı hâl olarak.

Ses kaydı
Audio recording

Recipe of Life

Dila Ağüzüm

Audio recording - Handwritten “recipe”

2026

one recipe, countless dishes

This project takes as its starting point my grandmother's menu that never changes during holiday gatherings: “börek (savory pastry), sarma, pilaf , meat, and baklava”. Repeated year after year, this menu represents not merely a habit, but a form of gathering that carries a sense of continuity.

The table is not the conversation itself; it is a point of departure for conversation. Dialogues that begin around food gradually drift elsewhere. The recipe becomes a pretext for these conversations.

The recipe remains the same, yet the places it touches are countless.

My grandmother's voice, heard as it comes through the radio, lies at the center of this work. This voice reveals what the communication initiated by the recipes turns into. The recipes themselves were written down in my handwriting, exactly as my grandmother explained them to me in her own words reflecting the form this communication has taken within me.

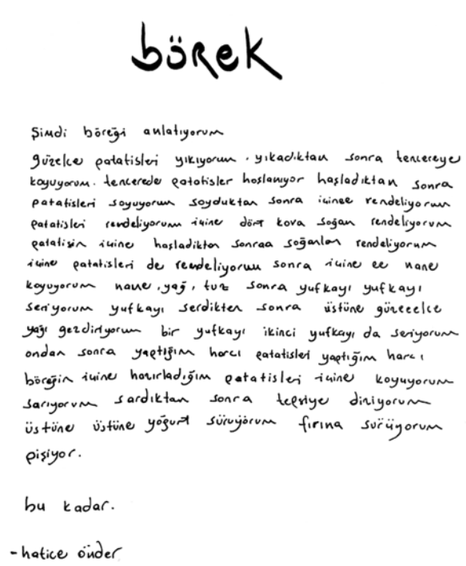
börek

Şimdi böreği anlatıyorum
Güzelce patatisleri yıkıyorum . yıkadıktan sonra tencereye koyuyorum. tencerede patatisler haşlanıyor haşladıktan sonra patatisleri soyuyorum soyduktan sonra üzerine rendeliyorum patatisleri rendeliyorum üzerine dört kova soğan rendeliyorum patatisin üzerine haşladıktan sonraa soğanları rendeliyorum üzerine patatisleri de rendeliyorum sonra üzerine ee nane koyuyorum nane, yağ, tuz sonra yufkayı yufkayı seriyorum yufkayı serdikten sonra üstüne güzelce yağı gezdiriyorum bir yufkayı ikinci yufkayı da seriyorum ondan sonra yaptığım harcı patatisleri yaptığım harcı böreğin üzerine hazırladığım patatisleri üzerine koyuyorum sarıyorum sardıktan sonra tepsiye diziyorum üstüne üstüne yoğurt sürüyorum fırına sürüyorum pişiyor.

bu kadar.

-hatice önder

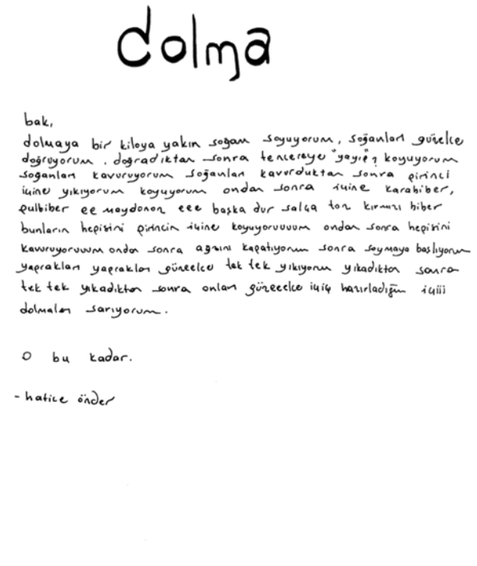
dolma

bak,
dolmaya bir kiloya yakın soğan soyuyorum, soğanları güzelce doğruyorum . doğradıktan sonra tencereye yağı koyuyorum soğanları kavuruyorum soğanları kavurduktan sonra pirinci üzerine yıkıyorum koyuyorum ondan sonra üzerine karabiber, pulbiber ee maydanoz eee başka dur salça toz kırmızı biber bunların hepsini pirincin üzerine koyuyoruuuum ondan sonra hepsini kavuruyorum ondan sonra ağzını kapatıyorum sonra soymaya başlıyorum yaprakları yaprakları güzelce tek tek yıkıyorum yıkadıktan sonra tek tek yıkadıktan sonra onları güzelce içiç hazırladığım içiçi dolmaları sarıyorum.

O bu kadar.

-hatice önder

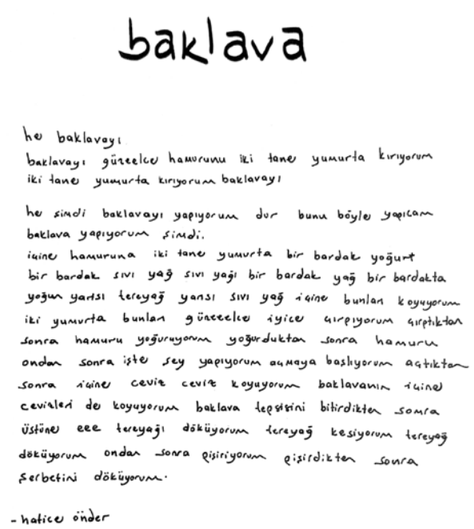
baklava

he baklavayı
baklavayı güzelce hamurunu iki tane yumurta kırıyorum
iki tane yumurta kırıyorum baklavayı

he şimdi baklavayı yapıyorum dur bunu böyle yapıcam
baklava yapıyorum şimdi:
üzerine hamuruna iki tane yumurta bir bardak yoğurt
bir bardak sıvı yağ sıvı yağı bir bardak yağ bir bardakta
yoğun yarısı tereyağ yarısı sıvı yağ üzerine bunları koyuyorum
iki yumurta bunları güzelce üyice karıştırıyorum karıştıktan
sonra hamuru yoğuruyorum yoğurduktan sonra hamuru
ondan sonra işte şey yapıyorum ufalamaya başlıyorum açtıktan
sonra üzerine cevize cevize koyuyorum baklavanın üzerine
cevizleri de koyuyorum baklava tepsisini bitirdikten sonra
üstüne eee tereyağı döküyorum tereyağ kesiyorum tereyağ
döküyorum ondan sonra pişiriyorum pişirdikten sonra
şerbetini dökiyorum.

-hatice önder

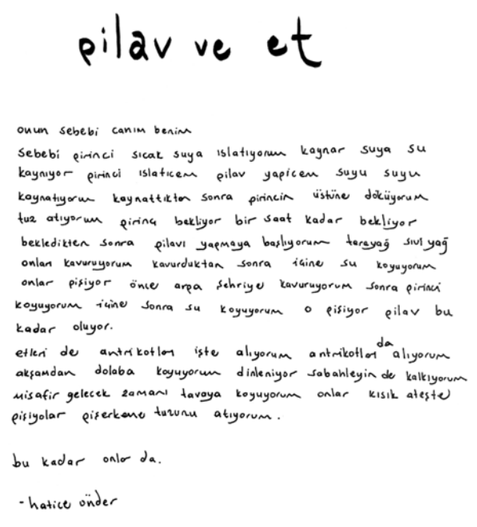
pilav ve et

onun sebebi canım benim
Sebebi pirinci sıcak suya ıslatıyorum kaynar suya su kaynıyor pirinci ıslatıcam pilav yapıcam suyu suyu kaynatıyorum kaynattıktan sonra pirincin üstüne dökiyorum tuz atıyorum pirinç bekliyor bir saat kadar bekliyor bekledikten sonra pilavı yapmaya başlıyorum tereyağ sıvı yağ onları kavuruyorum kavurduktan sonra üzerine su koyuyorum onlar pişiyor önce arpa şehriyeyi kavuruyorum sonra pirinci koyuyorum üzerine sonra su koyuyorum o pişiyor pilav bu kadar oluyor.
etleri de antrikotları işte alıyorum antrikotları da alıyorum akşamdan dolaba koyuyorum dinleniyor sabahleyin de kalkıyorum misafir gelecek zamanı tavaya koyuyorum onlar kısık ateşte pişiyolar piserkene tuzunu atıyorum.

bu kadar onlar da.

-hatice önder

El yazısı “tarif”
Handwritten “recipe”

Mnemosyne

Elif Aysu Solak

Pleksiglas küp içinde kişisel nesneler, 2026

Mnemosyne

Elif Aysu Solak

Personal objects inside a plexiglass cube, 2026

Doğada, Gemini Nano Banana kullanılarak üretilmiştir.
In Nature, Generated by Gemini Nano Banana.

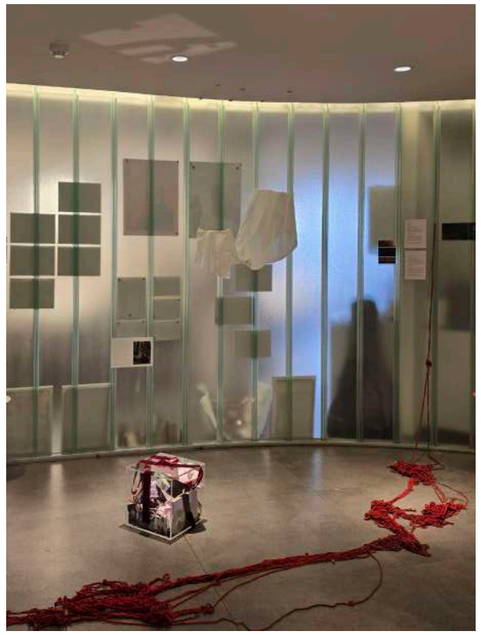

Yerleştirme, 2026
Installation, 2026

En güçlü anılarım birlikte üretme etrafında şekillendi: tamir etmek, tasarlamak, sohbet etmek, deneyimlemek, birlikte yol almak. Bu birliktelikler benim için birer hatıra olmasının yanı sıra bana problem çözmeyi ve hayata pratik bir yerden bakmayı öğreten bir düşünce yapısı aynı zamanda. Bu nedenle güvenli alanım sabit bir mekân değil yanımda taşıdığım bu bakış açısı, anılar ve nesneler. Çocukluğumda sevdiğim küp formu, bu düşüncenin taşıyıcısı. Şeffaf bir küp kutunun içinde, aileyle üretmeyi ve kendi başıma ayakta kalmayı hatırlatan eşyalar yer alıyor. Dağınık ama görünür bir bütün, kapalı olmayan bir hafıza alanı. Sabit bir güvenli alanım yok, hem her yerde hem de hiçbir yerdeyim ama bu kutu, anılarım ve doğayla kurduğum ilişki, benimle birlikte taşınan ve beni yenileyen bir güvenlik hissini yaratıyor.

My strongest memories are shaped around shared acts of making: repairing, designing, talking, experimenting, and traveling together. These moments formed not only memories, but a way of thinking rooted in problem-solving and practical action. For me, safety is not tied to a stable place, but to the memories, objects, and mindset I carry. The cube, a form I loved since childhood, becomes the structure of this work. Inside a transparent cubic box are objects that recall making with my family and my ability to stand on my own. They form a layered, visible accumulation open rather than enclosed, a memory space that can be seen from the outside. I do not have a single, fixed safe place. Instead, this box, my memories, and my relationship with nature create a sense of safety that moves with me and continually renews itself.

Bağın İzi

Elvin Tavşancıl

Video, Fotoğraf Baskı 2026

Yaşanan zaman, mekân üzerinde iz bırakır.
Umbilikal bağ: yaşamın devamını sağlayan ilk bağlantı.

Kırmızı ip, mekânın içinde dolaşan kesintisiz bir hat gibidir; bir nesneden çok, uzayan, eklenen ve hafızayı taşıyan bir bağdır. Üsküdar'dan Beşiktaş'a uzanan gündelik rota, tekrarlarla kişisel bir haritaya dönüşür. İstanbul'un iki yakası arasında gidip gelen bu hareket, yalnızca bir ulaşım eylemi değil; beden, yürüyüş ve ip aracılığıyla mekânda iz bırakan bir sürece evrilir. Şehir, hiçbir zaman tamamlanmayan bir beden gibi sürekli eklemlenirken, kırmızı ip bu bitmemişliğin içinden akar; bazen elde taşınır, bazen yerde sürüklenir, bazen denize değerek ağırlaşır ve her temas mekânda yeni bir iz bırakır. Çalışma, anıların sabit imgeler değil; hareket, tekrar ve temasla çoğalan izler olduğunu varsayar; ip her dolaştırılışında yeni bir katman kazanır, üretim tamamlanmaz ve yaşam boyunca uzamaya devam eder. Videodaki altyazılar, Aura sürecinde kurulan diyaloglardan oluşarak kişisel deneyimi aşan kolektif bir bellek alanı yaratır; yalnızca kırmızı ipin çizdiği hat görünür ve bu hat, şehirle, bedenle ve zamanla kurulan kişisel bir yolculuğun bağ kurdukça kolektif bir anıya dönüşmesini işaret eder.

Trace of the Bond

Elvin Tavşancıl

Video, Photo Print 2026

Lived time leaves traces on space.
The umbilical bond is the first connection that sustains life.

The red thread moves through space as a continuous line; more than an object, it is a bond that extends, accumulates, and carries memory. A daily route from Üsküdar to Beşiktaş becomes a personal map through repetition. This movement between Istanbul's two shores is not merely transportation, but a process that, through the body, walking, and the carried thread, leaves traces in space. As the city unfolds like an unfinished body, the red thread flows through this state of incompletion sometimes held, sometimes dragged, sometimes weighted by contact with the sea each touch leaving a new trace. The work proposes that memory is not a fixed image but a trace produced through movement, repetition, and touch; with each circulation, the thread gains a new layer and continues to extend over time. Subtitles drawn from dialogues formed during the Aura process expand the personal experience into a collective field of memory, where only the path traced by the red thread remains visible, marking the transformation of a personal journey through city, body, and time into a shared remembrance.

Video: 10'00" 2026

Video kesitleri/Video stills

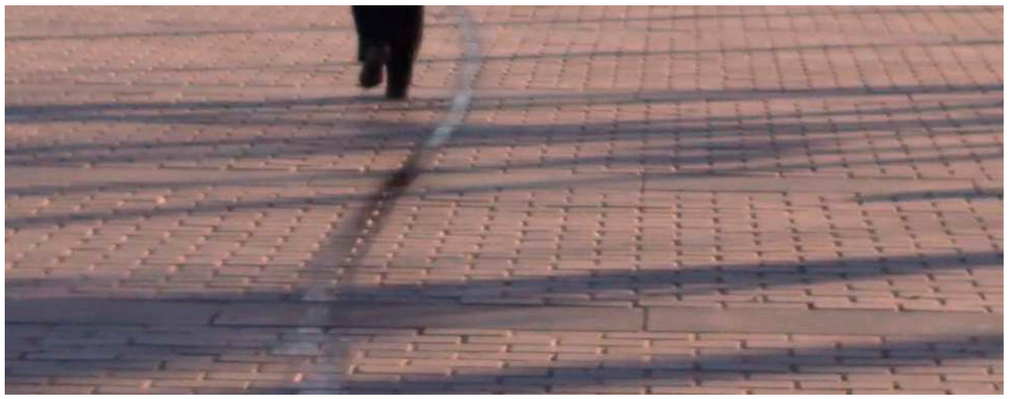

Maytap &
33 Al-Khawarezmi Caddesi

Fatıma Sude Yıldırım

2026

Yerleştirme

Maytap & 33 Al-Khawarezmi Caddesi, çocukluk yıllarında deneyimlenen güvenli bir alanı hafızanın derinliklerinden çıkararak yeniden hatırlamak üzere üretilmiştir. Eser, 2008 yılında Ürdün'de yaşanmış bir çocukluk anısını, bugün huzur ve aidiyet duygusuyla yeniden görünür kılmayı amaçlar. Ürdün'de geçirdiğim ilkokul yıllarında Arapça ile kurduğum ilişki bugün, bilinçli bir öğrenme sürecinden çok, kendiliğinden gelişen bir uyum hâli olarak hatıramda yer etmiş. Yabancı bir ülkede, yabancı bir dile adapte olmanın; zaman ve mekan bağlamında hafızada bir ayrışma yaratmıyor oluşu, bu süreçte Arapça'nın, çocukluk deneyimiyle birlikte içselleşmiş; en güçlü ve en mutlu hatıralarla örtüşen bir konfor alanı hâline gelmesiyle ilişkilendirilmiştir. Zamanla büyük ölçüde unutmuş olduğum dil, bu eserde anlamından arındırılmış bir biçimde yeniden ortaya çıkıyor. Arap harfleriyle kurulan rastgele ve anlamsız cümleler, dilin bilgisini değil; hafızada bıraktığı duyguyu yeniden üretiyor. Kaligrafik yazı, bir kaybı temsil etmekten ziyade, hatırlamanın parçalı, sezgisel ve doğrusal olmayan doğasına işaret ediyor. Bugün kolonu saran bu yazı, geçmişte deneyimlenmiş bir an ile bugünün mekânı arasında fiziksel bir temas kurmakta. Enstalasyona eşlik eden fotoğraf ise, çocukluğumda yaşanmış o anı bugüne taşır; dil, imge ve mekân arasında bir geçiş alanı oluşturur. Bu eser, geçmiş ve şimdi arasında kurulan sessiz bir ilişki üzerinden, hafızada yer etmiş güvenli bir alanın dil ve mekân aracılığıyla nasıl yeniden canlandırılabildiğini araştırır.

Sparkler &
33 Al-Khawarezmi Street

Fatıma Sude Yıldırım

2026

Installation

Sparkler & 33 Al-Khawarezmi Street was produced as an attempt to retrieve and re-remember a safe space experienced in childhood from the depths of memory. The work aims to make visible a childhood memory lived in Jordan in 2008, re-emerging today through a sense of peace and belonging. uring my primary school years in Jordan, my relationship with the Arabic language has remained in my memory not as a conscious learning process, but as a state of spontaneous adaptation. The experience of adjusting to a foreign language in a foreign country did not create a rupture in memory in terms of time and place; rather, Arabic became internalized through childhood experience, transforming into a comfort zone intertwined with my strongest and happiest memories. Over time, a language I have largely forgotten reappears in this work stripped of meaning. Random and meaningless sentences formed with Arabic letters reproduce not the knowledge of the language, but the emotion it left in memory. The calligraphic writing does not represent loss; instead, it points to the fragmented, intuitive, and non-linear nature of remembering. Today, the writing that wraps around the column establishes a physical contact between a moment experienced in the past and the space of the present. The accompanying photograph carries that childhood moment into today, creating a transitional space between language, image, and place. Through a silent relationship established between past and present, this work explores how a safe space embedded in memory can be reactivated through language and space.

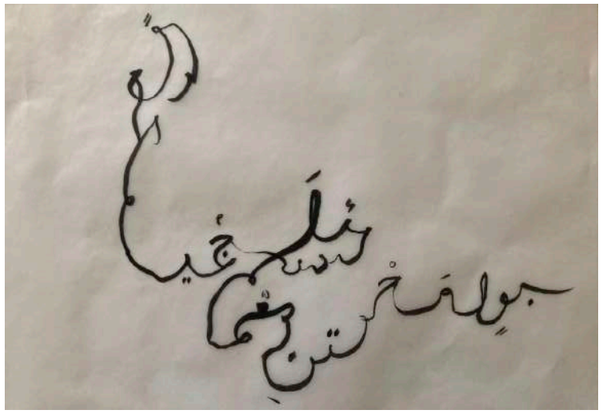

Arap harflerinin rastgele kombinasyonuyla yazılmış kaligrafi.
Calligraphy written using a random combination of Arabic letters.

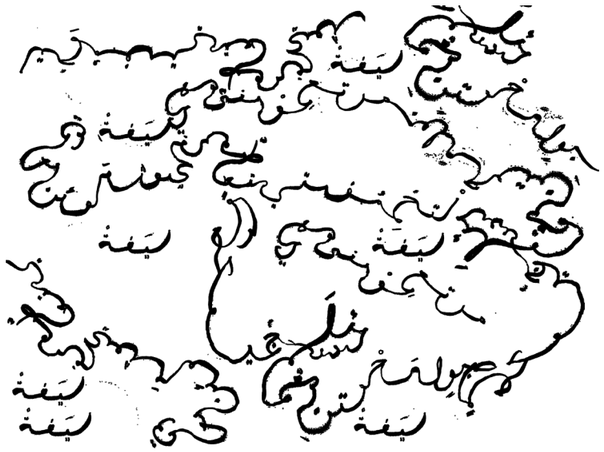

Rastgele yazılan anlamsız cümlelerin, kolon etrafına sarılmak üzere çoğaltılarak bir araya getirildiği çalışma.
A work in which randomly written, nonsensical sentences are duplicated and assembled to be wrapped around a column.

Rastgele yazılmış olan kaligrafi çalışması, Ürdün'de maytapla oynarken çekilmiş çocukluk fotoğrafına yerleştirilmiştir. Bu şekilde hafızadaki güvenli alan harflerle birlikte yeniden kurgulanmıştır.
The randomly written calligraphic work has added to the childhood photograph while playing with sparklers in Jordan. In this way, the safe space in memory is reconstructed with letters.

Al-Khawarezmi Caddesi, Amman, Ürdün. 3/10/2008
33 Al-Khawarezmi Street, Amman, Jordan. 3/10/2008

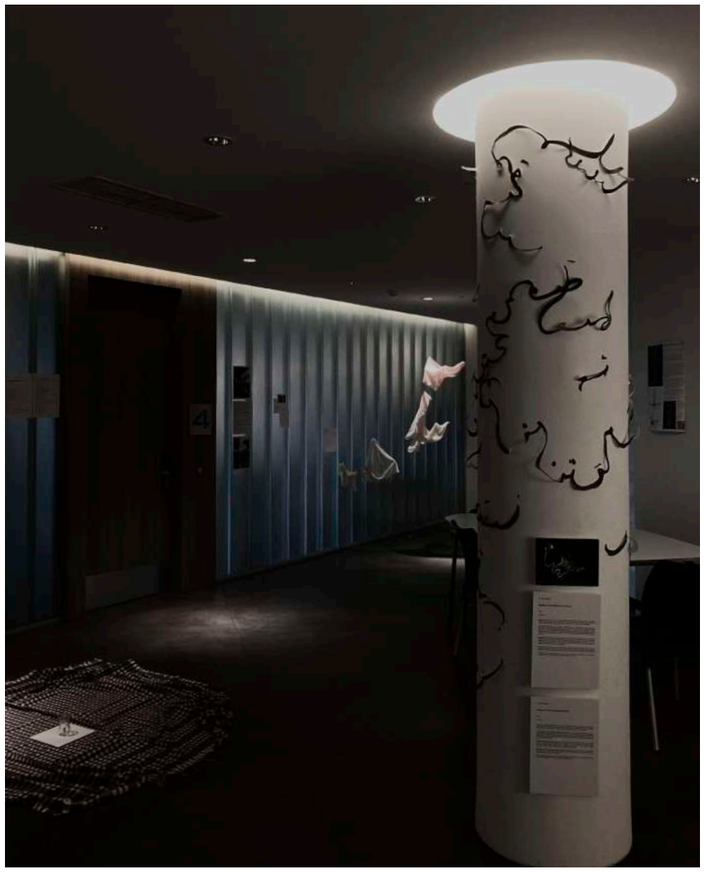

Rüzgarla Pazarlık

Ferhan Hurşit Döner

O anı hala hatırlıyorum. Uçurtma ipinin elimden kayıp gittiği, rüzgarın o çocuksu cüretimi darmadağın ettiği o an...

Gökyüzünde uçurduğum o uçurtma, sadece renkli bir kağıt parçası değildi. O benim çok narin ve çok cesur yanımdı. Meraklı bir çocuğun, hayatın acımasızlığına karşı büyüttüğü o görkemli, kusursuz yanılsamaydı.

Ama dünya, böylesi bir masumiyetin sonsuza dek sürmesine izin vermez. Rüzgar (o kaçınılmaz gerçeklik) sonunda o kırılganlığı yakalar, sınar ve kırar.

O gün, uçurtmamın yere çakılmasını bir felaket sanmıştım. Oysa şimdi anlıyorum ki, bu düşüş bü-yümemin tek yoluydu. Rüzgarın o gün yaptığı şey yıkım değil, acımasız bir düzeltmeydi. Reddedil-miş bir taslak, ham bir fikir gibi; çocuksu hayalle-rim de yere çakılıp dağıldı.

Ama bu enkaz bir son değildi.

Bu sarkan ipler ve birbirine kenetlenmiş uçurtma parçaları, o düşüşün mirasıdır. Yere saçılan parçalar süpürülüp atılmadı. Aksine, her kırık parça birbirine kenetlendi. O narin çıtalar darbelerle nasırlaştı; fırtınayla hırpalanmış o yırtık kağıtlar, sağlam bir kabuğa dönüştü.

O gün gökyüzündeki 'uçma hevesimizi' kaybetmiş olabiliriz... Ama karşılığında, yeryüzü fırtınalarının sarsamayacağı bu sığınağı kazandık.

Burası bir moloz yığını değil. Burası, kırıldığı yerlerden güçlenenlerin kalesidir.

Bargaining With The Wind

Ferhan Hurşit Döner

I still recall that moment. The moment the kite string slipped from my hand, the moment the wind dismantled my childish audacity ...

That kite I flew in the sky was not just a colorful piece of paper. It was my very delicate and very brave side. It was that grand, flawless illusion a curious child nurtured against the harshness of life.

But the world does not allow such innocence to last forever. The wind (that inevitable reality) eventually catches, tests, and breaks that fragility.

That day, I thought my kite crashing to the ground was a ca- tastrophe. Yet now I understand that this fall was the only way for me to grow. What the wind did that day was not destruction, but a merci-less correction. Like a rejected draft, a raw idea; my childish dreams also hit the ground and scattered.

But this wreckage was not an end.

These suspended strings and interlocked kite fragments are the legacy of that fall. The pieces scattered on the ground were not swept away. On the contrary, every broken shard locked togeth-er. Those delicate slats grew calloused from the blows; those torn papers, beaten by the storm, were forged into a sturdy shell.

We may have lost our 'whim to fly' in the sky that day ... But in return, we gained this sanctuary that the storms of the earth cannot shake.

This place is not a heap of debris. This is the fortress of those who grow stronger in the broken places.

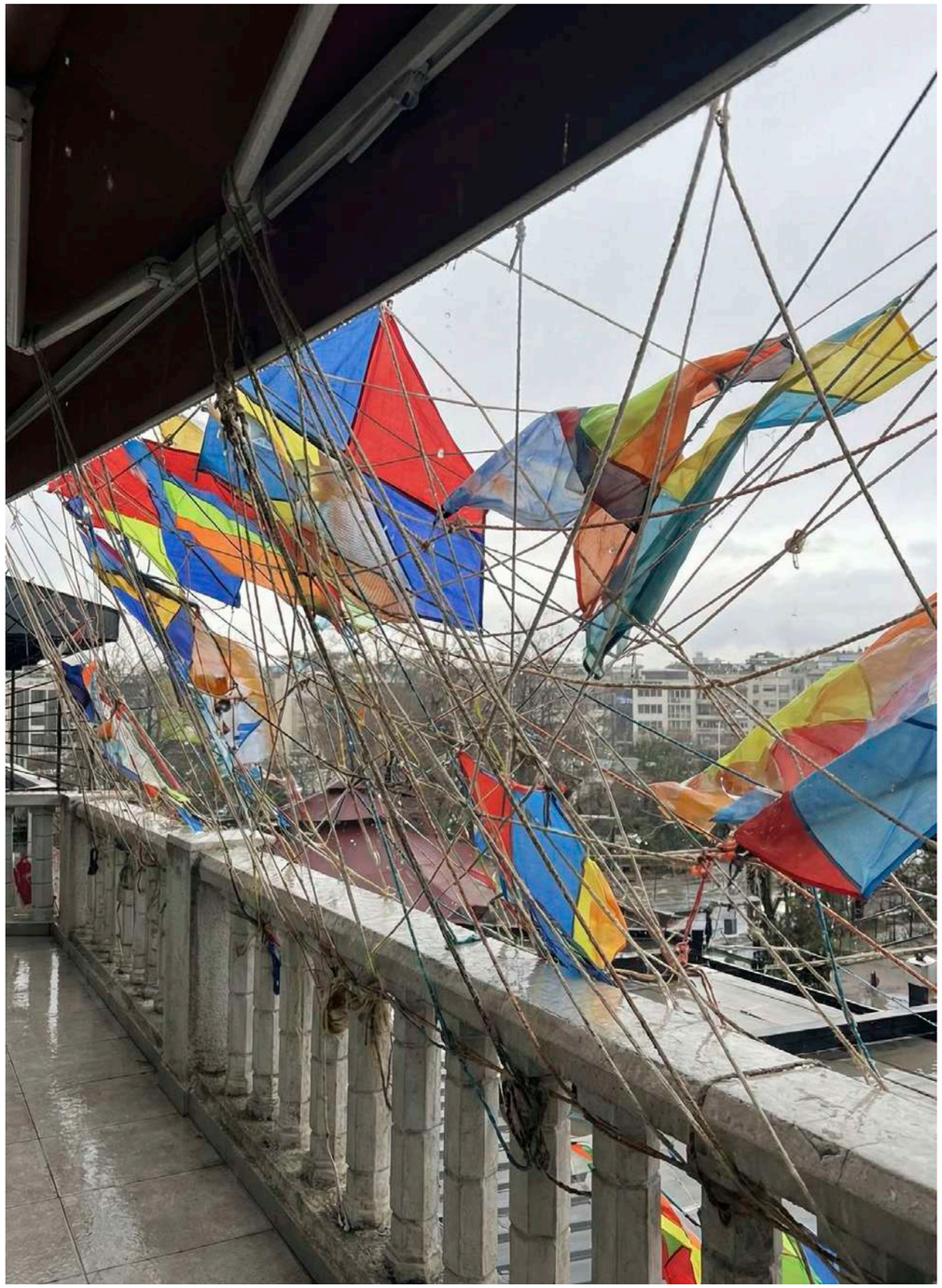

Her-Dem

Gamze Şehla

Dört kardeş, anne ve babamla birlikte toplam altı kişiden oluşan geniş bir aileyiz. Hayatın akışı bizi farklı işlerin telaşına sürüklerken, bazılarımızı da eğitim uğruna başka şehirlerin yollarına düşürdü. Zaman geçtikçe ve yaşımız ilerledikçe, aynı çatı altında paylaştığımız o kıymetli anlar giderek seyrekleşmeye başladı. Ancak evimizin duvarları arasında yankılanan, bizi görünmez bağlarla birbirimize kenetleyen yazılı olmayan bir kuralımız var: Çay saati.

O demlik ocakta tıkırdamaya başladığında, kimin ne kadar mühim bir işi olursa olsun hayat kısa bir süreliğine durur. Yere serilen bir örtünün etrafında kurulan o mütevazı sofra, mesafelere ve zamanın yıkıcı hızına karşı bir direniş alanına dönüşür. Eskiden her akşam tekrarlanan bu ritüel, şimdilerde ancak hepimiz aynı şehirde buluştuğumuzda gerçekleşebilen nadir ve kutsal bir kavuşma anı.

Bu projede, ailemizin bu köklü bağını sembolize etmek için materyal olarak geleneksel çay bardağını seçtim. Bir bütün olan bardağı altı parçaya ayırarak, her bir parça ailemizin bir ferdiyle özdeşleştirdim. Ayrı duran bu altı parça, bir araya gelip bütünü oluşturduğunda ise bizi her şeye rağmen aynı örtüde birleştiren o eşsiz çay saatlerimizin sıcaklığını anımsatıyor.

Ever-Steeped

Gamze Şehla

We are a family of six, including four siblings and our parents. As the flow of life sweeps us into the rush of different responsibilities, and education draws some of us to distant cities, those precious moments shared under the same roof have grown increasingly rare. Yet, echoing within the walls of our home is an unwritten rule that binds us with invisible threads: tea time.

When the teapot begins to simmer on the stove, life comes to a standstill, no matter how urgent one's business may be. That humble gathering around a cloth spread upon the floor transforms into a sanctuary of resistance against distances and the destructive pace of time. This ritual, once a daily occurrence, has now become a rare and sacred moment of reunion, possible only when we all find our way back home.

In this project, I chose the traditional tea glass as a material to symbolize our family's deep-rooted connection. By dividing the glass into six fragments, I identified each piece with a specific member of my family. When these six separate pieces come together to form a whole, they evoke the warmth of those unique tea hours that reunite us against all odds.

Sergi sürecinde, rastlantısal biçimde arkadaşlarımın örtünün üzerinde bir araya gelerek konuşmaları ve sergiyi birlikte dinlemeleri, ailemin çay saatlerinde bir araya geldiği anları çağrıştırdı. Bu durum, atölye ortamının zamanla samimi bir aile atmosferine dönüşmesini sağlarken, zihnimde o ortak paylaşımlarla dolu çay saatlerini yeniden canlandırdı.

During the exhibition process, the spontaneous gathering of my friends on the fabric—talking and listening to the exhibition together—evoked memories of my family coming together during tea times. This experience transformed the workshop environment into a warm, familial atmosphere and rekindled in my mind those tea hours filled with shared moments.

Clayground

Irmak Döndüren

3B dijital modelleme ve render (Blender) fiziksel maket; oyun hamuru, 2026

Clayground'da güvenli alanı, benim için hem bugüne hem de geçmişe ait bir malzemeyle kuruyorum. İş, çocukluğumdan kalan bir fotoğrafla başladı: abimle oyun hamuruyla oynadığımız bir an. Bugün heykel üretirken de hâlâ oyun oynuyormuşum gibi hissediyorum; sadece oyunun dili değişti. Babamın bana geçen doğum günümde oyun hamuru alması da bunu gülümseterek hatırlattı.

Bu işte oyun hamuru bir hatıra nesnesi değil; hâlâ canlı bir üretim alışkanlığı. Temiz bir galeri alanında, sanki bir patlama sonrası yüzeylere yapışmış gibi fırlatılmış ve dağılmış oyun hamuru parçalarıyla mekâna oyun, temas ve kendi güvenli alanımı kuruyorum.

Alan önce Blender'da dijital bir kurgu olarak tasarlandı, ardından gerçek oyun hamuruyla ürettiğim fiziksel bir maketle karşılığını buldu.

Clayground

Irmak Döndüren

3D digital modeling and render (Blender) , physical model, play dough

In Clayground, I build a safe space with a material that belongs to both my past and my present. The work began with a childhood photograph: a moment of my brother and me playing with play dough. Even now, when I make sculpture, I still feel like I'm playing, only the language of the game has changed. My father buying me play dough for my last birthday reminded me of this with a smile.

In this work, play dough isn't a souvenir from childhood; it's a living habit of making. In a clean gallery space, fragments of play dough appear as if they were thrown and stuck to surfaces after an explosion. With these scattered pieces, I spread play, touch, and I build my own safe area.

The environment was first designed as a digital setup in Blender, and then found its physical counterpart as a model I built with real play dough.

Anılarım: Bedenin Hafızası

Merve Gül Çakır

Vücudun Kalıplanmasıyla Oluşturlulan Yerleştirme

2026

Bu proje, çocukluğumdaki sakarlık anılarımdan ve sık sık düşmelerimden yola çıkarak bedensel hafızayı tekrar gün yüzüne çıkarıyor. İyileşme sürecinin bir parçası olan alçıyı kullanarak, o günlerin kırılganlığını ve koruma ihtiyacını şu üç başlıkta yorumluyorum:

Materyal: Çocukken kolumu çatlatıp bir ay boyunca alçıyla yaşadığımda bu malzemeyi tanımıştım. O zamanlar kolumu iyileştiren bu sert dokuyu, şimdi kendi isteğimle bedenimin o anki formunu çıkarmak için kullanıyorum.

Güvenli Alan: Düştüğümde yaralanan yerlerimin sarılması bana hep bir korunma hissi verirdi. Bu alçı kalıpların içi, tıpkı o günlerdeki gibi yaralı bölgeyi dış dünyadan ayıran, sarmalayan ve saklayan kişisel bir sığınaktır.

Anılar: Hafızam düşüşlerle dolu; merdivenden düşerek dudağımı, salıncaktan düşerek kafamı yarmam veya kolumun üzerine düşerek kolumu çatlatmam gibi. Bu kalıplar, iyileşip gitmiş olsalar da bedenin asla unutmadığı o fiziksel travmaları ve iyileşme anlarını dondurarak görünür kılıyor.

My Memories: Body Memory

Merve Gül Çakır

Plaster Body Cast Installation

2026

This project brings bodily memory back to the surface, drawing from my childhood memories of clumsiness and frequent falls. Using plaster, which is a part of the healing process, I interpret the fragility and need for protection of those days under these three headings:

Material: I became acquainted with this material when I cracked my arm as a child and lived with a cast for a month. I now voluntarily use this hard texture, which healed my arm back then, to extract the current form of my body.

Safe Place: Having my injured areas wrapped when I fell always gave me a sense of protection. The inside of these plaster casts is a personal sanctuary that separates, wraps, and hides the injured area from the outside world, just like in those days.

Memories: My memory is full of falls; like splitting my lip falling down the stairs, splitting my head falling off a swing, or cracking my arm by falling onto it. These casts make those physical traumas and moments of healing—which the body never forgets even though they have healed—visible by freezing them.

Alçı ile vücudun parçalarının kalıba alınmasıyla oluşturulan yerleştirme
Installation created by casting body parts in plaster

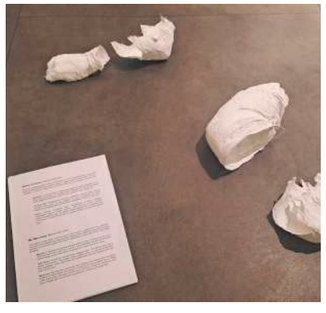

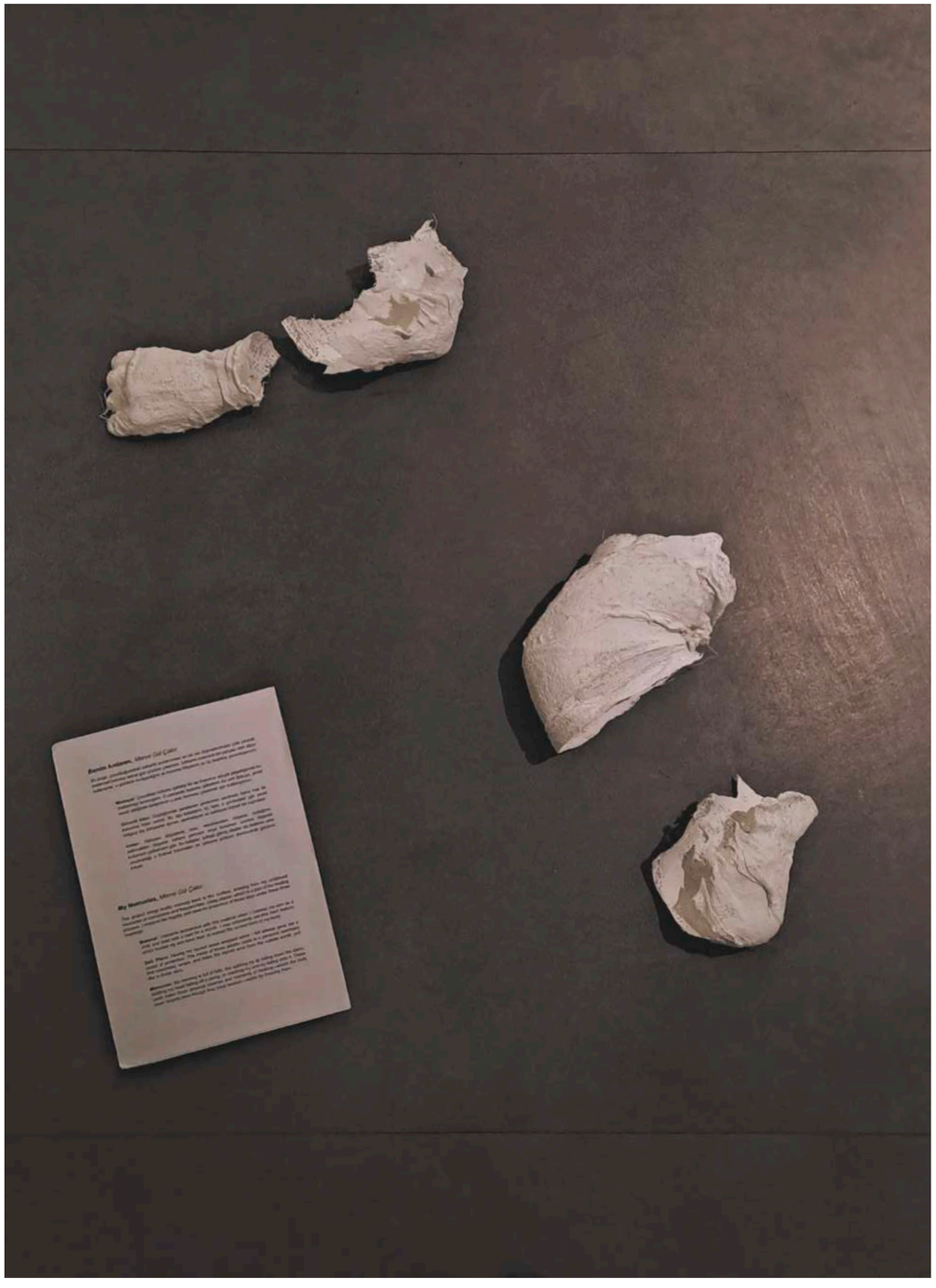

İtiraflar

Önder Bekel

Ultraviyole Led, Kraft Kağıt, Görünmez Mürekkep

Confession

Önder Bekel

Ultraviyolet Led, Craft Paper, Invisible Ink

İtiraflar, babamla aramda geçen son MSN Messenger konuşmasını izleyiciye açan bir yüzey. İnsan ölçeğinde, zemine yerleştirilmiş kraft kâğıt, UV ışık altında görünür olan bir metni saklar. Yazı, ancak izleyicinin fiziksel müdahalesiyle ortaya çıkar: üzerine basarak, hissederek, eğilerek, görmek için ışığı tutarak. Kâğıt önce buruşturulmuş, sonra yeniden düzleştirilmiştir. Ancak izleri silinmemiştir. Bu işlem, belleğin çalışma biçimini çağırır: hatırlamak, düzeltmek değil; izlerle birlikte yaşamaktır. Metnin okunabilmesi için izleyicinin yapıtın üzerine basması gerekir. Bu zorunlu eylem, tanıklığı bedensel bir deneyime dönüştürür. Okuma, aynı anda bir ihlal ve bir yakınlaşma hâlidir. UV ışık, görünmeyeni açığa çıkarırken; MSN Messenger, artık var olmayan bir dijital mekânı ve geri dönülemez bir zamanı işaret eder. İtiraflar, söylenmiş ama geç kalmış, kaydedilmiş ama silinmiş bir konuşmayla yüzleşme alanı yaratır.

Confessions is a surface that opens to the viewer the final MSN Messenger conversation between my father and me. At a human scale, kraft paper placed on the floor conceals a text that becomes visible only under UV light. The writing emerges solely through the viewer's physical intervention: stepping on it, feeling it, bending down, holding the light in order to see. The paper was first crumpled and then flattened again. Its traces, however, were not erased. This process evokes the way memory operates: remembering is not about correcting, but about living with traces. For the text to be read, the viewer must step onto the work. This compulsory action transforms witnessing into a bodily experience. Reading becomes, simultaneously, an act of violation and of intimacy. While UV light reveals what is unseen, MSN Messenger points to a digital space that no longer exists and to an irreversible time. Confessions cre-ates a space of confrontation with a conversation that was spoken too late, recorded yet erased.

Daha Bilge Olmak İsterdim

Timuçin Erk

"Bir çocuk, tüm yetişkinlerin kusurlu olduğunu fark ettiği gün ergen olur; onları affettiği gün yetişkin olur; kendini affettiği gün ise bilge olur."

Alden Nowlan

"Evet, katılıyorum."

Timuçin Erk

I Want to Become Wiser

Timuçin Erk

"The day the child realizes that all adults are imperfect he becomes an adolescent; the day he forgives them, he becomes an adult; the day he forgives himself he becomes wise."

Alden Nowlan

"Yes, I agree."

Timuçin Erk

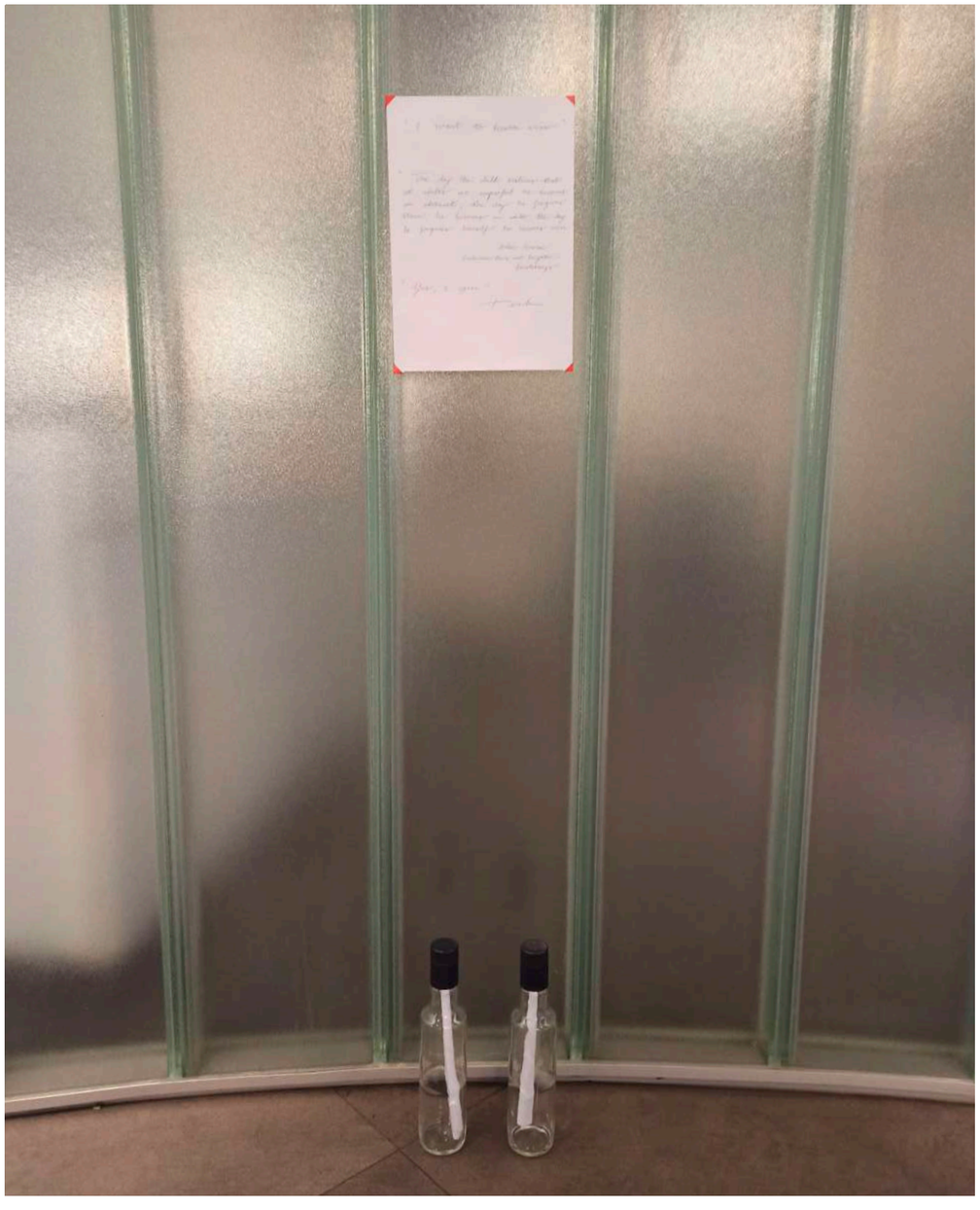

Bu Dün Birisiydi

Yamaç Şenelmiş

ıslak yapraklar, karton kutu

Telefon çaldı.
Toparlandık gittik.
Kapıyı açtık, içeri girdik.
Salonun ortasında, evin çekmeceleri hızlıca karıştırılarak apar topar bulunmus beyaz bir kumas.
Apar topar bulunmus beyaz bir kumas.
Anneannemin sogumakta olan bedeni, salonun ortasında, yerde sarılı yatmakta.
Apar topar bulunmus beyaz bir kumasa.
Salonun tam ortasında.
Etrafında akrabalar, teyzemler, annem.
Anneannemi çevreleyenler, ölüm haberi geldiginden beri aglayıp aglayıp aglayıp aglayıp durulmakta.
Aglamaktan yorulmus gözleri ortadaki beyaz kumasta.
Beyaz kumasa sarılı anneannemin cansız bedeninde.
Karnının üstünde bir metalden bıçak.
Ruhu çeksin diye.
Çeksin ki; evin duvarlarına sinmesin, evde kalmasın ruhu.
Telefon çaldı.
Cenaze aracı gelmis.
Apartmanın önünde beklemekte.
Erkekler tasısın.
Tasıyalım.
Tutttuk kumasın basından ve sonundan.
Anneannemin basından ve sonundan.
8 el.
Tutup kaldırdık.
Kuması kaldırınca içindeki beden agırlıgını hissettirdi, sarktı kumasın ortası.
Öyle bir sarktı ki, salonu çevreleyen herkes o görüntü karsısında tek bir agızdan çıglıga basladı
Sanki o an anladılar öldügünü.

This Was Someone Yesterday

Yamaç Şenelmiş

wet leaves, cardboard box

The phone rang.
We pulled ourselves together and went.
We opened the door, went inside.
In the middle of the living room, a white cloth hastily found by rummaging through the drawers of the house.
A white cloth hastily found.
My grandmother's body, growing cold, lying wrapped on the floor in the middle of the living room.
In a white cloth hastily found.
Right in the center of the living room.
Around her, relatives, my aunts, my mother.
Those surrounding my grandmother have been crying and crying and crying and crying since the news of death arrived, now growing still.
Eyes tired from crying fixed on the white cloth in the middle.
On my grandmother's lifeless body wrapped in the white cloth.
A metal knife on her stomach.
So that it may draw her soul.
So that it draws it; so that her soul does not seep into the walls of the house, does not stay in the house.
The phone rang.
The hearse has arrived.
Waiting in front of the apartment building.
Let the men carry.
Let us carry.
We held the cloth from its head and its foot.
From my grandmother's head and her feet.
Eight hands.
We lifted.
When we lifted the cloth, the weight of the body inside made itself felt, the middle of the cloth sagged.
It sagged so much that everyone surrounding the living room let out a single collective scream at that sight.
As if they understood in that moment that she was dead.
As if all the crying since morning had been rehearsals for this moment.
As if that body died at that moment.
At that moment my mother screamed as if in physical pain.
As if at that moment it inscribed itself into her being, the now-absent being of her mother.
I had never seen my mother like that; in that moment it inscribed itself into my being, the now-other being of my mother.
We took her out of the apartment.
We pressed the elevator button.
It came.
One of us opened the cabin door.
A narrow cabin, growing narrower still.
We looked at each other, bewildered, inexperienced in that moment.
How can this body fit into an elevator cabin.
No longer able to stay in place.
All the burdens of the world have filled the cloth we are carrying.
We held it like a mummy.
We tried to force it into the cabin by bending and twisting it.
Like a lump of play-dough or briefly a mass of flesh trying to flow away.
Bend the head, lift the legs, take the arm over the shoulder.
Four people, our grandmother who now wants to flow away, a narrow elevator cabin.
Descending downward slowly out of sheer stubbornness.
When I was a child this elevator used to go up very fast.
When my grandmother made kete, its smell would fill the cabin, every time I pressed the button from the lowest floor.
A narrow cabin, now a lifeless body, the head end of the cloth looking at me, whatever is inside it.

Sabahtan beri sanki bu an için hazırlık aglamalarıymıs onlar.
Sanki o an öldü o beden.
O an fiziksel bir acı çekercesine bagırdı annem.
Sanki o an isledi varlıgına, annesinin artık orada olmayan varlıgı.
Annemi hiç öyle görmemistim; o an isledi varlıgıma, annemin artık baska olan varlıgı.
Çıkardık daireden.
Asansörün tusuna bastık.
Geldi.
Kabinin kapısını açtı birimiz.
Daracık bir kabin, gittikçe de daralmakta.
Saskın, acemi birbirimize baktık o an.
Bu beden nasıl sıgar bir asansör kabinine.
Artık duramayan yerinde.
Dünyanın bütün yükleri doldu tasıdıgımız kumasın içine.
Tuttuk onu sanki bir mumya.
Egip bükerek sokmaya çalıstık kabine.
Bir oyun hamuru ya da akıp gitmeye çalısan bir et yıgını kısaca.
Basını eg, bacaklarını yukarı kaldır, kolunu al omzuna.
Dört kisi, artık akıp gitmek isteyen anneannemiz, daracık bir asansör kabini.
Inadına yavas yavas inmekte asagıya.
Bu asansör ben çocukken çok hızlı çıkardı yukarıya.
Kete yapınca anneannem, kokusu dolardı kabinin içine, en alt kattan ne zaman tusa bassam.
Daracık bir kabin, artık cansız bir beden, kumasın bas kısmı bana bakmakta, içinde her ne varsa.
Düsüyor, egiliyor, agırlıgını hissettiriyor.
Asansör yavas yavas asagı iniyor.
Az kaldı diye iç çekiyor abim.
Asansör gitgide daralıyor.
Tuttugumuz kumas akıp gitmek için fırsat kolluyor, bası egilip düsüyor, kolları cansız, öylece sallanıyor.
Asansör gitgide daralıyor, bu akıp gitmek isteyen sey giderek üstüme geliyor.
Daracık bir kabin, bir zamanlar canlı bir sey, öylece teslim etmis kendini bize, gitgide agırlasıyor.
Düsüyor, egiliyor, agırlıgını hissettiriyor, sanki akıp gitmek istiyor.

Asansör yavas yavas asagı iniyor.
Az kaldı diye iç çekiyorum.
Sanki akıp gitmek istiyor.
Toprağa düşmek, onunla olmak istiyor.
Çiçekler, bitkiler yetiştirirdi bu şey.
En güzel yerinde dururlardı evin.
Ortalarına oturur dışarıyı izlerdi.
Topraklarını değiştirir, sularını eksik etmezdi.
Dağıtırdı sevdiklerine, komşularına.
Simdiyse akıp gitmek istiyor o toprağa.
Durmuyor yerinde, kuması zorluyor.

Bu şey dün birisiydi.

Falling, bending, making its weight felt.
The elevator is slowly going down.
My brother sighs, “Almost there.”
The elevator is getting narrower and narrower.
The cloth we are holding looks for a chance to flow away, its head bends and falls, its arms lifeless, swinging just like that.
The elevator is getting narrower and narrower, this thing that wants to flow away is coming more and more on top of me.
A narrow cabin, a thing that was once alive, now having surrendered itself to us, growing heavier and heavier.
Falling, bending, making its weight felt, as if it wants to flow away.
The elevator is slowly going down.
I sigh, “Almost there.”
As if it wants to flow away.
It wants to fall into the soil, to be with it.
This thing used to grow flowers and plants.
They would stand in the most beautiful place of the house.
It would sit in their midst and watch outside.
It would change their soil, never neglect their watering.
It would give them away to loved ones, to neighbors.
Now it wants to flow away into that soil.
It does not stay in place, it strains the cloth.

This thing was someone yesterday.

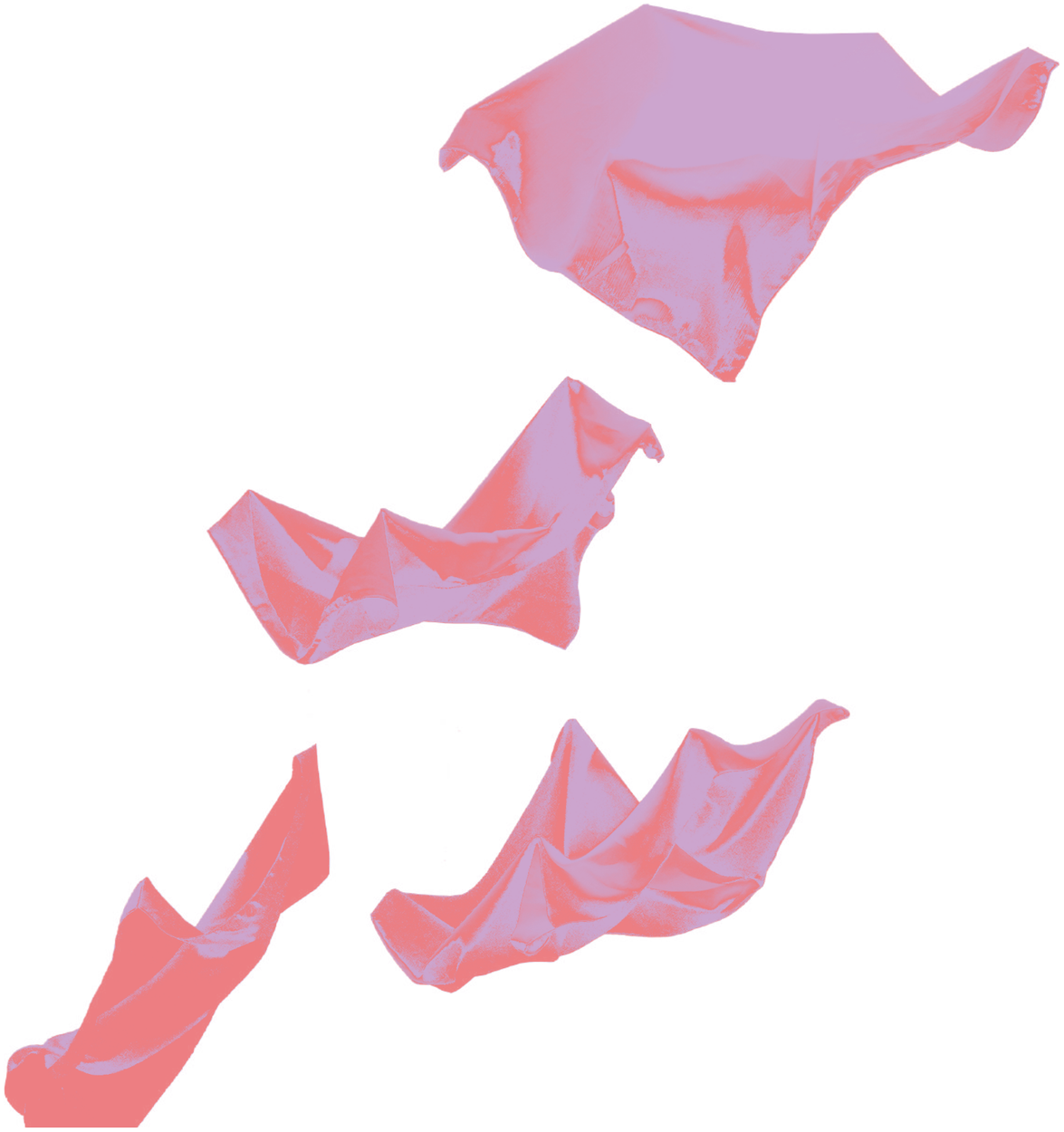

KUMRU

Zeynep Ateş

Geçici mekâna Özgü Yerleştirme
(Sinanpaşa İş Merkezi 4. Kat Koridor), 2026

Kumaş (fularlar), misina, silikon çift taraflı bant, yapıştırıcı hamuru

Kumru, çocukluk evimin sessiz ışığı; duvarlarda yankılanan ilk sözcüğüm, eşiğinde atılan ilk adımım. İçimi yumuşatan bir sıcaklık taşırdı. İpek hissi veren bir incelikle konuşur, keskinliği iz bırakmadan içine alan, pamuk yumuşaklığında bir bakışla bakardı. Bir kuş kadar hafifti: omuzlarında ki ağırlığı alıp götürür, ardında içinden bir esinti geçmiş gibi ferahlık bırakırdı.

KUMRU

Zeynep Ateş

Temporary Space–Specific Installation
(Sinanpaşa Business Center, 4th Floor Corridor), 2026

Fabric (scarves), monofilament (fishing line), silicone double-sided tape, adhesive putty.

Kumru was the quiet light of my childhood home the echo of my first word on the walls, the memory of my first step at the threshold. She carried a warmth that softened a room, speaking with a gentleness that felt like silk, looking with a cotton-soft gaze that absorbed sharpness without leaving a bruise. She was light as a bird: lifting what you didn't know you carried, leaving behind a clean, airy clarity like a breeze passing through.

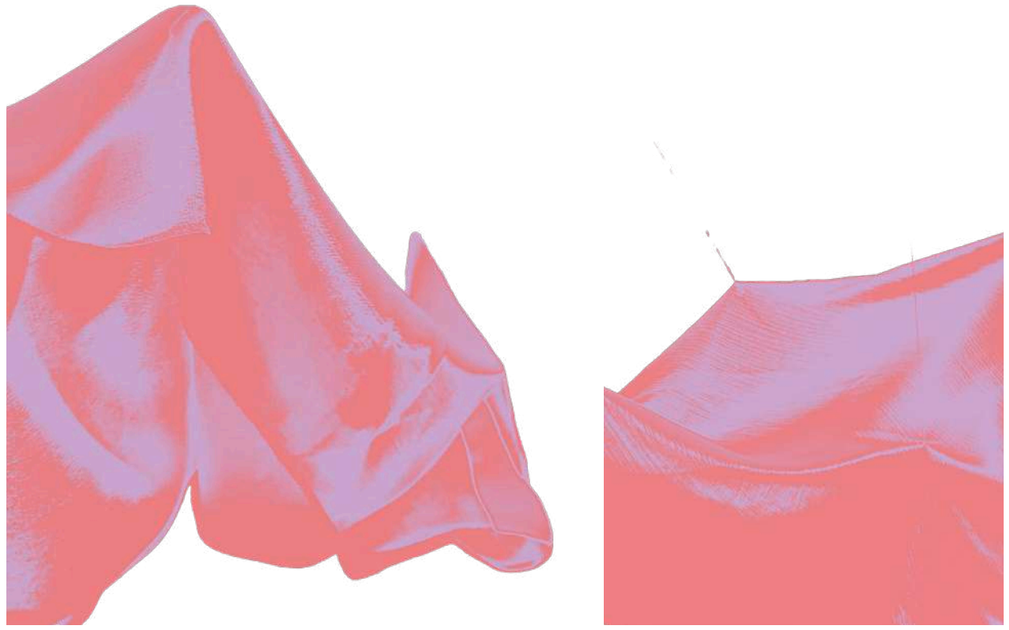

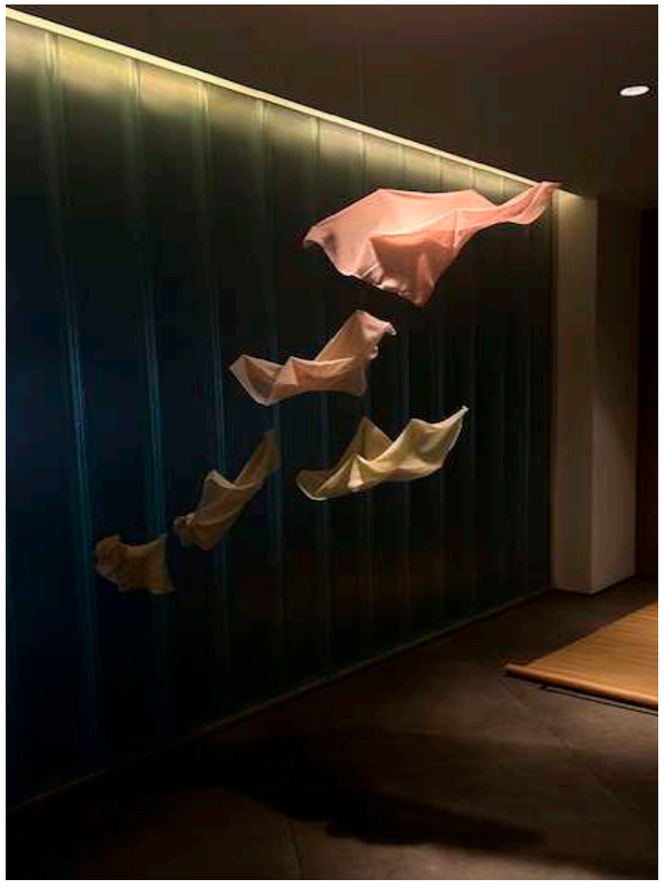

Mekâna özgü bir yerleştirme olarak geliştirilen bu çalışma, ağırlıksızlık hâlini askıda duran bir tekstil alanına dönüştürür. Yeniden yapılandırılabilir yapısını korur ve hava hareketlerine ile izleyicinin yakınlığına duyarlı kalır.

Developed as a site-specific installation, the work translates a state of weightlessness into a suspended textile field. The piece remains reconfigurable and responsive to air movement and viewer proximity.

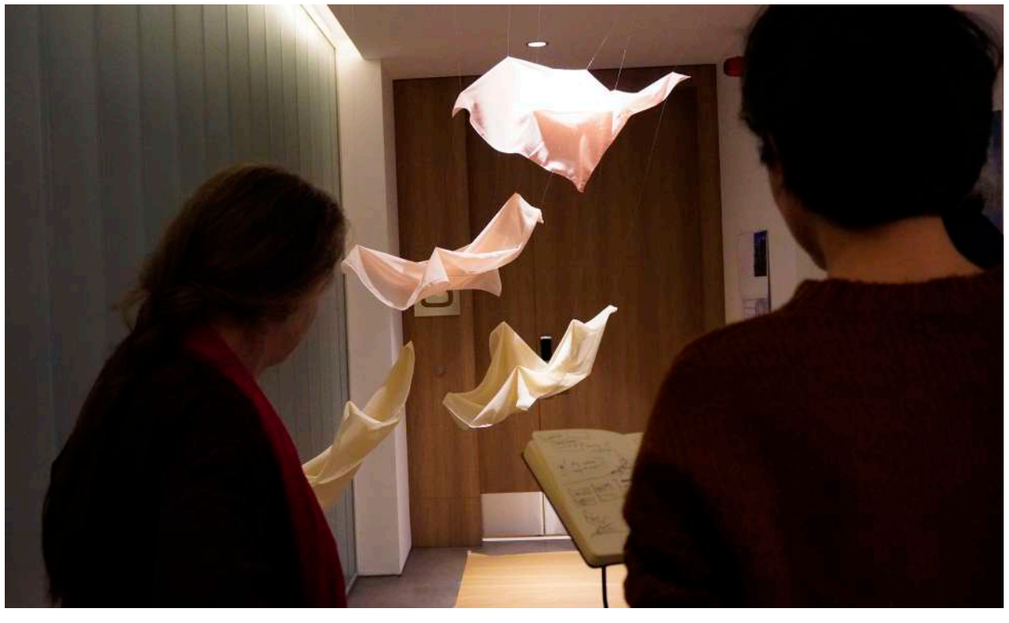

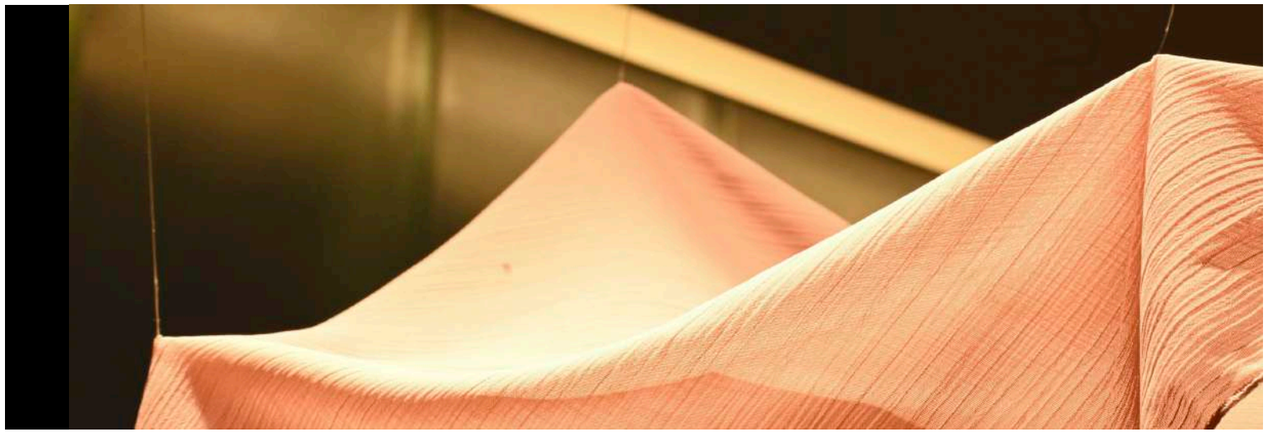

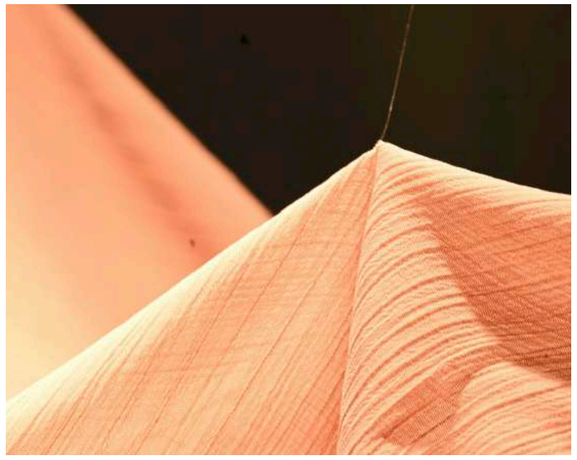

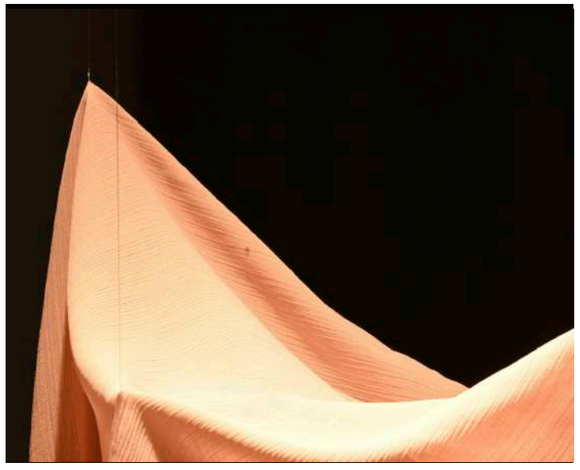

Üç Göbek Taş

Şeyma Kaya

Beyaz ananın zenci kızıymışım meğer. Saçlarım kıpkıvırcıktır benim. Anneminki de taş çatlasa dalgalı. Babaannemin babaannesinden almışım saçımı. Küçükken hep canım acırdı saçım taranırken. Annem de elinden geleni yapsa da o zaman saç kremi yoktu piyasada. Amerika'ya taşınınca anladım, meğer saç taramak, örmek, nesilden nesile aktarılan bir bilgiymiş. Afrikalı, Brezilyalı arkadaşlarımda gördüm nasıl nesil nesil bir araya gelip saçlarına bakım yaptıklarını... Primatlığımızdan geliyor aslında bu saçını başını tarama ayıklama işi...

Nesiller arası aktarıma binaen ben de üç göbek taş hayal ettim. Üzerlerine arka arkaya üç nesil kadın otursun, saçlarını örsünler diye.

Three Belly Stones

Şeyma Kaya

Turns out I was the Black daughter of a white mother. My hair is tightly curled. My mother's, at best, is just wavy. I inherited my hair from my grandmother's grandmother. When I was little, it always hurt when my hair was being brushed. And even though my mother did everything she could, there simply wasn't any hair conditioner on the market back then. When I moved to America, I realized: combing hair, braiding it—this is knowl-edge passed down from generation to generation. I saw it with my African and Brazilian friends, how women gather across generations to care for one another's hair… In a way, this whole business of grooming—combing, picking through—comes from our primate-ness.

And with that intergenerational passing-on in mind, I imagined three "belly stones": stones for three generations of women to sit on, one after another, and braid their hair.

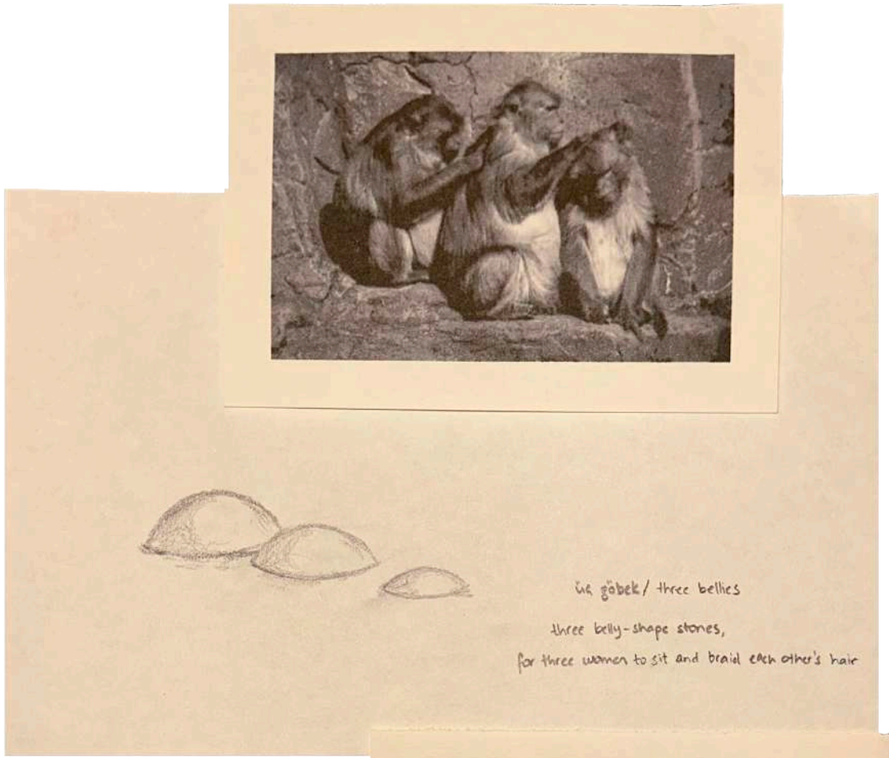

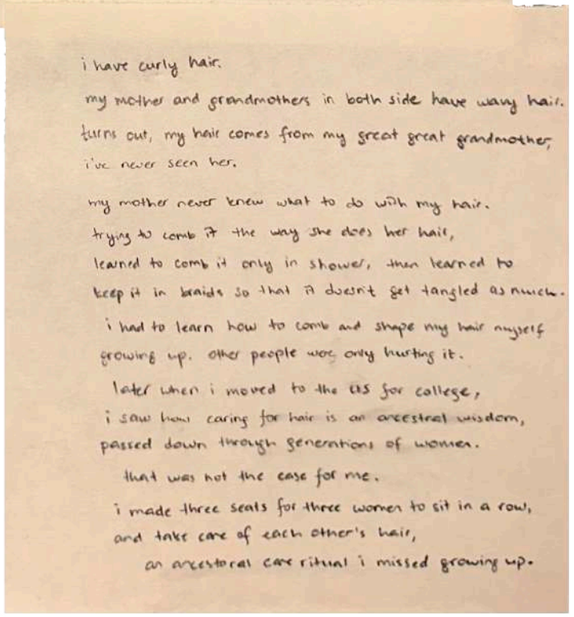

ördük (çoğu) kara saçlarımızı
we braided each other's (mostly) dark hair

Öğrenciler ile: "Arkadaşlık Çemberi"

yanar

Dayım öldü! ... Onun bir trafik kazasındaki beklenmedik kaybı bütün yolculuklarımın başlangıcıydı sanki. Yaşamlarımızdaki her şey değişmişti. Büyüklerimle o zamanlar yaşadığımız İstanbul Suadiye'den Gemlik'e oğlunu kaybeden dedemlerin teyzem ve iki çocuğu ile oturduğu tarihi Rum Evi'ne taşındık. O zamanlar 8 yaşındaydım. Dedemin evi 3.90 x 24,00 m uzunlukta, 4 katlı, ahşap, geleneksel bir yapıydı. Upuzun katlarının ortasında dev sofaları, uçlardaki büyük odaları, yüksek tavanları, tavanlarında bir baştan bir başa sıralanan, sık ritmik kirişleri, her kata çıkan farklı merdivenleri hep hatırlarım. İki uçtan ışık çoğu zaman çok gizemli gelirdi. Dede evi diğer komşu ahşap evlerle omuz omuzaydı. Dedemin dükkânı kentin merkezindeki evin altında yer alırdı. İstiklal caddesine bakan, ile, diğer tarafında ise zeytinlerin seçildiği taşlık kısmına ve önündeki geniş avluya açılan, asmalı girişi olan bir evdi. Bir sürü masalsı binanın bulunduğu Gemlik ise büyüklerim gibi ülke dışındaki farklı ülke ve kentlerden gelip göç edenlerin gelip yerleştiği Rumlardan kalmış bir sahil yerleşmesiydi. Denizinin farklı renkleri, gün batımları ile ona adeta kucak açan yüzünü batıya dönmüş etrafını zeytin ağaçlarının çevirdiği rüya gibi bir yerdi Gemlik. Hiç unutamadığım batan güneş ise çocuk kafamızda sanki dev bir umuttu. Çoğu zaman büyük törenlerle, inanılmaz seremonilerle güle oynaya her şeyi arkada bırakarak batardı. Her batışın ardından da aydınlık günlerin sıralanır dururdu. Uçsuz bucaksız denizinde adeta bindiğimiz yelkenli teknelerimiz ile, aradığımız rotalarımızda yollarımızı bulmayı, rüzgarları, dalgaları, sağanakları öğrendik. Oradaki yıllardan sonra sıraya diğer kentler, ülkeler, okullar, mimarlık, sanat ve beni adeta inşa eden akademisyenlik ile her ülkeden öğrenciler girdi ve adeta bir çember oluştu yıllar içinde, büyüye büyüye.

With Students: "Friendship Circle"

yanar

My uncle died! ... His unexpected death in a traffic accident seemed to mark the beginning of all my journeys. Everything in our lives had changed. We moved from Suadiye in Istanbul, where I was living with my elders at the time, to the historic Greek house in Gemlik where my grandparents, who had lost their son, lived with my aunt and her two children. I was 8 years old at the time. My grandfather's house was a traditional, wooden, four-storey building measuring 3.90 x 24.00 metres. I always remember the huge halls in the middle of the long floors, the large rooms at the ends, the high ceilings, the dense, rhythmic beams running from one end to the other, and the different staircases leading to each floor. The light from both ends often seemed very mysterious. My grandfather's house stood shoulder to shoulder with other neighbouring wooden houses. My grandfather's shop was located under the house in the centre of town. It was a house with a vine leaf-covered entrance on the top, facing Istiklal Street on one side and opening onto the stony area called "taşlık" where olives were selected and the large courtyard in front on the other. Gemlik, with its many fairy-tale buildings, was a coastal settlement left behind by the Greeks, where people from different countries and cities outside the country, like my elders, came and settled. Gemlik was a dreamlike place, with the different colours of the sea, the sunsets, its face turned westward as if embracing it, surrounded by olive trees. The sunset, which I can never forget, was like a giant hope in our childish minds. Most of the time, it would set with great ceremonies, incredible celebrations, leaving everything behind with laughter and joy. And after each sunset, bright days would follow. On the boundless sea, aboard our sailboats, we learned to find our way along the routes we sought, learning about the winds, the waves, the downpours. After those years there, other cities, countries, schools, architecture, art, and academia, which shaped me, came into the picture, along with students from every country, forming a circle over the years, growing and growing.

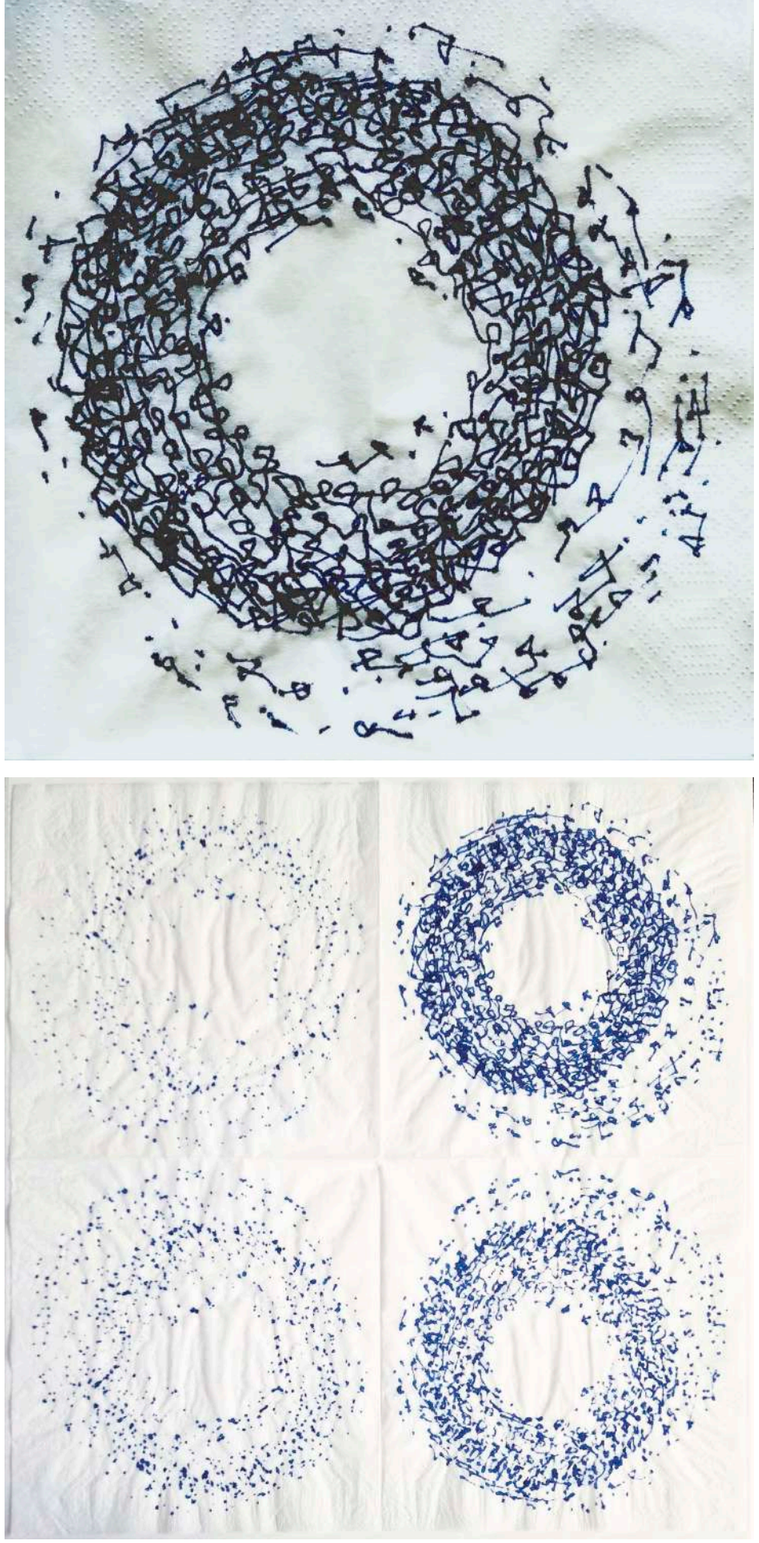

Malzeme: İkişer katlı, dört parçalı "Peçete" / "Circle of Friendship I-II" / 40cmx40cm / 80cmx80cm / Yeni yıla doğru yaklaşırken bütün dostlarım için çizilmiştir / 2026 da yazılan bu metin 2021 yılında çizilmiş resmin hikayesidir.
Material: Two-layered, four-piece 'Napkin' / 'Circle of Friendship I-II' / 40cmx40cm / 80cmx80cm / Drawn for all my frıends at the start of new year / This text, written in 2026, is the story of a picture drawn in 2021.

Bitmemişlik, Sınırlar, İstanbul

20 Aralık 2025

Arkadaşlar günaydın...

Atölyede uzun bir maraton yapıyoruz. En önemlisi hepimizin keyif alması. Dokunuşlarınız çok özel, yaşamın içinden. Yapılanlar ile herkes birbirini tamamlıyor. Futbolda aktif dinlenme diye bir durum vardır geçenlerde konuşmuştuk. Bunu da unutmayalım. Son dönemece girdik. Bu çalışmamız ile son noktayı koymuyoruz...Uzun uzun konuşup tartıştığımız gibi... BİTİRMİYORUZ...

Yapacağımız eser ISTANBUL ile ilgili. Bir anlamda kendi Istanbulumuzu yaratıyoruz. Bu kadim kent bize rehber oluyor. BİTMEMİŞLİK kavramı önemli. Ve Atölyemizin ismi SINIRLAR bize tempo tutuyor. Bu üç kavram adeta sacayağı gibi. Bir enstalasyon, bir mekân ya da mekanlardan oluşacak bir çalışma yapacağız. Eleştirel, sorgulayıcı, toplumsal tarafları da göz önüne alan tasarımlar da tabii ki düşünülebilir. Gerçek ya da hayal, kurgusal, tiyatral ya da türlü şekillerde olabilir. Her türlü teknik kullanılabilir. Tek kişi ya da daha fazla kişinin bir araya gelmesiyle de yapılabilir.

Programı yolda oluşturabiliriz. Bir gezginin sokaklarda dolaşması etrafı keşfetmesi sanki her şeyi son gün alt alta getirip programı yazması gibi. Ama yine her şey senaryo da dahil size, bize bağlı. Nasıl hissediyorsak, gönlünüz ne isterse. Unutmayalım, "Her şey her şeyin içinde". Görünenin arkası da bir cennet, görünmeyeni yakalama da önemli bir hikâye en başta konuştuğumuz gibi.

Başlıyoruz, Kaarina gelene kadar çalışıyoruz, ondan sonra da devam ediyoruz ve sonunda bitiriyoruz pardon bitirmiyoruz ve her şeyi ucu açık bırakıp ne var ne yok sergiliyoruz, üst üste ve alt alta... Hepinize, hepimize başarılar. Kolay gelsin...

y a n a r

Unfinishedness, Boundaries, Istanbul

20 Aralık 2025

Good morning, everyone...

We're running a long marathon in the workshop. The most important thing is that we're all enjoying ourselves. Your touches are very special, from life itself. Everyone complements each other with what they do. Remember the concept of active rest in football. We've entered the final stretch. This work isn't the end... As we discussed at length... WE'RE NOT FINISHING...

The work we will create is related to ISTANBUL. In a sense, we are creating our own Istanbul. This ancient city is our guide. The concept of INCOMPLETENESS is important. Our workshop, BOUNDARIES, sets the pace for us. These three concepts are like a tripod. We will create an installation, a space, or a work consisting of spaces. Critical, questioning designs that also take social aspects into account are conceivable. They can be real or imaginary, fictional, theatrical or in various other forms. Any technique can be used. They can be created by one person or more coming together.

We can develop the programme along the way. Like a traveller wandering the streets, discovering their surroundings, and then putting everything together at the last minute to write the programme. But again, everything, including the script, is up to you, up to us. However we feel, whatever your heart desires. 'Everything is within everything.' Capturing the invisible is also an important story, as we discussed at the beginning.

We start, we work until Kaarina arrives, then we continue and finally we finish—sorry, we don't finish, we leave everything open-ended and display everything that is there, one on top of the other and one below the other... Good luck...

y a n a r

Galata'nın Nabzını Yoklamak

Ahmet Atakan Keskin

Bu oluşan yarıkları, dolulukların sokaklaşması değil, boşlukların yapılaşması olarak görmek daha doğru olacaktır. Galata'da kaybolan boşlukların, eski surların oluşturduğu sokaklaşmaların, mevcut durumda daha aykırı bir yapılaşmayla günümüze geldiği görülebilir.

Surların kültürel miras olmasından ziyade, bu sonucun görülme sebebi; işlevsizlikleri ve dar sokak oluşturmalarından dolayı 1800'lü yıllardan başlayan bir süreçle bir yok oluşa kurban olduğu görülebilir.

Buna rağmen sur kapıları, Cenevizliler sürüldükten sonra bile bir süre daha açılıp kapanmaya devam etmiştir ve bu eylem, surların yalnızca koruma amaçlı bir işlevi olmadığını da göstermektedir.

Taking the Pulse of Galata

Ahmet Atakan Keskin

It would be more accurate to read these emerging fissures not as the street-ification of solids, but as the structuring of voids. In Galata, the lost voids and the street formations once produced by the city walls have reappeared in the present through a more dissonant and irregular built form.

The disappearance of the walls was not primarily due to their value as cultural heritage, but to a gradual process of erasure that began in the 19th century, driven by functional obsolescence and the production of narrow streets. Despite this, the gates continued to open and close for a time after the expulsion of the Genoese, revealing that the walls functioned not only as defensive structures but also as active urban elements.

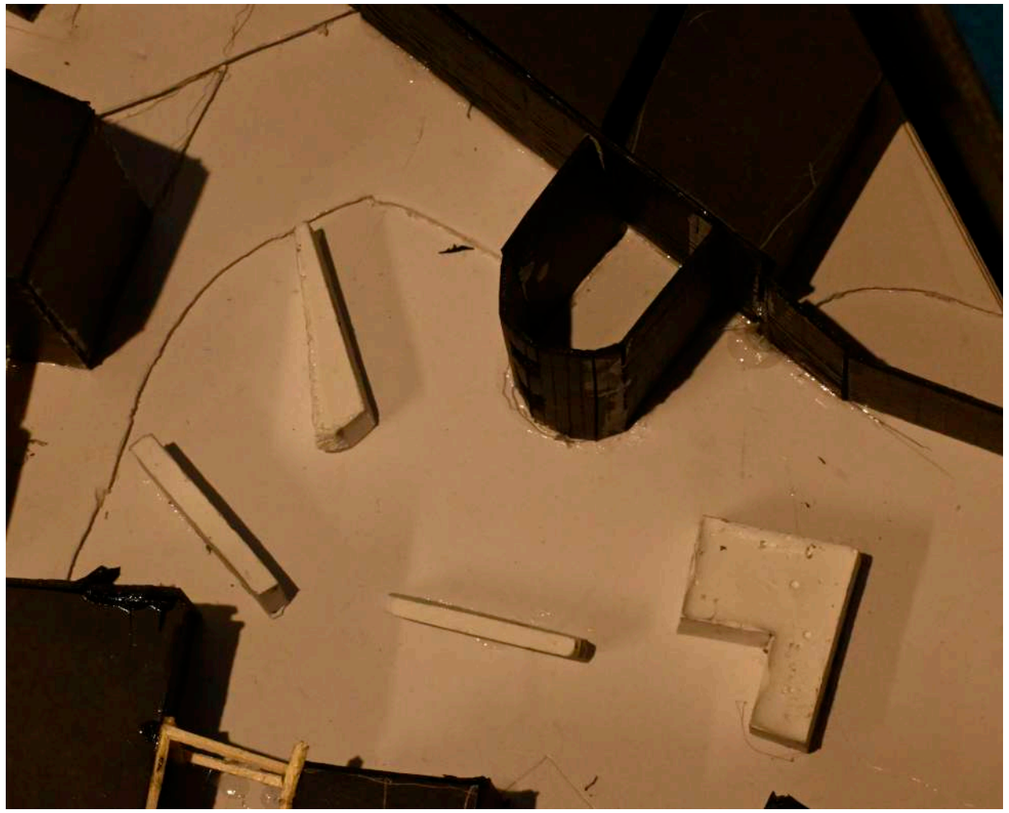

Duvar temsillerinin maketteki görünüşü.
Appearance of the wall representations in the model.

Kapılar kapandığında, sur içi ve dışı geceleri bağ koparırdı. Bu; bütün olan kenti, parçalanıp geceleri iki ayrı kente çevirirdi.

Günümüzde, bu adi kalmış; surlara ve burçlarına bitişik binalar, boşluklar ve avlular bu eski mekansallaşmanın oluşmasına engel olan en büyük unsurlardır. Bu mekanları dışavurmak, Galata'nın şu anki dokusuna patlamasını sağlamak yeni hikayelerin başlangıcı olacaktır. Aynı zamanda kültürel bir mirasın, hiç korunmamış bir hikayenin, bu halde olmasına, bu düşüncesiz mimari anlayışı eleştirmek amacıyla; yırtıklar, büyük kapılar burayı fark ettirecektir. Galata'nın surları bu müdahaleyle yaşayacaktır.

When the gates closed, the inside and outside of the walls were disconnected at night, fragmenting the city into two separate conditions.

Today, this separation has been erased by buildings attached to the walls, infill voids, and courtyards that prevent the re-emergence of this spatial condition. Making these spaces visible—allowing them to rupture Galata's current fabric—can initiate new narratives, while tears and large openings act as a critique of the neglect of cultural heritage. Through this intervention, Galata's walls can once again become alive.

Galata'ya çıkan yollar, izohipsler ve kıyı çizgisini gösteren vaziyet planı
Site plan showing the roads leading up to Galata, contour lines, and the coastline.

Şunlar da göz önünde bulundurulabilir:

İstanbul bazında, bu kentin hareketinin ne kadar esneyebildiği ve ne noktalarda kilitlendiği

Sokak yapılarının, tarihi dokuda farklı etkileşimleri oluşturmak için yüksek potansiyeller barındırması; en basitinden bir esnafın kendi dükkânının önüne attığı iki sandalye ve bir masanın aslında performatif bir eyleme dönüşüp, mahallenin o mekansal değişimi hafızasına kazıması, o elemanların yok oluşunu fark edecek olması en basit etkileşimlerden örnek verilebilir.

Bu etkileşimleri, yeni senaryoları oluşturmakta basit konstrüksiyonlarla, birkaç duvarın (duvarlar burada bir temsil olarak görülebilir.) örneğin bir şantiye sürecinde sokaktan teması kesilen bir parsel (OSB levhalarla), o parselin kent mekânıyla ilişkisini koparıp bir yara için, örneğin uzun süreler boyu hafızasına böyle kazınmasına neden olur. Bir başka örnek sokak üstü park yerlerine konulan saksılar ve dubalar verilebilir. Bu elemanlar kasıtlı olmasa da bir temsilin var oluşunda ana eleman, başrol olurlar ve aylar seneler boyu büyük bir etkileşim alanının, kentsel mikro yapı adacıkları, parseller oluşmasına sebep olabilir. Dükkanlardan taşan ürünler de bir başka örnek olabilir. Bu mikro adacıklar kentte neredeyse binalar kadar ağır etkiye sahiptir. Galata bazında, Galata'nın, en ağır abisi, kulesi dışında surlarıdır. Bu surlar zaten yok oluştadır, hafızadan silinmeye yüz tutmuştur, silinmiştir. Standart bir İstanbullu'nun bile Galata'da surlardan bihaber olduğu iddia edilirse abes kaçmaz. Bu ağır abilerin yüksek bir etkileşim potansiyeline sahipken koca bir yapı adasının içinde, sura bitişik binalar ve bu adayı çevreleyen binaların yarı mülkiyeti olmasından öteye geçememektedir. Bu temsilde ise eklenen bu kütleli duvarlar, bu mekansal etkiyi, mecazen ve doğrudan bir DUVAR gibi güçlendirme çabasındadır. Bu çaba, mekansal etkiyi güçlendirmesi bakımından ağır bir temsille ortaya koyulmuştur.

The following points may also be considered:

At the scale of Istanbul, the degree to which urban movement can remain flexible, and the points at which it becomes constrained.

Street structures hold a high potential to generate interaction within the historic fabric. Simple acts—such as placing two chairs and a table in front of a shop—can become performative gestures that imprint spatial change into collective memory. Through similarly modest constructions, such as temporary walls or barriers, urban relationships can be interrupted, producing long-lasting "wounds" in the city's spatial memory. Elements like planters, bollards, or goods spilling out from shops may unintentionally form urban micro-islands with an impact comparable to that of buildings.

In Galata, aside from the Galata Tower, the city walls represent the area's most dominant yet most forgotten element, largely erased from collective memory. Despite their high potential for interaction, they remain confined within a single urban block, reduced to attachments to surrounding buildings. In this representation, the added massive walls seek to reinforce this spatial effect—both metaphorically and directly—through a deliberately heavy intervention.

Etkileşim alanının vaziyet planında temsili.
Representation of the interaction zone in the site plan.

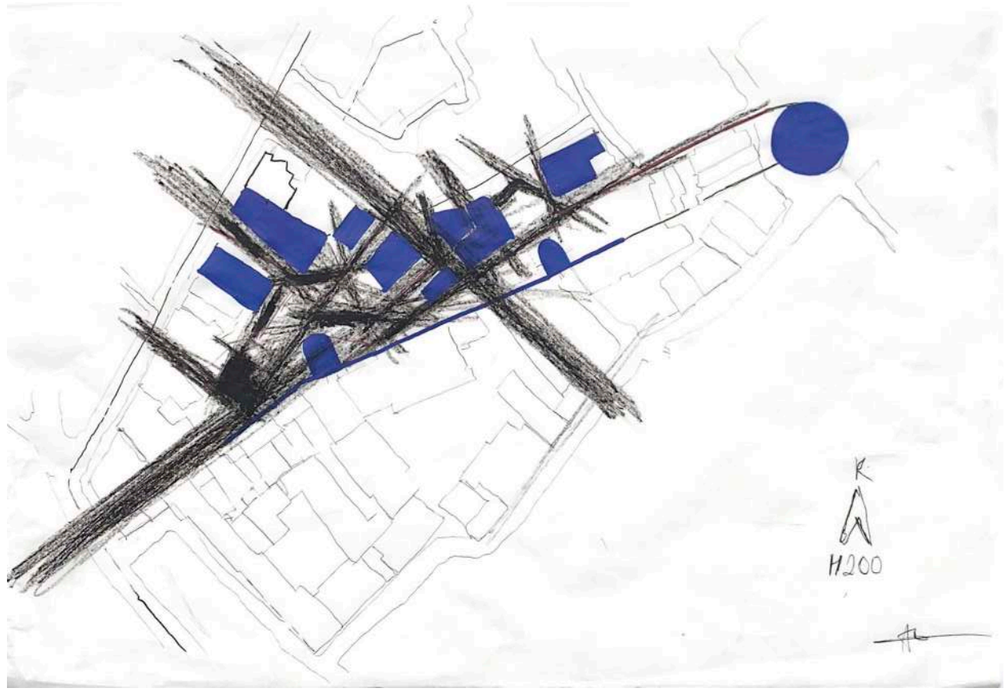

Genel bir görüş olarak da bu yaklaşım şu düşünceyi arkasına almaktadır: Yapı adaları ele alınırken yalnızca bir parselizasyon, mülkiyet ve proje bazlı bakılmamalıdır. Ne yazık ki bu çağda, bu dönemde hala çok farklı etmenler ve politikalardan dolayı kent kurmak, insan bazlı değil rant önceliklidir. Bu yaklaşım, yapı adalarının tek ada bazında değil, bu işin bir sanat eseri olarak düşünülmesini de ortaya koymaktadır. Çünkü mimarlık yalnızca bina yapma sanatı değildir. İnsan etkileşimi sanatıdır. Bu adalar incelenirken, oluşabilecek etkileşimler sanatsal bir edayla, bağlamı asla ama asla göz önünden kaçırmayarak incelenmelidir. Koyulacak bir saksının, önceki maddede de bahsedildiği gibi, insan yaşamında, zihin berraklığı üzerinde etkisi göz ardı edilemeyecek kadardır.

Galata bazında bu adalar arasındaki bağlar ele alınmaktadır. Daha somut bir temsil olan bu köprüleştirme fikri bu ana fikre bir atıftır.

As a general position, this approach argues that urban blocks should not be read solely through parcelization, ownership, or project-based frameworks, as contemporary city-making remains largely profit-driven rather than human-centered. Instead, blocks are understood as parts of a larger artistic and relational composition, where architecture is seen as the art of human interaction and even minor elements can significantly affect everyday life.

In the context of Galata, this relational reading is reinforced through the bridging concept, which serves as a concrete representation of these inter-block connections.

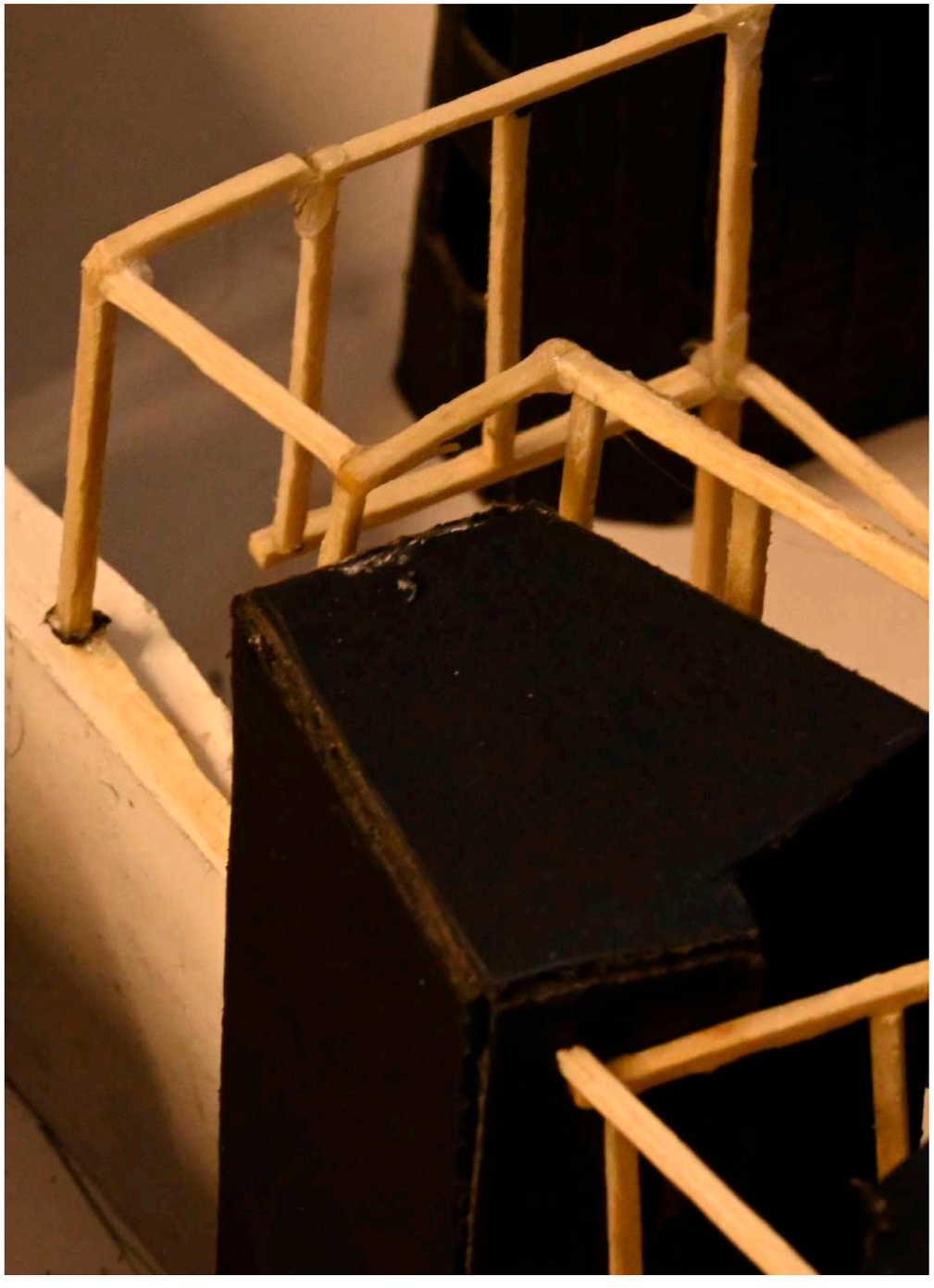

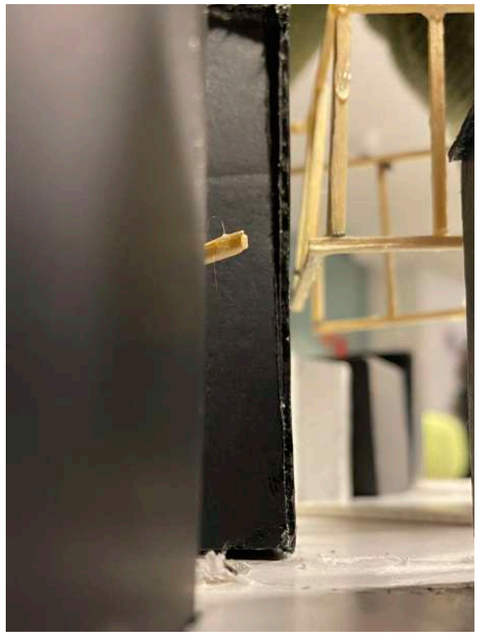

Mekânlaşmanın sınırlarda denenmesidir. Tabii ki de kimsenin evini kesmek, yeniden oynatmak akıl karı bir iş değildir. Bunun farkındayız. Bu yalnızca bir temsil, bir mesajdır. Galata'nın nabzını yoklamak terimi şu şekilde yorumlanır: Potansiyel (fictional–ütopik) senaryoların, gerçeklik ve bağlam kapsamında çoğu yerde denemelerinin yapılması, farklı bir kentsel planlama doğrusu olarak da bitmeyen, ötesi görülemeyen birsürü olasılığın çevremizde olması; bu olasılıkların bir esnaf, bir mahalleli tarafından bile küçük bir saksı, üç ayaklı bir sandalye ile bile sağlanabilmesi. Aslında her kentli Tanrı'yı oynayabilir ve buradaki potansiyelin farkında değildir. Etrafımız adeta bir maymunlar cehennemidir. Galata surları gibi yüzyıllar boyu süregelen ağır abinin bile, adeta mizahi ve ironik olarak fazla cesur denemelerle farklı potansiyellerinin gerçekliğe bir şekilde indirgenecek esansından, izleyici tarafından belki bir köşesinden kendince yorumlanabilmesi; bu yaklaşım için realitede eli boş bir peçete çöpü olmayacağını düşündürmektedir- DÜŞÜNÜLMELİDİR.

It is an experiment in testing spatialization at the limits; cutting through or reconfiguring homes is not the aim, as this is purely a representational gesture. "Taking Galata's pulse" refers to exploring fictional–utopian scenarios within real contexts, revealing how small, everyday actions—such as a planter or a stool—can generate urban possibilities.

In this sense, every urban dweller holds unrealized potential, often unaware of their agency. Even the Galata walls, as a centuries-old dominant element, can reveal latent meanings through bold and ironic interventions, allowing the observer to interpret these potentials as a meaningful provocation rather than an empty gesture.

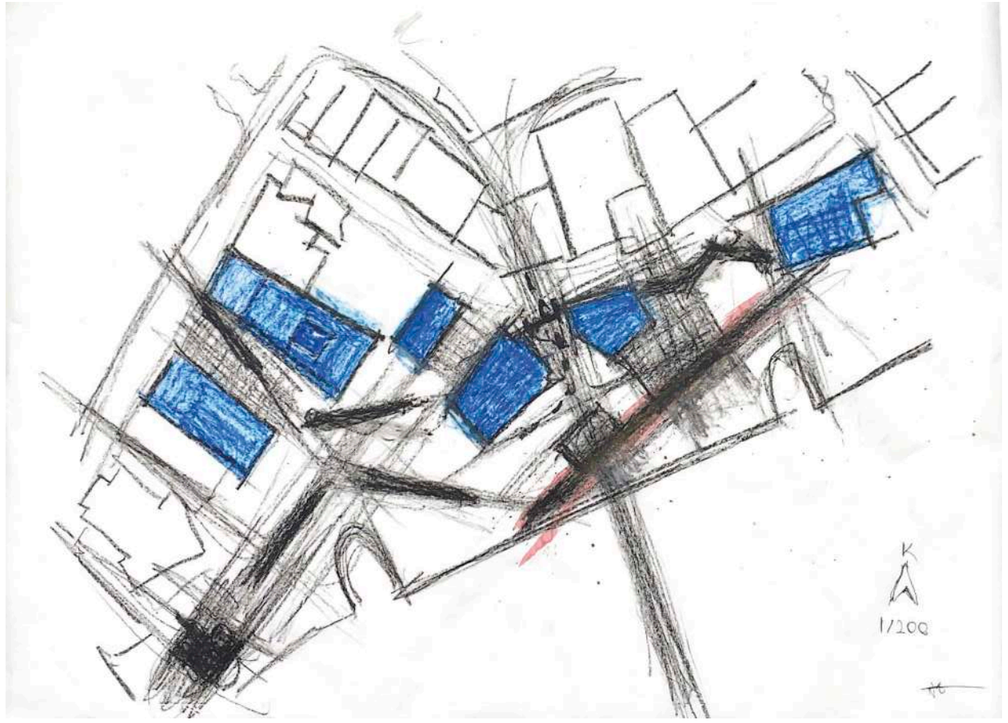

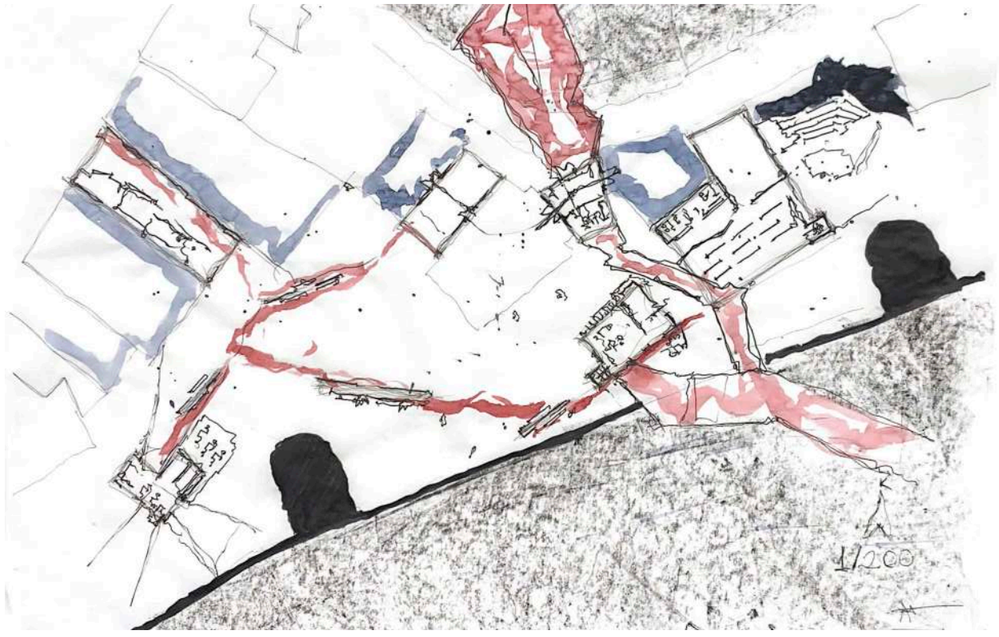

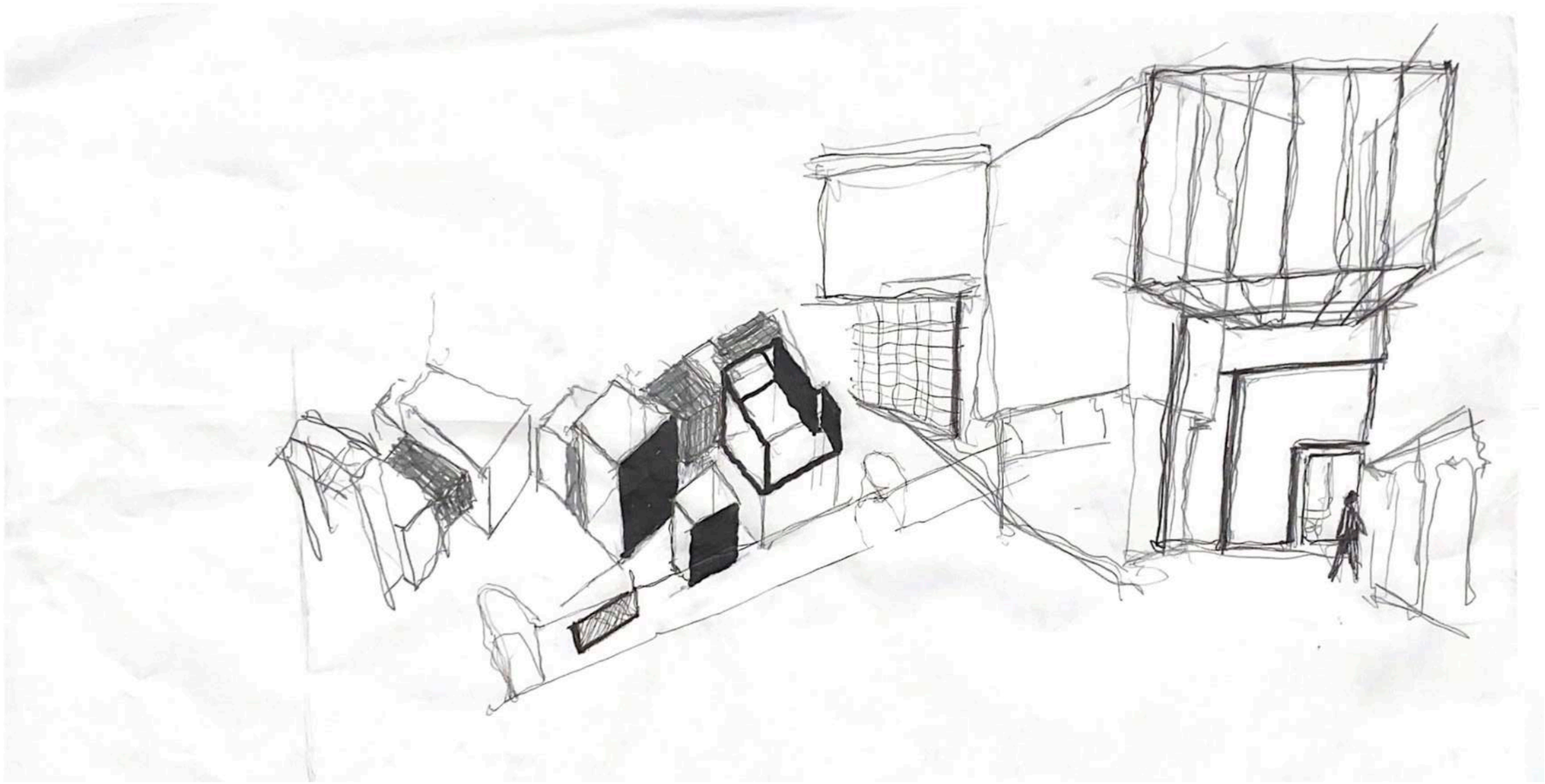

İzometrik ve perspektif görünüş temsili.
Isometric and perspective view representation.

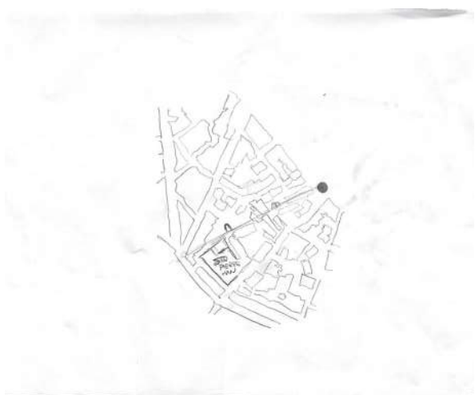

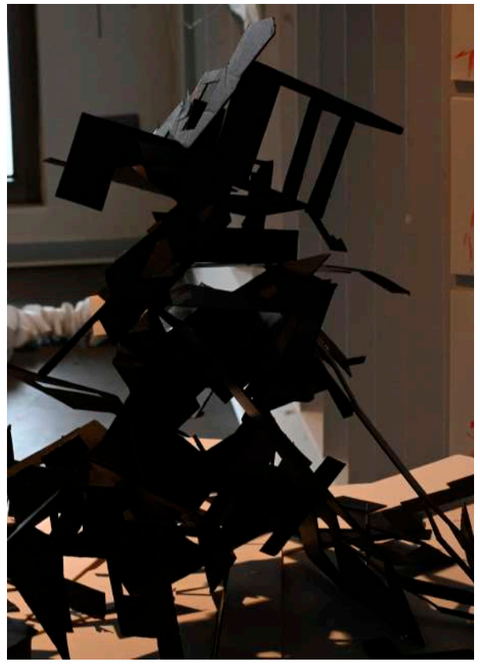

Bu temsil bazında kesilen binalar, ayaklandırılan binalar ve duvarlar; bir pavyon, enstalasyon ve sergileme mekânıdır. Burada sergilenen sanat eseri insandır, onun etkileşimleri, kentin görünmeyen yüzüdür. Arızalı bir akor gibi olan Galata'nın bu kısmının anahtara dönüp ana akora çözümlemesi ve buradaki harmoninin inşaası gerekmektedir. Galata ve tüm İstanbul farklı ritimlerde çalmaktadır. Bu potansiyel tek bir parçaya değil, sonsuz parçalara sebep olmalıdır.

Within this representational framework, the cut buildings, elevated structures, and walls function as a pavilion, an installation, and a space of exhibition. The artwork on display is the human—human interactions and the invisible face of the city.

Like a dissonant chord, this part of Galata requires a return to the key and a resolution into the main chord, calling for the construction of a new harmony. Galata and Istanbul play in different rhythms, and this potential should give rise not to a single composition, but to infinite ones.

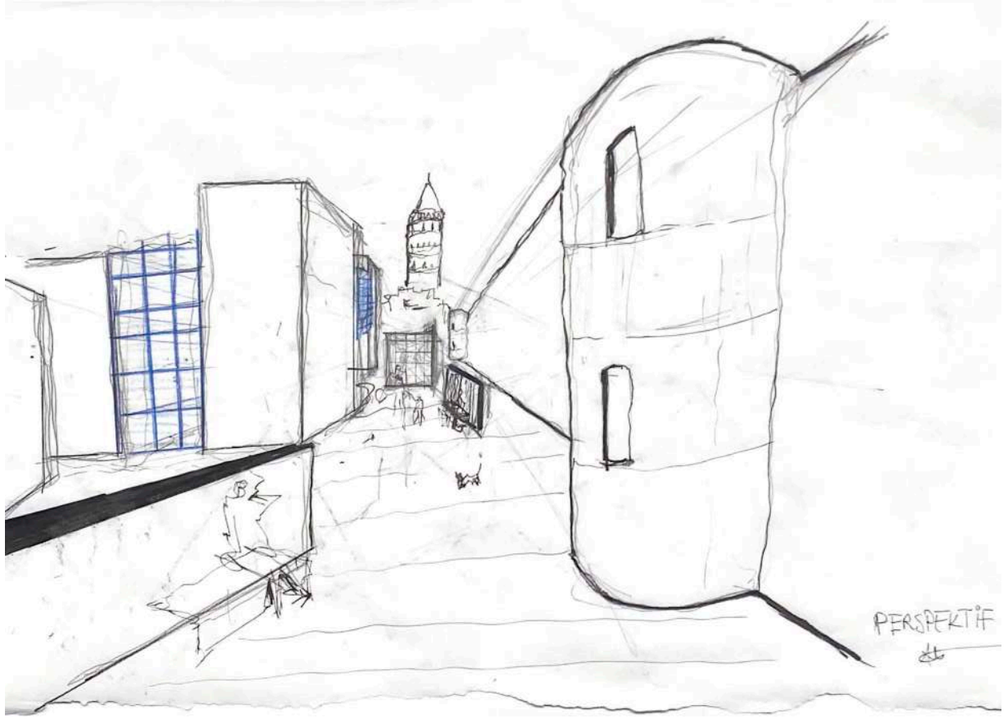

Temsilin, perspektif görünüşü, Galata kulesiyle ilişkisi
Visual representation of the sound waves in the composition.

Bu maket, diğer temsillerin ekürisidir.Diğer maket yapılırken ortaya çıkan çerçöp, bir başka bakış açısıyla bir anlığına kendi formuyla bir heykelsi temsile kavuşmuştur. Aslında temsilin kullandığı temsilin dili süreç odaklı olmasıdır; sonuç odaklı, jilet çizgiler, cetvelle çekilmiş çizgiler yerine serbest el kullanımı, süreci ve o ruhu kapsayan en iyi temsildir. Potansiyeller ve olasılıklardan bahsederken ortaya böyle bir formun, bir maketin çerçöpünden ortaya çıkmasının poetik bir anlam taşıdığı iddia edilebilir. Sürecin formlaştığı, bu donuk form, süreç boyunca yaşayan bu çerçöpü bir esere dönüşme çabasıdır. Mimarlık , sonuç odaklı, süreci çöpe atan, eskizi sonuca erişme aleti olarak kullanan, hatta bazen eskizi bile kullanma ihtiyacı duymayan, ölüm eşiğindeki; çizimlerin ve maketlerin düşünsel havası gerçeği belki yansıtamamaktadır ama mimarın sanatını, fırçasını, kalemini yakalamakta

This model acts as a counterpart to the other representations, where the debris produced during the making of another model momentarily takes on a sculptural form when viewed from a different perspective. Its representational language is process-oriented, favoring freehand expression over result-driven precision in order to capture the spirit of making.

The emergence of this frozen form from leftover material carries a poetic meaning, materializing the process itself as a work. In contrast to architecture's outcome-focused tendencies that often discard the process, this approach preserves the gestures of the architect—the hand, the brush, and the pen.

çok iyi bir iş çıkarmaktadır. Bu, burada kapsamaya çalışan o sürecin; dökülen terler, harcanan saatler ve çöpe giden eskizler, hatalı, yanlış olsa da her parça değerlidir, bir zihnin hiç yoktan var ettiği temsillerdir.

This attempts to encompass the process itself—the sweat poured in, the hours spent, and the sketches thrown away; even if flawed or incorrect, each fragment is valuable, as it represents something created from nothing by the mind.

Haliç Metro Köprüsü

Artiona Dushi

İstanbul Haliç Metro Köprüsü Yeniden Tasarım Projesi, şehrin tarihi silüetine ve mevcut ulaşım hatlarına saygı duyan, modern ve çok işlevli bir kamusal alan vizyonunu sunmaktadır. Projenin temel amacı, iki yakayı sadece fiziksel olarak değil, sosyal ve kültürel olarak da birleştiren, makas sistemli yeni bir köprü ve entegre yaya yolları ağı oluşturmaktır.

Tasarım sürecinin temelini, değiştirilmesi mümkün olmayan "sabitler" oluşturmuştur: Mevcut metro hattının teknik gereksinimleri, kıyıdaki tramvay yolları ve köprünün üzerinde oturduğu ana strüktürel aks. Bu sınırları birer engel olarak görmek yerine, yeni makas sistemli yapının ve yaya yollarının taşıyıcı sistemini bu veriler ışığında kurgulayarak, mevcut ulaşım ağını kentsel bir yaşam alanına dönüştürmeyi hedefledim.

Tasarımın en kritik kısıtlaması, İstanbul'un tarihi silüeti ile rekabet etmemek ve şehrin binlerce yıllık profilini bozmamaktır. Bu nedenle, devasa ve dikey formlar yerine, Haliç'i çevreleyen tepelerinin doğal ritmini takip eden, akışkan bir yatay form tercih edilmiştir. Köprünün yeni makas sistemi, bir yandan metro hattını güvenle taşırken, diğer yandan "kırmızı hat" olarak adlandırdığımız yaya ve bisiklet rotası için esnek bir iskelet sunmaktadır.

Masterplan ölçeğinde bakıldığında, kırmızı hat sadece bir geçiş güzergahı değil, Haliç kıyılarını birbirine bağlayan kentsel bir omurga olarak karşımıza çıkar. Kasımpaşa ve Balat kıyıları boyunca ilerleyen bu hat, yer yer mevcut zeminle bütünleşerek neredeyse görünmez bir yaya yolu haline gelir, yer yer ise yükselerek köprüye eklemlenir. Bu süreklilik, kullanıcının kentin içinde kaybolmadan, kesintisiz bir akışla karşı kıyıya ulaşmasını sağlarken; "seyir terası", "etkinlik alanı" ve "kaykay pisti" gibi duraklarla yolculuğu zenginleştirir.

Haliç Metro Bridge

Artiona Dushi

The Istanbul Haliç Metro Bridge Redesign Project presents a vision for a modern, multi-functional public space that respects the city's historical silhouette and existing transportation networks. The primary objective is to create a new bridge utilizing a truss system that reunites the two shores not just physically, but socially and culturally.

The foundation of the design process was shaped by elements that could not be altered: the technical requirements of the existing metro line, the shoreline tram routes, and the primary structural axis on which the bridge rests. Instead of viewing these constraints as obstacles, I aimed to transform the existing transportation network into an urban living space by configuring the load-bearing system of the new truss bridge and pedestrian paths in light of this data.

The most critical constraint of the design is to avoid competing with Istanbul's historical silhouette and to preserve the city's millennia old profile. Consequently, rather than massive or vertical forms, a flowing horizontal form was chosen, following the natural rhythm of the hills surrounding the Golden Horn. The bridge's new truss system securely carries the metro line while providing a flexible skeleton for the pedestrian and bicycle route.

Viewed at the masterplan scale, the red line is not merely a transit route but an urban spine connecting the shores of the Golden Horn. This path, running along the Kasımpaşa and Balat coastlines, integrates with the existing ground in places to become an almost invisible walkway, while rising in others to attach to the bridge. This continuity allows users to reach the opposite shore in a seamless flow without getting lost in the urban sprawl, while enriching the journey with nodes like "viewing terraces," "event spaces," and "skateboarding rinks."

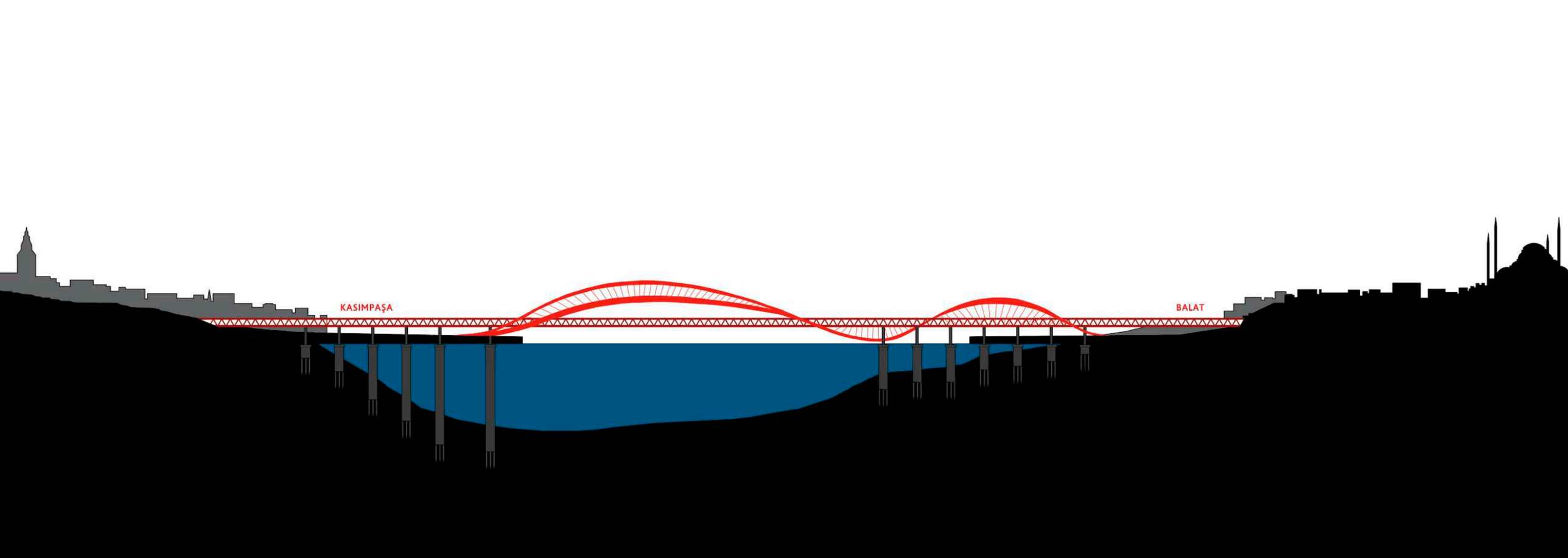

MASTERPLAN

0 — 50.000

HALİÇ

ETKİNLİK ALANI

SEYİR TERASI

KAYKAY PİSTİ

HALİÇ METRO KÖPRÜSÜ

BİSİKLET HATTI

YAYA HATTI

BOĞAZ

Kırmızı hattın karakteri, kullanıcı ihtiyaçlarına göre mekansal olarak farklılaşmaktadır. Bu yol, bazı noktalarda genişleyerek sokak sanatçılarının performanslarını sergileyebileceği doğal amfilere dönüşürken, bazı noktalarda daha dik eğimler ve pürüzsüz yüzeylerle kaykaycılar için dinamik alanlar yaratır. Bu fonksiyonel çeşitlilik, projenin sadece bir "geçiş yeri" değil, aynı zamanda bir "varış noktası" olmasını sağlar. Kentin farklı alt kültürleri, projenin sunduğu bu esnek mekanlarda bir araya gelme fırsatı bulur.

Metro hattı var olduğu gibi korunurken, yaya yolları bu hattın hem altında hem de üstünde rampalar aracılığıyla sirkülasyon imkanı bulur. Eğimlerin yüksek tutulmaması, köprünün her yaştan kullanıcı için konforlu bir rota olmasını sağlar. Strüktürel sistem, yaya yollarını taşıyan hafif ama dayanıklı bir iskeletten oluşmaktadır.

Sunulan iki farklı hava fotoğrafı (1. ve 2. versiyon), kırmızı hattın köprü gövdesiyle kurduğu alternatif ilişkileri temsil etmektedir. İlk versiyonda daha lineer ve strüktüre sadık bir akış varken, ikinci versiyonda yolların daha organik bir biçimde kentsel peyzajla cesur bir entegrasyon kurduğu görülmektedir.

Sonuç olarak, Haliç Metro Köprüsü Yeniden Tasarım Projesi, ulaşım altyapısını toplumsal bir katalizöre dönüştürme girişimidir. İki yakayı birleştirme ana amacını güderken; sanatı, sporu ve sosyal etkileşimi iki yakanın kıyılarına yerleştirir. İstanbul'un tarihine, tepelerine ve silüetine uyum sağlayan bu yeni makas sistemli yapı, kentin modern ulaşım ihtiyaçları ile tarihsel kimliği arasında güçlü ve canlı bir köprü kurmaktadır.

The character of the red path differentiates spatially according to user needs. In certain areas, this path widens to transform into natural amphitheaters where street performers can showcase their talents, while in others, it creates dynamic zones for skateboarders with steeper inclines and smooth surfaces. This functional diversity ensures the bridge is not just a "place of passage" but also a "destination." Different subcultures of the city find the opportunity to converge within these flexible spaces offered by the bridge.

While the metro line is preserved, pedestrian paths find circulation opportunities both above and below this line via ramps. Keeping gradients low ensures the bridge is a comfortable route for users of all ages and cyclists. The structural system consists of a lightweight yet durable skeleton that supports the pedestrian walkways.

The two different aerial photographs (versions 1 and 2) represent alternative relationships the red line establishes with the bridge body. The first version features a more linear flow faithful to the structure, while the second version shows paths opening and closing more organically, establishing a bolder integration with the urban landscape.

In conclusion, the Haliç Metro Bridge Redesign Project is an attempt to transform transportation infrastructure into a social catalyst. While pursuing the primary goal of uniting the two shores, it embeds art, sports, and social interaction. This new truss-system structure, harmonizing with Istanbul's history, hills, and silhouette, builds a strong and vibrant bridge between the city's modern transportation needs and its historical identity.

İSTKELE

Başak Çimen

Proje, Fikirtepe'deki dikey yapılaşmayı yalnızca bir mimari tipoloji olarak değil, rant ve emlak odaklı kentsel dönüşüm süreçlerinin mekânsal bir sonucu olarak okur. Mahalle ölçeğinde sürekliliğin kaybolması, uzun yıllar tamamlanamayan şantiyeler, sınırlı yaşam alanları ve yeşil alan eksikliği, bu eleştirel yaklaşımın temelini oluşturur.

Proje alanı, Fikirtepe'nin merkezinde yer almasına rağmen çevresindeki rezidanslar gibi parseli bütünüyle kaplayan bir yerleşim önermez. Aksine, kentsel dönüşüm sürecinde "artık" kalmış, küçük bir arazi üzerinde yükselen iki kule olarak kurgulanır. Bu konumlanma, dönüşümün mekânsal düzensizliğine ve parçalanmış kentsel yapıya doğrudan bir gönderme niteliği taşır.

İSTKELE

Başak Çimen

The project approaches vertical development in Fikirtepe not merely as an architectural typology, but as a spatial outcome of rent and real estate driven urban transformation. The loss of neighborhood continuity, long lasting construction sites, limited living spaces, and the lack of green areas form the basis of this critical stance.

Although located at the heart of Fikirtepe, the project does not propose a parcel filling layout like its surroundings.

Instead, it is conceived as two towers rising from a small "residual" plot, directly referencing the spatial disorder and fragmented urban fabric produced by the transformation.

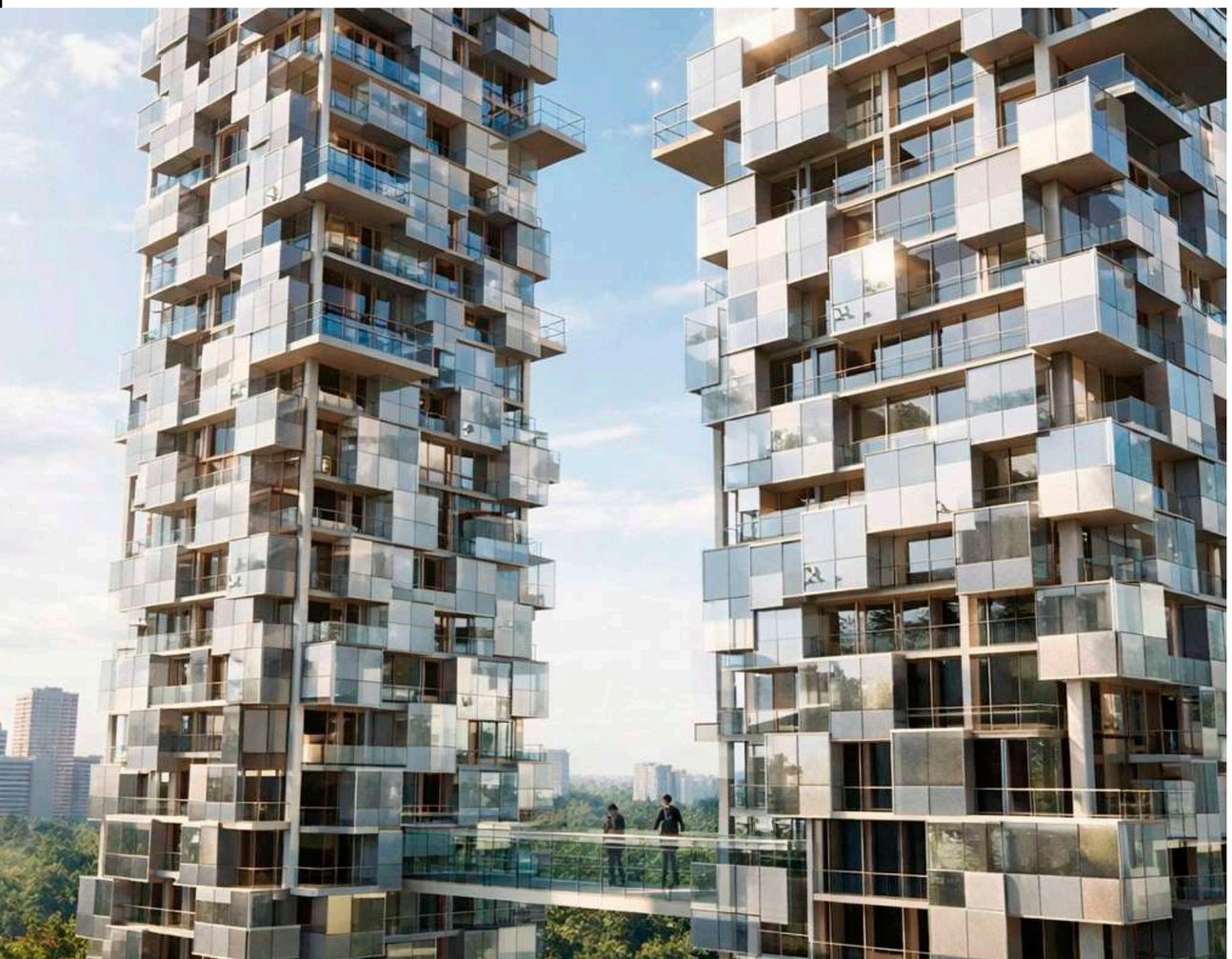

Şehrin TAM ortasında, sanki etrafta hiçbir şey yokmuş gibi ya da aslında her şey fazlasıyla yetmiyormuş gibi biz de "iki kule, bir rezidans daha neden olmasın?" dedik. Yüksek kaliteli malzemeler kullanmayı hedefledik; başta hiçbir masraftan kaçınmadık (kaçabilirdik ama istemedik).

Sırf yüksek tavanlı, ferah yaşam alanları sunabilmek için kat yüksekliklerini dahi maksimuma çıkardık. Kısacası: şehir sıkışık olabilir, ama biz iç mekânları rahat bırakmaya karar verdik.

At the VERY center of the city, as if nothing around was enough or as if there was nothing at all we asked ourselves: "Why not two more towers, one more residence?" We aimed to use high-quality materials and avoided cutting costs from the very beginning (we could have, but chose not to).

To provide spacious interiors with high ceilings, floor heights were pushed to their maximum limits. In short: the city may be dense, but we chose to keep the interiors generous.

Ama tabii evdeki hesap çarşıya uymadı. İşler planlandığı gibi gitmedi; ekonomik kriz bizi de buldu. Yetmezmiş gibi, koca Fikirtepe'nin bütün tozunu toprağını yuttuk (bkz. yukarıdaki görsel). Ama yılmadık. Canla başla çalıştık. Çünkü vazgeçmek kolaydı; biz zor olanı seçtik.

Döşemelerle başladık. "Kaliteden kaçınmayacağız" dedik; bol bol koyduk donatıyı, çirozu. Kolonları bir bir diktik. Derken ikiz kuleler yavaştan oluşmaya başladı. Ev sahipleri heyecanlandı, biz de gururlandık (bir tık).

Kuleler yükseliyordu ama para yavaştan tamamlanmaya başladı. Dedik ki: "Hadi cephe malzemelerine geçelim. En azından dışarıdan bakan iyi ilerliyor desin. Namımız yürüsün."

Of course, things did not go as planned. The economic crisis caught up with us as well. As if that wasn't enough, we swallowed all the dust and dirt of Fikirtepe (see image above). Still, we did not give up. We kept working relentlessly, since giving up was easy and we chose the harder path.

We started with the slabs, insisting on not compromising on quality, using generous amounts of reinforcement and ties. Columns were erected one by one. Soon, the twin towers began to take shape. The homeowners got excited, and we felt proud too (just a little).

The towers kept rising, but the budget was slowly running out. So we said: let's move on to the façade materials at least from the outside, it should look like things are progressing. Reputation matters.

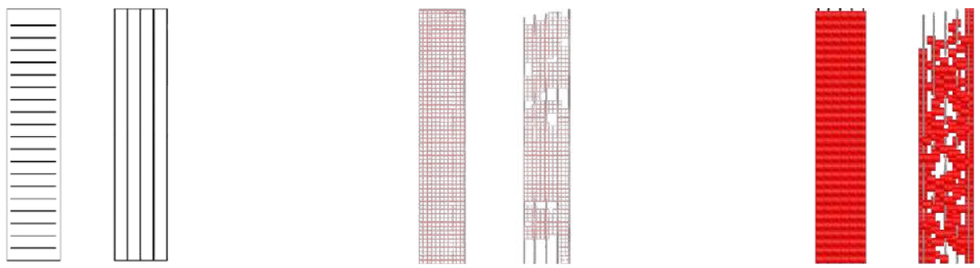

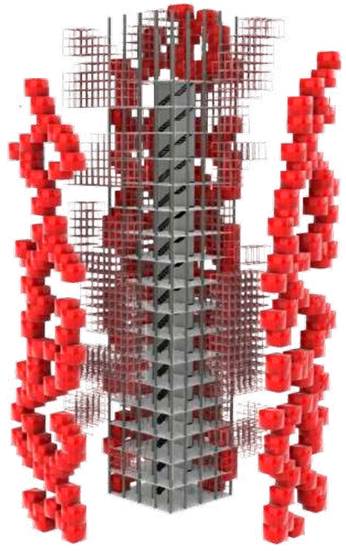

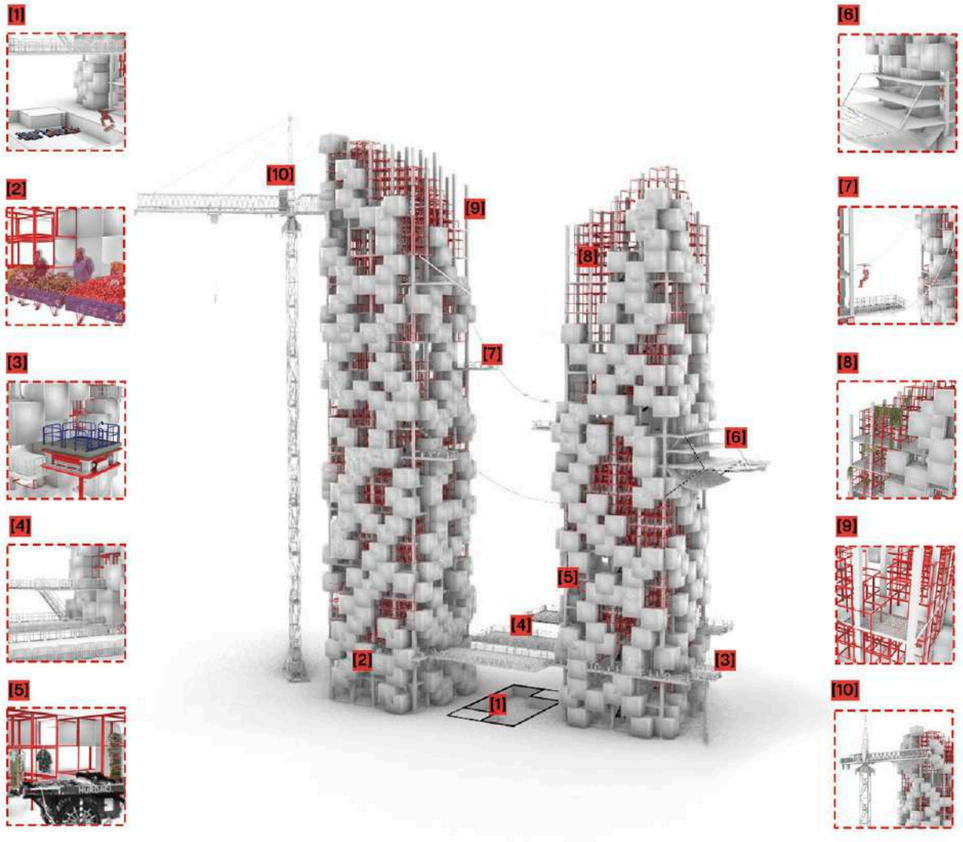
[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]

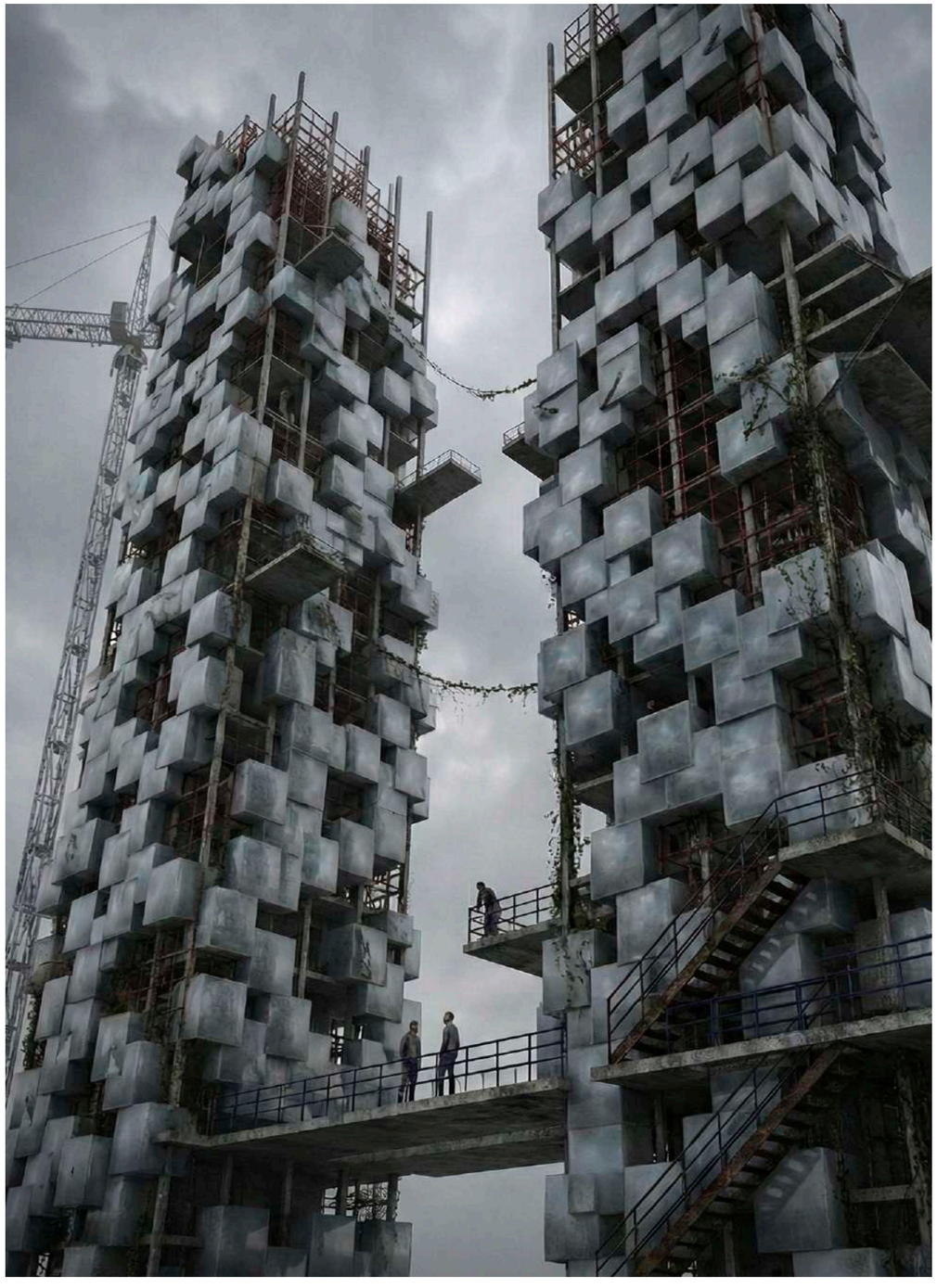

Çöküş İçin Tasarlanmış Bir Kasaba

Bilgesu Tuncer

Çöküş İçin Tasarlanmış bir Kasaba, İstanbul'a İstanbul Havalimanı üzerinden giriş yapan bir zombie virüsünün ardından geçen beş yıllık sürede kentin nasıl yeniden parçalandığını ele alan spekülatif bir anlatıdır. Proje, felaketin ilk anlarına değil; felaketin normalleştiği, düzenlerin yeniden kurulduğu bir zamana odaklanır.

Virüsün İstanbul içindeki yayılımı, rastlantısal bir kaos olarak değil; ilçelerin nüfus yoğunlukları, sınıfsal dağılımları ve altyapı süreklilikleri üzerinden analiz edilen bir süreç olarak kurgulanır. Kalabalık merkezler çökerken, kentin çeperlerinde yer alan seyrek yerleşimli alanlar geçici güvenlik bölgeleri hâline gelir.

Bu analiz sonucunda, Şile'de az yerleşimli ve görece izole bir bölgede bir "güvenli alan" tespit edilir. Ancak burada kurulan kasaba, eşitlikçi bir sığınak değil; başından itibaren sınırlar, ayrıcalıklar ve hiyerarşi üzerine inşa edilmiş bir sistemdir. İstanbul'un yoğunlukla çöken yapısı, bu kez daha küçük ölçekte ve daha kontrollü bir biçimde yeniden üretilir.

A Village Designed to Fail

Bilgesu Tuncer

A Village Designed to Fail is a speculative narrative that examines how Istanbul is re-fragmented in the five years following the arrival of a zombie virus via Istanbul Airport. Rather than focusing on the initial moment of catastrophe, the project turns its attention to a later phase: a time when disaster has become normalized and new orders have begun to form.

The spread of the virus across Istanbul is not framed as random chaos, but as a process analyzed through district population densities, class distributions, and infrastructural continuities. While densely populated central areas collapse rapidly, sparsely inhabited peripheral zones temporarily emerge as perceived safe territories.

As a result of this analysis, a "secure zone" is identified in a lightly populated and relatively isolated area of Şile. However, the settlement established here is not conceived as an egalitarian refuge. From the outset, it is constructed as a system grounded in boundaries, privilege, and hierarchy. The mechanisms through which Istanbul collapses under density are reproduced once again, this time at a smaller scale and under stricter control.

16 Şubat 2026 — Kırılma

2026 – 2027 — Dağılma

2027 — Kasabanın Kuruluşu

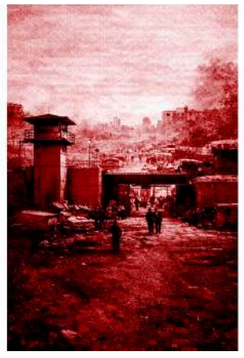

2031 — Yerleşik Hayat

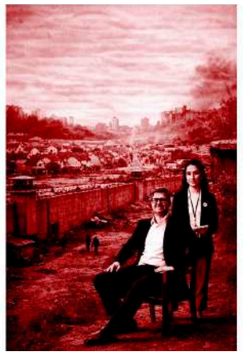

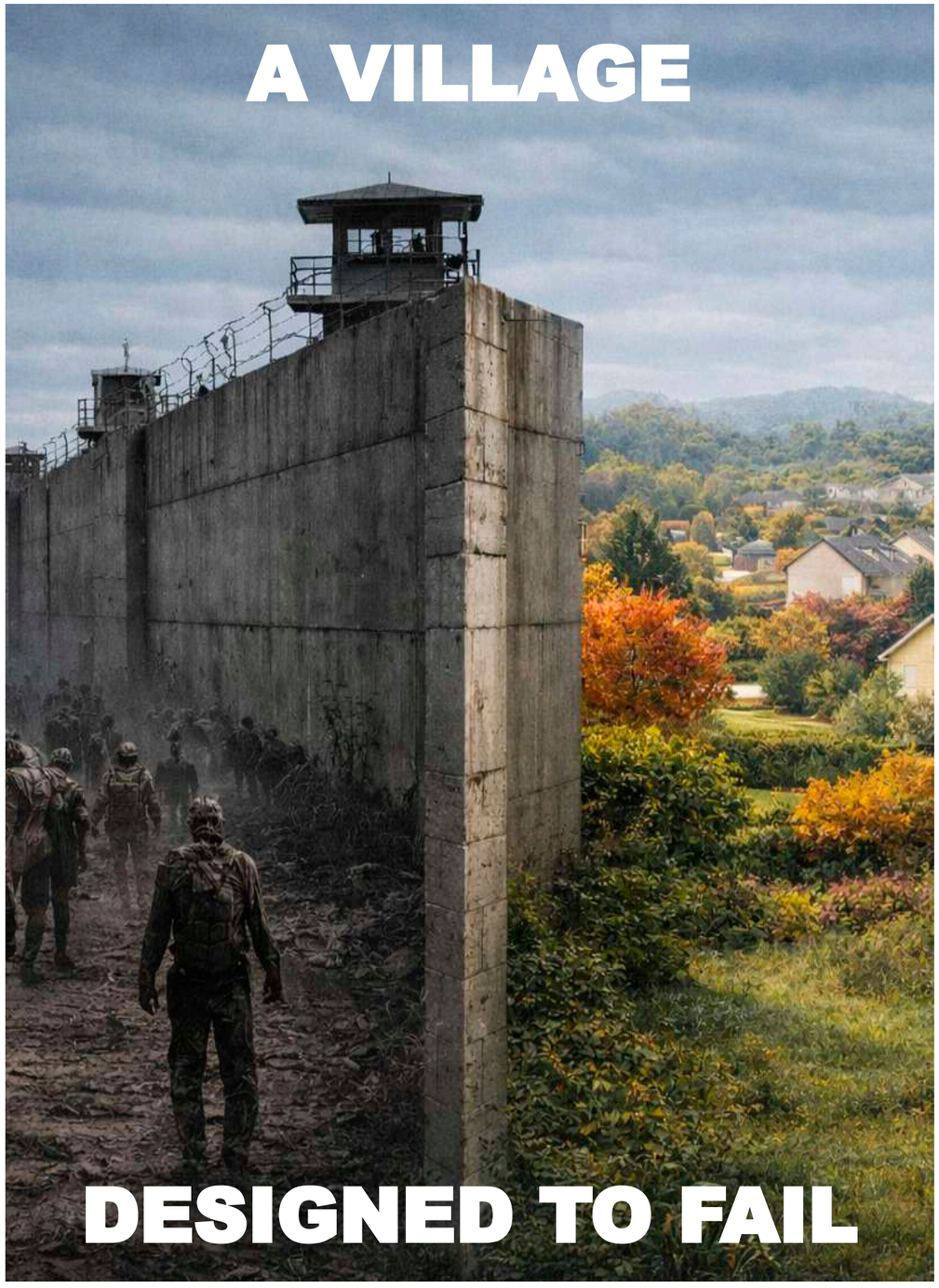

Kasabanın mekânsal organizasyonu iktidar ilişkilerini doğrudan görünür kılar:

Vali, en yüksek noktada konumlanan müstakil bir malikânede yaşar ve yönetimin mutlak merkezini temsil eder. Vali yardımcıları ve destekçileri, yarı müstakil villalarda konumlanır; karar mekanizmalarına olan yakınlıkları mekânsal olarak okunur. Teknik ekip, sistemin devamlılığını sağlayan ara sınıf olarak lojmanlarda yaşar. Angarya işlerden sorumlu kişiler ve yaşlılar ise düşük konforlu, geçici ve denetimdeki yurt yapılarında barındırılır.

Yurt, kasabanın iç çelişkilerini açığa çıkaran bir eşik mekân hâline gelir. Dışarıdan bakıldığında zorunlu ve "koruyucu" bir çözüm gibi sunulan bu yapı, kısa sürede kontrol, gözetim ve bastırma işlevi üstlenir. Burada yaşanan bir olay, kasabanın sunduğu güvenlik anlatısının kırılmasına ve alt sınıflar arasında yayılan bir huzursuzluğa yol açar.

The spatial organization of the settlement makes power relations explicitly legible.

The Governor resides in a detached mansion located at the highest point, representing the center of authority. The Governor's aides and supporters occupy semi-detached villas, their proximity to decision-making inscribed spatially. The technical staff, positioned as an intermediary class responsible for maintaining the system's functionality, live in designated housing blocks. Those assigned to menial labor and the elderly are accommodated in low-comfort, temporary dormitory structures.

The dormitory becomes a critical threshold space where the internal contradictions of the settlement surface. Presented outwardly as a necessary and "protective" solution, it quickly transforms into a mechanism of control, surveillance, and suppression. An incident that occurs within this space fractures the settlement's narrative of safety and triggers a growing unrest among the lower classes.

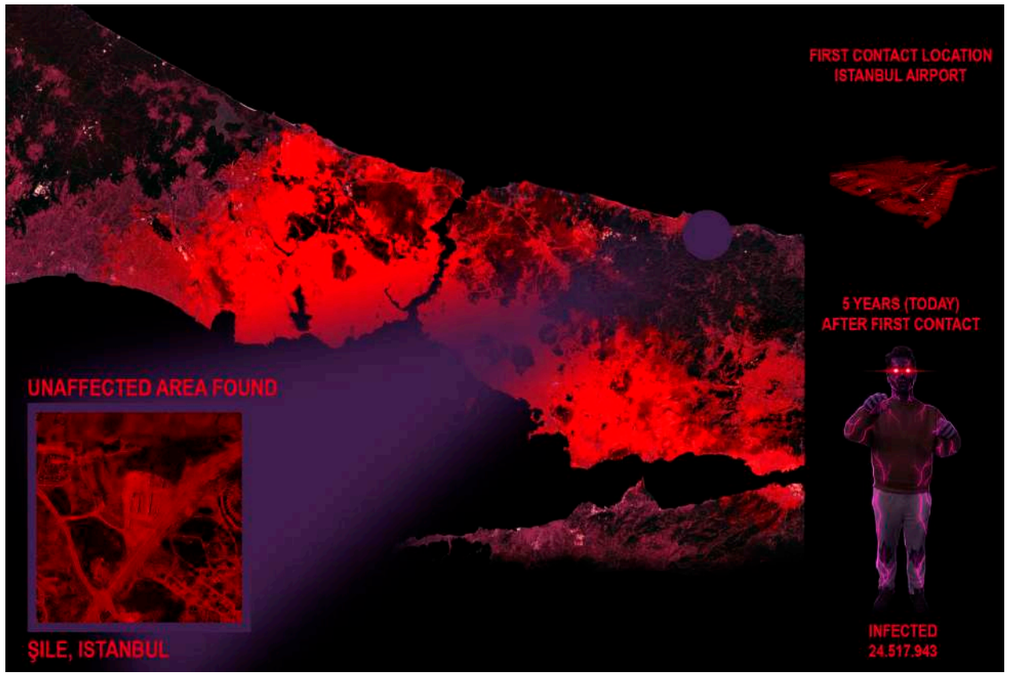

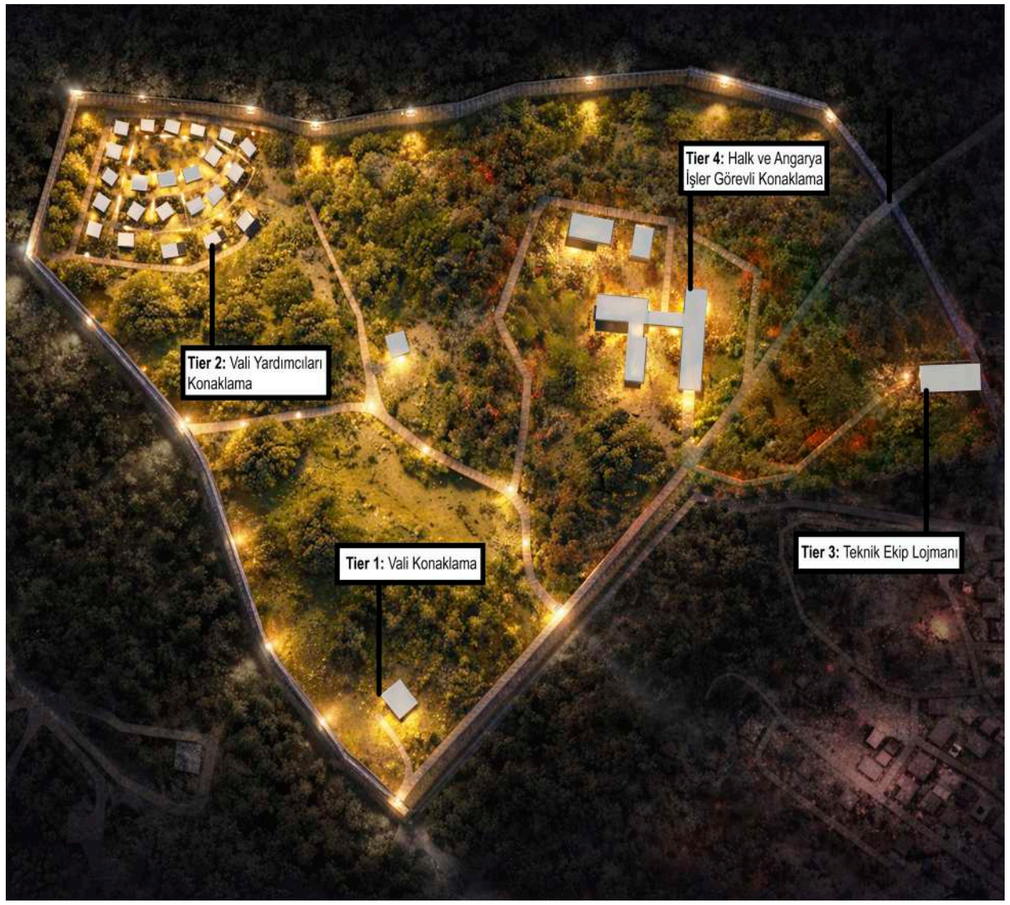

TIER 1

TIER 2

TIER 3

TIER 4

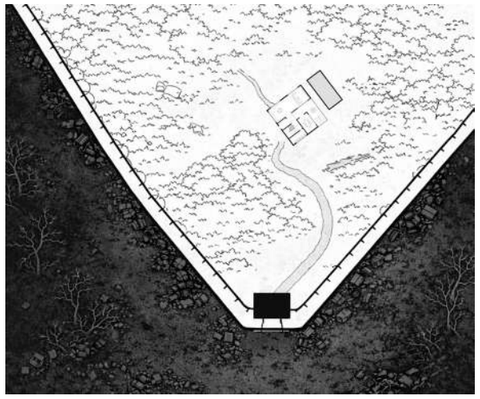

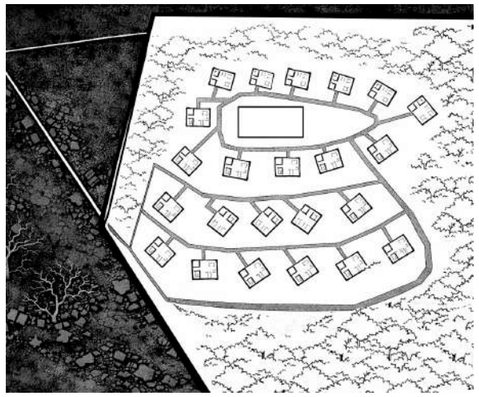

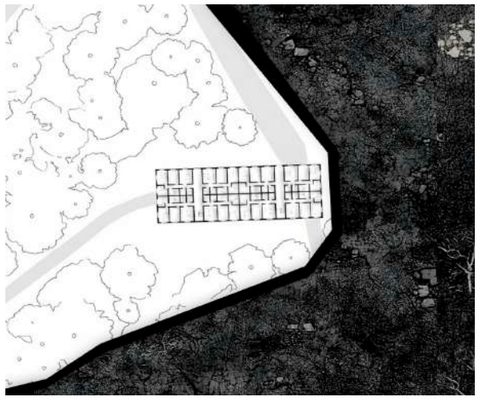

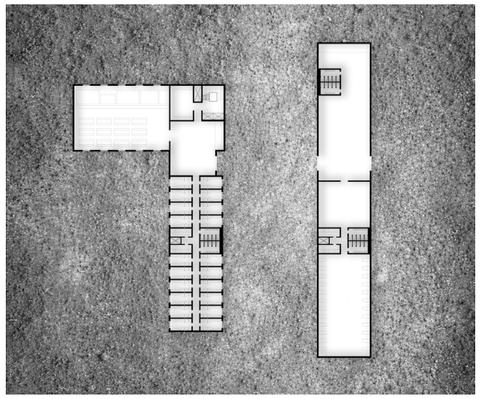

KARAKTERLER

Karakterler, hikâyenin merkezinde yer alan kahramanlar değil; kurulan sistemin farklı katmanlarında konumlanan figürlerdir:

Vali, düzenin sürekliliğini temsil eden otorite figürüdür; mekânla birlikte iktidar kurar.

Asena, yönetimle doğrudan temas hâlinde olan, düzenin işleyişine aracılık eden bir ara figürdür.

Irem, sistemin alt katmanlarında örgütlenmeyi mümkün kılan, kasabanın kırılma anlarını tetikleyen bir eşik figürüdür.

Altan, anlatının dönüm noktasıdır; yokluğu, kasabanın kırılganlığını ve bastırılmış gerilimleri görünür kılar.

Bu karakterler, bireysel hikâyelerden çok mekânsal ve sınıfsal pozisyonlar üzerinden okunur.

KAPANIŞ

Bu kasaba planlandı, inşa edildi ve işler hâle getirildi.

Ancak hiçbir zaman tamamlanmadı.

Bir kasaba tasarlandı — ve bu kasaba, en başından itibaren bir ay içinde çökecek şekilde kurgulandı.

CHARACTERS

The characters are not heroic protagonists but figures positioned across different layers of the constructed system:

The Governor embodies authority and continuity, producing power through space itself.

Asena functions as an intermediary figure in direct contact with governance, facilitating the operation of the system.

Irem emerges as a threshold figure who enables organization within the lower strata and initiates moments of rupture.

Altan marks the narrative's turning point; his absence exposes the fragility of the settlement and the tensions that had been suppressed.

These figures are read less through individual backstories than through their spatial and class-based positions.

CLOSING

This settlement was planned, constructed, and made operational.

Yet it was never completed.

A village was designed—and from the very beginning, it was structured to collapse within a month.

KOCAMAN BIR SÜRÜ ENFEKTE VARDI.

GIDEREK DUVARA YAKLAŞIYORLAR VE ADAM SAYIMIZ TEMIZLIĞE YETERLI DEĞIL.

BU NASIL OLABILIR?

BU KASABA ARTIK GÜVENLI DEĞIL. VALININ ASLA KIMSEYE SÖYLEMEYECEĞINE DE EMINIM.

BU ANLATTIĞIMI KIMSEYE ANLATMA. VALININ ITIBARI BOZULURSA TEHLIKEDE OLURSUN. SAKIN KIMSEYE ANLATMA!

ESKIDEN...
ESKIDEN BU KADAR FAZLA OLMAZLARDI.
GÖÇ?

ALTAN...
ALTAN'I UYARMAM GEREKIYOR.
KAÇMAMIZ LAZIM.

MERAK ETME ABLA. KIMSEYE SÖYLEMEM. KAÇMAK IÇIN PLAN YAPMALIYIZ.

ACILEN TANIDIĞIM HERKESI UYARMALIYIM.

ARKADAŞLAR... SIZE BIR ŞEY SÖYLEMEM LAZIM.

İREM BAŞ EDEMEYECEĞIMIZ BIR SÜRÜNÜN DUVARA YAKLAŞTIĞINI SÖYLÜYOR.

... İŞTE ÖYLE PRENSES. BEN DE LOJMANA ATANIYORUM GALIBA YAKINDA. BELKI SENIN EVINE DÜŞERIM.

ALTAN'IN ANLATTIĞI YAKLAŞAN ENFEKTE SÜRÜ SAÇMALIĞI GERÇEK OLSAYDI ÇOK SINIRLENIRDIM HAHAHAHA :)

SIZI SEVIYORUM. BIRLIKTE KURTULMAMIZ LAZIM BIR ŞEKILDE.

BU OLAYI SAKIN DILLENDIRMEYIN. HERKES PERIŞAN OLUR.

ANLAMADIM? NE SÜRÜSÜ? DUVAR GÜVENLI DEĞIL MI?

KORKMA YA. GÜYA İREM DEMIŞ IŞTE BIR ENFEKTE SÜRÜSÜ YAKLAŞIYOR AMA GERÇEK DEĞILDIR YANI.

BIZ DE SENI SEVIYORUZ. MERAK ETME DOSTUM.

ABARTTIĞINI DÜŞÜNÜYORUM.

İREM GÜVENILIR BIR KAYNAK. YALAN OLABILECEĞINI SANMIYORUM.

MAHVOLDUK!

... HEPSINI ALTAN SÖYLEMIŞ! ARTIK GÜVENDE DEĞILIZ! VALI YALAN SÖYLÜYOR!

ENFEKTELER... YAKLAŞIYORLAR! HEPIMIZ ÖLECEĞIZ! ALTAN'A SORUN!

AYRICA BIZ BU KASABADA BU IŞLERI BÖYLE YAPMIYORUZ. AKLINDAN GEÇIRME!

TAMAM GERILME SEN HAYIR DIYORSAN HAYIR. BEN ESKI KARIN DEĞILIM.

ACILEN BURADAN KAÇMALIYIZ!!

DEMEK ALTAN DIYOR BUNLARI HA...

NOLUYOR? HER YERIM SIRILSIKLAM.

DEMIR KOKUYOR? IŞIĞA... UZANMAM LAZIM.

KIMSE BENIM VALIMLE ILGILI BÖYLE KONUŞAMAZ.

HAYIR ASENA. ALTAN'I ÖLDÜREMEZSIN. BENIMLE ALAKALI OLDUĞU ANLAŞILIR.

ÇOK... SOĞUK...

UPS.

ALTAN... APTAL KARDEŞİM BENİM. BUNLARIN HESABINI VERECEKLER.

YANLIŞ KİŞİYE BULAŞTILAR. HENÜZ BİLMİYORLAR.

MERHABA ÖMÜR.

VALIYI ÖLDÜRMEM LAZIM.

...BENİMLE MİSİNİZ?!

LÜTFEN! YAPMA!

İSTEDİĞİN HER ŞEYİ YAPARIM! YARI VİLLALARDAN SANA EV AYARLARIM!

VALIYI! SONRA DA DESTEKÇİLERİNİ!

HEPSİNİ TEKER TEKER MAHVEDELİM!

ÖRGÜTLEŞMEMİZ LAZIM.

SENİNLEYİZ İREM.

BANG!

UPS.

İstanbul, Bi' tür Akış, nüanslar

Elif Aysu Solak

Video ve Dijital Kolaj, 2026

Bu çalışma, İstanbul'u bitmemişlik ve sınır kavramları üzerinden yorumlayan bir video serisinden oluşur. Şehre ait video ve fotoğraf kayıtları TouchDesigner programı aracılığıyla bulanıklık, çizgisellik, noktasallık ve rastlantısallık üreten tetikleyicilerle dönüştürülür. Su, gemi, vapur, kuş ve insan gibi İstanbul'a ait unsurlar ne kadar İstanbul'a ait oldukları, sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiği, nereden gelip nereye gittikleri ve nereye köklendikleri belirsiz bir hâl içinde ele alınır. Video serisi ilerledikçe döngüsel bir yapıya sahip görüntülerde şehir, tanınabilir parçalardan giderek daha soyut ve bulanık hâllere evrilir. Okunurluğu giderek azalan bu sahneler aracılığıyla İstanbul, sabit ve tamamlanmış bir imge olarak değil sürekli değişim ve dönüşüm içinde olan tamamlanmamış bir durum olarak temsil edilir.

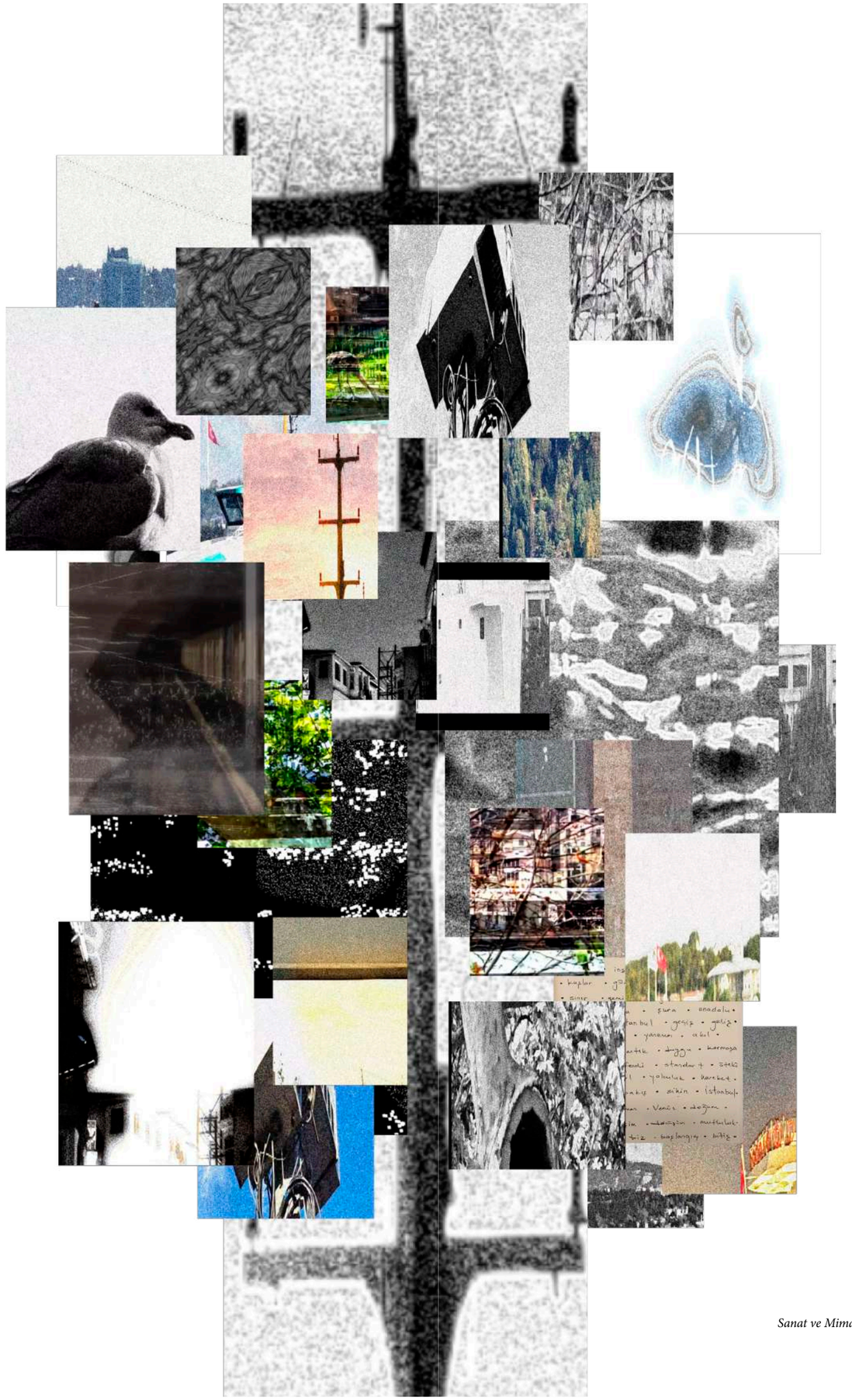

Video Serisi, 3dk12sn
Video Series, 3min12sec

Istanbul, A Kind of, nuances

Elif Aysu Solak

Video Art and Digital Collage, 2026

This work consists of a video series that interprets Istanbul through the concepts of unfinishedness and boundaries. Video and photographic recordings of the city are transformed through TouchDesigner using triggers that generate blur, linearity, pointillism, and randomness. Elements intrinsic to Istanbul such as water, ships, ferries, birds, and people are addressed in a state of uncertainty: how much they belong to the city, where their boundaries begin and end, where they come from, where they are going, and where they are rooted remain ambiguous. As the video series progresses, the city, within cyclic visual structures, gradually shifts from recognizable fragments toward increasingly abstract and blurred states. Through these scenes of diminishing legibility, Istanbul is represented not as a fixed or completed image, but as an unfinished condition in constant change and transformation.

Korugan - Brütal Araf

Ferhan Hurşit Döner

Bu çalışma, 1939-1945 yılları arasındaki sessiz Çakmak Hattı koruganlarını askeri bir savunma yapısı olarak değil, bir kolektif bekleyiş mimarisi olarak yeniden yorumlar. Toplumun, hiç ateşlenmemiş savunma hatlarının ardında asılı kaldığı Türkiye'nin Silahlı Tarafsızlık politikasının yarattığı psikolojik arafı yansıtır.

Monolitik sığınak tipolojisinden referans alan tasarım, kısıtlı ışık ve manipüle edilmiş sesin duyuları yanılttığı tekinsiz bir rota yaratır. Bu mekansal strateji, çizgisel bir tarih anlatısı yerine, görünmez bir tehdidin yarattığı boğucu gerilimi ve bekleyişin yorgunluğunu açığa çıkarır.

Mekanı tanımlayan brüt beton, paslı bakır ve mavi ışık; sırasıyla otoriteyi, paranoyayı ve tecriti simgeler. Fısıltı Ajansı gibi enstalasyonlar aracılığıyla ziyaretçi bu klostrofobik atmosfere hapsedilerek, eylemsizliğin tarihsel travması fiziksel ve duyusal bir deneyime dönüştürülür.

Bunker - Brutal Limbo

Ferhan Hurşit Döner

This work reinterprets the silent Çakmak Line bunkers of 1939-1945 not as military defense, but as an architecture of collective waiting. It reflects the psychological limbo of Turkey's Armed Neutrality, where society remained suspended behind defensive lines that were never fired upon.

Drawing on the monolithic bunker typology, the design creates an eerie route where restricted light and manipulated sound disorient the senses. Rather than a linear history, this spatial strategy reveals the suffocating tension and weariness caused by an invisible threat.

Raw concrete, rusty copper, and blue light define the space, symbolizing authority, paranoia, and isolation. Through installations like The Whisper Agency, the visitor is confined within this claustrophobic atmosphere, transforming the historical trauma of inaction into a physical, sensory experience.

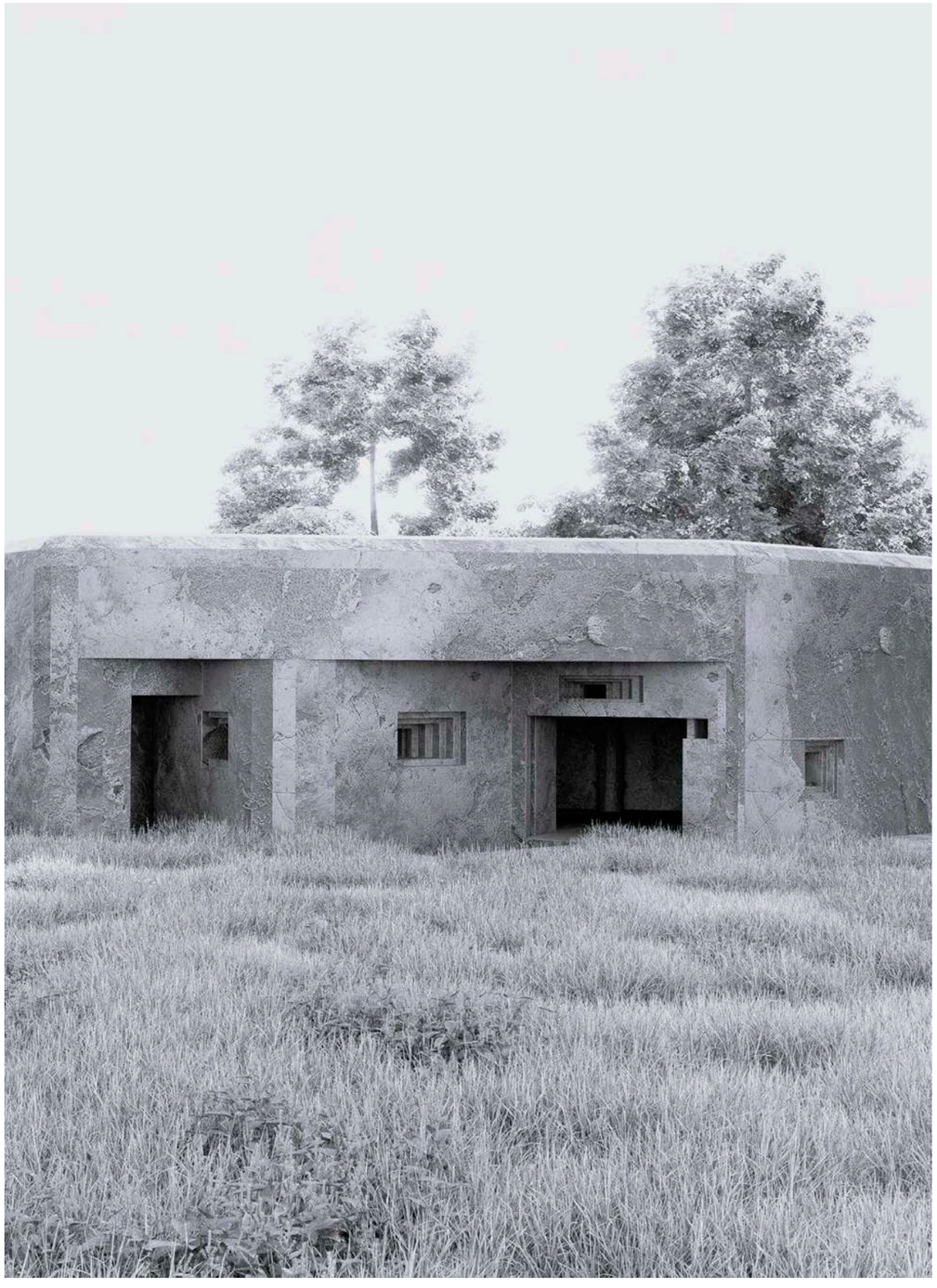

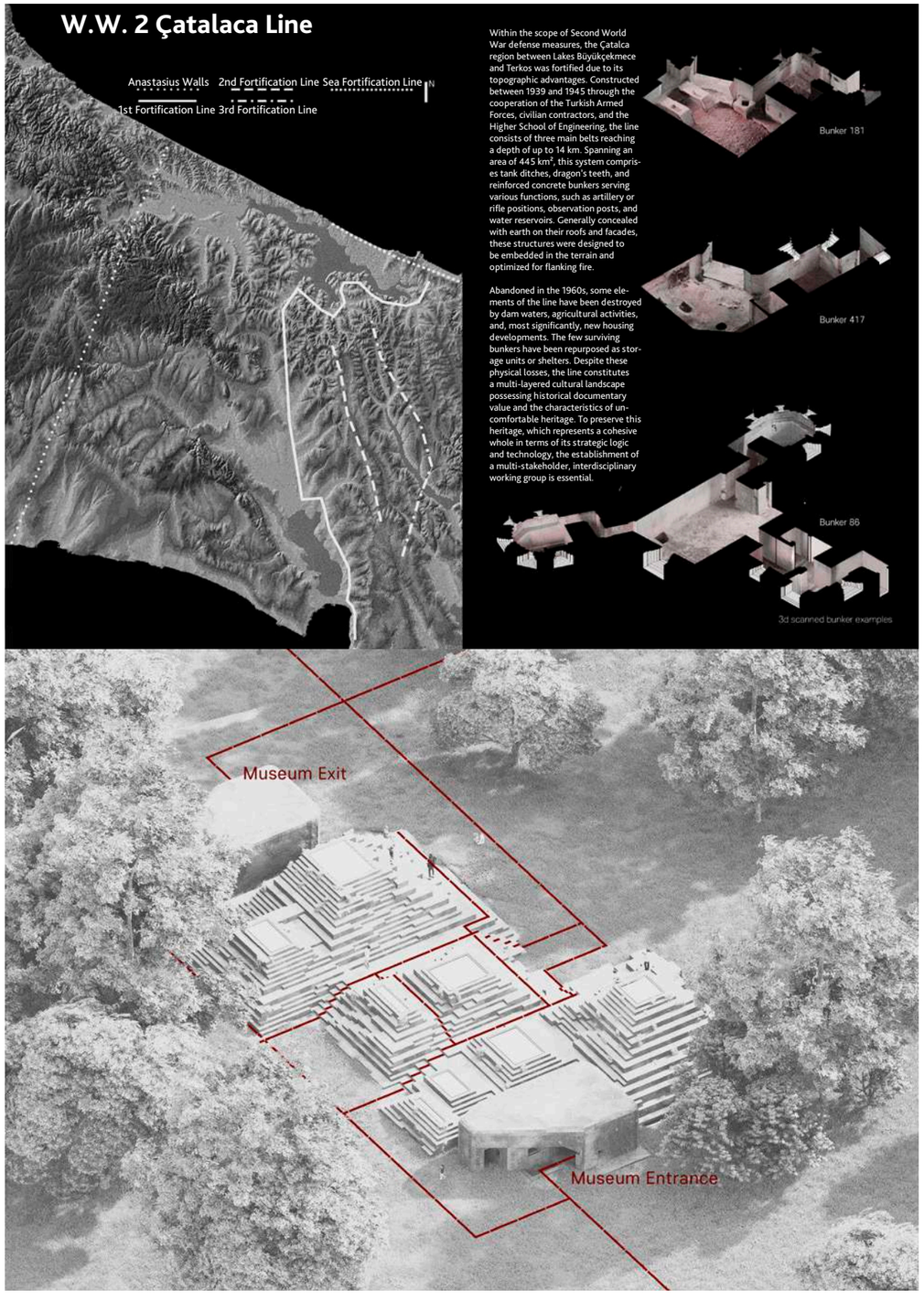
W.W. 2 Çatalaca Line
Anastasius Walls
2nd Fortification Line
Sea Fortification Line
N
1st Fortification Line
3rd Fortification Line
Within the scope of Second World War defense measures, the Çatalca region between Lakes Büyükçekmece and Terkos was fortified due to its topographic advantages. Constructed between 1939 and 1945 through the cooperation of the Turkish Armed Forces, civilian contractors, and the Higher School of Engineering, the line consists of three main belts reaching a depth of up to 14 km. Spanning an area of 445 km², this system comprises tank ditches, dragon's teeth, and reinforced concrete bunkers serving various functions, such as artillery or rifle positions, observation posts, and water reservoirs. Generally concealed with earth on their roofs and facades, these structures were designed to be embedded in the terrain and optimized for flanking fire.
Abandoned in the 1960s, some elements of the line have been destroyed by dam waters, agricultural activities, and, most significantly, new housing developments. The few surviving bunkers have been repurposed as storage units or shelters. Despite these physical losses, the line constitutes a multi-layered cultural landscape possessing historical documentary value and the characteristics of uncomfortable heritage. To preserve this heritage, which represents a cohesive whole in terms of its strategic logic and technology, the establishment of a multi-stakeholder, interdisciplinary working group is essential.
Bunker 181
Bunker 417
Bunker 86
3d scanned bunker examples
Museum Exit
Museum Entrance

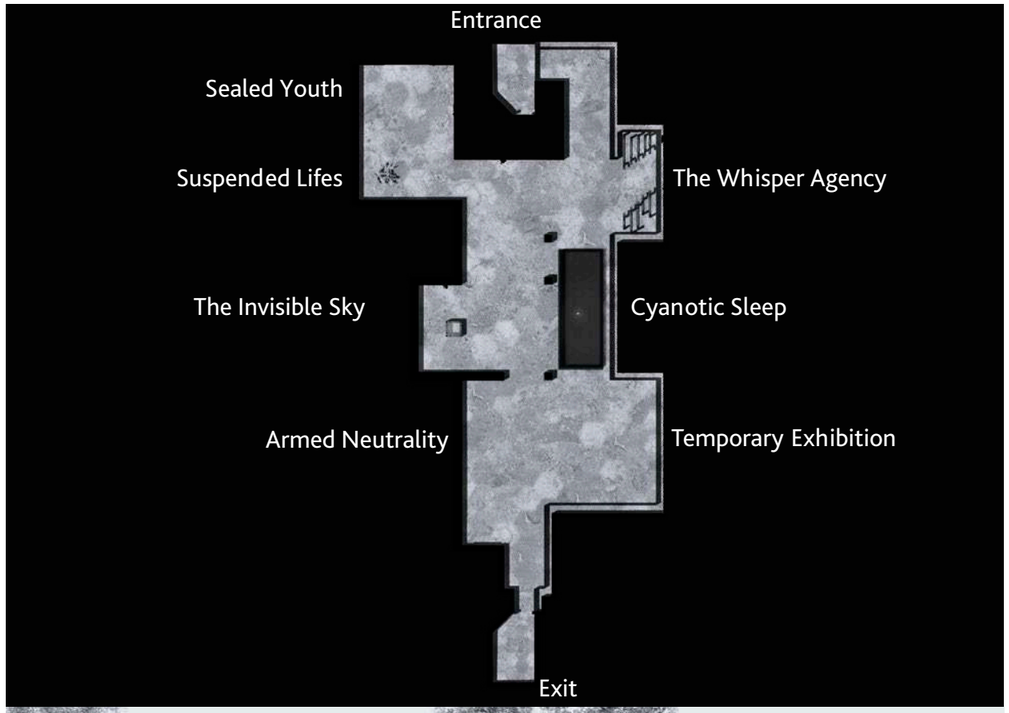
Entrance
Sealed Youth
Suspended Lifes
The Invisible Sky
Armed Neutrality
The Whisper Agency
Cyanotic Sleep
Temporary Exhibition
Exit

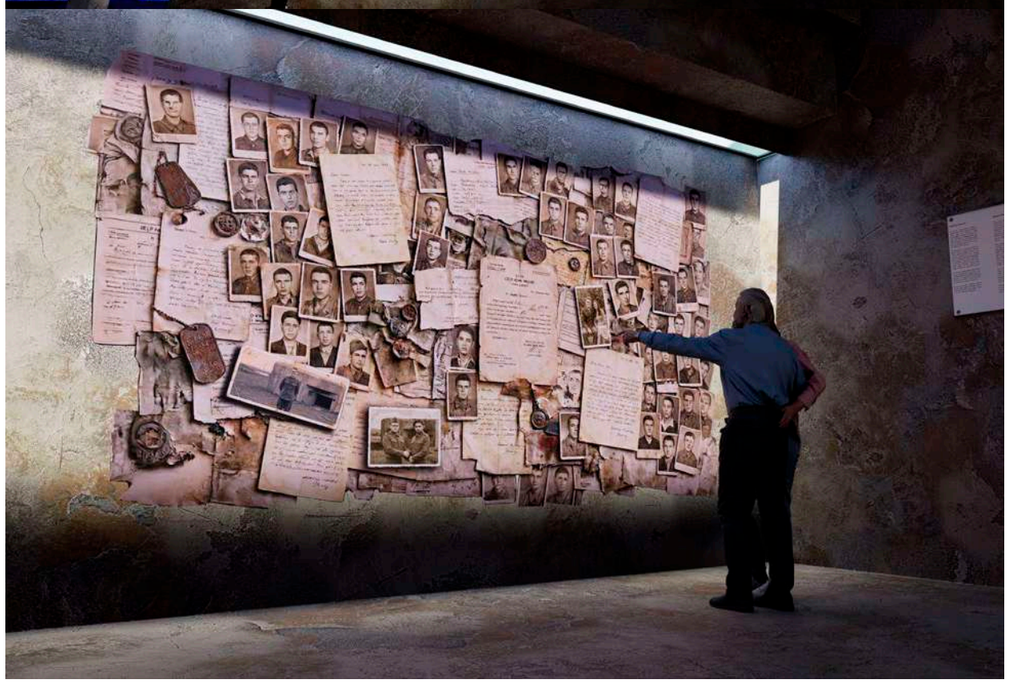

Askıda Hayatlar

Bulunduğunuz bu brütal hacim, bir zamanlar yaklaşmakta olan **mutlak felakete** (2. Dünya Savaşı'na) karşı inşa edilmiş, devasa ve dilsiz bir korku anıtıdır. Ancak bu sığınağın en derin yarası, dışarıdaki düşman değil, içerideki **yokluktu**. Karşınızda, yukarıdaki dünyadan yani bugünün güvenliğinden ve **tokluğundan** süzülen keskin bir ışık huzmesinin aydınlattığı ekmek karneleri asılı duruyor.

Bu kağıt parçaları, sadece birer karne değil; devletin, vatandaşının yaşama hakkını gramlara bölerek lütfettiği birer **varoluş iznidir.** Havada asılı, köksüz ve kırılgan duruşları; o dönem İstanbul halkının savaş ile barış, açlık ile hayatta kalma arasında **askıda kalmış** kaderinin en somut heykelidir. Betonun ezici ağırlığına inat, insan hayatının ne kadar hafif bir kağıda bağlı olduğunun kanıtıdırlar.

Suspended Lifes

This brutal volume in which you stand is a colossal and mute monument of fear, constructed against the **absolute catastrophe** (World War II) that once loomed on the horizon. Yet, the deepest wound of this bunker was not the enemy without, but the privation within. Suspended before you are bread ration cards, illuminated by a sharp beam of light filtering down from the world above from the safety and **satiety** of the present.

These scraps of paper are not merely ration cards; they are **permits of existence** granted by the state, dividing a citizen's right to live into calculated grams. Their suspended, rootless, and fragile stance is the most tangible sculpture of a fate left **in suspense** caught between war and peace, hunger and survival. In defiance of the crushing weight of the concrete, they stand as proof of how human life can hang by a thread as light as paper.

Örnek Ekmek Kartları

Mühürlü Gençlik

Bu duvar, İkinci Dünya Savaşı'nın gölgesinde, silah sesleri arasında değil, derin bir sessizlik içinde gençliklerini tüketen bir neslin anıtıdır. 1940'ların Türkiye'sinde, **Seferberlik** emriyle evlerinden koparılan erkekler, 4 yıla, bazen 8 yıla varan sürelerle kışlalarda ve korugānlarda rehin kaldılar.

Gördüğünüz bu sararmış celp kağıtları, asker mektupları ve vesikalıklar; betonun soğuk yüzeyine yapışmış, zamanla onun bir parçası haline gelmiş **yaşanmamış hayatların** kalıntılarıdır. Onlar gittiklerinde çocukları beşikteydi; döndüklerinde ise o çocuklar okula başlamıştı. Eşler birbirinin yüzünü, babalar evlatlarının kokusunu unuttu.

Bu duvar, **vatan savunması** için en güzel çağlarını feda edenlerin, tezkeresini beklerken saçlarına ak düşenlerin ve evlerine döndüklerinde bıraktıkları hayatı bir daha asla bulamayanların ağlama duvarıdır.

Burada asılı olan kağıtlar sadece birer belge değildir; her biri, beklemekten yorulmuş bir kalbin, betonun içine işleyen gölgesidir.

Sealed Youth

This wall is a monument to a generation that consumed their youth not amidst gunfire, but in a profound silence under the shadow of World War II. In 1940s Turkey, men torn from their homes by the **Mobilization** order were held hostage in barracks and bunkers for periods stretching to 4, sometimes 8 years.

The yellowed conscription papers, soldier's letters, and portraits you see here are the remnants of **unlived lives**, clinging to the cold surface of the concrete and becoming one with it over time. When they left, their children were in cradles; when they returned, those children had started school. Spouses forgot each other's faces; fathers forgot the scent of their children.

This wall is the silent scream of those who sacrificed their prime years for **national defense**, whose hair turned grey while waiting for discharge, and who, upon returning home, could never find the life they left behind.

The papers hanging here are not merely documents; each is the shadow of a heart weary of waiting, etched into the concrete.

Fısıltı Ajansı

Resmi radyoların sustuğu, gazetelerin sansürlendiği ve şehrin karartma gecelerine gömüldüğü o yıllarda; en büyük düşman sınırdaki ordular değil, sokak aralarında yayılan **belirsizlikti**. Tavandan sarkarak bir sarmaşık gibi sizi sarmalayan bu bakır boru ağı, şehrin korkuyla titreyen sinir sistemini temsil eder.

Bu enstalasyon, gerçeğin yalanla girdiği amansız yarışı simüle eder. Sistemin bir ucundan giren masum bir gündelik haber (Bu akşam ekmek geç çıkacakmış), bu metalik dehlizlerde dolaşırken kulaktan kulağa çarpıtılır, korkuyla beslenir ve diğer uçtan korkunç bir felaket senaryosu olarak çıkar (Un bitti, kıtlık başlıyor, hepimiz öleceğiz!).

Burada duyduğunuz sesler; bir toplumun açlık, işgal ve yok olma korkusuyla nasıl kendi kâbusunu inşa ettiğinin akustik kanıtıdır. Borulara kulak verin; duyduğunuz şey tarihsel bir gerçek mi, yoksa korkunun yarattığı bir hayalet mi?

Bu oda, size gerçeğin ne kadar sessiz, yalanın ise ne kadar gürültülü olduğunu hatırlatmak için tasarlandı.

The Whisper Agency

In those years when official radios fell silent, newspapers were censored, and the city was buried in blackout nights, the greatest enemy was not the armies at the border, but the **uncertainty** spreading through the backstreets. This network of copper pipes, wrapping around you like ivy from the ceiling, represents the city's nervous system trembling with fear.

This installation simulates the relentless race between truth and lies. An innocent piece of daily news entering one end of the system (Bread will be late this evening) is distorted as it travels through these metallic corridors, fed by fear, and emerges from the other end as a catastrophic scenario (Flour is gone, famine is starting, we will all die!).

The sounds you hear are the acoustic proof of how a society constructs its own nightmare out of the fear of hunger, invasion, and extinction. Listen to the pipes; is what you hear a historical fact, or a ghost created by fear?

This room is designed to remind you how quiet the truth is, and how loud a lie can be.

Siyanotik Uyku

Şehir nefesini tuttuğunda, gece maviye döner.

Tıpta **siyanoz**, oksijensiz kalan bedenin morarıp maviye dönmesidir. İkinci Dünya Savaşı yıllarında İstanbul, tam da böyle bir boğulma yaşıyordu. Pencerelere çekilen mavi kağıtlar ve maskelenen mavi ampuller, sadece ışığı gizlemek için değil; şehrin tuttuğu nefesin rengiydi.

Karşınızdaki bu cam kütle, 1940'ların o boğucu bekleme odasını laboratuvar ortamında dondurur. Dışarıdaki brüt betonun tekinsizliğine karşı, içerideki bu mavi bölge güvenli görünse de, aslında zamanın ve hayatın yavaşladığı bir fanustur.

Burada ışık aydınlatmaz, sadece varla yok arası bir sınır çizer. İçerideki o tek, cılız ve maskeli ampul; dışarıdaki savaştan saklanırken kendi içine gömülen, suyun altında nefes almaya çalışan bir toplumun metaforudur.

Güvende olmak ile hapsolmak arasındaki o ince mavi çizgi nerededir?

Cyanotic Sleep

When the city holds its breath, the night turns blue.

In medicine, **cyanosis** is the turning blue of the body due to lack of oxygen. Istanbul in the 1940s was experiencing exactly such suffocation. The blue papers covering windows and the masked blue bulbs were not just to hide the light; they were the color of the breath the city was holding.

This glass volume before you freezes that suffocating waiting room of the 1940s in a laboratory like setting. While this blue zone inside may seem safe against the uncanniness of the brutal concrete outside, it is actually a bell jar where time and life slow down.

Here, light does not illuminate; it merely draws a faint border between existence and non-existence. That single, frail, masked bulb inside is a metaphor for a society burying itself to hide from the war outside, trying to breathe underwater.

Where is the fine blue line between being safe and being trapped?

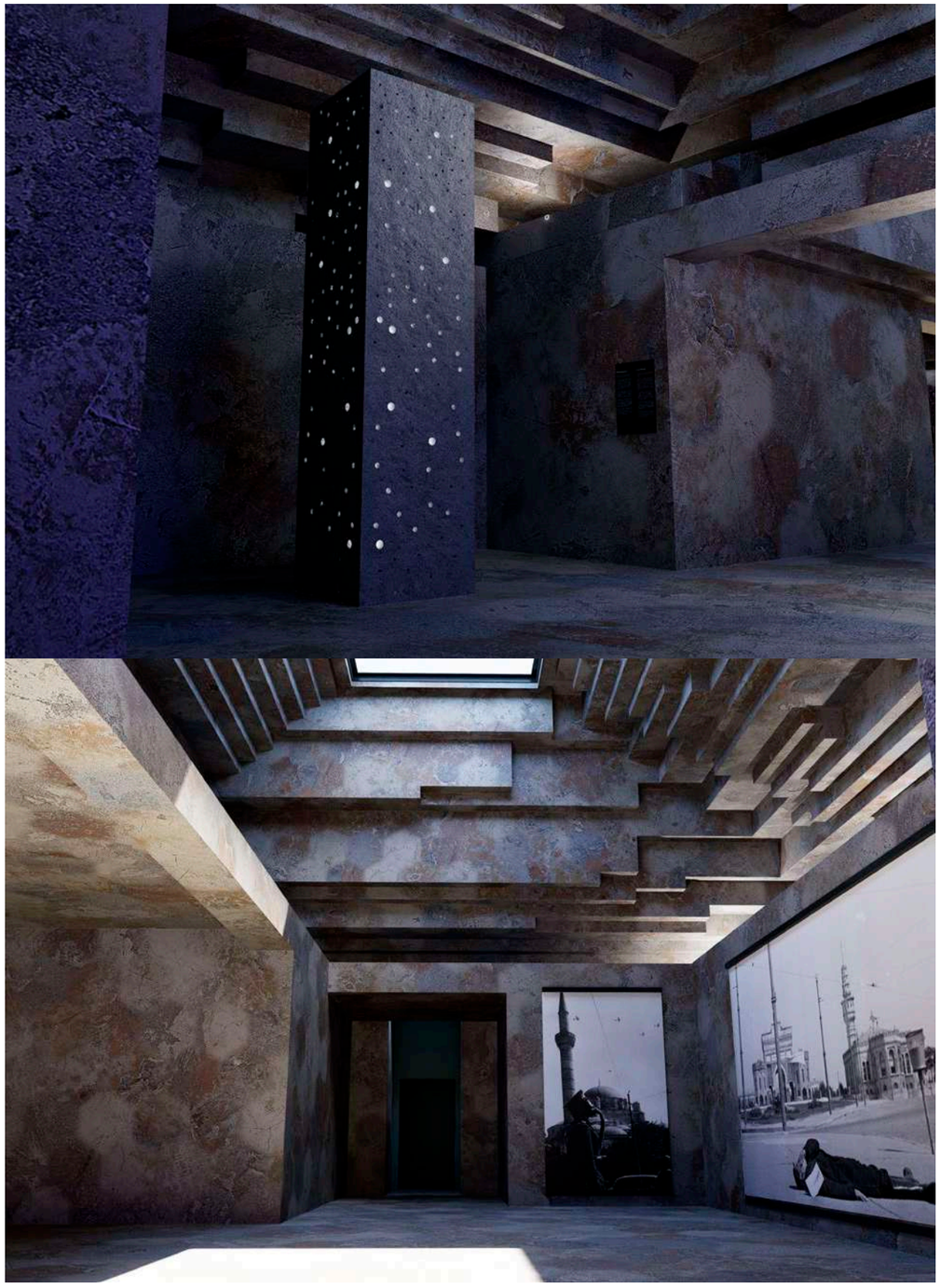

Görünmeyen Gökyüzü

Karanlık ne kadar ağır olursa olsun, ışık sızacak bir çatlak mutlaka bulur.

Karşınızda duran bu brüt beton kütle, İkinci Dünya Savaşı yıllarında Türkiye'nin üzerine çöken ağır bekleyişin ve içe kapanışın bir anıtıdır. Savaş; sınırları kapattı, pencereleri kararttı ve insanları sığınaklara hapsetti. Gökyüzü, artık kuşların değil, tehditlerin dolaştığı bir yerdi.

Ancak bu sütuna dikkatli bakın. Betonun o aşılmaz, soğuk ve kusursuz görünen yüzeyi, binlerce küçük delikle **yaralanmıştır**. İşte bu delikler, umudun nefes aldığı gözeneklerdir.

İçerideki karanlığı delip geçen o incecik ışık sızıntıları, ziyaretçiye sessizce en büyük gerçeği fısıldar: **Dışarıda hâlâ bir hayat var. Güneş hâlâ doğuyor. Ve hiçbir sığınak, gökyüzünü bizden tamamen saklayamaz.**

Bu eser, betonun ağırlığına karşı ışığın hafifliğinin; savaşın acımasızlığına karşı yaşama arzusunun zaferidir. O ışık sızdığı sürece, tutsaklık yoktur; sadece sabır vardır.

The Invisible Sky

No matter how heavy the darkness, light will always find a crack to seep through.

This brutal concrete mass standing before you is a monument to the heavy waiting and introversion that descended upon Turkey during the years of World War II. The war closed borders, blackened windows, and confined people to shelters. The sky was no longer a realm of birds, but of looming threats.

But look closely at this column. The concrete surface, which appears impenetrable, cold, and flawless, is **wounded** by thousands of tiny holes. These holes are the pores through which hope breathes.

The thin leaks of light piercing through the darkness inside silently whisper the greatest truth to the visitor: **There is still life outside. The sun still rises. And no shelter can completely hide the sky from us.**

This piece is the victory of light's lightness over concrete's weight; of the will to live over the ruthlessness of war. As long as that light leaks in, there is no captivity; only patience.

SİLAHLI TARAFSIZLIK
"Savaşa girmedik ama savaşın ortasında uyuduk."

1939-1945 yılları arasında dünya yanarken, Türkiye Cumhuriyeti "Denge Politikası" adını verdiği, bıçak sırtında bir diplomasi yürüttü. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü'nün stratejisi basitti: Ülkeyi savaşın yıkımından korumak.

Ancak bu "koruma"nın bedeli ağır oldu. Ülke fiilen savaşta değildi ama ruhen cephedeydi. Ordunun teyakkuzda olması, bütçenin savunmaya ayrılması ve her an "işgal edilebiliriz" korkusu, toplumu derin bir paranoyaya sürükledi.

Bizim için İkinci Dünya Savaşı; top sesleri değil, radyodan gelen cızırtılı haberler ve bitmek bilmeyen bir bekleyişti.

ARMED NEUTRALITY
"We did not enter the war, but we slept in the midst of it."

While the world burned between 1939 and 1945, the Republic of Turkey maintained a knife-edge diplomacy known as the "Balance Policy." President İsmet İnönü's strategy was simple: To shield the country from the devastation of war.

However, this "protection" came at a heavy cost. The country was not de facto at war, but it was spiritually at the front lines. The army's constant state of alert, the allocation of the national budget to defense, and the ever-present fear of imminent invasion dragged society into a deep paranoia.

For us, World War II was defined not by the sound of cannon fire, but by crackling news from the radio and an unending wait.

Bitmeyen Evre

Gamze Şehla

1. Rotunda — İlk İnşa (4.–5. Yüzyıl)
Myrelaion Rotundası, Geç Antik Dönem'de Konstantinopolis'in en büyük kubbeli merkezi planlı yapılarından biri olarak inşa edilmiştir. Roma rotunda geleneğini yansıtan yapı, anıtsal ölçeği ve dairesel planıyla öne çıkar; özgün işlevinin tapınak, anıt mezar ya da aristokrat konut olabileceği düşünülmektedir.

2. Sarnıç ve Saray — Dönüşüm (9.–10. Yüzyıl)
Orta Bizans döneminde Rotunda sarnıca dönüştürülmüş, iç mekân strüktürel olarak yeniden düzenlenmiştir. 10. yüzyılda üzerine saray ve Myrelaion Kilisesi eklenerek çok katmanlı bir kompleks oluşturulmuştur.

3. Cami ve Sonrası — Koruma (15. Yüzyıl–Günümüz)
Osmanlı döneminde kilise Bodrum Camii'ne dönüştürülmüş, Rotunda farklı işlevlerle özgün kimliğinden uzaklaşmıştır. Modern restorasyonlarla yapı yeniden görünür hale getirilmiş; günümüzde çok katmanlı tarihsel bir miras alanı olarak varlığını sürdürmektedir.

4. Çağdaş Evre — Diagrid Eklemlenme (Günümüz Projesi)
Bu proje, Myrelaion Rotundası'nın tarihsel sürecine dördüncü bir evre ekler. Önerilen diagrid strüktür, yapının özgün kubbe fikrini doğrudan kopyalamak yerine, kırıklı ve çağdaş bir kabukla yeniden yorumlar; dairesel geometriyle kurduğu karşıtlıkla yapının tarihsel katmanlarını görünür kılar.

Bu ek, yalnızca biçimsel değil; dolaşım, çalışma ve seyir alanlarıyla Rotunda'yı yaşayan, aktif ve dönüşmeye devam eden bir mekân olarak yeniden tanımlar.

The Endless Phase

Gamze Şehla

1. Rotunda — Initial Construction (4th–5th Century)
The Myrelaion Rotunda was built in Late Antiquity as one of the largest centrally planned domed structures in Constantinople. Reflecting the Roman rotunda tradition, the building stands out with its monumental scale and circular plan; its original function is thought to have been a temple, a mausoleum, or an aristocratic residence.

2. Cistern and Palace — Transformation (9th–10thCentury)
During the Middle Byzantine period, the Rotunda was converted into a cistern, and its interior structure was reorganized. In the 10th century, a palace and the Myrelaion Church were added above it, forming a multilayered architectural complex.

3. Mosque and After — Preservation (15th Century–Present)
In the Ottoman period, the church was converted into Bodrum Mosque, and the Rotunda gradually moved away from its original identity through changing functions. With modern restoration efforts, the structure has become visible again and today survives as a site of layered historical heritage.

4. Contemporary Phase — Diagrid Intervention (Current Project)
This project introduces a fourth phase in the historical process of the Myrelaion Rotunda. The proposed diagrid structure reinterprets the original dome concept with a fragmented and contemporary shell rather than directly copying it; through its contrast with the circular geometry, it makes the building's historical layers more legible.

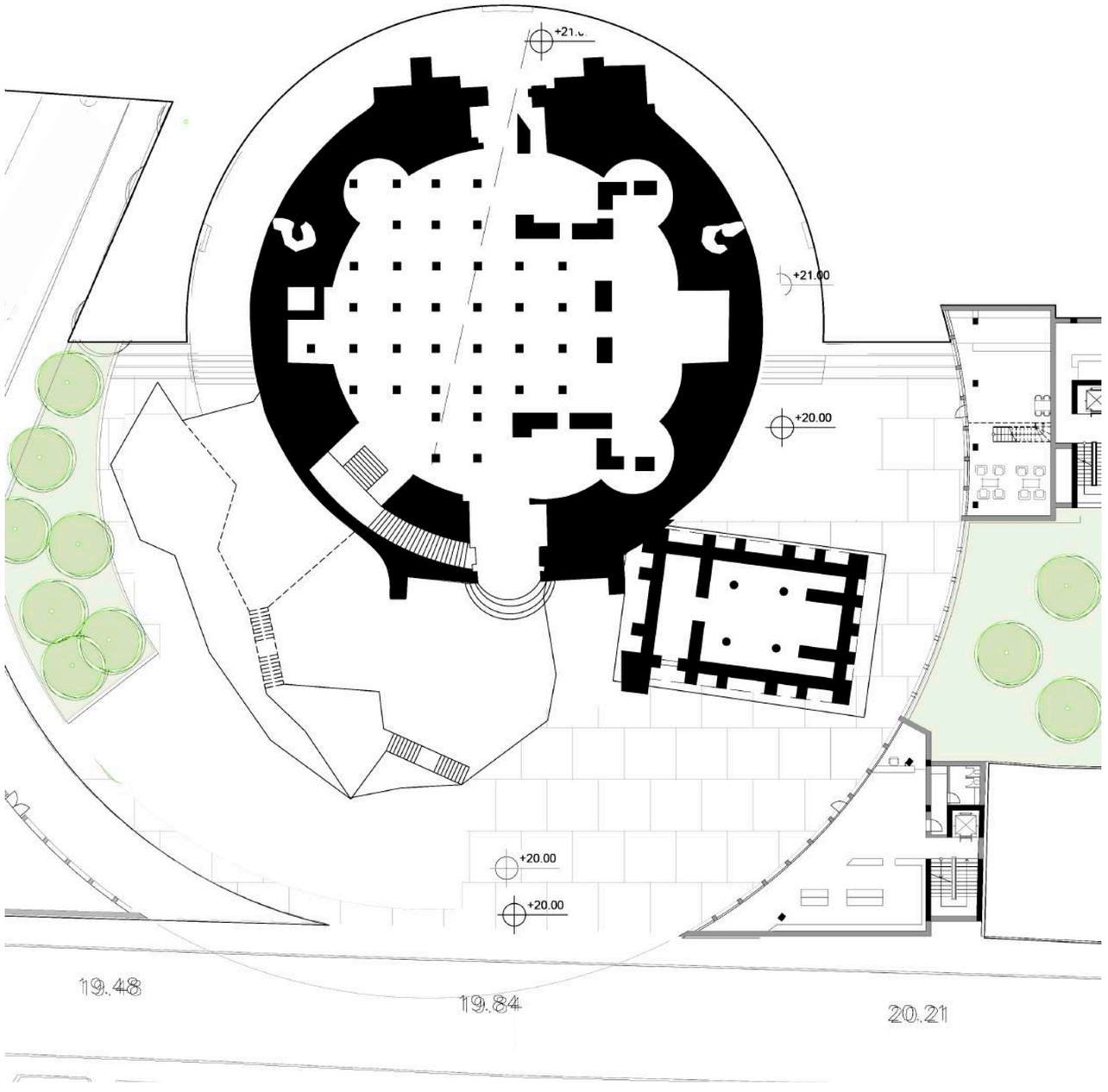

Myrelaion Rotundası, tarih boyunca sürekli dönüşen, eklemlenen ve yeniden anlamlanan bir yapı olarak varlığını sürdürmüştür. Rotunda, sarnıç, saray, manastır, cami ve ticari mekân gibi farklı işlevlerle her dönemde yeni bir katman kazanmış; bu süreç, yapıyı sabit bir anıt olmaktan çıkarıp yaşayan bir mekânsal hafıza alanına dönüştürmüştür.

Myrelaion Rotunda has survived throughout history as a structure that continuously transforms, expands, and gains new meanings. Serving different functions such as a rotunda, cistern, palace, monastery, mosque, and commercial space, it has acquired a new layer in each period; this process has transformed the building from a fixed monument into a living field of spatial memory.

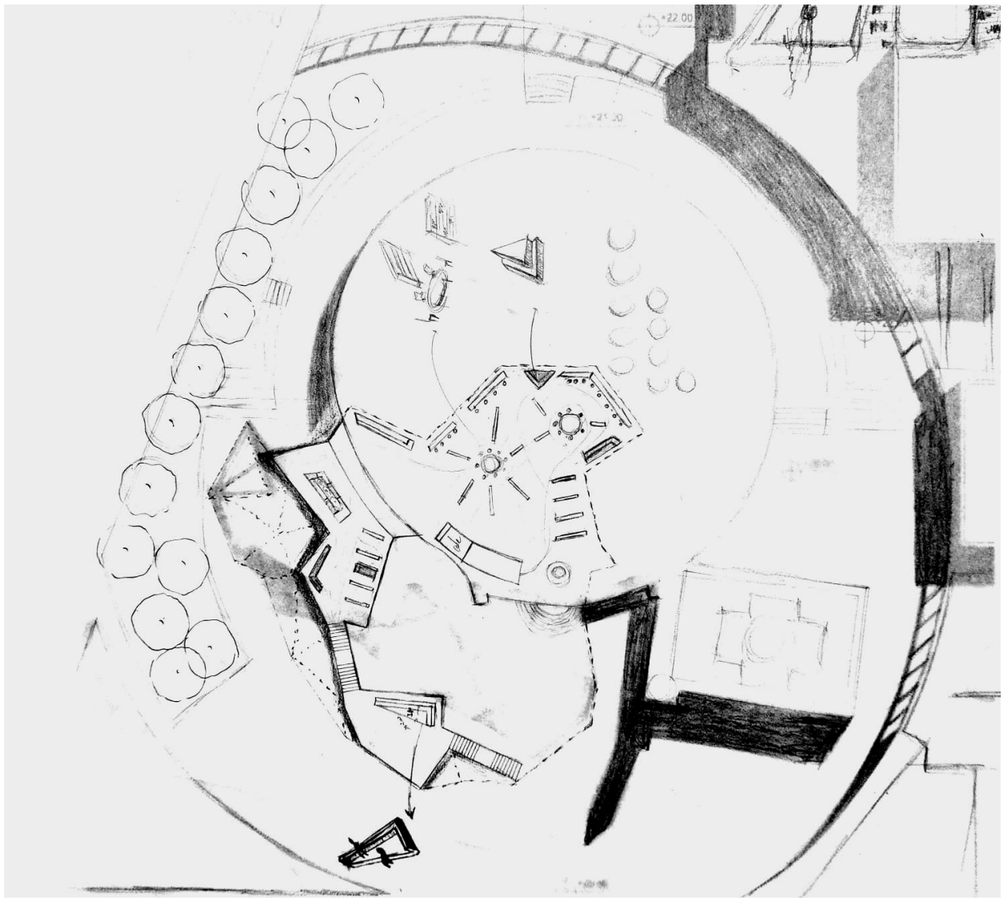

Bu projede önerilen diagrid sistem, Rotunda'nın ilk dönemindeki tek kubbeli merkezi planlı yapısına doğrudan bir referans olarak kurgulanmıştır. Her ne kadar doğrudan bir kubbe formu üretmese de, Rotunda'ya eklemlenen bu strüktür; üstten zemine doğru hafifçe süzülen formu ve bütüncül kabuk etkisiyle kubbemsi bir mekânsal hissiyat üretmektedir. Dairesel ve yumuşak hatlara sahip Rotunda geometrisine bilinçli olarak zıt bir tavırla, daha keskin, daha kırıklı ve daha sert çizgilere sahip bir diagrid kabuk oluşturulmuştur. Bu karşıtlık, uyum üretmekten çok, Rotunda'nın tarihsel kimliğini görünür kılmayı amaçlayan bir gerilim alanı yaratmaktadır.

Bu yaklaşımın temel nedeni, Rotunda'nın kendi döneminde inşa edilen en büyük kubbeli merkezi planlı yapılardan biri olmasıdır. Önerilen kabuk, bu güçlü tarihsel niteliği yeniden görünür kılmak, kubbe fikrini doğrudan kopyalamadan yeniden yorumlamak ve yapının anıtsal karakterini güncel bir strüktürel dil ile vurgulamak amacıyla tasarlanmıştır.

The diagrid system proposed in this project is conceived as a direct reference to the Rotunda's original single-domed, centrally planned structure. Although it does not reproduce a dome form literally, the structure attached to the Rotunda generates a dome-like spatial sensation through its gently descending form from top to ground and its continuous shell effect. In deliberate contrast to the Rotunda's circular and soft geometry, a diagrid shell with sharper, more fragmented, and more rigid lines has been designed. This opposition does not aim to create harmony, but rather to establish a field of tension that makes the Rotunda's historical identity more visible.

The main reason for this approach lies in the Rotunda's status as one of the largest domed, centrally planned buildings of its time. The proposed shell is designed to re-emphasize this strong historical quality, reinterpret the idea of the dome without directly copying it, and highlight the monumentality of the structure through a contemporary structural language.

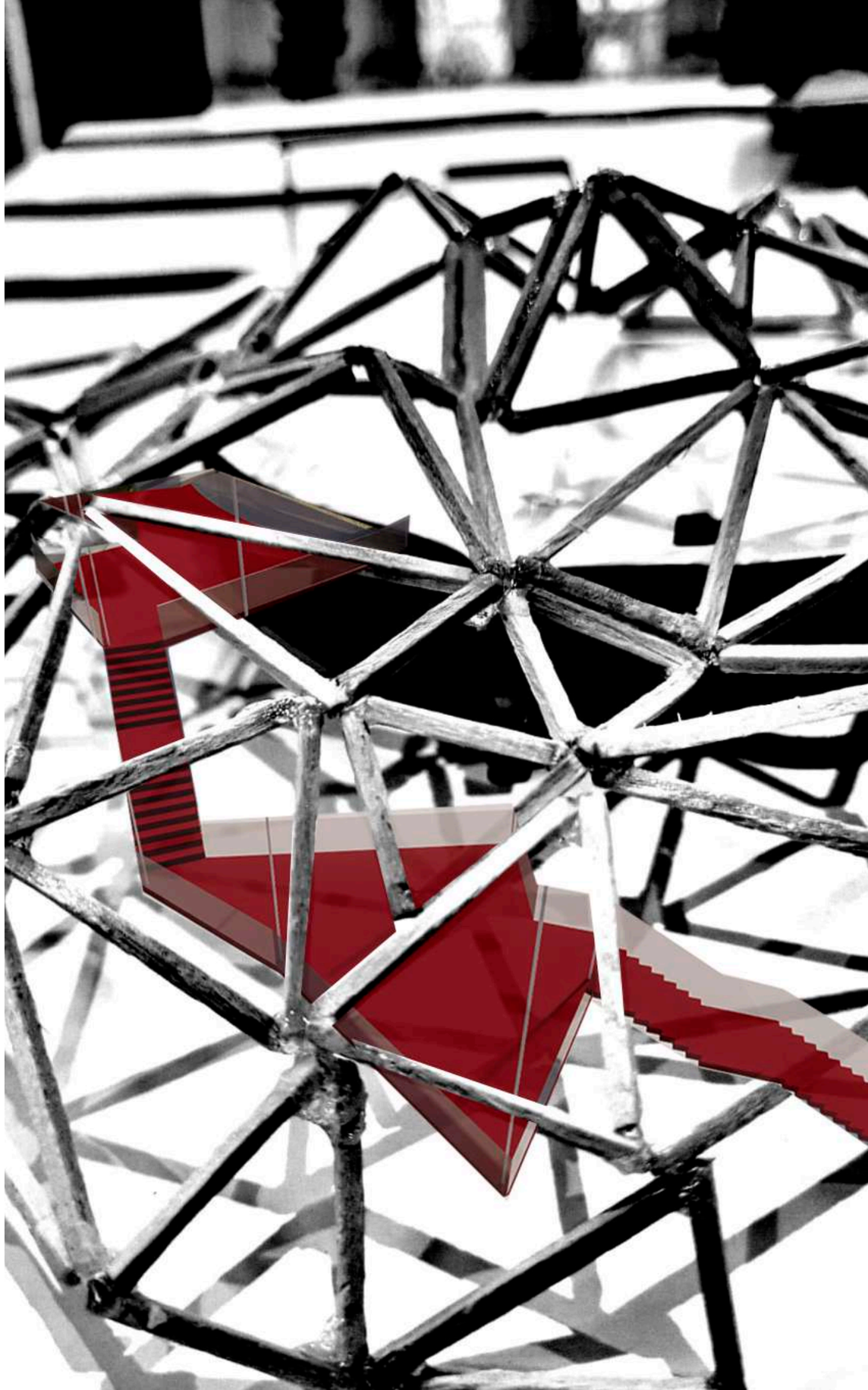

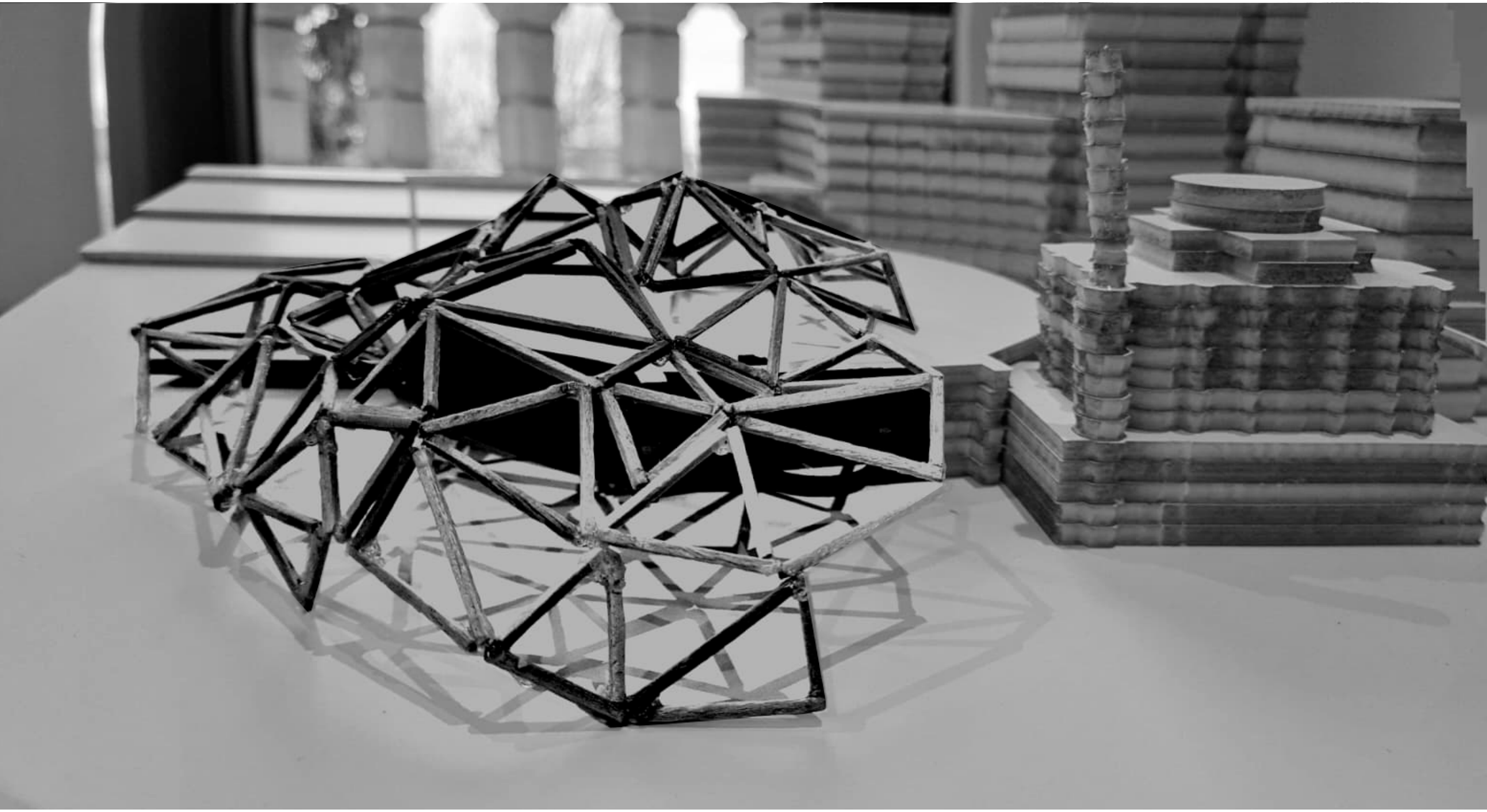

Diagrid kabuk, yalnızca bir örtü elemanı olarak değil, aynı zamanda aktif bir kullanım alanı olarak kurgulanmıştır. Kabuk bünyesinde yer alan çalışma mekânlarıyla yapı, pasif bir sergi alanı olmaktan çıkarılarak insan hareketi ve üretimiyle ilişkilenen yaşayan bir mekâna dönüştürülmüştür. Ziyaretçiler, Rotunda'nın içindeki geçici sergi alanını deneyimledikten sonra, iç mekândan yükselen helenistik merdivenler aracılığıyla üst kotlara ulaşmakta; çalışma alanlarına, dinlenme mekânlarına ve çevreyi deneyimleyebilecekleri seyir alanlarına yönlendirilmektedir. Böylece yapı, yalnızca izlenen değil, içinde yaşanan ve kullanılan bir mekânsal organizmaya dönüşmektedir.

Diagrid shell is conceived not only as a covering element but also as an active space of use. With the inclusion of workspaces integrated into the shell, the structure is transformed from a passive exhibition venue into a living environment connected to human movement and production. After experiencing the temporary exhibition space within the Rotunda, visitors ascend to upper levels via Hellenistic staircases rising from the interior, where they are guided toward work areas, resting spaces, and observation zones that allow them to engage with the surrounding environment. In this way, the building evolves into a spatial organism that is not merely observed, but inhabited and actively used.

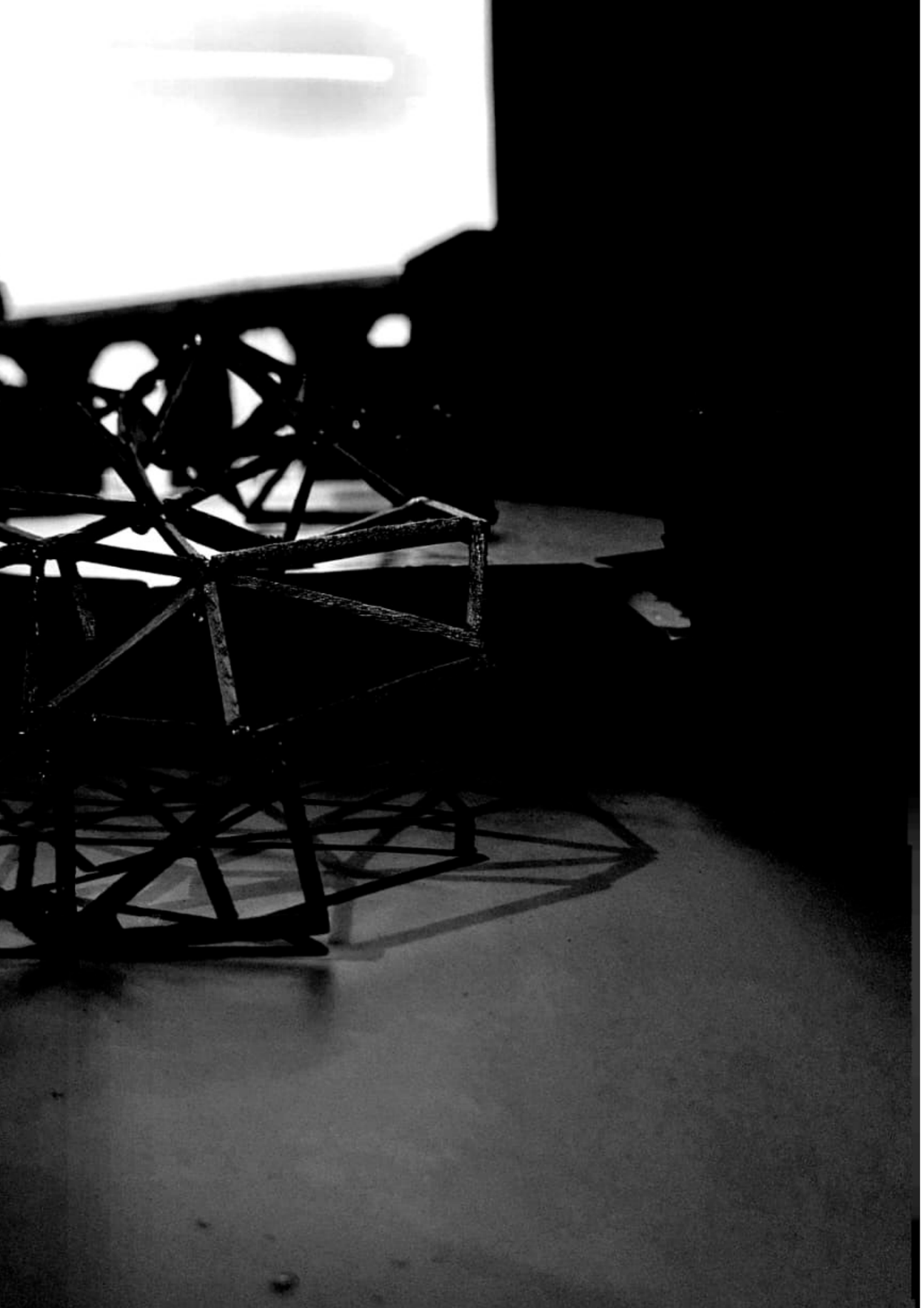

Bu çağdaş ek, Myrelaion'un tarihsel sürekliliğinde yeni bir katman olarak okunmaktadır: Rotunda'nın ilk inşa evresi, sarnıç ve saray dönemi, manastır ve camiye dönüşüm süreci sonrasında, dördüncü bir evre olarak çağdaş bir kubbemsi kabuk. Bu evre, yapının tarihsel anlatısını kapatan değil; aksine gelecekte oluşabilecek yeni dönüşümlere açık, henüz **bitmemiş** bir süreç olarak kurgulanmıştır.

Bu bağlamda proje, Myrelaion'u yalnızca geçmişin bir kalıntısı olarak değil; zamana açık, dönüşmeye devam eden ve her kuşakta yeniden yorumlanan yaşayan bir mimari organizma olarak ele alır.

This contemporary addition is read as a new layer within the historical continuity of Myrelaion: following the Rotunda's initial construction phase, its periods as a cistern and a palace, and its transformation into a monastery and later a mosque, the domed shell emerges as a fourth phase. Rather than closing the building's historical narrative, this phase is conceived as an unfinished process—open to future transformations and ongoing reinterpretations.

In this context, the project approaches Myrelaion not merely as a relic of the past, but as a living architectural organism—open to time, continuously evolving, and reinterpreted by each generation.

Pazardan Cumaya

Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Asya Yurttaş, Dila Ağüzüm, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Manifesto, konsept proje önerisi, etkileşimli mekana özgü yerleştirme, video, broşür.

2026

LIMINALXIII

Her şey, bir öğle arasında başladı. Birbirini hiç tanımayan bir grup insan olarak Yanar önderliğinde bir araya gelmiştik. Her birimiz bambaşka yerlerden gelen, bambaşka dünyaları olan insanlardık ve birlikte ne kadar keyifli üretebileceğimizin farkında değildik. Hepimizin dünyası farklı olsa da ortak istediğimiz şey, her gün koşarak gelebileceğimiz, mutlu olabileceğimiz ve kahve kokan, dans molaları verdiğimiz bir stüdyoydu; tıpkı şu anda olduğu gibi. Ama buradaki sürelerimizin belli olduğunu biliyorduk ve öğle aralarındaki hayallerimiz, hep beraber çalışabileceğimiz bir gelecekti. Bunu yapmamıza engel olabilecek (şu anlık) bir sürü engel vardı. Ama bu, hepimiz için güzel bir hayal olarak kaldı.

Sonra bir sabaha uyandık ve fark ettik ki son düzlükteydik. Sınırları yıkmak için çıktığımız bu yolda artık birbirimize hiç yabancı değildik; biz de gerçek dünyanın sınırlarını, en azından bir anlığına da olsa, bir kenara attık. Hayallerimize doğru, hayallerimiz doğrultusunda kurduğumuz simülasyonu yaşamaya başladık. Asıl iş de bu simulasyonun sürecidir. Süreci oluşturan ortak dertler ve organik gelişen tartışma ortamlarıyla beraber otonom hareket eden bir organizmaya dönüştük.

İşte "liminal XIII" böyle kuruldu.

Sunday to Friday

Alım Yıldırım, Alperen Kurumaz, Asya Yurttaş, Dila Ağüzüm, Elvin Tavşancıl, Fatıma Sude Yıldırım, Irmak Döndüren, Merve Gül Çakır, Önder Bekel, Şeyma Kaya, Timuçin Erk, Yamaç Şenelmiş, Zeynep Ateş

Manifesto, conceptual project proposal, interactive site-specific installation, video, brochure.

2026

LIMINALXIII

Everything began during a lunch break. Under Yanar's guidance, we came together as a group of people who did not know one another at all. Each of us came from different places, carrying different worlds, and none of us yet realized how joyfully we could produce together. Even though our worlds were different, what we shared was the same desire: a studio we could run to every day, where we could be happy filled with the smell of coffee and punctuated by dance breaks, just like now. We knew that our time here was limited, and the dreams we shared during lunch breaks were always about a future in which we could work together. There were many obstacles (for now) that could prevent this from happening. Still, it remained a beautiful shared dream for all of us.

Then one morning we woke up and realized we were in the final stretch. On this path we set out on to break boundaries, we were no longer strangers to one another; and we set aside the boundaries of the real world if only for a moment. We began to live the simulation we had constructed in line with our dreams, moving toward them. The real work lies precisely in the process of this simulation. Through shared concerns and organically evolving spaces of discussion, we transformed into an autonomously moving organism.

This is how "liminal XIII" was formed.

XIII

12, zamanı, mekânı ve kozmik düzeni ölçülebilir parçalara ayırarak kapanmış ve tekrar edilebilir bir sistem kurar; 12 ay, 12 saat, 12 burç gibi dizgeler bu yüzden tarih boyunca "tamamlanmış düzen"in sembolü hâline gelmiştir. 13 ise bu kapalı yapının hemen sonrasında ortaya çıkar: ne mevcut sistemin içinde kalır ne de yeni bir düzeni henüz tanımlar. Fazlalık, sapma ya da uğursuzluk olarak görülmesi, tam da bu ölçüsüz ve tanımsız hâlinden kaynaklanır. Oysa 13, düzenin çözüldüğü, sınırların gevşediği ve yeni ihtimallerin görünür olduğu eşiği temsil eder.

Twelve creates a closed, repeatable system by dividing time, space, and the cosmic order into measurable parts; structures like the 12 months, 12 hours, and 12 zodiac signs have therefore symbolized a "completed order" throughout history. Thirteen appears immediately after this closed structure: it neither remains within the existing system nor yet defines a new one. Its association with excess, deviation, or bad luck stems precisely from this immeasurable, undefined state. Yet thirteen represents a threshold where order dissolves, boundaries loosen, and new possibilities become visible.

liminal

Liminal, "eşik" demektir; bir durumdan çıkılmış ama diğerine henüz girilmemiş olan geçiş alanı. Belirsiz, geçici ve rahatsız edici olabilir, fakat dönüşüm tam olarak burada gerçekleşir. Kimliklerin askıya alındığı, rollerin çözündüğü ve yeni anlamların oluşabildiği bu hâl, durağanlıktan çok üretime ve değişime açıktır.

Liminal means "threshold": a transitional state in which one has left one condition but has not yet entered another. It can be uncertain, temporary, and unsettling, yet transformation happens precisely here. In this state where identities are suspended, roles dissolve, and new meanings can emerge there is an openness to production and change rather than stasis.

Manifesto

Soylulaştırma değil; sokaklaştırma

Nesne değil; ilişkiler, karşılaşmalar, çakışmalar, kamusallığın yeniden örgütlenmesi.

Sanat değil, mimarlık değil, tasarım değil. Hem her biri, hem hiçbiri.

Tepeden değil, tabandan

Sergilenen değil; tartışılan, yaşanan, olan ve oluşturan

Bitmiş, tanımlanmış, değil; bitmemiş, sınırlandırılmamış, esnek

Karşı karşıya değil, iç içe

Çatışma değil, çakışma

Çünkü kütle gümüşse, boşluk altındır

Çünkü bazen bir olasılık, bir boşluk

bir eşik,

bir meydandan daha politiktir.

Manifesto

Not gentrification; but street-building.

Not an object; but relationships, encounters, clashes, the reorganization of publicness.

Not art, not architecture, not design. Both all and none.

Not from above, but from below.

Not exhibited; but discussed, experienced, happening, and creating.

Not finished, defined; but unfinished, unrestricted, flexible.

Not confronting, but intertwined.

Not conflict, but clash.

Because if mass is silver, emptiness is gold.

Because sometimes a possibility, a void,

a threshold,

is more political than a square.

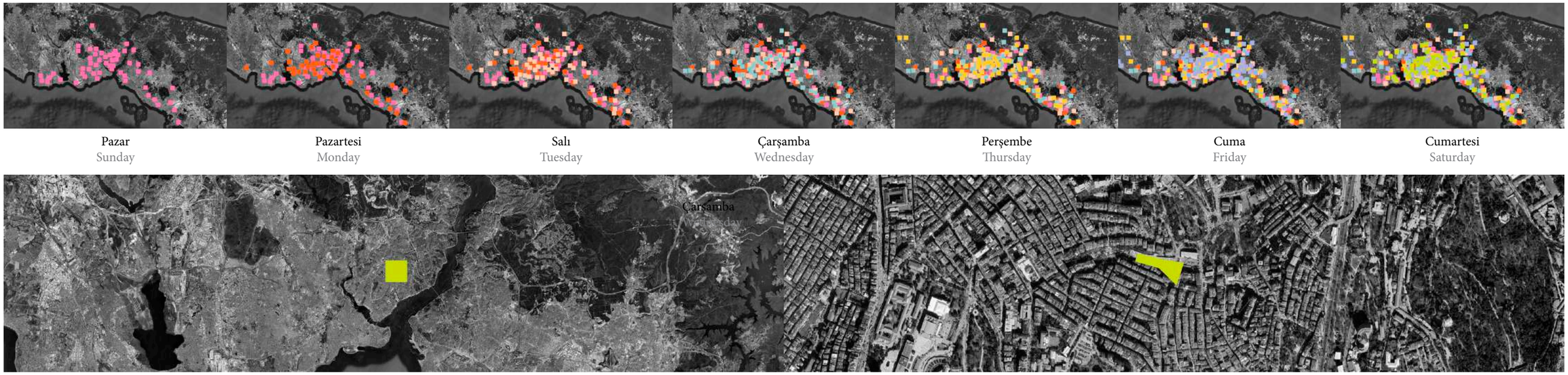

Pazar
Sunday

Pazartesi
Monday

Salı
Tuesday

Çarşamba
Wednesday

Perşembe
Thursday

Cuma
Friday

Cumartesi
Saturday

Beşiktaş
Besiktas

Beşiktaş Cumartesi Pazarı
Besiktas Saturday Bazaar

Beşiktaş Pazar Yeri

Pazar yerleri, Antikite'den beri kentte yalnızca ticaretin gerçekleştiği alanlar olmamıştır. Bu mekânlar, kamusal hayatın örgütleyicisi olarak kentli olma hâlinin üretildiği alanlar olarak da varlık göstermiştir. Modern dönemle birlikte düzenlenen ve denetlenen tüketim mekânlarına dönüşen pazar yerleri, sosyal değerlerin, kültürel anlamların ve ekonomik ile etik olguların okunabildiği bir saha olma niteliğini çağdaş metropol hayatının gündelik dinamikleri dahilinde halen sürdürmektedir.

Beşiktaş'taki pazar alanı, Barakalar Sokağının çarpık gecekondu dokusu ve ondan dramatik bir şekilde ayrışan Nişantaşı'nın alt sınırı arasında kalmış bir kentsel gri alan örneğidir. Konumu gereği çeperindeki yapılaşmada somut olarak gözlemlenebilen sosyo-ekonomik eşitsizliğin sınırlarını belirleyen bu alan, kentsel ölçekte genişleyen bir çatlak olarak değerlendirilebilir. Haftanın bir günü pazar yeri, geri kalanında ise otopark işlevi gören bu eşik mekân, kamusal alan potansiyeli sunmaktadır.

Beşiktaş Marketplace

Marketplaces have not only been areas where trade took place in cities since Antiquity. These spaces have also existed as areas where the urban condition is produced, as organizers of public life. Transformed into regulated and controlled consumption spaces in the modern era, marketplaces still maintain their character as a field where social values, cultural meanings, and economic and ethical phenomena can be read within the daily dynamics of contemporary metropolitan life.

The market area in Beşiktaş is an example of an urban gray area situated between the distorted shantytown texture of Barakalar Street and the lower boundary of Nişantaşı, which is dramatically separate from it. Due to its location, this area, which defines the boundaries of socio-economic inequality concretely observable in the surrounding development, can be considered a widening crack on an urban scale. This threshold space, which functions as a marketplace one day a week and a parking lot the rest of the time, offers public space potential.

Önerilen tasarımın çıkış noktası pazar yerlerinin kolektif hafızada yer etmiş birleştirici gücüdür. Pazar yerinin birleştiriciliğini diğer günlere de yaymak ve burayı kesintisiz bir karşılaşma mekanına dönüştürmek temel amaçtır. Bu bağlamda, Lucio Fontana'nın Mekânsal Kavram yaklaşımının ışığında mekân, yalnızca statik bir zemin olmaktan çıkarak, katılımcının etkileşimiyle sürekli yeniden kurulan bir deney sahasına dönüşmektedir. Böylece bu kentsel çatlağı geçirgen ve kamusal bir zemin haline getirmek bizi pek çok mümkünün kıyısına taşıyacaktır.

Kolektif üretim, toplumsal işbirliği, katılımcılık gibi tasarım ilkeleriyle kurgulanan proje, kentliye bir tür deney sahası sunmaktadır. Bu saha, kentlinin alana girişinden itibaren gündelik yaşam pratikleri aracılığıyla, söz konusu ilkeleri kendi değerleriyle ilişkilendirebileceği bir mekânsal deneyim ihtiyacına cevap vermektedir.. Bu bağlamda ilişkilerin oluşmasını sağlamak adına kentliye çeşitli alternatifler sunar; katılımcı pratiklerin gelişmesine ve kamusal alanda ilişkisel durumların ortaya çıkmasına olanak tanır.

The starting point of the proposed design is the unifying power of marketplaces, which are ingrained in the collective memory. The primary aim is to extend the unifying power of the marketplace to other days as well, transforming it into a continuous space for encounter. In this context, in light of Lucio Fontana's Spatial Concept approach, the space ceases to be merely a static ground and transforms into an experimental field constantly recreated through participant interaction. Thus, making this urban rift permeable and public space will bring us to the edge of many possibilities.

The project, conceived with design principles such as collective production, social cooperation, and participation, offers the city dweller a kind of experimental field. This field responds to the need for a spatial experience where the city dweller can relate these principles to their own values through daily life practices from the moment they enter the space. In this context, it offers various alternatives to facilitate the formation of relationships; it allows for the development of participatory practices and the emergence of relational situations in the public space.

Pazar Yeri | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şeması
Market Place | Sample Bird's-Eye Layout Scheme

Gündelik Yaşam | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şemaları
Daily Life | Sample Bird's-Eye Layout Schemes

Gündelik Yaşam | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şemaları
Daily Life | Sample Bird's-Eye Layout Schemes

Personalar

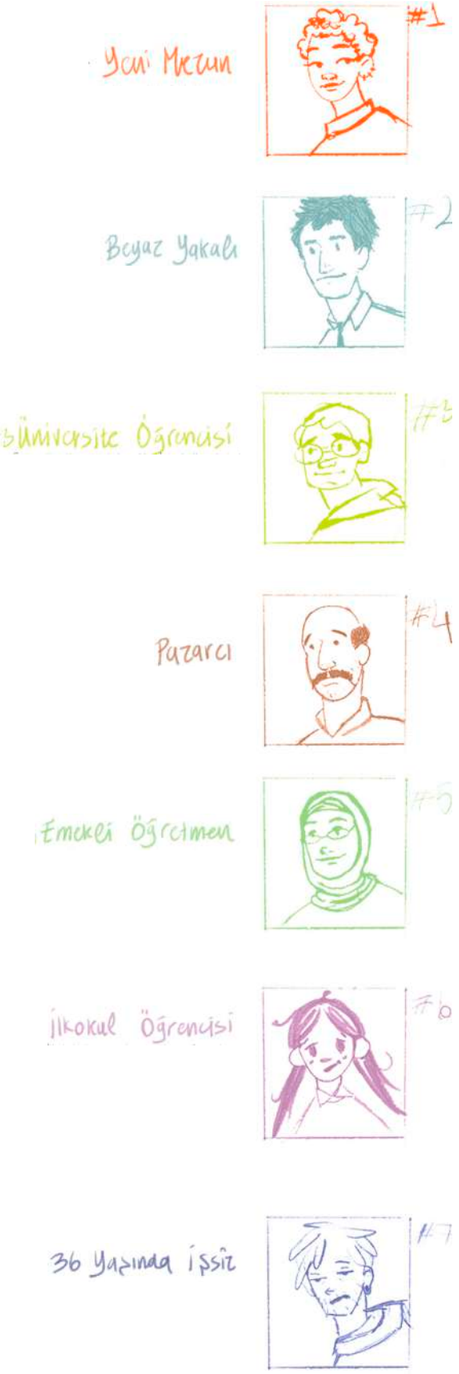

Açık havada kafa dinlemeyi, sessizce bir kenarda kitap okumayı, termosunda getirdiği kahveyi içmeyi seviyor. Zaman zaman oturup çevresindeki insanları izliyor. Onları eskizliyor. Kafasında onların karakteri hakkında derin düşüncelere dalıyor. #Rahatlama/sakinlik arayışında, Anlam arayışında

He enjoys relaxing outdoors, quietly reading a book in a corner, and drinking the coffee he brought in his thermos. From time to time, he sits and observes the people around him. He sketches them. He gets lost in deep thoughts about their characters. #Seeking relaxation/calm, Seeking meaning

Haftasonları kalabalık arkadaş grubuyla Caddebostan'da piknik yapıp sosyalleşmeyi seviyor. Çünkü kalabalık gruplarla bir kafe ya da barda oturmak zor. #Sosyal dışa dönük

He enjoys socializing and having picnics with a large group of friends in Caddebostan on weekends. Because it's difficult to sit in a cafe or bar with large groups. #Socially outgoing

Ankara'dan İstanbul'a gelmiş. Melankolik ruh halini açık alanlarda şarap içip, insanları izleyerek dindiriyor. Onları izlerken stand-up gösterisi için küçük notlar alıyor. #Entegrasyon problemli

He came to Istanbul from Ankara. He soothes his melancholic mood by drinking wine in open spaces and observing people. While observing them, he takes small notes for his stand-up show. #Integration problems

Evli, haftanın hemen hemen her günü farklı bir semtte çocuklarıyla pazar kuruyor. Hava durumunu yakından takip ediyor. Çünkü havanın durumu, hem işlerini etkiliyor hem de hava koşullarına göre giyinmek akıllıca bir seçim.

Married, he sets up a market with his children in a different neighborhood almost every day of the week. He closely monitors the weather because it affects his business, and dressing according to the weather is a smart choice.

Emekli edebiyat severler, hem açık havada vakit geçirmek istiyorlar hem de birbirlerini duyabilecekleri geniş bir alan arayışındalar. Kamp sandalyeleriyle gelmişler, kitap kulübü toplantısı yapıyorlar. #Sosyal dışa dönük

Retired literature lovers, who want to spend time outdoors and are also looking for a large space where they can hear each other. They've brought camping chairs and are having a book club meeting. #Social outgoing

Annesinden nefret ediyor, çünkü oyun parkında arkadaşlarıyla oynarken devamlı onu bölüyor ve eve gitmeleri gerektiğini söylüyor. Vay efendim, ev ödeviymiş, falan filan. Annesini çok seviyor, çünkü eve dönüş yolunda ona dondurma alıyor. Hem de kocaman!

He hates his mother because she constantly interrupts him while he's playing with his friends at the playground, telling him they need to go home. Oh, it's homework, blah blah blah. He loves his mother very much because she buys him ice cream on the way home. A huge one!

Parklarda kaykay yapmayı seviyor ama zemini düz parklar. Kayarken bir şeylere takılıp düşmekten nefret ediyor. Malum, yaş kemale erdi sonuçta. Kayma seansı sonrası hava kararınca kaykaycı arkadaşlarıyla iki bira yuvarlamak hoşuna gidiyor. Kayarken yağmur başlarsa kısa sürede kuru bir yere geçmesi güzel olur, çünkü tahtasının su çekmesi tatsız. #İşsiz/Ev yetişkini

He likes skateboarding in parks, but only in parks with flat surfaces. He hates tripping and falling while skateboarding. After all, he's getting older. He enjoys having a couple of beers with his skateboarding friends after dark. If it starts raining while he's skateboarding, he'd be happy to quickly move to a dry spot, because getting his board wet is unpleasant. #Unemployed/Home adult

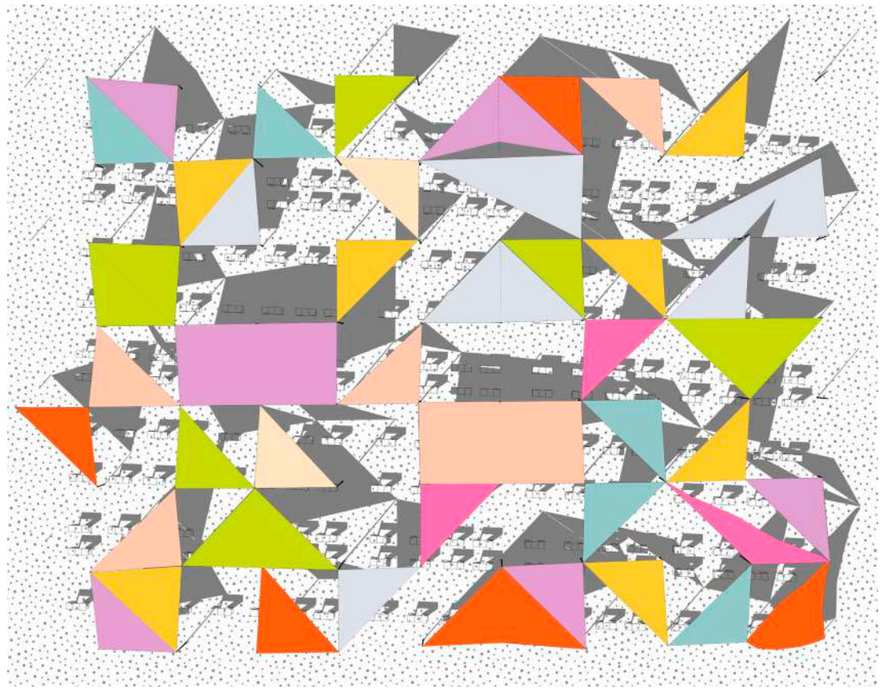

Pazar Yeri | Örnek Kuşbakışı Yerleşim Şeması
Market Place | Sample Bird's-Eye Layout Scheme

Pazar yeri perspektifleri.

Market place perspectives.

Harici günler, perspektif.

Other days, perspective.

Kentsel Mobilya Modülleri
Pazar ve Harici Kullanım Senaryoları

Alanda pazar günleri tezgâh olarak kullanılan modüllerin, haftanın geri kalan altı gününde halka da kazandırılabilmesi hedeflenmiştir. Pazar tezgahlarının ölçüleri baz alınmış ve 50 cm x 50 cm olan kare yüzeylerden yola çıkarak bu ölçünün katlarıyla katlanabilir modüller tasarlanmıştır.

Bu modüller, farklı kullanım senaryolarına uyum sağlayarak geçici kullanım yüzeylerine dönüşebilmektedir. Böylece pazar günü işlevsel bir altyapı sunarken, diğer günlerde kamusal kullanımı destekleyen esnek bir mekânsal araca evrilmektedir.

Urban Furniture Modules
Market and Off-Market Use Scenarios

The aim of the project is to enable the modules used as market stalls on market days to serve the public during the remaining six days of the week. The dimensions of conventional market stalls were taken as a reference, and foldable modules were designed based on square surfaces measuring 50 cm × 50 cm, using multiples of this unit.

These modules can transform into temporary functional surfaces by adapting to different usage scenarios. In this way, they provide a functional infrastructure on market days while evolving into a flexible spatial tool that supports public use on non-market days.

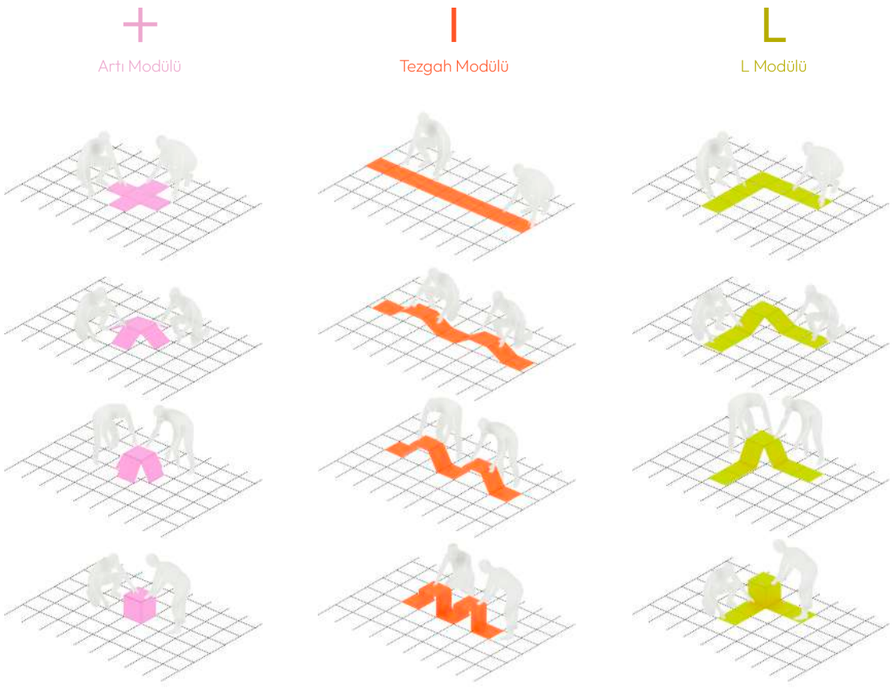

Mobilya modülleri alternatif katlama önerileri.
Alternative folding suggestions for furniture modules.

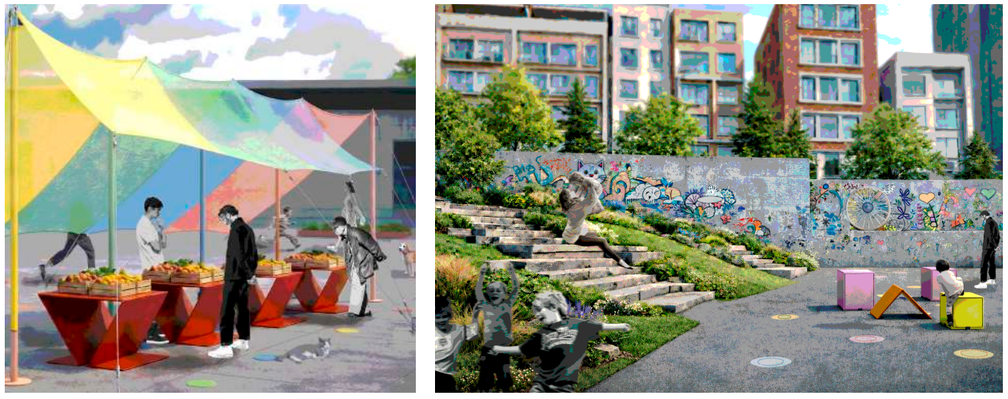

Soldan sağa; cumartesi pazarı kullanım perspektifi ve haftanın diğer günleri kullanım perspektifi.
Left to right; the perspective of use on Saturday market days and the perspective of use on other days of the week.

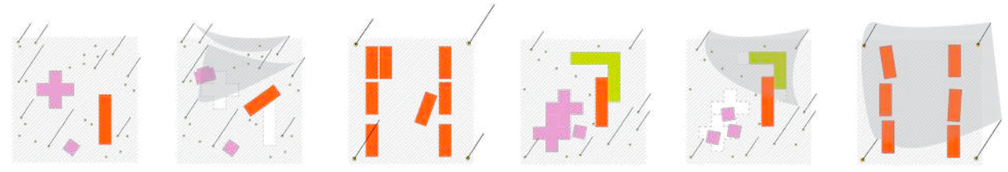

Yerleşim Diyagramları
Layout Diagrams

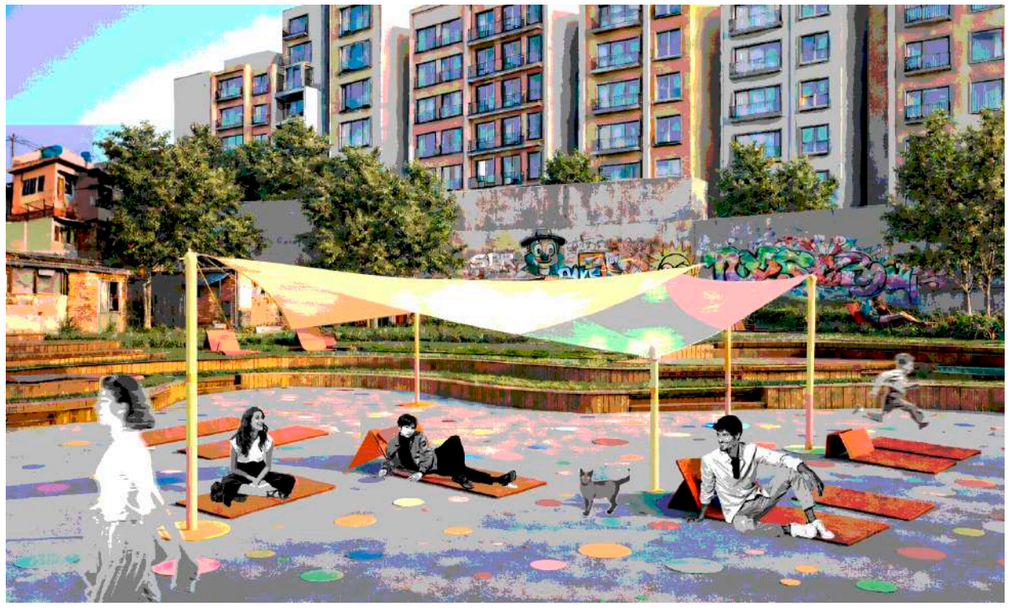

Pazar tezgahı modülünün haftanın diğer günleri kullanım perspektifi.
A perspective on using the market stall module on other days of the week.

Zemin döşemesi olarak kullanımı
Used as floor covering

Oturma elemanı ve masa kullanımı
Seating element and table usage

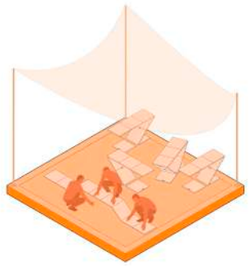

Pazar tezgahı kurulumu
Market stall setup

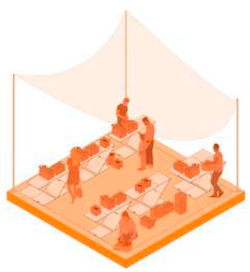

Pazar tezgahı olarak kullanımı
Use as a market stall

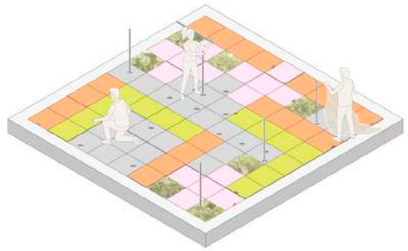

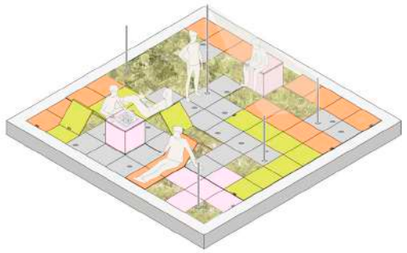

Direkler, halkalar ile kumaşların gerilmesi
The poles, rings, and fabrics are stretched

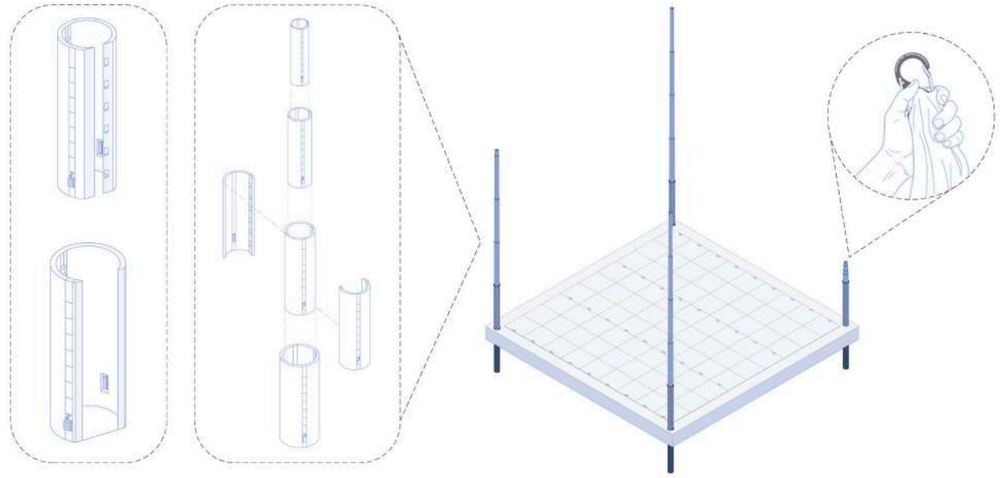

Hareketli 1m Modüler Direkler
Movable 1m Modular Poles

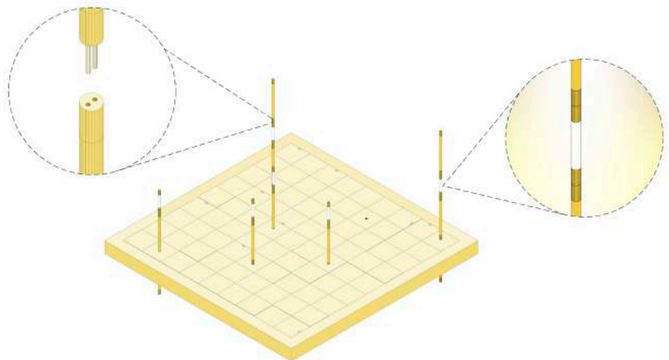

Sabit Direkler
Fixed Poles

Gündüz renderı, mobilya ve direk kullanım senaryosu.
Day-time render, furniture and pole usage scenario.

Gece renderı, mobilya ve direk kullanım senaryosu.
Night-time render, furniture and pole usage scenario.

Yerleştirme #1
100x12x12cm, Kumaş, Alüminyum Tel

Yerleştirme #1 başlıklı yapıt, projenin kamusal alandaki uygulama safhasının iç mekânda kurgulanmış bir versiyonu olarak tasarlanmıştır Yapıt için seçilen alan, Beşiktaş/Sinan Paşa Çarşısı içerisinde yer alan Aura İstanbul'un konferans salonudur.Mekânda bulunan aydınlatma armatürlerinin yer aldığı tavan yüzeyine konumlandırılan on adet kumaş form aracılığıyla izleyicinin yapıta aktif katılımı mümkün kılınmıştır. Elle şekillendirilmeye açık olan bu kumaş formlar, aynı zamanda mekândaki ışık yoğunluğunun izleyici tarafından belirlenmesine olanak tanır. Bu interaktif eylem sayesinde katılımcı-izleyici, yapıt-anlam-bağlam üçgeni içerisinde edilgen bir konumdan çıkarak, yapıtın oluşumuna doğrudan müdahil olan etkin bir özneye dönüşür.

Installation #1
100x12x12cm, Fabric, Aluminum Wire

The work titled Installation #1 was conceived as an interior reinterpretation of the project's implementation phase in public space. The selected site for the installation is the conference hall of Aura Istanbul, located within Sinan Paşa Bazaar in Beşiktaş. Through ten fabric forms positioned on the ceiling surface where the lighting fixtures are installed, the viewer is enabled to actively participate in the work. These fabric forms, which are open to manual manipulation, also allow the viewer to determine the intensity of light within the space. Through this interactive action, the participant–viewer moves beyond a passive role within the artwork–meaning–context triad and becomes an active agent who directly intervenes in the formation of the work.

Video Yerleştirme #1
02:56:00, Video Yerleştirme

Video Yerleştirme, Lucio Fontana'nın Concetto Spaziale (Mekânsal Kavram) yaklaşımından yola çıkarak üretilmiştir. On üç performatör bir araya gelerek, spesifik bir medyumu bir forma dönüştürür. Bu biraradalık, ortaya çıkan yeni form aracılığıyla kamusal mekâna, izleyicinin katılım gösterebileceği bir boşluk açar. Kumaş/Kağıt yüzey üzerinde açılan delikler ise mekânda yaratılan boşlukları temsil eder. Bu performansta, sanat nesnesi ile çevresindeki mekân arasındaki geleneksel ilişkinin tersyüz edilişine tanıklık ederiz.

Video Installation #1
02:56:00, Video Installation

The video installation was produced based on Lucio Fontana's Concetto Spaziale (Spatial Concept) approach. Thirteen performers come together to transform a specific medium into a form. This act of togetherness opens up a void within public space one that invites the viewer's participation through the newly created form. The holes punctured into the fabric/paper surface represent the voids created within the space. In this performance, we witness a reversal of the traditional relationship between the art object and the surrounding space.

Video QR

Sınırlar ve Bitmemişlik: Ersilia ile Beşiktaş Arası

yanar

Ne garip!... Bazı hikâyeler nasıl da birbirine benziyor. Bitmiyor ve sınırlar arasında devam edip gidiyor. Italo Calvino'nun "Görünmez Kentler" kitabında sözünü ettiklerinden biri Ersilia'da ve bizim Beşiktaş'taki Atölyemizde olduğu gibi.

"Ersilia'da oturanlar kentin yaşamını ayakta tutan bağları belirlemek için evlerin köşeleri arasında, renkleri akrabalık, takas, otorite, temsil ilişkilerine göre değişen, beyaz veya siyah veya gri veya siyah-beyaz ipler gererler. İpler artık aralarından geçilmeyecek kadar çoğaldığında çekip giderler. Evler parça parça sökülür; ipler ve dayanakları kalır yalnızca. Ersilia'yı terk edenler tüm ev eşyalarıyla, konakladıkları bir tepenin eteğinden ovada yükselen kazık ve ip kargaşasına bakarlar. Ersilia kenti hala odur... Ersilia'yı bir başka yerde yeniden kurarlar. Eskisinden daha karmaşık olmakla birlikte kurallara daha daha uygun olmasını istedikleri aynı şekli dokurlar iplerle..." *

Ersilia'da olup bitenler, AURA İstanbul'un Beşiktaş'taki mekânında yaşadıklarımızı, dört buçuk ay boyunca süren yoğun deneyimimizi, orada olanları ve sonrasında olacakları nasıl da çağrıştırıyor. Atölyede ben dahil yirmi iki kişi — mimarlar, sanatçılar ve iç mimarlar — burada "Sınırlar" üzerine çalıştık. Burada diğer yapılanların yanında yeri geldiğinde kullanılan ipler, her ipin bir yerden bir yere çekilişi, renkleri birbirinden farklı anlamlar taşıdı. Çalıştığımız mekânın ortasında kalan duvar ile duvarın iki yanındaki bölümlerin pencere tarafında olan tavanın bir bölümü ve kitaplığımızın olduğu uzun masamızın üzeri süreç içinde sembolik olarak kırmızı ve beyaz ipler-le sarıldı, birbirine bağlandı. Birlikte her açıdan çok şey öğrendiğimiz bu süreçten hem geride bıraktıklarımızla hem de aldıklarımızla, bir sonraki adımlarımızda ileri taşıyacağımız bir hikâye yaratıldı. Katılımcılar tarafından bir anlamda bu hikâye bitirilmedi, bitirilemedi, bitirilmek istenmedi ve süreç hala devam ediyor. Ve her birimiz, farklı yönlere doğru yola çıkarken, bulduğumuz izleri de yanımıza alarak yaşayacağımız yeni kentlere kendimizi emanet ettik.

Boundaries and Incompleteness: Between Ersilia and Beşiktaş

yanar

How strange!... Some stories are so similar. They never end and continue on and on across borders. One of the stories Italo Calvino mentions in his book Invisible Cities is set in Ersilia, just like our Atelier in Beşiktaş.

"The residents of Ersilia stretch white or black or grey or black-and-white strings between the corners of their houses to define the bonds that sustain the city's life, with colours representing kinship, exchange, authority, and representation. When the strings become too numerous to pass through, they leave. The houses are dismantled piece by piece; only the strings and their supports remain. Those who leave Ersilia look back from the foot of the hill where they are staying at the chaos of stakes and strings rising in the plain, carrying all their household goods. The city of Ersilia is still there... They rebuild Ersilia elsewhere. They weave the same shape with the ropes, more complex than before, but more in line with the rules they desire..."

What happened in Ersilia evokes our experiences at AURA Istanbul's venue in Beşiktaş, our intense four-and-a-half-month journey, and what transpired there and what will follow. In the workshop, twenty-two people— architects, artists, and interior designers—worked on the theme of "Boundaries." Here, alongside other elements, the ropes used when necessary, each rope pulled from one place to another, carried different meanings with their colours. The wall in the middle of the space we worked in, the section of the ceiling on the window side of the two sections on either side of the wall, and the top of our long table where our library was located were symbolically wrapped and tied together with red and white ropes during the process. Through this process, we learned so much together from every angle,

Beşiktaş futbol takımına özel bir parantez açmalıyım. BJK, rahmetli Işık Ağabeyimin bana çok küçük yaşlarımdan itibaren bıraktığı bir miras oldu. BJK'nin ve onun sembolleri Kartal'ın ve Çarşı'nın, benim için anlamı her zaman çok derindi. Beşiktaş'ta dört buçuk ay boyunca yaşamak, bu anlamı daha da derinleştirdi. Sabahları kaldığım evden, Meriç Ablamızın (Hızal) "Herkes İçin Barış" heykeli ile selamlaşarak, Abbasağa Parkı'ndan yokuş aşağı sayısız merdiveni inip, çarşıya karışmak ve AURA'daki atölye öncesinde, çoğu kez Ortodoks Kilisesi'nin karşısındaki Nero'nun arka bahçesinde kahve içip güne başlamak çok önemliydi. Çarşı yolunda balıkçıların ötesinde, dört yol ağzındaki Kartal heykelini uzaktan görmek de, atölye bitince, çoğu zaman olduğu gibi, köy içindeki sürpriz dolu mekanları keşfetmek de ... Beşiktaş Çarşı'sının kalbinde yaşamak çok özel oldu. Maç günleri buraları dolduran kalabalığın sesleri arasında tribünlere tempo tutan o efsane "Çarşı herşeye karşı" sloganını hatırlayıp gülümsedim.

a story was created that we will carry forward in our next steps, both with what we left behind and what we took with us. In a sense, this story was not finished by the participants; it could not be finished, it was not wanted to be finished, and the process is still ongoing. And each of us, setting off in different directions, entrusted ourselves to the new cities we will live in, taking the traces we found with us.

I must make a special mention of the Beşiktaş football team. BJK has been a legacy left to me by my late brother Işık since I was very young. BJK and its symbols, the Eagle and the Çarşı, have al-ways held deep meaning for me. Living in Beşiktaş for four and a half months deepened that mean-ing even further. In the mornings, I would leave the house where I was staying, greet Meriç Hızal's 'Peace for All' statue, descending countless steps downhill from Abbasağa Park, mingling in the market, and starting the day with coffee in Nero's backyard opposite the Orthodox Church before the workshop at AURA was very important. On the way to the market, beyond the fishermen, seeing the Eagle statue at the crossroads from afar, and after the workshop, as was often the case, discovering the surprise-filled places within the village... Living in the heart of Beşiktaş Mar-ket was very unique. On match days, amidst the sounds of the crowds filling these places, I smiled as I recalled that legendary chant echoing through the stands: 'The Market is against everything.'

Beşiktaş köy içine doğru, 2025
Towards to inner village of Beşiktaş, 2025
* Italo Calvino, Görünmez Kentler, 2002, 7.baskı, sayfa:120
* Italo Calvino, İnvisable Cities, 2002, 7th edition, page:120

Beşiktaş köy içindeki Kartal heykeli
The eagle statue in the village of Beşiktaş

26.08.2010 tarihinde HJK-Beşiktaş maçı öncesi.Toivo ile birlikte Helsinkideki Sonera Stadyumu önünde.
Before the HJK-Beşiktaş match on 26 August 2010. With Toivo in front of the Sonera Stadium in Helsinki.

Koyu Beşiktaş taraftarı Toivo, daha çok küçükken Beşiktaş formaları, atkısı ve dergileri ile, 2010
Toivo, a die-hard Beşiktaş fan, with his Beşiktaş shirts, scarf and magazines, 2010

Atölyeler

13 Kasım 2025

Arkadaşlar günaydın.

Dün yapay zeka desteği ile yarattığınız senaryolarla yan yana gelebilecek "Dünyanın Sonuna Doğru Mimarlık: Kağıttan Kentler" başlıklı 2019 yılında yazdığım metnin linki ve Pdf'i Atölyemizin Google Drive bölümümüze eklendi. Okunacaklar listesinde de sıraya girdi.

Bugün hepimiz DYO ile renklerle olacağız.. Önce bize renkler ve boylara üzerine bir sunumda bulunacaklar. Sonra da öğle sonrası önlüklerimizle Nysa'mızı boyayacağız. Koca antik kent bakalım ne hallere girecek. Güzel bir gün olsun.

5 Kasım 2025

Selam arkadaşlar.

Antik kent Nysa ile aklımızda kalacak iki gün geçirdik. Onu ve oraları bizlere anlatan kazı başkanı Hakan Hoca'mız ile tanışmak çok anlamlıydı. Artık orada önemli bir dostumuz var. Eminim hem yapacağınız yarışma projeleri hem de ileride bize ışık tutacak oradan gelecek ipuçları hepimize yol açacaktır. Kim bilir hangi çalışmalara eşlik edecektir. Unutulacak gibi bir yer değildi.

Yarın sabah Stoneline ile onların mekanında birlikte olacağız. Bakalım neler göreceğiz.Sonra atölyeye döneceğiz ve kaldığımız yerden devam edeceğiz. Ahtapot ve ötesi ile ilgili çalışmalarınızı yükleyin lütfen. Yarın yaptıklarımız üzerine konuşuruz. Cuma da atölyeye devam ederiz. Izmir ve Kopenhag'da olan Irmak ve Yamaç da uzaktan yapıtlarını tamamlayıp yükleyebilirler. Ayrıca geldiklerinde izlenimlerini anlatsınlar.

Hepinize iyi çalışmalar. Güzel bir akşam olsun. Yarın görüşmek üzere.

y a n a r

Workshops

13 Kasım 2025

Hello everyone, I believe this will be one of the last detailed messages. 2025

Good morning, everyone.

The link and PDF of my 2019 text titled 'Architecture Towards the End of the World: Cities of Paper,' which can be read alongside the scenarios you created yesterday with AI support, has been added to our Workshop's Google Drive section. It has also been added to the reading list.

Today, we will all be working with colours with DYO. First, they will give us a presentation on colours and paints. Then, after lunch, we will paint our Nysa in our aprons. Let's see what state the great ancient city will be in. Have a nice day.

5 Kasım 2025

Hello, friends.

We spent two memorable days in the ancient city of Nysa. It was very meaningful to meet our excavation director, Hakan Hoca, who told us about it and the surrounding area. I am sure that both the competition projects you will undertake and the insights that will come from there in the future will pave the way for all of us. Who knows what projects it will accompany.

Tomorrow morning, we will be together with Stoneline at their place. Let's see what we will see. Then, we will return to the workshop and continue where we left off. Please upload your work on the octopus and beyond. We will discuss what we did tomorrow. Irmak and Yamaç, can also complete their works remotely. Also, let them share their impressions when they arrive. Good work to all of you. Have a lovely evening.

y a n a r

DYO Boya Atölyesi

DYO Painting Workshop

İsimsiz

Ahmet Atakan Keskin

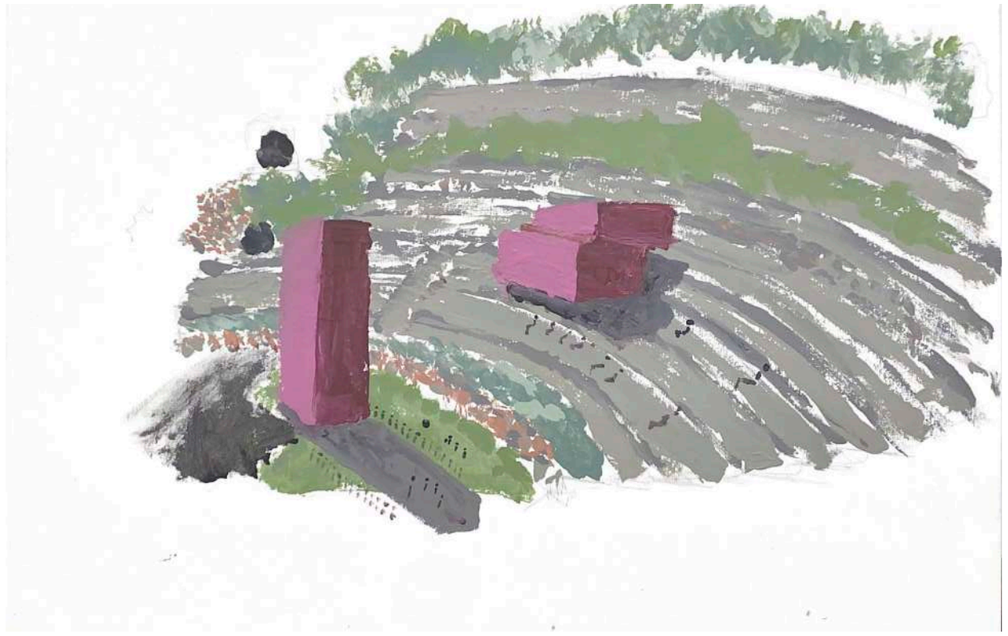

Untitled

Ahmet Atakan Keskin

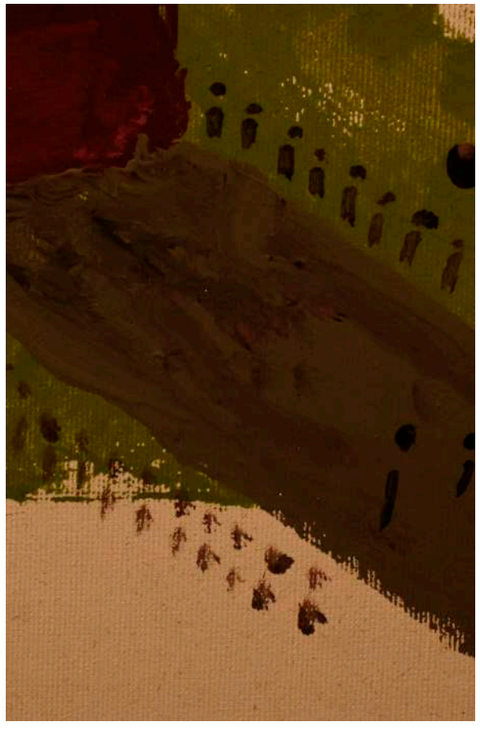

İsimsiz/ Untitled

Alım Yıldırım

35x50 cm

2025

DYO Boya Atölyesi

Nysa'nın Desenleri /
Nysa's Patterns

Artiona Dushi
35 x 50 cm
2025

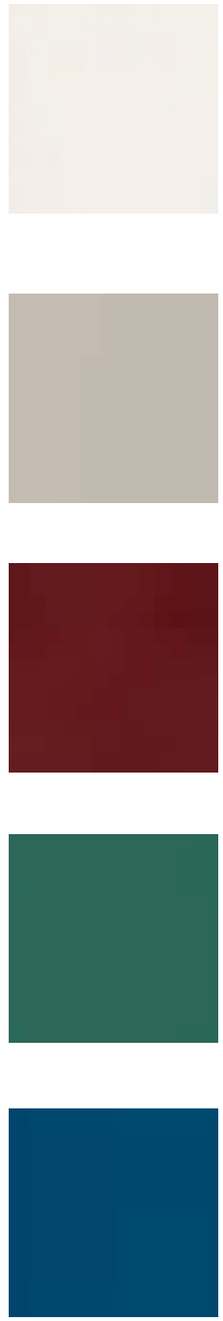

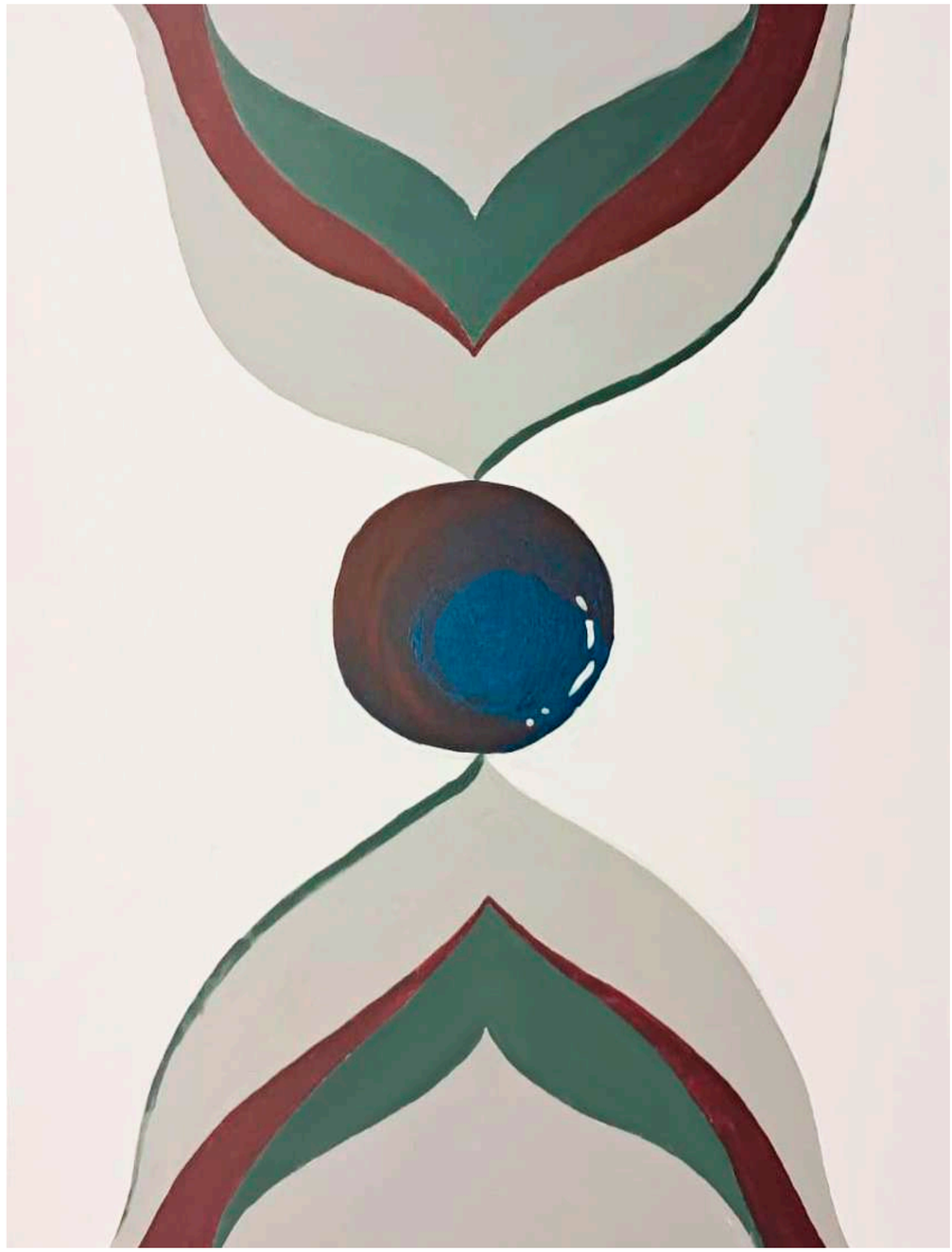

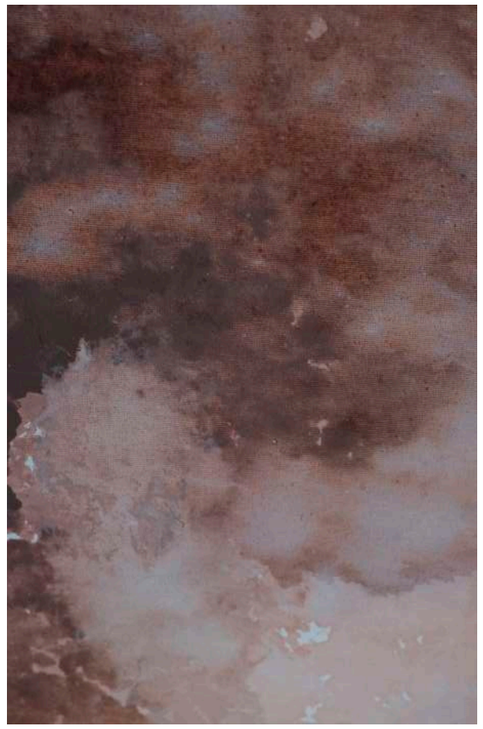

Hydrotrace

Asya Yurttaş

Bu çalışma, Nysa Antik Kenti'ni bir mekân olarak değil, zaman tarafından şekillendirilmiş bir yüzey olarak ele alır. Kenti betimlemek yerine, biriken, aşınan ve kaybolan katmanları; zamanı ise maddede iz bırakan bir unsur olarak görünür kılar.

Akrilik ve suyun birlikte kullanımıyla kontrollü kayıp ve rastlantı imgeyi biçimlendirir. Pigmentin yayılması ve çözülmesi, niyet ile malzeme arasındaki gerilimi kaydeder. Ortaya çıkan şey, Nysa'nın fiziksel formu değil, geride bıraktığı zamansal varlıktır.

Hydrotrace

Asya Yurttaş

This work approaches the ancient city of Nysa not as a site, but as a surface shaped by time. Rather than depicting the city itself, it reveals layers that accumulate, erode, and disappear, treating time as a material trace.

Through the use of acrylic and water, controlled loss and chance shape the image. The spreading and dissolving of pigment evoke a landscape of memory, recording the tension between intention and material behavior. What emerges is not Nysa's physical form, but its temporal presence—what remains rather than what once was.

Zamanı malzemenin akışı ve yüzeyde bıraktığı izler üzerinden ele alan, tuval üzerine akrilik ve su.
Acrylic and water on canvas, exploring time through material flow and surface traces.

Dyo Renk Atölyesi

Başak Çimen

DYO iş birliğiyle gerçekleştirilen renk atölyesinde, renk teorisinin temel prensiplerini birlikte keşfetme fırsatı bulduk. Renklerin algı, duygu ve mekânsal hafıza üzerindeki etkileri üzerine konuştuk; ton, kontrast ve geçiş kavramlarını uygulamalarla deneyimledik.

Atölye süreci, renklerin yalnızca görsel bir araç değil, aynı zamanda mekânla ve hatıralarla ilişki kuran güçlü bir ifade dili olduğunu yeniden düşünmemi sağladı.

Dyo Colour Whorkshop

Başak Çimen

During the color workshop held in collaboration with DYO, we had the opportunity to explore the fundamental principles of color theory together. We discussed the effects of color on perception, emotion, and spatial memory, and experienced concepts such as tone, contrast, and transition through hands-on practices.

The workshop process encouraged me to rethink color not only as a visual tool, but also as a powerful language of expression that connects space, memory, and emotion.

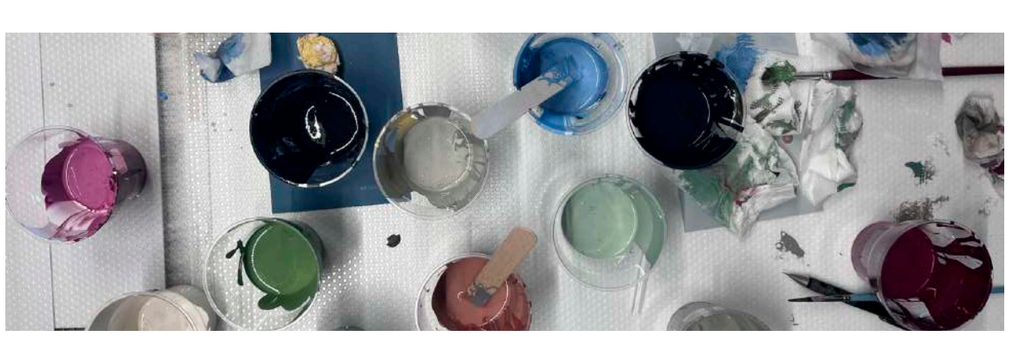

Alternatif Gerçeklik

Bilgesu Tuncer

Bu çalışma, Nysa Antik Kenti'ndeki yıkılmış alanlara bakarken alıştığımız açıklamayı ters yüz eder: "zamanın aşındırması" yerine, bambaşka bir olasılığı sahneye çağırır. Tuvaldeki sahne, geçmişte Nysa'ya gelen bir "yabancı"nın kenti patlatmış olabileceği fikrinden doğan kurgusal bir anı gösterir. Yıkım burada tarihsel bir zorunluluk değil, anlatının yönünü değiştiren bir müdahaledir.

Resimdeki figürün abartılı ifadesi ve elde tutulan patlayıcı, yıkımı hem tehditkâr hem de tuhaf bir şekilde "oyun" gibi hissettiren bir tona taşır; gökyüzü ve mekân katmanları ise olayın gerçeklikle kurduğu bağın kasıtlı olarak kaydığını ima eder.

Bu iş, bir harabenin "nedenini" kesinleştirmek yerine, tek bir soruyu açar: Aynı kırık yüzeylere bambaşka bir hikâye giydirildiğinde, Nysa'ya bakışımız ve hatırlama biçimimiz nasıl değişir?

Alternate Reality

Bilgesu Tuncer

This work overturns the familiar explanation we rely on when looking at the ruined areas of the ancient city of Nysa: instead of "the erosion of time," it invites an entirely different possibility onto the stage. The scene on the canvas presents a fictional moment born from the idea that a "visitor" who once came to Nysa may have detonated the city. Destruction here is not a historical inevitability, but an intervention that reroutes the narrative.

The figure's exaggerated expression and the explosive held in hand shift the ruin into a register that feels both threatening and, strangely, game-like; the layered sky and setting suggest an intentional drift in the work's relationship to reality.

Rather than fixing a definitive "cause" for a ruin, the piece opens a single question: when the same fractured surfaces are dressed in a different story, how do our ways of looking at Nysa—and of remembering it—change?

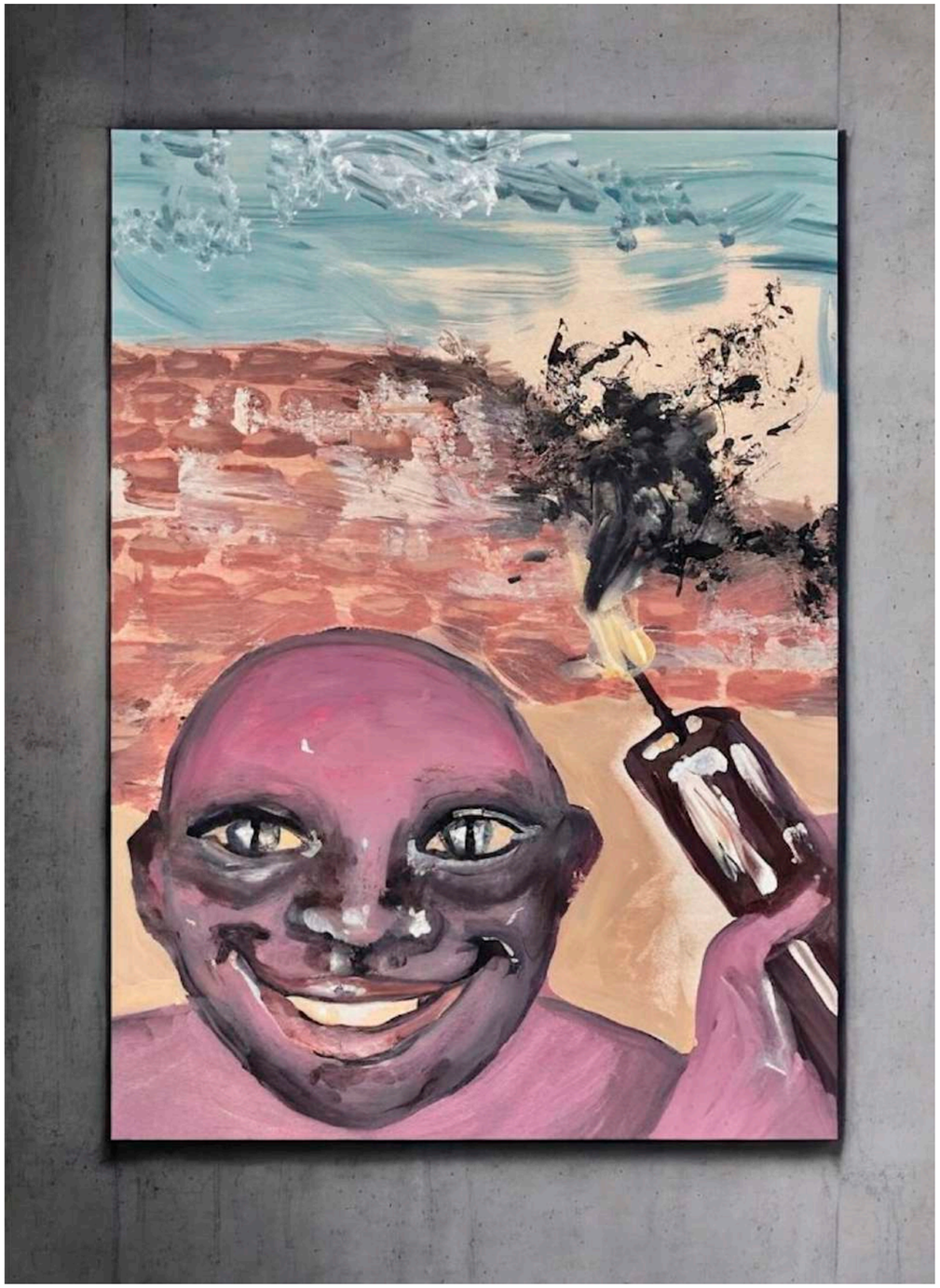

Yansıma

Dila Ağüzüm

Tuval üzerine akrilik boya 35x50cm

2025

Nysa Antik Kenti'ni gezdikten sonra, orada zihnimde kalan izleri ve hisleri bir tuvale taşıdım. Çalışmaya, Nysa'da hatırladığım sembolleri çizerek başladım; bu semboller zamanla katmanlaştı ve mekânın bende bıraktığı duygular soyut bir dile dönüştü. Antik kentte beni en çok etkileyen unsur güneşti. Güneşin taşlara dokunuşu, saatler ilerledikçe değişen ışık, hisler ve görüntüler yarattı. Bu tuval, Nysa'da zamanla birlikte dönüşen anıların ve güneşin mekânla kurduğu ilişkinin kişisel bir yansımasıdır.

Reflection

Dila Ağüzüm

Acrylic paint on canvas 35x50cm

2025

After visiting the ancient city of Nysa, I transferred the traces and emotions that remained in my mind onto a canvas. I began the work by drawing the symbols I remembered from Nysa; over time, these symbols layered and transformed into an abstract language that expresses the feelings the place left on me. What affected me most in the ancient city was the sun. The way sunlight touched the stones created shifting sensations and images as the hours passed. This canvas is a personal reflection of memories that transformed with time in Nysa, and of the relationship between the sun and the space.

Detay fotoğrafları
Detail photos

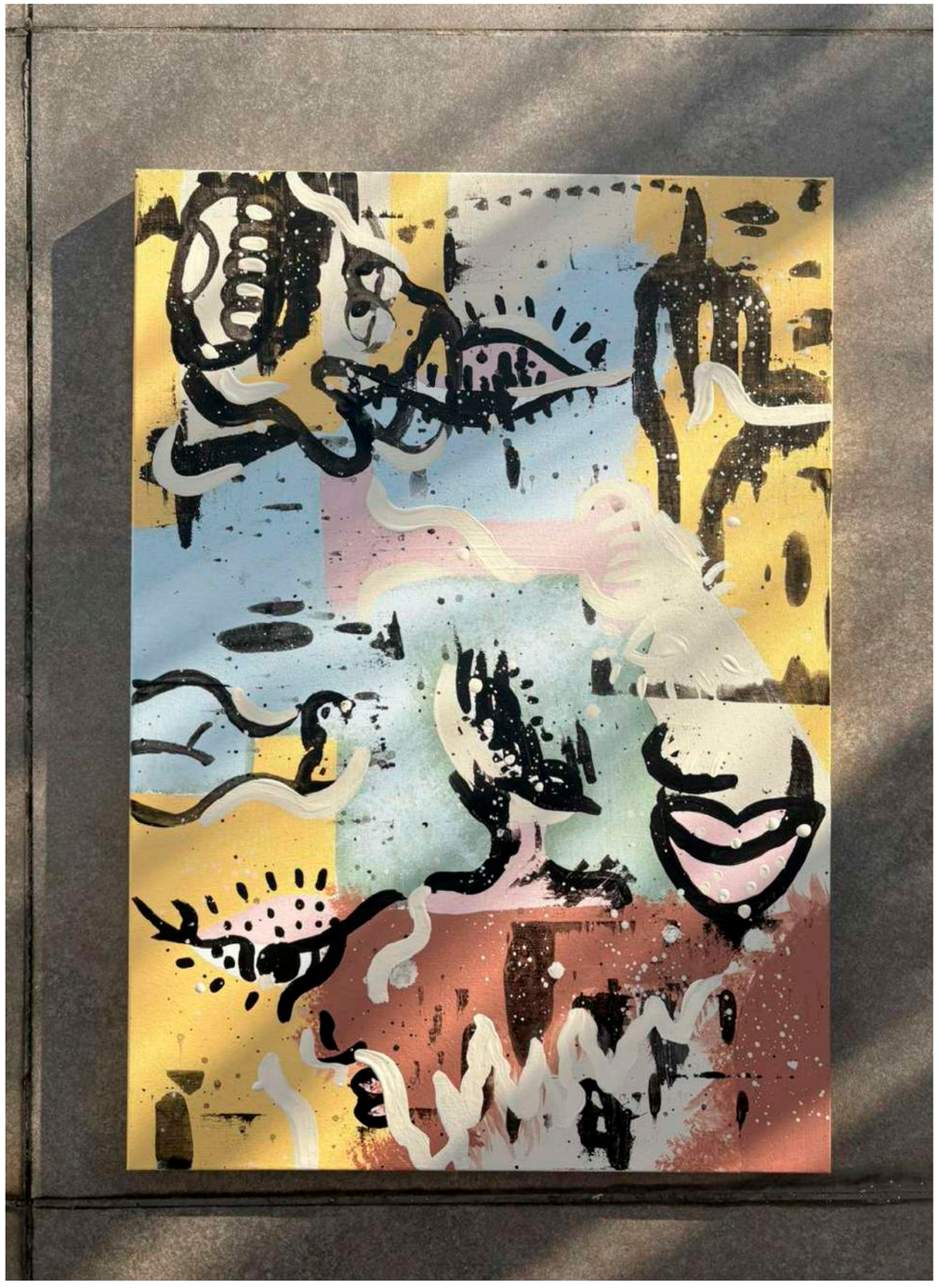

Bir Sahne: Nysa

Elif Aysu Solak

Kanvas Boyama, 2025

Bu çalışma, Nysa Antik Kenti tiyatro yapısının planını soyutlayarak oluşturulmuş bir moodboarddur. Cavea, fırça genişliğinde bölümlere ayrılarak ritmik bir yapı olarak ele alınmıştır. Nysa toprak kırmızısı tonlarına yakın renklerle ilişkilendirilmiştir. Tiyatronun taş basamaklarına rağmen bu renk, mekânın öznede bıraktığı izlenimi yansıtmak için tercih edilmiştir. Cavea aralarına eklenen taş tonlarındaki çizgisel izler, yapının taş dokusunu hatırlatmak için tercih edilmiştir. Yer yer silikleşen çizgiler ise caveanın eksik basamaklarını simgeler. Skene, düz ve sade bir çizgisellikle ifade edilmiştir. Orkestra alanı, hem formunu öne çıkarmak hem de zamansal döngüyü anlatmak amacıyla dairesel hareketlerle çizilmiştir. Taşlar arasındaki çimler ise boşluklar ve renkler aracılığıyla kompozisyona dâhil edilmiştir. Nysa sahne, zamansallık, bilinmezlik ve döngüsel bir deneyim alanı ile özdeşleştirilmiştir.

A Stage: Nysa

Elif Aysu Solak

Painting on Canvas, 2025

This work is a moodboard created through the abstraction of the theatre plan of the ancient city of Nysa. The cavea is approached as a rhythmic structure by being divided into sections corresponding to the width of the brush. Nysa is associated with colors close to earthy red tones. Despite the stone seating of the theatre, this color was chosen to reflect the impression the space leaves on me. Linear traces in stone tones inserted between the cavea sections are used to recall the materiality of the stone structure. Lines that fade in certain areas symbolize the missing steps of the cavea. The skene is expressed through a flat and minimal linearity. The orchestra area is drawn with circular movements in order to both emphasize its form and convey a sense of temporal cyclicality. The grass growing between the stones is incorporated into the composition through the use of gaps and color. Nysa is associated with a stage, temporality, uncertainty, and a cyclical experiential space.

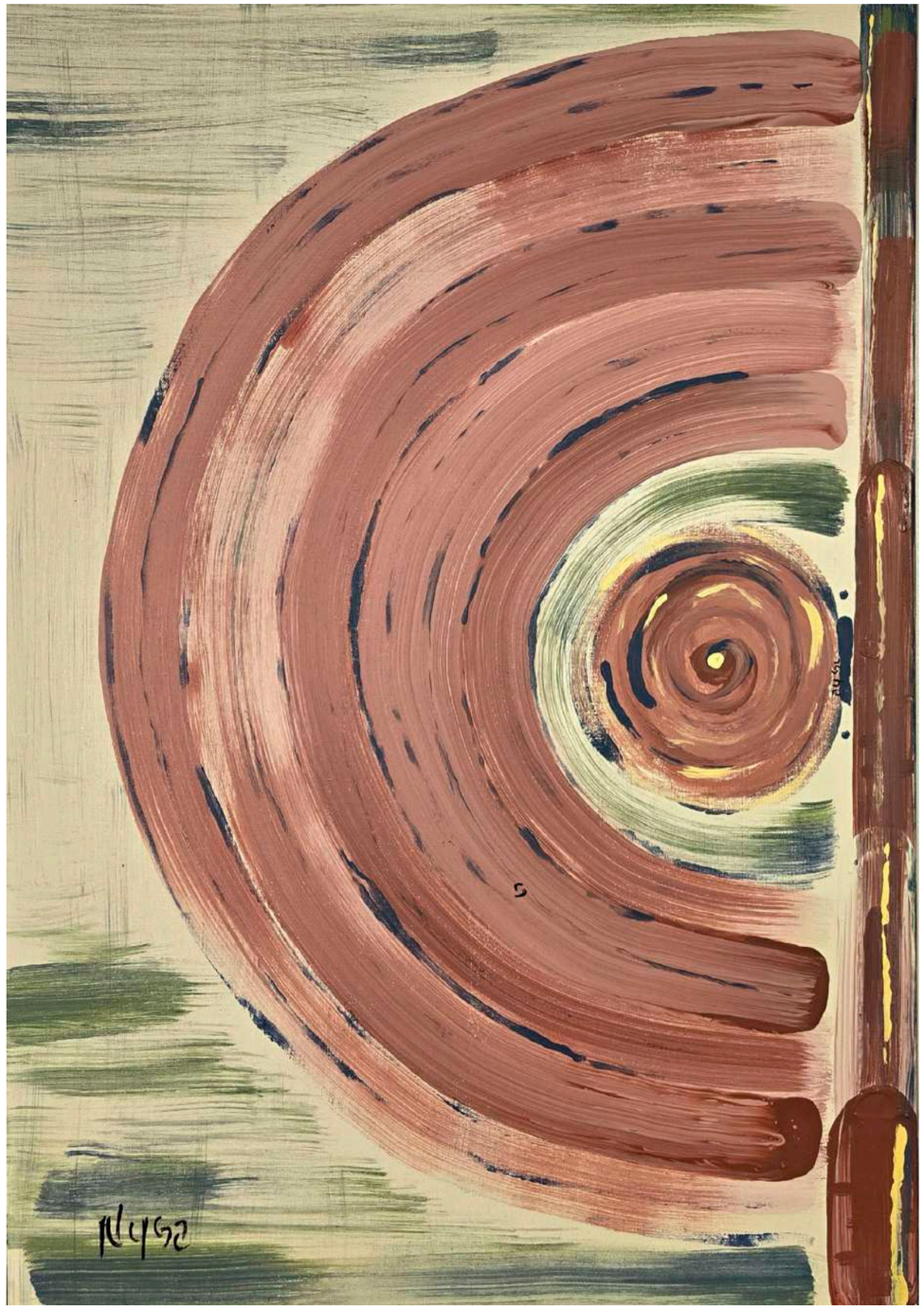

Katman

Elvin Tavşancıl

Tuval üzerine karışık teknik 35x50

Bu çalışma, Nysa Antik Kenti'nin çok katman-lı yapısını ve hâlâ süren varlığını resimsel bir süreç üzerinden ele alır. Üç ana renkten türetilen altı renk, bilinçli bir karışım yerine salınım hare-ketleriyle, fırça kullanılmadan tuvale aktarılır. Boya, bardak içinde kendi yönünü bulur; yüz-eye yayılarak katmanlar oluşturur ve antik ken-tin zamansal birikimini çağrıştıran bir akış üretir.

Boyanın bilinçli olarak fazla dökülmesi ve geç ku-rumasının sağlanması, yüzeyi sabit bir imge ol-maktan çıkararak yaşayan bir zemine dönüştürür. Kuruma süreci boyunca tuval değişir, akar ve dönüşür; tıpkı Nysa'nın yalnızca geçmişte kal-mış bir kalıntı değil, zaman içinde varlığını sürdüren bir mekân olması gibi. Bu süreçte tu-val, nihai hâline ulaşmadan önce bir süre "yaşar".

Resimde kullanılan bardakların kırılarak yüzeye eklenmesiyle çalışma iki boyutlu bir yüzey olmak-tan çıkar, üç boyutlu bir yapıya dönüşür. Bu kırık formlar, antik kentte günümüze ulaşan kalıntılara ve parçalanmış mimari izlere göndermede bulunur. Eser, Nysa'yı donmuş bir tarihsel nesne olarak değil; katmanlanan, değişen ve hâlâ dönüşen canlı bir mekânsal süreç olarak ele alır.

Layer

Elvin Tavşancıl

Mixed media on canvas 35x50

This work engages with the multilayered struc-ture and ongoing presence of the ancient city of Nysa through a painterly process. Six colors de-rived from three primary tones are transferred onto the canvas without the use of a brush, guided instead by oscillatory movements rath-er than deliberate mixing. The paint finds its own direction within the cup, spreading across the surface to form layers and generating a flow that evokes the city's accumulated temporality.

The intentional excess of paint and the prolon-gation of its drying time transform the surface from a fixed image into a living ground. Through-out the drying process, the canvas shifts, flows, and evolves, mirroring Nysa's condition not as a relic confined to the past, but as a site that con-tinues to exist through time. During this interval, the canvas "lives" before reaching its final state.

By breaking the cups used in the painting pro-cess and attaching them to the surface, the work moves beyond two-dimensionality and becomes a three dimensional canvas. These fragmented forms refer to the architectural remnants and ruptured structures that have survived within the ancient city. Rather than presenting Nysa as a frozen historical object, the work approaches it as a living spatial process one that layers, changes, and continues to transform.

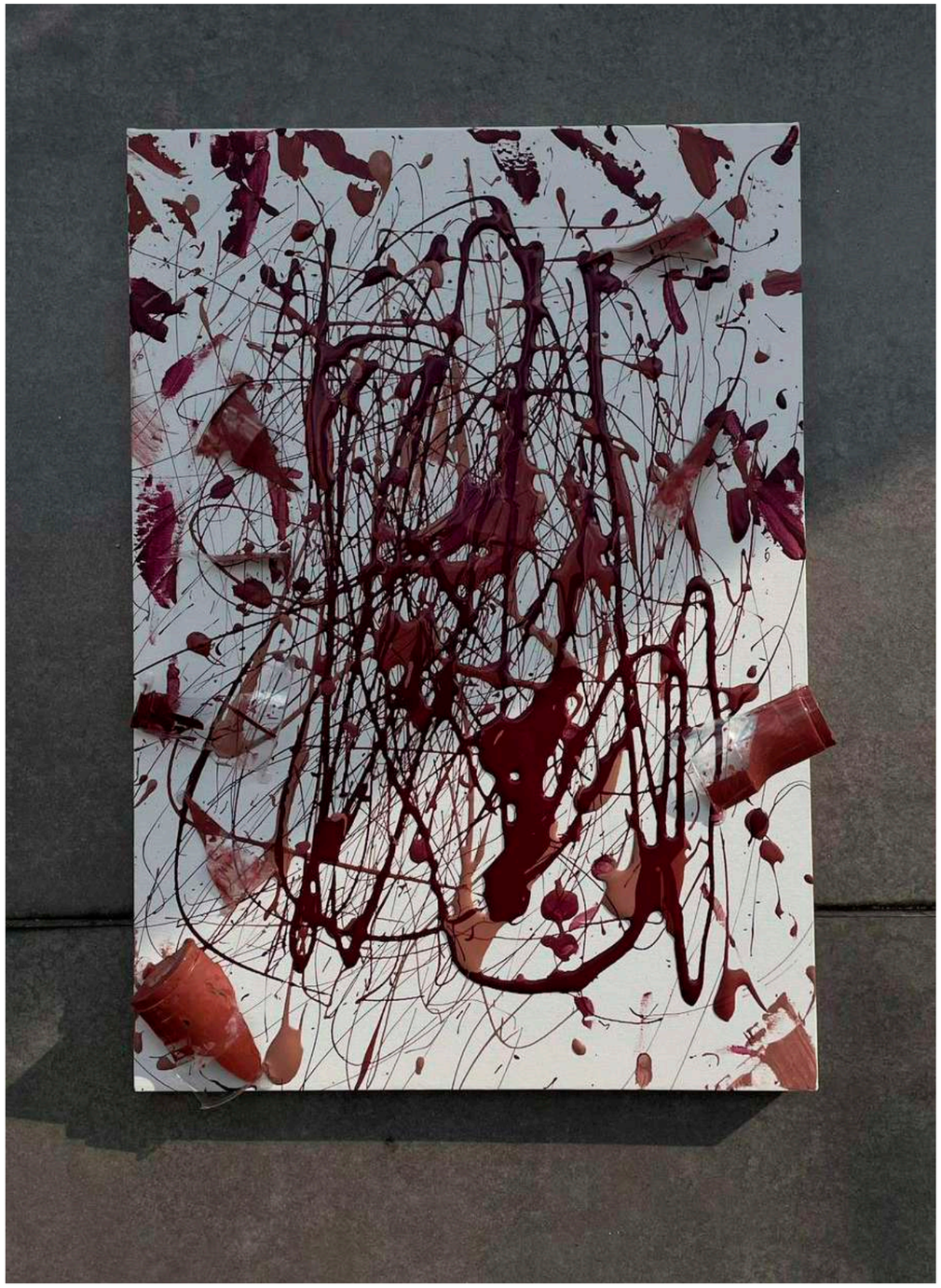

Zeytin Ağacının Altında/
Under the Olive Tree

Fatıma Sude Yıldırım

35x50 cm

2025

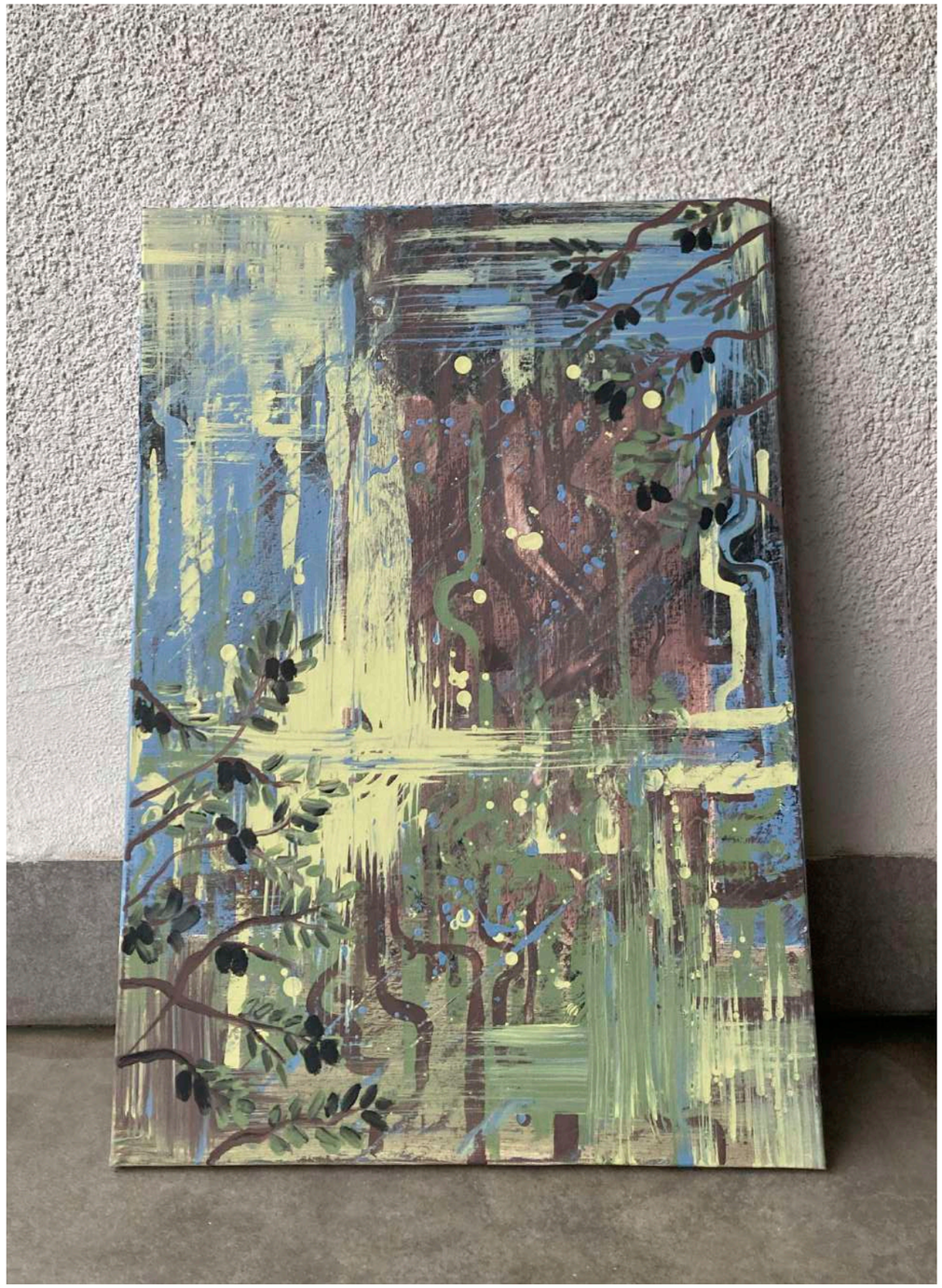

Entropi

Ferhan Hurşit Döner

İnsan, evrenin uçsuz bucaksız belirsizliği ve karanlığı karşısında kendine güvenli alanlar yaratmak ister. Zihnindeki korkuyu yatıştırmak için coğrafyasına sınırlar çizer, taş üstüne taş koyar ve adına düzen dediği o büyük illüzyonu inşa eder. Tuvaldeki tuğ-lalar; işte insanın o bitmek bilmeyen var olma ve kalıcılaşma inadının, ördüğü duvarların suretidir. Bizler, kaosun ortasına çizgiler çekerek zamanı dur-durabileceğimizi sanırız.

Ancak evrenin hafızası yoktur, sadece yasaları vardır. Ve bu yasaların en acımasızı, en kaçınılmazı Entropi'dir.

Bu resim, sessiz ama şiddetli bir savaşın donmuş bir karesidir. İnsan yapısı "düzen", dikey ve fevri müdahalelerle kendini hatırlatan evrensel "kaos" tarafından aşındırılmaktadır. Boyanın kazındığı, dokunun bozulduğu ve alttaki ham-lığın ortaya çıktığı her nokta; doğanın, insanın kibrine verdiği cevaptır.

Duvarlar ne kadar yüksek, temeller ne kadar sağlam olursa olsun; enerji daima yayılmak, yapı daima bozulmak ve varlık daima toza dönmek ister. Resimdeki grift doku, düzenin çatladığı ve gerçekliğin sızdığı andır.

Entropi, bir yıkım hikayesi değil, bir geri dönüş hikayesidir. İnsanın kurduğu her şeyi, eninde sonunda kendi koynuna, o başlangıçtaki mutlak kaosa geri çağıran evrenin sonsuz davetidir. İzlediğiniz bu yüzeyde insan direnir, duvar örer; ama zaman sabırlıdır ve son sözü her zaman Entropi söyler.

Entropy

Ferhan Hurşit Döner

Man seeks to create safe spaces for himself in the face of the universe's vast uncertainty and darkness. To soothe the fear in his mind, he draws borders on his geography, places stone upon stone, and constructs that great illusion he calls "order." These bricks on the canvas are the very image of man's unending persistence to "exist and remain," the walls he weaves. We assume we can stop time by drawing lines in the midst of chaos.

However, the universe has no memory, only laws. And the most ruthless, the most inevitable of these laws is Entropy.

This painting is a frozen frame of a silent but violent war. Human-made "order" is being eroded by the universal "chaos" that reminds us of its pres-ence through vertical and impulsive interventions. Every point where the paint is scraped, the texture corrupted, and the underlying rawness revealed is nature's answer to man's hubris.

No matter how high the walls, no matter how solid the foundations; energy always seeks to disperse, structure always seeks to decay, and existence al-ways seeks to turn to dust. The intricate texture in the painting is the moment when order cracks and reality leaks in.

Entropy is not a story of destruction, but a story of return. It is the universe's infinite invitation, calling back everything man has built into its own bosom, to that initial absolute chaos. On this surface you observe, man resists, builds walls; but time is patient, and Entropy always has the final word.

DYO Boya Atölyesi

Irmak Döndüren

DYO Painting Workshop

Irmak Döndüren

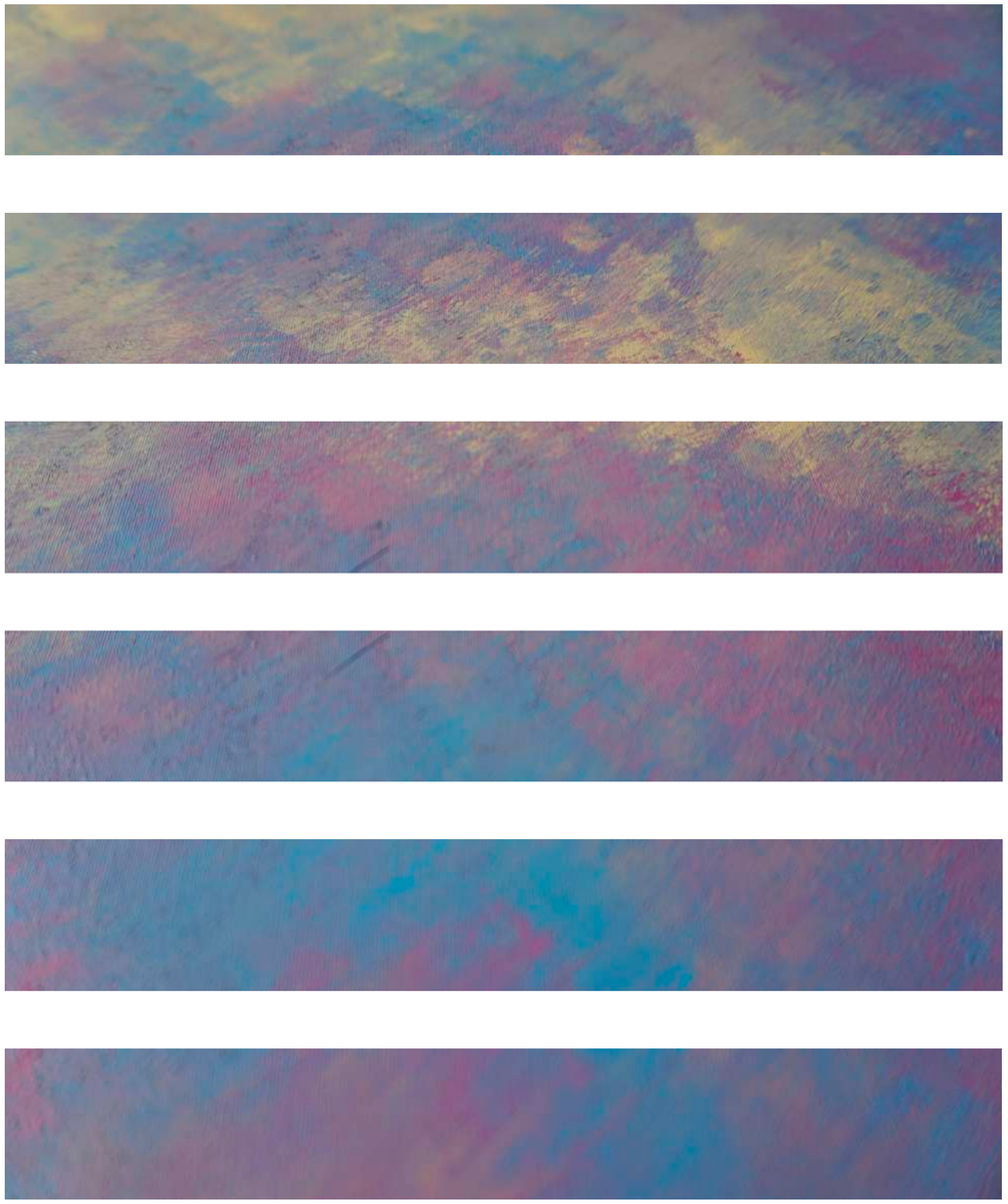

Nysa'nın Katmanları *(Birincilik Ödülü)*

Merve Gül Çakır

Kanvas Boyama (35x50 cm)

2025

Kanvasın zemini Nysa'nın günümüze kadar geçirdiği süreçleri, Nysa'nın katmanlarını anlatmak amacıyla farklı renklerde ve zemine boya katmanları atıldı. Ayrıyeten Sütunlu Caddde'deki Sütunlara ve kemerli yapılara atıfta bulunmuştur.

Nysa's Layers *(First Prize)*

Merve Gül Çakır

Painting on canvas (35x50 cm)

2025

Layers of paint in various colors were applied to the background of the canvas to depict the layers of Nysa and the processes it has undergone up to the present day. Additionally, the work references the columns of the Colonnaded Street and the arched structures.

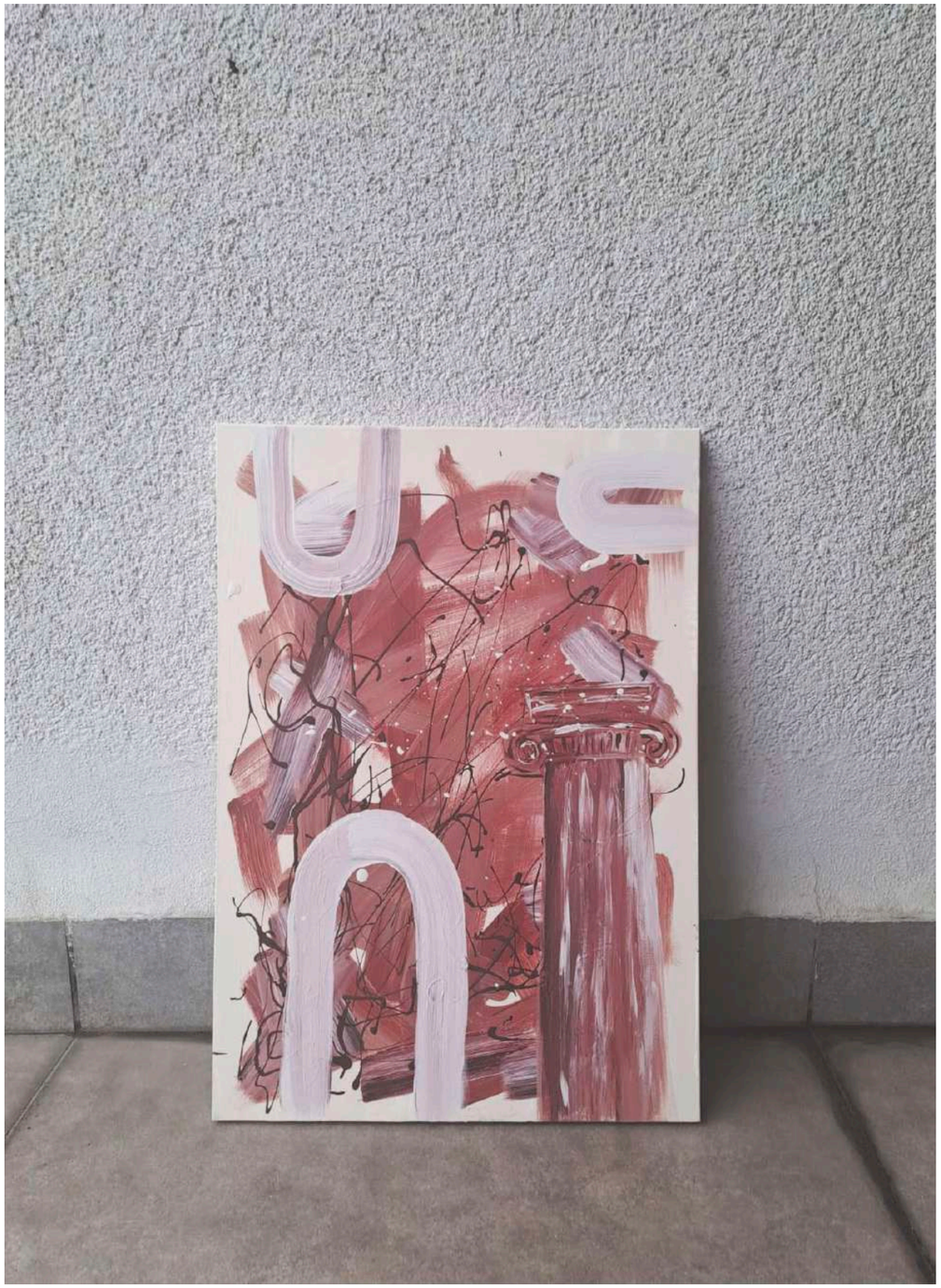

NYSA

Zeynep Ateş

Tuval üzerine akrilik boya, 2025

Nysa, rüya ile uyanıklık arasındaki eşiğe yerleşen, zamansız bir algı alanı kurar. Zamanın akışı askıya alınmış gibidir; huzur ve kadim bir his, sessizce birbirine yaklaşır. Okunmaktan çok hissedilen bu yüzey, izleyiciyi durmaya, yavaşlamaya ve içsel bir sükûnete davet eder.

NYSA

Zeynep Ateş

Acrylic paint on canvas, 2025

Nysa occupies the threshold between dream and wakefulness, constructing a timeless perceptual field. Time appears suspended; tranquility and an ancient sensibility quietly converge. Rather than being read, the surface is felt, inviting the viewer to pause, slow down, and enter a state of inner stillness.

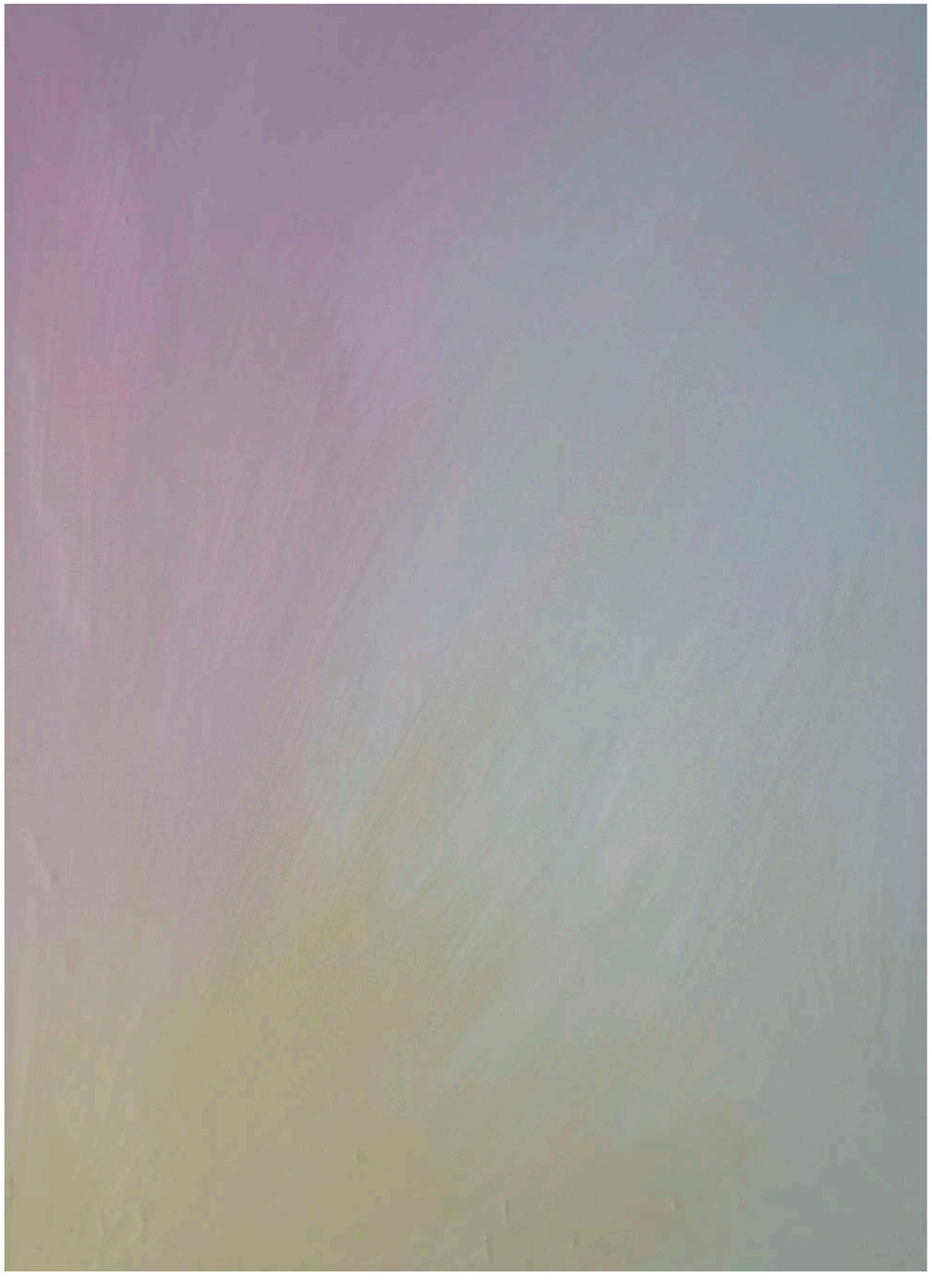

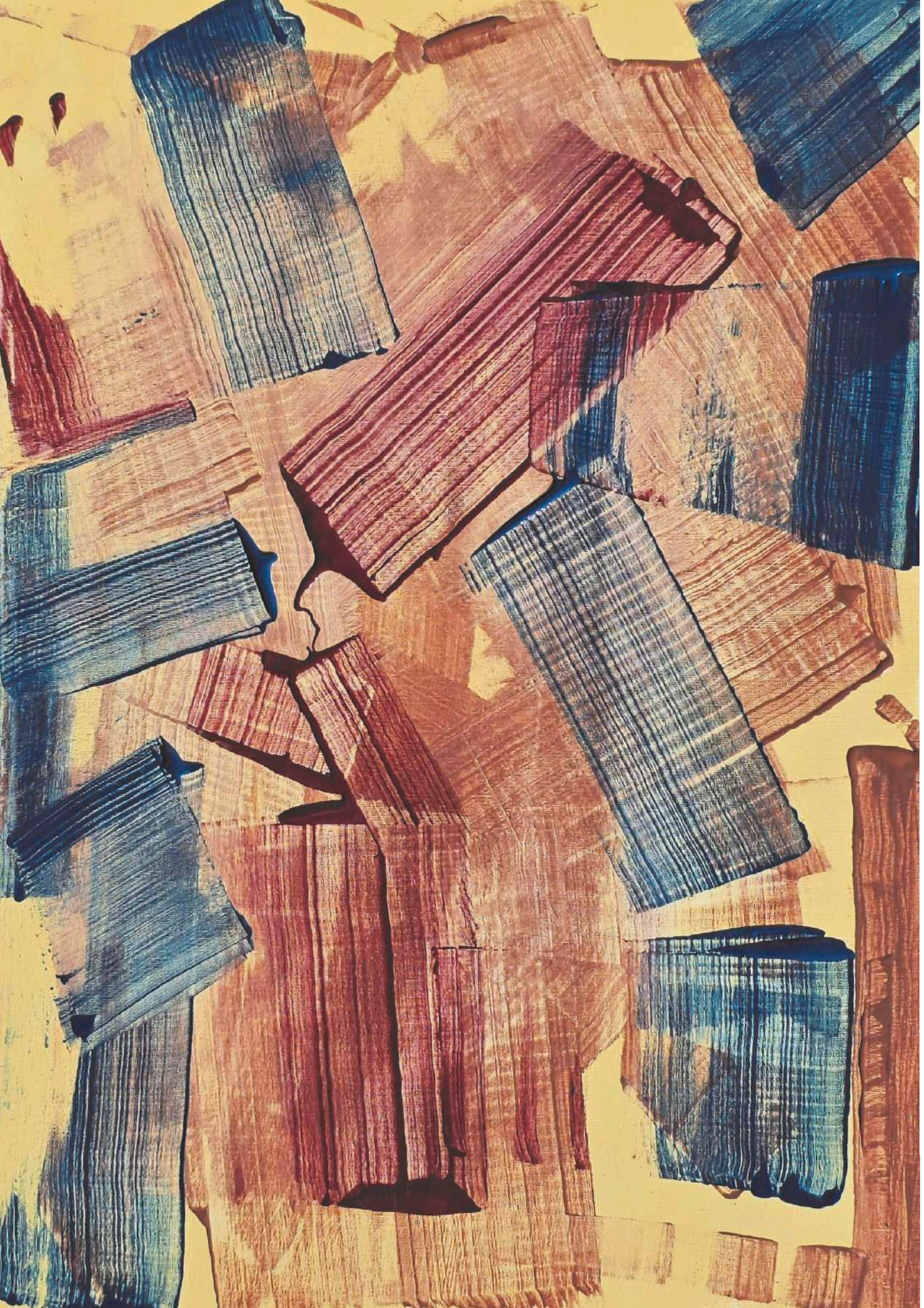

Dekonstrüktivist Nysa: Bir Nysa Zamanı

yanar

Nysa'ya ova tarafından girmiştik. Hep birlikte yukarı doğru yürüdük. Çok değişik bir histi Nysa ve oradaki atmosfer ile tanışmak. Kent yoktu, sanki saklanmıştı. Kim bilir kaç asırlık zeytin ağaçlarının ve etrafı bir deniz gibi saran zeytinliklerin bunda rolü vardı ama onun da ötesinde pek kelimeler dökülemeyecek başka bir gizem vardı burada. Başka bir sır saklıydı arkadaki dağların önünde sanki. Daha sonra özenle ortaya çıkarılmış caddelerinde yürürken farklı ölçeklerde sağda solda birbiri üzerine yatmış çizgiler çok dikkatimi çekmişti. Tablodaki çizgiler işte bu devrilmeleri, yıkılmaları, üst üste gelmeleri anlatıyor. Bu kompozisyon çizgilerin de ötesinde Nysa'da zamanı ve zamanın değişimini anlatıyor. Mavi gök ve oraya çok yakışan kırmızı renkteki izler yeri temsil eden sarı zemin üzerinde bir araya geldi, akıldan geçen bir Nysa zamanında.

Dekonstrüktivist Nysa: Bir Nysa Zamanı, 35 x 50 cm, 2025/Çizgiler fırça yerine boyaları karıştırmak için kullanılan ahşap çubuklarla yapılmıştır.

Deconstructivist Nysa: A Time in Nysa

yanar

We entered Nysa from the plain. We all walked upwards together. It was a very different feeling to encounter Nysa and its atmosphere. The city was gone, as if it had been hidden away. Who knows how many centuries-old olive trees and the olive groves surrounding it like a sea played a part in this, but beyond that, there was another mystery here that words could not describe. Another secret seemed to be hidden behind the mountains. Later, as we walked along the carefully uncovered streets, the lines lying on top of each other on the right and left at different scales caught my attention. The lines in the painting depict these collapses, these ruins, these layers upon layers. This composition goes beyond the lines to tell the story of time and the passage of time in Nysa. The blue sky and the red traces that complement it so well come together on the yellow ground representing the earth, in a Nysa time that exists in the mind.

Deconstuctivist Nysa: A Time in Nysa 35 x 50 cm, 2025/ The lines are made with wooden sticks used to mix the paints instead of a brush.

Stoneline Palezzo Atölyesi

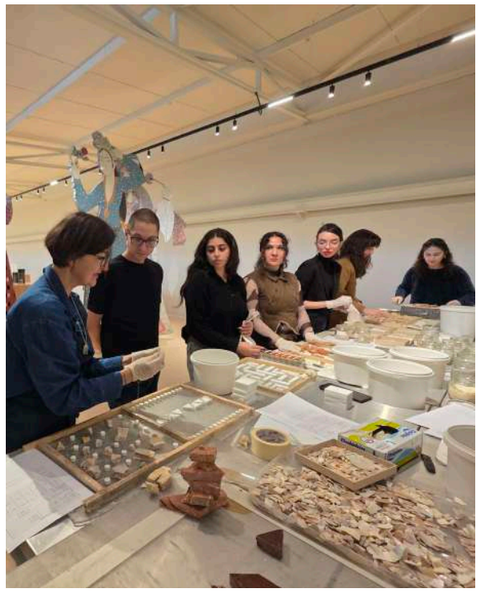

Stoneline Palezzo Workshop

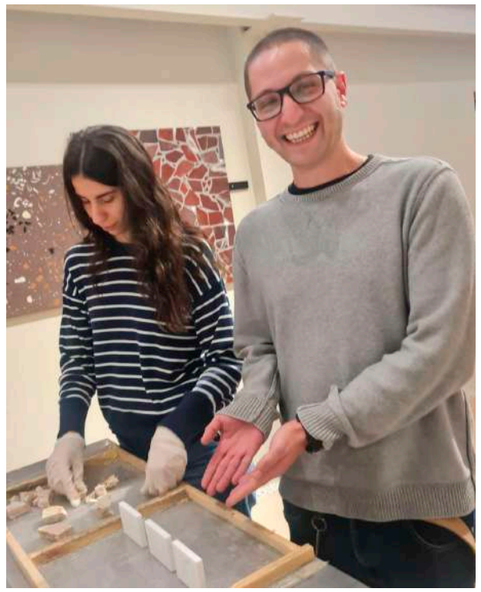

İsimsiz/ Untitled

Alım Yıldırım

20 x 20 cm

2025

İsimsiz/ Untitled

Artiona Dushi
20 x 20 cm
2025

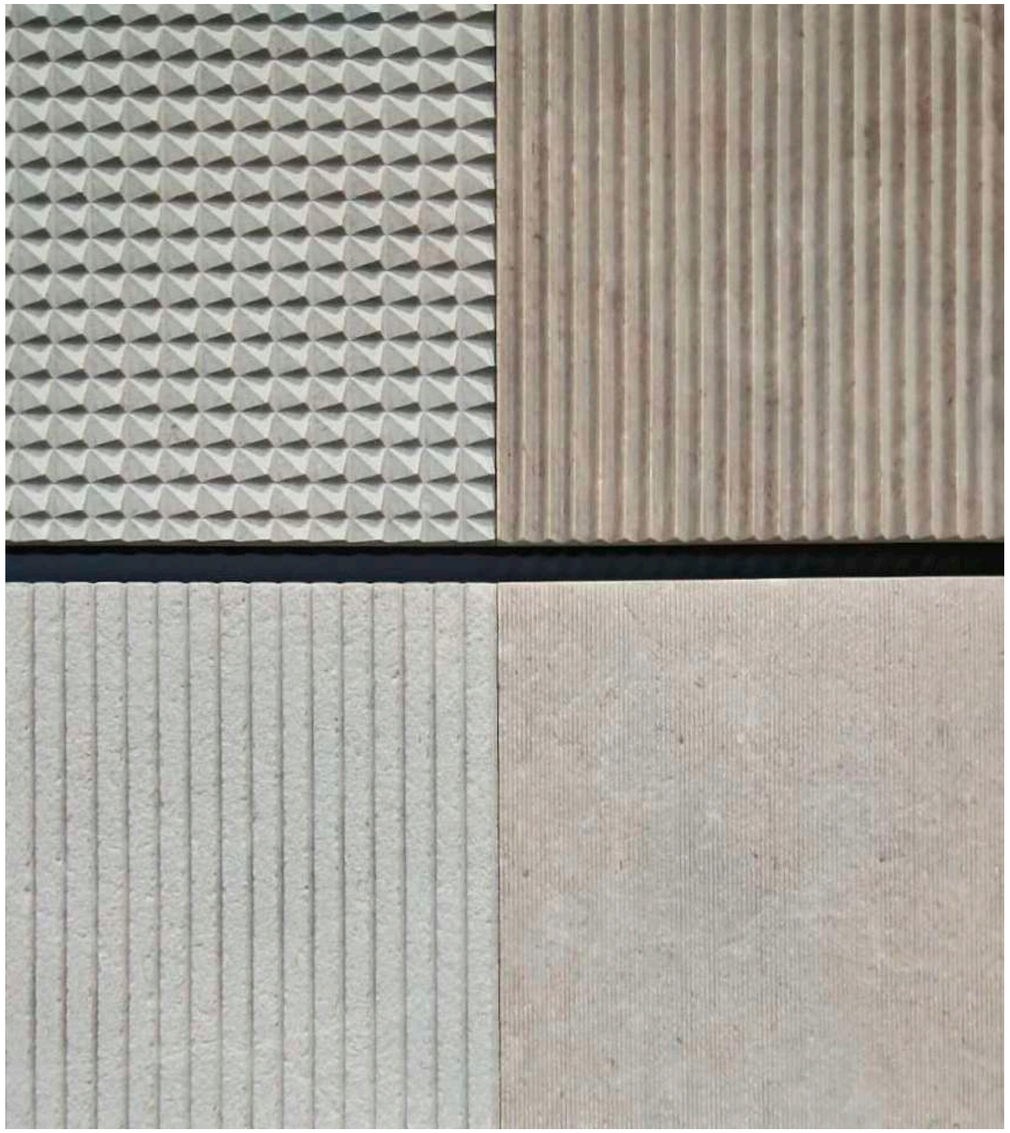

Pastel / Pastel

Dila Ağüzüm

20x20cm

2025

Suyun Etkisinde

Elif Aysu Solak

Palezzo, 2025

Stoneline'ın fireli taşları ve sedef parçaları ile tasarlanan palezzo. Taşların arasına saklanan bir ahtapot ya da balık sürüsü ve ışıltılı su altı dünyasından ilhamla oluşturulan bir desen.

Under the Influence

Elif Aysu Solak

Palezzo, 2025

A palezzo designed with Stoneline's off-cut stones and mother-of-pearl fragments. The surface carries a pattern inspired by a luminous underwater world, where an octopus or a drifting school of fish lies hidden among the stones.

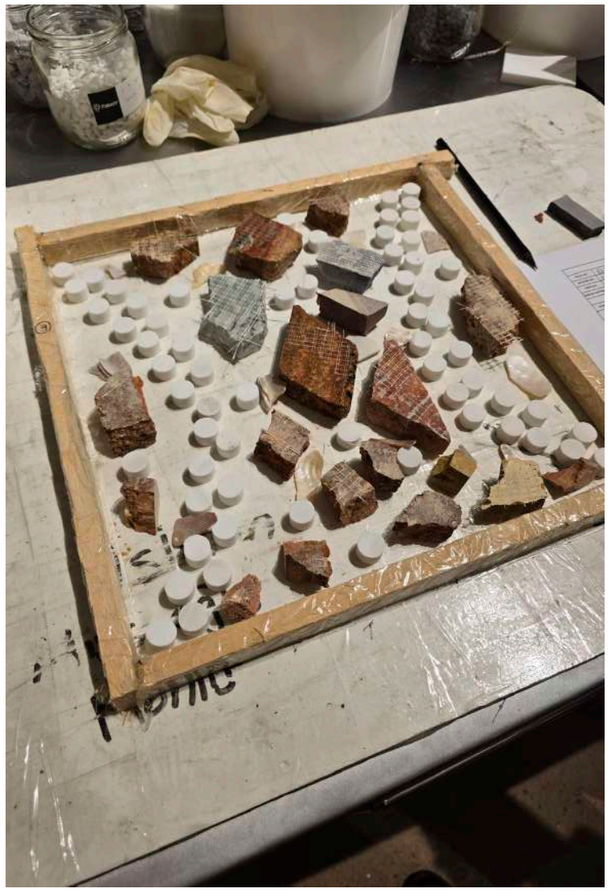

İsimsiz/ Untitled

Elvin Tavşancıl
2025

Yeniden: Palezzo

Merve Gül Çakır

Palezzo (32x32 cm)

2025

Stoneline atölyesinde, Palezzo tekniğini denerken sürece en başından, yani malzemeye müdahale ederek başladım. Taşları bizzat kırıp parçalayarak onlara yeni formlar verdim. Kendi ellerimle oluşturduğum bu ham ve keskin hatları, araya kattığım net geometrik parçalarla dengeledim. Sadece bir dizilim değil; hem kırma (yıkım) hem de yeniden kurma (yapım) eylemini içeren fiziksel bir süreçti.

Re: Palezzo

Merve Gül Çakır

Palezzo (32x32 cm)

2025

At the Stoneline workshop, while exploring the Palezzo technique, I began the process from the very start by directly intervening with the material. I personally fractured and fragmented the stones to generate new forms. I balanced these raw and sharp lines, created by my own hands, with precise geometric inserts. This was not merely an arrangement; it was a physical process involving both the act of breaking (destruction) and rebuilding (construction).

Stoneline'da Nuray Saatçioğlu ile Karşılaşmak

yanar

Stoneline Workshop gününde mermerlerle uğraşmak, kırmak, parçalarla yeniden kendi kadrajlarımız içinde tasarlamak, tasarlarken de taşları hissetmek çok müthişti. Bize ayrılmış toplu masada workshopu yöneten orada önemli bir görevde olan eski öğrencilerimizden meslekdaşımız Nuray Saatçıoğlu ile beklenmedik bir şekilde karşılaşmak da çok değerliydi. Her birimizin daha sonra kendi mermer yapıtlarımıza dönüşecek çalışmalarımız için bize bir bir rehber oldu. Taşı ellerimizle tutmak ve kırılmış parçalarla bütüne form vermek bambaşka bir uğraş oldu hepimiz için.

Meeting Nuray Saatçioğlu at Stoneline

yanar

Working with marble at the Stoneline Workshop, breaking it, redesigning it within our own frames using the pieces, and feeling the stones while designing was truly amazing. It was also very valuable to unexpectedly meet our colleague Nuray Saatçıoğlu, one of our former students who was there in an important role, leading the workshop at the table reserved for us. She guided each of us individually in our work, which would later become our own marble pieces. Holding the stone in our hands and shaping the whole from the broken pieces was a completely unique experience for all of us.

Stoneline Showroom'da Palezzo eskizi,
32 x 32cm, 2025

Palezza sketch at Stoneline,
32 x 32 cm, 2025

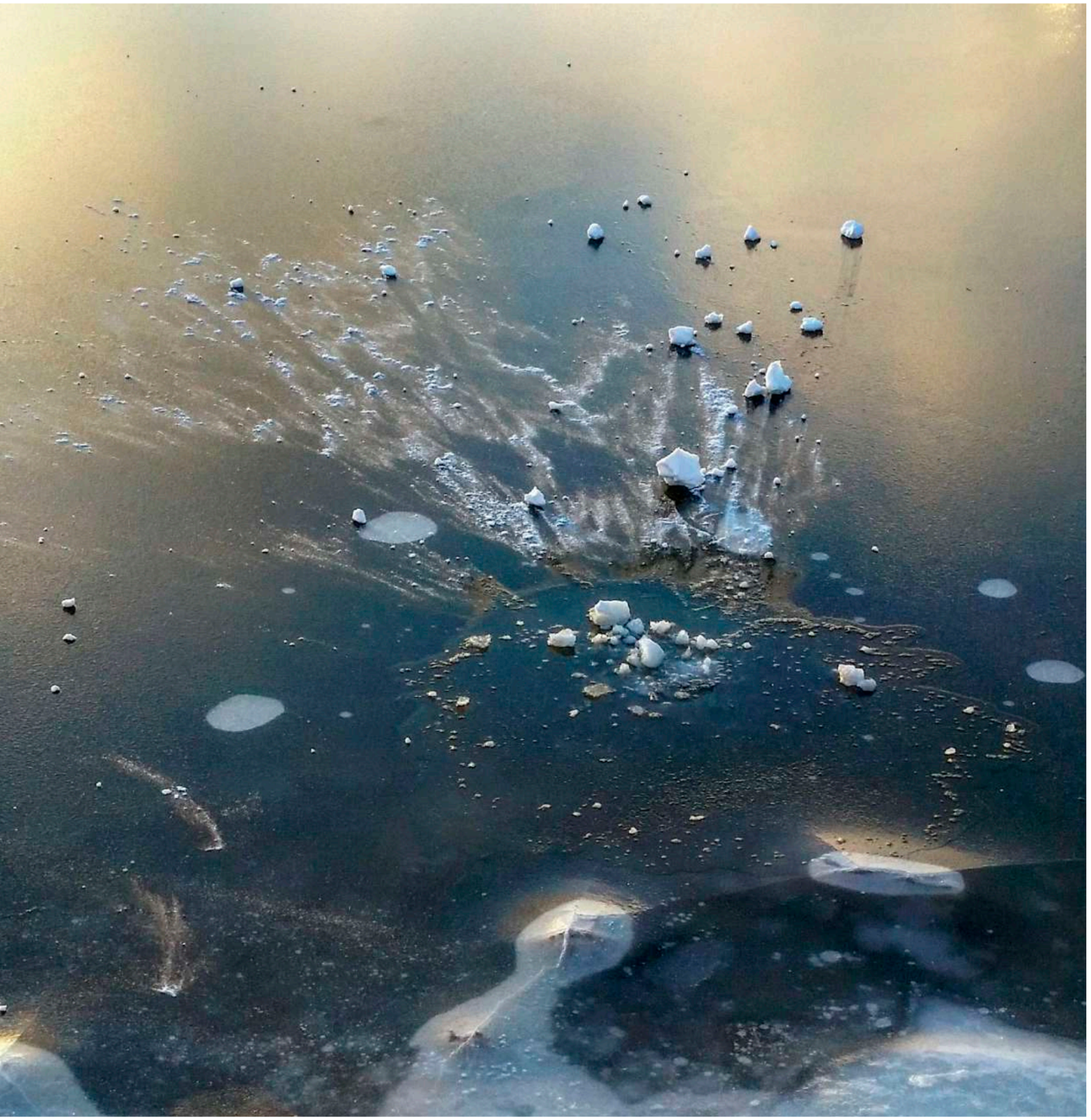

Regatta Kıyısından (Fotoğraf: Yanar)
From Regatta Coast (Photograph: Yanar)

02 Şubat 2026

Merhaba arkadaşlar bu son detaylı mesajlardan biri olacak sanıyorum.

Bugün Atelyemizdeki en son adım için yaptıklarımızı tamamlayıp, her şeyi toparlıyoruz. Kitap ve her birimiz için hazırladığımız kitapçık çalışmalarımıza da son noktayı koyuyoruz.

Çok meşgul bir güne hazır olalım. Bugün ve açılışa dek bütün randevularınızı iptal edin ve Atölyede olun lütfen. Herkesin yükü ağır olacak çünkü. Akşam yine geç vakte dek Atölyede kalabiliriz. Söz verdiğimiz gibi yarın sabah AURA'ya yaptıklarımızı teslim etmemiz gerekiyor. Ayın 3'ünde ve 4'ünde sergimizi hazırlayacağız ve 5'inde ise açılışımızı yapacağız.

Unutmayalım son çalışmamız bütün bu dört aydaki adımlarımızın sadece birisi ve en sonda olanı. Workshoplar (Dyo ve Stoneline) bir yana toplam dokuz bölümde çok sayıda çalışma yapıldı, toplam olarak yüzlerce yapıt üretildi. Şimdi bunları en iyi şekilde sunmalıyız ve her şeyi ucu açık olarak bırakıp süreci tamamlamalıyız. Sadece sonu değil bütünü ve süreci düşünmeliyiz. Sergi açılışında da, sanat ve mimarlık alanından gelecek özel ziyaretçilerin katılacağı kapanış gününde de bunu unutmamalıyız. Bu akşama her şeyi toparlıyoruz.

Bugüne dek Atölyemizde gerçekten çok anlamlı ve yürekten çalışmalar yapıldı ve unutulmaz anlar yaşandı. Sadece çalışmalar için değil, yaşam için de kendi inşamız için de adeta derslik ileride aklımıza gelecek, bizleri düşündürecek yaşadıklarımız oldu. Bunlardan eminim çok öğrendik, sonra da hatırlayıp daha da öğreneceğiz. Çok teşekkür her birinizin ve hepinizin emekleri için. Ellere bin sağlık...

y a n a r

02 February 2026

Hello everyone, I believe this will be one of the last detailed messages.

Today, we are completing the final steps in our workshop and wrapping everything up. We are also putting the finishing touches on the book and the booklet we have prepared for each of us.

Let's be ready for a very busy day. Please cancel all your appointments for today and until the opening and be at the Atelier. Everyone will have a heavy workload. We may stay at the workshop until late again tonight. As promised, we need to deliver what we have done to AURA tomorrow morning. We will prepare our exhibition on the 3rd and 4th, and on the 5th, we will have our opening.

Let us not forget that our final work is just one of the steps we have taken over these four months, and the last one at that. Aside from the workshops (Dyo and Stoneline), numerous works were produced across a total of nine sections, resulting in hundreds of pieces. Now we must present these in the best possible way and complete the process, leaving everything open-ended. We must consider not just the end, but the whole and the process. We must not forget this at the exhibition opening, nor on the closing day, which will be attended by special guests from the fields of art and architecture. We are wrapping everything up this evening.

Truly meaningful work has been done in our workshop, and unforgettable moments have been experienced. Not only for our work, but also for our lives and our own development, we have experienced things that will remain in our minds I am sure we have learned a lot from these, and we will remember and learn even more. Thank you very much to each and every one of you for your efforts. Good health to all...

y a n a r

Masa Kitaplığımız: Atölye boyunca biriktirdiğimiz kitaplarımız

Our Table Library: The books we have collected throughout the workshop

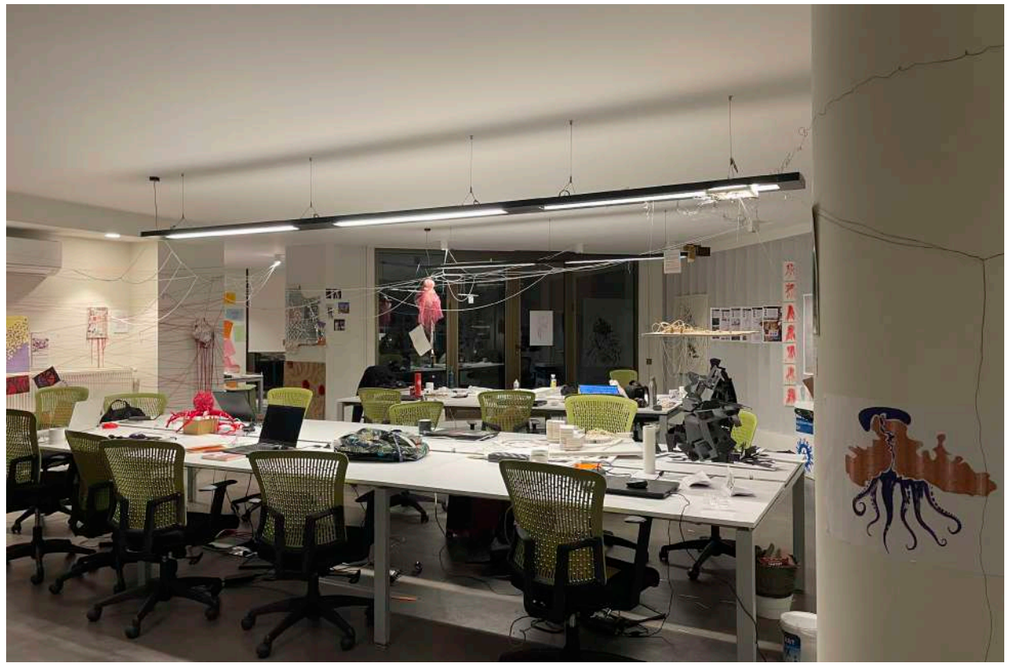

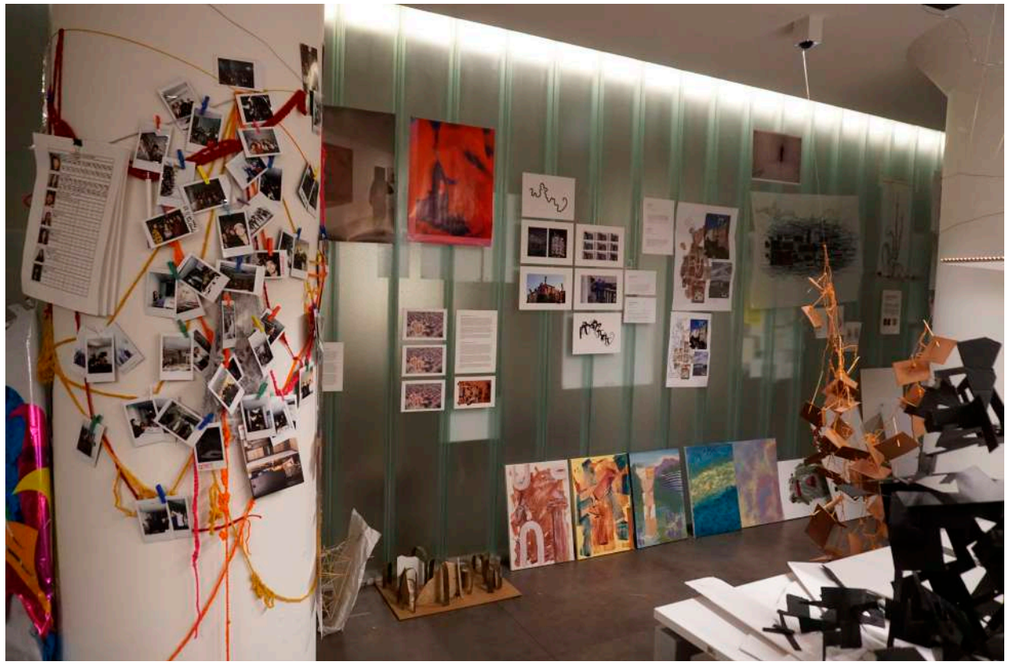

Sınırlar Atölyesi: AURA 2025 Güz
Boundaries Atelier: AURA 2025 Fall

Sonsöz:

Modernizme reddiye...

İki büyük başarımız var:

Mekân

1) Telli Baba Türbesine

2) Babanne Evi'ne döndü

yanar

Final words:

A rejection of modernism...

We have two major achievements:

Space has returned to

1) Telli Baba Tomb

2) Grandmother's House

yanar